

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SENİ SEVMEK
İSTEMEDİM

Fatih Murat Arsal

SENİ SEVMEK İSTEMEDİM

Fatih Murat Arsal

İyi Okumalar..

**Yalnız Gözlerin İçin
&**

**Nefretten Sonra
Kitapları elinde olanlarda
paylaşsın lütfennnn.. :)**

kitapokuu05

SENİ SEVMEK İSTEMEDİM

Yazar: Fatih Murat Arsal

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş

Editor: C. Yakup Şimşek

Sayfa Tasarım: Çelebi Şenel

Kapak Tasarım: Selim Büyükgünöz

ISBN: 978-605-5358-35-8

Yayınevi Sertifika No: 20610

© 2013, Fatih Murat Arsal

© Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı:

Deniz Ofset

Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center B Blok

Kat: 2 No: 403 Topkapı/İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 / Faks: (0212) 613 51 97

Cilt:

Yıldız Mücellit

Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sitesi 2. Bodrum
No: 81/25 Topkapı/İstanbul Tel: 0212 5013117- 6131733

Yayımlayan

Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.

Moda Cad. Uşaklıgil Apt. No: 108 Daire: 3

Kadıköy/İstanbul

Tel/Faks: (0216) 550 55 44

ephesusyayinlari.com / info@ephesusyayinlari.com

SENİ SEVMEK
İSTEMEDİM

Fatih Murat Arsal

EPHESUS
YAYINLARI

BİRİNCİ BÖLÜM

Uzun boylu genç adam, parke taşlı ve çevresi güzel çiçeklerle döşeli dar yolda ilerlerken, karşısındaki evin gerçekten de güzel olduğunu düşünüyordu. Bir an durup etrafını seyretti. Yan tarafta havuzun bir kısmı görülüyordu. Duyduğu keyifli seslerden birkaç kişinin o havuzda yüzdüğünü anladı. Sıkıntıyla dudaklarını büzdü...

Gün bitmek üzereydi. Saat akşamın beşi olmuştu. Yüzmek için gerçekten iyi bir saatti. Kendisi de aslında şu anda üstündeki takım elbisesini çıkarıp biraz yüzmek isterdi. Mersin'in nemli havası, insanın sabrını zorluyordu. Krem ceketinin inceliğine rağmen, gömleğinin altındaki atletinin ıslanmaya başladığını hissedebiliyordu. Klimalı arabadan çıktıktan sonra, vücut serinliği dışarıdaki ağır sıcağa fazla karşı koyamayacak gibiydi. Burada hava kararsa da geceler bir türlü yeterince serinleyemiyordu. Neyse ki bir zamanlar çok daha sıcak ve çok daha berbat yerlerde bulunmuştu. Bu tip sıkıntılı havalara alışık sayılırdı.

Başını çevirip yeniden güzel eve baktı.

Üst kattaki sardunyalar ve güller, balkonlardan sarkarak güzel bir manzara oluşturmuştu. Onların güzelliği içini biraz rahatlattı. Bu bölgenin en çok da bu özelliğini seviyordu. Hemen hemen her tarafta şahane çiçekler yetişiyordu. Sakince yürümesine devam etti. Gözleriyle hâlâ lüks evin değişik kısımlarını süzüyordu. Evin kapısına iyice yaklaştığında, aniden kendisine çarpan bir şeyle irkildi. Genç adamın tehlikeye alışık olduğu o kadar belliydi ki, bir anda gövdesine çarpan şeyi tuttu ve sertçe kendisinden uzaklaştırdı. Canı hiç yanmadığı halde farkında olmadan verdiği bir tepkiydi bu.

"Ah! Affedersiniz!" diyen genç bir ses duyurucaya kadar, pence gibi iri elleri, genç bir kızın çelimsiz omuzlarını sıkıya devam etmişti.

"Canımı acıyosunuz..." diyerek mazidandı ellerinde haplı kalan genç kız. Sesi güzel ve kendinden emin çıkıyordu. Narin omuzları yumuşak ve zayıf. Henüz nemli vücudu, havuzdan yeni çıktığını gösteriyordu. Kadife gibi pürüzsüz teni hâlâ serindi.

Ellerini hemen geriye çekti. Havuz tarafından koşarak gelen bu kızın kendisine farkında olmadan çarptığını anlamıştı. Gözlerini kendi kıyafetine çevirdi. Genç kızın ıslak bedeni yüzünden açık renk takım elbisesi ıslanmıştı.

"Dikkat etsen ya ufaklık!" dedi biraz sertçe.

Başını kaldırıp kendisine çarpan kıza baktı. Karşısında ıslak saçlarıyla duran genç kız ona garip bir şekilde bakıyordu. Kazara çarptığı kişinin bu kadar yakışıklı bir erkek olmasını beklemiyordu kuşkusuz. Sonra iri güzel gözleri bir anda öfkeyle doldu. Menekşe rengi gözler aniden parlamıştı. Yeşile mi dönmüştü ne?

"Ben mi dikkat edeceğim?" dedi öfkeyle. Kalın ve biçimli kaşları da şaşkınlıkla havaya kalkmıştı. "Ben mi? Ağzınızı açmış, havaya baka baka geliyordunuz?" Bir yandan da küçük elleriyle narin omuzlarını ovuyordu. Canının acıdığı belliydi. "Omzumu da çok acıttınız!"

Genç adam uzun boyuyla ona tepeden bakıyordu. Uzun uzun kızın sinirli yüzünü süzdü. Bir özür bile dilemedi. Genç kız ise hâlâ öfkeyle yerinde duruyordu. Bu uzun adamın özür dilemeyeceğini anlamıştı. Bu sert yüzü adamın kendisine neden böyle baktığını da anlamıyordu. Derin bakışlı yeşil gözleri öylesine deliciydi ki...

Genç adam kızın iri gözlerinden bakışlarını kaçırıp kızarmış omuzlarına ve incecik bir ipin tuttuğu bikinisinin gizleyemediği göğüslerine baktı. Beyaz bikinisini hâlâ ıslaktı. Küçük göğüslerini ve sivri uçlarını cömertçe meydana çıkarmıştı. Bal

rengi olmuş yanık teni, uzun zamandır havuzun ve denizin tadını çıkardığını belli ediyordu.

Neden sonra konuştu esmer adam. "Sanırım koşarak bana çarpan sendin?" dedi yavaşça ve suçlarcasına. Genç adamın glizemli, kalın bir sesi vardı.

"Koşmak suç mu? Sizden kaçınmaya çalıştım ama siz de önüme baksaydınız beni görürdünüz!" dedi öfkeyle kız. Zaten adam o kadar iriydi ki ona çarpmaktan başka şansı olamazdı.

"Üzgünüm..." derken birden gülümsedi esmer adam. "Bu ev çok güzel! Ona bakıyordum. Fakat senin kadar güzel bir şeyin karşıma çıkacağını bilseydim, eve hiç bakmazdım bile..."

Genç kız afallamıştı. Yakıcı gözlerin göğüslerinde gezinmesi zaten hiç hoşuna gitmemişti. Öfkeli gözleri daha da parladı. Genç adamın biçimli dudakları hafif bir alayla bükülmüştü. Arkasından akşam güneşi vurmasına rağmen, biçimli ve sert yüzü açıkça hissediliyordu. Çok uzun boylu ve iri yapılı olduğunun fark eden genç kız, onun çenesine bile yetişemiyordu. Adama meydan okuyabilmek için başını alabildiğine geriye atmıştı. Bu sıcakta onun takım elbise giymiş olmasını aptalca buldu. Ve yine onun hafif bir alayla gülümsemesini ise yükselen bir öfkeyle karşıladı.

"Çok terbiyesizce!" dedi sıkılı dişleri arasından.

"Sanırım... Ama senin güzelliğin çok gerçek!" dedi genç adam utanmadan.

"Benimle... böyle konuşamazsınız!" diye tısladı kız kabaca.

"Şaşkınlığımdan olsa gerek!" Sesi keyifli, gözleri yumuşaktı. "Burada görmeyi umduğum en son şey böyle bir güzellikti."

Genç kızın bakışları titredi bir an. Dudakları kurumuş gibi gerilmişti. Bu ne biçim bir adamdı? İnsan iki saniye öncesine kadar görmediği bir kadınla böyle konuşur muydu? "Önümden çekilir misiniz? Nişanlımı karşılayacaktım..." dedi elinden geldiğince soğuk bir sesle. Adamdan hiç hoşlanmamıştı. Tüm yakışıklılığına rağmen bir anda onu sevimsiz bulmuştu. Ve biraz da tehlikeli... Daha önce kimse kendisiyle böyle konuşmaya cesaret edememişti. Bu adamın hem cesur hem de utanmaz olduğu

bir gerçektir. Kendisini ne sanıyordu ki? Herhalde her gördüğü kadına böyle davranıyordu? İri gövdesi ise yolu neredeyse tamamen kapatıyordu. Ona sürünerek geçmek istemediği için de inatla karşısına dikilmiş, yana kaymasını bekliyordu.

Ama adam aniden hiç beklenmediği bir şey yaptı. Genç kızın şaşkın bakışları arasında, iri elini uzattı ve yüzünün kenarına yapışmış bir tutam ıslak saç dokundu. İnce uzun parmakları tüy gibiydi. Hassas ve yumuşak...

Onları hafifçe kenara çekerken "Demek nişanlısın?" diye sınıhtıyla mırıldandı. Sesinde gerçek bir hayıflanma vardı.

"Sen... sen ne yapıyorsun?" Genç kız ilk şaşkınlığını atlattıktan sonra sertçe adamın elini itti. Kalbi birden gümbür gümbür atmaya başlamıştı. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti. Kendisine dokunan ilk erkek değildi elbette! Erkek arkadaşları olmuştu. Toy değildi. Ama hiçbirisi böyle izinsizce ve açıkça cinsellik kokan bir tavır takınmamıştı. Bütün tüyleri diken diken olmuştu. Vücudu garip bir elektriklenme ile sarmalanmıştı. ıslak saçlarının hiç tanımadığı birisi tarafından ellenmesinin hoşuna gitmediğine karar verdi. Gözlerini kızgınlıkla açtı. "Bana nasıl dokunursun?" dedi yarı hayret ve yarı öfkeyle!

Adam hiç istifini bozmadı. Yeşil gözleri açıkça genç kıza süzüyordu. "Bir dakika!" derken kalın erkeksi kaşları çatılmıştı. "Yoksa sen Pınar mısın?" diye sordu aniden.

Genç kız garip bir tavırla adamı süzdü. Yüzünü görmek için biraz yana kaydı ve güneşin ışınlarından korundu. Hayır! Bu adamı tanı mıyordu. Daha önce hiç görmemişti. En azından yakın zamanda! İşin doğrusu, daha önce görmüş olsa kolay unutulacak bir adam değildi. Bunu kabul etmek lazımdı. Mutlaka hatırlardı. Sık siyah saçları geriye taranmıştı. Tam olarak ortadan değil, yandan ayrılmış gibi duruyordu. Alnının yanlarında iki seksi dalga, kıvrılarak kaşlarına doğru dökülmüştü. Hiç beyaz saç olmamasına bakarak otuz yaşlarında olduğunu düşündü. Kalın kaşları kavisliydi. Şimdilik sevimli bir şekilde gülen gözlerine rağmen, hiç de tekin bir adam gibi gözük müyordu. Suratını biraz assa, tehlikeli bir görünümü olacağı belliydi.

Dümdüz bir burun ve deniz yeşili gözler... Daha evvel bu kadar etkileyici koyu yeşil bir göz görmemişti. Belki korku filmlerinde... Şeytan görünümlü aktörlerde... Sinek kaydı traşı, köçeli ve eğleniyormuş gibi duran çenesini daha da meydana çıkarmıştı. Alaycı, kıvrık dudaklar?.. Hayır, bu adamı tanı mıyordu. Bir kadın olarak onu kesinlikle hatırlardı. Acaba uzak bir akraba falan mı?

"Sizi tanı mıyorum!" dedi sertçe.

"Sadece hatırla mıyorsun!" dedi genç adam. Bakışlarındaki bir şey genç kıza korkutmuştu. Daha evvel bir erkekten böyle ürkütüğünü hatırla mıyordu. Kalbi yeniden hızlandı. Adam gülümseyordu ve beyaz dişleri neredeyse gözükcekti. Ama ür kütücüydü işte!

"Siz beni nereden?.." diye başladı ama adam onun sözünü kesti.

"Senin küçüklüğünü biliyorum! Çelimsiz bir çocuktun. Bu kadar güzel olacağın tahmin edilemezdi tabii!" diye gülümseyerek mırıldandı. Sonra hatırlarmış gibi başını salladı. "Ama bu aralar adını birkaç kere duymuştum. Ne diyorlardı? Eee?.. Hah, tamam! Çapkın Pınar! Vcdansız Pınar! Erkekleri avucunda oynatıp sonra da kapının önüne koyan güzel kız! Hakkında çok söylenti var! Seni hiçbir erkeğin dizginleyemediğini söylüyorlar. Gerçekten de bir adam onu terk ettiğin için intihar etti mi?"

Genç kızın gözleri kızgınlıkla koyulaştı. Güzel dolgun dudakları kasıldı. Adamın meraklı sesinde alay tınısı da hissediliyordu. Genç kız bir anda ondan ölesiye nefret ettiğini hissetti. Ne kadar yakışıklı olursa olsun iğrenç bir erkekti o! Kendisiyle böyle konuşmaya nasıl cüret ederdi?

"Her söylentiye inanmayın!" dedi ters ters. "Ayrıca sizi tanı mıyorum ve artık tanımak da istemiyorum. Sizden hoşlanmadım! Açık sözlülüğünüz kabalık sınırlarını aşıyor."

"Güzel! Ben de aynı şeyi senin için söyleyecektim. Duyduklarım arasında çok açık sözlü olduğun da vardı! Harçın ve açık sözlü! Kavgacı..."

Genç kız alayla gözlerini kastı. "Burda inatlısınız işte! Ama sizin kadar terbiyesiz olmadığım için ben frene basacağım. Hakkınızda düşündüklerinizi söylemeyeceğim. Şimdi istin verir misiniz? Nişanlımı karşılamam gerekiyor!"

Ama adam yine hiç kıpırdamamıştı. Alayla başını eğdi. Genç kızın yanan bakışlarından hiç de etkilenmiş görünmüyordu. "Nasılse gelecek! O gelinceye kadar güzelliğini seyretime izin ver lütfen!"

"Sen... Sen..." Söyleyecek bir şey bulamadı. Neredeyse ellerini kaldırıp göğüslerini örtmekte. Bir erkeğin bu kadar terbiyesizce kendisini süzdüğünü hiç hatırlamıyordu. Evet, gizlice bakanlar, çaktırmadan izleyenler olmuştu ama böyle değil... Bu adam gibi değil... Bu dev yapılı adam çok farklıydı. "Bana böyle bakmayı keser misin?" diye sertçe isyan etti. Öfkesinden yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Sonra gözü, cüretkâr adamın arkasından gelen nişanlısına kaydı. Nişanlısının yüzü asıktı. Belli ki ikisinin konuştuğunu görmüş ve bundan hoşlanmamıştı. Büyük ihtimalle ona haykırarcasına söylediği son sözleri de duymuştu! İlk kez onun kışkırtıcı bir erkek olmasından memnun oldu. İnşallah bu sinir adama dersini verirdi! İyi bir sporcu olan nişanlısı Erdem de, aşağı yukarı bu adam kadar uzun ve yapılıydı. Şimdi gelir ve ona gününü gösterirdi...

Erdem sinirli bir tavırla onlara yaklaşıırken, yabancı erkek de hafif geri çekilip gelene baktı. Ne korkmuş, ne de rahatsız olmuş gibi bir hali vardı. Çok uzun gelen bir süre içinde iki erkek birbirlerini süzdü. Genç kız, nişanlısı Erdem'in şaşırması olduğunu ve öfkesinin nispeten azalmış olduğunu fark etti. Onun bu haline kendisi de şaşırdı. Nişanlısı bu kötü görünümlü adamı tanıyor gibi görünüyordu.

"Doğan?" dedi Erdem hayretle. Sonra kendisini topladı. Aynı çatık kaşlarla "Sen burada ne aryorsun?" diye sordu sertçe.

Genç adam ona aldırmadan yine kıza çevirdi bakışlarını. Gözleri bir an garip bir ateşle yanmıştı. Genç kız bunun öfke olduğuna yemin edebilirdi. Ne öfkesi? Neden?..

Fakat yeşil gözlerin bakışı hemen normal hale döndü. Pınar yanlış gördüğünü düşündü. O bakış belki de korkuydu? Olabilir miydi? Yok, sanmıyordu... Bu adam Erdem'den en az beş santim daha uzun ve çok daha iriydi. Bir doksandan uzun gözükmeye ve iri bedenine rağmen hantal durmuyordu! Üstelik gözlerindeki ışık genç kıza rahatsız etti. Adamın Erdem'den hiç korkmadığı o kadar belliydi ki, Pınar birden ürperdi. İçinden bahane üretme isteğiyle, o anda ıslak olmasına ve hafif bir rüzgâr çıkmasına bağladı ürpermesini. Esmer yabancı umursamazca kendisini süzüyordu. Derin yeşil gözleri gizlemeye zahmet etmediği bir hayranlık pırıltılarıyla doluydu.

Sonra yeniden Erdem'e döndü.

"Nişanlısının sen olduğunu tahmin etmeliydim. Deniz ile iyi arkadaş olduğunuzu unutmuşum. Aslında Pınar'ın ağabeyi Deniz ile çok önemli bir işim vardı ama..." Gülümsedi. Bu bir meydan okuma gibiydi. "...Güzel nişanlıyla çarpışınca daha iyi bir iş yapıp, onun güzelliğini seyretmeye karar verdim," dedi açıkça. "Gerçekten çok şanslısın dostum! O gördüğüm en güzel... kadın."

Ve dönüp yine Pınar'ı seyredecek kadar cesurca davranmıştı.

Her ikisinin de şaşkınlıktan dili tutulmuştu. Kendisini çabucak toparlayan Erdem oldu. Öfkeyle bir adım öne çıktı. "Bana baksana sen!" diye hursla homurdandı. Ellerini yumruk yapmıştı ama genç kızın anlayamadığı bir nedenle durakladı. Pınar hayal kırıklığı ile nişanlısına baktı. En azından ona bir yumruk indirmesini bekliyordu. Nişanlısının bu adamı tanıdığı açıktı. Neden duralamıştı? Kahretsin! Yoksa? Yoksa... Tarzan'ı bile kıskandıracak kaslara sahip nişanlısı bu adamdan korkuyor muydu?

Gözleri ikisi arasında gitti geldi. Korkmasa bile çekindiği belliydi. Bu yabancıda insanları ürüten bir hava vardı.

"Kızma hemen..." dedi Doğan sakince. Elini hafifçe havaya kaldırmış ve Erdem'i engellemişti. Gerçekten de gözlerini bu güzel kızdan alamıyordu. Zorlukla gözlerini çevirip Erdem'e baktı. Onun kendisini yumruklama ihtimaline karşı da hazırdu.

ahında. Yumruklamayınca sözlerine devam etti. "Onu hak etmek için çok uğraşmış olmalısın! Tebrik ederim," dedi yavaşça.

Kıza bir bakıştan sonra döndü ve genç kıza gülümsemek yarından geçti. Doğruca birkaç metre ilerideki evin giriş kapısına yenekti. Cam bölme açıktı. Genç adamın gülümsemesi hâlâ dudaklarında kalmıştı. Dikkatini az sonra yapacağı konuşmaya vermek için kızı aklından çıkarmaya çalıştı. Fakat o güzel menekşe rengi gözlerini unutmak zordu.

İçeriye izin istemeksizin girdi. Daha girer girmez aradığı kişiyi karşılarında bulmuştu. Ayakta durmuş, belli ki kendisinin gelmesini bekliyordu. Bir an karşılıklı bakişlar.

"Kardeşimle ve nişanısıyla ne konuşuyordunuz?" dedi karışındaki uzunca boylu kumral adam. Gençin yüz hatları sakin olmaya çalıştığını gösteriyordu. Doğan bundan etkilenmedi. O gerginliğe alışık.

"Önemli bir şey değil... Sadece kardeşinin bu kadar güzel olduğunu bilmediğimi ve şaşırdığımı söyleyebilirim. Küçükken sıkı ve hırçındı. Şimdi ise inanılmaz güzel bir genç kız olmuş. Fakat belli ki hırçınlığı değişmemiş. Sana da hiç benze-miyor Deniz."

"Annelerimizin aynı olduğunu biliyorsun!" dedi Deniz sakince. "Ben çok küçükken babam onun annesiyle evlenmiş!"

"Kaç yaşında şimdi? On sekiz mi?"

"Seni ilgilendirmez Doğan! Biz işimize bakalım mı?"

"Bakalım tabii... Bu arada Erdem'i görmek beni biraz şaşırttı. Demek hâlâ seninle beraber?"

"Ortak olduğumuzu bilmiyor musun?"

"Hayır! Ortaklığınız yeni mi?"

"Evet... Erdem ile altı ay önce yine karşılaştık. Hemen hemen altı yıldır birbirimizi görmüyorduk. Sonra kardeşim ile birbirlerine âşık oldular. Onlar nişanlandıktan sonra da ortak bir iş kurmaya karar verdik. Biliyorsun, bu ara bizim aile işimiz hiç iyi değil. Şimdi ikimizin bir turizm şirketi var." Sinirli

bir tavırla gözlerini kıstı. "Senin otellerin de bizim çalışma listemizde... İşlerimiz tena değil. Tabii sen onu da batırmazsan!"

Doğan gülümsedi. Gözleri Deniz'in üzerindeydi. Deniz için çok yalıcıklı denemezdi ama çekici bir adam sayılırdı. İyi giyinmeyi ve iyi yaşamayı severdi. İnce bıyıkları ona yakışıyordu. Fakat müsrifliği hep başına dert açmıştı.

"Batıran ben değilim, sensin!" dedi alayla. "Ben sandığın kadar kötü değilim! Bunu biliyorsun. Harcamalarına dikkat etmelisin. Kumarı bırakmalısın. Borsada yaptığın yatırımlara da dikkat etmelisin. Şimdi söyle bakalım, ödeme hazır mı?"

"Ödemeleri yapamayacağımı biliyorsun!" dedi Deniz öfkeyle. "Hiç param yok."

"Ama yapmak zorundasın? Sana verdiğim süre bitti... Sana altı ay tanıdım ama sen bu sürede hiçbir şey yapmadın!"

"Parayı toparlayamadım..." Sesi sıkıntılıydı.

"Ne kadar toparladın peki?"

"Fazla değil..."

Genç adam rahatça bir koltuğa otururken, dikkatle Deniz'in yüzünü süzüyordu. Adamın sıkıntısını iyi anlıyordu. Temin etmesi gereken para oldukça fazlaydı. Fakat yine de onun için üzülüyordu. İş hayatında çok daha küçük paralara daha fazla zaman tanıdığı olmuş ya da çok daha büyük paralara çizgi çekmişti. Bu meblağ kendisi için o kadar önemli değildi. Ama içinden yıllardır tanıdığı bu adama iyilik yapmak gelmiyordu.

"İçecek bir şey alır mısın?" diye sordu Deniz.

"İstemem!" diye kestirip attı Doğan. Sonra "Bak dostum!" diye başladı sakince. "Zaten burada birkaç günlük bir işim vardı. Senin için özellikle gelmedim. Şanslısın çünkü kendim geldim. Geldiğim gün sürenin azaldığını sana söylemiştim. Süre bitti... Ve yarın gidiyorum."

"Biraz daha zaman ver..."

"Veremem... Ben de bir iş adamıyım. Bunun ne demek olduğunu en iyi sen bilirsin? Sana adamlarımı yollayabilirdim ama şahsen gelmeyi tercih ettim. Dostluğumuzun hatırina..."

Sesinde hafif bir vurgu vardı. İkisi asla dost olmamışlardı. "Bir yerinin kırılması elbette istemem. Onlar benim kadar anlayışlı olamıyorlar..."

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

Genç adam omuz silkti. "Beni tanımıyorsun?"

"Seni tanıyorum... Kumardanende senden çok bahsediyor. Kıbrıs'ta herkes senin nasıl karanlık bir adam olduğunu biliyor."

Genç adam gülümsedi. Bakışlarında gerçekten de karanlık bir ifade belirmişti. "Bu sözlerinin sana bir faydası olacağını sanıyor musun?"

"Sana söyledim... Ödeyemem!" Pişmanlıkla ellerini cebine soktu.

"Bana hiç yardımcı olmuyorsun? Şu anda elimde günü gelmiş ve geçmiş altı senedin var. Büromdaki kasada yedi tane daha var... Bunları işleme koymamın seni bitireceğini biliyorsun, değil mi?"

Adamın omuzları iyice çökmüştü. "Ben bittim zaten!"

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Doğan merakla sordu. "Bankalara ne kadar borcun var?"

"Çok!"

"Şirket?"

"Ödemeleri yapamıyoruz. Piyasayı biliyorsun..."

"Babanın şirketi zorda mı yani?"

"Bu iki senedir zordayız. Babam bana devrettiğinde her şey güzeldi. Güllük gülistanlık... Ama tüm dünya gibi biz de sallandık. Birçok anlaşmamız iptal edildi. Bankalar aldığımız kredileri zorluyorlar. Beklemeye yanaşmıyorlar."

"Sen de aptal gibi kumar mı oynadın?"

Deniz sıkıntıyla iç çekti. "Eskiden de oynardım... Sadece son zamanlarda bir umutla oynadım. Belki kazanırım diye!"

Doğan alayla güldü. Gözleri ise gülmüyordu. "Sanırım yakında hapiste çürüyeceksin?" dedi yavaşça. Bu basit bir tespitti.

"Evet..." diye mırıldandı adam. "Sen yapmazsan banka yapacak!" Sonra omuz silkti. "Belki böylesi daha iyi... Hapis yani! Babama durumu nasıl açıklayacağım korkmasam, onun duyacağı hayal kırıklığı beni üzmese... intihar bile edebilirim!"

"Akıllıca bir yol olurdu! Tabii bu beni engellemez. Senet üzerinde şirket ve diğer gayrimenkullerinizin isimleri de var. Hisselerin çoğu benim... Ama sanırım sen öldükten sonra nakit paramı alamayacağım gibi bir de bu batık şirketi kurtarmak için üzerine daha da para vereceğim... Çok ironik!" Gözleri etrafta gezindi. "Sanırım bu ev de benim?..."

"Henüz değil... Zaten o da bankaya ipotekli!"

Doğan bir kahkaha attı. Kahkahası dışarıdan bile duyulmuştu. "Bak sen! Çok zekice! Bir malı birden fazla kişiye pazarlamak iyi kâr getiriyor olmalı?"

Deniz cevap vermedi.

"Zaten kıyıda köşede bunun gibi on tane evin daha yoksa bu borcun bir kısmını bile ödeyebileceğini sanmam! Öyle değil mi?" diye sordu Doğan.

"Madem biliyorsun, neden soruyorsun?"

"Hiç... Laf olsun diye. Peki, benim param ne olacak?"

"Bana biraz daha zaman ver!"

"Ben yardım kuruluşu değilim!" Alaycı pırıltılı gözleri kızmak üzere olduğunu gösteriyordu.

"Ama bu paraya senin hiç ihtiyacın yok! O kirli geçmişinle kazandığın paraların yanında bu miktar önemsiz kalır! Bana biraz daha zaman versen hiçbir şey kaybetmezsin!"

Genç adam aniden yerinden kalktı ve hızla karşısında dikilen Deniz'in üzerine yürüdü. Sonra sertçe kaliteli gömleğinin yakasını iki eliyle tuttu ve adamı öfkeyle kendisine çekti. Gözleri yanıyordu. İlginç olan Deniz'in kurtulmak için hiç çaba sarf etmemesiydi.

"Zamanın yok!" diye homurdandı. "Bunu kumar oynamadan önce düşüncektin! Paramı derhal istiyorum. Hemen bir çare bulsan iyi olur!"

"Ne... ne yapabilirim ki?" Deniz karpı koymaya ve yakasını tutan elleri itmeye bile çalışmamıştı. Doğan'ın nasıl bir adam olduğunu çok iyi biliyordu çünkü O engellenemendi... Durdu, kendi çevresinde bilmeyen yoktu. O bir amatör değildi. Tehlikeli ve dediğini yapan bir düşmandı. Ona karpı koymak, o anda kendisine kırk bir buruna imai olabildi. Belki de daha fazlasına... Ve bir zamanlar onun kardağı kolu hâlâ ara sıra mızlıyordu. Üniversitede beraber okurken bile onun ne kadar çılgın olduğunu bilmeyen yoktu. O asla korkmaz ve asla altta kalmazdı.

Genç adam onu ittirip biraz uzaklaştı. Ellerini cebine sokup dalgınca geniş cama gitti. Buradan arka taraftaki büyük havuz görünüyordu. Birkaç genç kadın ve erkek havuzda yüzyüyorlardı. Hemen kıyıda ise Deniz'in kardeşi Pınar, yanındaki nişanlısıyla konuşuyordu. Bir şezlonga yan yana oturmuşlardı. Erdem'in eli kızın elini tutuyordu. Genç kız dikkatle adamın anlattıklarını dinliyordu. Kendisi hakkında konuştuklarını tahmin etti. Alayla gülümsedi. Bu kız hakikaten çok güzeldi. Üstelik kendisinden hoşlanmamıştı. Oysa genel olarak kadınların ilgisini hemen çekmişti. Genç kıızı alıcı gözüyle süzdü. Narin omuzlarını, sıcak rüzgârda salınan simsiyah saçlarını izledi. Kuruyan saçları beline kadar inen gür bir şelale gibiydi. Pınar hakikaten çok güzeldi. Burnu havada ve şımarıktı ama aynı zamanda gereğinden fazla güzeldi... Gördüğü en güzel ve seksi kadındı. Fazla seksi... Onu gördüğü ilk andan beri içinde ona karşı dayanılmaz bir arzu duymuştu. Ona karşı hissettiği bu his arzu olmalıydı...

"Pınar kaç yaşında?" diye sordu bakışlarını Deniz'e çevirerek. "Ama bu sefer soruma cevap ver!" Sesini sertleştirmişti.

"Yirmi..." diye isteksizce mırıldandı Deniz. "Bir ay kadar sonra yirmi bir olacak!"

"Reşit yani! Sen her şeyini kaybedince o ne yapacak? Bir eğitimi var mı?"

"Daha üniversitede okuyor. Bana biraz daha süre veriecek misin?"

"Hayır! Sen böyle şeylere alışkısın! Hatırlarsan süre konusunda sen de çok acımasızdın?"

"Körünün altından çok sular aktı!"

"Benim için değil... Ama kardeşine yazık olacak. Her şeyinizi kaybedince sanırım nişan da bozulur! Erdem'in aptal olduğunu sanmam. Bu durumda yeni kurduğunuz şirketin hisselerini de bana devretmek zorundasınız!" Alayla yine gülümsedi. "Ve Erdem bundan hiç memnun kalmayacak!.."

"Her şey geçmişte kalmadı mı? Hepimiz çok gençtik! Hata yapmaya hazırдық!"

Doğan umarsızca camdan dışarıya baktı. Onu dinlemiyor gibiydi. Gözleri bir an dışarıdaki genç kızın mükemmel yüzünde, çocuksu ama şu anda kendisine çok seksi gelen vücudunda gezindi. İncecik ve biçimliydi. Avuçlarıyla omuzlarından yakaladığında teninin ne kadar da yumuşak ve çekici olduğunu hatırladı. O güzel ve diri vücudu her erkek kollarının arasına almak ve doyaysa sevmek isterdi. Onun başka erkeklerle ilişkisi olduğunu duymuştu. Çapkın kızın bakire olmadığını tahmin etmek zor değildi. Bu zamanda kızlar sevişmek için evlenmeyi beklemiyorlardı. O anda midesinin krampla kasıldığını hissetti. Uzun zamandır bir kadına karşı böyle cinsel bir ihtiyaç duymamıştı. Her nasılsa kendisi de onunla sevişmek için çılgın bir arzu duymuştu. O güzel gözlerin kendi bedeni altında kıvrılırken daha da koyulaşacağını tahmin etti. Sevişirken büyük ihtimalle çığlıklarını bastıran kadınlardandı o...

Sonra aniden döndü ve diğer adama yaklaştı. Heybetli bedeninde korkunç bir enerji vardı. Bu iri yarı tekinsiz adamın üzerine gelmesi ile Deniz bir adım geriye gitmişti. Doğan bir an onun karşısında bir şey söylemeden durdu. Çatık kaşları bir şeyler düşündüğünü gösteriyordu. Sonra kararsız bir tavırla elini kaldırıp alına dökülmüş saçlarını geriye itti. Bu esnada belindeki silah kısmen gözükmüştü. Böylece bu sıcakta niye ceket giydiği belli olmuştu. Sonra kararını vermiş gibi, sakın bir tonla konuşmaya başladı.

"Dinle! Doğru söylüyorsun! Benim senin paraya ihtiyacım yok..." dedi sakince. Kararlı bir adamın yüz ifadesi vardı onda. "O para sende kalabilir. Ayrıca seni diğer derterinde de kurtarabilirim..."

Deniz'in yüzü meraklı ama kuşkuyla bir ifadeye bürünmüştü. Kimseden korkmayan, acunesi olmadiğı söylenen Doğan isimli bu karanlık geçmişli adam kendisine yardım edeceğini mi söylüyordu?

"Anladım?"

"Bir anlaşma istiyorum..."

"An..anlaşma mı?" diye kekeledi Deniz belirsizce. Gözleri inanılmaz derinlikteki koyu yeşil gözlerdeydi. Neredeyse siyahı.

"Evet, anlaşma! Senetlerini yırtıp atarım... Bankalara olan borcunu da öderim... Ayrıca çevrene ne kadar daha borcun varsa... hepsini öderim! Kuruşu kuruşuna! Yeni şirketinin kolay işler bulmasını da sağlarım. Benim otellerimle çalışmanı kolaylaştırırım..."

Deniz aptal değildi. Belki aptal bir kumarbazdı ama aptal bir işadamı hiç değildi. İş konusundaki başarısızlığı gerçekten de zor piyasa koşullarındandı. Kuşkusunu iyice artmıştı. Meraklı bakışlarla karşısındaki dev adamı süzüyordu.

"Nasıl bir anlaşma bu?"

"Oldukça basit... Her şeyini geri kazanmak istiyorsan, benim dediklerimi koşulsuz olarak yapacaksın..."

"Tamam da... ne istiyorsun benden?" dedi hayretle. Aklından yüzlerce saçma sapan düşünce geçiyordu. Her düşüncesi saçma ve gerçek dışıydı. Bu adamın ne yapmak istediğini anlamıyordu. Ne var ki en çılgın düşüncesi bile onun az sonra söylediklerinin yanında solda sıfır kalırdı.

"Çok basit!" diye mınıldandı Doğan. "Kurtulmanıza karşılık... istediğim tek şey güzel KARDEŞİN!"

İKİNCİ BÖLÜM

Pınar yan gözle evin ışıldayan camına baktı. İçerisi tabii ki gözüküyordu. İçinde anlayamadığı bir korku vardı. Adamın varlığı onu rahatsız etmişti ama bunun ötesinde bir şeyler hissediyordu. Her nasılsa bu adamın kendi hayatında önemli bir rol oynayacağını hissediyordu ve bundan korkuyordu. Daha evvel içgüdüleri onu hiç bu kadar uyarmamıştı. Kendisini bu histen kurtarmaya çalışıyordu. O Doğan denen adam Deniz'i tanıdığına göre, ileride onunla görüşmesi yine muhtemeldi. Fakat onunla değil yine görüşmek, aynı şehirde olmak bile istemezdi. Gülümsemesine rağmen ne kadar da korkunç bir adamdı?

Yakışıklılığının ardında tüylerini diken diken eden bir şey vardı. Bunun ne olduğunu adlandıramıyordu. Şu anda içeride Deniz ve o sersem herif ne konuşuyorlardı acaba? Bu arada dikkatini de Erdem'in anlattıklarına vermeye çalışıyordu.

"Kimse nasıl zengin olduğunu bilmiyor!" diye söyleniyordu adam. "Doğu'daki akrabalarından çok büyük bir miktarda para kaldığı söyleniyor. Kıbrıs'ta iki kumarhanesi ve ülkede birkaç oteli varmış. Oysa üniversitede okurken beş parası yoktu. Üniversitede üçümüz de aynı okuldaydık. Burslu okuyordu. Şerefsiz... Çok zekiydi! Ve parlak bir sporcuydu. Bursu sizin şirket veriyordu. Babası senin babanın şoförlüğünü yapıyordu. Sen babasını da onu da hatırlamazsın belki... Çünkü o sıralar çok küçüktün."

"Hiç hatırlamıyorum. Bu... bu Doğan denen adam o zaman evimize gelir miydi?"

"Evet. Getir götür işlerinde bazen babasına yardım ederdi. Annen her nedense Doğan'ı çok severdi. Şimdi de görse eminim

onu yine görmekten mutlu olur. Deniz'i verdiği partilere Doğan'ı da çağırması için birkaç kere uyardığını hatırlıyorum."

"Saçma! Şeförün çocuğunu mu?"

"Evet. Yine de bir iki kere hariç, ağabeyin onu çağırma-
mayı tercih etti. Onunla yıldıza pek barışmazdı yanlış hatırla-
mıyorsam?"

"Neden?"

"Bilmiyorum. Bir kere sosyal bir konum da vardı tabii. Ay-
rıca Doğan da biraz tersti. Babasının zoruyla bir kere partiye
gelmişti. Sonra bir daha da gelmek istemedi."

"Ne oldu ki?" diye merakla sordu Pinar. "Onunla alay mı
ettiler?"

"Yok canım! O dediğin şey eski Türk filmlerinde olur. Gerçi
önce erkekler arasında alay konusu edilmeye çalışılmadı değil.
Ben de dahil biraz üstüne gittik sanırım. Bu da kızlar arasında
ters tepti. Zaten parlak bir sporcu olduğu için okulda tutulan
bir tipti. Öyle mesafeli tipleri çekici de buluyorlardı galiba!"

"Sonra ne oldu?" Çekici olmasıyla fazla ilgilenmedi. Ona
göre de yakışıklıydı ama öyle çok çekici gelmemişti.

"Hiç! Bir daha da partilere gelmedi. Bence tam bir inekti.
Derslerini çalışmayı tercih etti. O zaman bile çok hırslıydı. Ve
onun çok zeki olduğunu kabul etmek lazım. Hırslı, ezik ve zeki...
Okulda öğretmenlerin gözdesiydi. Herkes onun yüksek lisans
yapıp öğretmen, profesör gibi bir şey olacağını sanıyordu. Sonra
şaşılacak bir şey oldu. Okulu birincilikle bitirdikten bir ay sonra
birden ortadan kayboldu. O ay babası sizin şirketten hoş olma-
yan bir sebep yüzünden kovulmuştu. Para meselesiydi. Sanı-
rım aynı dönemdi. Adam iki sene hapis yattı. Baban ve kardeşin
ondan şikâyetçi olmuştu. Doğan bir daha meydana çıktığında
aradan yıllar geçmişti."

"Bu arada ne yapmıştı?"

"Bilmiyorum. Döndüğünde çok zengindi. Herkes onun ülke
için gizli işlerde çalışan bir paralı asker olduğunu söylerdi. Gizli
ve özel işler! Boyu posu, cesareti, iyi konuşması, kendine gü-
veni... Bazen dağlarda zor şartlarda, bazen dünyanın en zengin

ülkelerinde iyi koşullarda... Ne kadar doğru bilmiyorum. Belki
de şehir efsanesi. Ama ne yaptıysa kendi cebini doldurmaktan
da geri kalmamış. Belki de devlet böyle özel işler için iyi para
veriyordu! Kim bilir? Belki de ganimetleri toplamasına ses çı-
karmıyorlardı. Sonra Kıbrıs'ta iki kumarhanesi olduğunu öğ-
rendik. Akdeniz kıyısında da birkaç oteli var sanırım. Kısa za-
manda ülkenin sayılı zengini oldu. Onun hakkında en çok
duyduğum şey ise artık karanlık bir adam olduğu... Acımasız!
Riskli ve hızlı düşünmeyi seviyor. Eskiden de severdi..."

"Sen de mi ondan hoşlanmıyorsun?"

Adam omuz silkti. "Pek hoşlanmadığım doğru. Okuldaki
kızlar parasızlığına rağmen ona bayılırlardı. Ne yazık ki iyi ko-
nusan hergelenin tekidir."

"Ama iyi konuşan yakışıklı hergele demeyi unuttu!" diye aklın-
dan geçirdi Pinar. Erdem'in onu kışkırdığı açıktı. Kim bilir, geç-
mişte belki de bir kız arkadaşını ona kaptırmıştı? Belki de bir-
den fazla... Adamdaki bu yoğun cinsel çekiciliğin gençliğinde
de olup olmadığını merak etti. Evet, kendisini ürkütmüştü ama
inanılmaz seksi bakışları olduğu da bir gerçektir. Göğüslerinde
gezinen yakıcı yeşil gözler, aynı zamanda fazlasıyla da cesurdu.
O gerçekten de pislik bir herifti.

"Peki, babası niye hapse girdi?" diye sordu. İlgilenmemeye
çalışmasına rağmen merak etmekten de geri kalamıyordu.

"Bunu ağabeyine sor. Tabii ben de olayı biliyorum ama onun
anlatmasını tercih ederim. Doğan birden kaybolup da sonra or-
taya çıkmadan bir süre önce, babası aniden hapisten kurtulu-
verdi. Çok ilginç değil mi? Fakat sanırım babası orada kötü has-
talanmış. Bir sene bile sürmedi. Öldüğünü duydum."

"Buraya niye gelmiş peki?"

"Deniz onun intikam almaya çalıştığından falan bahsetti
ama tam açıklamadı. Bilirsin, abin de sır küpüdür!"

"Şimdi abime düşman mı yani?" dedi Pinar öfkeyle. "Kendi
babasının yaptığı hata yüzünden?"

"Sanırım. O iyi bir adam değil! Eskiden de bizi kışkırttı.
Biz arabayla okula gelip gidiyoruz, zenginiz diye haset ederdi.

"Çünkü o babasına kolaylık olsun diye boş vakitlerinde başka işler de yapardı. Takdir ediyorum ama o bunun için bir suçluymuşuz gibi davranırdı!"

"Ama bu çok saçma?" Boyle itiraz etmesine rağmen, nereden Erdem'in biraz olayları absürtüğüne düşündü. O adamı birini kanacak gibi durmuyordu.

"Evet! Ama dedim ya! O iyi bir insan değil!"

"Birisi ona dersini vermeli!" Sonra endişeyle aını karıştı. Gözleri yine camdan içeriye döndü ama ışık yansımasından dolayı içeriye görmesi hâlâ mümkün değildi. "Ya şimdi abime..." diye başladı. Aklına bile getirmek istemiyordu. Bu adam ya şimdi abisine kötü davranıyorsa? Orta boylu yakışıklı abisinin bu iri adama karşı koyamayacağı gün gibi açıktı. Erdem'in bile az önce ona karşı çıkamadığını hatırlaması endişesini arttırdı.

Erdem yerinden kalktı. İsteksizce kızın zarif elini bırakmıştı.

"Ben en iyisi gidip bir bakayım. Buraya niye geldiğini ben de merak ettim!"

Pınar da kalktı ve onu engelledi. Gözleri öfkeyle yanıyordu. "Hayır! Sen dur, ben gitmek istiyorum. Sen gidersen şimdi kavga falan çıkartırsın. Burada beni bekle! Ya da gidip havuza gir. Ben gidip bir bakayım."

"Ama?"

"Ben bakarım dedim." dedi Pınar kararlı bir sesle. "Sen soyunup havuza gir! Hava çok sıcak! Biraz ferahlarsın!" Gözleriyle üzerine giyinecek bir şey aradı ama havuza doğrudan binikisiyle geldiğini hatırladı. O çapkın bakışların karşısına yine bu küçük kumaş parçasıyla çıkmaktan başka bir şansı yoktu. Acaba önce odasına çıkıp üzerine ince bir kıyafet mi geçirseydi? Ama o zaman belki de geç kalmış olacaktı. Vakit kaybetmek istemiyordu. Hem ne vardı ki? Burası kendi eviydi.

Ayaklarına pahalı topuklu terliklerini geçirip camekânlı odaya yöneldi. Şimdi boyu biraz uzamıştı. Esmer adamın yanında ufak tefek kalmak istemiyordu. Sürgülü kapıyı çekip açmadan önce bir an durakladı. Işık yansıması yüzünden klimalı serin odada olanları göremiyordu.

O sırada içeride, Deniz şaşkınlıkla Doğan'a bakıyordu. Doğan hiç umursamadan gidip bir koltuğa oturdu. Bacak bacak üstüne atıp gözlerini Pınar'ın ağabeyine dikti.

"Sen ne dedin?" diye sordu Deniz kuşkuyla. "Yanlış duyduğum herhalde?"

"Yanlış duymadın..."

"Ne..ne demek istedin peki?"

"Açık... Kardeşini istiyorum dedim. Sadece bana olan borcun beş milyon dolar civarında... Bir bu kadar da bankalara olsa? Büyük para? Ödeyebileceksen sorun yok."

Deniz de bitkin bir halde bir koltuğun ucuna ilişti. "Bana böyle bir şey teklif ettiğine inanamıyorum?"

"Ediyorum... Bak! Bana yirmi dört saat ver. Sadece yirmi dört saat... Beraberimde onu da götürüyüm. Burada kalıp onun fikrini değiştirmek isterdim ama gerçekten çok işim var. Dönmem lazım. Bu yirmi dört saat içinde eğer onu ikna edemezsem, geri yollarım!"

"Ne..neye ikna edeceksin?" diye yine kekeledi Deniz. Bakışları duyduğu bu teklifle kararmıştı.

"Rahat ol! Endişe etme! Kötü bir niyetim yok. Evlenmeye tabii!..."

"Ne?" diye hayretle bağırdı adam.

"Evet! Evlenmeye! Zaten uzun zamandır evlenmeyi düşünüyordum. Hemen ikna olmayacağını kabul ediyorum. Benimle gelmesine göz yumarsan..." Cebindeki senetleri çıkarıp kıydaki sehpa öylesine attı. "...Bunları hemen geri alabilirsin?"

"Saçmalıyorsun! O böyle bir şeyi asla kabul etmez! Hem Erdem'i deli gibi seviyor!"

"Sevgi boş şey... Parasız kalınca o da işe yaramaz. Bir kadın için güvence her şeydir!"

"Pınar için değildir. O hayatta görebileceğin en asi kadındır. İstemediği hiçbir şeyi zorla yaptıramazsın!"

"O benim sorunum. Bu yirmi dört saat içinde hâlâ geri dönmek isterse onu bıracacağıma söz veriyorum. Diğer senetleri de geri yollayacağım. Bilirsin, sözümü tutarım!"

"Asla evlenmez!"

"Senden talep ettiğim yirmi dört saat, geri dönmeyi isteyip istememesi konusundaydı. Yarın bu saatlerde telefonla konuşur onun fikrini öğrenirsin. Evlilik için ise biraz daha zaman gerektiğini kabul ediyorum. Benimle kalmayı kabul ederse ve geri dönmezse ona çok iyi bakacağıma söz veriyorum. İnan bana tek amacım evlenmek. Alıp evime, annemin yanına götüreceğim. Eğer bir süre sonra evlenmemiş olursak da bir şey kaybetmemiş olacaksınız. Avukatlarıma tüm borçlarınızı temizlemeleri talimatını İzmir'e varır varmaz veririm."

"Sen... Sen onu metres mi... yapacaksın?"

"Bu kötü bir laf! Hayatımda bir yer vereceğim. Sen onu nişanlım gibi kabul edebilirsin."

Deniz güldü. Acı ama samimi bir gülüştü. "Benden nefret edecek. Ve senden de! O asla affetmez! En ufak bir fırsatta hayatımız cehenneme çevirmeye çalışacak. İntikam almak hırsı asla sönmeyecek!"

"Çok zengin bir kocaya kavuşacak?"

"Sevdiği adamdan asla vazgeçmeyecek!"

"Makul bir süre sonunda sevdiği adama dönebilir!"

Deniz öfkeyle ona baktı. "Ondan bıktığında mı?"

Doğan ifadesiz bakışlarla bakıyordu. Sonra merakla sordu. "Bakire olduğunu sanmıyorsun, değil mi? Ben hiç sanmıyorum... Hepinizin hayatını kurtaracağını bilirse, bu durumu çok sorun yapacağını sanmıyorum!"

"Sen de onu tanı mıyorsun! O tatlı görüntüsü altında esp-rili bir cadı vardır. Şaka yaparken bile seni yerin dibine sokabilir. Koynuna girmektense seni veya kendisini öldürmeyi tercih eder! Sana söyledim. Kimse ona istemediği bir şeyi yaptıramaz!"

"Bu riski göze alabilirim. Kendisini öldürmesine ise asla izin vermem. Sana söz veriyorum, yanımdayken ona bir prenses gibi davranılacak. Ben de dâhil, herkes ona saygı gösterecek."

Deniz düşünceli bir şekilde karşısındaki adamı süzüyordu. Ne düşüneceğini de bilmiyordu aslında. Kafası karmakarışık. Bu adama olan borcu o kadar yüksek bir meblağdı ki!

"Gerçekten evlenmek istiyor musun?" diye sordu şüpheyle.

"Evet!"

"Neden?"

Doğan dürüstçe cevap verdi. "Onun gördüğüm en güzel kadın olduğunu düşünüyorum. Vahşi olduğunu ben de fark ettim. Bu da hoşuma gitti. Monoton bir hayat istemem. Ayrıca sosyal olarak iyi yetiştirilmiş ve kültürlü... İyi bir aileden..."

"Onun kültürü seni fersah fersah geçer!" diye homurdandı Deniz. "Bak! Yine söylüyorum. Senden hep nefret edecek! Seninle asla evlenmeyecek? Yirmi dört saat bile ona hâkim olamazsın?"

"Bu durumda sen yine avantajlısın, değil mi?"

Belli ki Deniz'in aklında bir sürü soru vardı. Bu meseleye ikna olmadığı ama mantıklı gelmeye başladığı gözüküyordu. Sıkıntılı bir sesle sordu. "Tecavüz edip dövmeyeceksin, değil mi?"

"Saçmalama! Bu dediğin iki şeyi hiçbir kadına yapmadım. Evleneceğim kadına ise asla yapmam! Benimle birlikte olursa kendi isteğiyle olacak." Hafifçe gülümsedi. "Tabii bazı şeyler için biraz zorlamam gerekebilir. Evlilik gibi mesela? Azıcık korkmasında bir sorun var mı?"

"O asla korkmaz! Sen çetin bir kayaya çarptın. Bunu yakında göreceksin?"

"Bakalım..."

"Annemle babama ne diyeceğim? Yakında çıktıkları Avrupa turundan dönerler!"

"Gerçeği söyle... Pınar'ın nişanı bozduğunu ve benim onunla evlenmeye niyetim olduğunu... Annen eskiden beni severdi?"

Deniz bu söze bir yorum yapmadı. "Annem buna kanmayacaktır?"

"Orasını bilmem. Şu andan itibaren Erdem ile nişanımı bozulduğunu söyleyebilirim. İnandırılsın senin gözetin."

"Sene nasıl güvencem?"

"Maddi olarak mı, Pinar kamusunda mı?"

"İkisinde de!"

"Sözüm senettir! Mümkünse Pinar ile evlenmeyi teklif ederim. Değilse bile birkaç ay beraber olmayı umuyorum. Bu da olmazsa yarın akşam senin yanında olacağına söz veriyorum. Sonuç ne olursa olsun bana altı borçlarımı söyleyeceğin. Evlenirsek, eğer, banka borçlarımızı ve diğerlerini de temizleyeceğiz. Fakat bu durumda şirketin yönetimini senden alıp benim alacağımı bir kişiye veririm. Daha profesyonel bir ekibe! Sen zaten yarı bir iş kurmuşsun. Belli ki babanın şirketinden umudu kesmişsin."

O sırada camlı bölme ardına kadar açıldı ve içeriye uzun boylu esmer güzeli Pinar girdi.

Genç kız içeriye girdiğinde, bir an için şaşırdı. Ortam hiç de sandığı gibi korkunç değildi. Doğan rahatça bir koltuğa oturmuştu. Pinar içeriye girdiğinde, genç adamın delici bakışları bir an onun üzerinde, küçücük bikinisinde ve uzun bacaklarında gezindi. Sonra alaycı bakışları Deniz'in üzerine döndü.

Bu bakışları görmezden gelemeyen Pinar, yine ondan nefret ettiğini hissetti. Dişlerini sıktı. Kolunu rahatça koltuğun arkasına attığı için, sıyrılan ceketinden belindeki parlak metali görmüştü. Bunu bilerek yapıyor olmalıydı lanet herif! Onları korkutmak için! Belinde tabancayla gezen bir mafya babası olduğunu düşündü. Başka türlü olamazdı. Güzeli bir suratın arkasına saklanmış kötü bir adamdı o. Bu bakışlar en nefret ettiği modeldi.

Ortam sakin gözükmekle beraber içeride belirgin bir gerginlik olduğunu hissetti. İki erkeğin bakışmalarında karşılıklı bir şeyler olmuştu. Gergin görünen abisine baktı. Belli etmese de onu iyi tanırdı. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Genç kız abisinin yanına gitti. Doğan onu süzmeye devam etti. Onun gözlerindeki nefreti görmüştü. Vahşi bakışlı gözleri, bir an için adama binlerce bıçak saplamak istemişti sanki.

Güzel ve tehlikeliydi. Boyun eğmez bir dilber! Bu onu daha da heyecanlandırırdı.

Pinar ise sakin görünmeye ve hiç haz etmediği yabancıya bakmamaya çalışıyordu. Fakat arkasından izleyen gözlerin, dar kağalarındaki yakıcı etkisini hissedebiliyordu. Bu garip bir duyguydu. O güne kadar bir sürü erkek arkadaşı olmuştu ve daha önce ona böyle bakan ve içini burkan başka bir erkek olmamıştı. Ne terbiyesiz bir adamdı? İçi kıpır kıpırdı. Her geçen saniye ondan ölesiye nefret ettiğini hissetti. Abisini böyle korkuttuğu için, Erdem'i ürküttüğü ve kendisinde de mide bulandırıcı duygular uyandırdığı için ondan nefret ediyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye fısıldadı Deniz'e.

Adamın gözleri çekinikti. Bakışlarını kaçırmaya çalışması da çok garipti. "Aslında değil..." diye mırıldandı.

"Ne var?" Bakmadı ama gözünün ucuyla adamı işaret etti. "Bu adam niye gelmiş? Senden ne istiyor?"

"Şey... Ona borçluyum." Utançla gözleri bulanıklaştı. "Çok borçlandım."

"Nasıl çok?"

"Çok işte!" Gözleri ayağa kalkmış olan Doğan'daydı. Genç adam ayağa kalkmıştı ve kendilerine yaklaşılmaya başlamıştı.

"Ona mı?" Bakışlarını nefretle kaldırıp esmer adamın yüzüne dikti. İkisi de bir an bakıştılar. "Neden ödemiyorsun?" diye yine abisine dönerek sordu. Onun artık konuştuklarını duyabileceğini biliyordu. "Öde ve onunla muhatap olma!"

"Paramız yok. Çok para gerekiyor. Zaten... Artık ödeme istemiyor. Vakit dolmuş..."

Genç kız dönüp öfkeli bir duruşla Doğan'ı süzdü. Ellerini beline koymuştu ama tüm istediği şu kendisini beğenmiş sarata bir yumruk atmaktı. O anda öyle cesur ve güzeldi ki, Doğan elinde olmadan kızın cesaretine hayran kaldı. Bu hayranlığı da bir an için gözlerinde ışıltıladı.

"Ne yapacaksınız Doğan Bey?" diye alayla sordu. "Mafyavari tavırlarınızla abimin ayaklarını mı kırıcaksınız? Ona biraz daha zaman tanımak daha akıllıca değil mi?"

Genç adam iyice yavaşladı. Önlerinde durup ağabey kardeşi süzdü. Yüzünde tatlı bir gülümseme vardı.

"Üzülmeyin Pınar Hanım." dedi adam sevimli bir tavırla. "O yöntemleri artık kullanmıyoruz." Kızın cesareti ve güzelliği karşısında sesi yumuşamıştı. Ama onu ele etme isteği daha da artmıştı. Şu anda dünya üzerindeki hiçbir şey genç adama, bu iri gözlü kadın kadar cazip gelmiyordu. Çelimsiz bedeniyle ona nasıl da dikleniyordu? O çelimsiz bedenden ise buram buram kadınsılık yayılıyordu ve genç adamın burnundan girip tüm duyu organlarına yerleşiyordu. Bu yaşına kadar bir kadına böylesine güçle çekildiğini hatırlamıyordu. Elinde olmadan gülümsedi.

Aslında hiç de kötü durmuyordu o anda. Pınar biraz sarsıldı. Keşke gülümsemeseydi!

"Biz ödeme işini abinizle hallettik sayılır. Gördüğünüz gibi senetlerin bir kısmını aldı zaten... Ben canavar değilim. Ayaklarını kırsam bile paramı alamayacağımı biliyorum. Biz de birlikte biraz konuştuk ve başka bir ödeme şekli bulduk."

"Öyle mi?" Pınar bir an için umutlanmıştı. Kahretsin! Kafası karışmıştı. Bu adam sandığı kadar kötü olmayabilirdi. Yine de tedbiri elden bırakmamak lazımdı. "Neymiş?" diye hafif bir alayla sordu. "Öğrenebilir miyim?"

"Elbette!" Uzun boyuyla ikisine de tepeden bakıyordu. Bir an için gözleri Deniz'e kaydı. "Kardeşine ödeme şeklini göstermeme izin veriyor musun Deniz?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Şimdi mi?" diye huzursuzca sordu genç adam.

Doğan kaşlarını kaldırırken alaycı bir tebessümle kıza baktı bu sefer. "Şimdi mi öğrenmek istersiniz?"

Pınar meraktan kuduruyordu. Buna rağmen içinde anlayamadığı bir sıkıntı da vardı. Bu adama nedense güvenemiyordu. Fakat her kadın gibi merakı üstün geldi. Burnunu gururla kaldırıp tepesinde dikilen yemyeşil gözlere baktı.

"Lütfen!"

Genç adam bir emir almış gibi başını eğdi.

"Memnuniyetle... Fakat bu durumda sizden arabama kadar gelmenizi rica etmek zorundayım. Bunu size ancak böyle gösterebilirim. Nasıl anlaştığımızı gözlerinizle rahatça görürsünüz. Ayrıca sizin üzerinizde istemeden bıraktığım kötü etkiyi silmek için bana bir şans daha verin lütfen! Özur dilemek kolayca yapabildiğim bir şey değil!"

O kadar nazıkçe uzanıp elini bileğinin üstünden tutmuştu ki, Pınar bu hareketin garipliğini algılayamadı. Kendisini tutsak gibi hissetti, ama bu his garip gelmedi. Adamın avucunun içindeki bileğinin yandığını hissetti ama bu ateş de hiç garip gelmedi. Adamın bakışlarındaki ışığı gördü ama o da garip değildi. Hissettiği tek gariplik, dudaklarındaki kurumaydı. Ve bu aptal kalbindeki hızlanma da neydi?

"Şans mı?" Neredeyse kekeleyecekti. Onun kendisinden özür dileyebileceğini vurgulaması da heyecanlanmasına sebep olmuş olabilirdi. Neticede hayatında yer kaplayan iki önemli erkeğin bu dev yapılı adamdan çekindiğini düşününce, ona karşı sanki bir puan almış gibi hissetmişti. Bileğini çekmek istiyordu ama onun birden yumuşacık olması, çekse bu yumuşaklığa karşı kaba davranmış olabileceği korkusu ve ağabeyinin sessizce durması, tereddüt etmesine sebep oldu. Fark ettiği bir diğer şey de, adamın alev alev yanan uzun parmakların bileğini sandığından daha sıkı kavramasıydı.

"Elbette!" diyerek gülümsedi adam. O anda gerçekten çok çekiciydi. Pınar garip bir duyguyla sarsıldığını hissetti. Bir erkek bu kadar yakışıklı olabilir miydi? İçinde inanılmaz bir his daha oluştu. Korku! Neden korktuğunu ise hiç bilmiyordu. "Herkesin ikinci bir şansa hakkı vardır! Öyle değil mi?" diye sürdürdü konuşmasını adam.

"Eee!" diye önce kararsız kaldı. Sonra donuk bir suratla "Peki..." dedi. Ardından kaba olmamak için gülümsemeye çalıştı. "Madem siz de ağabeyime ikinci bir şans verdiniz?"

Adam neyle girdi. "Var mı, şu anda ayakları kırık, bir halde yerde yatar olurdum?" diye sordu Pinar dik dik.

"Bunu gerçekten yapar mısın?" diye sordu Pinar dik dik. Adam bu sefer kahkaha attı. İşte o anda püril püril beyaz dişleri göz alıcı olmuştuk. Yemek yemek olmayışı, hakiki dişleri vardı. Görünüşü o an hiç kötü gelmedi gözüne. Ona hak nazik mi etmişti acaba?

"Siz beni gerçekten kötü sanıyorsunuz!" diye açıkladı adam. "Aşında böyle peylerin modası geçti. Şimdi avukatlar var! Onlar her şeyi hallediyor. Açık olmak gerekirse, şu anda Deniz'in başı elden dertte! Senin ağabeyinizle anlaşamazdık... kısa süre sonra hapse girmesi gerekebilirdi."

Genç kız nefesini tuttu. Sevgili ağabeyinin hapse girme düşüncesi bile kötüydü. Annesi ve babası yaşlılıklarının tadını çıkarırken, tüm işleri ağabeyi Deniz hallediyordu. Kendisi bile işler nasıl yürür bilmezdi. Aldığı harçlık kendisine yeterdi. Deniz ona karşı her zaman cömert olmuştuk.

Adam birden sordu. "Gidelim mi?"

"A.arabanıza mı?"

"Evet! Belki bize bir öneriniz de olur? Bu son durum ağabeyin için çok önemli! Gelecek mısınız?"

"Benimle... ne ilgisi var... anlamadım ama?... Peki, geleceğim!"

"Görüşürüz Deniz..." diye kısaca mırıldandı adam.

Pinar ne olduğunu bile anlamadı. Güçlü parmaklar onu odanın diğer kapısını doğru çektiğinde, bileğinin hâlâ onun elinde olduğunu fark etti. İlk anda nazikçe çekmeye çalıştı. Fakat bu neredeyse imkânsızdı. Gözleri ağabeyine kaydı. Ondan bir tepki gelmeyince çırpınmayı bıraktı. Bu kabalığa ses çıkarmadığına göre mutlaka bir bildiği olmalıydı. Kapının önünde öfkeyle yine sordu adama...

"Bileğimi tutmasanız olmaz mı?"

"Acıyor mu?"

"Hayır ama..." Aklına daha önemli bir konu geldi. "Hâlâ neden arabanıza gelmem gerektiğini anlamıyorum?"

"Göreceksin... Sabırsızlanma!" Sanki birden aızlı bızlı konuşmayı bırakmıştı.

İçerisinin serin havasından sonra dışarıya yanıyordu. Bahçe yolunu geçtiler. Gözleri havuza kaydı. Erdem'in onları görmesini umdu. Fakat mümkün görünmüyordu. Pinar hemen ağaçların gölgesi altında siyah bir jaguar gördü. Alayla dudak büktü. Bu mafya tavırlı adamın başkalarının hayatını mahvederek elde ettiği para oldukça iyi olmalıydı.

"Kolumu bırakırsanız daha iyi yürüyebilirim..." dedi ona. Ama adam bileğini bırakmamıştı. Arabanın kapılarını elindeki bir anahtara basarak açtığını fark etti. Sonra ön yolcu kapısını ardına kadar açıp kıza gülümseyerek emretti.

"Bin hadi!" diye mırıldandı nazik bir emirle.

"Ne? Delirmişsiniz siz!"

"Lütfen biner misin?" Sesi çok yumuşaktı. Fakat Pinar'ın tüyleri diken diken olmuştu. Bu kadar iri ve tehlikeli bir adamla değil küçük bir arabada, kocaman bir odada bile kendisini sıkıştırılmış hissedirdi.

"Neden? Bana ne göstereceksiniz?"

"Abinle nasıl bir anlaşma yaptığımızı... Binersen göreceksin. Bu sıcak akşam güneşi altında duracağımıza klimalı arabada oturmak daha iyi değil mi? Farkındaysan üzerimde takım elbise var?"

"Hayır!" Genç kız diretiyordu. Gözleri bir an için eve döndü ama orada havuzdan gelen eğlenceli çıgıllıklardan başka bir şey yoktu. Erdem de ortalıkta görünmüyordu. Kolundan hafifçe iteklenince mecburen ön koltuğa oturdu. Deri koltuk sıcaktı ama güneş değmediği için narin vücudu yanmadı. Öfkeli bir tavırla kapının kapanmasını ve adamın araba çevresinde döne-dönerek yanına gelmesini izledi. Direksiyonun başına geçen adam dönüp ona gülümsedi.

"Motoru hemen çalıştıralım ki klima içerisini soğutsun!"

Bu teklif ona garip gelmedi. Araba çalışır çalışmaz, kliması hemen buz gibi üflemeğe başlamıştı. Rahatlatıcıydı. Gözleri adamın yüzünde, öfke ve merakla bakıyordu. Adam ise hâlâ garip

bir tavırla kızın yüzünü süzüyordu. Yan dönüp bir elini kızın koltağına arkasına atmıştı.

Gerçekten de Doğan, kızın güzelliği karşısında şaşkınlıktaydı. Otuz iki yıllık hayatında bu kadar güzel bir kız görmediğini düşünüyordu. O iri gözler öfke dolu olmasına rağmen çok güzeldi. Sivri burnu ve dolgun dudakları estetikçinin elinden çıkması mısa eğer, çok nadide olduğuna kabul etmek gerekirdi. Onu seyretmek başı başına bir zevkti. Elmacık kemikleri bir erkeğin dudaklarını apıka davet ediyordu. Her erkek dudaklarını o güzel elmacık kemiklerinde gezdirip sonra da o güzel gözlerini öpmek için çıldırılabildi. Artık iyice kurumuş olan siyah saçları omuzlarından göğüslerine doğru iniyordu ve oldukça uzundu. Uzun saçlı kızları severdi.

"Bana niye böyle bakıyorsunuz?" dedi kız öfkeyle.

"Bakmamam mı lazım?"

"Hiç hoş değil! Az önce çarpıştığımızda da aynısını yaptınız! Hem bu yüzden özür dileyeceğim diyorsunuz, hem de yine aynı şeyi yapıyorsunuz. Lütfen biraz daha kibar olabilir misiniz?"

"Açık olmak gerekirse, güzelliğin beni şaşırtıyor! Bunu çok söyleyen olmuştur, değil mi?"

"Sizi ilgilendirmez. Bakın Doğan Bey..."

Doğan onu dinlemiyor gibiydi. Sözüne sakince kesti. "Deniz'in senin gibi bir kardeşi olabileceği hiç aklıma gelmezdi. Seni çocukken birkaç kere görmüştüm. Dışlerin telle kaplı ve çelimsiz bir şeydin!" Gözleri göğüslerine kaydı. Çok çok on beş yaşında bir kızın göğüsleri gibi küçük ve dikti. "Gerçi şu anda da çok çelimsizsin ama..." diye mırıldandı.

Pınar nefretle doldu ve tüm vücudu buz gibi oldu. Bu soğukluk ile içindeki vahşi ateşin karışımı, gözleriyle sesine de yansıdı. "Lütfen! Artık şu göstermek istediğiniz ödeme şekli..."

Adam elini kaldırıp onu susturdu. "Bir dakika!"

Genç kız şaşırıyordu. "Ne..ne oldu?"

"Hiç... Sadece bu!..." Aniden uzanıp genç kıza ensesinden yumuşakça tuttu. Karşı koymasına meydan tanımadan alaycı

dudaklarını, onun ruhsuz, öfkeli, kırmızı dudaklarına kapadı. Pınar şaşkınlıkla kalakalmıştı. O kadar ani olmuştu ki mücadele bile edemedi. Sonra adamın tadını hissetti dudaklarında. Serin, bilmediği bir lezzette... Şehvetliydi. Öpüşü ne çok sert, ne de çok yumuşaktı. Fakat tecrübeli olduğu şüphe götürmezdi. Neden sonra gözlerini kırıştırarak şaşkınlığını üzerinden attı. Öfkeyle başını geriye çekmeye çalıştı ama ensesinden çeken eller baskısını arttırdı. Başını kurtarması çok zordu. Ellerini kullanarak onu elinden geldiğince itekledi. Nasıl olduysa dudaklarını kurtardı ve geri çekildi.

Doğan da geri çekilmişti. Dudaklarında kızın inanılmaz lezzeti vardı. Onun ne kadar şaşırdığını ve öfkeli olduğunu görebiliyordu. Gözleri şaşkınlıkla ve... nefretle kocaman açılmıştı. Fakat bu şaşkınlık sadece kısa bir an sürdü!

"Seni canavar!" diye öfkeyle bağırırken, elini kaldırdı. Tüm gücüyle ona doğru savurdu. Genç adam bunu bekliyordu elbette. Suratına doğru kalkan tokadı kolayca engelledi. İncecik bileğini yakalamak onun için çocuk oyuncağıydı. Fakat o ince bileği, canını yakmayacak şekilde tutmaya özen gösterdi.

"Sen!.. Sen ne yaptığını zannediyorsun?" diye bağırıyor kız. Bileğini çekmeye çalışıyordu. Genç adam o bileği yavaşça dudaklarına götürdü ve iç kısmını erotik bir yumuşaklıkla öptü. Pınar iyice şok olmuştu!

"Erdem seni böyle öpüyor mu?" diye fısıldadı adam.

"Hayvan! İğrençsin! Sana ne? Bırak beni ineceğim."

Bileğini kurtaramadığı için dönüp inemiyordu. Bileğini sert bir şekilde çekince adam fazla ısrar etmedi ve bileğini bıraktı. Genç kız döndü. Aceleyle kapıyı açmaya girişti. Onunla burada bir saniye daha yalnız kalamazdı. Ama dönüp kapının koluyla uğraştığında şok oldu. Kapı kilitliydi ve kapı kolu elinde boşuna kırılacakmış gibi çekilip duruyordu. Kahretsin! Ellerini sıkıp yumruk yaptı. Fakat bu adama vurmak mantıklı değildi. Az önceki başarısız girişiminden sonra yine engelleneceği kesindi. Hem genç bir hanım erkeklere vuramazdı! Bu durumda gerçekten de bu pahalı arabanın içinde hapis kalmıştı!

Derin bir nefes aldı ve sakin olmaya çalıştı. Bu adamla bu daracak yerde ve böyle yarı çıplakken didişmek istemiyordum. Belki baştan alırsa? Biraz nazık olursa? Sorun çözümlenirdi. Akıllı olmalıydı. Bir öpücükten bir şey çıkmazdı. Zaten o kadar iğrenç de değildi. Nefesi tertemizdi. Sadece çok parıltıydı. Şimdi biraz sakinleşmeliydi. Arkadaşları arasında akıllı ve inatçıyla, Allah aşkına, bu adamı neden kendisini böyle başıyorsa öfkeli edebiliyordu?

Gövdesini tehlikeli bir uysallıkla adama çevirdi.

"Bakın Doğan Bey! Ağabeyimle nasıl anlaştığınızla alakalı bir şey söylemiyorum. Düşündüm de, bence o sizin ikiniz aranızdaki mesele! Ve beni... beni öptüğünüzü de unutacağım! Ama şunu bilirsiniz, sizin tarafınızdan öpülmek hiç hoşuma gitmedi. Hem de hiç! Sandığınız kadar çekici değilsiniz. Şimdi lütfen şu kilidi açar mısınız? Eve gitmek istiyorum."

"Mümkün değil!" dedi adam yavaşça.

Pınar yutkundu. Öfkeyle, nefretle ve belli etmese de dehşetle! "Nasıl mümkün değil?" diye sordu sakin olmaya çalışan bir sesle. "Anahtarı kaybettiğinizi düşünüyorsanız şu anda konutun üstünde duruyor. İşte şu siyah şey! Hem sanırım bir yerlerde bu kapıları açan gizli bir düğmeniz de vardır?"

"Elbette var..." derken genç adamın dudaklarında tutulmuş zor bir tebessüm belirmişti. "Ama aramızda anlaşılacağı kadar kilitli kalacak. Seni asla bırakmam!"

"Anlaşma mı?" Kızın güzel kaşları çatıldı. "Biz niye anlaşıyoruz ki? Ben seninle anlaşmak falan istemiyorum! Ağabeyimle halledin sorununuzu! Şimdi kapıyı açar mısın? Yoksa çılgık çılgına bağırayım mı? İnan bana benim çılgınlığım sadece bu arabanın camlarını değil, komşu evlerinkileri bile parçalar! Zayıflığıma aldanma!"

Doğan bu sefer gerçekten güldü. Bu kızın zor durumdaki metanetine inanamıyordu. Bu bakışlar ne cesur bakışlardı böyle? Tam ona göre idi. Bundan emindi. "Hayır!" dedi gülümserken...

"Hayır mı?" Gözlerini kırıştırdı. "Bak bağınıyorum?"

"Keyfin bilirdi! Dışarıya ses gideceğini sanmıyorum. Bu arabanın yalıtımı çok iyidir!"

"Peki, öyledir diyelim. Ama kırılmaz da değildir sanırım? Sen şimdi beni salmayacak mısın?" Elini yumruk yapıp cama doğru tutmuştu.

"Elini açtırsın sadece! Camların kurşun geçirmez olduğunu söylemeliyim! Tabanca sıksan bile bir şey olmaz."

Pınar duraladı. Minik ellerini indirip gözlerini yine eve çevirdi. Bir kişi anyordu. Sadece bir kişi... Bir kişi bile olsa yeterdi. Ona el işareti yapıp dikkatini çekmesi, buradan kurtulmasını sağlardı. Ne yazık ki çevrede kimse gözükmüyordu. Metanetini korumaya çalışarak yeniden adama döndü.

"Peki, 'Seni bırakmam!' derken ne demek istedin?"

"Anladığın gibi işte!"

"Ben bir şey anlamadım. Aptal olduğumu düşün. Ne demek istediğini sen söyle!"

Genç adam gülümsüyordu ama gözleri ciddi bir şekilde kıslmıştı. "Pekâlâ! Şöyle söyleyeyim. Buraya geldiğimde aklımda sen yoktun. Bir an önce işimi halledip otelimin serinliğine kavuşmak istiyordum. Fakat sonra... Yani az önce seni gördüğüm andan beri... aniden, bir süredir düşündüğüm şeyi yapmaya karar verdim. Artık seni bırakmam mümkün değil! Sen bana çarptığında gözlerime baktın ve... Her şey değişti."

"Ne değişti?" Şaşkınlıkla sözlerini anlamaya çalıştı.

"Her şey!" Genç adam gözlerini yeniden kızın küçük dik göğüslerine dikti. Onları avuçlamamak için kendisini zor tutuyordu. "Artık Deniz'den para falan istemiyorum. Onun olan her şey yine onun kalabilir!"

"Ne... Ne demek istiyorsun?"

"Anlamadın mı?"

"Hayır!"

Genç adam elinde olmadan parmağını göğüs ucunun bulunduğu kısma hafifçe dokundurdu. Diri sertliğini hissetti. Kumruşın üzerinden olsa bile bu dokunuş kızın gözlerinin kocaman

olmasına sebep olmuytu. Kızgınlıkla güğüs ucuna dokunan parmağı ittirdi.

"Dokunma! Manyak!"

Adam kararını vermiş bir şekilde birden döndü ve elini çekiپ arabayı vitese attı. Sonra sert bir hareketle arabayı kaktırdı. Genç kız neredeyse arkasına yapışmıştı. Şekle içinde yutkundu. Nereye gidiyordu bu adam? Bakışlarını ve yaptıklarını hiç beğenmiştii. Borcun ödeme şeklini görmek için bir yere gitmesi gerektiğini sanıyordu. Aklına gelen şey ise çok komik ve anlamsızdı. Bu adamın bile böyle bir şey yapabileceğini sanıyordu. Yapamazdı her halde?

"Ne... ne yapıyorsun! Dur!" diye bağırdı.

Genç adam bir an onu duymamış gibi davrandı. Lüks arabayı büyük bir baceriyle kontrol ediyordu ve kızı ailesinden kolaylıkla uzaklaştırıyordu. Sert profili artık gülümsemediğinin deliliydi. Her ne yapıyorsa, çok kararlıydı.

"Üzgünüm tatlım. Artık benim malımsın!" diye mınıldandı adam... "Abinle yaptığımız anlaşmaya göre sen benim oldun. Bunu kabul etsen iyi olur! Senetlere karşılık sen!"

UÇUNCU BÖLÜM

"Sen... delirmişsin!" diye hayretle bağırdı Pınar. Araba bahçeden çoktan çıkmış ve anayola girmişti bile. Yaşadığı şoku atlatması biraz uzun sürmüştü. "Sen ne dediğini bilmiyorsun!"

"Gayet iyi biliyorum tatlım. Abinle bir anlaşma yaptık. Sadece bana olan borçları değil, ondan bana geçen tüm mal varlıklarına karşı da seni aldım. Bu kadar basit!"

"Bu kadar basit mi?" diye yine hayretle bağırdı kız. "Nasıl bu kadar basit olabilir? Ben bir mal değilim. Sen gerçekten delirmişsin! Bak? Eğer hemen durursan... seni polise bildirmem. Yoksa bu yaptığını sana fena ödetirim!"

Sesinin sakın çıkmasına çalıştı. Araba çok hızlı gidiyordu. "Lütfen dur!" diye elinde olmadan daha yumuşakça ekledi. Kursesuz bir profili olan adam, tepki bile vermemişti.

"Sakin ol ve bir süre benimle yaşamaya alış!" dedi sonra alaycı bir sesle.

"Senin delirdiğine eminim artık! Bu şekilde bir saçmalık yapamazsın!"

"Yaparım tatlım!" Yan gözle ona baktı. Gözleri son derece kararlı gözüküyordu. "Emniyet kemerini tak!" diye emretti.

"Takmayacağım..." Uzanıp adamın omzuna vurdu. "Ayrıca eğer hemen durmazsan kaza yapmamız için elimden geleni yapacağım!" diye tehdit etti.

Genç adam keyifle gülümsedi. Omzuna vuran minik yumruk canını bile acıtmamıştı. Bu kızın vahşi olması ayrıca hoşuna gitmişti. Gördüğü en güzel kız olmasının haricinde, ehlileştirilmek için bekleyen harika bir dişiydi.

"O halde emniyet kemerini kesin takmalyız. Çünkü durmayacağım. Çünkü önümüzdeki bir süre boyunca benimle birlikte olmaya karar verdin! Çünkü neden bilmem, seni yanımdan ayırmak istemiyorum."

"Sen... sen saçmalıyorsun! Böyle... Böylece bir kadın bağmazsın! Bu çok saçma! Üzerimde sadece bikini var! Bir tıraşım bile yok! Telefonum? Kimliklerim? Hiçbir şeyim yok!"

Doğan böyle zor bir durumda bile bir kadının terakiden bahsetmesini komik bulmuştu. Fakat kıza daha fazla kızdırmamak için gülmeyi. "Kimliklerini yarın isterim ağabeyinden. Tıraşını da..." Yine de dudağının kıyısının kıvrılmasına engel olamamıştı. "Geri kalan her şeyi sana ben alırım, merak etme! Her şeyini ben alacağım. İstedğin her şeyi... İnan bana bu benim için bir zevk olacak. Eski hayatından bana yanında bir şey getirmeni istemiyorum."

"Bu... Bu gerçekten çok saçma! İnan bana güleceğim şimdi! Şaka yapıyorsunuz değil mi? Bu bir şaka! Deniz ile birlikte planladığınız bir şaka?" Genç adam sesini çıkarmayınca çığlık attı. "Hem ben nişanlıyım?" Adamın onu kaçırmadaki mantıksızlığı ifade edebilmek için makul bir sebep arıyordu.

"Önemli değil. Şimdilik nişan bozuldu. Eğer isterseniz sonra yine nişanlanırsınız!" Sesi ciddiye.

"Yok, şaka değilse rüyadır. Rüyada olmalıyım. Sen bir rüyasın değil mi? Havuz kıyısında uyudum ve şimdi bir karabasana görüyorum."

Adam keyifle gülümsedi. "Seni gördüğümde beri ben de kendimi bir rüyada hissediyorum! Açıkçası bu kadar güzel olman başımı döndürdü. Güzel ve seksi... Senin için kaybettiğim paranın miktarını öğrensen kendinle gurur duyardın!"

"Ben gurur duymak falan istemiyorum. Lütfen geri dönelim! Bak! Yarın akşam yemeğe çıkıp bunu konuşabiliriz. Sana karşı daha yumuşak olacağıma söz veriyorum."

"Söz vermene gerek yok. Aklını başına topla yeter. Annenle babanın ömrünün son yıllarında fakirlik içinde yaşamasını mı istersin? Bunu ister misin? İnan bana bu çok zordur! Fakirlik...

İstiyordum, çünkü ben de uzun süre o hayatı yaşadım. Ya da ağabeyimin hapse girmesi hoşuna gider mi? Hoş bir yer olmadığını sana söyleyebilirim. Çünkü ben hapse de girdim."

"Senin için ne acı!" diye alay etti kız. "Erdem bizden istek almak isteyen eziğin teki olduğunu söylemişti zaten!"

"Öyle mi söyledi?" Genç adam hafifçe gülümsedi. "Senin için durum farklı... Senin onlarla olan hesabımda temel olarak bir iğn yok. Seni nerede görsem peşine düşerdim ve mutlaka benim olman için elimden geleni yapardım. Sorun şu ki, şans benden yana çıktı. Bana çarparak ikimizin de hayatını değiştirdin. Senin yazgında ben varım. Şimdi dinle, anlaşma şu! Uysal olman karşılığında ailen kaybettiği her şeylerini geri kazanacaklar! Sen de bir prenses gibi yaşayacaksın. Sadece bir süre benimle birlikte olarak! Çok kolay!"

"Kolay mı? Bu ne demek? Be... ben anlamıyorum. Şimdi ağabeyim... beni sana mı sattı yani?" diye öfkeyle sordu Pınar.

"Eh... Ona kızma! Tam olarak öyle olmadı."

"Ne oldu peki? Şimdi beni tehdit ettiğin gibi onu da mı tehdit ettin?"

"Aynen öyle oldu! Çok kızdı ama yapacağı bir şey yoktu. Hayat acımasızdır tatlım."

"Bana tatlım deme! Ben senin tatlın değilim!" diye bağırdı kız.

"Öfkene bayılıyorum! Abin senin asla ehlileşmeyeceğini, bana hep karşı koyacağını söyledi. Anlaşmamıza bu da dâhil! Senin kaçacağını veya bana hayatı zindan edeceğini gibi bir şeyler de söyledi. Kaçmana asla izin vermem. Fakat becerirsen bile peşinden gelir seni geri alırım."

"Benden... bir eşyaymışım gibi söz ediyorsun!"

"Şimdilik öylesin... Benimsin. Kafana iyice sok!"

"Ben Erdem'e aitim," diye inatla saçma bir laf söyledi. Bu gerçekten saçmaydı çünkü nişanlı olmalarına rağmen kendisini hiç ona aitmiş gibi hissetmemişti. Sadece onunla olmaktan, gezmekten, sinemaya veya bir kulübe gitmekten zevk alıyordu. Hepsini bu! Birkaç küçük öpücüğe de izin vermişti.

"Ama ondan önce başka bir erkeğe aittir! Ondan önce de bir başkasına! Senin ne kadar çapkın olduğunu benim bile kulağıma geldi. Kaç erkek değiştirdin Pınar? Kaç erkeğin yatağını bedavaya süsledin?"

"Sen delirmişsin!"

"Ben hiç değilse sana iyi bir ücret öneriyorum. Senin için ödediğim parayla ömür boyu birlikte olabileceğim, onlarca mehip olmaktan onur duymalısın!"

"Havalarla uçuyorum. Aman ne onur?" diye onunla alay edercesine dudaklarını büzdü Pınar. "Hem..." Birden durdu. Gözleri irileşti yine! "Dur bir dakika! Dur bir dakika! Sen ne dedin?"

"Ne dedim?"

"Sen... Sen beni sadece kaçırmıyorsun!?" Dehşetle ona bakarken, sözlerindeki anlamı kavramaya çalışıyordu. Bu daha korkunçtu. "Sen beni... istiyorsun! Değil mi? Sen beni para için kaçırmıyorsun? Sen beni sevgilin yapmak istiyorsun? Sen... Sen... Çıldırılmışsın! Aklındaki buysa sana asla izin vermem. Senin yatağına asla girmem!"

Adam küçük bir kahkaha attı. Gözleri bir an parlamıştı. Önündeki bir arabayı sollarken, yan gözle şok olmuş kıza baktı. "Elbette girersin! Asla, çok iddialı bir kelime! Ne yani? Seni sadece az önce olduğu gibi, birkaç öpücük için mi yanımda götürdüğümü sanıyorsun? Ateşli geceler geçireceğini bilsen iyi olur! Hem de çok ateşli geceler! Belki de daha önce yaşadıklarından daha güzelleri?"

Pınar şok içindeydi. Kocaman açılmış gözlerle adama bakıyordu. Dediklerinin şaka olduğundan emindi. Bu son bir saatte olanların hepsi şaka olmalıydı.

Onun ne kadar da kararlı olduğunu anlamamak için ahmak olmak gerekirdi. Başını çevirip önüne baktı. Anayolda hızla ilerliyorlardı. Güneş ortadan yok olmuştu ama henüz her yer aydınlıktı. Nereye gidiyorlardı? Ne oluyordu? Aklı o kadar karıştı ki! Abisinin kendisini bu adama sattığına inanamıyordu. O da gününü görecek. Bu yaptığını ona ödetecekti. Fakat önce

bu adamdan kurtulmanın yolunu bulmalıydı. Nasıl yapacaktı henüz bilmiyordu ama zor olmasa gerekti. Her saniye yanında olacak değildi ya?

"Üşüdüm..." dedi sakın bir sesle.

Genç adam uzanıp arabanın karmaşık panelinde bir yerlere dokundu. Klima hemen sakinleşip daha hafif üflemeğe başladı.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sordu sonra. Adamın ikiletmeden hemen klimayı kısması hoşuna gitmişti nedense.

"Birkaç kilometre ileride bir otelde kalıyorum. Bu gece oradayız. Önce otelin butiğinden sana güzel giyecekler alınız. Her ne kadar ben çok memnunsam da böyle seksi gezmene izin vermem. Seni sadece kendime saklamak niyetindeyim."

"Çok naziksin doğrusu!"

"Pek sayılmam aslında... Fakat öyle tatlısın ki nazik davranmak zorundaymışım gibi hissediyorum!"

"Dikkat et de sana çok tatlı gelmeyeyim! Aslında ağzında zehir gibi acı bir tat bırakacağımı şimdiden söyleyeyim."

"Yine de şansımı denemek istiyorum."

"Gözünü bir an yumsan bile senden kaçırım..."

"Seni bulurum. Yine söylüyorum. Akıllı olmazsan ailen her şeyini kaybeder. Sen de tabii... Bu yaştan sonra fakir bir kız olmaya alışabileceğini sanıyor musun? Lüks bir hayat, şımanık arkadaşlar olmadan ne yapabilirsin? Fakir olunca hepsi birer iğşer hayatından çıkarlar. Parasızlık zordur. Erdem ile evlenme şansın da var tabii. Çok güzelsin. Seni kaybetmek istemeyebilir. Fakat o da senin ailenin zenginliğine güveniyor. Senin açığı lüks ihtiyaçlarını karşılamak zamanla ona zor gelecektir!"

"Beni çok çabuk çözmüşsün!" diye alay etti hemen Pınar. "Benim senin hakkındaki düşüncelerim önemli değil mi? Ben senin gibi erkeklerden nefret ederim. Sen kendini beğenmiş... kibirli ve tehlikeli bir adamsın..."

"Yani diğer sevgililerin gibi yönetemeyeceğin bir adam!"

"Ben kimseyi yönetmiyorum. İlişkiler açıktır! Beğenmeyen gider! Ve ben şu anda seni beğenmiyorum. Asla da beğenmeyeceğim."

Bir gün yatağına gireceğimi sanıyorsan yanlıyorsun. İstemediğim bir erkekle asla sevgimemi!”

Genç adam asansörü derine sığır, hayalıklar üzerine yapılmış çok büyük bir otafin içine sokulmuştu. Genç bir çok kızgın olmasa, bu otelin güzeldiği karpurunda mısraları ezardı. Kendi yazıkları olduğu için bu bölgede bir böylesi güzel otellerden hiç birisinde kalmamıştı. Elbette birçok otelde kalmıştı, Avrupada da gezmişti. Ama şimdi görünün önünde haşmetle dökülen bu otele de gördüğü ender güzellikteki otellerden birisiydi.

Bu sırada ona dönen adam alayla kaşlarını kaldırdı. Fakat derin yeşil gözleri yanlıyordu. “Şimdiye kadar kaç kişiyle keredi isteginle seviştin peki?” diye sordu aniden.

“Sayısını hatırlamıyorum!” diye ters ters onu cevapladı Pınar. Doğruyu söylese ne olacaktı peki? “Sen yattığın kadınların sayısını biliyor musun?”

“Sence ikimiz ayrı mıyız?”

“Ne yani? Erkek olman, cinselliği benden daha özgürce yaşamayı mı gerektiriyor?” Onu sinir etmek için tüm tersliğiyle gözlerinin içine baktı. “Senin vücudun başka kadınlara açiken benimki olamaz mı?”

“Tam bir Avrupalısın, değil mi?”

“Yine de kendi gururum açısından söyleyeyim. Sandığın gibi her önüne çıkanla yatmıyorum. Biz kadınlar en azından bunun için yakışıklı bir yüz ve güzel bir vücuttan başka şeyler de bekliyoruz.” Bunu söylerken adamın yakışıklılığına ve atletik vücuduna gönderme yapmıştı. O gerçekten de gördüğü en yakışıklı adamdı.

Hava hafif loşlaşmış, otelin içindeki ısıltı göz alıcı olmuştu. Genç adamın park ettiği yer özel bir yerdi. Demek ki bu otelin iyi bir müşterisiydi. İsteksizce onun açtığı kapıdan dışarıya çıktı. O takım elbiseliyken kendisinin de bikinili olması çok komik gözükmeğine sebep oluyor olmalıydı. Ama şimdi bunu düşünecek halde değildi. Koluna girmesine ve sürüklercesine otele sokmasına sesini çıkarmadı. İlk fırsatta ondan kaçmayı

planlıyordu, tabii ama henüz zamanı değildi. Etrafta fazla kişi yoktu. Giriş çıkış yapan turistler ve birkaç komi...

Onlarla ilgilenmediler bile. Adam onu doğruca bir asansöre götürdü. Asansör o kadar geniş değildi. Sessizce yukarıya hareket etti. Kolundan tutan parmaklar geri çekilmişti. Aynadan genç adamı süzdü. O da kendisini seyrediyordu. Bir doksandır uzun olmalıydı. Genç kız da uzundu ama topuklu terliklerine rağmen onun çenesine zor yetişiyordu. Nefret dolu bakışları onu hiç etkilemiyordu. Bu belliydi. Yakışıklı yüzü alaycı bir tebessümle karşılık veriyordu.

İnanılmaz lüks bir odaya girdiklerinde, ister istemez etrafına bakındı. Kocaman bir yerdi. Başlı başına bir daireydi. Her şey mükemmeldi. Perdeler, kocaman yatak, yerdeki halılar, lüks çalışma masası, dev ekran incecik televizyon... Burası kral dairesi olmalıydı. Emindi ki banyodaki armatürler bile altın kaplamaydı.

“Bana diyorsun ama sen de paranın gücünden faydalanmaktan geri kalmıyorsun!” dedi iğnelercesine. Sırtı adama dönük bir halde büyük daireyi inceliyordu.

“Elbette! Para önemlidir. Aksini söylemedim. Üstelik para olmasaydı sen şu anda kollarımda olmazdın! Ben de bunu yapamazdım.”

Genç kızın itiraz etmesine bile fırsat bırakmadan arkadan ona sarıldı. Bir eli bikinisinin üzerinden göğüslerini kavrarken, diğer eli de incecik beline dolanmıştı.

Pınar hayretle bir çılgılık attı. Çırpınarak kurtulmaya çalıştı. Bikinisinin sıynıldığını ve çıplak göğüslerinin avuçlandığını fark edince nefesi kesildi. Bunu bir erkek ilk kez yapıyordu. Doğan’ın sandığının aksine daha önce kimseyle yatmamıştı. Evet, birçok adamla çıkmıştı ama seks başka bir konuydu! Hele ki göğüslerinin ellenmesine asla tahammül edemezdi. Onları sadece bir aksesuar olarak düşünürdü. Ama şimdi kocaman bir elin sıkıcı kavradığı küçük göğsü, arzuyu muncıklatıyordu ve buna dayanamazdı. Bu çok iğrençti!

Ne yank ki adam çok güçlüydü. Ani bir hareketle kız karnisine çevirdi ve kolayca ellerini arkasında kavuşturdu. Alaycı bakışları bir an güzel yüzünde, sonra kendi göğsüne yapışmış çıplak göğüslerde gezindi.

"Bırak beni hayvan!" diye bağırdı Pınar. "Dokunma banat." "Çok güzel göğüslerin var. Daha evvel çok söyleyen olmuyurtur eminim!"

"Senin ağzından çıkınca güzel gelmiyor! İğrençsin! Ne yaptığını sanıyorsun?"

"İstediyin kadar bağırabilirsin! Bu oda özel odadır ve bu katta tekittir. Sesini kimse duyamaz!"

"Bırak beni!"

"Birazdan..."

Pınar nefesini tuttu. Allahım! Onun ne yapacağını anlamıştı. İstemiyordu ama o kadar güçlüydü ki, karşı bile koyamıyordu. İri açılmış gözleri, erkeksi dudaklara kilitlendi. Sonra genç adam, eğilip kızın karşı koymasına bile fırsat vermeden dudaklarını öfkeli dudaklara yapıştırdı. Pınar çılgınca başını iki yana sallıyor, öpücüğünden kurtulmaya çalışıyordu. Birden uzun saçları yakanınca, acıyla inledi. Başını artık hareket ettiremiyordu. Dudakları artık hapsedilmişti. Yeniden ağzında onun tadını hissetti. Temiz nefesini, nemli dudaklarını algıladı. İğrenmiyordu ama o anda hoşuna da gitmemişti.

Onun dudaklarının yumuşamasını fırsat bilip bir elini kurtardı. Biraz da geri çekilebilmişti. Tüm gücüyle karnına bir yumruk vurdu. Sonra acıyla bir çığlık attı. Yumruk atmayı bilmiyordu. Parmakları sanki çelik bir duvara vurmuş gibi acımişti. Gömleğinin altında ne vardı bu adamın? Elini acıyla sallarken, sulanan gözlerini durdurmaya çalıştı. Ne biçim bir adamdı bu? Dudakları hariç her yeri çelik gibiydi... Kalbi bile!

Aklına gelen bir düşünceyle aniden uzandı. Acıyan eline almadan belindeki ağır silahı kapı. O bu harekete engel olabilecekken aldırmaııştı. Hırsla çekti. Gövdelerinin arasından biraz yukarıya kaldırıp adamın çenesine dayadı.

"Bırak beni..." diye nefretle fısıldadı. "Bırak beni yoksa vururum!" diye gerçek bir kararlılıkla tehdit etti. Gözleri ve sesi nefret doluydu.

"Ağabeyin gerçekten de haklıymış..." derken gülümsedi adam. Kızın cesaretine hayran olmuştu. Güzel kadın çok görmüştü ama bu kızda diğerlerinde olmayan farklı bir şeyler vardı. Başlangıçta onu hoppa ve seks delisi olduğunu düşünmüştü. Şimdi ise en azından kendisine göre bir ahlak kuralı olduğunu kabul ediyordu. O gerçekten de zevk için önüne gelenle yatan bir kız olamazdı. En azından inatla direnmesine bakarak seçici olabileceğini kabul etmek gerekirdi.

"O senin çok vahşi olduğunu söylemişti. Seninle kolay baş edemeyeceğimi de eklemişti tabii..." dedi güzel menekşe gözlerine bakarak.

"Az bile söylemiş! Birkaç saniye içinde beni bırakmazsan beynini tavana yapıştıracağım. Bu güzel odanın dekoruna yazık olacak!"

"Himm!" Adam onun ince belini hâlâ bırakmamıştı. Şeytani yeşil gözlerinde ise en ufak bir korku yoktu. Erkeksi dudakları alayla kıvrılmıştı.

"Beni gerçekten vurur musun?"

"Evet. Hiç şüphem olmasın!" Sesi çok kararlıydı. O anda o kadar güzeldi ki adamın nefesi kesildi. Doğan yine kızın güzelliği ile sarsılmış haldeydi. Çenesine dayanan silah umurunda bile değildi. Onu kızın elinden alması çocuk oyuncağıydı. Ama kız biraz şans vermeye karar verdi. Onu azıcık rahatlatırsa mıydı?

"Emniyeti açtın mı peki?"

Pınar durakladı. Gözlerini kırıştırdı. Emniyet de neydi? Onu mu kandırıyordu? Bir şeylerin ters gittiğini adamın rahatlığından anlamıştı tabii. Fakat geri adım atıp cesaretinden taviz vermek istemiyordu. Bedeni ise onun bedenine ısınısını hissedecek kadar yakındı. Bu adam neden onu bırakmıyordu?

"Em..emniyet mi?" diye kekeledi.

"Elbette! O olmadan tetik hareket etmez. Bak, şu yan tarafta..."

"Beni kandırıyorsun!"

Elindeki silah aniden çekilip alınca şaşırды. Ona karşı o kadar acızdı kıl. Silahı nasıl elinden almıştı acaba? Az önce elinde değil miydi o ağır şey? Alırken farkına bile varmadığı için saf adamı süzdü. Hatta... lanet olsun! Nerdeyse şaşkınlıktan gülecekti. Genç adam ilginç bir şekilde silahın yan tarafını çevirip ona gösterdi. Orada küçücük bir çıkıntı vardı.

"İşte bu! Şöyle yapacaksın. Bak, şunu yukarıya çevireceksin." Silahı öylesine bir tembellikle tutup kıza nasıl yapacağını gösterdi. Pınar sanki öğretmeninden ders alıyormuş gibi farkında olmadan onun dediklerini dinledi ve izledi. Adam düristçe ve alaysız konuşuyordu. Sonra ilgisizce silahı yeniden eline tutuşturdu.

Pınar silahı yeniden onun çenesine dayadı. "Ta...tamam mı?" diye kekeleydi.

"Evet..." Genç adam gülümseyerek bakıyordu. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi kaşlarını kaldırdı. "Tabii namluya kurşun sürmeyi de unutmaman lazım!"

Sinirlenen Pınar öfkeyle silahı kaldırdı. Kabzasını tüm gücüyle adama savurdu. Fakat yine hamlesi boşa kalmıştı. Genç adamı onu sakın bir çeviklikle yakaladı ve gözlerinin içine dik dik bakarken silahı elinden yine geri aldı. Yavaşça beline sıkıştırdı.

"Sana en kısa sürede silahları öğreteceğim. Senin kadar güzel bir kadının kendisini korumayı öğrenmesi gerek."

"Keşke önceden öğrenseydim. O zaman bana bunları yapamazdın!" Yeteneksizliğinden utanmıştı ama yapacak bir şey yoktu. Bu yüzden sesi nefretini daha da abartılı göstermişti.

"Ah tatlım... Daha sana bir şey yapmadım. Henüz sevişmedik bile!" Gözleri çıplak göğüslerindeydi.

"Hayır! Asla!" Çıplak olduğunu hatırlamıştı. Utançla kızarak geri adım attı. Hemen bikinisinin üstünü yeniden göğüslerine kapadı.

"Evet. Bu kadar inatçı olmanı doğrusu anlamıyorum? Ne kadar itiraz edersen et, bu gece birlikte olacağız. Başkalarına

gönülden verdiğin şeyin tadına ben de bakmak istiyorum. Evinizde seni görür görmez bunun için dayanılmaz bir istek duyduğum!"

"Sen... gerçekten delisin!"

"Öyle mi? Ne istediğini bilen biri desek nasıl olur?"

"Sen manyaksın! Ama ben seni istemiyorum! Şaka yapıyorsun... değil mi? Benimle gerçekten sevişmeyeceksin!"

Adam gülümsedi.

"Önce yemek yiyelim. Kendine gelirsın. Ama bu gece seninle sevişeceğimiz kesin!"

"Asla!"

"İsteyerek veya zorla! Sen seç!"

Genç kız geri çekilip bu sefer kenarda duran ağır kristal vazoyu kaptı. Atacakmış gibi kaldırdı. "Ne seninle yemek yerim... ne de koynuna girerim! Nerede yaşıyoruz? Hangi çağdayız? Ben özgür bir kadını ve bir dakika sonra polise telefon edip senin hapse girmeni sağlayacağım."

"Demek öyle?" Adam başını eğdi. Kısa bir an düşündü. Sonra gidip rahatça bir koltuğa oturdu. O kadar rahattı ki bacak bacak üstüne atmayı bile unutmamıştı. Ceketinin cebinden çok pahalı olduğu belli olan bir telefon çıkardı. Bir numarayı arayıp buldu ve arama düğmesine basmadan önce kıza gösterdi. "Avukatım..." dedi sakince.

Pınar onun ne yapacağını merak etmişti. Vazoyu hâlâ elinde tuttuğu halde, gözlerini onun yüzüne dikmişti. Tüm dikkatini konuşmalarına verdi. Şu anda çok korkuyordu ama konuşmanın içeriğini de merak ediyordu.

"Alo... Engin Bey? Nasılsın?" Gözleri utanmazca kızın göğüslerinde ve bikinisinin altında gezindi. Sonra dikkatini karışındaki adama verdi. "Yarın elinizdeki haciz işlemi başlatmanızı istiyorum. Deniz Beydağı ve ailesinin elindeki her şeyi alın. Şirketin devrini de bu haftaya ayarlayın. Oturdukları o vilayı da çok beğendim. Onu da istiyorum. Size sunacakları hiçbir anlaşmaya yanaşmayın. Biliyorum, alacaklarımız borçlarını

ödemeye yetmez. Evet... Evet... Onu da biliyorum. Sonuçta Deniz Bey'in dolandırıcılıktan hapse gireceğini de biliyorum. Ummamda değil! Siz emirlerimi kesinlikle uygulayın..."

Telefonu bir an için havaya tutup kızın karşı taraftan gelen hafif sesi duymasını sağladı.

"Emredersiniz efendim..."

Genç kız bu sözleri duyduğu anda beyninden vurulmuşa döndü. İlk anda numara yaptığını düşünmüş olsa da şimdi ona inanıyordu. Bu adam numara yapmayacak kadar kötü biriydi. Genç adam onun kaskatı olduğunu görünce alayla gülümsedi. Telefonu yeniden kulağına götürdü.

"Ne yapalım... Aldığımızla yetineceğiz. Ayrıca onun Erdem Kara ile ortak bir işe girdiğini de öğrendim. Kalan alacaklarımız için o şirketi de düşünebiliriz. Evet... Araştırın... Onu ele geçirmenin çaresini düşünün. Erdem Bey'in de azıcık burnu sürtülsün. Bir değişiklik olursa ben sizi ararım."

Telefonu kapatıp alaycı bir gülümseyişle cebine attı.

"Sen hayatımda gördüğüm en iğrenç adamsın!" diye bağırdı Pınar. "Bunu... bunu yapamazsın!? Bu kadar kötü olamazsın?" dedi zorlukla. Onun acımasızlığına inanamıyordu. Ama o yeşil gözler gerçekten acımasızdı. Bakışları bu konuda çok dürüsttü. Abisinin kumar zevki yüzünden ve şirket üzerindeki kötü yönetimi yüzünden onun koynuna mı girecekti? Bunu nasıl yapacaktı? Neden suçlu başkası iken cezayı çeken kendisiydi?

"Yaparım tatlım."

"Sana öyle deme dedim!"

"Şu anda ağabeyinin durumu hiç iyi değil. Yarın başı ağnacak. Büyük ihtimalle bir iki hafta içinde de hapse girecek. Bundan emin ol. Erdem'in de bundan hoşlanacağını sanmıyorum."

"Ama ona senetleri verdiğini gördüm?"

"Sana karşılık... sadece bir kısmını! Kapora olarak!" Elini alaycı bir pervasızlıkla salladı. "Daha bir sürü var! Merak ediyorsan söyleyeyim. Bugün verdiklerim sadece günü gelenler. Topu topu bir milyon dolar. Avukatımın elinde çok daha

yüklü olanlar var!" Bakışları o kadar dürüstçeydi ki, Pınar ondan şüphelenemedi. İğrenç, rezil bir herif olabilirdi ama dürüst olduğu kesindi. Ne istediğini söylerken bile kıvrırmamış, dürüstçe açıklamıştı.

"Sen... bir canavarsın? Senden nefret ediyorum? Hayatta hiç kimseden bu kadar nefret etmemiştim." İnanılmaz bir tiksintiyle ona bakıyordu.

"Ne için? Suçum ne? Paramı almak hakkım değil mi? Yanlış ben mi yaptım, ağabeyin mi?" Sesinde kendisini beğenmiş bir tembellik vardı.

Kuşkusuz haklıydı. Fakat her şey bu kadar kolay değildi. Başka zaman olsa onun kadar yakışıklı bir erkeği tanımaktan mutlu olurdu. Fakat şimdi bu adam acımasızca kendisine sahiplenmeye çalışıyordu. Sevmediği bir erkeğin koynuna girmesini istiyordu. Hem de zorla! Evlenmeden! Bunu nasıl yapardı? Kocasına ait olacak bir şeyi ona nasıl verirdi?

"Ne... ne olacak şimdi?" dedi korkarak. Kaderini kabullenmek üzereydi. "Bu gece seninle olmayı... kabul edersem? Hepsinin geri verecek misin?"

Adam küçük bir kahkaha attı.

"Daha neler... Güzelsin ama bir gece için beş milyon dolar etmezsin..."

"Anlamadım? Kaç gece ki?" diye sordu genç kız şaşkınca.

Adam omuz silkti. "Bak... Önce gidip güzel bir yemek yeriz. Tabii öncesinde sen düşünürsün, ben gider sana güzel bir gece elbisesi alırım. Sen de bana daha güzel görünmek için burada uslu bir kız gibi beni beklersin. Eğer bu gece umduğum kadar uslu ve sıcak..." Bir an duraladı. Neyi kastettiği çok belliydi. "...olursan, ben de yarın avukata yavaşlamasını söylerim. Sonra seninle geçirdiğimiz her ay için sana önemli bir geri ödeme yaparım."

"Ay mı?" diye bağırdı Pınar. "Sen delirmişsin? Ben seninle aylarca..."

"Karanım kesin! Buna uysan iyi olur!" diye mırıldandı Doğan. Sesi öylesine rahat ama kararlıydı ki!

"Ka..kaç ay?" diye kekeledi.

"Bilemiyorum. Ağabeyinin bana borcu o kadar çok ki.."
Yine omuz silkti. "Dört beş ay sürebilir!"

"İmkânsız!" diye bir çığlık attı. "Ben sana o kadar nasıl dayanırsın? Bana bunu yapma lütfen! Evli olmadığın bir erkekle yaşadığım için annem kahırdan ölür!"

Genç adam şeytani bir gülümsemeyle gözlerini kıstı. "Bu da bir seçenek tabii! İstersen seninle evlenmeye de hazırım!"

"Ne?"

"Elbette benim de bir erkek evlada ihtiyacım var. Soyumdaki tek erkek benim. Sen de gözüme güzel bir anne gibi görünüyorsun!" Tavır rahat, bakışları bir iş anlaşması yapar gibiydi. Hiç de evlenme teklifi yapıyormuş gibi değildi. Omuz silkti rahatça. "Benimle evlenirsen, her şey daha güzel sonuçlanır!"

"Sen gerçekten delirmişsin! Aman Allah'ım! O zaman senin gibi piçin tekine ömür boyu katlanmak zorunda kalırım? Bunu asla yapmam! Ölüyorum de senin gibi bir şerefsizle evlenmem!"

"İnan bana... sandığın kadar kötü değilim. Evlenirsek hayatta elde edemeyeceğin şeyleri elde etmeni sağlarım. Seni sayar ve severim. Bana bakire gelmişsin gibi saygı gösteririm. Çocuğumuzu da severim elbette! Onu birlikte büyü..."

"Boşuna nefesini harcama!" diye yüksek sesle itiraz etti Pınar. "Evlenme yok!" Onun gözünün önünde bilerek canlandığı bebek hayali, her nedense içine bir sızı vermişti ve birden gözleri yanmaya başlamıştı. Onunla birlikte olurlarsa, ilerde hayallerini süsleyen bebeğe veda etmesi gerekecekti! Kim bir zamanlar bir erkeğin beş ay kapatması olmuş bir kadınla evlenip çocuk sahibi olmak isterdi ki?

"Sen bilirsin? Her iki durumda da kaybettiğinden çok daha fazla şeyler kazanmanı sağlayacağımdan emin olmanı istiyorum. Ben oldukça cömert bir insanım. Bedeni karşılığında çok daha az şeyler kazanan kadınlar var!"

"Senden hep nefret edeceğim!" diye tısladı Pınar. Çaresizlikten gözleri iyice sulanmıştı ama ağlamayacaktı. Ona bu lüksü vermeyecekti. "Her gün bunu yüzüne karşı söylemekten

mutlu olacağım. Anlıyor musun? Senden tüm kalbimle nefret edeceğim!"

"Sanırım!"

"Sana karşı asla yumuşak olmayacağım!?"

"İstemezdim zaten!"

"Sürekli başına dert açıp herkese seni rezil etmek için elimden geleni yapacağım?"

"Yine de dikkatli olsan iyi olur. Beni kızdırmak istemezsin." Sesinde sevimli bir tehdit vardı. "Avukatıma her an fikrimi değiştirdiğini söyleyebilirim?"

Pınar'ın eli kolu bağlıydı. Bu adamla bir anlaşma yaptığına, hele bedeni üzerine bir anlaşma yaptığına inanamıyordu. "Sen adi bir canavarsın! Nasılsa senden intikamımı alırım," diyerek yemin etti. "Yemin ederim ki bu yaptığını bir gün sana öde-teceğim!"

"Merakla bekleyeceğim..." Genç adam ayağa kalktı. Ellerini cebine sokmuştu. Koyu yeşil gözleri bir erkeğe ancak bu kadar yakıştırdı. Bir kaşı hafifçe yukarıya kalktı. "Bu durumda... anlaştık mı?"

Pınar başka çaresi olmadığını biliyordu. Her yönden kısılmıştı. Onu reddetse bile sıfırı tüketmiş olarak ailesinden hiç kimse hayatını devam ettiremezdi. Üstelik annesi ve babası yaşlılıklarını nasıl yoksulluk içinde geçirebilirdi? Adamın belli ki tüm istediği birkaç dakika karşı koymadan, kıpırdamadan yatmasıydı. Öylece yatacak ve onun iğrenç emellerini gerçekleştirmesini bekleyecekti. Başka ne olabilirdi ki? Gözlerini yumar ve başka şeyler düşünürdü. Mide bulantısı olacağı kesindi. Bu iğrenç herifi üzerinde çıplak olarak düşünmek bile içini sinirle dolduruyordu.

"Pekâlâ! Bunu bir iş anlaşması olarak görmeye çalışacağım," dedi öfkeyle. "İyi para kazanacağım bir iş anlaşması! Vücudumu satsam da! Fakat sana zevk aldırma için uğraşacağımı zannetme! Sana karşı ancak bir ölü kadar sıcak olabilirim. Şimdi, bana tam olarak süresini söyle! Bu iğrenç işkencenin ne zaman biteceğini bilmeliyim!" Gözleri savaşı kaybetmesine rağmen meydan okurcasına bakıyordu. İnce bedeni öfkeden titriyordu.

hem ağabeyinden hem de bu adamdan o anda inanılmayacak kadar nefret ediyordu.

"Pekâlâ! Bundan beş ay sonra bir aylığına Amerika'ya gitemem lazım. Kasım ayının ilk haftası. Bir aylığına gittiğime göre seni daha fazla tutmamın anlamı yok!"

"Çok... çok fazla! Daha önce olmaz mı?" Cesareti kırılmış birden!

"Eyle! Tam beş ay! Anlaştık mı?"

Bir süre sonra "Anlaştık!" diye isteksizce fısıldadı Pınar.

"Güzel... Sen bana çok pahalıya patlayacaksın. Hem bunun için hem de anlaşılmamızı kutlamak için... bir öptüğüne ne dersin?"

"Reddetme şansım var mı?" Ters bakışları ölümcüldü.

"Yok! Gel buraya!"

"Lütfen! İstemiyorum!"

"Gel dedim." Sesinde tatlı bir emir vardı.

Onun ne istediği belliydi. Gücünü deniyordu. Kendisini sırtıyordu. Hâkimiyetine uymasını bekliyordu. O inanılmayacak kadar hain bir adamdı. Emredilmesinden nefret ederdi. İstemediği bir şey yaptırılmasından da nefret ederdi. Ondan da nefret ediyordu. Doğan'ın yüzüne öfkeyle bakan Pınar, istemeden ona yaklaştı. Sanki birisi arkasından zorla itiyordu. Ayakları geri geri gitmesine rağmen ona doğru bir adım attı. Sonra bir adım daha! Kalbi gümbür gümbür atıyordu. Önüne gelip başını kaldırdı. Yanan gözleri isyan doluydu. Dudakları arzuyla değil nefretle kısılmıştı. Elleri iki yanda yumruk yapılmıştı.

"Zevk almamı bekleme!" dedi ters ters.

Adam güldü. "Şimdilik... beklemem!" dedi alayla. "Eminim beraberliğimizi yakında ikimiz için de daha zevkli bir hale getirebiliriz?"

"Bir kurbağayla yatsam daha fazla zevk alırdım."

"İnatçısın!"

"Sandığından da fazla!" Dudakları örtülünce kıpırdamadan durdu. Önce onun dudaklarını ısırarak aklına geldi. Sonra şimşek hızıyla bu fikri aklından uzaklaştırdı. Bugün daha fazla dişecek hali yoktu. Zaten artık mücadele etmek saçmaydı. Bu adam onu satın almıştı bir kere!

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Genç kız üzerindeki havluyu çıkartıp yatağın kenarına bıraktı. Yine yatağın üzerinde çok güzel, neredeyse mini etekli bir elbise duruyordu. Kırmızı rengi çok baştan çıkarıcıydı.

Gözleri banyoya kaydı. Kendisinin çıkmasının ardından adam banyoya girmişti. Acele etse iyi olurdu. Birazdan çıkardı. Gözleri lüks dolaba güzelce asılmış ceketine gitti. Sonra hızlı ceketin ceplerini karıştırdı. Bir cüzdan buldu. Kalındı. İçinde bir sürü kredi kartı ve oldukça fazla nakit para vardı. Kendisini hırsız gibi hissettiği için utandı. Ama utanmasına gerek yoktu. O bir canavardı. Ondan nefret ediyordu. O kendisine yapacağı şeyleri sıralarken hiç utanmamıştı!

Cüzdanında kimliğini buldu. Alıp baktı. Eski bir resimdi. Daha genç görünüyordu. Doğum tarihine baktı.

"Otuz iki yaşında! Deniz ve Erdem ile aynı sınıfta okuduklarına göre aynı yaşlarda olması normal tabii!"

Doğum yerine baktı.

"Van'da doğmuş. Kürt olmalı ama şivesi doğulu gibi değil! Nasıl bu kadar zengin oldu peki?"

Çınlıplakken adamın ceplerini karıştırmak hiç akıllıca değildi. Cüzdanı yine yerine bırakıp diğer cebine baktı. Ne aradığını bilmiyordu. Diğer senetleri bulsaydı iyi olurdu tabii ama o senetlerin burada olmadığı zaten belliydi. Avukatların elinde olmalıydı. O sırada banyodaki su sesinin kesildiğini duydu. Birazdan gelirdi. Çıplak yakalanmak istemezdi. Ceketini düzelterip aceleyle döndü. Yatağın üzerindeki kırmızı giysiyi aldı.

Doğan kendisi banyodayken biraz önce otelin butiğinden alıp gelmişti. Fakat başka bir şey yoktu. Özellikle iç çamaşır! Bunu iç çamaşır olmadan mı giyecekti?

Kırmızı giysi o kadar güzeldi ki, giyindiği zaman kendisini inanılmayacak kadar seksi hissetti. İncecik beli ve uzun bacakları meydana çıkmıştı. Hafif dekoltesi sıvri göğüslerini çarpıcı bir biçimde vurguluyordu. Doğrusu adamın zevkine diyecek yoktu. Kendisi seçse bu kadar iyi bir kıyafet bulmazdı. Belki de bu berbat adam birçok kadına kıyafet seçmişti? Yakışıklı olduğuna göre bu çok muhtemeldi. Para vermeden de elde ettiği kadınlar olmalıydı. Rahatlığına bakılırsa kadınlar konusunda tecrübeliydi. Öfkelenmişti...

Ona nereden sarmıştı ki bu adam? Keşke nişanlısını karşılamak için bahçeye çıkmıyaydı. Keşke onunla çarpışmasaydı. Saçlarını kurutmak için onun banyodan çıkmasını bekliyordu.

Allahtan saçları hafif dalgalıydı. Taraması gerekmiyordu. Zaten ortada bir tarak falan da görememişti. Bu adamın yaptıklarına inanamıyordu. Hiç değilse eve gidip özel eşyalarını almasına izin verseydi! Bu konuyu onunla konuşmalıydı.

Banyodan çıktığını anladığında, yatağa oturmuş sakın bir tavırla televizyon seyrediyordu. Gözü farkında olmadan çıplak bedenine kaydı. Beline sardığı bir havludan başka bir şey yoktu üzerinde. Gür saçları dağınıktı. İnanılmaz geniş ve kaslı bir göğüs yapısı vardı. Geniş göğsü beline doğru inceliyordu. Göğsündeki tüyler sevdiği gibiydi. Ne çok fazla ne de çok az... Atletik yapısına bakınca onun iyi bir sporcu olduğunu anladı. Ceketin altından bunu tam olarak fark etmemişti. Belki de deşetten anlayamamıştı. Boğum boğum kaslı kolları uzun boyuna çok yakıştıyordu. Ne çalışıyordu ki bu adam? Erdem bile günde iki saat spor yaptığı halde böyle kaslı değildi. O kasların şişirme olmadığı o kadar belliydi ki! Erdem'in ondan çekinmesinin sebebini anlamak zor değildi.

Vücudunun değişik yerlerinde bariz yara izleri vardı. Sırtındaki birçok iz, ışıktaki farklı yansıyor. Kimi uzun, ince ve kimi de noktasaldı. Onlar kurşun izi miydi? Rahat bir hayat

yaşamadığını anladı. Kendisi gibi ondan nefret eden çok kişi olmalıydı. İçi rahatladı. Ona karşı tek düşman olmak istemezdi.

"Demek ki tek ben değilim!" dedi donuk bir sinirle.

"Nasıl?"

"O yara izleri sıvrısinek ısırığı değil herhalde?" Tiksinir gibi konuşmuştu. "Sanırım çok düşmanın var!?"

Adam bir an gövdesinde kendisinin de görebileceği pozisyonadaki yara izlerine baktı. Göğsünün ön tarafında bile en az üç dört iz vardı. İkisi derin gibi gözüküyordu. Sonra omuz silkti. Çok rahattı. "Oldukça!" diye mırıldandı. "Çoğu mazide kaldı ama hayatımın kolay olmadığını söyleyebilirim!"

"Şu halde senden erken kurtulma ihtimalim çok yüksek?"

Adam güldü. Başını salladı. Bu derece öfkeli ve sert bir adamın böyle neşeli olmasına anlam veremeyen Pınar, sadece onun kaslı gövdesinden gözlerini kaçırmaya çalışıyordu. Bu gece o gövdenin kendisine sahip olacağına inanamıyordu. O yara izleriyle dolu vücudu üzerinde hissedecekti. O kaslı kollar büyük ihtimalle cendere gibi ona sarılacak ve... Aklındaki düşünceleri uzaklaştırmaya çalıştı. Kendisine şimdiden işkence etmesinin bir anlamı yoktu.

"Evet! Doğru!" diyerek onayladı Doğan. "Zaman zaman düşmanlarım oluyor. Doğal yollardan öleceğimi hiçbir zaman düşünmedim zaten!"

"Sana bir şey olursa biz... ben ne olacağım?" Onun ölümünü görmek büyük bir zevk olurdu. Bu düşünce ile gözleri parlamıştı.

"Avukatıma talimat vereceğim. Yarın ilk işim bu olsun. Bana vaktinden önce bir şey olursa tüm borcunuz sıfırlanacak."

"Seni öldürmem için bana bir neden daha veriyorsun?" dedi alayla.

"Deneyebilirsin. Fakat ölmeye çok hevesli değilim. Hele seni tanıdıktan sonra asla! Dünyanın her yerini gezdim. Ama senin kadar güzel bir kadın pek görmedim. Bu elbise içinde çok güzelsin! İnan bana aklımı başımdan alıyorsun!"

"Bunu hiç istemedim. Zaten senin aklın olduğuğundan bile şüpheliyim!" diye özellikle ısrarla dedi. Bu adam için hayatın artık kolay olmamasını sağlayacaktı. Fakat yaptığı her hamlenin onu eğlendirdiğini görmek de hiç hoş değildi doğrusu!

"Ama geç kaldın. Senden gerçekten hoşlanıyorum. Bu boy aylık sürede belki senin de benden hoşlanmanı sağlayabilirim. Şu anda bana kızgın olduğumu biliyorum ama inan bana seni memnun etmek için elinden geleni yapacağım. Sana verebileceğim tek söz bu olacak. Seni kırmamak için elinden geleni yapacağım. Zorbu gibi davranmak istemiyorum. Eğer izin verirsen iyi bir arkadaş olmayı tercih ederim!"

"Güldürme beni... Senin aklını isteyen yok!"

"Ben de sana dediğim demedim zaten. Fakat buna izin veren aslında çok eğlenceli biri olduğumu görebilirsin!"

"Beni eve buralarsan belki sana bir şans daha verebilirim? Hem benim için bu daha eğlenceli olabilir, inan ki!"

"Ne yazık ki sana kur yapacak kadar vaktim yok. Bu yolu denemeden de seni eide edebildim fakat gerçekten çok yorgunum."

"Bence çok kendini beğenmişsin!"

"Bazen! Gerçek şu ki seni bırakmam. Artık ok yaydan çıktı."

"İnşallah ok döner de senin münasip bir yerine batır! Sanyende otelin en garip giyinen kadını olacağım!"

Adam güldü. "Elbisen çok güzel! Sana çok yakışmış. Sana ayakkabı da alacaktım fakat ayak numaranı bilmiyordum. Gerçi bu ayagındaki topuklu terlikler çok sırtmamış. Eğer çok rahatsızsan yemekten önce gidip bir şeyler alabiliriz?"

"İstemem! Böyle gelip seni utandırmayı tercih ederim!" Genç adamın çapkın yeşil gözleri, diriliği ve dolgunluğu ancak orta boy bir portakal kadar olan sivri göğüslerine takılınca huzursuzlandı. Üstelik bu elbise altında tamamen çıplaktı.

"Aslında seninle bu konuyu konuşmak istiyordum. Eve gidip özel eşyalarını almama izin vermelisin."

"Olmaz!"

"Bu çok sıkmaz! Bir iç çamaşırım bile yok. Bu aldığın şey neredyse mini etekti... İçime kulot giymediğimi anlamamaları için kir olmadan lazım. Kumaş kalçalarıma yapıyor!"

"Şimdilik bikini altını giyi! Kalçaların hem çocuksu hem de kadınsı... Çıkarıcı bir bileşim... Ölçülerini tespit edemedim. Bu yüzden iç çamaşırı alamadım. Sana önceden de söylediğim gibi, her şeyini ben alacağım. Sonra gider geniş bir alışveriş yaparız. Bu gecelik böyle iare ediver."

"Bikini altını bunun içinde hoş durmaz. Onu giyemem. Zaten eskik! Banyoda islandı! Bu durumda... Ya otururken kazara bacaklarımı açarsam?..."

Adam neşeye gülererek belindeki havluyu çıkarıp attı. "Bu çok ilginç olurdu işte! Sanırım toplu kalp krizi vakaları yaşadık. Bu yüzden seni kalabalık yerlere götürmemeliyim!"

Fınar onu dediklerini duymamıştı bile!

Gözleri irileşmiş, eli havada kalmıştı. Yarı aralık dudaklarını zorlukla kapattı. Toplu kalp krizini bilmezdi ama az kalsın kendisi bir tane geçirecekti. Şok içindeydi. Buna rağmen gözlerini kaçırıyor. Şimdi bu berbat adamın üzerinde hiçbir şey yoktu ve o çıplak haliyle o kadar rahattı ki, genç kız nefes bile alamadan donup kalmıştı. Onun rahatlığının sebebini biliyordu tabii. Kendisinin daha evvel de erkek vücudu gördüğünü sanıyordu. Onu rahat ve seks yapmış bir kız sanıyordu. Daha evvel havuzda veya denizde sadece mayosu ile birçok erkek görmüştü ama burası daha özel bir yerdi. Üstelik de ilk kez bir erkeğin görmemesi gereken yerini görüyordu. Üstelik o şey heyecanlı bile değildi. Gece için korku duymaktan kendisini alamadı. Onun heyecanlanıp sertleştiği zaman nasıl olacağını elbette biliyordu. Çocuk değildi. Kendi zavallı küçüçük organını düşündü.

Bakışlarını korkuyla kaçırdı. Ne utanmaz bir adamdı böyle? Elbette kaslı ve seksi vücuduna güveniyordu. Birçok kadının önünde böyle çıplak durmuş olmalıydı. Ona bakmamalıydı. Bakarak ona ilgi duyuyormuş gibi gözükme istemiyordu. Bakmıyormuş gibi davrandı. Yine de o üzerine beyaz iç çamaşırı ve

siyah keten pantolon giyerken arkasından seyretti. Hareket ettikçe kasları sekai bir şekilde gerilip gevsiyordu. İçinde anlayamadığı bir yutkunma hissi geliyordu. Aslında kaslı erkekleri pek sevmezdi. Hem bu adamdaki o ölesiye nefret ediyordu. Peki, madem öyle, geniş sırtındaki yara izleri neden bu kadar sekai gözüküyordu ki?

Sonunda adam siyah bir gömlek ile kıyafeti tamamlamıştı. Gerçekten hoş renkleri. Sadece siyah! Anlaşılan bu sefer taçım elbise giymeyecekti. Öyle giyindiği zaman daha da korkutucu oluyordu. Şimdi sadece tatile çıkmış bir korsan kadar tehlikeliydi.

Doğan yanına oturup çorabını ve siyah yazlık ayakkabısını giydi. Bir süre onun gibi televizyona baktı. Erkeklerin prostat hastalığını ayrıntılarıyla anlatıldığı programda kızın neyi ilginç bulduğunu merak ediyordu. Kendisi onun kadar ilginç bir şey bulamayınca döndü ve kızın televizyona trans halinde bakan yüzüne baktı. Sonra elini uzun saçlarına attı. Yumuşakça okşadı.

"Saçlarını kurutmayacak mısın?"

"Hayır! Üşütüp ölmeyi umuyorum!"

"Buna izin vermem. Gözlerini iznim dışında yumacağın tek an orgazm olduğun an olabilir."

"O da ne? Sen benden önce koynuna aldığın kadınlara onu yaptırabildin mi hiç? Yoksa numaradan yapmaları için para mı veriyorsun?"

"Sanırım bu gizemli sorunun cevabını bu gece göreceğiz? Zevk almaktan mı korkuyorsun?"

"Bu asla olmayacak! Senden tiksiniyorum!" Başını sertçe çevirdi. Saçlarının okşanmasını istemiyordu. Adamın elinden kurtulunca, aceleyle ayağa kalktı. "Gidelim mi? Acıktım!"

Doğan da yerinden kalktı. "Evet, gidelim!" Ceketine gidip cüzdanını aldı. Pantolonunun arka cebine atarken alayla gülümse. "Cüzdanımda ilginç bir şey bulabildin mi?"

"Hayır!" dedi kız donuk bir sesle. Yaptığından utanmasına rağmen utanmamış gibi burnunu havaya kaldırdı. "Sen ilginç bir adam olamazsın."

"Kalbimi kanyorsun?"

"Sende kalp yok ki?"

"Bu gece dinleteceğim sana!" Uzanıp kendisine çekti Pınar'ı. Dudaklarına ateşli bir öpücük kondurdu. Bir eli kalçasındaydı. İç çamaşır giymeyen kızın kalçalarının tüm güzelliğini avucunun altında hissedebiliyordu. Diri ve biraz çocuksu... "Sanırım çımırsız daha güzel olmuş!" dedi alayla. "Seninle sevişmek için sabırsızlanıyorum. En azından soyunmakla fazla vakit kaybetmeyecek sin! Hadi, bir an önce yemeğe gidip gelelim."

"Ama saat daha çok erken?" diye itiraz etti Pınar. İtirazında ciddiydi. Yemeği bile elinden geldiğince geciktirmeliydi. Seksin saatini bilmiyordu ama şu an gerçekten de tam yemek vaktiydi. Bir iki saat sonra bile gelseler saat daha ancak on olmuş olurdu. O saatte de seks yapılmazdı herhalde? Her şeyi ne kadar geciktirse o kadar iyiydi.

"Sevişmenin saati yoktur güzelim. Bunu biliyor olmalısın!" diye vurguladı Doğan onun engin tecrübesine vurgu yaparak!

"Seninle sevişmem için hep erken olacak!"

Adam gülerken yine öptü onu. Tıraş losyonu mis gibi kokuyordu. Hâlbuki kendisinin bir parfümü bile yoktu. Genç adam onu omuzlarından tutup banyoya yönlendirdi. Ne olduğunu anlamamıştı ama banyoda sabit saç kurutma makinesine gittiklerini görünce niyetini anladı.

"Saçlarını kurutalım yine de! Çok uzun ve gür... Gerçekten de hasta olabilirsin! Sevgilime bir şey olsun istemem."

Hiç üşenmeden kurutma makinesini eline aldı. Pahalı ve büyük aynadan onu görebiliyordu Pınar. Parmak uçlarıyla saçlarını havalandırırken, makinenin basınçlı havasını da nazikçe saçlarında gezdiriyordu. O kadar yavaş ve nazikti ki ürperdi. Özellikle elleri ensesinde ve boynunda gezerken gözlerini yummamak için kendisini zor tuttu. Şu bir gerçektir ki, dokunuşları sandığı kadar tiksindirici değildi. Herhalde kaderini kabullendiği için böyle hissediyordu.

"Saçların dalgalıymış" diye mırıldandı Doğan. "Ben düz zannetmiştım. Demek sılak diye öyle düşünüyorlardı? Çok güzeller! İpek gibi!"

İçinde tanımlayamadığı bir sızan yüzölçen Pınar, neler olduğunu hissedince telaşlandı. Ters bir hareketle onun iri ellerini itti. "Bu kadar yeter. Yeterince kızdı!" dedi sinirli bir tavırla. Nasıl olurdu da bu rezil herifin dokunuşlarından bir an için etkilenebilirdi?

Ama onun yanından geçip gidemiyordu. Sırtının değdiği ince kumaşla kaplı gövdesi çelik gibiydi. Kalçaları adama yapışmıştı. O izin verirse bir adım bile atamazdı. Meydan okuyan bir tavırla zaten iri olan gözlerini daha da irileştirdi.

"İzin verir misin? Yoksa burada mı tecavüz edeceksin bana?"

"Sadece seyrediyorum!" Utanmaksızın ellerini ensesindeki saçlarında gezdirdi. Kızın tepkisi onu hiç ilgilendirmiyor gibiydi. Sanki eli az önce itilen o değildi. Pınar bunun hep böyle olacağını anladı. O hep istediklerini ınatla yapacaktı. Hayatı boyunca böyle bir adamla karşılaşmamıştı. Onu durdurabilecek bir şey yok muydu acaba? Mutlaka korktuğu bir şey veya birisi olmalıydı. Saçlarını ve boynunu okşayan şu ellerini artık geri çekse ne güzel olacaktı! Hem de olabildiğince hızlı çekmeliydi. Lanet olası göğüs uçlarına da ne oluyordu böyle? Neden kıpırdamaya başlamışlardı?

"Lütfen! Yeter artık! Midem bulanıyor!" Bu kesin bir yalandı.

"Hamile olmayasın?" dedi genç adam alayla. "Bu durum evlilik niyetimi değiştirir tabii!"

Genç kız öfkeyle nefes aldı. "Hamile falan değilim. Sen odun kafalı mısın? Anlamıyor musun? Sadece dokunuşlarından tiksindiğimi anlatmaya çalışıyorum!"

"Senin için üzücü... Hadi gidelim. İstersen önce alışveriş yapalım? Gidip sana güzel bir ayakkabı alalım. Çanta, iç çamaşın, parfüm ve her şeyi... Ha, tarak almayı da unutmayalım. Sevgilimin otelin en güzel kadını olduğunu biliyorum ama güzelliğini biraz daha desteklersek sanırım bir şey çıkmaz."

Her neyse güzel sözler kadınları etkiliyordu. Hele aç ve yorgunlarsa! Nefret edilecek gibi olsalar bile yakışıklı erkeklerden geliyorsa! İçini çekti. "Ben acıktım." diye çocuksu bir şekilde itiraz etti kız. Bu gerçektir. Midesi birden kazanmaya başlamıştı. Sevgili lafını duymazdan gelmeyi tercih etmişti. "Önce yemek yemeyi tercih ederim!"

"Öğlen yemek yemedin mi?"

"Hayır!"

"Bu yüzden bu kadar zayıfsın demek? Ergenliğini aç geçirmeseydin şu güzel göğüslerin belki biraz daha büyürdü!"

"Demek büyük memeli kadınlardan hoşlanıyorsun? Göğüslerin küçük diye senin adına çok üzümeyeceğim doğrusu!" Onunla alay edip adama çanak tutmasa iyiydi. Aynadan bakmış adamın koyu yeşil gözlerin bir an yandığını görünce pişman oldu.

"Önemli değil! Ben bunlardan da memnunum." diyen adamın eli açık yakadan içeriye girip bir göğsünü kavrayınca nefesini tuttu. Karşı koyamıyordu. Göğüsleri artık adamın kontrolündeydi. Bu kesindi. Başparmağı sertleşinceye kadar göğüs ucuyla oynadı. Utanmaz herif! Utanmaz memeler! Zaten sertleşmeye hazırdı! Göğüs uçları ilk kez okşanıyordu ve ilk kez böyle füze gibi meydan okurcasına sertleşmişti. Adı herifin parmak uçları çok hassastı ve utanmazca aynadan bakan gözler kızın tepkisini sezmeye çalışıyordu.

Tabii ki ona çok kızdı! Çok kızdı ve çırpınarak elini tutup çekmeye çalıştı. Ama yakaladığı iri eli bir milim bile oynatacakmaydı. Ona asla gücü yetmezdi. Boynuna inen dudaklar ateş gibiydi. Bir iki küçük öpücükten sonra ateşli dudaklar kulağının kıyısına geldi. Pınar nefretle başını çevirmeye çalıştı. Öpülmemek istemiyordu. Okşanmak istemiyordu. Gözlerini öfkeyle yumdu.

"Lütfen!..." diye yalvardı. "Ben... ben çok acıktım!"

Genç adam şaşkınlık verici bir uysalıkla onu kollarından bıraktı.

"Yaşasın özgürlük! Kahrolsun hormonsal duyguları!"

"Peki.. Gidelim hadi.. Sana tavsiyem bana fazla çanak tutma. Benim de bir sabrım var! Bu gece canım yatsın bitirmiyorsun. Benim için hava hoş.. Ama sen de zevk almaya çalışılarsın!"

"Asla.. Her dakikasında midemin bulanacağından eminim." "Ben tecrübesiz bir erkek değilim Pinar.. Yattığın çoğu erkekten tecrübeliyimdir."

"Ne onur verici! Organlarınızın boyunu da karşılaştırmam gerekecek mi?"

Adam öfkeyle bir nefes aldı ama kendisini tuttu. "Karnen aç olduğu için fazla sinirlisin. Önce yemek yiyelim o halde? Sonra konuşmamıza kaldığımız yerden devam ederiz."

Odadan çıkarken bile çok nazikti. Kapıyı arkalarından çekti. Asansörle aşağıya indiler. Yemek vakti çoktan başlamıştı. Fakat Doğan onu genel yemek salonuna değil alakart restorana götürdü. Yerlerinin önceden ayrıldığı belliydi. Bir görevli inanılmaz bir hürmetle karşıladı onları. Doğan bu otelin önemli bir müşterisi olmalıydı. Masarın üzerinde aşkın simgesi tek bir adet gül, zarif bir vazoya konmuştu. Birkaç mum da ortamı biraz romantik yapıyordu. Tabii Pinar bu romantizme kanmak niyetinde değildi. Doğan kızı bakarak ne istediğini sordu. Her şey vardı. Genç adam onun istediği bifteğin yanına bir sürü şey daha ekleyince Pinar bozuldu. Garsonlar gidince homurdandı.

"Beni şişmanlatmaya mı çalışıyorsun?" dedi ters ters.

"Sadece iyi yemeni istiyorum."

"Bu yaştan sonra göğüslerimin büyüyeceğini sanıyorsan yanılıyorsun. Ben ergenliğimi geçeli çok oldu!"

Genç adam güldü. "Bu göğüs meselesine çok taktın. Görebildiğim ve okşadığım kadıyla onlardan memnunum. Buna emin ol. Neden sakinleşip yemeğinin tadını çıkarmıyorsun?"

"Şu anda bir boğa kadar sakınım. Sorun sensin! Kırmızı bayrak gibisin! Sen karşımda olduğun sürece hiçbir şeyden tat alamam!"

"Yine kavga mı edeceğiz?"

"Ben sana sadece yatakta sakın olacağım diye söz verdim. Sen bana tecavüz ederken! Hiç kıpırdamadan yatıp, bir ölü gibi sosyal ve mutlu olacağım. Ama açık olayım ki, normal ortamda seninle olmaktan mutluymuşum gibi davranacağımı söylemedim. Üstelik benimle geçen her dakikanı mahvetmek için de elimden geleni yapacağımı söylemiştim!"

Adam bu sefer daha sesli güldü. "Deniz de senin kolay teslim olmayacağını söylemişti zaten. Boyun eğmeyi bilmeyen, çılgın ve ömür törpüsü olduğun gibi bir şeyler daha söylemiştiler! Demek ağabeyini bile çıldırtıyorsun? Erdem sana nasıl dayanıyor?"

Pinar kendisi hakkında duyduğu şeylerden hoşlanmamıştı. Evet, zaman zaman biraz sinirli ve gözü kara olduğu doğrudu ama sevdiği insanlara zarar vermezdi hiç! İşin doğrusu sevdiklerini kırmaktan korkar ve genellikle geri adım atan hep kendisi olurdu. Zaten öyle olmasaydı bu çirkin ilişkiye girer miydi? Ağabeyi, annesi ve babası diye yumuşakça gülen ama acımasız olan bu adama kendisini vermeyecek miydi? Kocasına sakladıklarını onun bu gece rahatça alacağını bilmek öfkesini arttırıyor, iştahını da kapatıyordu.

"Belki de yatakta affettiriyordum kendimi?" dedi onu iğnelercesine. Fark etmişti ki bu adam, onun başka erkeklerle yatma fikrinden pek hoşlanmıyordu. "Üstelik o da yatakta çok iyidir!" diye açıkça çanak tuttu.

Beklediği gibi bu sözler Doğan'ın hoşuna gitmemişti. Güzel genesinde bir iki kas oynadı. Siyaha yakın yeşil gözleri tehditkâr bir şekilde kıstıldı. Gülümsemesi yok oldu. "Öyle mi?" dedi sakin olmaya çalışan bir sesle. "Senin adına sevindim. Erdem'i ben çok sevmem. Karakter farklılığı sanırım. Ama herhalde sen ona âşıkısın?"

"Aşk mı? Ne aşkı? O Erdem'in efendiliğinden, kendisine güveninden, çekiciliğinden ve kültüründen etkileniyordu ama aralarında aşk falan yoktu. Sadece bir gece ansızın ettiği evlilik teklifi Pinar'a ilginç gelmişti. Evlenmek aklında olmamasına

rağmen niye olmasın diye düşünmüştü. Varlıktıydı da... Hayat tarzı değişmeyecekti. Zaten vazgeçmek için zamanı da vardı. Evlenmek için üniversiteyi bitirmesini katarlagarmışlandı.

"Hem de çok!" diye yalan attı. "O senden on gömlek bu tündür!"

"Yanlış hatırlamıyorsam ayrı zamanda bencil, kendistru be-
ğenmiş kadınlar için kendisini bir nimet olarak gören bir tip."

"O tarif bana sadece seni çağırıyor!"

"Ben kadınıma değer veririm. Eğer birisi benim nişanlım
kaçmış olsaydı şimdiye kadar çoktan yakasına yapışmış olur-
dum!"

"Herkesin seninki gibi karanlık arkadaşları yoktur!"

"Ne ilgisi var? Gelirken son derece yavaş geldik. Yirmi dak-
kada bize yetişmesi gerekirdi. Aslında yetişeceğini ummuştum
ama sanırım sana senin düşündüğün kadar değer vermiyordun."

"Demek onunla kavgaya etmeyi umuyordun?"

"Arzulamıyordum dersem yalan olur. Uzun zamandır ona
karşı bir kızgınlığım var. Tabii yanında birkaç adam olmasa
kimseyle teke tek dövüşecek kadar cesur değildir o!"

"Ne demek bu şimdi?"

Adam omuz silkti. Konuşmak istemiyor gibiydi. "Boş ver.
Belki ileride birbirimizi daha iyi tanırsak... konuşabiliriz bu ko-
nuyu."

Garsonlar hızla masaya çeşit çeşit mezeler yerleştirdi. Bir-
kaç dakika sonra da mangalda pişmiş etleri geldi. Pınar işta-
hının kaçtığını sanmıştı ama o anda Doğan'ın az pişmiş kanlı
etleri bile gözüne lezzetli geliyordu. Üstelik dikkatini yemeye
verince adamın ilgisini biraz azalttığını fark etmişti. Konuşmak
için çabalamıyor, kızın yemesine izin veriyordu.

Hiç ona bakmadan yemeğini yedi. Ara sıra koyu yeşil göz-
leri üzerinde hissetmese daha iyiydi. Bir ara suyuna uzanırken
gözü yan masaya takıldı. Dört kişilik bir Rus aileydi. Onun yaş-
larında iki sarışın genç kızları vardı. İkisi de birbirinden güzel

ve incedi. Kızların gözlerinin ucuyla Doğan'ı süzdüklerini gö-
rünce hayret etti. Aptal yaratıklar bu herifte ne buluyorlardı ki?

Merakla Doğan'a çevirdi gözlerini. Onda ne bulduklarını iç-
kodsöl olarak araştırdı. Önündeki yemekle ilgileniyordu. Kız-
lara baktığı bile yoktu. En azından bu bir nezaketti. Gece koy-
nuna alacağı kadın yanındayken, hiç değilse başka kadınlara
ağzı sulanarak bakmuyordu. Şüphesiz ki bu arsız kızların ba-
kışları sulanarak bakmuyordu. Geriye taranmış güz saçları simsi-
yah parlıyordu. İki yandan hoş bir biçimde burnuydu. Dudaklarına
bakınca midesi burkuldu. Onlarla kendisini nasıl öptüğünü
hatırladı. Tamam! Tamam! Fena değildi işte! Dışarıdan yabancı
gözüyle bakınca gerçekten de çok yakışıklı olduğunu kabul et-
mek lazımdı. Ama ona o kadar kızgındı ki bu yakışıklılığı sanki
etine batıyordu. Nefret ettiği bu adamı şu anda isteyen her ka-
dına memnuniyetle bırakabilirdi.

Gözlerini yine yan masaya çevirdi. Kızlardan birisi yine
önce Doğan'a bakmış, sonra Pınar'ın donuk gözlerini görünce
utanarak başını çevirmişti.

"Aptal kız! Avucunu yala!"

Birden kendisini topladı. Saçmalıyordu. Böylece dikkatini
daha büyük bir özenle yediklerine çevirdi. Yemeğin sonunda
gelen kahve ile de tam olarak doyduğunu hissetti. Adamın zoru
ile tabağını neredeyse silip süpürmüştü. Stresin de etkisi olabi-
lirdi. Serin salonda kahveyi içmek ise ayrı bir keyifti. Tabii ya-
runda bu adam olmasa daha iyiydi.

Onun silahını almadığına daha odadan çıkarken dikkat et-
mişti Pınar. Ruhsatlı olmalıydı. Ama bunun gibi kabadayılardan
ruhsatlı silaha ihtiyacı olmazdı ki! Her zaman bir tane bulur ve
işini gördükten sonra ortadan yok edebilirdi. Hiç adam öldür-
müş müydü acaba? Öldürdüyse kaç tane öldürmüştü?

"Senin gibiler silahlı tuvalete bile gitmez diye düşünürdüm
hep!" dedi onu iğnelemeye çalışarak. Adam kahvesini yudumlar-
ken kısık gözlerle kendisini süzmüştü. Sonra gülümsedi hafifçe.

"Demek karnın doydu ve yine kavgaya hazırsın?"

"Sonuna dek!"

"Bu gece tırnaklarını sökmeğe nevi olacak?"

"Kendi sırtından tabii!.. Ömür boyu taşıyacağın anılar bırakmak için elimden geleni yapacağım. Tıpkı diğer yaralardan gibi!" O seksi yaraları düşünürce edepsiz göğüs uçları yatağından hoplamıştı.

"Bakalım. Göreceğiz!" Genç adamın sesi kayıfıydı.

Pınar onu ıgnelemeye devam etmeye kararlıydı. Buz gibi donuk gözlerle devam etti.

"Bugüne kadar... kimseyi öldürdün mü peki? Hani böyle kalpleri duruyor? Nefes almıyorlar? Benim gibi bakmaya başlıyorlar?" Cansız gözleri adamın derin gözlerindeydi. Genç adam bir an durakladı ama parlayıp donuklaşan gözleri gerçeği gösteriyordu. Pınar nefesini tuttu. Bu doğru olamazdı? Ama ne bekliyordu ki? Onun tekin bir adam olmadığı daha yüz metreden belliydi. Elbette insan öldürmüştü. Buna şaşmamalıydı. Neden böyle bir adamın kollarına düşmüştü ki? Birden aklına gelen bir şeyle irkildi.

"Peki... Şimdi ben... Senin neyin olacağım? Metresin mi? Karın olmayacağıma göre..." diye mırıldandı. "Beni birkaç ay eve mi kilitleyeceksin? Bir evin varsa tabii?.. Çevrene nasıl tanıştıracaksın? Örneğin burada iyi tanındığın belli! Soranlara ne diyeceksin?"

"Kız arkadaşım demem yeterli..."

"Hah... Bu güzel işte! Sana âşık gibi bakmam mı gerekiyor şimdi de?"

"Senden böyle bir şey istemiyorum. Fakat herkesin yanında benimle hır gür çıkarmazsan memnun olurum. Beni bilerek utandırdığın her durumda karşılığını görürsün!"

"Bu da komik işte! Senin utanabileceğini hayal bile edemem!"

"Çok sivri dillisin... Yediysen kalkalım hadi. Doğruca odamıza gidelim de biraz dilini törpüleyeyim."

Pınar elinde olmadan ürktü. Onun üstüne gittikçe adamın asabileştiğinin farkındaydı. Ya gerçekten canını acıtırsa? İlk seks

tercübesinin can acısıyla başlayacağını biliyordu ama en azından onun biraz daha kontrollü olmasını tercih ederdi. Taktik mi değitirseydi acaba? Ama bu adamın yumuşayıp ona acıyacağını sanetmiyordu. Gecenin sonunda mutlaka emeline erişecekti.

"Daha... çok erken değil mi?" dedi hafif titrek bir sesle. Doğan onun ürktüğünü görebiliyordu. Kocaman menekşe gözleri jündü yeşil bir renk almıştı. Bir kadının hem kızginken hem de üzülürken nasıl bu kadar güzel olabildiğine aklı yatmıyordu. O kadar güzeldi ki, onu hemen kollarına alıp odaya götürmek istiyordu. Ama kendisini tuttu. Bugün çok çok yaşamıştı ve bazı konularda acele etmek gereksizdi.

"O halde bu gece biraz tırnaklarını içeriye çek de, kadın gibi davran. Akıllı olursan güzel bir gece geçirebiliriz." Sesinde açık bir uyan vardı. Genç kızın tüyleri ürperdi. Normal zamanlarda onu kızdırmayı hiç istemezdi.

Yemekten sonra Pınar biraz uslu durmaya karar verdi. Sivri dilini azıcık tutmaktan bir zarar gelmezdi. Yoksa gecenin ilerleyen saatlerinde başka sivri bir şey canını çok yakacaktı! İtiraf etmese de ve çok rahat görünse de bundan gerçekten çok korkuyordu. Hem de ölecek kadar!

Adamın arabası ile otelden ayrıldılar. Nereye gittiklerini bilmiyordu. Umurunda da değildi. İlgisiz bakışlarla dışarıya bakıyordu. Bir sürü işlek merkezden geçtiler. Kıyı boyunca böyle bir sürü turistik yer vardı. Sonra araba çok işlek büyük bir mağazanın önünde durdu. Saat daha erken olduğu için birçok turist yemekten sonra alışverişe çıkmıştı. Kimisi hediyelik eşyalar alıyordu, kimisi de değişik kıyafetler bakıyordu.

"Buradan bir şeyler alabiliriz..." diye mırıldandı Doğan. "Çok kaliteli şeyler olmayabilir ama İzmir'e kadar seni idare etsinler yeter. Çünkü önce Side'ye gideceğiz. İki gün orada kalacağız. Oradan ayrıldıktan sonra bir gece de yolda bir yerde konaklayabiliriz. İzmir'e uzun ve virajlı bir yolumuz var ve acelem yok. Sonra da İzmir'den istediğin her şeyi alırsın."

Pınar dudaklarını mırıldadı. Onunda konuşmak istemiyordu. Ona bu merak denen beter şeyden kendisinde fazlasıyla vardı. "İzmir'e mi gideceğiz?" diye sordu sonras.

"Evet... Bir süre orada benim evimde kalacağız. İşlerimi İzmir'den takip ediyorum."

"Ya benden beş ay dolmadan bıkarsan?"

"Bıkmak mı? Böyle söyleyince çok acımasızca oluyor."

"Acımasızlık sana da hiç yakışmıyor tabii!" diye alay etti Pınar. Adam ise güldü.

"Beş ayda senden bıkarmıyım? Bilmeyorum... Sanmıyorum. Yine de birkaç ay içinde her şey belli olur. Bıkısam bile eve erken gideceğin için sevineceğini sanıyorum." Sevimli bir şekilde göz kırptı. "Ayrıca böyle iş gezilerine ara sıra çıkmam gerekiyor. Sürekli yanında olamayacağımı duymak da sanırım seni sevindirir. Ayda bazen üç veya dört kere! Tabii sen de benimle gelmek istersen o başka?"

"Asla istemem!"

"Çok kesin kararlısın? Belki de arkadaşılığımı zevkli bulacaksın?"

"Yatakta ne kadar iyisin bilmem ama arkadaşılığını şimdilik hiç zevkli bulmadım. Bir domuzla gezmeyi tercih ederim."

Genç adam bileğini yumuşakça yakalayınca ürktü. Ona bu kadar kalabalığın içinde tokat atamazdı her halde?

"Daha çok zamanımız var Pınar... Anlaşılan seninle vakit hep heyecanlı geçecek! Bakalım ne olacak? Zaman içinde göreceğiz! Belki zaman içinde birbirimizden hoşlanırsınız?"

"Yüz yıl sonra olabilir tabii! Ama sana âşık olacağımı sanma! Bunun için binlerce yıl gerekir!"

"Peki, sanmam!"

"Asla!"

"Güzel. Öyle bir beklentim yok zaten. Tek istediğim sıcak beden... Öyle güzelsin ki kör ve sağır bile olsan peşinden ge-

Bu değışek, hoş bir iltifattı. Pınar onun arzusunun gücünü hissediyordu. Ama güzel olmayı ve onun kollarna itilmeyi kendisi istememişti ki! Şu ana kadar hayatına giren tüm erkekleri parmağının ucunda oynatmasını bilmişti. Bir iki küçük öpücükten başkasına izin vermemiştir. Bu birkaç saatte göğüslerinin eline bu kadar hoş, usta manevralarla onları tutmaya çalışan eski sevgililerinden kat kat fazlaydı. Hem de çıplak! Daha evvel bu luç başına gelmemiştir. Fena bir his de değildi doğrusu!

Bu gece ise ona karşı koyamayacağını biliyordu. Öylesine kararlı ve arzulu ki sonunda istediğini elde edecekti. Canının çok acımamasını umut etmekten başka çaresi yoktu.

Mağazaya girdiklerinde bile Doğan hemen kontrolü eline almıştı. Kızı oradan oraya sürükledi. Önce iç çamaşırı bölümüne geçtiler. Doğan'ın tezgâhtar kızın önünde kendi küçük göğüslerine bakarak uygun sutyeni seçmeye çalışması çok utanmazcaydı. Alaycı pırıltılı bakışları tezgâhtar kızı bile utandırdı. Ayrıca onu zorla giyinme odasına itekleyip üzerinde bakmak istediğini söyledi. Pınar sinirden çıldıracak haldeydi. Genç adam hiç aldırmadı. Kapının arasından bakarak üzerindeki minicik dantel iç çamaşırlarını pırıltılı gözlerle onayladı. Malına sahip çıkan bir adamın aralayıp bir sürü minik bikini tutuşturdu eline! Kapıyı aniden aralayıp bir sürü minik bikini tutuşturdu eline!

"Ben çalışırken sen otele yüzersin!" dedi gülümseyerek. "Hepsini de dene! Ama ben de görmek istiyorum. Aklımdakin-den daha açık olmasın. Kıskancım! Giyince beni çağırma! unutma, yoksa gelir kendim bir daha giydiririm!"

Onun dediğini yapacağını biliyordu Pınar. Gözlerindeki bakışı tanımaya başlamıştı artık. Her seferinde soğuk bir tavırla onu soyunma odasına çağırırdı. Genç adam tek tek inceledi. Fazla küçük ve açık olanlarını reddetti. Sonunda birçoğunu beğeniyle onaylayıp paketlemesi için tezgâhtar kıza uzatmıştı.

Mağazadan çıktıklarında elleri kolları paket doluydu. Pantolon, şort, bluz hatta çok seksi geniş bir şapka bile almıştı adam... Ne gördüyse elini atmıştı. Paraya hiç acımadan, kıza yakışacağını düşündüğü her şeyi almıştı. Belki de parası ile gözünü

kamaştırmaya çalışıyordu. Ama Pinar ona kanıksamaya kararlıydı. Yine de her kadın gibi yeni giysileri olduğu gibi memnundu.

"Ama burada kalırsın!" dedi Doğan başı kapamaya çalıştı. "Biraz yürüyelim mi?" diye nazik bir âşk gibi sordu. Kalın sesi reddetmesini ister gibiydi. Eğer reddederse otele dönerlerken ve doğrucu adamın arzularına boyun eğmek zorunda kalacağını biliyordu. Geceyi ertelemeyi sağlayacaksa Pinar bu yürüyüşe çoktan razıydı. Onayladığında adamın yüzünde belirgin alaycı bir gülümseme gözlemlendi. Öfkeliyle dışlarını sıkı. Nasıl yapıp da bu geceden kaçabilirdi?

Eli onun iri eli tarafından yakalanınca kurtarmak için çekmeye çalıştı. "Sakin ol!" diye homurdandı Doğan. "Elimden tutmak istemezsen kolumu omzuna atarım ki sanırım bundan daha az hoşlanırsın?"

"Ama sevgilim gibi elimden tutman da hoşuma gitmiyor. Sadece yan yana yürümez miyiz? Bu bile canımı sıkıyor ama buna dayanabilirim sanırım."

"Hayır güzelim. Ben senin o güzel elini tutmak istiyorum. Herkes sana bakarken sana sahip olduğumu görsünler istiyorum."

"Beni satın aldığını herkese göstermek mi istiyorsun?"

"Öyle düşünmek hoşuna gidecekse öyle olsun. Ama ben seni gördüğüm andan beri senden ne kadar hoşlandığımı gizlemedim. En azından dürüst olduğumu kabul et."

"Senin dürüstlük kavramın benimkine uymuyor. Benden hoşlanman ise hiç umurumda değil." Sonra aklına gelen çılgın bir fikirle kaşlarını kaldırdı. Alayla gözlerini süzdü. "Yoksa sen bana gerçekten âşık mısın?"

Adam dönüp dikkatle gözlerine baktı. Gülümsemesi devam ediyordu. Eli yavaşça kalktı. Başparmağı usulca dolgun dudaklarına dokundu. "Dikkat edersen hoşlanma dedim! Âşk için henüz çok erken..." Omuz silktili. "Ama niye olmasın? Sen âşık olunacak kadar güzel bir kadınsın! Bundan utanmayacağımndan emin ol! Sana âşık olmak bana gurur verir!"

Pinar donup kalmıştı. Mavilemiş gözleri adamın gözlerine kilitlenmişti. Sonra toparladı kendisini. Dışlarını sıkı. "İnşallah bana âşk olursun! O zaman ben de sana acı çekmekten zevk alırım. Bana yaptıklarının hesabını sorarım," dedi öfkeli. Ondan o kadar nefret ediyordu ki gözlerine açıkça yansınıyordu.

Adam gülerken döndü. Bu sefer kararlı bir şekilde elini tutmuştu. Kalabalık sokakta yan yana ve el ele yürümek, bazen vücutlarının da temas etmesine sebep oluyordu. Ona istemedi her dokunuşunda, adamın çelik gibi bedenini hissediyor ve kendisini daha da kapana girmiş hissediyordu. Sonunda kendisini kasmayı bıraktı. Zorlanmayınca, aslında böyle yürümenin çok da rahatsız edici olmadığını fark etti. Hem de kalabalık sokaklarda çok pratikti. Onun avucunu istekle sıkılamaya özen gösteriyordu ama karşından karşıya geçerken farkında olmadan ona asıldı. Yaptığından utandığı için bakışlarını bir daha on dakika boyunca adama çevirmedi. Yine de elini bırakmadı!

Bir yere girip makyaj malzemeleri aldılar. Kullandıklarının çoğu yoktu ama şimdilik idare ederdi. Adam her şey çok normalmiş gibi genç kıza bir de dondurma almıştı. Zaman zaman da vitrinlerde ilgisini çeken şeyleri parmağının ucuyla kıza gösteriyor ve fikrini almaya çalışıyordu. Sanki gerçekten de sevgilirmiş gibi davranması Pinar'ın sinirini bozsa da, kısa aralıklarla içinde bulunduğu zor durumu unuttuğu da oluyordu. Beğendiği bir iki süs eşyasını ise hemencecik alıvermesi, öfkесinin kısmen azalmasına sebep olmuştu. O da bir kadındı ve her kadın gibi alışveriş yapmak sinirini azaltıyordu. Bu kötü adam ise kadınların zayıf yönlerini çok iyi tanıyordu.

Vakit artık epeyce ilerlemişti. Neredeyse gece yarısı oluyordu. Ellerindeki birkaç poşetle, kıyıda bir boşluktan kumsala inmiş ve ay ışığını seyretmişlerdi. Tıpkı iki âşık gibiydiler. Yere kumların üzerine oturmuş ve soğuk kollarını kutudan yavaşça yudumlamışlardı. Fazla konuşmadan öylece oturuyorlardı. Önceleri onlar gibi bir sürü insan varken, birkaç dakika içinde çoğu kumsaldan çekilmeye başlamıştı. Az sonra kumsal yavaşça sessizliğe ve sakinliğe büründü. Doğan ayağa kalkınca

gitme vaktinin geldiğini anladı. Onun uzattığı ele aldırma-
kendisi de ayağa kalktı. Ne bekliyordu ki? Hemen onunla ba-
rışmasını mı?

Doğan kızın cesaretine ve öfkesine yine hayran kalmıştı. Gece boyunca ona taviz vermemek için elinden geleni yapmıştı. Dalgalı siyah saçlarını okşamamak için kendisini güç tutarak gülümsedi. O menekşe gözler, karanlıkta bile bazen öfkeyle ba-
zen de soğuklukla parlıyordu. Onunla gerçekten sorun yaşaya-
cağını biliyordu. Pınar asla kendisini teslim etmeyecek, ve asla
ondan hoşlanmayacaktı. Hoşlansa bile belli etmemek için elin-
den geleni yapacaktı. Fakat bu tavır Doğan için çok da önemli
değildi. Bu çekici kadını bir anda istemişti ve istediğini şimdi-
lik elde etmişti. Ödediği servet kendisi için hiç önemli değildi.
İşin doğrusu Pınar'ın daha fazla edeceğini bile düşünüyordu.
Öylesine güzel ve öylesine çekiciydi ki! Onu asla yirmi dört
saat içinde bırakmaya niyeti yoktu. Zaten anlaşma sağlanmıştı.

Gözlerini kızın ince bedeninden ve güzelliğinin farkında ol-
madığı dik göğüslerinden kaçırıp etrafına baktı. İleride üç dört
adam bira içip konuşurlardı. Daha ileride yine bir çift, birkaç
çocuk vardı. Oldukça sakindi plaj. Pınar'ın elindeki boş kola
kutusuna göz attı.

"Ver şunları çöpe atayım." diye mırıldandı. Kızın elindeki
kutuyu da alıp biraz ilerideki çöp kovasına yöneldi. Tehlikeli
görünümlü bedeni tembel bir güvenle ilerliyordu. Onun geniş
sırtına göz atan genç kız, sonra ilerideki adamlara baktı. Ak-
lına birden parlak bir fikir geldi. Kararsızca duraladı. Bu yap-
tığı doğru olacak mıydı? Yeniden düşündü. Sonra haince bir
duyguyla onlara yöneldi. Gözünün ucuyla Doğan'ı kontrol edi-
yordu. Adam daha çöp kovasına varmamıştı bile...

"Pardon, bakar mısınız!" dedi aceleyle.

Hepsi de iriyarı güçlü adamlardı. Adamlar ince uzun kız
görünce biraz tedirgince doğrulmuşlardı. Sanki karanlıklar-
nın arasından bir melek çıkmış gibiydi. Kırmızı seksi giysisi
ve omuzlarından dökülen siyah saçlarıyla çok ışıltılıydı. Biraz-
dan çevresinde beyaz bir ışık belirecek ve kaybolacak gibiydi.

Gecenin yarısında böyle güzel bir kız karanlık bir plajda ne
arayabilirdi ki?

Onların şaşkınlığını fark etmeyen Pınar, güzel gözlerini üzer-
lerindeki beyaz tişörtün göğsüne ve sırtına yazılmış yazılarda
gezdirdi. Ne yazıyordu orada? Ah, hayır! Şansına güldü. Boks
federasyonu mu yazıyordu orada? Dikkatle baktı. Evet, bunlar
boksördü. En azından ikisi öyle gözüküyordu. Diğer ikisi ise ça-
lıstırıcı veya sağlıklı falan olmalıydı. Onlar bile iriyarıydı. "Siz
boksör müsünüz?" dedi hayretle.

İri adamlardan birisi doğruldu. Kendisinden gurur duyan
bir hali vardı.

"Evet..." dedi kendisini beğenmişçe. Kalın pazulu ve geniş
göğüslüydü. "Buraya seçmeler için geldik!" Belki de Doğan ka-
dar kaslıydı ama onun kadar zarif bir bedeni yoktu. Daha han-
tal duruyordu.

"Bira içmenizi hiç onaylamadım bilesiniz!" dedi Pınar çatık
kaşlarla. Bunu niye söylemişti ki şimdi? Ama sporcuların içki
içmelerini doğru bulmuyordu. Bu yüzden zaten dünyaya açıl-
diklarında, müsabakaların çoğunda başarısız oluyorlardı. Di-
siplinsizlik ve sporcuya uygun olmayan ahlaksızlık... Neyse, şu
anda bu o kadar da önemli değildi. Başını çevirdi. Doğan boş
kola kutularını çöp kovasına atmış kendisinden emin bir şe-
kilde geri geliyordu. Az sonra ona bir sürprizi olacaktı. "Şey..."
diye aceleyle mırıldandı. "Boksör olmanız harika bir şans! Az
önceden beri şu iri adam beni taciz edip duruyor. Kumsala in-
dim ama peşimden buraya da geldi. Gerçi kötü bir şey yapmadı
ama..." Erkekleri etkilediğini bildiği çocuksu bir cazibeyle göz-
lerini süzdü. Uzun kirpikleri bir ok gibi erkeklerin yüreğini
deşti. "Onu benden uzak tutabilir misiniz? Çok korkuyorum!"

"Kim? Şu mu? Vay şerefsiz!" dedi birisi.

"Laf mı attı? Utanmaz!" diye ekledi bir başkası. Oturduğu
yerden öfkeyle doğrulan ise neredeyse Doğan kadar iriydı.

"Ben hallederim abla!" dedi doğulu bir tarzla. Gözleri çak-
mak çakmaktı.

Pınar onlara doğru casibeyle göğsüne doğru yürürken, gözleri kısıldı. Cebindeki silahı çıkararak, silahı göğsüne ve rahatlayıp gülmeye başladı. Bu gülümsemeye, bu adamların kimselerine daha da güvenmelerine sebep oldu. Bu devinde böyle cesurane olarak atılıyorlardı ve nihayet dövüş becerilerini kullanacak bir kahramanlık için kullanabileceklerdi. Her ne kadar onlara doğru gelen iri bir adamın garip bir şekilde tehlikeli görüldüğü de, yemecileri karşısında ne yapabildi ki?

Pınar ise sonucun ne olacağını tahmin edebiliyordu. Doğan silahını da yanına almamıştı. Bakalım uzun kabadayı, silahı ne kadar cesurdu? Birinci ihtimal, korkup geri adım atmak ve kızdan uzaklaşmak olabildi. Büyük bir ihtimaldi bu. Adamlarla uğraşmak istemeyip dönecek ve gidip arabanın yanında bekleyecekti. Pınar ise bu durumda onu orada daha fazla bekletmek için elinden geleni yapacaktı. Hatta bu adamların gözletiminde bir taksiiye atlayıp eve giderdi. Yok, gidemezdi. Anlaşmaları vardı. Avukatla konuştuklarını unutmamıştı.

İkinci ihtimal ise gururuna yenilip, onlara meydan okumaktı ki böylece birkaç gününü hastanede geçirecekti. Bu ihtimal daha güzel ve eğlenceliydi. Gerçi biraz zor bir ihtimaldi. Genç kız onun tüm gururlu ve horoz gibi duruşuna rağmen, meydan okuyacağını sanmıyordu. Hem de boksör olan bu iri gençlere karşı...

Her şeyden habersiz olan Doğan, kızın yanına doğru yürürken, birkaç erkeğin tehditkâr bir tavırla orada dikildiğini gördü. Gözlerini kısıtı. Birkaç metre kala kızın yüzündeki hain pırıltıyı ve adamların suratındaki kötü bakışları görmüştü. Aklından hemen neler olduğunu kavramasını sağlayan bir durum tahlili yaptı. Tahlilin sonucu, durumunun iyi olmadığını gösteriyordu.

"Sorun mu var?" dedi sakın bir sesle. Gözleri adamların göğsündeki yazıya takılmıştı bu arada... Demek bunlar boksördü ha? İçinden kahkaha atması geldi. Zorlukla engel oldu. Dudakları yine de kıvrılmıştı. Durum gerçekten kötüye gidiyordu. Yan gözle Pınar'a baktı. Kızın birkaç adım geriye çekildiğini ve gözlerindeki pırıltıyı gördü. O anda bile kızın ne kadar güzel

olduğunu ve mücadeleye değer olduğunu düşündü. Şu anda başına gelen bela hiç önemli değildi. Bu harika yaratığın kendisine ve mücadeleye değer olduğunu düşündü. Şu anda başına gelen bela hiç önemli değildi. Bu harika yaratığın kendisine ve mücadeleye değer olduğunu düşündü.

Pınar ise onun karanlıkta kalan yüzünden ne düşündüğünü anlayamıyordu. Her nasılsa ürperdi. Hava da ürperecek kadar serin değildi. İçine bir titreme salmıştı. Yoksa gülümsüyor gitmeyen gerginlik içine bir titreme salmıştı. Yoksa gülümsüyor mıydı bu aptal adam? Ama neden? Dudaklarını ısırırdı. Başka bir ihtimal daha var mıydı acaba? İçinden bir ses hiçbir şeyin umduğunu gibi olmayacağını söylüyordu.

"Sen bu hanımı rahatsız mı ediyorsun?" dedi birisi. "Öyle mi dedi?"

Bu korkan bir adamın ses tonu değildi. Bu canı sıkılan bir adamın ses tonuydu. Kaybettiği zamana acıyacak bir adamın ses tonu!

Genç adam bir adım daha atınca üzerine biraz aydınlık vurdu. Pınar yine ürperdi. Öylesine iri ve kendisinden emin duruyordu ki? İncecik beline göre geniş göğsündeki kasların kıvrımını siyah gömleğine rağmen bile gözüküyordu. Kısa kollu gömleğinin açığı çıkardığı kalın kolları ise boksörleri bile bir an duraklatacak kadar güçlüydü. Adamların durakladığını hissedince Pınar elinde olmadan hayret etti. Bu herifler de tıpkı Erdem gibi ondan çekinmişlerdi. Bu nasıl bir adamdı? O karanlık bakışlar kimi korkutmazdı ki?

"Arkadaşım..." dedi birisi. Bu en iri olan adamdı. Sanki kavga etmemenin daha mantıklı olduğunu hissetmiş gibiydi. "Seninle kavga etmek istemiyoruz. Bu hanımı rahat bırak ve kendi yoluna git. Yoksa canın yanacak?" Pınar anlamıştı. Planları yerle bir olacaktı!

Doğan derin bir nefes aldı. Gözleri ışıldamıştı bir an.

"Üzgünüm..." dedi yavaşça. "Benim de tavsiyem, sizin kendi işinize bakmanız. Hanım benimle gelecek!"

BEŞİNCİ BÖLÜM

Pınar üzgünce yerde yatan adama baktı. Böyle olsun istemişti elbette! Böyle vahşice olacağını bilse, hiç bu kadar kırık bir oyun oynar mıydı? Yerdeki uzun boylu iri adamın durumu hiç iyi değildi. Ağzından burnundan kan geliyordu. Bir kolu da garip bir şekilde kısılmıştı. Kırık olmalıydı. Çünkü kırılınca çıkan sesi daynağıtu. Acı içinde inliyordu. Siyah saçları kanla ıslanmış ve kumlara bulaşmıştı.

Genç kız titreyen ellerini birbirine dolayarak sakinleşmeye çalıştı. Bir diğer tarafta ise başka birisi yatıyordu ve hiç kırdamadığına göre baygın olmalıydı. Zaten ilk şiddetli darbeye kendisini kaybedivermişti. Göğsüne yediği yumruk benzeri vuruş ile iki metre kadar uçmuş ve hemen kendisinden geçmişti. Ayıldığında acı dolu saatler geçireceği belliydi.

Doğan öylesine bir tavırla elini salladı. İnanılmaz bir sakinlikle dimdik ayakta duruyordu. "Evet? Siz ne düşünüyorsunuz bakalım?" dedi alayla. Gözleri tedirgince bekleyen diğer iki adamdaydı. İlk yumruğu kendisi yediği için dudağının kıyısından ince bir kan sızmıştı. Fazla değildi ve belli ki önemli de değildi. Dudağına vuran gencin kolunu acımasızca kırması, o yumruğun intikamını çoktan almasını sağlamıştı. O boksör büyük ihtimalle bir daha aylarca boks yapamayacaktı. Bu çılgın dev şimdi de gözünü diğer iki gence dikmişti! Onların boyları uzun olsa da Doğan'ın göz hizasına bile erişmiyordu. Durum iyi değildi.

Yaptığı hatanın dehşeti ile Pınar hemen araya girdi. Bu insanların güvenliğiyle ve geleceğiyle oynamıştı. Böyle olacağını bilse yapmazdı. Doğan'ın böyle sert olmasına gerek olmadığını ama kendisine bir şeyleri anlatmak için bu adamları fazladan

FATİH MURAT ARSAL

birşeyi de kavramıştı. O durdurulamazdı. Ondan ölesiye metretmesine rağmen otulup kolunu tuttu. Esnek bir rahatlıkla bükte durduğunu hissetti. Hafifçe sarstı.

"Doğan... Peki... Tamam. Hadi gidelim. Lütfen!" diye yalvardı. Yaptığı aptallık yüzünden titriyordu. "Bu kadar kötü olmak zorunda mısın?"

Onun bakışlarından, diğer iki adamın da devam etmesini istediğini anlamıştı. Yakıcı yeşil gözleri şimdi siyah gibi duruyordu. Donup diğer iki adama baktı. Onlar hâlâ kararsızlıkla dururken bir şeyler yapmalıydı. Gerçi yüzlerindeki ifadede hiç de öyle görünmüyorlardı. Kolu kibrit gibi kırılan arkadaşlarının çığlığından sonra donup kalmışlardı.

"Üzgünüm arkadaşlar. Kusura bakmayın. Böyle olsun istemezdim." diye mırıldandı acıyla. Sonra tüm gücüyle Doğan'ın koluna asıldı. Yerinden bile kıpırdatmadı. Gözlerinde yalvaran bir ifadeyle bu çılgın adama bakıyordu. Kendisiyle gelmesi için yalvaracağını söyleseler, asla inanmazdı. Doğan ise onu şöyle-sine bir süzdü. Sonunda yalvaran bakışları karşısında pes etti. Kendisini kızın ellerine bıraktı.

Pınar onu çekinik duran iki adamın arasından aceleyle geçirdi. Kolundan tutmuş çekiyordu. Bir elindeki poşetleri de düşürmeden onu kavga yerinden uzaklaştırdı. Gözleri yine üzüntüyle yerde yatan adamlara gitti. Kendi hatası yüzünden iki adamın canı fena halde yanmıştı. Ama böyle olacağını planlamamıştı. Onlar için gerçekten üzülmüyordu.

Arabaya vardıklarında bile Doğan olay hakkında bir şey söylemedi. Sadece dudağından gelen kanı görünce homurdandı ve torpido gözünden ıslak bir mendil alıp aynaya bakarak silkti. Başka da ciddi bir hasar yoktu. Genç kız sadece onun yumruklarının üzerindeki kızanıklıkları fark edebilmişti.

Otele kadar inatla hiç konuşmadı. Aklı parmaklarının üzerindeki kızanıklıklardaydı. Onun da canı yanıyor muydu acaba? Eklemleri acıyor muydu? Sonra onun için üzüldüğünü fark

edip kendisini topladı. O yaraların acımasını tüm kalbiyle du-
ledi. Bu adam tam bir canavardı. İki dağ gibi adamı birleştirecek kadar
kada alayağı edivermişti. Tıpkı filmlerdeki yenilmez kahraman-
lar gibiydi. Tek fark bu adamın bir canavar, bir zırba olmamasıydı.

Otel odasına girdiklerinde, arkalarında poşetleri taşımala-
rına yardım eden bir kızı vardı. O gittikten sonra Pınar, oda-
nın biraz uzak köşesine çekilip ürkek bir tavarla adama baktı.
Başına geleceklere tahmin edemiyordu. Gerçekten de kodanmıştı.
Keşke böyle bir aptallık yapmasaydı. İri gözleri, onun tepkisini
ortaya koymasını bekliyordu. Eğer bu gece bekaretini alırsa
ondan yumuşaklık unanmışsa bu artık bunun imkânsız oldu-
ğunu düşündü.

Genç adam da ondaki tedirginliğin farkındaydı. Onu ceza-
landırmak ve cezalandırmamak arasında gidip geldi. Sonra çin-
kinik iri gözlerini gördü. Ellerini beline dayayıp hafif kızgın,
hafif alaycı bir bakış attı.

"Bu yaptığın çok aptalcaydı!" dedi sonra.

Pınar hain bir gülümseme ile karşılık verdi. Cesur olmaya
çalışıyordu. Nasıl korktuğunu ah bir bilseydi! "Ama iyi fikirdi
değil mi?"

"Evet... Aklınca beni dövdürecektin ve bu gece rahat kal-
caktın öyle mi? Belki de bir iki yerim kırılınca hastaneye yata-
rılmam gerekecekti? Bu yaptığın gerçekten çok saçmaydı! Ay-
rıca nihai sonucu değiştirmeyecekti. Bu gece olmasa bile birkaç
gün sonra yine yatağıma girecektin?"

"Doğru... En azından iğrenç dokunuşlarına birkaç gün daha
geç muhatap olacaktım. Fakat senin de o zavallı adamın kolunu
kırman gerekmezdi!"

"Zavallı mı? Bana vurdu?"

"Beni koruyordu?"

"Neyse, bir daha böyle bir şey deneyecek misin?" diyerek
onu duymazdan geldi Doğan. Gözleri dikkatle kızı süzüyordu.

Pınar gururla başını kaldırdı. "Elbette! Eğer on kişi falan
olurlarsa kesinlikle yine denerim. Söylesene bana, sen kimsin?"

Bir profesyonel boksörü bile nasıl böyle yenebildin? Kavga et-
meyi bildiğin kesin. Ama çok farklı! Seni kim eğitti?"

"Çocukluğundan beri böyle işlerle uğraşıyorum ben! Boks
hafif bir spor... Bir gün belki sana geçmişimi anlatabilirim ama
şimdi bunu istemiyorum. Şu anda yapmayı istediğim daha gü-
zel şeyler var."

Öne doğru bir adım atınca Pınar hemen geriledi.
"Bu anlaşmamız var!" dedi onu uyardı Doğan. Kızın ver-
diği sözü kastedip gözlerini kıstı. "Benden kaçamazsın?.. Bi-
liyorsun ki, daha avukatımı aramadım."

Genç kız çaresizce duralamıştı. Öfkeden kızaran yanakları
az sonra olacaklara engel olamayacağını bilinciyle daha da kı-
zarmıştı. Alnından güzel yüzüne dökülen vahşi perçemlerin
arasından nefretle baktı. "Sen bir canavarsın!"

"Öyleyim..." diye ilgisizce onayladı Doğan. Elini emreder-
cesine uzattı. "Hadi gel önce bir duş alalım. Sayende üstüm ba-
şım kum oldu."

"Ben seninle duş yapmam." Bu korkunç bir düşünceydi.
Ama imkânsız değildi. Olinadığını biliyordu. O istediği her şeyi
yapabilecek bir adamdı.

"Saçma! Alışsan iyi olur." Elini yeniden uzattı. "Hadi gel."

"Lütfen!"

"Gel dedim."

Gözleri karşılaştı. Pınar onun havadaki iri eline baktı. Ha-
yatında böyle bir adam görmemişti. İradesi ile kendisine hük-
mediyordu. Yanan yeşil gözleri kendisinden çok emindi. Ona
karşı koymak mantıklı olabilirdi ama başarılı olacağı kesin de-
ğildi. Canını yakacak şeyler yapabilirdi. Ondandır korkmaması
gerektiğini kendi kendine söylese de baş edemeyeceğini bili-
yordu. Dudaklarını sıktı. İsteksizce yanaştı. Elini onun eline
doğru yavaşça uzattı ama korkak gözlerinde bunu hiç isteme-
diği gizliydi. Sona yaklaştığını hissediyordu. Elini iri ele bıraktı.

"Ben... ben öce fuvalele gümeliyim. Dışlarını da ırpala yacağım..." dedi zaman kazanmak için. "Sen beş dakikalık senin gelsen olur mu?"

"Teki, tamam!" diye yavaşça onayladı Doğan. "Bacının sana dış ırpala almayı unuttuk. Benimkini kullanabilirsin. Sakin karpıyı bala kileleyeyim deme! O kilit beni durduramaz! Sadece kızdınmaya yarar!"

Pınar banyoya girince, Doğan da yavaşça soyundu. Otundaki birkaç kum tanesini, çınılçılak kalınca, eliyle silkeledi. Kavga sırasında üstüne yapışmıştı. Sonra banyoda duştan çıkan suyun sesini duydu. Pınar işini bitirmiş olmalıydı. Banyo kapısına yürüdü ve kolu çevirdi. Kapı kilitli değildi. Kızın durumunu anladığına memnun oldu.

İçeriye girdi. Büyük banyo, normal bir evinkinden bile daha genişti. Gözleri duşun altındaki ince bedene kaydı. Pınar sırtını ona dönmüştü. Çınılçılak kalınca, eliyle silkeledi. Kavga sırasında üstüne yapışmıştı. Sonra banyoda duştan çıkan suyun sesini duydu. Pınar işini bitirmiş olmalıydı. Banyo kapısına yürüdü ve kolu çevirdi. Kapı kilitli değildi. Kızın durumunu anladığına memnun oldu.

Pınar başını yine önüne çevirdi. Çevirmeden önce onun çıplak vücudunu görmüştü. Çıplakken erkeklerin hep komik görüneceğini sanırdı. Çıplak mermerden erkek heykelleri kendisine hep komik gelmişti. Özellikle oraları... Oysa o... çok güçlü gözüküyordu. Güçlü ve kendisinden emin... Nefesini tuttu! O çok heyecanlanmış gözüküyordu? Gözünün ucuyla gördüğü o şey... kendisini korkutuyordu.

Genç adam kıza sokulup arkasından sarıldı. Pınar nefesini tutmuş ve kasılmıştı. Onun ince vücudunu kendi gövdesine

yırtılabiliyordu. Kızın vücudu sıcak, diri ve ürkekti. Bir süre öyle kaldı. Onun o kadar narın ve o kadar güzeldi ki, Doğan bir süre onun bedeninin ismini hissederek kıpırdamadan durdu. Bir eli dümdüz göbeğine yumuşakça kaydı. Avucunun altında ürperen teli hissetti. Bir eli de göğüslerinin hemen altında tutuyordu. Dudakları isteksiz kızın şakağındaydı. Onun kaskatı olduğunu biliyordu. Güzel sözler söylemek ve onu yumuşatmak şu anda imkânsız gibiydi.

Sonra kıza kendisine çevirdi. Pınar gövdesinde onun sıcak ve kaslı gövdesini hissedince çırpınmamak için kendisini zor tuttu. Yalvarır gibi gözlerine baktı ama adamın onu bırakmayacağını anlamıştı. Üstelik onun ne kadar heyecanlandığı, vücuduna değen sertleşmiş organundan da belliydi. Bu yabancı temas bütün hücrelerini alarma geçirmişti. Öyle korkuyordu ki... İlk tecrübesi böyle olmamalıydı.

Adamın dudakları dudaklarına kapanınca, hiç karşı koymadı. İstedığı gibi öpmesine ses çıkarmadı. Neden bilmiyordu ama kendisi de gözlerini yummuştu. Ağzının üzerinde gezinen dudaklar, baskıyla ağzını araladı. Alt dudağı ve üst dudağı lezzetli bir meyveymiş gibi emildi. Bazen de üzerinde adamın dilini hissetti. Ah... Ne yapıyordu ona böyle? Neden tecrübesini kendi üzerinde deniyordu? Neden bir an önce işini bitirmiyordu? Bu öpücüklerle ne gerek vardı? Onlar sevgili değillerdi ki?

Sırtındaki el öyle sıkı bastırıyordu ki, göğüsleri adamın kaslı göğsünde dümdüz olmuştu. Bu garip bir duyguydu. Kendi göğüsleri, başka bir erkeğe yapışmıştı ve o sert bedeni olduğu gibi hissedebiliyordu. İnanılmaz heyecanı, korkusu içinde, bunu garipsemiyordu. Kalçalarını kavrayan o diğer iri elin dokunuşları da doğal geliyordu artık. Vücudu kendisinin değildi. Bu dev gibi adamındı. İstedığı gibi dokunacak, istediği gibi öpecekti. Ama keşke böyle güzel öpmeseydi?

Canı acımıyordu. Nefes almak istemiş gibi dudaklarını kaçırdı ve başına yana çevirdi. Daha fazla öpmek istemiyordu. Durum kötüye gidiyordu. Ağzının içine arsızca giren lanet olası dilinin tadı da harikaydı.

"Lütfen..." dedi: yabarıtıncısına.

"Şişti!" diye onu susturdu genç adam. "Bırak kendini... Bırak bu geceyi senin için de güzelleştireyimi."

"Hayır!"

"Evet..." Genç kızın çenesini tutup başını kendisine çekti. Bu gözlerin iki renk olduğunu çoktan fark etmişti. Genelde lacınca yeşil oluyordu. Şimdi de yeşildi. Kendi koyu yeşil gözleri gibi değil. Çok daha seksi ve çok daha etkileyici! Islak tenleri altında ise onun hızla atan kalbini duyabiliyordu. "Kalkın ne kadar da hızlı atıyor!" diye fısıldadı. "Benden korkmana gerek yok! Bana boyun eğmekle kötü bir şey yapmıyorsunuz! Kazanacaklarını düşün..."

Genç kız buna cevap vermedi. Sonra onun okşarcasına kendisini sabunlamasına izin verdi. Kendisini tamamen salmıştı. Hiç mücadele etmemeye karar vermişti. Belki canı daha az acır, gururu daha az incinirdi. Göğüsleri okşanır gibi sabunlanırken, gözyaşları, saçlarından akan suya karışıyordu. Ama ağladığını ona göstermek istemiyordu. Ona bu zevki vermek istemiyordu.

Doğan yine de onun ağladığını fark etmişti. Eline aldığı duşu onun narin vücudu üzerine tuttu. Eliyle sabunları sıvazlıyor, su ile akıp gitmesini sağlıyordu. Sabunlar gittikten sonra da duş başlığını kenara bıraktı. Yüzüne dökülen siyah saçlarını yavaşça kulaklarına doğru çekti. Gözyaşlarıyla dolu gözlere dudaklarını dokundurdu. Hırçın kız başını çekmeye çalışıyordu.

"Niye ağlıyorsun?" diye sordu usulca.

"Sence niye acaba?" diye titrek ama ters bir cevap aldı. "Mutluluktan mı sanıyorsun?"

Bir içgüdüyle çırpınıp kollarından kurtulmaya çalıştı. Ama güçlü kollar incecik belini ve kalçasını o kadar sıkı tutuyordu ki bu imkânsızdı. Göğüs uçlarında adamın göğsündeki tüyleri hissetti. Bir erkeğe çınlıplak yaslanmak zorunda kalması hiç hoşuna gitmiyordu. Bu tarif edemeyeceği kadar garip bir duyguydu. Tamamen özel, tamamen garip... Çırpınmayı bırakıp sırtlanmış gözlerle adamın gözlerine baktı. "Lütfen... Yalvarırım..."

Bırak beni... Sana alışmam için bana biraz zaman ver. Hiç değilse birkaç gün!"

"Bana alışacağını mı sanıyorsun?" derken alayla gülümsedi adam. "Gözlerindeki koyu nefreti görebiliyorum. Bana asla alışmayacaksın!"

"O halde senden nefret eden bir kadınla yatmak hoşuna gidecek mi?"

"Şansımı denemek istiyorum." Uzanıp suyu kapattı. Hemen kenarda düğünce asılmış havlulardan bir tane alıp kızın vücudunu kurulamaya başladı. Pınar'ın gözyaşları hâlâ sicim gibi akıyordu. Çocuk gibi kurulanırken, adamın parmak uçları da her yerine dokunuyordu. Hiç acele etmiyordu. Bunu yapmak, tan zevk aldığı belliydi. Sonra bir başka havluyla uzun uzun saçlarını kuruladı. Pınar hiç kıpırdamadan durmuş, onun işini bitirmesini bekliyordu. Gözyaşları dinmişti. Üstelik bu erotik dokunuşlar göğüs uçlarını sertleştirip açıklayamadığı bir şekilde sızlatırken, benzer bir sızıyı da kasıklarında algılamıştı. Ne yaparsa yapsın bedeninin tepkisine engel olamıyordu. Korkusunun içine karışan korkunç bir ihanetti bu. Ve bu ihanetin belirtilerini adam da fark etmiş olmalıydı ki, parmakları hassaslaşmış göğüs uçlarında artık özgürce geziniyordu.

Başını eğip onun işini bitirmesini beklerdi. Artık havlu yoktu. Doğrudan okşanmaya başlamıştı. Sonra yavaşça kucaklanıp yatağa götürülmesini gözleri kapalı bir şekilde kabullendi. Farkında olmadan bir kolunu adamın boynuna dolamış, bir elini de tüylü göğsüne yaslamıştı. İçeride klima hafif bir serinlikte çalışmasına rağmen, nemli bedeni yüzünden hafifçe üşümüştü. Yatağa bırakılınca, ürperdi. Tüyleri diken diken oldu. Onun üşüdüğünü fark eden Doğan, yanına uzandı. Şefkatli bir tavırla kızı kollarına aldı. Bir iki dakika boyunca şefkatle sırtını, kollarını yavaşça ovdu. Onun ısınmasını sağlamaya çalışıyordu. Bacaklarını bacakları arasına almıştı.

Zaten genç adamın vücudu o kadar sıcaktı ki, ilk birkaç saniye içinde Pınar, hemen ısındığını hissetmişti. Başı adamın göğsündeydi. Yanağında ve elinin altında ipek gibi tüyler vardı.

Gözleri kapalı olmasına rağmen onları rahatlıkla hissedebiliyordu. Ellerini mümkün oldukça hareketli tutmaya çalışıyordu. Bitişsiz bir iğdedi parmak uçlarındaki tüyleri okuyabiliyordu. Dendi. Çıldırıyor muydu?

Ve şu lanet parmaklar? Sırında, kalçalarında, bellerinde gezinip duruyordu. İstediği halde bu ürpelmelerin sebebi neydi? Bir türlü çözemediği gibi, göbeğinin altındaki ürperti görmesinden gelemeyeceği kadar artmıştı.

Şu ana kadar bir sürü erkekle çıkmıştı. Bir ikisinin kendisini öpmesine izin de vermişti. Ama ne gıyısının üzerinden göğüslerini okşamaya çalışan Erdem, ne de diğer fırsatçı erkekler onda bu lanet herifin yarattığı karmaşayı yaratmamıştı. Şu anda midesinin bulanması gerekmiyor muydu?

Sonra yavaşça sırt üstü çevrildiğini hissetti. Elinde olmadı. İşte, artık vakit gelmişti. Nihayet adam emeline erişecek, kendisi de ilk zevksiz gecesini geçirecekti. Gözlerini usulca açtı. Uzun kirpikleri gözlerinin yeşilini gölgeledi. Gözyaşları ise iyice kurumuştu. Artık ağlamayacaktı. Bu adam artık onu ağlatamayacaktı.

"Senden nefret ediyorum." dedi buz gibi olmasına çalıştığı bir sesle. "Bunu söylemek serbest mi?"

Genç adam cevap vermeden dudaklarını göğüslerine uzattı. Gözleri sadece neşeyle ışıldamıştı. Pınar hafif bir merakla onu izliyordu. Minicik göğüs uçları yumuşakça kavranınca, genç kız utançla nefesini tuttu. Başka bir şey daha vardı! Sadece utanç değildi... Uzun süre göğsüyle oynayan dudaklar, onların kolayca ve yeniden sertleşmesini sağlamıştı. Ne kadar da rahattı? Dili ve dudakları o pembe sertliklerle alışkın bir şekilde oynuyordu. Kendisine ait olan en özel şeylerle bu derece keyif çıkarması korkunçtu. Birden sinirlendi ve iki eliyle kafasını tuttu. İttirip ateşli dudakları biraz geri çekmeye çalıştı. Nerdeyse tamamen adamın ağzına girmiş olan göğsü de onunla birlikte esnedi. Dişleri uçlarına sürtündü. Ahh?.. Bu?.. Kahretsin... Bu çok güzeldi. Galiba?..

"Hadi... Bitir artık işini" dedi bu zevkten aldığı öfkeyle. "Zevk almam için de boşuna uğraşma! Asla dokunuşlarından hoşlanmıyacağımı" diye yalan attı.

"Ama benim acelem yok..." diye mırıldandı adam. "Öyle güzele bakıyorsun ki..." Doğrudan avuçlarından birisini göğüslerinde, parmaklarını sertleşmiş pembe uçlarında gezdirdi. Sonra usulca aşağıya kaydırarak kaburgalarının keskin köşelerini tutkuyla keşletti. Dümdüz karnında ve ipeksi göbeğinde biraz oyalandıktan sonra, kızın sımsıkı kapalı bacaklarının arasına geldi. Pınar öfkeyle onun elini tutup çekmeye çalıştı. Orasıyla oynamasına izin vermeyecekti. Öylesine terbiyesizceydi ki! Neden oyalanıyordu bu rezil adam?

Kızın direnmesi üzerine Doğan biraz da öfkeyle yüzünü kızın göbeğine gömdü. Dudaklarını ipeksi teninde yakar gibi gezdirdi. Sonra sert bir hareketle isteksiz bacaklarını elleriyle iki yana ayırdı. Dudakları ağızla kızın bacakları arasındaki kıvrımlara gömülünce, Pınar bir çığlık attı. Gözleri kocaman olmuştuk. Bütün gücüyle direniyor, kalçalarını hareket ettirmeye çalışarak içini ısıtan dudaklardan kurtulmaya çalışıyordu. Fakat çelik gibi parmaklar incecik bacaklarını kavramış, dili de aradığını bulmuştu. Üstelik de her çırpınışı şehvetli dudakların daha da baskıyla gezinmesine sebep oluyordu. Onu daha da fazlasıyla hissediyordu.

"Hayvan!" diye bağırdı. Artık sesi titriyordu. Sonunda çırpınmayı kesmişti. Zaten bacaklarında çırpınacak derman kalmamıştı. "Bunu yapmaya hakkın yok! Orası olmaz! Lütfen yapma artık!" diye yalvardı. Kalçalarını kaldırmamak için kendisini güç tutuyordu.

Genç adam dudaklarını yumuşacık kıvrımlardan çekti. Genç kızın buğulanmış gözlerine bakan yeşil gözleri yanıyordu. Çenesi gerilmişti. "Her şeye hakkım var..." diye homurdandı usulca. Kendisine hakaret ettiği için kızgın görünüyordu. "Sana değerin çok üstünde para ödedim!"

"Beni böyle öpmemen. Kendini aşaklık bir tahlile göre kucak sedyorum! Sen de aşaklık pıstık herfin sikante! Birer artık bu iğrenç işini! Paranın karpalığı a! Rendiğinin kaytını çıkar!"

Genç adam kızınca, dudaklarını yine aynı hassas noktaya göndü. Kızın tavrı onu öfkeliendirmişti. Pınarın attığı minik çığlığı duymazdan gelmişti. Genç kız eliyle adamın gür saçlarını yakaladı. Çekiştirmeye çalıştı ama gücü yetmedi. Hafifçe dirsekleri üzerinde doğruldu. Bir an için onun kendisine yapacak kadar sıkı tutulmuştu. En azından bu iyiydi. Neredeyse bacaklarını adamın kafasına bastırıp daha fazlasını yapmasını isteyecekti. Dayanma gücü azalıyordu. Hiç bilmediği bir zevk dalgası genç adamın dudaklarının olduğu yerde toplanmıştı. Gittikçe de yükseliyordu.

"Ah... Yeter... Yalvarırım..." diye inledi. "Bana bunu yapma" Parmaklarıyla saçlarını yeniden kavradı ve acımasızca çekti. Bu canını acıtmış olmalıydı. "Lanet olasıca... Senden nefret ediyorum. Nefret!" diye bağırды.

Bu sözler de işe yaramamıştı. Tam kendisini bırakmak üzereydi ki, genç adam acele etmeden doğrulup üzerine doğru tırmandı. Sertçe kızın ellerini tuttu. Yukarıya kaldırıp başının üstünde, hem de tek eliyle rahatça kavuşturdu. Yanan gözleri kızın gözlerin derinliklerindeydi. Gözlerindeki korku, içindeki öfke yüzünden çok belli olmuyordu. Genç adam kızın bileklerini salmadan diğer elini aşağıya indirdi. Pınar beklediği anın geldiğini anlamıştı. Korkuyla hüçkardı.

Az önce dudakların gezindiği yerde şimdi çok daha sert bir şey geziniyordu. Önce bacaklarını kapamak istedi. Ama bu imkânsızdı. İki bacağının arasındaki gövde buna imkân vermiyordu. Gözleri korkuyla irileşti. Bir an için doğrulan adamın ne yapmaya çalıştığını görmüş ve sonra da onun usulca içine bir miktar kaydığını hissetmişti. Acımasızca kızlığını almaya çalışıyordu. Kızgın olduğu için sert davranacağını anladı. Ona yalvarmak istedi. Yavaş olmasını söylemek istedi. Henüz bakire olduğunu bilse belki nazik davranırdı? Ama hepsi adamın suçu değildi. Onu kızdırmak için ağzına gelen her türlü

bulunmayı kullanmıştı. Şimdi gerçeği açıklasa bile artık çok nazik olacağını sanıyordu.

Ama bu ilkti. Böyle olmamalıydı... Sonunda dayanmadı. "Dur..." diye iri gözlerle yalvardı. "Ne olur dur!" "Ne oldu?" diye sertçe sordu genç adam. Kızın yine bir oyun yapacağından şüphelendi.

"Acele etme... Yalvarırım nazik ol!"

"Bunu beni kızdırmadan önce düşüncektin!"

"Evet... Evet tamam! Özur dilerim. Ama lütfen yavaş ol! Sana dğm gibi değil. Ben... ben bakireyim!"

Bir an kısa bir sessizlik oldu. Genç adam gözlerini kıstı. Teşkillemiş bedeni gergince duruyordu. Fakat hâlâ kızın içindeydi. Kendisini ne ileriye itiyor, ne de geri çekebiliyordu.

"Ne!" diye sordu garip bir sesle.

"Bakireyim dedim... Yemin ederim daha önce başka bir ilişkim olmadı. Sadece sana inat olsun diye öyle söyledim. Sen zaten öyle sanıyordun. Şimdi ise ölecek kadar korkuyorum. Çünkü bana sert davranacaksın! Canımı yakacaksın... Yalvarırım inan! Lütfen ona göre davran! Beni incitme!"

Adam derin bir nefes aldı. "Evlen benimle!" dedi boğuk bir sesle. "Benimle evleneceğini söyle, vazgeçeyim."

"Hayır! Seninle asla evlenmem! Sana karşı koymayacağım. Sözümü tutacağım. Bekâretimi al ama... içinde insanlık namına minicik bir şey varsa eğer... canımı yakma!"

Ellerini de kurtaramadığı için bir süre öylece bakiştılar. Sonra genç adam onun ellerini bıraktı. Genç kızın elleri farkında olmadan adamın kalçalarına gitti. İğne olmayı istemeyip de hemşirenin ellerini tutan bir çocuk gibi adamın kalçalarını tutup acele olabilecek bir hamleye engel olmaya hazırlandı. Fakat adam hâlâ garip bir tavırla bakıyordu ve bekliyordu. Pınar derin bir nefes aldı.

"Gel şimdi..." dedi farkında olmadan. Elleriyle hâlâ adamın kalçalarının kenarını tutuyordu.

Onun kıpırdaması ile gözlerini yumdu. Bir genç kadın bu yatağındaki en önemli anıyı yaşıyordu. İçine giren şeyi tamamen hissederek adamı yavaşça yitiriyordu. İçinde karışıklanmış küçük direniş, hafif bir acıyla ağzından çıktı. Yine de umutluğundan kolay olmuyordu. Kendisi hazır değildi ama o özel anı, adamın dokunuşları ve öpücükleriyle çoktan hazır hale gelmişti.

Sandığı kadar canı yanmadığı için mutlu oldu birden. Evet küçük bir acı duymasına engel olamamıştı ama o acı hemen geçmişti, şimdi hiç etkisi kalmamıştı. O artık içindeydi. Buna inanamıyordu. Sonunda ikisinin de kasıkları birbirine iyice yaklaştı. Demek ki olmuştu işte? Ne hissettiğini tam bilmiyordu. Birazcık hoştu doğrusu... Adamın bedeninin yavaşça geniyeye geçmesi ile şaşırdı. Bitmiş miydi? Seks bu kadar mıydı? İçine bir şeyler boşaltması gerekmiyor muydu?

Genç adam yeniden ve bu sefer tamamen bastırınca, göz yaşlarıyla ıslanmış gözleri kocaman açıldı. Ağzından garip bir inleme çıktı. Bu sefer acının dışında bir sebeple irileşmişti gözleri... Demek ki sevişme henüz bitmemişti? Artık küçük ellerinin titreyen direnişi onun baskısına engel olamıyordu.

Sadece küçük organının bu saldırıya uysalca boyun eğdiğini hissediyordu. Genç kızlığından beri duyduğu yarım yamalak her şey birden anlamını yitirmişti. Bacaklarını kıvrıp iki yana açtı ve kalan son rahatsızlığını yok etmeye çalıştı. Aslında bu şekilde adamı daha da içine girmeye davet ediyordu ama o anda bunun farkında değildi. Gözlerini yeniden sımsıkı yummuştu. Sonra ellerinin adamın iki yanındaki kalın kollarına kaydığını fark etti. Şimdi onun hareketlerine göre sıkışıp gevşeyen kol kaslarını tutuyordu. Üstündeki iri gövdenin ağırlığı ve istekli baskısı ise neyse ki hiç acı verici değildi.

Adam küçük bir hamleyle geri çekilip yeniden ve daha hızlı bir şekilde üzerine abarınca, yine inledi. Aslında narin kaslarının henüz bu kadar büyük bir şeyi içine almaya hazır olmadığını sanmıştı. Fakat içinde o kadar kolayca kaymasına şaşırdı. Bir an kıpırdamadan durdu. O ise acele etmeden baskısına devam ediyordu. İçinde kaydıka genç kadının bacakları titrer olmuştu. Genç adam kalçalarını yeniden geri çekti. Pınar'ın içi

boşalmıştı sanki birden... Neredeyse itiraz edecekti. Gözlerini açtı. Kendisine bakan ateşli gözlerinin içine bakarak bir daha Genç adam bu sefer onun gözlerinin içine bakarak bir daha hissetti. İçine... Kasıkları yapışana kadar... Bu kadarı fazlaydı. Bir çığlık attı. İri canavar şimdi yine ve tamamen içindeydi. Ve... Ve de çok güzeldi. Bilinçsizce kendisini kasıp içindeki şeyi sımsıkı sardı. Artık daha fazlasını hissediyordu. Dayanılacak şey değildi.

Sonra aklı başına geldi. Adamı yavaş ama güçlü hareketlerle üzerinde hareket ettirmeye başlamıştı. Dudakları boynunda geziniyordu. İlik nefesini ve göbeğinde de sert kaslarını hissediyorunda adamın tüylerini ve göbeğinde de sert kaslarını hissedebiliyordu. Aptalca davranıyordu. Karşı koymalıydı.

Serbest kalan ellerini onun güçlü kollarından çekti. Yatağa iki yana açtı. Buz gibi bir şekilde yatmaya çalıştı. Üzerinde hareket eden adama aldırılmamaya çabalayarak işini bitirmesini bekledi. Ama fazla bir faydası yoktu. Doğan bir an duralayıp onun ellerini yumuşakça tuttu. Kendi boynuna kararlı bir şekilde doladı. Gözleri çakmak çakmak. Kızın tecrübesizliğini ve masumluğunu anlamıştı ama artık yapacak bir şey yoktu. Bu aşamadan sonra kendisini engellemesi mümkün değildi. Pınar da parmak uçlarında adamın nemli saçlarını hissetti. Onları tutup yolmayı düşündü bir an... Ama bu adamın öfkesini arttırmaktan başka bir işe yaramayacaktı. İncecik kolları onun boynunda, bedeninde garip bir halsizlikle, üzerindeki adamın işini bir an önce bitirmesini diledi. Bir yarı da biraz daha uzatmasını...

Genç adam ellerini yatağa yaslamış, tatlı sert hareketlerle üzerinde devam ederken, Pınar yavaşça ve garip bir duyguyla tırperdi. Kasıklarında hissetmeye başladığı ve bütün vücuduna yayılan şeyin zevk olmasını kabullenemiyordu! Az önce en hassas yerini öperken hissettiğinden bile yoğundu. Şaşkınlıkla gözlerini araladı. Adamın her hamlesinde inlemek istiyordu ama kendisini zorlukla tutuyordu. Dudaklarını ısırıyordu. Bedenindeki sızı katlanarak artmaya başlamıştı. Bu acıdan dolayı gelen bir sızı değildi. Genç adam kalçalarını öyle bir hareket ettiriyordu ki, içinde gezinen şeyi tamamen hissediyordu.

olmuştu. Ve bu güzel yatakta rahatça uyumak varken, bir an kegin arzularının oynadığı olmuştu.

Yatak örtüsü çekilip de içine onun tı bedeni girince, tesisi çıkarmadı. Sirtını ona döndü. Uyumaya çalışmaya devam etmeliydi. Ama adam arkasından sekulüp çıplak bedenine sarılınca, kaskatı kesildi. Öfkeyle çırpınıp kurtulmaya çalıştı. "Rahat bırak mısın beni?" diye bir çığlık attı. Ama adamın çeli gibi kolları onu hapsedmişti.

"Hayır..." diye mırıldanmıştı adam. "Artık seni berekman. Başka erkeklerle ilgili olarak beni kandırmanı sonra konuşacağız. Ama şu anda sana sarılıp yatmak istiyorum. Eğer sağlıklı uyumak istiyorsan çırpınmayı kesersin. Yoksa yeniden seks yapmak aklıma gelebilir. Ve bu seferki inan bana daha uzun sürer!"

Bir eli utanmazca iki göğsünü birden avuçlamıştı. Pınar nefretle nefes aldı. Çırpınmayı kesti. Bütün gövdesi adama yapıştı. İri eli bir süre göğüslerini okşadı. Genç kadın o eller göğüsleri üzerinde kımıldamadan kalıncaya kadar korkuyla bekledi. Gerçekten de adam daha fazla devam etmedi. Gözyaşları yavaş yavaş naklarından süzülürken, içinden sürekli ondan nefret ettiğini tekrar edip duruyordu.

Doğan onun ağladığını fark edince sıkıntıyla iç çekti. Sonra elini çekip, onu yavaşça kendisine çevirdi. Pınar ne yaptığının farkında değildi. Hiç karşı koymadı. Uysalca dönüp ona sokuldu. Yüzünü tenine gömdü. Acı çekmişti ama avunmayı bile kendisine acı veren adamda arıyordu. Şu anda... şu saniyede... ona ihtiyacı olduğunu hissediyordu. Parmaklarını tüylü göğsüne koyarken, onun da kendisine sıkıca sarılmasına izin verdi. Şimdi gerçek sevgililer gibi birbirlerine dolaşmış bir halde yatıyorlardı. Burnunda onun mis gibi erkeksi kokusunu hisseden Pınar, gözyaşlarına engel olmaya çalıştı.

"Benden özür dilemen gerekmiyor mu?" diye sordu çocukça. Belinin oyduğunda gezinen el bir an için duraladı.

"Ne için?"

"Bakire olduğum için tabii!" dedi kırgınlıkla. Yanan ısılak bakışlarını kaldırdı. O kadar güzeldi ki Doğan nefesinin

kesildiğini hissetti. "Beni iffetsiz bir kadın sandığın için tabii! Senden önce hiç kimse benimle sevişmedi..." Genç adam gülmeyince inatla tekrar etti. "Özür dile benden!"

Doğan onun alnına bir öpücük kondurdu. Adamın koyu yeşil gözleri parlıyordu.

"Senden özür dilerim miniğim. Senden gerçekten özür dilerim. Sana söylediklerim için... Fakat sen de yanlış düşünmem söyleseydin..." dedi sevgi dolu bir sesle.

"Ne değişecekti ki? Vaz mı geçecektin?" diye alaycı bir sesle sordu Pınar. Gözleri özür dilerken bile zaferle bakan gözlerdediydi. Özür dilemişti ama çok mutlu gözüküyordu? Neden?

"Hayır... Vazgeçmezdim." dedi adam yeşil gözler ateş gibi kıca sarılıp gözlerinin içine baktı. Koyu yeşil gözler ateş gibi yanıyordu. "Az sonra idam edileceğimi bilsem... yine seninle sevişirdim. Fikrimi ancak benimle evleneceğini söyleseydin değiştirebilirdim." Kollarında hapis kalan genç kadın bu konuda bir şey söylemeyince devam etti. "Yine de özür dilerim... Sana böyle sahip olmak istemezdim. Ve ayrıca... teşekkür ederim."

Pınar şaşırmıştı. Nemli gözlerle ona baktı. "Te..teşekkür mü?" diye kekeleydi. "Ne için?"

"Kendini bana sakladığın için!.. Bakire olduğun için!.. Seninle evlenmeye karar vermeme rağmen bu düşünce beni peşinle ediyordu. Benden önce başka erkeklerin olması, sana benim vermeyi arzuladığım zevkleri tattırması... korkunç bir düşünceydi."

"Senin de bana bir zevk verdiğini söyleyemem..." diye inatla homurdandı Pınar. Yalanının meydana çıkmaması için de bakışlarını kaçırmıştı. Belinde, sırtında, saçlarında gezinen eller ne hikmetse o anda hiç huzurunu kaçırmıyordu. Bu rezil herif onu kaçırmıştı. Bu sapık herif tecavüz sayılmasa bile ona yakan bir yöntemle bekâretini almıştı. Ve şimdi de bakire olduğu için teşekkür edip kendi malı gibi onu sarmış, okşayıp duruyordu. Ama bu işteki tersliği sonra düşünürdü. O kadar rahattı ki uykusu gelmişti.

"Sen de bana teşekkür etmelisin!" dedi adam sesinde hâlâ gülümseme belirtileleriyle.

Pinar uykudan kapanmak üzere olan gözlerini açtı. Gözleri yeşil gözler dikkatle yüzüne bakıyordu. Yakından ne kadar da yakışıklı bir adamdı bu?

"Nedenmiş?" dedi ters ters. Bu yeni keşfi uykusunu azıcık açmıştı.

"Canını korktuğun kadar yakmadığın için!"

"Dağa nu geçiyorsun?" Yine de kaşları düşünceli, bir şekilde kıvrılmıştı. Biraz düşününce bunun doğru olduğunu anladı. Daha evvel duyduğu hikâyelerden korkunç derecede canının acıyacağını sanıyordu. Yatağın kan gölü içinde kalacağını falan söylemişlerdi. Hele bu adamın erkeklik organı tarif edilen boyutların çok ötesindeydi. Oysaki ilk an hariç, hiç canı acımamıştı. Yeni evli kızların o kadar kötüledikleri gibi değildi. Kendisini tutmasa zevk bile alabilirdi... O hissettiği minik zevklerden daha da fazlası olacağını kadını bir içgüdüyle hissediyordu.

"Boşuna heveslenme... Bana tecavüz ettiğin için sana teşekkür edecek değilim. Hem canım çok yandı ve çok... tiksindim!" Bu tamamen yalandı. Acısı az, tiksintisi ise hemen hemen hiç olmamıştı. Ama bunu ona söylemeye elbette niyeti yoktu. "Emeline eriştiğine göre şimdi beni rahat bırakırsın inşallah! Uyumak kölelerin de hakkıdır."

Adam tatlı bir kahkaha atmıştı. Sonra da onu kolları arasında daha da sıkı ve göğsüne iyice yapıştırmıştı. Pinar bu yakınlığa ihtiyacı olduğunu hissetti. Kuşkusuz böyle berbat bir geceden sonra ve ilk cinsel deneyiminin ardından adam kendisine sırtını dönüp uyusa veya yan odadaki diğer yatağa gitsydi kendisini çok daha berbat hissederdi.

Çok uykusu gelmesine rağmen, bir türlü uyuyamıyordu. Aslında neden uyuyamadığını biliyordu. Kulakları adamın artık düzene binmiş nefeslerini duyduğunda aradan on dakika geçmişti. Elbette uyumuştur hayvan herif! Ne kadar da rahat! Seks yapıp rahatlamıştı tabii! Kendisi ise hem tecavüze uğramış hem de içinde şişen istemediği bir arzuyla kalakalmıştı.

Bu arzusu yüzünden bir türlü uyuyamıyordu. Kasıkları neredeyse dopdopa bir arzuyla bekleyiş içindeydi. Tecrübeliydi elbette! Çok tecrübeli ve çok iştahlı... Kahretsin! Neden ilk tecrübesi yeterince kötü değildi? Öyle olsaydı daha huzurlu olacaktı. Belki de onun gibi rahatça uyuyabilirdi. Seksin güzel olabileceğini hissetmişti. Uygun kişiyle tabii... Ve bu adam uygun olmasına rağmen, sert hareketleri sonradan hoşuna gitmişti. Hâlâ onu içinde hissediyordu. Neredeyse kendisini bırakıp onun erkeklik egosunu tatmin edecekti. Bırakmaması iyi olmuştu ama kendisini böyle daha ne kadar tutabilirdi? En mahrem yerini öpüp onu tahrir etmesi ise hiç adil değildi.

Onu uyandırmayı amaçlayarak kollarından sıyrıldı ve sert hareketlerle dönüp sırtını adama çevirdi. Fakat Doğan uyanmışsa bile sonrasında ona arkadan sarılmış ve bedenini yine kendisine çekerek uyumaya devam etmişti.

Kanşık düşüncelerle sonunda uykuya daldı. Doğru düzgün kaptırmıyordu. Adam mengene gibi kolları ve bacakları ile onu öyle sarmıştı ki, ondan uzaklaşması mümkün değildi. Buna rağmen rahatsız olmadan uyumasına devam etti. Sadece gecenin bir vakti aynı şekilde yatmaktan dolayı kıpırdadı.

Kalın kollar artık eskisi kadar sıkı tutmuyordu. Omuzları açılmıştı. Sonra farkında olmadan ona döndü. Klima yüzünden üşümüştü. Bedenini ona çevirdi. Bu sefer uykulu bile olsa Parmak isteyerek yüzünü Doğan'ın geniş omzuna yasladı. Parmakları göğsündeki tüylere gömüldü. Bir bacağı da adamın bacakları arasına kıvrarak soktu. Böyle çok rahatı. Çok sıcaktı. Memnuniyetle dudakları kıvrıldı. Hemen ısınvermişti. O anda bir çocuk gibiydi. Kollarında olduğu adam ise o anda o kadar önemli değildi.

Mışıl mışıl uyuması çok garipti. Sabah gözlerini araladığında, öyle rahatı ki, sebebini düşünmedi. İnce bedeni eksik parçasını bulmuş gibiydi. Daha saatin çok erken olduğunu, ışığın odalarına giriş şekline anlaşılabiliyordu. Yeniden gözlerini yumdu. Vücudunda hafif bir sızı vardı ama onun dışında çok rahatı. Canı gülümsemek bile istiyordu. İnsanların mutlu uyandığı ender sabahlardan birisiydi. Bir ay kadar önce okuldan

çıkıp eve geldiği sabah da böyle mutlu ve huzurlu uyanmıştı. Neyse, daha erkendi. Biraz daha uyusa fena olmazdı.

Parmaklarını kıpırdattı. Parmak uçlarında daha ervel hissetmediği tüyleri hissedince şaşırdı. Sabahları böyle uyanmazdı. Oyuncak ayısından vazgeçeli de çok olmuştu. Gözlerini yavaşça araladı. Gözünün hizasında bir adamın geniş göğsüne görünce, nerede olduğunu hızla hatırladı. Birün mutluluğu uçup gitti. Yüzünü endişe dolu bir ifade kapladı. Gece o kadar aklına dolmuş ve bu endişeye bir de utanç eklendi. Doğan'a ne rediye ahtapot gibi sarılmıştı. Bu iri gövdeye kırk yıldır alay kınmış gibi, şevkle sarılmış bir halde yattığına inanmadı. İncecik bacağı adamın bacaklarının arasındaydı ve onun iç çamaşır giymediğini o garip sertlikten anlayabiliyordu. İç çekti. Bu olmazdı! Nasıl bu kadar rahat ve samimi bir pozisyona geçebilirdi? Hemen bu kollardan sıyrılmalıydı.

Daha kıpırdanır kıpırdanmaz Doğan'ın gözleri açılıverdi. Pınar bunu bekliyordu zaten. Oysa çok temkinli hareket etmişti. Adam sanki bir dağda tehlike içinde uyurmuş gibi hemen uyanıvermişti. Tilki uykusu uyumaya alışık olmalıydı.

Gözleri karşılaştı. Sakalları uzamış olmasına rağmen dağınık saçlarıyla gerçekten de çok yakışıktı. Bir erkeğe, hem de tanımadığı bir erkeğe bu kadar yakın olmak çok garipti. Çıplak yakın olmak ve ona ait olmak daha da garipti. Bu his hoşuna gitmedi. Belki... biraz hoşuna gitmiş... olabilirdi. Ama fazla değil! Uzaklaşmak istedi. Ardından ondan kolayca kurtulamayacağını anladı. Beline dolanmış kalın kol biraz baskıyı artırıp ince bedenini iyice ona yaslamıştı.

Bacağının altındaki şey biraz hareketlenip sertleşmeye başlayınca ürktü. Bir yandan da içini garip bir heyecan kaplamıştı. Onun her kıpırtısını hissediyordu. Gözleriyle yalvarırcasına adamın yüzüne baktı.

"Yapma!.." diye fısıldadı yavaşça.

"Ne yapmayayım?" dedi genç adam gülümseyerek. Dilleri gerçekten de beyazdı ve esmer tenine çok yakışıyordu. "Beni

tepeki benim elimde mi sanıyorsun? Ben sadece basit bir erkeğim güzelim," dedi alayla.

"Tepkin hoşuma gitmedi." Ayağını aceleyle çekmeye çalıştı ama adam birden onun göğsünden iteklemeye çalışan minik elini tuttu. Pınar ne yapacağını ilk anda kestirememişti. Sonra elinin adamın kasklarına sürüklendiğini hissedince avucunu kapattı hemen.

"Hayır!" dedi isyanla.

"Dokun bana!"

"Sen delisin. Yapamam. Bırak elimi!"

"Hayır.. Beni ne kadar etkilediğini anlamamı istiyorum. Sana ne kadar arzu duyduğumu elinde hisset!" Pınar'ın dudakları ne kadar arzu duyduğunu elinde hissetti. Biraz da onun zorlamasıyla avucunu sert bir şeye temas etti. Biraz da onun zorlamasıyla avucunu kapattı ve içinde tuttuğu inanılmaz gücü algıladı. Farkında olmadan onu sınıksız kavradı. "Bana neler yaptığını hissedebiliyor musun?" diye sordu Doğan kısık bir sesle.

"Be..ben bunu istemiyorum..." dedi dehşetle. Avucunun altında enerjiyle titreyen kalın şeyi bırakamadığı için daha da dehşetlendi. Parmaklarını ayıramıyordu!

"Bana sahip olmak ve bunları yaptırabilmek hoşuna gitmiyor mu?" diye fısıldadı adam.

"Ben mi sana sahibim?" diye hayretle gözlerini irileştirdi Pınar. Nefes alışları da biraz sıkışmıştı. Elini biraz hareket ettirince, erkeklik organının uç kısmına geldiğini anladı. Parmak uçları bilinçsizce oradaki tanımadığı kıvrımlarda gezindi.

Doğan nefesini tuttu bir an. "Hem de her şeyimle! Bunu anlamıyor musun? Seni gördüğüm andan beri senin tutsağın oldum!"

"Ben de senin bana sahip olduğunu düşünüyordum?" dedi Pınar hafif bir alayla. Elindekini ittirip ondan uzaklaşmaya çalıştı. "O halde bırak beni!"

Doğan birden onu tutup sırt üstü çevirdi. Genç kadının gözleri korkuyla açıldı. Doğan bir anda örtüyü üzerinden çekip

almış ve yere fırlatmıştı. Şimdi onun narin bedenini kendi göğsüyle yatağa hapsetmişti.

Kıvılcımlarla dolu gözleri Pınar'ın tepkisiz bedeninde gezindi. Hayranlıkla dik göğüslerinde, düz göbeğinde dolaştı. Pınar yine bacaklarını sımsıkı kapatmıştı.

"Öyle güzelsin ki..." diye mırıldandı adam. "Bunu sana defalarca söyleyebilirim ve asla bıkmam! Bu yaşıma kadar senin gibi güzel ve arzu verici bir kadınla karşılaşmadım. Sana sahip olmam bile sana olan açlığımı bastıramıyor. Seni seyretnemeye doyamıyorum. Şu güzel gözlerin için çıldırıyorum. Evet, onların böyle üzgün bakmasını istemiyorum. Fakat bunun için artık yapabileceğim bir şey yok! Ve sana karşı öyle bir tutku duyuyorum ki, inan bana bu beni bile korkutuyor."

Pınar şaşmıştı. Neden sonra yutkundu... Bu kadar istemek korkutucuydu. Ve garip bir şekilde heyecan verici!

"Ben... ben sana ait değilim..." dedi neden sonra. O anda aklına başka bir itiraz cümlesi gelmemişti. "Ve sana sahip olmak istemiyorum."

"Öyle mi?"

"Öyle..."

"Ama senin ilk erkeğinim?..." Eli usulca göğsüne kaymıştı.

"Tesadüfen..." diye inatla burnunu kaldırdı. Böyle düşününce hoştu aslında. Kahretsin, göğüs uçları yine sertleşip ona tepki vermişti!..

"Doğru... Bir sürü erkekle çıktığını duymuştum?.. Herkes senin hızlı ve utanmaz olduğunu söylüyordu. Erdem bile sana dokunamadıysa, doğrusu kendimi çok şanslı hissediyorum. Kendini nasıl korudun?"

"Herkes senin gibi zorba değil!" dedi öfkeyle. "Hayır deyince çoğu erkek bunu kabulleniyor!" Sertleşmiş göğüs uçlarında gezinen dudaklar hafif hafif ısırma başlarken, küçük göğüslerinin daha da kabardığını hissetti.

FATİH MURAT ARSAL

"Demek herkesi parmağının ucunda oynamayı seviyordun? Erkek düşmanı mısın yoksa?" diye mırıldandı Doğan. İri eli usul usul vücudunda geziniyordu.

"Saçmalıyorsun! Hey, dur! Orası olmaz!" Adamın eli bacaklarının birleştiği yeri zorlayınca gözleri irileşti. Yanakları kıpkırmızı olmuştu. Parmakları şimdi utanmazca geziniyordu. "Yapma!" diye fısıldadı.

"Neden? Senin hoşuna gitmiyor olabilir ama benim çok hoşuma gidiyor. Vücuduna bayılıyorum. Ne bir leke... Ne bir silvilce... Tertemiz... Kadife gibi... Pürüzsüz... Sadece bu küçük nokta... Ve ben bunu çok sevdim..." Gözleri genç kadının sağ göğsünün altındaki minicik, düz bene takılmıştı. Göğüs ucunun biraz altındaydı. Eğilip dilini üzerinde gezdirdi. Sonra istekle göğsünün ucunu yeniden ağzına attı. O arzuyla emerken, eli de araştırmaya devam ediyordu. Pınar yutkundu. Bacakları elinde olmadan aralanmıştı. Onun nereleri okşayacağını bu kadar iyi bilmesi haksızlıktı. Bunu bilerek yapıyordu. Bu kadar tecrübeye ve bu güzel sözlerle dayanmak zordu. Ondan ölesiye nefret ediyordu ama bedeninin tepkisine engel olamıyordu. Vücudu artık bu adama tamamen açıktı.

"Hadi sen de beni okşa!" diye mırıldandı adam sonra. "Sevişmek belki de hoşuna gidecek?..."

"Ha..hayır?" Bu ne saçma bir istekti böyle?

"Hadi okşa beni!.. Acele etme. Elini yeniden yakaladı ve önce yumuşakça kendi göğsünde gezdirdi. Pınar farkında olmadan parmak uçlarıyla onun tenini hissetti. Gövdesi kaslı ve sertti. Yaralarını algıladı. Garip bir heyecan ve üzüntü hissetti. Ne kadar çok yarası vardı böyle? Bu adama ne kadar da çok acı çektiymişlerdi?

Daha da aşağıya inerken, fazla bir zorlama yoktu. Nefesini tuttu. Parmaklarını hemen yumruk yapmalıydı. Ona yine dokunmamalıydı. Yutkundu... Parmakları beyninin emirlerini dinlemiyordu. Parmak uçları usulca sert ve sıcak bir şeye dokundu. Sonra avucu... Tanıdı onu! Pınar bu gece yaptıklarını hayatı boyunca yapmadığı gibi, aslında yapabileceğini de

sanmazdı. Elini geri çekmek istemesine rağmen, ilginç bir şekilde, hafifçe saktı. Genç adamın gerildiğini ve kendisinin de gerçekten ona bir şeyler yapabildiğini fark etti. Birkaç saniye sonra aceleyle elini çekti.

"Yapamam..." dedi nefes nefese. "İğrençsin! Senden nefes ediyorum... Midemi bulandırıyor! Hadi ne yapacağın ya artık! Uyumak istiyorum. Daha çok erken!"

Doğan hafif bir öksüzle gözlerini kapadı. Sonra kararlı bir şekilde kılde üzerine uzandı. Bacaklarına açıp sertçe sahip oldu ona. Pınar yine bir çığlık atmıştı. Ama bunun acıdan olmadığını gözlemliydi. Nefesini sakinleştirmeye çalışıp bacaklarına kavandı. Bu pozisyon rahatı. Dudaklarını kaplayan dudakları hissedemiyordu. Başını kaçırmaya çalıştı. Üzerindeki o kadar ağırlıkla nefes alması zaten zordu ama ağzına giren azgın dile engel olamıyordu. İsteksizce kendi diliyle karşıladı onu... İsteksizdi ama karşılık vermesi için zorlayan adamın lezzetini istemese de hissetti.

Farkında olmadan adamın diri belini tuttu. İnce parmakları ile onun hareketlerinin gücünü hissetti. Her bir sert darbe, içinde bir şeyleri yukarıya doğru çıkıyordu. Daha yukarı... Her darbeye inlediğini fark etti. Çok küçük inlemelerdi ama zevke dönüşen bir temposu vardı. Bacaklarının arası ısınmıştı. İçinde hareket eden şeyin oluşturduğu sürtünme, akıl almayacağı bir zevk dalgasına sebep oluyordu. Aklına yine kötü şeyler getirmeye çalıştı. Hislerini engellemeliydi. Zevk almasını engellemek için bir şeyler düşünmeliydi. Hem de acilen! Neyi düşünecekti? Aklına hiçbir şey gelmiyordu. Neydi? Neydi?

"Oh Allah'ım... Aklına bir şey gelmiyor!" diye düşündü. Kalçalarını biraz kıpırdatsa ne olurdu ki? Çılgınca iç geçirdi. "Allah'ım yardım et! Galiba adımla bile unuttum..."

Doğan inatla kendisini tutuyordu. Genç kadın bunu fark etmişti. Dün gece daha hızlıydı. İşini daha çabuk görmüştü. Fakat şimdi ağırdan alıyordu. Sert darbelerine devam ederken gözleri kollarındaki kadının tepkilerindeydi.

"Tutma kendini!" dedi Doğan aniden. Pınar'ın gözleri açıldı. Onun kendisini seyretmesi utanç vericiydi. Acaba zevk aldığı mı?

anlamış mıydı? Dudaklarındaki hafif kasılmaları, çıkarmamaya çalıştığı inlemelerini fark etmiş miydi? Mutlaka fark etmişti. "Kendini bura bırak!" dediği anda onun gerçeği bildiğini anladı.

"Sen... İğrençsin!" dedi üzgün bir sesle.

"Evet... Belki öyleyim. Ama hissettiklerin çok doğal! Benimle ilgili yok! Tutma kendini!"

"Zevk... zevk almak istemiyorum," derken inlemeden duyulmuyordu. Ağzından tatlı bir zevk çığlığı çıktı. Kesik kesik nefes almaya başlamıştı.

Genç adam usulca başını eğdi. Erkeksi dudaklarını incecek boynuna göndürdü. Sıcak nefesi, ıslak dili çok iç gıcıklayıcıydı. "Bu senin en doğal hakkın!" diye mırıldandı. "Bırak kendini... Beni içinde hisset!"

Pınar inleyerek belini kıvırdı. Zaten engel olamıyordu ki kendisine! Kasıklarından başlayan zevk sızısı artık bütün bedenini sarmıştı. Kendisi de küçük hareketlerle onun baskısına karşılık veriyordu. İçgüdüsel olarak kalçalarını ne zaman hareket ettireceğini, ne zaman adamın sırtından bastıracağını keşfetmişti. Artık her darbeye zevkle nefesini tutuyor, sonra yine zevkli bir inlemeyle salıyordu.

"Hazır mısın?" diye fısıldadı bir iki dakika sonra kollarındaki iri adam. Dudakları boynunda gezinip duruyordu. Onun da nefesi sıkışmıştı.

"Be-ben bilmiyorum," diye kekeledi. "Neye hazır olmam gerektiğini bilmiyorum lanet olsun!" Fakat içinde gittikçe fazlalaşıp kollarının dehşetiyle tırnaklarını sert sırta geçirdi. Çırpınmaları artık onu itirmek için değil, adamı kendisine daha fazla çekmek içindi. Kalçalarını kaldırırken, onu kendine çeğiştirip duruyordu. Daha fazla... daha fazla çekti. Ezilen göğüslerine aldırma. O adam daha da fazla içinde olmalıydı. Sonunda güzel gözlerini kocaman açtı. Yalvarırcasına siyahımsı yeşil gözlerle baktı.

Adamın gözlerinde o an şeytani bir pırıltı belirdi. Pınar'ın tek hatırladığı buydu. Ondan sonrasını hatırlamıyordu. Önce kendisi yükseldi... yükseldi... yükseldi. Korkuyla bir çığlık attı.

"Doğan..." O anda en nefret ettiği adamdan yardım istemesi hiç de garip bulunmadı. Yeniden bir çığlık attı. Sanki boğuşta daşuyordu. Genç adamın bedeni kollarından kayıyormuş gibi görünce, telaşla daha da sıkı sarıldı ona... İstemeleni bitirmeyen g- biydi. Tüm gücüyle onu kendisine çekerken, dişlerini omuzuna geçirdi. Son buluncaya kadar vahşi kasılmalarla sarıldı.

Bir dakika sonra bu acı dolu zevkin bitmesinin verdiği keyifle biraz kendisine gelmişti. Bitmesi iyi olmuştu. Aklını kaybedebilirdi. Neredeyse! O korkunç boğalma sonunda yok olmuştu ama aldığı zevk yine de devam ediyordu. Üzerinde hâlâ devam eden adamın kalçalarını kavrıdı. Birazcık ilgiyi hak etmişti. Daha da sert... Daha da güçlü olması için teşvik etti.

Sonra onun da boşaldığını hissetti. Adamın bütün hayat gücü içine akıyordu ve sesini çıkarmadan onun da rahatlamasını bekledi. Şu anda bile kendi vücudu yine zevkle ürperiyordu. Tammin olmuştu olmasına ama aldığı zevk neden devam ediyordu? Bu nasıl bir duyguydu? Birkaç dakika sonra sınıksız yumduğu gözlerini araladı. İşte bitmişti. Sonunda zevkli işkence bitmişti ama kendisi de bitmişti. Yanına kayan adamın kendi narin gövdesini iri gövdesine çektiğini fark etti. Gözlerinde biriken yaşlarla onun geniş göğsüne gömdü yüzünü... Bu canavar adama teslim olduğuna inanamıyordu. Yaptıkları şeyin çok güzel olmasına inanamıyordu. Ve yine yapmak istediğine inanamıyordu. Çocuk gibi sarılıp sarmalanmasına yine karşı koymadı.

Tüm istediği utanç içinde ortadan kaybolmaktı... Ama sihirbaz değildi.

Onun yüzüne bir daha nasıl bakacaktı?

Keşke yaşadığı şey bu sefer bu kadar güzel olmasaydı! Hayal edebileceği her şeyden çok daha güzeldi.

ALTINCI BÖLÜM

Uyandığında, Doğan çoktan kalkmış ve valizini hazırlamıştı. Geniş bir kanepenin üzerine koyduğu valiz henüz açıktı. Yatağa hafif doğrulan Pınar, bir ona bir de valize baktı. Yatağın karşısına sınıksız dolanan genç kadın biraz daha doğruldu.

"Senin eşyalarını da valize koydum..." diye keyifli bir sesle minildandı Doğan. Eliyle valizin kenarındaki eşyaları gösterdi. "Sana dün aldığımız şort ile askılı bluzu bıraktım. Makyaj malzemelerin de şurada... Tarağın da tabii! Onları kullandıktan sonra valize koyarsın."

Ellerini beline koyup hiç konuşmayan Pınar'ın yüzünü süzdü. Adamın bakışları tatlı, dudakları gülümsemeyle kıvrıldı. Tıraş olmuş ve saçlarını güzelce geriye doğru taramıştı. Kararını vermiş veya istediğini elde etmiş bir adamın özgüveni vardı onda. Pınar sabaha karşı olanlardan sonra onun amacına eriştiği için kendisine karşı ilgisiz veya bir çeşit umursamaz tavır takınabileceğini düşünmüştü. Fakat adam eskisi gibi ilgiyle, beğeniyle bakıyordu.

"Seni artık kesinlikle bırakmayacağımı, benimle birlikte geleceğini biliyorsun, değil mi?"

"Başka bir şansım olmadığını biliyorum sadece!" dedi ters ters. Dün gecenin sonrasında artık onun malıydı ve bir süre onun kalacaktı. Neyse ki o kadar da kötü değildi.

"Yalancı! Harikaydı! Bir bakire başka ne ister ki?"

"Doğru... Başka şansın yok! Hadi kalk... Duş almana yar-dım edeyim mi?"

Onun alaycı gülümsemesi üzerine Pınar'ın kafa nişinde döldü. Dişlerinin arasından öfkeyle fısıldadı. "Ben yagından beri kendim duy alabiliyorum!"

"Güzel! Acele edersen eğit, kahvaltını yapar ve gideceğinize yere vaktinde yetiştiriz. İnşallah taradığın çoğu kadın gibi kızılamanı saatlerce sürmez!"

"Kadınların hepsine baya yaklaştığın gibi yaklaşırsan lafa kadın taradığını sanıyorum!" dedi alayla Pınar.

"Eh... Bunu tartışmayacağım. Çabuk hazırlan yeter!"

"Kirlettiğin vücudumu temizlemem akşama kadar sürebilir." Adam gülererek yatağa yaklaştı. Genç kadını çarşafa sarıtmış vücuduyla tuttuğu gibi kaldırıverdi. Sanki bir çocuğu tutuyordu. İncecik belinden tutup kendisine çekti ve dudaklarına ateşli bir öpücük kondurdu. Ona karşı böyle narin ve güçsüz olmaktan nefret ediyordu Pınar. Üstelik adamın her canı isteğinde kendisini öpmesi de sinirini bozuyordu.

Adam onu bıraktı. Pınar iç çekti. Öpüşmeyi biraz daha sürdürebilirdi elbette... Nefesi çok güzel kokuyordu. Daha evvel böyle iyi öpüşen bir erkek tanımamıştı.

"Aşağıda havuzun kıyısında bekliyorum. Avukatı arayacağım bu arada. Giderken de valizi alırsınız."

"Hayır, dur..."

"Ne oldu?"

"Sana güvenmiyorum. Avukatı aradığında yanında olmak istiyorum!" diye meydan okuyan bir bakışla karşılık verdi. "Ben görevimi yaptım. Sözümü tuttum ve seninle seviştim. Şimdi sırısende ama bunu benim gözümün önünde yapacaksın. Sana güvenmediğim için alınmazsın değil mi?"

"Öyle mi? Peki, nasıl istersen? Kahvaltıdan sonra beraber ararız. Bu arada evinize bir adamımı yolladım. Cep telefonunu ve kimliklerini alıp gelecek. Geri kalan her şeyini sana ben alacağım."

"Ne gerek var ki? İzin ver ben eve gidip alayım..." diyerek bir deneme yaptı.

"Çınar..." diye kesinlikle reddetti adam. "Ben aşağıdayım. Çık geçikme!"

O odadan çıkınca, Pınar bir süre öfkeyle durdu. Dün olanları hâlâ inanamıyordu. Şimdi bu adamın sevgilisi mi olmuştu? Eyllik yoktu. Aşk yoktu. Sadece paranın yönlendirdiği çarpık bir ilişki kurmuşlardı. Ondan kaçamazdı. Her yönden kapana kısılmıştı. Onu terk etmek demek ailesinin zora düşmesi demekti. Çaresiz birkaç ay onun yatağını süsleyecek, cinsel obur-kuşmuştu. Bu sabah yaşadığı en güzel şeydi. Öylesine buluşma doymuştu. Hayatında yaşadığı çok korkmuştu. Aklına gel-şük bir haz düşünüyordu. Doğan sersemi, onun aldığı zevki el-bette fark etmişti ama alay edecek tek bir kelime bile etmemişti. En azından adama bu konuda minnettardı.

Hazırlanıp havuzun başına inmesi yarım saatini aldı. Gü-neş yükselmeye başlamıştı ama bir masada rahatça oturmuş olan ve fin-canda çay içen adamın yeri oldukça gölgeydi. Doğan yanındaki iki kişiyle hem konuşuyor hem de onun gelişini kısıp gözlerle izliyordu. Onlara yanaşınca erkeklerin üçü de ayağa kalktı. Üçü de Pınar'ın güzelliği ve tazeliği ile etkilenmiş bir haldeydi.

"Pınar Hanım..." diyerek genç kadını tanıştırdı. "Kerem Bey... Otel Müdürü... Bu da Personel Müdürü Murat!" diye ta-nıştırdı onları Doğan.

Genç kadın onlara soğuk bir tavır takınmak istedi ama ter-biyesi buna elvermezdi. Bu adamların hiç suçu yoktu ki! İkisi de genç ve yakışıklı adamlardı. Otelin sahibi her kimse, personeli-nin temiz yüzlü olmasına da özen gösteriyor olmalıydı. Hafif bir tebessümle onların uzattıkları nazik ellerine kendi elini bıraktı.

"Nasılsınız?" dedi ama fazla da sıcak değildi. Doğan bir san-dalye çekip onun oturmasına yardım etti. Yerine sakince otu-ran genç kadın dün gece ve o sabah hiçbir şey olmamış gibi davranmaya karar vermişti. Seksten sonra perişan olduğunu bu gaddar adama belli etmeyecekti. Durgun ama inanılmaz güzel bakışlarla adamların gözlerine baktı. İkisi de bu Doğan denen sersemin yanında saygı dolu bir ifadeyle duruyorlardı.

"Bugün mü çıkıyorsunuz?" dedi Müdür.

"Evet... Valizimizi otadan aldırır mısınız? Kalvatalan sonra çıkacağız."

"Elbette! Bir ihtiyacınız var mı?"

"Teşekkürler..."

Adamlar gidince, Pınar kışkıyla ona baktı. Gözleri onun yakışıklı yüzü iyice süzdü. Genç adam onun bakışlarını işler edince kaşlarını kaldırdı.

"Ne oldu?"

"Herkes sana çok saygılı davranıyor!" dedi suçlarcasına. Adam omuz silkti.

"Ne olmuş? Herkese öyle davranıyorlar?"

"Ama kolunda her müşteriye takılan o otel bilekliğinden yok. Beni de getirmene rağmen kimse sana bir şey demedi. Arabanı park ettiğin yer de özel garajdı..."

"Bunlar suç mu? Ne anlatmaya çalışıyorsun?"

"Bu otel?... Bu otel senin mi?" Başka hangi müdür gelip bir müşteriye böyle yakın ve saygılı davranırdı ki?

"Benim olan birkaç otelden sadece birisi! Ne olmuş ki?"

"Sen... Sen hayvanın tekisin! Bu kadar zenginsin ve abımı mahvetmek için üç kuruş paranın peşine düşmüşsün." dedi öfkeyle. Birden bütün iştahı kaçmıştı. Hâlbuki iyi bir seksten sonra iştahının yerine geldiğini düşünüp kendi kendisiyle dalga geçmişti az önce! "Ondan ve Erdem'den neden bu kadar nefret ediyorsun? Neden benim hayatımı mahvettin?"

"Senin hayatını ben mahvetmedim tatlım. Bence senin hayatın bundan sonra daha güzel olacak. Bundan sonra bir anlam kazanacak. Ağabeyin ise hem kendi hem de kısmen de olsa senin hayatını mahvetti. Ben olmasaydım bile... Bugün olmasaydı bile bir gün bu olacaktı. Kabul et, o bir kumar hastası. Haftada iki gün Kıbrıs'a gidip kumar oynamayı tercih ediyor. Ben şimdi senetleri tamamen versem bile birkaç yıl sonra yine aynı hataya düşecek. Ağabeyin için bir gelecek yok! O sizi mahvetmeye mahkûm!..."

"O sadece eşinden ayrıldığı için bunalımda. Bu yüzden oynuyor!"

"Hayır, kumar bir tutkudur. Aynılık sadece bunun kamuflajı. Babamın yıllardır biriktirdiğini bir senede yedi. Senin üç kuruş dediğin şeyi çoğu kimse bırak ömrü boyunca kazanmayı, hayal bile edemez! Ben ona benim kumarhaneme gelmesini söylemedim. Ondan ya da Erdem'den intikam almaya çalışmıyorum. İstesem çok daha başka intikam yöntemleri kullanırdım. Karşışmamız tamamen bir tesadüf. Ben asla geçmişte yaşamam güzelim. Geçmişte olanlar için ona düşman değilim. Benim için gelecek vardır. Ve aslında ağabeyine minnettarım. Çünkü onun sayesinde senin kadar harika bir kadına sahip oldum."

"Böyle söyleme! Ben senin kadının değilim."

"Elbette öylesin! Bu güzel bir his! Yakında sen de bunu hissedeceksin. Çünkü ben de sana aidim. Senden çok hoşlanıyorum ve sana ağabeyinin veremediği güvenceyi vereceğim."

"Senin güvenceni istemem. Beş ay sonra senden koşma koşma kaçağımdan emin olabilirsin. Ayrıca aramızdaki bu anlaşmayı kâğıda döktürmeni istiyorum. Tam beş ay sonra seni terk ettiğimde, her şeyimizi geri almış olmalıyız! Seni terk etmeme de engel olamamalısn!" Dikkatli bakışlarıyla adama baktı. "Avukatını ara hadi!"

Genç adam gülümseyerek elini cebine attı. Avukatı fazla bekletmeden açmıştı.

"Evet, benim." dedi sakın bir sesle karşındaki adama. "Dün konuştuğumuz bir konu vardı ya? Şu senet meselesi?... Şimdilik hepsini durdur. Benden yeni bir emir alıncaya kadar da bir iş yapmanızı istemiyorum. İzmir'e geldiğimde bu konuyu yeniden düzenleriz. Ayrıca bir sözleşme de yapacağız. Beraberlik sözleşmesi..." Güldü. "Eminim hayatındaki en garip sözleşme olacak. Hadi görüşürüz!"

Telefonunu kapatıp kendisine dik dik bakan genç kadını süzdü.

"Eee? Yaptım işte! Memnun oldun mu?"

"Sözleşmeyi de göreyim, o zaman menmün olacağın, lütfen gidince mi yapacağını?"

"Evet."

"O zaman sevmeye de lüzumden devam edersin, değil mi? Sen masumca açmış. Genç adam işi kahrkaha etti. Ben masumca zekiler gölgeye masumca bakarken, kadının da belirsiz bir ligiyet zekilerden biri."

"Evet, demeydiL." dedi adam. "Ben o zamanı hatırlam. Sözleşmeyi de yaptıracağım ona veriyorum. Tabii gülmeye. Onun dışında başka anlaşma yok. Sözleşmeden kopulmuş da sana bağlı olacak."

"Benim üyeliğime bağlı demek istiyorsun?"

"Aynen öyle. Kışık olarak uysal olmama beklemiyorum. Ama bir süre bana dayanmak zorundasın! Kaybettiklerini geri kazanmanız elbette zaman alacak ve bu arada da ben den kaçmak gibi bir aptalık yapmadan için gerekli önlemleri sözleşmede belirteceğim. İznim olmadan hiçbir şey yapmayacaksınız! Bu arada geçen zamanda da ben senin haklarını inan bana senden daha iyi koruyacağım. Bundan sonra sıkın çekmemen için şirketiniz üzerinde de yasal değişiklikler yapmak niyetindeyim."

"Ne gibi?"

"Şirket kontrolünü sana vermek gibi... Başa bu işten anlayan birkaç kişi getirip imza yetkisini sana bırakırmak istiyorum."

"Bunu niye yapacaksın? Neden benimle bu kadar ilgileniyorsun?"

Genç adam kısıp gözlerle onu süzdü bir an. Sonra omuz silkti. "Çünkü yapabiliyorum... Çünkü senin bundan sonra üzülmeni istemiyorum."

"Benim tek üzüntüm sensin. Sen olmasaydın hayatım böyle berbat olmayacaktı!"

"Bana bir şans tanı!" diye mırıldandı iki saniye sonra adam.

Genç kadın suskunca etrafını seyretti. Bir sürü kişi sabah kahvaltısıyla uğraşıyordu. Kimisi yeni başlamak üzereyken,

kimisi de kahvaltılarını bitirmişti bile. Ama onları tam göremiyordu. Adamın sözleri aklını karmakarışık yapmıştı. Neredeyse ona minnettar olmasa gerektiğini biliyordu ama çünkü tecavüzünden sonra ona sempati duymamaya kararlıydı. Yoksa elbette adamın ne kadar yakışıklı ve çekici olduğunu farkındaydı.

"Yine de senden nefret edeceğim..." dedi dürüstçe. Sesi tatlı, pürüzsüzdü. Durumu kabullenmiş bir tonla konuşuyordu.

"Biliyorum. Benim için çok önemli değil. Seninle birlikte olmak için bu nefretini göze almıştım zaten."

"Ben... ben üniversitede okuyorum," dedi sonra. Bunu ilk kez söylüyordu. Özellikle gizlememişti ama söylemek için bir sebebi de olmamıştı. "İki ay sonra okullar açılacak..."

"Nerede?" diye sordu genç adam ilgiyle. Bu bilgiden haberi vardı. Nerede okuduğunu bilmiyordu sadece. Onun üniversite okuyarak kadar zeki olmasa hoşuna gitmişti. Fakat zaten hazırcı cevaplığandan ve dürüstçe verdiği karşılıklardan onun zeki olduğunu çoktan fark etmişti.

"Ankara'da... İki ay sonra gitmem gerekiyor. Bu sürede... beni bırakmış olamazsın... değil mi? İlişkimizi... daha evvel bitiremez miyiz?"

Adam gülümsedi. Gözleri gün ışığında çok tatlı bir yeşil olmuştı.

"Bu bir kurs değil. Hızlandırılmış bir beraberlik olmaz! Ko-

nuştığımız gibi olacak! Beş ay! Kaça gidiyorsun?"

"İkinci sınıfa geçtim. Ekonomi okuyorum."

Adam omuz silkti. "Zamanı gelince bir çare düşüneceğiz artık. Hadi gidip yemek için bir şeyler alalım. Seni iyi beslemeye kararlıyım!"

Açık büfeden yan yana bir şeyler aldılar. Genç kadın yanındaki adamın varlığına dikkat etmemeye çalışıyordu ama bu koca otelin sahibi olduğuna da inanamıyordu. Sanki otelin sahibi değil de normal bir müşteriymiş gibi davranıyordu. Adam sürekli onun da tabağına bir şeyler koyuyordu. Masaya geri döndüklerinde, genç adam çay isteyip istemediğini sordu. Önünde tepelene yiyecek yığılı tabağını şaşkın gözlerle süzen Pınar, onları

nasıl yiyeceğini düşünüyordu. Zevallı madeni bunların sahneye yansıması alabileceği büyüklükteydi. Gerçek adam elinde iki büyük fincan çayla geldiğinde, bir kısmını gizlice adamın bulağını silmişti bile. O koca gövdeye bu koydukları hiç etki etmemişti.

Sessizce kahvaltılarını ettiler. Bir kısmı tatlıları içerde mutfakta, bir kısmı da havuz kenarında yiyordu. İhtiyaş yerinden yurta gelmişti. Açık hava gerçekten de Pınar'ın iştahını açmıştı. Ekmeğine tereyağı ve bal sürdüğünde, gözleri Doğan ile karıştı. Çallen gözleri, onu keyifle seyretmekten alamadığını gösteriyordu. Adamın bu kadın arzusu bakması ve ona gülmeye bir kadın olduğunu hissettirmesi başka zaman olsa Pınar'ın çok hoşuna giderdi ama söz konusu bu adam olunca bunları hiç memnun değildi.

"İster misin?" dedi elindeki ekmeği göstererek. Parkanda almadan yaptığı tekliften sonradan pişman oldu.

"Evet..." diye mırıldandı adam. Pınar çaresizce elindeki lokmayı onun ağzına uzattı. Tıpkı sevgililer gibiydiler. Parmaklarına değen dudaklar, lokmayı erotik bir şekilde alınca, kendi dudaklarının kurduğunu hissetti. Adamın dudakları pırpırmaya uçlarına dokunmuştu. Çaresizce ve utançla gözlerini kırptırdı. Tereyağlı ve balı ekmeği güzelce midesine indirirken, genç adamın gözleri iyice parlıyordu. "Beni böyle beslemeye alışabilirim." dedi genizden gelen güzel sesiyle.

O bir lokma ekmeği paylaşmak nedense Pınar'a çok garip gelmişti. Kendi aptallığına kızdı. Hem adamla samimi olmak istemiyordu hem de... Neyse! Bir daha yapmasa olurdu. Öfkeyle toparlanmaya çalıştı.

"Kendi ekmeğini kendin sürebilirsin! Sadece çok canın çekmiş gibi duruyordun diye..." mırıldandı. Sustu... Devam etmedi. Kadınsı davranıp o lokmayı ona sunmak zorunda mıydı sanki? "Anla işte!" dedi ters ters.

"Bugün çok güzelsin!" dedi adam aniden.

"Ne..ne?"

"Çok güzelsin... Herkesin sana baktığını fark etmiyor musun?"

"Bak, böyle konuşma artık... Ben senden güzel sözler duymak istemiyorum. Senden nefret ediyorum ve mümkünse bu nefretini korumak istiyorum. Aslına bakarsan seninle hiç konuşmak istemiyorum."

"Hiç mi?"

Gerçek adam güldü. O da bir ekmek parçasına tereyağı ve bal sürmüştü. Balı Pınar'ın önündeki tabaktan almıştı. Sonra uzakta Pınar'ın güzel dudaklarına yanaştırdı. Genç kadın istemese de ağzını araladı ve ekmeği aldı. Allah'ımı! Bu ne erotik bir histi böyle! Çıkmış olmalıydı. Adamı gördüğü andan beri hormonları neden fazla mesai yapıyordu ki? Ağzındaki lokmayı zorlukla çiğnedi. Bu saçmalıklı!

Ayrılmaya vakti geldiğinde, yine otel müdürü onları arabaya kadar geçirdi. Siyah Jaguar önceden çalıştırıldığı için dışarısının yükseksen kavurucu sıcaklığına rağmen içerisi buz gibiydi. Valiz bagajı konmuş, her şey yolculuk için hazır. Ön koltuğa oturan genç kadın, Doğan'ın adamlarla birkaç kelime daha konuşmasını ilgisizce seyretti. Hepsinden uzun ve yakışıklıydı. O güne kadar çıktığı bütün erkeklerden daha yakışıklı ve çekiciydi. Onda hayvansı bir güç ve çekicilik vardı. Yanlarından geçen turist kızların gözlerinin ucuyla onu süzmelerini izledi. Başka zaman olsa peşinde koşmasından ve hatta bu adama kur yapmaktan hiç rahatsız olmazdı. Sinirle başını çevirip güzel gözlerini adamdan kaçırırdı.

Gerçek görüldüğü gibi değildi. İçinde depreşen nefret duyulan yüzünden, onunla yolculuk yapmak kendisine çok güç geliyordu. Adamın çekiciliği öfkesini daha da arttırıyordu. Üstelik ona bir türlü erişemiyordu. Ne sözleri ne de itirazları onu etkilemiyor, engellemiyordu. Sanki sevimli bir duvara karşıydı. Söz verdiği gibi bütün iğneleyici laflarına rağmen gülümsüyor ve kızı kırmamaya çaba sarf ediyordu. Sonra artık kız olmadığı aklına geldi. Dün geceden beri tanımadığı bir erkeğin zevk oyuncağı olmuştu. Aklının almadığı ve hâlâ rüyadaymış gibi inanmadığı bir kısımdı bu! Daha onunla tanışalı yirmi dört

saat bile olmamıştı ve vücudunun bu yabancısı olma aşkıyla bir yanı kalmamıştı. Çöllerini evladı. Ne yankı ki karanlık onun her ayrıntısını net bir şekilde hatırlıyordu.

Arabayı hareket ettirmeden önce Doğan, arka koltukta duran kadın çantasını işaret etti. Bu Pınar'ın en sevdiği her şey çantasıydı. Sevinçle gözleri parladı. Uzunup albi henem. Her şey ki içinde gerekli tüm malzemeleri vardı. Aocleyle korinai etni. Makyaj malzemeleri, telefonu, kimlikleri... Çantasını getirmiş için gerçekten çok sevinmişti.

"Teşekkür ederim," dedi yine de biraz kuru bir sesle. Ama sevinçten sesi oldukça yumuşak çıkmıştı.

"Deniz takılarını da yollamıştı ama ben hepsini geri gönderdim!" dedi genç adam umursamazca.

"Ne... Ne yaptın?"

"Hepsini gönderdim!"

"Yok artık! Affedersiniz bayım ama bunu yaparken bana sorma zahmetine girseydiniz daha iyi olmaz mıydı? Ben ve takılarım birlikte çok mutluyduk!"

Doğan içtenlikle güldü. "Sana daha da güzellerini alacağımı Cömertliğimi görünce belki bana biraz yakınlık gösterirsin?"

"Ben senin aldıklarını istemem. Ben senin metresin değilim. İsteğimle koynuna girmiyorum. İş yapıyoruz burada?"

"Komik olma! Ne fark eder? Hediye hediyedir."

"Alırsan da yine de sana yakınlık göstermem!"

Adam omuz silkti. Umursamış görünmüyordu. "Ne yapalım. Öyle olsun. Bu arada kumarbaz ağabeyin sanırım pişman olmuş. Gönderdiğim adama nerede olduğumuzu sorup yerimizi öğrenmek istemiş." diyerek konuyu başka yöne çekti.

"Artık çok geç değil mi? İğrenç emellerini çoktan gerçekleştirdin. Fazla bir şansım kalmadı. Zaten ona da küsum artık ben! Ömür boyu konuşmak istemiyorum."

"Saçma! O senin ağabeyin! Elbette konuşacaksın. Doğrusu ona çok fazla seçenek tanıdığımı söyleyemem." Araba yola çıkmıştı. Pınar şaşkınlıkla adama baktı.

"Tüm suçlu üstüne alıp onu akıyor musun yani?" dedi öfkeli bir sesle.

Adam omuz silkti. "Sadece başka şans yoktu diyorum. Seni rahat hissettirecekse söyleyeyim, daha evvel böyle bir şey yapmamıştım. Daha evvel hiçbir kadını seni arzuladığım kadar arzulamamıştım da! Ve ilk erkeğin olmak bana inanamayacağın bir huzur verdi. Sen çok özelsin. Bunun sadece seksle ilgisi yok. Şu an yanımda şu asık suratıyla oturman bile bana keyif veriyor. Kendimi toy bir delikanlı gibi keyifli hissediyorum. Yani bir kaçış yoktu. Onun kumar borcu bana istediğim gücü verdi. Öyle olmasaydı bile, ne olursa olsun seni yine elde ederdim."

"Çok beylik bir laf! Fakat suçlu üstüne alarak senden daha fazla nefret etmeme sebep olmuyor musun?"

"Nefretini de seviyorum. Hiçbir kadına kırgınlık bu kadar yakışmaz!"

"Sen gerçekten çılgınsın!" Pınar nedense gülmek için kendisini zor tuttu. Bunun, adama olan sinirinden dolayı olduğunu düşündü. Başını çevirip dışarıya baktı. Şimdi bu adamla yaşayacağına, her gece onun koynuna gireceğine hâlâ inanamıyordu. Daha ilk geceden vücudunun hiçbir noktası adam için gizli kalmamıştı. Boynunun kıyısında minik bir ısırtık izi vardı. Göğüslerindeki kızarıklıklar geçmişti ama bacaklarının arasında hafif bir sızı vardı. O kadar zorlanırsa olacağı buydu. Bu gece de yine sevişmek isteyeceğini tahmin etmek zor değildi. Onu engellemek için ise hiçbir mazereti de yoktu.

"Kredi kartların da yok!" dedi bir şey söylemiş olmak için.

Adam gülümsedi ama bir şey demedi. Niye olmadığını biliyordu.

Yola çıkalı biraz geçmişti ki, yol daraldı ve bozuldu. Şimdi deniz ve dağlar ile bütünleşik gidiyorlardı. Çok virajlı bir yoldu. Genç adam yavaş gidiyordu ama zaten daha hızlı gitmesi de imkânsızdı. Çok dik uçurumların kenarından kıvrıla kıvrıla giderlerken, önlerine sık sık kamyon çıkıyordu. Trafik fazla rahat sayılmazdı. Yol boyu gelen ve giden bir sürü araç vardı. Anamur'a kadar böyle berbat bir yoldan gideceklerini zaten biliyordu Pınar. Daha evvel birkaç kere daha bu yoldan gitmiş

ama her seferinde de mide bulantısı. Biraz gırtlaktan sonra gördükleri harika manzara da artık mide bulantısına gırtlaktan engelleyememeye başlamıştı. Yanındaki adama göz kırptı. Çok rahat! Arabanın harika müzik sisteminden gelen müzik kendisinden geçmiş gibiydi.

"Biraz durabilir miyiz?" diye acıca çocuksa bir ruh buluyordu. "Efendim?" Genç adam ona bakıyordu.

"Uygun bir yerde durursan sevinirim. Yoksa şirazi arabasının içine kusacağım..." Alnı kendisini tuttuğu için boncuk boncuk terlemişti ama aslında buz gibi hissediyordu.

Onun kızacağını düşünmüştü ama adam sadece gülümsedi. Oysa abisi Deniz her zaman kızar, küçük harflerle homurdanıp dururdu. Bir keresinde arabanın içine kusmamak için çığlık çığlığa bağırarak arabayı duruncaya kadar zor dayanmıştı. O zaman daha on üç yaşındaydı. Ondan sonraki üç saat ise abisi surat asıp onunla konuşmamıştı. Sanki mide bulantısı kendi suçuymuş gibi davranmıştı. Oysa arabanın içine bile kusmamıştı. Abisine göre mide bulantısı zayıflık belirtisiydi ve zayıf insanların işiydi.

Genç adam hemen bol ağaçlıklı, gölge bir seyir alanına girince rahat bir nefes aldı. Fazla tutamayacaktı kendisini. Sabah yediklerini kucağında görmek istemiyordu doğrusu. Onlar gibi bir aile de hemen ileride durmuş, iki çocuklarıyla piknik yapıyorlardı. Doğan arabayı onlardan epey uzağa, müsait bir alana soktu. Sonra Pınar'ın arabadan çıkmasına yardım etti.

"İyi misin?" diye sordu ilgiyle. Sevecen bir tavırla yüzüne bakıyordu.

Pınar öfkelenmişti. Henüz onun yakınlığına tahammülü yoktu. En azından şimdilik... "Bana çocuk muamelesi yapma!" dedi ters. "Sadece midem bulandı. Şimdi geçer." Derin derin solurken, gözünün ucuyla onun bagajdan bir örtü aldığını ve çam ağacının kurumuş iğnelerinin üzerine serdiğini gördü. Birkaç dakikada çok cazip bir oturma yeri inşa edivermişti. İki küçük minder bile vardı.

"Hadi otur," dedi emredencesine. Yine de ona çocuk gibi davranıyordu. O oturunca, kendisi de bagajdaki buzdolabından aldığı soğuk meyve suyu kutularını elinde tutarak yanına yerleşti. "Serin bir şeyler içersen kendine gelersin. Özür dilerim, sanırım biraz hızlı gittiğim için oldu. Yıllardır ilk kez arabayla bu yoldan geçiyorum. Ne kötü olduğunu unutmuşum."

"Ben..." Özür dilemesine rağmen dudaklarını sıktı. "Önemli değil. Davranmak istemesine rağmen dudaklarını sıktı. "Önemli değil. Senin suçun olmadığımı biliyorum." Birazcık yumuşak davranmakta sakınca olmazdı herhalde? Aralarındaki donuk mesafeyi korumaya çalışarak elinde tuttuğu kutuya göz attı. "Kola mı?"

"Midene iyi gelir. Aslında kusabilseydin rahatlardın!" "Çocukluğumdan beri kusmadım." Onun uzattığı kutuyu aldı. "Senin arabana kusmak benim için iyi bir değişiklik olabilir. Ne var ki yetişkin bir kadın olarak bunu kendime yakıştıramıyorum!"

"Ama sen hâlâ çocuksun!?" diye mınıldandı adam sıcak bir sesle.

"Artık değilim... Unuttun mu? Dün gece manyakça iştahın yüzünden artık kadın oldum. Bütün hayallerimi yıktın!"

"Erdem'le evlenmek miydi hayalin?"

"Elbette!"

"Boş versene... O yakışıklıym diye ortada gezen kişiliğinin tekidir."

"O da sana karşı iyi sözler söylemedi ama?... Üniversitede onları kışkırttığını falan söyledi. Fakir bile olsan daha gururlu olabilirdin!"

Genç adam keyifle güldü. Gözleri parladı. "Ben mi kıskanmışım? Erdem anlaşılan sana gerçekten çok değer veriyor. Bu ilginçti işte!"

"Ne demek istiyorsun?"

"Boş ver güzelim. Manzara ne güzel değil mi? Deniz uçsuz bucaksız görünüyor!"

Onun konuyu ustaca değiştirdiği hissi gerçek miydi acaba? Boş gözlerle denizi izledi. Ufuk çizgisi ile deniz birbiriyle kaynaşmıştı. Oturdıkları yerden aşağıya doğru on azından on yüz veya altı yüz metrelik dik ama ağaçlarla kaplı bir uçurum vardı. Çok harika bir manzaraydı. Kuş sesleri ve cıvıltıların sesleri her yeri kaplamıştı. Ağaçlar yüzünden burada sürekli gölge altında olmalıydı çünkü inanılmaz öğlen sıcaklığına rağmen oturdıkları yer gerçekten serindi.

Bir süre, arada sırada arkalarından geçen arabaların gürültülerine rağmen, bu güzel sessizlikte denizi izlediler. Kolumun tamamını bitirmeyen Pınar, elinde olmadan esnedi. Kufuyu kınara koydu. Onun esnediğini gören genç adam gülmeye başladı. Omuzlarından nazikçe çekip uzanmasını sağladı.

"Gel, başını bacağıma yasla! Beş dakika uzansa kendine gelersin!" dedi alayla. Pınar çok itiraz etmedi. Bedenini bırakarak başını adamın kucağına koydu. Aslında rahattı. İri parmaklar saçlarında, gözlerinde geziniyordu. Mide bulantısının verdiği buz gibi terleme geçmişti. Adamın yumuşak dokunuşlarına engel olabiliyordu ama sesini çıkarmadı. Adeta büyüleyici bir masaj gibi geliyordu. Daha yeni tanıdığı bir adamın kohnuna girmekle kalmamış, dokunuşlarını bile artık garipselemeye başlamıştı. İlginç, daha yirmi dört saat bile olmamıştı. Yorgunluktan olmalıydı. Uzaktan bakanlar onları rahatlıkla mutlu bir çift sanabilirlerdi. Onun okşayışlarıyla iyice mayışan Pınar uyumamak için direnmeye başlamıştı. "Gece fazla uyuyamadın galiba?" diye sordu genç adam keyifle.

"Rahat bırakmadın ki? Umarım her gün sevişmek istemezsin?" dedi ters ters. Sesi uyku mahmuruydu. "Çok yorucu bir faaliyet!"

"Bilemem... Ama sanırım isterim. İtiraz edecek misin?"

Gözlerini açtı Pınar. Güzel gözleri şimdi mavi yeşil arası bir tondaydı. Genç adam o gözlerle her bakışında nefesinin kesildiğini hissediyordu. İri ve çekiciydi. Uyku mahmuru iken bile şahaneydi. Ve sık sık renk tonunun değişmesine inanamıyordu.

Bu güzelliği ise uzun kirpikleri süslüyor ve yanaklarını gölgeletti.

O anda Pınar da adamın kirpiklerine bakıyordu. Aşağıdan bakınca gür siyah kirpiklerin ne kadar uzun olduğunu fark etmişti. Bir erkeğin kadınları bile iş çektirecek güzellikte kirpiklerinin olmasının doğru olmadığını düşündü. Aceleyle gözlerini kapattı.

"İtiraz etme şansım var mı? Beni satın aldığına göre itiraz etmeme izin vermezsin. Hediye paketinin içini sürekli görmek isteyeceksin!" Çocuksu bir kabullenişle konuşmuştu. Kabul etmiyordu ki artık bu adama aitti ve şu anda canını sıkın bir konu değildi bu. Ona ait olmak şu an için önemsizdi. O böyle sevecen oldukça ona alışabileceğini düşündü. Sert ama sevecen erkeklerle bir diyeceği yoktu. Önemli olan onun bu yakınlığına alışmamaktı!

"Doğru!" diye onayladı Doğan.

"Bunu nasıl miden kaldırıyor? Her dakika senden nefret ettiğimi söyleyebilirim. Bunu bildikçe nasıl rahat oluyorsun? Biliyorsun ki senden gerçekten nefret ediyorum?..."

Adam cevap vermedi. Bakışlarını denize çevirdi. Hayatında ilk kez bir kadına zorla sahip olmuştu, o da kötü şansına bakire çıkmıştı. Onun bakire olduğunu bilseydi belki?.. Ama hayır! Yine de onu elde etmek isterdi. Bundan kesinlikle emindi. Belki kendisini bir iki gün tutabilirdi ama sonunda yine onu yatağına alırdı. O karşı konulabilecek bir kadın değildi. Pınar'a dokunduğu her an yine çılgınca arzuları depreşiyordu.

Sımsıkı sarılıp saatlerce öpmek istiyordu. Ve tabii ki sonunda sevişmek!

Gözleri yeniden genç kadının yüzüne döndü. Kapalı gözkapaklarını, uzun kirpiklerini yeniden süzdü. Sanki kalemle çizilmiş gibi koyu dipleri vardı. Burnu küçük ve inatçıydı. Dudakları ise öpülmeye hazır ve şehvetli... Pınar dudaklarının ne kadar şehvetli göründüğünü biliyor muydu acaba? Bir erkeğin onları öpmek için çıldırması mümkündü... Gözleri bluzunun altından yavaşça inip kalkan küçük göğüslerine kaydı. İç çamaşırın

giymemişti. Göğüs uçları çok fazla belli olmuyordu ama sertleştiği zaman nasıl güzel göründüklerini hatırladı. Dudaklarını arasına aldığı küçük göğüslerinin nasıl kabardığını ve ağzının içine dolduğunu...

Onunla hemen şimdi bile sevişebilirdi. Fakat şu an bunun ne yeri ne de zamanıydı. Genç kadının on beş dakika kadar kestirmesine izin verdi. Ne garipti ki gerçekten de bir çocuk gibi uykuya dalmıştı. Elleriyle alındaki bir tutam gür saç geriye çekti. Bu alımlı küçük kadını bir daha bırakabileceğini sanmıyordu. Ne kadar nefret ederse etsin!

Bir kamyonun yokuştan kurtulduktan sonra çıkardığı yoğun motor sesi, birden Pınar'ın gözlerini açmasına sebep oldu. Uyuduğunu fark etmemişti. Ne kadar uyuduğunu bilmiyordu ama sırtını ağaca yaslamış olan Doğan'ın kucagında böyle rahat uyuması çok garipti. Göz göze geldiler. O koyu yeşil gözlerde açık bir arzu vardı. Pınar'ın içi ürperdi. Kahretsin! Anlaşılan bu gece de işi zordu... Gece rahat bırakılacağı konusundaki tüm ümitleri söndü. Bu adamın doymak bilmediği belliydi.

"Kalkalım mı?" dedi uykulu bir sesle. Geceyi düşünmeye çalışıyordu. "Artık iyiyim." Biraz doğruldu. Göz göze baktılar bir an.

"Emin misin?" diye mınıldandı genç adam onun yüzündeki ifadeyi incelerken. Gerçekten de genç kadının yüzünün rengi yerine gelmişti. Ama uykulu gözleri öyle güzel bakıyordu ki!

"Evet! İyiyim. Ama sen bana böyle yiyecekmiş gibi baktıkça midem yeniden bulanıyor!" diye homurdandı. Midesinde gerçekten garip kıpırtılar vardı ama bu kesinlikle bulantı değildi. Belki biraz huzursuzluk... Bakışlarındaki ateşin verdiği titreme... Gece için duyulan endişe... Bilmiyordu işte. Sadece onun böyle bakmasından hoşlanmıyordu.

Genç adam gülümsedi. Yerinden kalktı ve genç kadını nazikçe kollarından tutarak kalkmasına yardım etti. Sadece bırakmadan önce dudaklarına arzulu ama kısa bir öpücük kondurmuştu. Pınar her sert hamlesinin veya kaba sözünün adamın kalın derisine zerre kadar bile işlemediğinin farkındaydı. Ama

bir gün... bir gün derisi inceleyecek ve mutlaka canını da acıtmaya başlayacaktı. Sabırlı olmalıydı. Ve bu sabır da onda yetenince vardı.

Doğan yerdeki örtüyü silkeleyip toplarken, Pınar da minderleri aldı. Son kez etrafındaki güzel manzaraya baktı. Ardından elindekileri bagaja koyması için adama uzattı. Parmakları birbirine değmesin diye elinden geleni yapmıştı. Ona zorunlu durumlar haricinde dokunmak bile istemiyordu. Ve zaten az önceki şu küçük öpücük bile aklını karıştırmıştı. Dilini farkında olmadan dudaklarında gezdirdi.

Az sonra yine arabayla gidiyorlardı. Genç adam midesi yeniden bulanmasın diye keskin virajlara bu sefer çok kontrollü gidiyordu. Ayrıca kocaman bir çınarın altına eğreti olarak kurulmuş bir çay ocağında durup Pınar'ın yeniden dinlenmesini sağladı. Orada onlar gibi başka yolcular da vardı. Serin gölge-likte konuşmadan çay içtiler. Pınar onun bu nazikliğinden etkilenmemek için elinden geleni yapıyordu. O zaten nazik biri değildi ki! O bir dağ adamıydı. Onu gözünü kırpmadan kaçırmış bir eşkıyaydı! O gülümseyen yakışıklı suratta bir iki kas yanlış yöne kıvrılrsa, ne kadar da sert ve korkutucu birisi olduğu şıp diye belli oluyordu.

Sonra yine yola devam ettiler. Genç adam yol kenarında incir satan bir kadının yanında durup incir aldı. Issız bir dağın başıydı.

"Keçiboynuzu da ister misin?" diye sordu hafif bir gülümsemeyle. Gözleri ışıltılıydı. Taze keçiboynuzlarından bir tane almış, bir parçasını ısırarak ağzına atmıştı. Pınar kızardı. Kadın ikisine birden bakıyordu. Dönüp arabaya yöneldi.

"Teşekkür ederim, istemem..." dedi sakın olmasına çalıştığı bir sesle. Keçiboynuzunun cinsel güce iyi geldiğini kendisi de tabii biliyordu. Ama bu köylü kadının yanında, gözleri böyle arzuyla parıldarken sorması doğru muydu şimdi? Üstelik bu sabah belli olmuştu ki, ne adamın ne de kendisinin o meyveye ihtiyacı yoktu.

'Utanmaz sersem!'

Doğan üşünmeyip aldığı incirleri hemen ısındıkça, dağılan akan bir çemenin altında yıkadı ve yoldukluklarına demen telen ken sessizce yediler. Otelik araba sürdüğü için genç kadın inciri kendi eliyle bölmek zorunda kalmış ve aslında yapmış istemese de mecburiyetten adamın ağzına atmıştı. Farkında değildi ama sabah kahvaltısında yaptığı gibi doğaldı. O anda öyle, tıpkı onun karnı gibiydi. Karnı... Ama karnı değildi. O anda mayacaktı da. Onun sadece sevgilisiydi. Belki de metresi de o daha doğrudu. Bu adamla evlenmek mi?

"Allah karusut" diye geçirdi içinden. "Birkaç ay daha dayanıp benimle seriknesine mülkade edeceğim. Sonra da hep... perdenin gürlüğü uçuracağım."

Anamur'a vardıklarında rahatladı. Daha şehir merkezine gelmemişlerdi. Kıyı boyunca birçok içkili ve içkisiz lokanta görülmüyordu. Çoğu da orta halli ailelerin işlettiği türden yerlerdi. Genç adam hâlâ dimdik duran Anamur Kalesi'ni geçtikten hemen sonra arabayı güzel ve temiz görünen bir lokantanın önünde durdurdu.

"Acıktın mı?" diye sordu ilgiyle. Yan dönmüş kendisine bakıyordu. Sesi tatlı, bakışları yumuşaktı. "Sabah kendi yiyeceklerini benim tabağıma aktardığını fark etmedim sanma!"

Bak şimdi! Bu iyi değildi! Ne kadar da dikkatliydi. Hâlbuki Pınar, bir Oscar ödülünü hak edecek kadar iyi rol yaptığını düşünmüştü. Onun ne kadar zeki olduğu konusunda söylenenleri hatırladı. "Doğrusu... acıktım!" diye itiraf etti sonunda. "Yolda sen arabayı hoplata hoplata sürerken yediğim her şey eridi."

Farkında değildi ama güzel dudakları gülümsemeye hazır bir şekilde kıvrılmıştı. Çocuksu bakışları, aslında yüreğinin tüm saflığını meydana çıkarıyordu. Her ne kadar erkekler için bir baş belası gibi gözükse de, içinde gizlediği çok özel bir Pınar'ın varlığı açıkça belliydi. O özel varlığa hangi erkek sahip olacaksa çok şanslı olacaktı.

"Güzel..." diye mırıldandı adam. Gözlerini zorlukla güzel yüzünden ayırdı. "Burada yiyebiliriz. Bundan sonra da yine en az böyle kötü ve virajlı bir yoldan devam edeceğiz."

"Biliyorum..."

Sipariş ettikleri et çok güzel pişmişti. Mangalda, kıvamında ve taze... İçinde kalan öz suyuyla çok lezzetliydi. Henüz yeteri kadar sohbet etmiyorlardı. Birbirlerini yeteri kadar tanımadıkları için konuşmaları da seyrekti. Genelde de genç adam konuyordu. Pınar'ın isteksizliğinin ve öfkesinin, günün yorgunluğuna yenilmeye başladığının farkındaydı. İki yalnız insanın bir aradayken, birbirlerine olan öfkelerini sürdürmesi zordu.

Hesabı öderken, ellili yaşlardaki başörtülü kadın, yöre şivesiyle "Eşiniz çok güzel!" dedi Doğan'a. Parayı kasada duran genç kıza vermişti. Bu başörtülü orta yaşlı kadın, genç kızın annesi olmalıydı. Genç adam biraz ilerideki arabaya yürüyen Pınar'a baktı. Gülümsedi sonra. Kısa şortu, ince ve seksi bluzu Pınar'a baktı. Gülümsedi de çok güzeldi. Uzun saçlarını omzunun bir tarafına gerçekten de çok güzeldi. Uzun saçlarını omzunun bir tarafından göğüslerine doğru sarkıtmıştı. Buna memnundu çünkü genç kadının göğüsleri öylesine dik ve güzeldi ki, kumaşın üstünden bile hayal gücüne gerek bırakmıyordu. Tek sorun çok genç olmasıydı. Kendi yaşına göre çok gençti. Bu haliyle ise on sekiz bile durmuyordu.

"Öyledir!" dedi kadını yanıltmamak için.

"Birbirinize çok yakışıyorsunuz!" diye ekledi kadın. Doğan bu söze fazla ehemmiyet vermedi. Kasadaki genç kız parayı bozmuş, üstünü vermek için adamın yanına gelmişti. Paranın çoğunu kasaya bahşiş bırakırken ona nezaketten gülümsedi genç adam.

Arabanın yanında duran Pınar, bu basit gülümsemeyi görmüştü. Gözleri lokantacı genç kıza gitti. Bu bakışları tanırdı. Hemen adam ile ilgili hayallere dalmış ve belki de aslında kendi yerinin orası olmadığına dair içinden garip düşünceler geçirmiş olmalıydı. Büyük ihtimalle Pınar'ın yerinde olsa ne güzel olacağını da düşünmüştü. Bu kadar yakışıklı bir erkeğe çoğu kızın karşı koyamayacağını dürüstlikle kabul etti. Ama bu salak kız daha adamın omzuna bile gelmiyordu. Yataktaki uyumları pek kolay olmazdı herhalde! ...

"Yüz kulan fazla bir atlanma önünde malum için ne kadar da iyi vesli sersem!" diye geçirdi kimsesizden.

"Gerçi sen de bu sahal pek gidiye! cıvıyordun?" diye alay etti bir başka ses içinden. "Üstelik de benim daha çok içimde hırs için o kadar kiloyu, bacaklarını ve ellerinle çekiyordun?"

Bu sesi sevmemişti Pınar. Asık bir suratla arabaya bindi ve başını adamdan alakasız bir yöne çevirdi. Uzunca bir süre de adamla konuşmadı. İçindeki salak ses yüzünden ona küsmüştü. Anamur'u artık epey geçmişler, yine bir sürü virajlı dar yolda ilerlemeye başlamışlardı. Yol boyu değişik yerlerde çift yol ya pım çalışması olduğu için Doğan tüm dikkatini yola vermişti. Bir süre sonra kızın fazla suskun olduğunu fark etti. Pınar adamın sorusuyla kendine geldi.

"Ne oldu? Canın sıkın gibi?" dedi yavaşça.

"Yok bir şey!" dedi Pınar sakın bir sesle.

"Yine miden mi bulanıyor?"

"Hayır... Şu anda bana bulantı veren tek şey senin yarumda olman!"

Doğan bir kahkaha attı. "Aramıza hoş geldin! Tırnaklarını ne zaman çıkaracaksın yine diye merak ediyordum. Sana bayılıyor. Bir an sakınsın, bir an öfke dolu! Şimdi de sakın görünüyorsun ama çok öfkeli olduğun gözlerinden belli... Ne oldu? Bilmeden ne yaptım?"

"Hiçbir şey! Mesele de bu zaten! Evden uzaklaştıkça bana daha çok sahip olduğunu hissediyorum ve bu da beni korkutuyor. Sana olan nefretim her an artıyor. Elimde değil! Korkuyorum ve senden nefret ediyorum... Amacına kolayca eriştin! İki kez seviştin benimle! Üstelik ben de sana sonunda karşılık verdim. Ben... ben bunu unutamıyorum. Her ne kadar normal olduğunu söylersen de!"

Adam kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı.

"Bu muydu mesele? Bedenin bana tepki verdiği için mi kızgınsın?"

"Senin de dediğin gibi... elimde olmayan bir tepkiydi. Ve bunun çok hoşuma gittiği söylenemez!"

"Yine de sevinmelisin!" diye mırıldandı adam... Gözleri çekici bir şekilde parlıyordu.

"Öyle mi? O nedenmiş?"

"Hayatı boyunca bir kere bile orgazm olmayan kadınlar vardır! Sen ise ikinci seferde bunu yakaladın! Çok şanslısın!"

"Tabii sen de kendine pay çıkarıyorsun? Değil mi?" diye tiksintiyle baktı Pınar. "Kim bilir kaç kadınla sevişmişsindir? İğrenç bir şey! Tecrübeni benim üzerimde test etmen daha da iğrenç! Kendimi küçültülmüş hissediyorum. Keşke seninle hiç karşılaşmamış olsaydım!"

Adam sesini çıkarmadı. Gözleri yoldaydı. Sonra başını yine iki yana salladı. "Artık çok geç..." diye mırıldandı. "Bu konuyu hiç düşünme artık. Benimle yaşamaya alış..."

Birden aklına gelen bir soruyu sordu Pınar.

"Evli olmadığını biliyorum. Bana evlenme teklif ettiğine göre öyle olmalı! Peki, ya sevgilin? Bir sevgilin mutlaka vardır? Ben varken onunla da devam edecek misin? Aynı anda ikimizi de idare mi edeceksin?"

Genç adam gözünün ucuyla alay edercesine baktı. Pınar ilgilenmiyormuş gibi gözükmesine rağmen sorunun cevabını gerçekten merak ettiğini anlamıştı. Tüm kadınların ortak özelliklerinden birinin bu güzel kadında olmadığını düşünmek saçmaydı tabii!

"Gerçekten merak mı ediyorsun?"

"Elbette!" Dürüst cevabı adamı güldürdü. Gözleri kızgınlıkla parladı Pınar'ın. "Senden hoşlandığımdan değil! Kışkırdığımdan hiç değil!" diye itiraz etti. "Sonra bir kadının karşına çıkıp saçlarını yolmaya çalışmasını istemem. Hatta beni tamamen rahat bırakıp ona dönmen daha çok işime gelir. Sadece bir sevgiliyle karşılaşsam ne yapacağımı bilmek istiyorum. Bu kadar basit! Cevap versene! Şu anda devam eden bir ilişkin var mı?"

"Aslında..." diye başını salladı adam. "Bir şeydir kızlar birisi var." dedi o da dürüstçe.

Pınar iri gözlerle adamı süzmeye devam ediyordu. Genç adam fazla bir açıklamaya girmemiş, abartmamış, fikir belirtmemişti. Demek bir sevgilisi vardı? Kalbinin neden aniden uzursuzlaşmış, hatta biraz da sinirlenmişti.

"Ne yapacaksın peki?" dedi ifadesiz bir sesle. "İkimizi birden mi idare edeceksin?"

"Sanırım yollarımızı ayırmak zorunda kalacağım. Aynı anda iki kadını idare edecek kadar midesiz değilim."

"Ah, lütfen!" dedi Pınar alaycı olmasına çalıştığı bir sesle. "İnan ki benim için sorun yok! İlişkini gönül rahatlığıyla devam ettirebilirsin! Hatta sadece onunla yatıp belki beni geceleri rahat bırakabilirsin."

"Başkasıyla ilişkiyi devam ettirmeme ses çıkarmazsın yani? Öyle mi?" diye mırıldandı genç adam. Pınar'ın böyle rahat konuşması, elbette genç kadının ona duyduğu nefretin ve ilgisizliğinin deliliydi.

Pınar boğazına takılan kelimeleri çıkartmak için epey çaba sarf etti. Başka kadın? Evet, eğer başka bir kadın olsaydı, büyük ihtimalle adam hiç değilse arada bir kendisini rahat bırakırdı. Bu sabahki coşkulu sevimlere başka bir kadının ortak olması onu üzmezdi. Niye üzecekti ki? Kaşlarını çatı. Kahretsin! Bu fikirden aniden öylesine nefret etmişti ki!

Genç kadın kesin bir şekilde başını salladı. "Evet... Umu- rumda bile değil!" dedi onu hiç umursamadığını belli eden bakışlarla. "Yeter ki benden uzak dur!"

"Anladım," diye mırıldandı adam. Gözleri yeniden hızla akan yoldaydı. Pınar öfkeyle duruyordu. Neden öfkelendiğini de anlamıyordu. Dudaklarını ısırı. Parmakları bir süre kapının tutamağında tempo tuttu. Sonra dayanamadı. Başını çevirdi.

"Eee? Söylemedin?"

Genç adam hafif bir şaşkınlıkla ona baktı. "Neyi söylemedim?"

"Sevgilinle olup olmayacağını?"

"Az önce izin verdin ya?" diye homurdandı genç adam.

Pınar'ın gözleri öfkesinin etkisiyle daha da parladı. "Ben izin falan vermedim. Sanki beni dinleyeceksin de? Sadece umu- rumda olmadığını söyledim!" diye itiraz etti.

"E tamam işte! Bu izin vermek değil mi?"

Pınar başını yeniden kendi tarafındaki manzaraya çevirdi. Haklıydı galiba? Gözleri çam ağaçlarıyla kaplı tepelerdeydi. Arkadaki açık mavi gökyüzü ile çok tatlı bir uyum oluşturun- lardı. Görmeyen gözlerle bu uyumu izledi. Bir süre sonra yine yarındaki sessiz adama döndü.

"Onunla... evlenmeyi düşünüyor musun?" diye sordu ansızın.

"İlgileniyor musun?"

"Hayır," diye yalan attı. "Sadece bu sıkıcı yolculukta mu- habbet olsun diye sordum."

"Benimle muhabbet etmek istediğini söyleme sakın?" dedi adam gülererek. "Çünkü inanmam!"

"Başka seçeneğim var mı? Sadece vakit geçsin diye soruyo- rum. Söyle hadi? Esmer mi peki?"

"Hayır..."

"Sarışın mı?"

"Evet..."

Pınar dudağını kıvrıdı. "Gerçek sarışın mı?"

"Evet..."

Demek gerçek sarışındı ha? Ona baktı. Esmer kişiliği ile sa- rışın sevgilisi hoş bir tezat oluşturuyor olmalıydı. Güzel miydi acaba? Kesinlikle! Bunun gibi küstah ve kendisini beğenmiş adamlar sadece güzel kadınlarla çıkarlardı.

"Ona da para verdin mi?"

Genç adam iç çekti. Sonra alaycı bir bakışla ona baktı. Ka- dının güzel gözleri de alaycı bir gülümsemeyle doluydu. "Ha- yır..." diye mırıldandı genç adam isteksizce. Artık bu konu ca- rını sıkmaya başlamıştı. "Kocasını öldürme ona harcayamayacağı"

aklına getirmişti. Sevgili Durgun'un da geldiğini sanmıyordu. Öğür'ü yarı elde etmiş bir kadın neden yine bulemek istesindi ki?

"Çok mu?" diye sordu elinde olmadan. Adam yan göze ona baktı. "Bunu niye soruyorsun ki? Merak ettiğini sanmıyorum? Ayrıca güzelliği kavramı kişiden kişiye değişir."

"Ya evlilik?"
"Senin olduğu gibi ümitsiz! Onun kabul edeceğini sanmıyorum," dedi öyle olumsuz umarak.
Pınar güldü. Alaycı hoş olmayan bir gülüşü bu! "Demek bir kadın daha benimle aynı görüşte? Ona da bana davranışları gibi davranıyorsan zarafetli kadın seninle niye evlensin ki?"
Çekimser ona baktı. Derin bir nefes almak istedi ama kendisini tuttu. Adamın yüz hatları değişmemişti. Kadınsı bir merakla sordu. "Tabii ona bana davranışları gibi zorbaca davranmıyorsundur? Öyle değil mi? Onu herhalde güzel sözler söyleyerek kandırıyorsundur?"

Genç adam isteksizce gülümsedi. "Sana da güzel sözler söylemiyorum mu?"

"Benimki sayılmaz tabii! Ben güzel sözler söylemeni istemiyorum."

"Peki, sana daha sert davransam, gördüğüm en güzel kadın olduğunu söylemesem, seni beğendiğimi belli etmesem?.." diye mırıldandı adam yan göze bakarken. "Daha mı çok hoşuna gider? Böyle davranmam ikimiz arasında gelişen bu ilişkiyi senin için daha mı çekilir yapar?"

Pınar kendi tuzağına düşmüş gibiydi. Dudaklarını ısırıp başını çevirdi. "Umurumda olmazdı!" derken yalan söylüyordu. "Her halükârda benim için bir şey değişmiyor nasılsa! Sevgililerin de umurumda değil. Yeter ki bizi bir araya getirme. Mide bulandırıcı olacağından eminim."

Pınar yine sessizliğine büründü. Alanya'ya varıncaya kadar da çalan hafif müziği dinleyerek onun varlığını unutmaya çalıştı. Ama yine de sık sık onun kendi bedenine yaptıkları aklına

geliyordu. Bu adam kendi vücudunu belki ondan bile iyi tanıyordu. Hiç kuşkusuz bundan sonra da tanımaya devam edecekti. Bugüne kadar bedeninde öpülmeye ve okşanmaya hasas bu kadar noktanın olduğunu farkında bile olmamıştı. Daha evvel kendisini hiç bu kadar kadın gibi hissetmemişti. Ama hâfif bir kadın gibi... Onu okşamak da hoşuna gitmişti. Erkekliğine dokunmak, onun iriliğini içinde hissetmek... Tabii bu hoş duyguyu nefret ettiği bir adam sayesinde elde etmek de hiç hoşuna gitmiyordu.

İçindeki karmaşadan dolayı nefreti öyle büyüktü ki yan göze ona baktığında, ölmesi durumunda ne kadar mutlu olacağını düşünmekten kendisini alamıyordu. Elinden gelse onu öldürürdü. Hapse girmekten korkmasa, gece uyurken kalbine bıçağı saplamak çok kolaydı. Fakat içinde mantıklı bir taraf da onun için hapse girmeye değmeyeceğini söylüyordu.

Telefonu çalınca irkildi. Adam da genç kadının çantasına bakmıştı merakla. Pınar yan tarafa koyduğu çantasına uzanıp içinden telefonunu aradı. Sonra buldu onu. Eline alıp ekrandaki isme baktı.

"Erdem..." dedi Doğan'a göstererek...

"Aç ve onu başından defet!" diye homurdanarak emretti adam.

"Niye defediyormuşum?" diye öfkeyle sordu Pınar. "O hâlâ benim nişanlım!" Doğan'ın yüzünün kararması hiç umurunda olmadı. Yeşil düğmeye basıp telefonu kulağına götürdü. "Alo?"

"Alo, Pınar... Çok şükür... Telefonunu aldığını abinden öğrendim. Sana erişmek için çılgın gibi her şeyi yaptım."

"Evet... Bu sabah... Doğan... onu evden aldırılmış."

"Ben daha yeni öğrendim. Az önce abinle konuştum. Seni bulamadığımdan bahsettim."

"Beni... aradın mı?" Heyecanlanmıştı.

"Evet... Olanları öğrenince çıldırdım. Bu ne saçma bir şey? Deniz kendi isteğiyle gittiğini söylüyor ama buna inanmıyorum. Ne demek kendi isteğiyle gitti? Sen onun gibi bir herife durduk yere gitmezsin. Havuz başındaki konuşmamızdan sonra onun gerçek yüzünü daha iyi anlamışsındır zaten! Gerçi

"Sandığının aksine Erdem bana değer veriyor!" diye konuştu Pınar. "Arkamızdan yola çıkmış ama biz bir otele gidiğimiz için bulamamış."

"Bak sen!.. Ne öğütmüncü? Dür tahmin edeyim. Şimdi Antalya'da ve bizim de gelmemizi bekliyor öyle mi?"

"Evet!"

"Peki, ne yapacaktı? Burnumu kırıp seni geri mi alacaktı?"

"Sana gücünün yetmeyeceğini ikimiz de biliyoruz. Ayrıca o senin gibi bir dağ adamı değil."

"Öyleyse? Her şeyi bırakıp, aileni sefaletle sürükleyip orman kollarına mı atılacaksın?"

"Belki de öyle yaparım! Abim zaten bunu hak etti. Beni sana sattığında bunu çoktan hak etmiş oldu. Annemle babamın da mutlaka kıyıda köşede bir şeyleri vardır. Eskisi kadar rahat yaşamaları da açlıktan ölmezler..."

"Kendini kandırma! Hiçbir şeyleri kalmayacak. Üstelik ağabeyin hapse girecek! Sen bu güzellikle Erdem'i, hatta çok daha zengin bir kocayı rahatlıkla bulup hayatına devam edebilirsin! Bakire olup olmaman çoğu kişinin umurunda bile olmaz. Fakat ailen yok olur. Üstelik inan bana gelecekteki kocanı bile mahvedecek kadar güçlüyümdür. Bir konuda çok haklıydın. Gerçekten de tekin olmayan kişilerle çok gizli ilişkilerim var!"

Pınar şok içindeydi. İstemese de adamın sakin hali ve tehditkâr bakışları karşısında yutkundu.

"Sen bir canavarsın!" dedi zorlukla. "Bu kadar kötü olamazsın!"

"Sen daha hiçbir şey görmedin!" dedi Doğan gülümseyerek. "Şu anda bile Erdem'i Antalya'da bir kenara çekirip, çıplak bedenini bir inşaatın temelinde dolgu malzemesi olarak koydura bilirim. İnanmıyorsan eğer bir deneme yapabiliriz?.."

"Bunu... yapamazsın?" dedi Pınar nefes almakta zorlanarak.

"Yaparım..." Eline telefonunu aldı. Gözleri keyifliydi. "Sizin eve geldiğimde, bahçede sadece dört araba vardı. Arkadaşlarının ve sizin arabalarınız. Giderken ise Erdem'in arabasını fark

ettim. Tek Mercedes oydu. Geldiğimde yoktu. Erdem'e ait olduğunu anladım tabii. Plakası da akılda kalacak gibiydi. Adının baş harflerini kullanmış saf..."

Hepsi doğrudu. Pınar'ın gözleri nefretle dolmuştu. Doğan rahat bir tavırla bir numaraya bastı. Biraz bekledi ve ardından emirlerini sıralamaya başladı.

"Türker! Antalya'nın Alanya girişinde bir arabayı bulmanızı istiyorum. Büyük ihtimalle ilk ışıklarda olacaktır. Kar beyazı, en fazla iki yaşında Mercedes... Mersin plakalı ve EK kodlu... İçinde yaklaşık bir doksan boylarında esmer bir adam olacak. Beraberinde büyük ihtimalle yine iki üç kişi daha vardır. Belki de ayrı bir arabada... Ona göre hazırlıklı olun. Onu bulun ve oralarda ne aradığını sorun... Canını fazla yakmayın. Sanırım onun için üzülen birileri var. Sonra beni arayın."

Telefonunu kapatıp Pınar'a döndü. Pınar öfkeyle saldırdı ona... İki eliyle birden ona vurmaya çalışıyordu ama hem emniyet kemeri engel oluyordu hem de adamın çelik gibi parmakları. Siyah araba bir an için dümdüz yolda savrulurken, Doğan kolayca yönetimi ele geçirdi. Bileği acıyan Pınar acıyla bir çığlık attı.

"Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum..." diye ağlamaya başladı. Gözyaşlarının dökülmesine engel olamıyordu. Acıyan bileğini ovarken kapıya doğru sığındı. Başını cama yaslayıp sessizce ağlamasına devam etti. Hayatı nasıl bu hale gelmişti? Nasıl bu adamın eline düşmüştü? Nasıl onun oyuncağı olmuştu? Elbette ki her sorunun cevabını biliyordu. Hepsi o lanet abisi yüzünde olmuştu! Ondan da nefret ediyordu. Burununu çekerek başını çevirdi. Adama baktı. Yüz hatları bu kadar yakışıklı olan bir adamın bu kadar kötü olabileceğine inanmıyordu. "Tamam..." dedi yavaşça. "Sen ne dersen o olacak. Durdur onları!"

"Olmaz!"

"Ama neden? İşte kabul ediyorum..."

"Doğruyu söylediğimi ikinizin de anlaması lazım da ondan... Seni kandırmadığımı görmelisin. Ben blöf yapmam güzelim. Bunu anlayacaksın. O da anlayacak..."

"Yalvarırım yapma! Sana inanıyorum!" Ama Doğan'ın yüzünde gördüğü en güzel yüzü adamın böylesine canı sıkıyor inanamıyordu. "Bu kadar kötü olamazsın! Beni hak etmek için sen de bu şeyler yapmalısın!" diye bağırdı.

"Seni hak etmek mi? Yavrum... Senin maddi değerini yonlara dolar. Daha ne tutacağını da tam bilmiyorum. Sana evlenirsek bana oltukça pahalıya pataıyacaksınız! Ben bu parayı sırf seninle birkaç ay geçirebilmek için kocaman bir çirgi yaptım. Her gramın altın değerinde..."

"Ben mal değilim. Beni satın alamazsın. Ben bir kadıyım. Daha yumuşak davranılmayı hak ediyorum," dedi Pınar isyanla.

"Yine söylüyorsun. Seçim senin!.. Ben seni mal olarak düşünmüyorum. Sadece seni çok istediğimi ifade ediyorum. Daha evvel bir kadını bu kadar istediğimi hatırlamıyorum. Seni kapracak kadar sana tutkuluymuş! Meselenin sadece para ve cinsellik olmadığını anlamalısın! Sen benim için değerlisin!"

"Aman bundan ne gurur duydum!" dedi Pınar neredeyse tükürürcesine. "Ben ise seni iğrenç buluyorum. Sen kendi emellerin için insanları mutsuz etmeyi umursamayan zorbanın te-kisin! Sen... sen..." Söyleyecek kelimeler çoktu ama yeniden ağlamak üzere olduğundan ağzından çıkamamıştı.

"Ne düşünürsen düşün. Seni istiyorum ve önüme çıkan her engeli yıkarım!"

Genç kadın dişlerini sıktı. Onun dediğini yapacağını biliyordu. Kızgın gözlerle tekrarladı. "Ara adamlarını!.. Söz veriyorum... uysal olacağım!"

Adam kaşlarını kaldırdı. Ona inanmıyor gibiydi.

"Gerçekten mi?"

"Yemin ederim. Çok... uysal olacağım!" diye yalvardı.

Genç adam önce sessizce durdu. Hiçbir tepki vermedi. Yüzünden ne düşündüğü belli olmuyordu. Bir dakika kadar sonra ise Pınar'a inanmış gibi, uzanıp telefonunu isteksizce aldı.

"Türker... Yola çıktınız mı? Tamam? Planda değişiklik yaptım. Dediğim arabayı bulduktan sonra hiçbir şekilde canlarını acıtmayın. Sadece uyarın yeter. Anladın mı?"

Konuşması bitince, telefonu yine bir yere koydu. Gözleri kısa bir an Pınar'a döndü. Genç kadın buz gibiydi. Donuk, nefret dolu ve çaresiz... Yine o kazanmıştı. Bu hep böyle mi olacaktı? Bu adama gücü yetmiyordu. Kızgınlıkla başını çevirdi.

Otel Antalya'ya gelmeden çok önceydi. Side'nin birçok kavgasından birinden aniden döndü Doğan. Erdem'in zaten onları sağından birinden böylece belli oldu. On dakikalık kısa bir yolculuktan sonra, çok güzel bir otelin önünde durdular. Park yerine girerken birkaç kişi onları karşılamıştı. Burası da Doğan'a ait olmuyordu. Karşılayanlara bakılırsa bu kesindi. Ne olduğunu bile anlamadı. Şok içindeydi ve hiç ilgilenmiyordu. Adamlarla tanışılmayı beklemeden, uzakta durmayı tercih etti. Sonra onları arkasından otelin serinliğine girdi. Bir iki metre gerilerinde duruyordu. Adamlar bir an onu süzmüşler ama bir şey belli etmemişlerdi.

Odalara çıkmadan önce, bir şey içmek için davet edildiler ama Doğan'a donuk bir sesle odaya gidip dinlenmek istediğini söyledi. Gerçekten de yolda yorulmuştu. Virajlı yollar ve yaşadığı sinir harbi onu yıpratmıştı. Üstelik ne gülmseyecek ne de kibar davranacak hali vardı.

Doğan da onunla geleceğini söyledi. Valizi önceden odalarına çıkarılmıştı. Tıpkı diğer oteldeki oda gibi çok lüks ve genişti. Gözü tabii ki hemen geniş yatağı görmüştü. Anlaşılan oteldekiler, Doğan'ın karısı olmayan bir kadınla gelmesini pek de garip bulmamışlardı.

"Beni ne olarak tanıttın?" dedi alayla. "Metresin mi?"

"Bu çok kötü bir kelime... Kimseye bir şey söylemek zorunda değilim."

"Ama herkes öyle olduğumu bilecek! Ayn odalarda kalırsaydık olmaz mıydı?"

"Hayır! Herkes kız arkadaşım olduğunu bilecek ve ona göre davranacak. Kimsenin sana saygısızca davranmasına izin vermem!"

"Ne yaparsın? Onların da ayaklarına çimento döküp de nize mi atarsın?"

"Belki... Fakat böyle giderse senin dilini boynuna dolayacağım! Uyarımda deme!" diye homurdandı genç adam.

"Kadınlara da güç uygulayan tiplerden misin?"

"Bunu düşündüren ilk kadınsın."

"Demek benimle hep ilkleri yaşıyorsun?"

"Ne yazık ki evet!" Genç adam uzanıp onu kendisine çekti.

Karşı koymasına bile fırsat vermeden uzun uzun öptü. Pınar hiç kıpırdamadan, cevap vermeden öylece duruyordu. Daha önce de öpülmüştü ama böyle sert öpülmeye alışık değildi. Doğan da ilk kez onu böyle sert öpüyordu. Nefesi kesilecek gibi olduğu anda adam onu bıraktı.

"Bir duş alalım. Birazdan yemek saati başlayacak. Sen dinlenmek istiyorsan uzanıp dinlen. Benim biraz işim var. Saat sekizde yemek için gelir seni alırım." Genç kadını tuttuğu gibi ani bir şekilde bırakıp uzaklaştı. Onun utanmazca soyunup banyoya girmesini izledi Pınar. Side gerçekten çok sıcaktı ve havası şu anda Mersin'den bile nemliydi. O da adamın ardından bir duş almak ve gerçekten de yatmak istiyordu.

Yarım saat sonra odada tek başına kalmış, duşunu almış ve yatağa havlusuyla uzanmıştı. Henüz hava kararmamıştı. Daha dışındaki havuzdan gülüşme ve yüzme sesleri geliyordu. Balkonca çıkıp etrafı seyretme hissini engelledi. Telefonuna uzandı.

"Alo? Erdem!" dedi bir numarayı çevirdikten sonra.

"Pınar! Aşkım neredesin?"

"Bilmiyorum Erdem... Side tarafında bir oteldeyiz. Otelin adını bile bilmiyorum. Dikkat etmedim. Dur... Şurada... havluların kenarında yazıyor sanırım. Sen ne yaptın? Antalya'da mısın daha?"

"Evet... Az önce bir araba dolusu silahlı adam etrafımızı çevirdi. Yanımda birkaç kişi getirmiştım. Tedbir olsun diye..."

"Ne... ne oldu?" diye korkuyla kekeledi.

"Bir şey olmadı. Silahlarını gösterip yolumuza gitmemizi söylediler. Kimin yolladığı belli tabii! Sanırım seninle konuştuklarımızı Doğan da duydu değil mi?"

"Evet..."

"Neyse... Getirdiğim çocuklar tabii böyle mafya adamlara alışık değiller. Korktular. O şerefsizler giderlerken arabalarını lastiklerini de patlattılar. Şimdi lastikçi bekliyoruz. Ama ben bunların hepsini soracağım ona..."

"Erdem..." Sesi fısıltı gibiydi.

"Efendim?"

"Erdem... Senden rica ediyorum... eve geri dön. Bırak beni. Bu adam senin başına bir bela açacak. Bana açık açık söyledi."

"Seni tehdit mi etti?"

"Ondan başka ne beklenir ki? Lütfen peşimizi bırak. Beni birkaç ay sonra bırakacak zaten. Geri döneceğim. Hem ailem de kaybettiği her şeyi geri alacak. Deniz sana durumu anlatmış olmalı?..."

"Seni birkaç ay o adama mı bırakayım yani?"

"Erdem..." Derin bir nefes aldı. Gerçeği söylemenin zamanıydı. "Zaten artık... çok geç! O... dün gece... dün gece benimle zorla seviştin!" Bunu söylemek hem utanç hem de acı vermişti. Karşı taraftan derin bir sessizlik oldu.

"Pınar... Ben zaten senin bakire olmadığını biliyordum. Benimden önce de başka erkekler olduğunu biliyorum. Ben seni istiyorum. Vücudunu değil. Seni seviyorum ben! Fakat bu yaptığın için onu öldüreceğim."

Bu sözler inanılmaz bir mutluluk vermesine rağmen, bir yandan da genç kadının canını acıttı. Demek Erdem de daha önceden başka erkeklerle yattığını sanmıştı? Doğrusu onun bu kadar kötü olduğunu bilmiyordu. Fakat kesin olan bir şey vardı ki, bu adamı Doğan'dan uzak tutmalıydı.

"Eten... ben bir süre onun yanında kalacağıma söz verdim. Her şey yoluna girinceye kadar... Birkaç ay! Lütfen kendi için bızden uzak dur. Bir de senin canını düşünüp endişelenme. Kapılmayayım. Burada zaten kendimi yiyip duruyorum. İnan zinde yapacağı hiç bir şey yok!"

"Polise gidelim..."

"Yapamayız! Bu paranın ödenmesi için ona mahkûmuyuz. Bir anlaşma yaptım. Hem ne diyeceğiz? Kimseyi inandıramayız. Buraya kendi ayağımla kuzu kuzu geldim. Zaten eminim her yerde tanıdığı vardır. Baksana sizi eliyle koymuş gibi hissi buldu? Öyle zeki ki! Arabanın plakasına kadar her şeyi ilinde tutmuş."

"Peki, bu konuşmaya nasıl izin veriyor?"

"Bu da onun hiçbir şeyden korkmadığının ispatı! Seni araya çağıma eminim biliyordu. Aramamam için uyarımadı bile! Belki de sana gerçeği açıklamamın daha mantıklı olacağını düşündü."

"Pınar... Nişanımız!"

"Erdem, artık..." Üzüntüyle iç çekti. "...nişanımız yok. Bu durumda olamaz. Anlasana artık Erdem! Ben şu an her şekilde başka birisine aidiyim. Ona karşı koyamam..."

Derin bir sessizliğin ardından, Erdem öfkeyle nefes aldı.

"Allah şahidim olsun onu öldürteceğim! Bir adam bulup onu öldürteceğim!"

"Kimse bunu benden çok isteyemez! Fakat yapamazsın. Bu iğrenç herife birkaç ay dayanmak zorundayım. Ama nasılsa beni bırakacak. O zaman param da olacak. İşte o zaman ben de ondan intikam almanın yollarını düşüneceğim. İnan bana buna onun ölümü de dâhil!"

Görüşmeden sonra çınlçıplak bir halde çarşafın altına girdi. Gerçekten de yorgundu. Serin odada karışık düşüncelerle uykuya daldı. Huzursuz uyuduğu için de dönüp duruyordu.

Doğan odaya girdiğinde, Pınar hâlâ uyuyordu. Çarşaf üzerinden sıyrılmıştı. Bacaklarına dolanmıştı. Genç adam anahtar kartını bir kenara bırakıp yatağa yaklaştı. Bir süre onun duru

güzelliğini seyretti. Yüzünde makyaj bile yoktu. Ama o kadar güzeldi ki! Simsiyah saçları nemli bir şekilde yastığa yayılmıştı. Sirt üstü yatıyordu. Göğsü ve göbeği meydandaydı. Uyurken bile inanılmaz seksi ve hayret edilecek kadar masumdu. Onun bakire olduğunu öğrendiğinde çok şaşırılmıştı. Daha da fazlası, çok olmuştu. Çapkın Pınar... Hep böyle demişlerdi onun hakkında! Erkekleri elinde oynatan Pınar... Haksız da sayılmazlardı. Kendisinin kadınlara karşı bağışıklığı olduğunu sanırdı. Şimdi ise yirmi yaşında bir çocuğu delice isteyen bir adamdı!

Uzanıp örtüyü tuttu. Klima yüzünden üşüyecekti. Hafifçe üzerine doğru çekti. Tam çenesine kadar örtmüştü ki, Pınar gözlerini araladı.

Genç kadın önce ne olduğunu anlamadan baktı. Sonra adanın örtüyle oynadığını fark edince, bir çığlık atıp yataкта doğruldu. "Dokunma bana!..." diye bağırırken örtüyü boğazına kadar çekmişti. Gözleri korku doluydu.

"Sadece üzerini örtmeye çalışıyordum. Üşüyecektin!" diye homurdandı adam.

"Yalancı!..."

"Ne düşünürsen düşün. Karnın acımadı mı? Saat sekizi geçiyor."

"Aç değilim. Uyumak istiyorum."

"Olmaz. Önce yemek yiyeceğiz. Sonra da biraz eğleneceğiz. Animasyon izlemeye ne dersin?"

"Bu bir emir mi?"

"Belki!" Dönüp dolaba gitti. Pınar elbiseleri dolaba yerleştirmişti bile. Onun eşyaları arasında elini gezdirip yeni aldıklarından birisini çıkardı. Koyu mavi ve üzerinde siyah çizgiler olan çok seksi bir gece elbisesiydi. "Bunu giy! Eminim sana çok yakışacak. Buranın en güzel kadını olacaksın. Kimse senin sevgilim olup olmamanla ilgilenmeyecek bile! Erkekler sadece ne kadar şanslı olduğumu düşünecekler."

"Öyle misin?" İsterse güzel konuşmayı çok güzel beceriyordu bu domuz!

Genç adam elbiseyi yatağın kıyısına bıraktı. Gözleri gülmüyordu. "Elbet! Bana çarptığın andan itibaren hem de!"

"Keşke ayağın kayaydı da gül fideleri içine düşseydin! Canım daha az acırdı!"

Doğan neşeyle güldü. "Giyinecek misin, yoksa aklıma başka şeyler gelmesine izin mi vereceksin?" Gözleri çarşafın kıyısından gözükürken uzun bacaklarındaydı. Pınar hemen onları da örtmeye çalıştı. Ama ne yararı vardı ki? Bunların hepsi bu adamı ve istediği zaman alacaktı. Üstelik ona karşı koymayacağına da söz vermişti.

Çarşafa sarılı bir halde yataktan indi. Doğan da gülümseyerek ona arkasını dönmüş ve televizyonu açmıştı. Fakat odanın her tarafı ayna olduğu için, giyinirken bile gizlenmek mümkün değildi. Onun dikkatle televizyon seyrettiğini umarak çarşafı üstünden attı. Aceleyle mavi elbiseye uzandı. Dün gece denemedi almasına rağmen, gerçekten de üstüne tam oturmuştu. İncecik bedeni kadınsı bir şekilde ortaya çıkmıştı. Dekoltesi fazla değildi ama küçük seksi göğüsleri yeterince baştan çıkarıcıydı. Sırtı açık olduğundan sutyen takmadı. Ama dolaba gidip dantel külotlardan birisini aldı. Eteğini çekiştirerek elbisenin altına geçirdi. Böyle iyiydi.

Başını çevirdi. Doğan dikkatle onu izliyordu. Kızardı. Ne vardı ki kızaracak? Dudaklarının ve dilinin gezindiği yerleri düşününce utanması saçmaydı. Fakat yine de o herkesin zannettiği kadar rahat biri değildi. Kendi vücudu kendisi için bile henüz tabuydu.

"Beğendiniz mi efendim?" dedi alayla. "Beş milyon dolar eder miyim?"

Adam oturduğu koltukta rahatça biraz daha kaykıldı. "Daha evvel senin kadar iyi bir yatırım yaptığımı hatırlamıyorum!" dedi keyifli bir sesle. "Gecenin bitmesini sabırsızlıkla bekliyorum!"

Genç kadın çaresizce bir nefes aldı. Sonra samimi bir çocuksulukla sordu. "Her gece... yapmak zorunda mıyız?" Neyi kastettiği belliydi. "Karşı koymayacağım ama hiç değilse..." Devam edemedi.

"Olmaz! Seks zamanlama ile olmaz güzelim. Seni istediğim her an sevişmek hoşuma gidecek. Tabii ki senin de beni istediği her an!"

"Bu asla olmayacak! Benimle sevişmeni asla istemeyeceğim!"

"Bu durumda... benim arzularıma kalmış durumdasın. Ben ne zaman istersem o zaman birlikte olacağız. Önümüzdeki zaman ise çok az. İnan bana her gece bu güzelliğinden faydalanmak isteyebilirim."

"Ben de karşı koymayacağım... öyle mi?"

"Sen nasıl istersen! Karşı koyman beni engelleyemez."

"Sen bir canavarsın. Senden nefret ediyorum..." Gözleri yanıyor. "Süre dolunca ne olacak peki?" dedi bir süre sonra. Merakla esmer yüze baktı. "Beni... bırakacaksın... değil mi? Bir daha seni görmeyeceğim?"

Genç adam omuz silkti. "Evet... Gitmekte özgürsün! Zaman dolunca her türlü şekilde eski hayatına dönebilirsin. Değerli nişanlına! Lüks içindeki sorumsuz hayatına! Ya da istersen..." Gözleri alaycı bir şekilde parlamıştı. "...benimle kalmaya devam edebilirsin."

"Senin yanında bir dakika bile fazla durmam! Asla!"

"Beni bu kadar sevmene bayılıyorum," dedi Doğan gülerek. Sonra ona sokulup kollarının arasına aldı. Çekinmeden dudaklarına uzandı. Tatlı, arzu dolu bir öpücük verdi. Dolgun alt dudaklarını bir süre emip bıraktı. Pınar hafifçe titremeye başlamıştı. "Gidelim," diyen adamın gözleri ise ateş doluydu.

Az sonra odadan çıkmışlardı.

"Ben açık büfeden yemek istiyorum!" dedi Pınar donuk olmasına çalıştığı bir sesle. Hâlâ öpücüğün etkisindeydi. Elleri bile titriyordu.

"Bize özel olarak yemek hazırlayacaklardı?" diye mırıldandı Doğan.

"Sen istersen git ye! Ben açık büfeden yemek istiyorum. Tek başıma da yiyebilirim!" diye inat etti genç kadın.

Adamın bakışları değişti. Biraz daha kaşları çözdü. "Dün konuştuk!" dedi yavaşça.

"Evet! Ve ben minik bir Doğan'a daha dayanmam. Bu konuda benim bir şeyler yapmalısın! Benimle yatacağın çocuk olmasına engel olmalısın!"

"Çocuk!" diye mırılttı adam. Pınar onun tavrını takip ediyordu.

"Evet... İyi misin sen? Çocuk olan istemezsin, değil mi?" diye sordu.

"Evet... İstemem tabii!" Hiç de konuştuğu şekilde düşünür gibi değildi. Bu deli adam çocuk mu istiyordu yoksa? Seçim...

"Güzel... Senden kazara bir çocuğum olmasını ben asla istemem. Takdir edersin ki kimse midasını bulandıran bir erkekten çocuk istemez!" Dudakları onun emrettiği gibi sevimlice...

gülmüyordu ama gözleri ve sesi aynı şekilde sıcak değildi. Doğan kendisini topladı. Yeniden gülümseyen haline döndü.

"Ben olmasam kime bu kadar nefret kusacaksın?" dedi alayla.

"Merak etme... Çocuk konusunda ben sana yardımcı olurum."

"Sen mi korunacaksın?"

"Evet, olabilir..."

"Yanında var mı?"

"Hayır!"

"Ama prezervatif kullanmazsan bu gece benimle yatamazsın. Beni anladın mı? Yemekten sonra mutlaka gidip alalım!"

Genç adam iyice gülümser olmuştu. Gözleri keyifli bir şekilde ışıldadı. "Sonunda kaderini kabullenmiş gibi duruyorsun?"

"Çocuksuz olmanı EVET!" derken buzdan bir duvarın arkasından bakıyormuş gibiydi. "Ama para konusunda beni kandır...

dığını anlarsam bir an bile tereddüt etmeden seni terk ederim. Düzenli olarak ağabeyimi arayacağım. Ayrıca annemle babama da bir yalan uydurmam gerekecek. Evli olmadığım bir adamla yattığımı kimsenin, özellikle onların bilmesi şimdilik hoşuma gitmez. Beni anlıyor musun? Gerekirse bizi sevgili sansınlar."

"Başka?"

Pınar umursamazca omuz silkti. Şimdi çok pervasız duruyordu. "Başka bir şey yok! Sanırım sana beş ay dayanabilirim." Biraz da homurdanarak ekledi. "Çekici adamsın!"

Doğan bu sefer tatlı bir kahkaha atmıştı.

"Hiç içten değilsin. Gözlerin hâlâ böyle bakarken sana inanmak zor. Yine de bu kabullenmiş halin hiç yoktan iyidir. Hadi kalıp bu anlaşmamızı barda güzel bir şeyler içerek kutlayalım."

"Ya diğer şey?"

"Onu da sonra çıkar alırız. Hem belki şansın yaver gider. Belki bu sefer de karate milli takımına denk gelirsin!"

Pınar gülmemek için kendisini zor tuttu. Dudaklarının kıyısı hafifçe kıvrılmıştı. Dün geceki olay çok ilginçti ama yine de işe yaramamıştı. Adamın elindeki kızarıklıklar bile sabaha kadar geçmişti. Gerçekten de on kişilik bir ekip bulmadan ona kafa tutmamalıydı. Sonu karşı taraf için ve kendisi için hüsrarla bitiyordu.

Side'nin merkezine gitmeden önce bara gidip adını bile bilmediği bir kokteyli içmek zorunda kaldı. Tadı güzeldi. Bar çok sakindi ve kafa dinlemek isteyenler sağa sola yerleştirilmiş güzel masalara oturmuşlardı. Diğer müşterilerin çoğunluğu aşağı-

zeli havuz kenarındaki bardaydı. Hafif müzik altında içkisini yudumlarken adamla hiç konuşmadı. Yatağa girecekleri vaktin yaklaştığının bilincindeydi ve korkuyordu.

Side'de bir eczane bulmak ise çocuk oynuyordu. Zaten her yerde açık birinin ışıklı reklamını görmek mümkündü. Genç adam bebek olmaması için kullanacağı şeyin parasını verirken yanında duran Pınar, yine de kızardı. Sanki mahrem hayatla-

yanında birisi dâhil olmuştu. Eczacı delikanlının hem kendisine hem de adama bakan bakışları sanki "Gece neler yapacağımızı biliyorum!" der gibiydi. Üstelik Doğan büyük bir iş başarmış gibi sırtarak kolunu omzuna atınca, daha da kızardı. Sanki iki lise öğrencisiymiş ve ilk seks tecrübelerini gizlice gerçekleştirecek yollar arıyormuşçasına utanmıştı. Dahası Doğan genç kadının gözlerine bakarak eczacıya şöyle demişti.

"Bu yetmez, sen bize bir kutu daha ver!"

YEDİNCİ BÖLÜM

O gece yine sevişirken, bir kez daha kendisini kaybetmek ve adamın kollarında tatmin olmak. Pınar'ı çok yaralamıştı. Ondan nefret ettiğine emindi ama ne kadar kendisine engel olmak istese de adamın sevişmesinin sonunda kasılarak zevkin doruğuna erişmişti. Küçük çığlıkları ile ona sınıksız sarılmıştı. Onunla sevişirken aklına hiçbir şey getiremiyordu. Heyecanlanmasını engelleyebilecek o kadar çok düşünceye sahipti ki, neden birisi bile ilk bir dakikadan sonra aklına gelmiyordu? Bunu anlaması mümkün değildi. Bacaklarını, doladığı ince atletik belden çekmesi bile birkaç dakikasını almıştı. Nefesini düzenlemesi ise daha da fazlasını...

Bütün bedeni adamın kontrolündeydi. Seviştikten sonra genç adam yanına uzanmış, kalın kollarıyla ona sınıksız sarılmış ve öylece uykuya dalmıştı. Çıplak bedenlerinin teri bile henüz soğumamıştı. Seviştikten sonra ondan uzak durmaya çalışmasına rağmen Doğan ona aldırılmamıştı. Kollarına alıp dudaklarını saçlarına gömmüştü. Bir süre omuzlarını, kollarını okşadıktan sonra da derin bir uykuya dalmıştı.

Ondan ve kendisine isteği dışında hissettirdiklerinden öylesine nefret ediyordu ki, uykusu bile gelmiyordu. Kalbi hâlâ deli gibi atıyordu. Başı adamın göğsündeydi. Burnundan mis gibi teninin kokusu geliyordu. Daha evvel leş gibi kokan bir sürü erkekle tanışmıştı. Azıcık terlediklerinde kokuları hemen zehir gibi olurdu. Ama ne yazık ki Doğan onlardan değildi. Hiç değilse kötü koksaydı!.. O zaman onu böyle kolayca tahrik etmesi mümkün olmazdı. Fakat adam yeni doğmuş bir bebek gibi tertemiz kokuyordu. Üstelik istemese de, diline ve dudaklarına

147
dokunan o sert teninden gelen ter tadını, iğrenç diye sınıflandırmak mümkün değildi.

Parmak uçlarındaki tüyleri okşamamak için kendisini zor tutarak gözlerini yumdu. Bu adama beş ay nasıl dayanacaktı? Ve o her gece böyle doyumsuz olursa işi işt. Pınar boşalırdan boşalmıyordu ve genç kadını da tahrik etmek için elinden geleni yapıyordu. Ama bu hiç centilmence değildi. Gururunun ne kadar incindiğini fark etmiyor muydu peki? Elbette genç adam için kendi düşüncelerinin fazla bir önemi olmadığını biliyordu. O sadece güzel bir yüz ve güzel bir bedenden başka bir şey değildi. İncinmesi onun için neden önemli olsundu ki? Öyle olsaydı istemeyen bir kıza zorla tecavüz etmezdi.

Bir türlü uykuya tutmuyordu.

Ondan intikam almak için aklından türlü şeyler geçiyordu ama her seferinde onun kartlarının daha iyi olduğunu fark edip düşüncelerinden vazgeçiyordu. Bu adama işin sonuna kadar katlanmak zorundaydı. Bütün mal mülkleri ve paralarını alıncaya kadar onun koynuna girmekten, masasında yemeğini yemekten başka çaresi yoktu.

Onun ne kadar yakışıklı olduğunu ve fiziğinin ne kadar seksi olduğunu da artık daha sık fark ediyordu. O sadece yakışıklı denerek geçiştirilecek bir adam değildi. Onda engellenemez bir elektrik vardı. Mesela Erdem öyle değildi. Onun yanındayken hiç göğüs uçları canlanmaz, kasıklarına arsız bir sızma girmezdi. Bu zorunlu beraberliği daha zevkli hale getirmek aslında mümkün gözüküyordu. Bu kocaman bedenin ihtiyaçlarını karşılarken, daha önce farkına bile varmadığı kendi cinsel ihtiyaçlarını da giderebilirdi. Kendisini onun cömertçe verdiği cinsel şölene bırakabilirdi. Fakat nefretle zevk aynı anda yürüyebilir miydi? Ondan nefret etmesine rağmen şu anda bile kollarında yatmaktan rahatsız olmamasına zaten sinir oluyordu. Cinsel çekiciliği bu kadar güçlü bir erkeğe denk gelmesi çok kötüydü. Keşke göbekli, kel ve kısa boylu birisi olsaydı...

Keşke kollarındaki kadını da değil, sadece kendi zevkini düşünen bir erkek olsaydı!

Düğünceler içinde bir süre sonra farkında olmadan uykuya dalıyordu. Adında böyle nebati. Adamın vücudu ne kadar güçlü idi. Adında böyle nebati. Adamın vücudu ne kadar güçlü idi. Adında böyle nebati. Adamın vücudu ne kadar güçlü idi.

Sabaha karşı Pinar göğsünde gezinen bir el ile yarasağı gibi kendini anıyordu. Başını kaldırıp ona bakmaya bile gerek yoktu. Adamın hazırlanmış nefeslerini hissedebiliyordu. Seniri çıkarmadı. Göğüs uçları fazla sertleşti. İçinde tutmak istemediği bir kısıpı çoktan bayıyordu. Uykü sersemi o da adamın göğsünü okşadı. Sonra tıpkı onun gibi ihtirasla öpüşüne karşılık verdi ve kollarıyla sardı onu. Dilleri birbirine karıştı. İnkıyapı daha fazlasını istedi. Benliğine sahip çıkamıyordu. Delicesine bir arzu damarlarını sermişti. Yaptıklarının bilincinde olmadığı için, gerçeğin de uykuda gibiydi. O kadar güzel bir rüyaydı ki! Onu öpüp okşamaya bile izin vermedi. Tamamen hazırdu. Çabuk elması için onu cesurca davet etti. Sihrin kaybolmasından korkuyordu. Bu adam ne yapmıştı böyle kendisine?.. Sımsıkı yumulu gözleri ile onun kendisine sahip olduğunu hissetti. Bu çok güzeldi. Bacaklarını ona sardı. Daha fazlasını istiyordu. Daha da fazlasını... Onun korunmadığını biliyordu ama şu anda kendisini geri çekecek olsa ölebilirdi... Ve onu da öldürebilirdi!

Kalçalarını ona uydurdu. İnkıyapı adamın dudakları içinde kaybolmuştu. Elleri sık siyah saçları okşayıp duruyordu. Erkeksi dudaklarının ağzının üzerinden ayrılmasına izin vermiyordu. Bu kez onun için yapıyordu. Onun ihtiyaçları için... Çok güzeldi. Daha da güzelleşmesine inanamıyordu. Adam kendisini geriye çekip elleri üzerinde doğrulunca, başını geriye attı ve çarşafı sımsıkı kavradı. Her darbeye diri göğüsleri hafifçe sallanıyordu. İncecik bacakları adamı daha da derine çekiyordu. Ellerini çarşaftan çekip onun kollarını sımsıkı tuttu. Artık dayanacak gücü

kalmıyordu. O adamdan nefret ettiğini, her şeyin bir anlaşma olduğunu çoktan unutmuştu. Yalvardı ona...

"Hadi..." Daha lafı yeni bitmişti ki boğazından sessiz bir çığlık çıktı. Kastı kendisini... Sonra doyuncaya kadar adama emanet etti narin bedenini... O devam ettikçe çığlıkları kesik kesik çıktı. Ve son bir hazla dudaklarını sıktı. Onun da içine boşaldığı hissetti ama aldırmadı. İyice gerdi bedenini... Tırmaklarını koluna batırdı. Son ana kadar tuttuğu nefesini nihayet saldı.

"Ohh..."

Kollarını ve bacaklarını ondan ayırmadan önce Doğan'a birkaç dakika sımsıkı sarıldı. Sonra uykulu bir memnuniyetle yanına kayan adamın kollarına bıraktı kendisini... İlginçti... Satisfaksiyonları yapılan bu sevimlere pek itirazı yoktu.

Uyandığında kendisini inanılmaz doymuş ve zinde hissediyordu. Mutlulukla gerindi. Sonra neler olduğunu hatırlamaya çalıştı. Sabaha karşı olanları tam hatırlamıyordu. Tek bildiği sessiz çığlıklarla tatmin olduğuydu. Doymuş bir kedi gibi etrafına bakındı. Doğan odada değildi. Bu iyiydi. Şu anda onun yüzüne bakacak hali yoktu. Ondan hâlâ çok nefret etmesine rağmen, aldığı zevki inkâr edecek değildi. İlk defası hariç, her defasında yoğun ve gittikçe artan bir zevk almıştı. İlk defasında bile kendisini bıraksa tatmin olacağını biliyordu. Peki ne olacaktı şimdi?.. Beş ay boyunca böyle mi olacaktı? Sevmediği ama dokunuşlarıyla kendisini kaybettiği bir adamın verdiği zevk için hep böyle kendisini suçlayacak mıydı, yoksa kendisini salıverip zevk almakta bir mahzur görmeyecek miydi? İkinci yöntem daha mantıklıydı. Zaten adam açıkça söylemişti. Bedeninin hissettiklerine engel olamazdı. Ayrıca tecrübesizliği yüzünden olmayacağını da anlamıştı artık.

En iyisi bu konuyu ona çok belli etmemekti. Sevişmek istediğinde de fazla hevesli davranmasa iyi olurdu. Aslında gerçekten de hevesli değildi. İmkân olsa ondan hemen o an kaçabilirdi. Tek sorun, seks başladığında kafasındaki düşüncelerin sabun köpüğü gibi kaybolmasında ve onu tecrübeli ellere ve dudaklara teslim etmesindeydi.

iyi bir hanım ve erkeği hak ediyorsun. Fakat ne yazık ki sen kendinden başka bir şey sanıyorsun. Evlenmek istemiyorsan da nişanlıymış gibi davranabilirsiniz!"

Pınar onun güzel sözleri karşısında duraklamıştı. Bu kadar herif sevgisi kadar da iyi konuşuyordu. Soyladıklarında gözük pırıltı vardı. Bir erkeğin kapatmasıymış gibi davranıyordu. Söndü bile utanıyordu. Oteldekiler bir süre sonra hak istemedi. Söndü neler diyebileceklerdi? Zengin ve yakışıklı adamın kulağına düşenmiş gibi bir örümcek yerine koyacaklardı.

"Sonra... sonra beni zordamayacaksın, değil mi? Bir tuzak kurduğumu hissedersen intikamım feci olur! Yemin ederim herkese gerçeği açıklayacağım. Sadece durumu kurtarmak için nişanlı gibi görüneceğim! Doğru mu anladım?"

"Elbette! Tabii sen bana aşık olup evlenmeye niyetlenmezsen!" Sesinde hafif bir alay vardı. Onun diğer taraftan gülümseydiğini hissedebiliyordu Pınar.

"Sı... saçmalama!" diye kekeleydi. "Ölürüm de seninle gerçekten evlenmemi!" Bir an sustu. Kalbi o kadar gümürdeyerek atıyordu ki, onun telefonda bile duyulduğuna emindi. "Sen... sen gerçekten evlenmemizi istiyorsun, değil mi? Çocuk istiyorsun?"

"Evet... Çocuğum olsun çok isterim. Neyse, bu konuyu sonra konuşuruz! Sana iyi eğlenceler. Ne yazık ki ben çalışıp para kazanmak zorundayım. Yakın zamanda beş milyon dolar civarında bir para kaybettim de! Hayalimdeki güzel kadın evlenmeyi kabul etseydi daha da çok kaybedecektim."

Telefon kapanırken bile güldüğünü hissedebiliyordu. Şu lanet herife sinir oluyordu. İki günde bir insandan bu kadar nefret etmemiş, bir insana bu kadar kendisini emanet etmemiş, bir insandan bu kadar çok beklentisi olmamıştı.

Güzelce duş alıp giyindi. Kırmızı seksi bikinisinin üzerine uygun bir etek ve bluz giydi. Etek fazla kısa, bluz fazla açıktı ama neticede burası tatil yeri. Birçok kadın göğüsleri meydana bile güneşleniyordu. Üstelik bu kıyafetinin altından çıkacak olan minicik bikinisini daha da seksiydi. Doğan'ın bunları görmeyecek olması üzücüydü. Onu kıskandırıp kızdırmak kolay

olacaktı. Bunu hissediyordu. O tüm keyifli ve umursamaz halinin altındaki gururlu ve kıskanç adamı zaman zaman fark ediyordu. Eh, belki arada sırada bu silahı kullanmaktan bir zarar gelmezdi. Hatta onun yanında üstünü çıkarıp göğüsleri meydana güneşlense ne olurdu ki?

Kahvaltısını tek başına yaparken, onun gibi geç gelenlerin de olduğunu fark etti. Bazı erkekler tarafından süzülüyünü fark etmemesi için kör olması lazımdı. Daha evvel bu bakışlardan hoşlanırdı. Beğenilmek her genç kadın gibi Pınar'ın da hoşuna giderdi. On üç yaşından beri güzelliği ile başı derde girmeye başlamıştı. Vücudu gelişmeden önce bile erkeklerin ilgisini çekmişti. Hoş, vücudu şimdi de çok gelişmiş sayılmazdı ya! O sersemnin küçük göğüslerini aç gözlülükle avuçlayıp sertleşmiş uçlarını emdiğini hatırlayınca, istemeden içi ürperdi. Göğüsleri küçük, kalçaları dardı. Doğan'ın onu neden bu kadar beğendiğini anlayamıyordu. Acemi erkekler için çekici gelebilirdi. Bedeninin kendince bir çekiciliği olduğunu kabul edebilirdi. Fakat Doğan sersemnin yüzlerce kadın tanıdığından emindi. Çok daha güzel kalçalı ve iri göğüslü, seksi kadınlar! Bu kadar geniş tecrübeli bir adamın ona el koyacak kadar önemli ne güzelliği olduğunu anlayamıyordu.

İlgisizce onu süzen yakışıklı gence baktı. Doğan'dan birkaç yaş küçük, ondan biraz daha az yakışıklıydı. Orta boylu ve esmerdi. Ama klasik ölçülerde yakışıklı bir adamdı işte! Türk olduğundan da emindi. Adamın kahverengi gözleri sevimli bir gülümseme ile ışıldadı. Pınar bakışlarını kaçırdı. Ona cevap vermesi demek adamın hayatıyla oynaması demekti. Bu konuda gerçekten de Doğan'ın gazabından korkuyordu.

Kahvaltıdan sonra büyük havuza gitti. Güzel ve binaların gölgesinde kalan yerlerin çoğu kapılmıştı. Şezlongların çoğu boştu ama az sonra öğlen güneşi altında kalacaklardı. Bir tane boş şezlongu gözüne kestirdi ve oradan geçen otel personelin-den birine devasa büyüklükteki şemsiyelerden birisini açmasını rica etti. Genç adam hemen şemsiyenin altına girip bir manivelayı çevirmeye başladı. Az sonra en az dört şezlongu koruyacak kadar açılmıştı büyük şemsiye. Genç kadın ona yardım eden

gencin nefesini keserek pekilde gülümseyip ona teşekkür etti. Merakçı rengi gözleri bir an için içinde bulunduğu fedi duruma umutlaştığını gösteriyordu. Akşama kadar çok zamanı vardı ve bu süreçte sinir harbi yapmaktansa, eğlenmeyi denemeye karar vermişti. Nasılsa artık gerçek iyice meydana gelmişti. Doğan bir sürelğine onun sahibiydi ve ona karşı koymadığı sürece sorun çıkarmayacaktı. Adama artık karşı koymayacaktı. Bundan sonra daha kötü ne olabilirdi ki?

Yarın saat kadar kendisine zaman tanıdı. Erişebildiği yerlere önce bir tabaka halinde güneş kremi sürüp güneşlendi. Sonra tek başına bir güzellik ışığı olarak havuza girdi. Acele etmeden, sakince yüzdü. Ona bakan erkeklerin yakınlığını uzun süre yetecek keçe ihtiyacı yoktu. Bir erkeğin yakınlığını uzun süre yetecek kadar hissetmiş, öpücüklerini tatmış, okşayışlarını ve nefesini vücudunda hissetmişti.

Artık istemiyordu.

'Gece ne olur, nasıl direnirim bilmiyorum!'

Doğan ise o sıralarda dikkatini işine vermişti. En azından vermeye çalışıyordu. Ne zaman dikkati dağılsa, gözünün önünde öfkeli yeşil-mavi renkli gözler ve kırmızı sinirli dudaklar beliriyordu. Akşama kadar otelin müdürüne ait çalışma odasında, yanındaki birkaç kişiyle çalıştı. Onların verdiği sabah brifinginin ardından, önemli belgeleri inceledi. Boynu ağrımaya başlamıştı. O anda o güzel kadının yanında olup gözlerine bakmak ve onu yine kızdırmak isterdi.

Kapı açılınca ilgilenmeden elindeki kâğıtları incelemeye devam etti. Hemen yanında Otel Müdürü Hasan Bey, başka bir kâğıdı inceliyordu. Adamın ayağa kalkması ile başını ona kaldırdı. Hasan Bey gülümseyerek gelen kişileri karşılamıştı. O da onun yürüdüğü yöne baktı. Adamın karısı ve kızı, ellerinde birer tepsi ile çalışma masasına yürüyorlardı.

Elindeki kâğıdı dosyaya bırakıp kendisi de gülümseyerek ayağa kalktı.

"Derya Hanım... Nasılsınız?" dedi kadına gülümseyerek. Uzun boylu ve zayıf bir kadındı. Yaşına uygun olarak serin

tutacak ama kapalı bir giysi giymişti. Tepsiyi masaya bırakan kadın da gülümsüyordu ve nazıkçe elini uzattı.

"Teşekkürler Doğan Bey! İyiyim, sizi yeniden görmek ne güzel!"

"Aynı fikirdeyim." diye nazıkçe onayladı adam. Avucunda tuttuğu eli de nazıkçe sıkıp bırakmıştı.

"Belki bir şeyler atıştırmak istersiniz diye, size nefis tuzlu börekler getirdik. Sabahtan beri çalışıyorsunuz. Hem bu yiyecekler otel işi değil, kendimiz yaptık. Selma peynirleri koydu, ben de pişirdim."

Doğan inanılmaz çekiciliği ile diğer genç kadına döndü. Kahverengi saçlı ve çok güzel bir kadındı. O da annesi gibi uzun boyluydu ama gençliğine uygun olarak giydiği ince askılı bluzu ile oldukça çekiciydi.

"Nasılın Selma?" diye sordu gülümseyerek. Gözlerinin içine bakan güzel kadın da olumlu bir tebessümle karşılık vermişti. Birbirlerini dört yıldır tanıyorlardı. Selma'nın babası Hasan Bey bu otelin başına geldiğinden beri yani... Tabii o sırada daha küçük bir kız olan Selma şimdi oldukça güzel genç bir hanım olmuştu. Onun tam yirmi dört yaşında olduğunu biliyordu.

"İyiyim Doğan Bey, siz nasılsınız?" diye sordu o da güzel melodik sesiyle.

"Ensemdeki ağrıyı, gözlerimdeki yanmayı ve sırtımdaki sırtı saymazsak, doğrusu çok iyiyim. En azından karnıma gurultusu geçecek sayenizde!"

Selma kıkırdadı. Elindeki limonata dolu tepsiyi o da masaya bırakmıştı.

Uzanıp tepsi üzerindeki yarım ay şeklindeki peynirli çöreklerden utanmadan bir tane alıp hevesle ısırıldı. Sonra gözleri parladı. Tadını çok beğendiğini hemen belli etti. "Hımm! Bunlar harika olmuş! Hem de sıcak!" Uzanıp Selma'nın getirdiği tepside hakiki limonata da aldı ve keyifle bir yudum içti. Beğenisi kadınları memnun etmiş gibiydi. Nazıkçe kolunları gösterdi. "Oturamaz mısınız?" Kendisi de koluna otururken Hasan Bey'e işaret etti. "Soğutmadan yiyelim. Ne paralı

edemiyordunuz. Bu peynirli çöceği anısem bile böyle güzel yapı-
mıyos. Bunları çok sevdiğini unutmadınız da çok büyük bir
incecik Derya Hanım. Geçen sene fazla yediğin için beni çok
göğüsüz saymadınız inşallah?"

"Beğendiğin için çok seviniyordum. Yine yapmak zevk oldu."
"Harika..." Lokmasını tırıp gözlerini Selma'ya çevirdi. "Es-
tira nasılsı" diye sordu aniden. "İki senedir doğru düğün ge-
rilemedik. Şu yurt dışındaki işi bitmedi mi daha?"
Genç kadın gözlerini kaçırıp hafifçe. Gülümsemeye çalıştı.
"Biz boşandık!" dedi yavaşça. Doğan hayret ve üzüntüyle ka-
plarını kaldırdı.

"Öyle mi? Ne zaman oldu bu?"
"Geçen ay kesinleşti." Neşeli olmaya çalışan bir sesle ko-
nuştı. "Zor oldu ama öyle olması gerekiyordu. Artık her şey
bitti. Yine eskisi gibi özgürüm!"

Genç adam fazla üstelemedi. Konunun ayrıntısını nasılsa
öğrenirdi. Fakat bu güzel kadın için üzölmüşüü. Onların dü-
ğününde bulunmuşu. Ankara'daki evlerine hediye almışu.
Mutlu olacaklarını ummuşu ama anlaşılan bir şeyler yolunda
gitmemişti.

Bir süre ıvır zıvırdan sohbet ettikten sonra Derya Hanım
ona yanında getirdiği kadını sordu açıkça. "Yarın akşam için
sizi yemeğe davet edecektim. Yanınızda melek kadar güzel bir
genç hanımın olduğu söyleniyor. Kız arkadaşınız mı?"

Doğan başını sallayarak onayladı.

"Şimdilik... Yakında onunla evlenmeyi düşünüyorum!" Bu
yalan değildi zaten.

"Gerçekten mi? Ne iyi!.. İnsanın nefesini kesecek kadar gü-
zel olduğunu söylüyorlar. Şimdiden tüm otel kız arkadaşınızın
güzelliğıyle çalkalanıyor. Gerçekten de güzel olmalı! Sizin bir
gün evleneceğinizi hiç sanmazdım. Hayatınızdan çok mem-
nun bir haliniz vardı?"

Genç adam keyifle güldü. "İnanın şimdi hayatımdan daha
da memnunum. O güzel olduğu kadar zeki ve istediği bşşle-

Evlenmeden boyun eğmeyecek tiplerden!" Kadının gözlerindeki
bakışı görünce sevimlice yine gülümsedi. "Hayır, aklınızdakini
okuyabiliyorum. Bana zorla tuzak falan kurmadı. Ne hamile, ne
de başka bir şey!" Ona bir sır verir gibi hafifçe öne eğildi. "Doğ-
rusunu isterseniz ben ona tuzak kurdum. Yoksa benim gibi bir
adama dönüp bakmazdı bile!"

"İnanmam! Ama siz çok yakışıklısınız? Zenginsiniz de!"

"Bunlar onun bir erkekte illa ki aradığı özellikler değil sa-
nırım," dedi hayıflanır gibi.

"Neyse, yarın akşam onu da getirir misiniz? Tanışmak bi-
zim için büyük zevk olacak."

"Bir aksilik olmazsa, inşallah! Şimdilik bir planımız yok!"

Ana kız gidince Doğan, yine çalışmaya başladı. Bir ara yal-
nız kaldı. Müdürün halletmesi gereken acil bir iş çıkmıştı. Genç
adam evlilik üzerine düşündü. Pmar bu tertipten hoşlanmaya-
caktı. Onu nişanlıymışlar gibi etrafa tanıştırmak, evlenme-
lerini sağlayabilecek itici bir güç olabilirdi. Çünkü bu çekici ka-
dınla hakikaten evlenmek istiyordu. Fakat şimdilik nişanlılık
olayının bir gereklilik olduğunu ona doğru ifade edip ikna et-
meliydi. Yoksa Pınar'ı iyice huysuzlandıracaktı. Zaten sinirle-
mek için bahaneye bakıyordu. Yine de onun sınırını seviyordu.
O güzel gözleri pırıl pırıl oluyordu. Her kızgınlığı eğlenceli bir
macera gibiydi. Kabul etmeliydi ki bu kadın, iki günde onu çok
eğlendirmişti. Sinirliyen bile espri yapmaktan geri kalmıyordu.
Onu daha şimdiden özlemişti. Bir an önce kollarına almak ve
itiraz eden güzel dudaklarından öperek susturmak istiyordu.

Vakit ilerledikçe işi azalmaya başladı. Sonunda kontrol ede-
ceği şeyler bitti. Önündeki dosyayı kapatıp Hasan Bey'e döndü.
"Güzel! Bugünlük bu kadar yeter. Sanırım geriye bir şey de kal-
madı. Kalanını avukatlar halleder. Şimdi gidip karnamı al-
ralım. Saat sekizi geçmiş bile! Çörekler olmasaydı bu kadar da-
yanmam mümkün değildi. Çok tatlı bir eşiniz var!"

"Sağ olun..." dedi adam patronuna karşı nazikçe.

"Selma neden boşandı?"

[illegible]

Acele etmeden yerinden kalktı.

Telefona cevap vermedi. Tüm güzelliği ve zarafetiyle terakki
merdivenlerine yürüdü. İy ki bu uzun etekli, parlak yeşil renkli
gece elbisesini almışlardı. En azından adamın merdivende ko-
ğuştuğu kadın kadar güzel olduğunu düşünmek istiyordu.

Rüzgârda dalgalanan uzun saçlarını kadınsı bir şekilde sallayan adamın önünde durdu. Doğan da onu fark etmişti zaten. Telefonu kapatıp gülümseyen gözlerle karşısındaki kadına baktı. Pınar bu bakışlardan etkilenmemeye çalışarak gözlerini ona dikti.

"Aşıktan ölüyorum!" dedi ters ters. "Kadınla konuşman sabaha kadar sürecek zannettim!"

"Selma mı?"

"İhtimal ki o! Adını ne bileyim? Az önce konuştuğun güzel kadın!"

"Müdür Hasan Bey'in kızı... Çok tatlıdır. Sizi tanıştıracam. Aslından akıl etseydim bugün tanıştırdım. Yalnız başına kalıp sıkılmazdın!" Şimdi merdivenin dibinde karşılıklı durmuş konuşuyorlardı. Göze battıklarını ikisi de biliyorlardı ama alırmıyorlardı.

"Birincisi..." diye başladı Pınar. "...sen yokken sıkılmadım. Çok eğlenceliydi. İkincisi, o tatlı dediğin kadınla tanışmak gibi bir hevesim olmazdı. Eğer sevgilinsen hiç istemem. Senin zalimliğin

destine bir de kışkanc bir kadını çekemem!" Elinden geldiğince
konusmaya çalışmıştı. Adam gülümseyerek ve gayet
sakince duruyordu. Cevap vermemesi ve merakını tatmin et-
memesi canını sıktı. Hafif bir sertlikle sordu, "Sevgilin mi?"
"Sarmalamaz" dedi gülerек Doğan. "Benim sevgilim"

Sanırım gözü bir daha erkek falan görmek istemiyordur."

Sana bakışları öyle demiyordu ama! Gerçi beni ilgilendirmez. Benden uzak durduğun sürece ne yaptığın seni ilgilendirir."

kendilerine açık büfeden yemek seçerlerken de bir daha konuşmadılar. Sonunda ortak doldurdıkları salata tabağını da alarak boz bir masaya yerleştirdiler. Pınar adamın az bir şeyler aldığını görmüştü. Gözü ile manalı bir şekilde bakınca genç adam gülümsedi. Yalan söylemeyi pek sevmezdi zaten.

"Selma ile annesi bize peynirli çörek yapmışlardı. İkinci vakti biraz atıştırdık. Bu yüzden çok aç değilim."

"Ne güzel! Patron olmanın avantajları... Ben olmasaydım herhalde Selma Hanım başka fedakârlıklarda da bulunurdu?" diye alaycı bir burun kıvrımayla iğneledi onu.

"Mesela?"

Genç kadın cevap vermedi. Sinirli bir tavırla önündeki ete çatalını batırdı. Ona bakmadan yemeğini yemeye başladı. Salata tabağını ortak kullandıkları için, bazen çatalları birbirine değiyordu ama Pınar buna aldırmıyordu. Aklı bu sersemin o güzel kadınla daha önce yatıp yatmadıklarındaydı.

Yemekten sonra Doğan biraz yürümek istedi. Birlikte deniz kıyısına indiler. Onlar gibi bir sürü çift ve çocuklu aile vardı. Yemek sonrası yürüyüş yaparak yediklerini eritmeye uğraşıyorlardı.

Doğan kolunu genç kadının omzuna attı. Pazar uzun bo-yuna rağmen adamın kolu altında kendisini minicik ve narin hissetti. Ağır kolunun baskısını uzaklaştırmak için aralarına me-safe koymaya çalıştı ama imkânsızdı. Üstelik daha da sıkı sa-rılan Doğan, onu iyice kendisine çekti. Mecburen sesini çıkarmadı. Sıcak bedenini olduğu gibi kendi bedenünde hissediyordu.

Oyle robot gibi durmak da zordu. Adam ona sarılmasını istemeyince isteksizce bir kofunu onun kalın beline doladı. Parmak uçlarında sert bel kollarını hissetti. Sevişmeleri estuvarında eliyle o bel nasıl tutup kendisine çektiğini çok iyi hatırlıyordu. Ürperti. Yine kötü kaderinin gerçekleşmesine çok az zaman kalmıştı. Ama zevkli kadere...

"Çözdün mü?" diye sordu Doğan. Onun ürperdiğini hissetmişti.

"Fazla değil..." Tatlı bir rüzgâr saçlarını dalgalandırıyor, adamın kolu üzerinden uçuşuyordu.

"İstersen dönelim?"

"Benim için fark etmez!"

Sessizce biraz daha yürüdüler. Pınar denize baktı. Biraz ilerideydi ve isterse ayaklarını serin suya sokabilirdi. Ama ayakta hâlâ topuklu ayakkabılar vardı ve yürüme yolundan çıkmak mantıklı değildi. Her yeri kum olabiliyordu.

Doğan onun düşüncesini anlamış gibi genç kadını serin kumlara yönlendirdi. "Gel biraz oturalım..."

Kuma bastıklarında, itiraz etmeden ayakkabısını çıkardı Pınar. Biraz ileriye gidip denize yakın bir mesafede yere oturdu genç adam. Çevrelerinde pek az insan vardı ve çok yakın değillerdi. Genç kadının elinden tutup bir çocuk gibi bacaklarının önüne çekiverdi ve oturmasını sağladıktan sonra sırtını kendi geniş göğsüne yaslattı. Elleri incecik bele dolanmış, dudakları mis kokulu saçlarına gömülmüştü. Onun hâkimiyetinde olan genç kadın hiç ses çıkarmadan bekliyordu. Sırtında şu adam olmasaydı aslında güzel bir ortamdı. Belki başka bir erkekle çok romantik olabiliyordu. Dakikalarca böyle konuşmadan denizi seyretmek güzeldi. Ama Doğan'la değil! Ve bir eli arsızca sahip olduğu şeylere yönelmişti bile!

Kumaşın üzerinden göğsünü kavradığında ve istemese de sertleşmeye başlayan tepesiyle nazikçe oynamaya başladığında, başını yan çevirip ters ters ona baktı. Bu ne rahatlıktı? Fakat adam aldırış görünüyor. Sadece sevimlice gülümsedi. Karanlık olduğu için kimse onun ne yaptığını göremezdi. Pınar

çaresiz önüne döndü. Hafifçe iç çekti. Yine denize bakmaya ve okşanmalarına dikkat etmemeye çalıştı.

"Demek bugün hiç sıkılmadın?" diye arsızın tepesinden sordu adam.

"Hem de hiç!"

"Beni de özlemedin tabii? Bu kolayca belli oluyor!"

"Çok iyimsersin. Hep nefretle andım!"

"Halbuki tüm gün ben seni düşündüm. Senin yüzünden doğru düzgün çalışmadım. Söyle bakalım, havuzda sana takılmaya uğraşan kaç kişi oldu?"

Genç kadın göğsünü tutan eli çekti. Fazla sert değildi. Sertçe çekerse genç adamın inadını kolayca canlandıracağını biliyordu. Heyecanlanmasının artmaması için elin uslu durması lazımdı. "Bilemem... Ben sadece güneşlenip yüzmeyi tercih ettim."

"Hayret! Ama müdürün karısı bile senin ne kadar güzel olduğunu duymuş. Sanırım tüm otel senin güzelliğinden bahsediyor!"

"Saçma! Ben o kadar güzel değilim ki?" Dönüp içtenlikle adamın gözlerine bakmıştı. Ay ışığında gözleri kopkoyu mavi duruyordu. Ama pırıl pırıldı. Aklarında en ufak bir leke bile yoktu. Bir süre öylece bakiştılar. Sonra Doğan yavaşça onun dudaklarına eğildi. Bunu yaparken genç kadını iyice kendisine çevirmişti. Pınar artık onun kollarıyla iyice sarılıp sarmalanmıştı. Karşı koymadı. Dudakları hafif bir temasla birleşti. Adamın zorlayan bir hali yoktu. Hafif araştırdı ve okşar gibiydi. Pınar hiç kıpırdamadı. Belini kavrayıp çeken eller de çok nazikti. Bütün sorun buradaydı zaten. Yaptığı fenalığa rağmen bu adam ona karşı çok nazikti. Verdiği sözü tutuyordu.

Dudaklarını kaçırmaya çalıştı.

"İs..istemiyorum! Hem bir sürü kişi var!" dedi sesinde gizli gizli gırtlığı gizlemeye çalışarak.

"Onların hepsi turist! Böyle şeylere alışkınlar!"

"Ama ben değilim... Bana ne yaparsan kapalı kapılar ar-
dında olmasını tercih ederim."

"Sevgilini nerede öpeceğine kimse karışamaz!"

"Böyle söyleme dedim sana! Ben senin sevgilin değilim!"
Öylelikle kollarından kurtulmaya çalıştı ama genç adamın gölgesi
gibi kolları onu sarmıyordu. "Bırak beni!" diye sesizce haykırarak
"Sakın öl Ceren yakınıyorum."

"Ne bileceksin ki? Bana sarılman bile midemi bulandırmıştı!"

Doğanın yüzü değişti. Gülümsemesi silindi. Gözleri krad-
ları belli oluyordu ama bir şey demedi. Usluca onu bıraktı. Fi-
nat hemen uzaklaştı nefret ettiği adamdan. Ayaya kalkıp de-
nizden döndü. Ay eğriğinde ince fiziki ve dalgalanan uzun saçlarıyla
çok güzel dünyordu. Sonra suya gidip ayaklarını soktu. Biraz
ayaklarıyla kumu karıştırdıktan sonra dönüp Doğan'a baktı. O
anda ve o mesafeden yüzü fazla seçilemiyordu.

"İşin bitti mi?" diye sordu. "Burada yani?"

"Evet" Kızıştı, sesinden belliydi.

"Yarın gidiyor muyuz?"

"Hayır! Ertesi gün gideceğiz. Yarını sana ve kendime ayır-
mak istemiştin. Biraz gezer, biraz yüzer dinleniriz diye düşün-
müştüm. Akşama da zaten Selma'nın annesi Derya Hanım bizi
yemeğe çağırıyor."

Pınar suya itekstirce bir tekme attı. "Gitmek zorunda mıyız?"

"Değiliz..." Sonra sakince ekledi. "Ama gideceğiz!"

"Ya?"

"Merak ediyorsan söyleyeyim. Onlara evleneceğimizi söy-
ledim."

Pınar hayretle başını kaldırdı. "Ne... ne dedin?"

"Evleneceğimizi söyledim. Orada nişanlım gibi davranır-
san iyi olur."

"Sen... delirmişsin!" Hızla onun yanına gidip öfkeyle kum-
lara bir tekme attı. Kumların bir kısmı adamın üzerine saçıldı
ama Doğan sadece yüzünü korumakla yetindi. "Neden böyle
dedin? Nasıl böyle bir şey yaparsın?"

Adam umursamazca omuz silkti. Sesi gayet sakin, duruşu
gergin ama bakışları uyan doluydu. Elleriyile üstündeki görmediği

kumları silkeledi. "Telefonda söylemiştim. Senin daha rahat ol-
man için tabii! Aynı odayı paylaştığımızı sağır sultan bile duy-
muştur. Neticede onlar mutlu bir aile... Benim umurumda ol-
maz ama senin bu konuda endişelendiğini biliyorum. Bana o
an iyi bir fikir gibi geldi."

"Hiç de iyi bir fikir değil! Düşündüm de, sana nişanlımı-
şın gibi davranmam ben!"

"Hah... bu çok önemli değil. Senden beni aşkla karşılamayı
beklemiyordum. Ya da iki gün önce Erdem'in kollarına atılmak
için koştuğun gibi koşmanı! Yarın akşamki nişanlılık olayı be-
nim için hiç önemli değil. Kendini rahat hissedeceksen sevgi-
lim de diyebilirim? Ya da kestirmeden beraber yaşıyoruz, sa-
dece yatağımızı paylaşıyoruz da diyebiliriz?"

Pınar sinirle bir şey söyleyecekti ama sustu. Doğan haklıydı.
Madem yarın zorla da olsa bir akşam yemeğine katılması gere-
kiyordu, adamla ilişkilerini nasıl açıklayacağını şimdiden dü-
şünse iyi ederdi. Gerçekten de kimseye onun cinsel ihtiyaçla-
rını karşılayan bir kadından başka bir şey olmadığını söylemek
istemiyordu. Onun da bir kadınlık gururu vardı. Yutkunarak
kollarını göğsünde kavuşturdu. Doğan gerçekten de haklıydı.
Üstelik bunu sadece kendisini incitmek için düşünmüş ol-
ması daha çok canını acıtıyordu. Onun kendisini düşünmesini
istemiyordu. Ondan hiçbir şey istemiyordu. Fakat bu durum
onun yine de haklı olmasını değiştirmiyordu. O haklıydı. Adi
bir sokak kadını gibi onun kolunda yarın yemeğe gidemezdi.

"Öyle olsun!" dedi dudaklarını ısırarak.

"Evleneceğiz, öyle mi?" diye alayla sordu Doğan.

"Sadece yalandan!" İstemeden de olsa ağzından garip bir
cümle çıktı. "Tabii nişanlanmamız için şimdi evlenme teklif
etmen gerekir!"

Adam güldü. Aniden ayağa kalkıp ona doğru bir adım attı.
Pınar istemese de geriye doğru bir adım atmıştı. Gözleri gözlerin-
deydi. Ondan ürkmesine engel olamıyordu. O kadar iriydi ki! O
kadar güçlü ve engellenemez duruyordu ki! Tamamen bu adama
ait olduğuna hâlâ inanamıyordu. Omuzlarından yumuşakça

yakalansa kaçmaktan vazgeçti. Adam başını eğip ay ışığında bile soluk kesici durum güzellikini seyretti. Uzun kirpikleri alındaki gülümsemeyle gözleri adama garip bir ifadeyle bakıyordu.

"U habde... içimizi tam yapalım!" diye mırıldandı adam.

"Ne... Ne?"

"Pınar Hanım... Acaba?" Sustu. Başını biraz daha eğip gözünü adamın gözlerine devam etti. "...Acaba benim gibi zorla... Lat... dinlenmez... Nefret edilecek... Sana delice tutkun... Senin için her şeyi yapabilecek bir adamla... Hatta ölebilecek bir adamla EVLENİR MİSİN?"

Pınar nefesini tutmuştu.

Bu... Bu ne güzel bir evlenme teklifiydi böyle! Ömrü boyunca böyle güzel bir his duymamıştı. Erdem bile kendisine evlenme teklif ederken böyle hoş davranmamıştı. Sanki bir iş anlaşması yapar gibi evliliklerinin iyi olacağını, geleceklerinin parlak olduğunu ve ikisinin çocuklarının göz alıcı olacağını söylemişti. Fakat böyle güzel değildi!.. O evlenme teklif ettiğinde, söylediklerinin mantıklı olduğunu kabul etmiş ve teklifine sakince onay vermişti. Ama bu teklif... umduğundan çok daha güzeldi.

"Bu... bu çok gerçekçi... oldu!" diye itiraz etti nefesi kesilmiş bir halde. Büyülenmişti adeta!

"Kim bilir? Belki de ileride bunu gerçekleştirebiliriz?"

"Ben... seninle asla evlenmem!" diye inatla yinelemeye çalıştı Pınar. "Dünyanın sonu gelse bile!"

"Pınar... bu sonraki konu! Soruma cevap vermedin?" diye alay etti adam. "Benimle evlenir misin?"

"Ama bu... bu çok saçma! Ben sadece şaka yapmıştım! Bana yalandan evlilik teklif etmene gerek yok!"

"Fakat teklifi yaptım bile! Değerini bil! Numara bile olsa ilk kez bir kadına bu teklifi ciddi bir şekilde yapıyorum! Sen de nazik olup biraz rol yapabilirsin!"

"Bu çok saçma!"

"Pınar?"

"Hayır... Hoşuma gitmedi."

"Benimle yalandan bile olsa evli olmak o kadar korkunç mu?"

"Asla tahmin edemezsin! Bunun düşüncesi bile içimi ürpertiyor..."

"Oyle mi?" Adamın ciddileşmiş yüzü yumuşadı birden. "Şa... halde teklifimi kabul etmiyorsun?"

"Bence yaptığın zaten çok saçmaydı. Ben evlilik teklifi yaparken şaka yapmıştım. Yani ağzımdan birdenbire öylesine çıkmıştı... Yoksa öyle bir şey istediğim yok. Seninle evlenmek bense, herkesin bana orospu demesini tercih ederim!"

Adam ellerini çekip başını kaldırdı. Sesi donuklaşmıştı. "Anladım..."

"Anladığına sevindim. Sen benim için bir hiçsin! Evet, cinsel arzularımı meydana çıkarıp bunları utanmazca doyurdun ama? Senden zevk aldığım için şimdi de bir şeylerin değişeceğini sanma! Benim için hiçbir şey değişmedi. Ben zorla seninle sevişen bir kadınum ve sen de benim her zaman nefret edeceğim erkek olacaksın! İleride seni anarken kollarında zevk aldığımı hatırlamayacağıma emin ol!"

"Anladım dedim Pınar. İstersen fazla üsteleme!"

"Beni dövsen bile umurumda değil. Hatta daha iyi olur... Ağzım burnum çürük içindeyken nasılsa bana yanaşıp sevişmek istemezsin?"

Adam öfkeyle döndü. Ona cevap vermedi. Ayakkabıların yanına yürürken kısaca "Gidelim artık!" demekle yetindi.

Otelin geniş bahçesine geldiklerinde, müşterilerin çoğunun açık hava salonuna yöneldiğini fark ettiler. Otelin animasyon grubu bir gösteri yapacaktı. Her akşam aşağı yukarı bir saat kadar gösteri yapıp müşterileri güldürüp eğlendiriyorlardı. Doğan kendisini toplamış gözükerek ona bir soru sordu.

"Biz de seyredelim mi?"

"Hayır dersem ne yapacağız?"

"Bilmem... Çıkıp arabayla biraz dolaşabiliriz. Bana gidip bir şeyler içebiliriz! Ya da odamıza gidip dinlenebiliriz."

Genç kadının onunla yalnız kalmak gibi bir niyeti olmadığı an seçenekleri hemen gözden geçirdi ve animasyon grubunu yönetmenin daha akıllıca olacağına karar verdi. Burada kalırsanız balık içinde olacaktı ve en azından samimi olmaları gerek-meyecekti. Onun her dokunuşunda, içi nefretle ürperiyordu. Ölmesi için ettiği dualarını Allah'ın duymasını diledi. Hem de en kısa sürede! Ne iyi olurdu!

Plastik sandalyelere oturmadan önce, genç adam ikisine de birer meyve suyu aldı. Açık hava salonunun hemen yanı bardı zaten. Meyve suyunu alırken barmen kızın gülümseyişini fark etseydi, belki genç adamın morali biraz yerine gelirdi! Uzun boylu Rus barmen kız, bugün yüzerken de Pınar'ın dikkatini çekmişti. Sıcakkanlı ve sevimliydi. İyi de Türkçe öğrenmişti. Sevimli olmasına sevimliydi ama adama bardakları uzatırken gözle-lerin içine öyle bir bakmıştı ki, çoğu erkeğin içi titrerdi. Bu ba-kışın sevimlilikle ilgisi yoktu. Rastlantı eseri bu seksi ve doğal bakışı fark eden Pınar, gözlerini hemen Doğan'a çevirdi. Oysa adam kızı fark etmemiş gibi, hafif bir tebessümle bardakları al-mış ve ona doğru yürümeye başlamıştı. Yürürken bile çevredeki kadınlar, hatta genç kızlar, gözünün ucuyla adamı süzmekten geri kalmadılar. Pınar onun patron olduğunun öğrenilmiş olabi-leceğini tahmin etti. Sade giyimine rağmen biraz da çekici oldu-ğunu kabul etti. Bu karışım kadınlar için fazla dikkat çekiciydi.

İki sandalyeye oturup, diğer otel müşterileri gibi gösterinin başlamasını beklediler. Sonra lambalar söndü ve tiyatro sahnesi gibi bir sahne, ıslık ıslık aydınlandı. Beraberinde korkunç yüksek ama hareketli bir müzik etrafı sarmıştı.

Gösteri boyunca herkes hem gülerken hem de büyülenmiş gibi sahnedeki gençleri izledi. Zaman zaman seyirciler de gös-teriye davet edildi. Genelde çok komikti. Pınar istemese de içi-nden gelerek kıkırdamaktan kendisini alamadı. Gerçekten de ya-pılan şeyler, şakalar, yarışmalar, danslar komik, çoğu zaman aşırı gülünçtü. Doğan'ı unuttuğu zamanlar oldu. Bazen de ya-rında olduğunu çok iyi fark ettiği... Bir keresinde keyifle sahne-deki şaklabanlığa gülerken başını çevirdi. Genç adama baktı. O da sahneyi seyrediyordu ama yüzünde bir tebessüm bile yoktu.

Çatık kaşları ile öylesine bakıyordu. Onun sahneyi gördüğün-den bile şüpheliydi. Bronz teni sahne ışıkları değıştikçe, pırlı pırlı parlıyordu. Bir erkek için aşırı uzun olan kirpikleri yanı örtü-lüydu. Hayatında gördüğü en güzel kemerli burun ise, aslında onun ne kadar da gururlu olduğunu gösteriyordu.

Başını çevirdi. Az önce onu kırdığını anladı. Mutlu olma-lydı. Ettigi hakaretler demek ki arada bir yerini buluyordu? İç çekti. Neden bundan haz alamıyordu ki?

Ondan sonra bir daha da eskisi gibi gülemedi.

Animasyon gösterisinden sonra, havuzun kıyısında bir ma-saya oturup yeni içeceklerini yudumladılar. Doğan ilerideki pistte dans eden insanları seyrediyordu. Havuzun yanındaki açık hava pistinde, yaklaşık yirmi kişi müziğin ritmine göre dans ediyordu. Konuşacak bir konu olmayınca, Pınar içeceğini yarım bıraktı.

"İzin verirsen ben odaya gidip yatmak istiyorum? Bugün biraz yoruldum!" dedi yavaşça.

Doğan başını salladı. "İznime ihtiyacın yok! Dilediğin şeyi makul sınırlarda yapmakta serbestsin. Sandığın gibi esirim de-gilsin."

"Ben de tam öyle hissediyorum aslında. Senin esirin oldu-ğumu unutamıyorum. Şimdi gidebilir miyim?"

"Evet... Ben de birazdan gelirim. Bir iki şeyi daha kontrol etmek istiyorum. Sen git yat. Bende anahtar var."

Pınar ona iyi geceler bile dilemeden yanından ayrıldı. Ger-çekten de yorgundu. Tam odadan içeriye girerken telefonu çaldı. Kapıyı kapatıp telefonunu çıkardı küçük çantasından. Eline alıp arayan ismine baktı. Sonra gözleri kısıldı. Gecenin bu saatinde Erdem onu niye arıyor olabilirdi ki? Hem de Doğan ile yan yana olabileceğini bilerek! Buna nasıl cesaret ederdi?

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Doğan elleri ceplerinde, yere bakıyordu. Önünde devasa büyüklükte bir satranç tahtası vardı. Kocaman karolardan yapılmış ve kocaman plastik figürlü bir satranç tahtasıydı. Son on dakikadır yaklaşık on yaşlarında bir çocukla satranç oynuyordu. Çocuk çok zekiydi ve ona yardım eden iki yaştı daha vardı. Ama kararları veren ve uygulayan yine de ufak oğlandı. İkisi de birbirlerinin isimlerini bilmiyorlardı. Fakat bu önemli değildi. Genç adam çocuğa sevgiyle baktı. İleride böyle bir oğlu olması için her şeyini feda ederdi. Kimi insanlar sahip olduklarının değerinin asla farkına varamıyorlardı. Çocuğa bakınca içi sızlıyordu. Böyle bir çocuğu olabileceğini düşünmek saçma mıydı? Karşısında Pınar'a benzeyen bir çocuk canlanınca dik-kati dağıldı. Oğlan çocuğunun sevinç pırıltılı gözleri önünde yanlış hamle yaptı.

Birkaç dakika sonra çalan telefonu ile irkildi. Arayan numarayı görünce, oğlan çocuklarından birisine yerini alması için işaret etti. Karanlık bir köşeye çekilip açma düğmesine bastı.

"Alo?"

"Dostum, nasılsın?"

"Yeni bir şey yok! İyiyim... Bir sorun mu var?"

"Evet... Az önce senin baş belan bir telefon görüşmesi yaptın. Bunun ilgini çekeceğini düşündüm. Dinlemek ister misin?"

Doğan duyacaklarının hoşuna gitmeyeceğini bilerek derin bir nefes aldı. Fakat hayatta hiçbir zaman geri adım atmamış, hiçbir zaman başına gelecek şeyleri ertelememişti. Yine yapamazdı. Gerçekler ne ise öğrenecek, yaşanacaklar ne ise yaşayacaktı.

"Evet..." diye mırıldandı. Yine de duymaya çok istekli değildi. Kulaklarını telefona iyice yanaştırdı. Sanki bir kayıt değil de canlı bir konuşmaymış gibi her şeyi net bir şekilde dinlenmeye başladı.

"Alo, Pınar?"

"Erdem? Hangi cesaretle beni arıyorsun? Doğan yanımda olacaktı!"

"Hayır yavrum... Olmadığını biliyorum. Antalya'ya gelmediğini öğrendim, onun otelinde kaldığını anladım ve küçük bir araştırmayla hangi otel olduğunu öğrendim. Sonra bugün oraya bir adamımı yerleştirdim. Gün boyu sizi izledi. Sanırım Doğan ile gündüz başka başka yerlerdeymisiniz? Ama akşam yemek için buluşmuşsunuz? Her şeyi anında haber aldım. O sersemin seni kumsalda öptüğünü bile biliyorum. Tabii bunların hepsinin intikamını alacağım!"

"Erdem..." Genç kadının sesi tereddütlüydü. "Sen ne yapmaya çalışıyorsun böyle!? Lütfen bu işin peşini bırak artık!"

"Sen merak etme güzelim... O da hak ettiği cezayı bulacak. Ne yazık ki bunu otelde yapamam. Otelin dışında sürekli kapıyı gözleyen dört adamım daha var."

"Hayır... Böyle bir şey sakın yapma! Onun nasıl korkunç bir adam olduğunu ben yeni anladım ama sen benden önce zaten bunu biliyordun! Öyle değil mi? Ondan çekindiğini anlamıştım. Onunla baş etmek imkânsız, bunu ben de gördüm! Gözümün önünde iki boksörü dövdü. Birinin kolunu kırdı. Hem de hiç acımadan!"

"Korkma güzelim! Bu sefer ona uygun adamlar buldum. Çok param gitti ama olsun! Ben ağabeyin Deniz değilim. Benim olanı kaybetmeyi sevmem!"

"Böyle konuşma! Ben senin değilim. Biz sadece ruşanmışız. O da beni kendisine ait görüyor. Ben ikinize ait bir mal değilim."

"Lafın gelişi öyle dedim güzelim. Sadece seni ne kadar sevdiğimi anla diye. Bugün abinle konuştum. Doğan alacağının bir kısmı devretmiş bile... Bir kısım kaybınız olacaktır ama ben de geri kalan için yarıdım buldum. Adam tefeci elbette, ama bir süre bekleyeceğine söz verdi."

"Ne? Sen ne diyorsun Erdem?... Abimi bir de tefeciye mi teslim ettin? Para için bir beladan çekip başka bir belaya mı soktun?"

"Para çok büyük Pınar! Başka şansımız yoktu."

"Ben bunu istiyordum Erdem. Başımı daha da belaya girtilmişim."

"Korkma güzelim... Enseni altı-dört kullandırıcaz. Onu senin için. Diğer bilimsel denemelerden katıyorsa, bana yaptıklarının acısını göreceksin! Sana da tatlı!"

"Ne... Ne yapacaksınız?"

"Menek olma, ben katil değilim. Onu öldürmeyeceğim... Ama tüm beni uzun bir süre hasta yatıştıracak. Bizimle ilişkilendirmeni de imkânsız olacak. Bu adamlar profesyonel. Sadece onun dışı parçası çıkmam yeterli. Pınar burada sana iş dağıtıyor. Onun dışı parçası tek başına çıkmaması sağlarsan, başına hayati boyanca gelececek bir bela gelecek..."

Burada kısa bir sessizlik olmuştu. Doğan etrafına bakındı o sırada. Demek otekte onları izleyen bir casus vardı?

"Ne yapacaksınız?" diye sordu sonra Pınar.

"Ah yavrum... Göreceksin çok güzel olacak. Sen de istersin bunu değil mi? Onun zehasını çekmesini?.. Belki de ömür boyu taşıyacağı acıları, yaraları?.. Yakışıklı yüzünü tanınmayacak hale getirmelerini?"

Pınar kısa bir an duraklamıştı. Doğan onun neden durakladığını anlamadı. Kuşkusuz ki kadın bu intikam planının gerçekleşmesini isterdi. Belki de içindeki bir parçacık vicdan onu böyle duraklatmıştı?

"Evet, Erdem, evet isterim." dedi Pınar sakın bir sesle. Yine de tereddütleri olduğu belliydi. "Ama bu çok... tehlikeli! O aptal bir adam değil! Çok zeki... Bunu başarsan bile ikiyle ikiyi toplayıp gerçeği hemen göreceksin ve hayatı bize zindan edecektir. O da intikam almak isteyecektir!"

"Anlayamaz! Sen yanındasın ya! Nereden tahmin edecek? Beni de korkuttuğunu sanıyor. Üstelik kendisiyle uğraşmaktan bize vakit ayırmabileceğini bile zannetmem. Belki o da korkar! Bir daha bu tür işlerden uzak durmaya karar verir."

"Abimin bu plandan haberi var mı?"

"Yok! Ona söyleseydim kesinlikle karşı çıkardı. Kanunsuz işleri sevmes o! Bilirsin, antika birisidir. Hatta içinde bir parça gizliden o

Doğan denen serisini seviyor gibi... Önemli değil. Şimdi ne diyorsun? Onu bu gece veya yarın gündüz tek başına dışarıya yollayabilir misin? Ama senin onun yanında olmanı istemiyorum. Sana da bir zarar gelebilir. Onu tek başına dışarıya yolla! Mesela bir şey almasını iste!"

"Ne isteyeyim? Adamları var! Onlardan birisini yollar..."

"Hayır, özel bir şey iste! Sadece onun alabileceği bir şey! Seksi bir gövde, sırtın, kadın pedi gibi bir şey! Biraz yumuşamış gibi davran. Mutlaka kendisi çıkсын dışarıya!"

"Gel tuz geç Erdem... Ben korkuyorum ondan! O bir canavar! Bizi mahveder!"

"Sana ondan intikam alma şansı veriyorum Pınar!.. Bunu istemez misin?"

"İs isterim..."

"Güzel... Bir bahane bulup onu dışarıya yolla!"

"Ama... Aklıma bir şey gelmiyor..."

"Sen bulursun bir şeyler! Görüşürüz tatlım... Kendine iyi bak!"

Az sonra Doğan telefonunu kapamış, yeniden satranç oyununun başına geçmişti. On dakika sonra çocuğun yenmesine izin vermiş, gülümseyerek kara saçlarını karıştırmış. Biraz daha oyalandıktan sonra, elindeki boş meyve suyu bardağını bir yere bırakıp odasına yöneldi. Yüzü asık ve düşünceliydi. Genç kadın şimdi kuşkusuz onu dışarıya nasıl yollayacağını planını yapıyordu. Demek dışarıda dört adam onu bekliyordu? Bu önemli bir durumdu. Erdem'in inatçı kararlılığı hoşuna gitti. Ona bu iradesinden dolayı saygı duymamak elde değildi. Belli ki Pınar'ı kendince seviyordu. Onun Pınar için bunca çabalaması istemese de saygıyı hak ediyordu. Belki de yanlış yapmıştı... İlk kez vicdanı sızladı! Gerçekten de birbirini seven iki sevgiliyi ayırmış mıydı?

Kapıyı açtığında içerisi karanlık sayılırdı. Ay ışığı açık pencereden içeriye vuruyordu. Kapıyı kapadıktan sonra, bir an için yatakta yatan genç kadına baktı. Pınar örtüyü beline kadar çekmiş, sırt üstü yatıyordu. Üzerinde pijama olarak kullanıldığı ince askılı bir bluz vardı. Uyumadığını hemen anladı. Nefesi çok düzenli değildi. Lambayı yakıp ellerini yıkamak için

hançaya girdi. Yüzünü de gülecek yıkadıktan sonra odaya geri döndü. Kocaman yataktaki yatan güzel kadına baktı yine. Uyuyamadığı artık iyice belli olmuştu. Gözleri açık onu seyretiliyordu.

"Ne oldu? Uyuyamıyordun mu?" diye sordu sakince.

"Hayır!" diye miniklendiydi Pınar. Sesi bir garipti. "Yorgunluktan sanırım. Tam uyuycaktım sen girdin içeriye!"

Genç adam elleri kollarında onu seyretilen bir süre. Sonra omuz kıldırıp hafifçe "Üzgünüm..."

Pınar onun bakışlarında hiçbir farklılık görmemişti. O da adamı dikkatle süzüyordu. Kalbi gumbür gumbür atıyordu.

"Uyurum yine!" dedi sakın olmaya çalışan bir sesle. "Sa-

dece biraz başım ağrıyor!"

"İstedğin bir şey var mı?" diye sordu Doğan. İçinde garip bir his vardı. Onun bir şey için kıvrandığı bakışlarından belliydi. Anladı ki, onu dışarıya yollamak için bahane arıyordu. Kızın haklı olduğunu düşündü. Suçsuz bir adam olmadığını biliyordu. Saf olmasa da masum bir kızın hayatını tamamen altüst etmişti. Ona bir şans verse ne olurdu ki? İçini çekti. Artık yumuşama belirtileri gösterdiğine göre yaşlanıyor olmalıydı. "İstersen sana aspirin falan bulayım. Belki iyi gelir?" dedi sakince. Gözleri her şeyi bildiğini göstermeyecek bir samimiyetle genç kadına bakıyordu.

Pınar'ın gözlerinde bir ışık parladı. Dudakları biraz kısıldı.

Genç adam onun bu teklife sevinçle atılacağından emindi. Bu bahaneye bağlı olarak otelin dışına yollayabilecek bir yalan senaryosu kurması zor olmazdı. Gözlerindeki ışığın hemen sönmesi ve yüzüne isteksiz bir ifadenin bürünmesi ise, doğrusu şaşırmasına sebep oldu.

"Ben... gerek yok. Başım o kadar kötü ağrımıyor artık!"

"Emin misin? Gerçi şimdi otel eczanesi kapalıdır. İstersen iki dakikada otelin dışındaki eczanelerden birisine gidip geleyim?"

Pınar'ın gözleri irileşti. Şaşkınlık mıydı? Dehşet mi? Doğan sakın bir şekilde Pınar'a bakmaya devam ediyordu.

Genç kadın dudaklarını iyice sıktı. Her şeyin bu kadar kolay olmasına anlam veremiyordu. Deminden beri bir bahane

bulmaya çalışıyordu. Ondan intikam almasını sağlayacak bir bahaneye o kadar çok ihtiyacı vardı ki? Fakat şu işe bak, bahane kendisi gelmişti ayağına!..

"Gerçekten... benim için gider misin?" diye sordu zorlukla.

Aklına onun vücudundaki yaralar geldi. Neredeyse sayılamayacak kadar çoktu. Çoğu belli olmayacak kadar teniyle bütünleşmiş olsa bile, Pınar artık neredeyse hepsini biliyordu. Çekilen acıların deliliydi onlar. Geçmişte her ne yapmışsa, karşılığını da kendi bedeninden fazlasıyla ödemişti. Ve şu yüzündeki ifade! Ne kadar da doğaldı! Kendisi için dışarıya çıktığında bu suratın parçalanacağını ve bedeninde belki de daha beter yeni yaraların açılacağını düşününce, huzursuzca irkildi...

Adam omuz silkti. "Elbette!" Sonra aniden gülümsedi. "Senin için ölüme bile giderim tatlım. Yeter ki sen iste!" Sesinde tatlı bir vurgu vardı.

Pınar onun bu tavrı yüzünden öfkeyle ona baktı. Bu kadar yardımsever olmaya ne gerek vardı? Alt tarafı başının ağrıdığını söylemişti ve aslında şimdi gerçekten de ağrımaya başlamıştı. Evet dese?.. İşte adam dışarıya çıkacaktı. Üstelik de kendisi teklif etmişti. Sonradan Pınar'ı suçlaması için bir sebep olmayacaktı. Gecenin karanlığında, şimdi dışarıda kimsecikler de olmazdı. Bu saatte herkes oteline dönmüş, eğlencesine orada devam ediyordu. Ona yardım edecek kimse de olmayınca, dışarıdaki adamlar için Doğan'ı tuzağa düşürmek çocuk oyuncağı olurdu.

Fakat şimdi bu sersem adam neden bu işi birdenbire böylesine kolaylaştırmıştı ki? İçinde çılgın bir öfke yükseliyordu. Yanan gözlerini ondan kaçırdı. Yatakta sertçe yan döndü. Yastığını düzeltirken hıncını ondan almak ister gibi vuruyordu. Sırtını adama dönmüştü.

"Senden hiç bir şey istemem!" dedi kaba bir sesle. "Hem saat gerçekten de çok geç oldu. Şimdilik dışarıya acil çıkmanı gerektirecek hiçbir durum da yok! Ben idare ederim... Bence sen de yatıp güzelce uyu! Yorgun görünüyorsun! Tüm gün araba sürdün sayılır... Bu gece seks yapmazsan bir şey kaybetmezsin!"

Kahvaltıda Selma ile tanıştı. Yakından çok daha güzeldi ki
din. Pınar onun güzel gözlerindeki hüznünden de etkilenmişti.
Bu yüzden soğuk davranmak istese de davranamadı. Mesela
ma davet ettikten iki dakika sonra kendi yaşlı sayılan bu kadı
ma tatlı gülünsemesi, kendi kabalığına alıp götürmüştü. Çünkü
en baştan soğuk bir baş eğmeyle onu selamlamıştı.

Selma sadece çay içmekle yetinmi. Onlardan vacudu Pınar'ın ki kadar incedi. Onun göğüslerinin daha dolgun olması dışında Pınar, ondan birazcık daha uzun ve vücudu daha çocuksuydu. Genç kadın onun dolgun ve diri göğüslerinden gözünü ayırmadı. Bıldıktan sonra, dudaklarındaki hüzünlü ama samimi gülümsemeyi kolayca fark etmişti.

Selma geldiğinde aklı dün gecede idi. İkisi de kendi düşüncelerine dalmış bir halde kahvaltıya başlamışlardı. Önceki gece Doğan'ı dışarıya yollayabildiğini anladığında, nedense içini bir korku kaplamıştı. Erdem onu yollamasını söylerken, baştan bu çok zor gelmişti. Hiçbir bahane üretemeyeceğini düşünüyordu. Aklı çılgın gibi çalışıyor ve bahane bulmaya uğraşıyordu. Adamı öldürmeyeceklerini anlamıştı ama iyi bir ders verecekleri de belliydi. En azından birçok kemiğini kıracaklardı. Belki de yüzünde tanınmasını bile engelleyecek kesikler atacaklardı. Erdem'in sözlerinden öyle anlamıştı çünkü.

Ondan nefret etmesine rağmen, gözlerinin önündeki şu yakışıklı yüzün parçalanmasını istemiyordu. Böyle insanlık dışı bir oyunun parçası olmak doğru gelmiyordu. Doğan umurunda bile değildi ama kendi vicdarı açısından bu bir canilikti.

Basit bir adam dövdürme olayı olsaydı, kendisi de ona bir iki tekme atmaktan zevk alırdı. Fakat öyle değildi. İnsan olarak

177
bunu izin veremezdi. Üstelik adam kaç gündür silahını yanına
fili almıyordu. Numaradan uyardığı bu aşkta, o gidiğinde
örnek olmuştur ama adamın yine de iyi niyet alması öne-
rgeç olmuştur bir hap için, ömür boyu vicdan azabı çekemezdi.
İkameğine tereyağı sürerken, Selma da Pınar'ı izliyordu.
1999-2000 yılının güzel genç kızı. Belki de...

Pınar, gördüğü en güzel genç kızdı. Belki de kadın? Onların birbirleriyle aynı odada kaldıklarını biliyordu. Gerçi kral dairesinde büyük bir yatak daha bulunan başka bir oda daha vardı ama içinden bir ses, ikisinin seviştiklerini söylüyordu. Çünkü Pınar'ın duruşunda ve adama bakışında bir bakirenin sadığı değil, bir kadının sahiplenmişliği vardı. İlk başta Pınar'ın ondan hoşlanmadığını ve soğuk durduğunu hissetmişti. Bu da çok normaldi. Eğer bu yakışıklı adamın sahibi kendisi olsaydı, etrafına bir tane kadın bile yanaştırmazdı. Onların yaptığı gibi masalarına buyur etmezdi.

Pınar'ın zengin olduğu ve iyi yetiştirildiği de belliydi. Fakat en çok ilgisini çeken o güzel yüzyüdü. Simsiyah dalgah saçları, ince kemikli omuzlarından aşağıya doğru süzülüyordu. Yüzünün ovalliğine ve iri menekşe rengi gözlerine çok yakışıyordu. Dolgun dudaklarında ruj olmamasına rağmen kırmızı ve çekiciydi. O güzel sivri burnu elde etmek için ise birçok kade ameliyat masalarını tercih ederdi. Diğer yandan Pınar do-din ameliyat masalarını hiçbir şey yoktu. Öyle güzel, gal güzeldi. Yüzünde yapmacık hiçbir şey yoktu. Koyu, kavisli kaşları vardı ki, bakışlarına olduğundan daha da derin bir anlam veriyordu. Ne yazık ki o kaşlar sürekli çatlı gibiydi. Geldiğinden beri onun bir kere bile gülümsemediği, sanki baskı altındaymış gibi donuk durduğunu görmüştü. Bu kadar güzel bir kızın yetiştirilişinden dolayı herkese böyle me-safeli olabileceğini düşündü. Yoksa neredeyse dünyanın en ya-kışıklı ve mükemmel görünen adamıyla birlikte olan bir kadı-nın mutluluktan uçuyor olması gerekirdi. Adamın akı almaz parasından bahsetmiyordu bile! Doğan'ı yakından tanıyan ve cazibesine kapılan bir kadının, öncelikle adamın parasını dü-şünebileceğini sanmazdı.

"Kahvaltıdan sonra ne yapıyorsun Pınar?" diye soru sordu. "Seninle denize gidelim mi? Denizimiz de çok güzeldir."

Bu da içinde Doğan'ın planıydı. Sabah Selma'yı aramıştı. Ne iş olduğunu ve o konuda Pınar'ın saklanması için önerileri. Yine güzel bir kadın olmalıydı. Genç kadının tek amacı harada saklanması idi. Kurnalar çok gü-

"Biliyorum... Akşam biraz kurnasala bakalım. Kurnalar çok gü-

Pınar ilk kez işlerini gibi adama bakınca, Selma anlama-
dışı bir his ile onun endişeli gözlerini inceledi. Pınar'ın onu sev-
diğini düşündü. Belki de adamdan ayrı kalmak istemiyordu?
Kocanın menekşe gözler adama ne kadar da tutkuyla bakıyorlardı! Evet,
Doğan'a karşı öyle şen şakrak kahkahalar atmıyordu. Onunla
konuşurken de hafif bir yakınlığın dışında yakınlık göstermi-
yordu. Ama bakışları! O bakışlar o kadar farklıydı ki. Etrafın-
daki erkeklere soğuk nazırlarla bakan bu dünya güzeli kadın,
söz konusu karşıdaki adam olunca sadece gözlerinin içine
bakacak kadar değişiyordu.

Pınar ise başka bir sorunun peşindeydi. İçini bir sıkıntı sardı.
"Ne işin var?" diye sordu aynı sıkıntıyla. Kalbi birden hızlı hızlı
atmaya başlamıştı.

"Selma'nın babası ile bir iki işimiz kaldı. Fazla değil!"

"Burada mı?" Biraz rahatlamıştı. "Otel içinde değil mi?"

"Anlamadım?" Doğan çayından bir yudum alıp uzaktan
onlara bakan birine çevirdi bakışlarını. Gece bahçede satranç
oyndığı esmer çocuktan bu. Gece giderken adının Güray oldu-
ğunu öğrenmişti. Çocuk da anne ve babasının yanında kahvaltı
ediyordu. Doğan'a doğru gülümseyerek el salladı.

"Otelde mi diye sordum?" diye tekrarlardı Pınar. Bugün ada-
mın biraz düşünceli olduğunu fark etmişti. Hâlbuki sabaha ka-
dar ona sarılarak güzel bir uyku çekmişti. Pınar da ilk yarım saat
hariç, sonradan onun kollarında çok güzel uyumuştur doğrusu!

Çocuğa gülümseyen Doğan, dikkatini Pınar'a çevirdi. Pı-
nar onun kime gülümsediğini anlayamamıştı. Ne olabilirdi ki?
Yine güzel bir kadın olmalıydı.

"Evet..." dedi genç kadına. "Otelde tabii!"

"Dışarı çıkacak mısın?"

Doğan kaşlarını hafifçe kaldırdı. Esmer yüzünden bir şey
anlamak mümkün değildi. Koyu yeşil gözleri şimdi siyaha ya-
lındı. Gülümseyerek sordu.

"Çıkmam mı gerekiyor? Almamı istediğin bir şey mi var?"

Güneş kremi, ruj falan?"

Genç kadın o kadar hızlı cevap verdi ki, kendisi bile şaşırdı.
"Hayır..." Sonra tereyağı ekmeğini isteksizce ısırıldı. "Her şeyim
var. Çıkman gerekmiyor..."

"Çekinme hadi... Ne lazımsa söyle! Sanırım bir ara çıkmam
gerebilir..."

"Sana bir şey istemediğimi söyledim ya!" dedi hırçınca.
Selma'nın varlığından dolayı sesini yumuşatmıştı. "Hani sen
de dinlenecektin? Kendine biraz vakit ayıracaktın?"

Adam omuz silkti. Yanına doğru gelen oğlan çocuğuna ba-
kıyordu. "Dün gece seninle konuşmamızdan sonra aklımda ol-
mayan bazı gelişmeler oldu. Siz yine de Selma ile denize gidip
eğlenin. Ben de bir aksilik olmazsa öğleden sonra yanınıza uğ-
rarım. Önce işlerimi halletmem lazım."

Pınar umursamazca davranmaya çalışıyordu ama gözü-
nün ucuyla adamı süzmekten de geri kalmadı. Tartışacak bir
şey yoktu. Ona engel olamazdı. Dışarıya çıkmasına engel ola-
mazdı. Zaten çok da istemiyordu. En iyisi onu kendi haline bi-
rakmaktı. İyi bir dersi hak ediyordu. O zorba ve acımasızdı.
Parasının gücünü kendi zevki ve çıkarları için kullanmaktan
çekinmeyen canavarın tekiydi. Yüzünde onlarca bıçak darbesi
olsa bile umursamazdı. Belki de bir arabayla çarpıp kaçarlardı.
Birkaç kırık kemikle kurtulurdu. Belki de istediği olur... acı dol-
muş bir ölüm onu beklerdi.

Kalbi sızlayınca elinden bıçağını düşürdü.

"Gimme..." diye fısıldadı.
"Mesela Doğan Arıca!" dedi bir oğlan gıcıkça. Pınar ona
birazlık eğildi. Zeki bakışları ve yakışıklı bir çocuktur. Çocu-
ğundan adamı sevdiği belliydi. Onu tanımadığına göre dün gece
kendisi yatacağı çıkarttı sonra lanıymış olmalıydılar.
"Mesela Güneş!" dedi Doğan gülümseyerek. "Çünkü
bugün seninle bakalım?"
"Evet. Havuza gideceğiz. Sen de gelecek misin?"
"Belki sonra..."
"Gece yine satranç oynar mıyız?"
"Belki..."

"Bu sefer mahsustan yerilme ama? Ciddi bir maç yapalım!"
"Sen çok zekisin!" dedi adam gülerken. "Seni yerimek zor!"
"Gel ama tamam mı?"

"Tamam... Beni seninle yapacağımız maçtan ancak ölüm
ayırır. Söz gelmeye çalışacağım!"

Pınar bu sözler üzerine dudaklarını sıkarak bakışlarını oğ-
landan ayırdı. Şu ölüm lafı canını sıkıyordu. Böyle kötü bir pla-
nın parçası olmak istemiyordu. Bir yandan da onun ne kadar
iyi bir baba olacağını düşünüyormuştu. Öyle ansızın... Sebepsiz
yere... Çocuğa karşı sesinde öyle güzel bir ton vardı ki Pınar
daha önceden onun bu tonla konuştuğunu duymamıştı. Ken-
rildiği belliydi.

Çocuk yanlarından uzaklaştıktan sonra Pınar sessizce ye-
meğine devam etti. Selma da giysilerini değiştirmek ve ma-
eden Doğan ise genç kadına bakmıyordu. Pınar şimdi onun
ezici bakışları olmadan daha rahat kahvaltı edebiliyordu. Genç
adamla ilgilenmiyormuş gibi davranıyordu. Fakat akli yine de
adamdaydı. Onun tek başına oteli terk edip etmeyeceğindiydi.

"İşini daha erken bitiremez misin?" diye sordu birden.

Hadi bakalım! Bunu niye sormuştu ki? Şimdi de adam 'Ne-
den?' diye soracaktı. Buna bir cevap bulması gerekecekti. İşin kötü

şunu cevabı kendisi de bilmiyordu ki! Adam kaşlarını yine ha-
rıştırmıştı. Sakin bir duruşla, kızın korktuğu soruyu sordu.
"Neden?"

"Ne demek neden?" dedi Pınar öfkeyle. "Beni buraya isteğim
olup da getiriyorsun! Sonra da bir paçavra gibi beni bir başıma
bırakıp iki gün ortadan kayboluyorsun. Herkes bana yiyecek
gibi bakarken yüzüp güneşlenmek ne zor biliyor musun sen?"

Adam keyifle güldü. "Tatlım... Dün hiç saklandığını, çok
rahat olduğunu söylemiştin?"

"Yalan söyledim. Elbette varlığın canımı sıkıyor ama beni
çirliplak soyan bakışlardan da hoşlanmıyorum. Yanımda sen
olursan hiç değilse bu bakışlar kesilir. Şimdi Selma da bugün
benimle aynı durumda olacak."

"Saçma! İkiniz de güzel ve çekici kadınlarsınız. Elbette ba-
kanlar olacaktır ama sanırım kimse sizi rahatsız etmez!"

"Ben yine de yalnız kalmak istemiyorum. Müdürlük ne işin
varsa hallet ve yanıma gel! Bu komediden sıkıldım. Madem beş
ay birlikteyiz, hiç değilse bana hak ettiğim değeri ver."

"Bunları söyleyen ben miyim?"

Adam gülmesini sürdürdü. "Bak sen! Bunları duyacağımı hiç
düşünmezdim. Hoşlanmadığın bir şeyden kurtulmak için hoş-
lanmadığın bir adamdan yardım istiyorsun? Bir canavardan?..."

Bu sözü üzerine Pınar endişeyle adama baktı. Adamda ho-
şuna gitmeyen bir şey vardı ama tam olarak ne olduğunu an-
layamıyordu. "Buna 'Yağmurdan kaçarken doluya tutulmak' denir!
Öyle değil mi?" diye alay etti Doğan.

"Aynen öyle! Aynı zamanda 'Denize düşen yılana sarılır' da
diyebiliriz."

"Şimdi de yılan mı oldum?"

"Hem de en tehlikelisinden!"

"Bu iyi işte!" Adam peçetesiyle ağzını silip umursamazca
bakmaya devam etti. Sonra kabul etmiş gibi başını salladı. "Peki,
Hasan Bey ile olan işimi kendisine devredeceğim. Sanırım o
halledebilir. Ama cidden dışarıda yapmam gereken bir iş var."

"En kısa zamanda gelip size korumalık yapacağımıza söz veriyordum. İşim biter bitmez ge-"

"Hayır!" dedi Pinar aceleyle. Onun sözünü kesip sertçe cırtılını masaya bırakmıştı. Artık o da yemek istemiyordu. İşini iyice kaçınıyordu zaten!

"Nece 'Hayır'?" diye hafif şaşkınlıkla sordu Doğan. Genç kadının ona bakan donuk gözlerindeki sıkıntıyı hissetti. Pinar bir şeyler söylemek ister gibiydi ama buna zorlandığı da belliydi.

"Gitme!" dedi sonunda Pinar yavaşça.

"Neden Pinar? Sanki bugün otel dışına çıkmamı istemiyormuşsun gibi bir his var içimde?.." Sesi gizem doluydu. "Yumuşaktı... Ama onun cevabını içtenlikle beklediğini gösterecek kadar da kararlıydı.

"Gitme işte!"

"Sebebini söylemedikçe yapabileceğim bir şey yok! Gidip kendime iyi bir gözlük almak istiyorum. Geçen gün kınldı ve ben size korumalık yapacaksam bir gözlüğe ihtiyaç duyacağım. Çıplak gözle güneşe bakamam... Sonra başım ağrıyor!"

"Ben de geleyim o zaman..."

Adam gülümsedi. "Şimdi endişeleniyorum işte! Sen de mi gelmek istiyorsun? Niye böyle davrandığını anlamadım? Sanki benim için endişeleniyor gibisin! Sevgilim gibi davranman hoşuma gidiyor tabii ki ama gerçeğin böyle olmadığını ikimiz de biliyoruz. Alt tarafı gözlük alacağım."

"Otelin mağazasında yok mu?"

"İstedğim gibi yok..."

"Sonra al... Yarın mesela! Madem iki gündür dayanıyorsun, bir gün daha dayan!"

Adamın onu dinlemeyeceği ve gideceği o kadar belliydi ki, Pinar iyice öfkelenmişti. Gururundan o kadar taviz verip onu korumaya çalışıyordu ama bu alçak adam dinlemeye bile yanaşmıyordu. Doğan'ın gülümsemesi yok olmuştu. Ciddi bir ifadeyle reddetti.

"Gitmem lazım..."

"Gitme..." Birkaç saniye sustu. Başka çaresi yok gibiydi.

"Sana... Sana zarar verecekler!" diye fısıldadı.

Oh, nihayet söylemişti işte. Doğan ifadesini hiç değiştirmediydi. Öyle ki Pinar onun zaten bunu bildiğinden şüphelendi. Ama biliyor olamazdı? Bu sakinliği her zamanki gibi kendisine güveninden kaynaklanıyor olabilirdi.

"Kimler?" diye sordu aynı sakinlikle.

"Dışarıda bekleyen dört adam var... Bunlar profesyonel... Ne yapacaklarını bilmiyorum ama bir şeyler yapacaklar. Kalıcı şeyler! Belki de yüzünü doğrayacaklar. Bilmiyorum... Ama gitme!"

"Beni mi bekliyorlar?"

"Evet!"

"Pinar... Şimdi bana dürüstçe cevap ver! Neden açıkladın şimdi bunu bana? Zarar görmemi çok istediğini biliyorum. Bunun seni memnun edeceği çok açıkken, neden şimdi söylüyorsun? Bana söylemeseydin istediğin şey gerçekleşecekti..."

"Belki..." dedi Pinar. Sesi titrek, gözleri ürkekti. "Ama sana güvenmiyorum. Bir şekilde kurtulman mümkün... Kurtulursan eğer bana ve aileme eziyet çektiğini biliyorum. Onlar bunu başarsalar bile... Sen tanınmayacak bir halde olsan bile... Yine de sana bunu yapanları fark ederdin! Sonuç değişmeyecekti. Anladın... değil mi?"

Genç adam omuz silkti.

"Belki anlardım... Belki de anlamazdım! Çok düşmanım var. Şansını deneyebilirdin?"

"Şansıma asla güvenmedim. Şanslı olsaydım seninle hiç karşılaşmazdım. Şanslı olsaydım beni sevmeni sağlardım ve ömür boyu sana işkence etmek için seninle evlenirdim. Ama hiçbir zaman şanslı olamadım. Erdem öfkenin esiri olarak aklını kaybeden insanlar gibi düşünüyor. Bize de zarar vereceğinin farkında değil. Ben istemesem de sana dayanmayı tercih ederim. Sonradan bizi mahvetme ihtimali yerine beş ay dışımı alabilirim. Nasılsa benim için artık çok geç. Artık o saf baktım ben değilim. Sana beş ay dayanacağım ve sonra kalan gücümle seni terk edeceğim..."

"Demek öfkenden korktuğun için bunları açıkladın?"

"Elbette! Sakın senin için endişelendiğimi sanma?.. Diğer insanların birisinin kalbine bir kurşun gömmesini çok istediğim. Tabii ki bu imkânsız! Sende kalp olduğunu bile sanmıyorum!"

"Benim kalbimin seninkinden çok daha sevgi dolu oldu. Bunu inanabilirsin Pınar.. Ama ayakta kalabilmek için çok mücadele verdim. Zaman zaman ölebilmeyi çok istediğim anlar oldu. Hem de bunu çok yakın zamanda bile istedim. Ne yazık ki başka sorumluluklarım da var. Ecelimle ölemeyeceğimi biliyorum ama sevdiğilerimi korumak için de elimden geleni yapmaya kararlıyım. Yaşamak istemediğim anlarda bile onlar için yaşamam gerektiğini biliyorum.."

"Se.. seni.. yaşamak.. istemiyor musun?" diye şaşırınca sordu.

Adam gülümsemi. "Zaman zaman... Hayatımı devam ettirmek için anlamı olan çok fazla şeye sahip değilim. Şimdiki elimdekilere tutunmaya çalışıyorum."

"Öyleyse.. gitmeyeceksin?.. Değil mi?"

"Üzgünüm tatlım. Artık kesinlikle gitmeliyim!" Ayağa kalktı. Pınar'ın endişe dolu, sebepsiz yere kızarmış yüzüne baktı. Sonra yanına gelip şakağına küçük, sevimli bir öpücük kondurdu. "Merak etme! Beni uyardığın için artık seni sorumlu tutmam. Ama sevgilinin korkak bir erkek gibi davranmasını istemezsin, değil mi?"

"Aptallaşma! Korkak olup olmaman kimin umurunda?" diye inledi Pınar. Şimdi gözleri yalvararak bakıyordu. "Lütfen gitme!"

O giderken Pınar arkasından öylece baktı. 'Lütfen gitme!' diye itiraz etti yine içinden. Kalbini saran sızıya hazırlıklı değildi. Arkasından koşup onu durdurmak ve durdurmamak arasında bocaladı. Kararını verinceye kadar Doğan gözden kaybolmuşu bile!

Doğan öfkeliydi. Öfkesi kendisine tuzak kuran adamlara değildi. Pınar'ın gerçekleri açıklamasına şaşırmıştı elbette. Onun kendisini uyaracağını hiç düşünmemişti. Uyarmasına memnun olmuştu. Fakat neden uyardığını gayet güzel bir dille açıklayınca memnunluğu gizli bir öfkeye dönüşmüştü. Onun kendisi

icin endişelenmediğini, üzülmediğini anladığında öfkesi git-gide kabarmıştı. İçindeki saf bir yan, belki de Pınar'ın da ondan zamanla hoşlanabileceğini düşünüyordu. Bu kadın söz konusu olduğunda bütün sağduyusu, mantıklı düşünceleri yok oluyordu. Onun ilk erkeği olması sıfatıyla ve biraz da sevişmelerinde istemese de kendisine karşılık verişinde başka duygular aranıyordu. Fakat Pınar'ın ondan zerre kadar hoşlanmadığı ve her nefretinin her dakika arttığı meydana çıkmıştı. Her şeyi boylesinin tek sebebi demek ki abisi ve anne-babasına zarar vermemesini istemesiydi? Akıllıca olduğunu kabul etti. Serinkanlı bir kadının mantıklı düşünceleriydi!

Otelin serin ana binasından çıkarken, etrafına bakındı. Silahını alma gereğini görmemişti. İleride bahçe kapısının karşısındaki ana yola park etmiş bir araba gördü. Camları siyah renkli bir Mercedes'ti. Hızlı adımlarla yürüdü. Kendisine selam veren güvenlik görevlisine kısaca başını salladı. Yoldan geçen arabaları kontrol ederek karşıya geçti. Arabaya yanaşınca, ön kapıları kontrol ederken neredeyse kendi yapısında bir adam çıktı. Siyah ağıldı. İçinden deride kumaş pantolon ve gömlek olacak şeyler içindeydi. Siyah gözlüklerinin ardından ifadesiz bir yüzle onu süzüyordu.

Yanına yaklaştığında "İyi günler efendim!" dedi adam.

"İyi günler!" diye mırıldandı Doğan. Adamın açtığı kapıdan arka koltuğa geçti. Ön koltukta sakallı, kırk yaşlarında bir adam daha vardı. Sakalına rağmen oldukça yakışıklıydı. Üstelik sakalının kenarından da ince bir yara boşasının kıyısına ulaşılıyordu. Onun üzerinde de diğerine inat beyaz kıyafetler vardı. Kendisi binince adam dönüp elini uzattı. Bu arada siyahlar içindeki şoför de arabaya binmiş, yavaşça arabayı hareket ettirmişti.

"Nasılsın Doğan?" dedi gülümseyerek.

"Sağ ol Kemal... Görüşmeyeli çok oldu. Sen nasılsın?"

"İyidir... Tam dört yıl oldu. Şimdi bir kızım var."

"Biliyorum. Eşin doktormuş?"

"Evet... Vaktin olsa sizi tanıştırdım?.."

"Belki sonra... Önce işimizi halledelim. O meseleği ne yaptınız?"

"Kırmızı dediğin gibiydi. Ahmaklar! Bizim az önce duydığımız yerde dört kuklak gibi serin çıkmama bekliyorlarmış. Çanlarım fazla yorulmuştu gerek kalmadı. Ayaklarına çimento dökmeye başlayınca herkes bülül gibi sakın."

Doğan güldü. Bu adamı çok eskiden, gırtlı ve tehlikeli olan yapıştı günlerden tanıyor. "Eski taktiklerine devam ediyor. 'Ben yanı' dedi ona desin."

"Elbette! Bu tip çapulcular çok! Eline silahı alıp iki çarabı korkutuklarında kendilerini hemen dünyanın en kalıdayı adamları sanıyorlar. Bilseler ki senin ve benim gibiler var, onların dikti nakış kursuna katılırlardı!"

"Sanırım onlar için yine de ümitlenebiliriz. Terzimin aldığı parayı bilselerdi başka iş yapmalarına gerek kalmazdı!"

"Onları ne yapacaksın?"

"Sadece konuşacağım. Artık eskisi gibi değilim. Küçük ve şirret bir hanımefendi yüzünden kalbim yumuşamaya başladı. Garip değil mi?"

"Benim kızımın altındaki kirli bezi değiştirmem kadar garip olamaz."

"Söylesene... Karın senin gibi birine nasıl dayanıyor? Dağda horlaman yüzünden hep yerimiz belli olurdu."

Adam kıkırdadı. "Güzel günlerdi değil mi? Karım horlamamı engellemek için beni zorla ameliyat etti. Kendi alanı zaten... Şimdi horlama falan yok. Zavallı yavrum benim. Ayrıca beni hâlâ devlete ihale ile yiyecek veren bir müteahhit sanıyor. Arada ortadan kaybolduğumda da bu yüzden çok şaşmıyor!"

"İyi düzen kurmuşsun?"

"Ya sen?"

"Ne olmuş bana?"

"Evlenecek misin?"

Doğan bir kahkaha attı. Gözleri parlamıştı. "İnanır mısın, evlenme teklif ettiğim ilk kadın, teklifimi reddetti. Yalandan bile olsa kabul etmedi!"

"Söyemedim. Sana kim dayanır ki? Huysuzun tekisidir. Ayıma Seri. Akın. Tamer ve Tahir... Gördüğüm en yakışıklı adamdır. Kadınlar sizin gibilerden korkarlar. Her zaman onları aldatabileceğinizi veya başka kadınların pençelerini size geçirneye uğraşacaklarını düşünürler. Bir kadın, sizin gibi adamları sadece kendine bağlayabilecek kadar güzel olabileceğine hiçbir zaman inanmaz!"

Doğan gülümseyerek başını salladı. "Seni biri bağlamış ama?"

"Evet... Öyle oldu. Ama dostum, ben sizin gibi değilim."

"Ne varmış bizde? Bak, Tamer bile bir Yunanlı güzele kapıldı. O da en az benim kadar çapkındı. Artık uslu ve yumuşak bir koca oldu. Akın desen, o da harika bir kadınla beraber. Tahir başka bir alem... Görülebilecek en güzel şansının gözlerinde kayboldu!"

"Onlar hakkında hâlâ şaşkınım zaten. Şu bir gerçek ki bizim gibi tehlikeli erkekler aslında iyi bir koca oluyorlar. Ben de çok değiştim. Karımı seviyorum. Çocuğumu da... Eşimi asla aldatmadım. Evli olmak ise çok güzel!"

Araba henüz yapım aşamasında olan ama terk edilmiş gibi duran bir otel inşaatının içine girdi ve durdu. Bekçi bile yoktu. Çevre yeterince ıssızdı. Herhalde bu inşaat yarım kalmıştı. Doğan kapısının açılmasını beklemeden araçtan indi. Etrafına bakındı. Sonra önden giden iki adamın arkasından yürümeye başladı. Molozların arasından sakın bir tavırla geçti. Sonra dört tarafı kapalı bir odaya girdiler. Odanın kapısı bile yoktu.

Sağda solda birkaç paslanmış sandalye vardı. Eskiden çalışan işçilere ait olduğu belliydi. Masa da vardı ama bacaklarından birisi kırılmıştı. Öne doğru meyil etmesin diye altına tuğladan destekler konmuştu.

Gözleri ortada yan yana oturan dört adama kaydı. Arkalarında iki koruma, elleri bellerindeki silahlarında, onların başına dikilmişti. Sandalyeler tozlu. Belli ki temizlenmesine bile gerek duymadan yakaladıkları adamları üzerlerine oturtmuşlardı. Hepsinin de elleri ve ayakları Amerikan tarzı plastik

kelebeklerle bağlanmıştı. Üstleri başları tozluysa. İte kaka gürültüleri anladılar.

Dört kişi ise artık korku ve endişe ile bu yeni gelen adamı bakıyorlardı. Adamın uzun boyu ve kaslarla kaplı bedeni sanki tüm izbe odayı doldurmuştu. Beyaz keten pantolonu ve vücut rengi tişörtü ile çok vakıksız olmasına rağmen o koyu yeşil gözlerde gördükleri bir şey hepsinin yüreğini ağzına getirmişti. Aslında kadaki korumalar bile içini giren adamın dehşet verici görünüşü ile ürperip daha saygılı bir pozisyon almışlardı.

Doğan ellerini ceplerine sokarak dört adamın önüne geldi. Hiç konuşmadan yüzlerine baktı. Kaşları çatılı, yüzü sertti. Yeşil gözleri sakın gözükmesine rağmen, esnek vücudu her an üstlerine atlayacakmış gibi gergindi.

"Siz benim kim olduğumu biliyor musunuz?" diye sordu aniden. Sesi çok sakindi. "Sen! Cevap ver bakayım!" Sert ve soğuk sesi, başıyla işaret ettiği ikinci sıradaki adamı yerinde zıplatmıştı.

"Do.Do.Doğan Bey!" dedi kekeleyerek. Dudağını kıyısında kurumuş bir kan sızıntısı vardı.

Kemal bir kahkaha attı. "Bak dostum?.. Lakabın çok komik ama seni herkes tanıyor! Sen daha söylemeden senin Dodo olduğunu hemen anladılar!"

Doğan cevap vermeden bakıyordu. Bu sefer en baştaki adam hayretle yutkundu. "Siz... Siz Dodo musunuz?" Sesi korku doluydu.

"Elbette o Dodo!" diye gürlledi Kemal. "Bu lakabı da sizin gibi titreyen korkak itler sayesinde aldı! Ahmaklar!.. Kime bu laştığınızı bir bilseniz?"

"Efendim... Yalvarırım size! Biz... Biz bilemezdik! Sizi daha evvel hiç görmemiştik! Bizim için alelade bir işti sadece!"

"Sizi Erdem mi tuttu?" diye soğuk bir sesle sordu Doğan.

"Onu tanımıyoruz. Bir aracı sayesinde bu işi aldık! Biz kendisini de hiç görmedik!"

"Ne istediler peki sizden?"

"Siz... Sizi dövmemizi... Yapabilirsek yüzünüzü... yüzünüzü tanımayacak hale getirmemizi..."

"Yeter... Siz ne biçim insansınız? Sizde hiç mi delikanlılık yok? Sersemler! Bu işler sizin gibi amatörlerin sandığı kadar kolay mı sanıyorsunuz? Bir gün karşınıza daha güçlü biri çıkar ve yok olur gidersiniz! Tıpkı şimdi olacağı gibi!"

"Doğan Bey... Lütfen!.. Bizi bırakın! Allah şahidimdir bir daha yapmayacağım..." dedi birisi.

"Çok geç" diye mırıldandı Doğan.

"Dodo Bey lütfen?.." Diğerinin yalvarışı daha acıklıydı.

"Bunları ne yapalım?" diye sordu Kemal.

"Sen ne yapmayı düşünüyordun?"

Kemal adamlardan birisinin bacaklarının arasından sızan ıslaklığa baktı garip garip. "Ben ayaklarını çimentoyla dondurup denize atma taraftarıyım. Daha garanti!"

Doğan gülümsedi ilk kez. "Eski tekniklerini seviyorum. Bu güzel fikir! Balıklara yem olsunlar. Ama denize atmadan önce dizlerine birer tane sıkın. Böylece tanımadıkları insanların hayatları ile oynamanın ne demek olduğunu kısa bir süre için de olsa öğrenmiş olurlar!"

"Elbette!"

Kocaman adamlar çocuk gibi ağlayıp sızlamaya başlamışlardı. Çoluk çocukları olduğunu söylenip bebek gibi dudak büzüyorlardı. Doğan acımasız bir tavırla onları seyretti. Çok kararlı bir hali vardı. Sonra kısa bir nefes alıp arkadaşına döndü.

"Vazgeçtim... Böyle işime yaramazlar." Adamların önüne biraz daha yanaşıp devleşti sanki. "Dinleyin beni! Hayatınızı başışlayacağım. Ama bir şartla! Gidecek ve bu işi organize edenlere Dodo ile muhatap olduklarını anlatacaksınız. Sizi nasıl biliyorsam, diğerlerini de bileceğim. Benim her yerde gözüm ve kulağım vardır. Bir şekilde karşıma çıkan herkesin canına okurum. Sizi serbest bırakıyorum çünkü onları uyarmanızı istiyorum. Anladınız mı beni? Yeniden Dodo olmak istemiyorum."

Beni buraya zorlamayın! Hepinizi tek tek yeriden balmışsınız da, dedi yarım gülümseyerek. Korkutucu ve ılık gibiydi. Kemut gülümsedi. Bu adama bayılıyordu. Gençken de böyle korkutucu ve ılık gibiydi. Yumuşadığını düşünmekle hata yapıyordu. Tipik eskisi gibiydi.

"Anladınız mı beni?" diye keskin bir sesle sordu. Adamın başını da aceleyle ve korkuyla başlarını sallamıştı. Doğan, aslında kadına döndü. "Şimdi gidelim. Bunları da bırakın... Bu arada Oteldeki casusun ismini öğrendiniz mi?"

ONUNCU BÖLÜM

Fınar, son bir saattir sık sık yaptığı gibi, başını yine giriş tarafına çevirip ortalığı kontrol etti. Havuz kenarında şezlonga uzanmışlar güneşleniyorlardı. Otelin büyük havuza açılan kapısından girenleri süzdü. Selma'ya belli etmemeye çalıştığı için dikkatini o tarafa fazla veremiyordu. Gideli iki saatten fazla olmuştu. Selma'nın denize gitme önerisini, sırf adamın gelişini kontrol etmek için reddetmişti. Öğleden sonra gitmek üzere anlaşmışlardı. Doğan'ın da geleceğini, onu beklemek istediğini söylemişti. Ve bu yalan da değildi.

Aslında adamdan çok, ona doğru telaşla koşturacak otel personellerini bekliyordu. Üzgün ve acıyan bir halle gelecekler, nişanlısı Doğan Bey'in bir kaza geçirdiğini söyleyeceklerdi. Tabii ki içerik hakkında bir şey söylemeyeceklerdi. Bilmedikleri için veya kızı üzmemek için öyle yapacaklardı.

Ama en azından Doğan'ın durumdan haberi vardı. Giderken tek başına gidecek kadar aptal değildi ya? O da birkaç adam ayarları herhalde? Yine de bu adama güven olmazdı. Cesaret gösterecek aptallığı da tutabilirdi. Bu oteldeki hiç kimseyi işe dâhil etmek istemeyebilirdi. Nedense Doğan'ın bakışlarındaki o tehlikeli pırıltılar, onu huzursuz ediyordu. Bakışlarının arkasında da sanki gizli bir anlam vardı. Sanki ben her şeyi biliyorum gibi bakıyordu. Ona gerçeği söylediği için rahatsız değildi. Kendince doğrusunu yapmıştı. Söylediği sebeplerden dolayı onun kendisini korumasını istemişti. Yoksa onun için endişelendiği falan yoktu... Bu telkin kendisini rahatlatıyordu.

Hâlâ gelen giden yoktu! Endişesi artmaya başlamıştı.

"Doğan Bey ile ne kadar zamandır tanışıyorsunuz?" diye sordu Selma. O da bu güzel kadındaki hafif huzursuzluğu

bisimiydi. Pınar sakin görünmeye çalıştı. Kocasını memleketi
dış kadınlar gibi davranıyordu. Bu çok saçmıydı.

"Fazla olmadı" dedi. Ama süresini açıklamadı. Karşı
sırda hemen "Siz?"

"Ben üç yıldır tanıyorum. Annemle babam ise dört. Evlen-
diğimde benim şahidim olma nezaketini gösterdi."

"Sen evli misin?" diye ilgiyle sordu Pınar. Bunu bilmiyorsa
işte! Kadının elinde bir yüzük falan görmemişti. Selma'nın yüzü
bulutlanınca cevabı hemen tahmin etti.

"Boşandık," dedi kadın kısaca. "Anlaşamadık..."

"Neden?"

"Evliken beklediklerimiz farklıydı. Kocam benim gözde-
rimin içine hiçbir zaman Doğan Bey'in sana baktığı gibi bak-
madı. Beni sevdiğini hiç sanmam. Serdar, kimseyi sevmeye-
cek kadar bencil ve kendisini seven bir insandı."

"Bencillik konusunda bence tüm erkekler aynıdır."

"Öyle mi?"

"Elbette! Hepsi kendilerini evrenin merkezi sanırlar. Dedikle-
rini harfi harfine yaptığımız sürece onlara âşık olduğumuza ina-
nırlar. Fakat baş kaldırırsak feminist deyip hemen bizi uyumsuz
ilan ederler. Erkekler özgür ve zeki kadınları fazla sevmezler."

"Şey... tecrübeli... gibisin! Çok erkek tanıdın mı?"

"Yeterince..."

"Doğan Bey'den önce mi?"

"Evet! Hepsi de sersemin tekiydi. Politika ve bilim konuşa-
biliyor olmamız onları rahatsız ediyor..."

"Doğan Bey'i değil... Evlenmeden önce birkaç gece uzun
uzun konuştuğumuzu hatırlıyorum. O harika bir insan. Ko-
nuşmaktansa dinlemeyi seviyor..."

Pınar cevap vermedi. Adamın bu özelliğini fark edecek ka-
dar uzun süre onunla kalmamıştı ama anlaşılın Selma ile bir
dönem yakınlaşmışlardı. Böyle uzun konuştuklarına göre?

"Zengin bir ailedensin herhalde?" diye sordu Selma.

"Fena değil..." diye fazla açıklamadan cevap verdi Pınar.

"Erkek arkadaşlarına ses çıkarmıyorlar mıydı?"

"Hayır! Ben de biraz inatçıyım galiba... Hem sanırım aileme
pek söz hakkı tanımadım."

"Şey... Onlarla?... Onlarla?..." Sorusunu bir türlü soramıyordu.

Pınar ne demek istediğini anlamıştı. Umursamaz görünmeye
çalışarak ifetini korudu.

"Hayır... Hiç birisiyle yatmadım." Gülümseyerek dudak
içkti. "Dediğim gibi, hepsi de sersemin tekiydi. Sadece eğ-
lence... Kolay yönlendirilebilirlerdi. İstemediğim hiçbir şey ol-
madı. Kendimi korumayı becerdim. Ta ki..." Gözleri karşılaştı.

Ona Doğan hakkındaki gerçekleri söyleyebilir ve adama karşı
olan hayallerinin yıkılmasını sağlayabilirdi. Hayranlığını yok
etmek iki dudağının ucundaydı.

"Doğan Bey'e kadar mı? Merak etme... Utanacak bir şey
yok. Aynı odada kaldığınızı biliyorum zaten. Artık böyle şey-
ler çok normal."

"Şey... Benim için değil."

"Tabii sizin özeliniz. Belki de diğer yatakta yatmayı kabul
etmiştir..." diye nazikçe mırıldandı Selma.

Pınar çapkınca gülümsedi. "Etmeydi..." diye mırıldandı.

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Selma omuz silkti. "Neysel! Za-
ten nişanlısınız. Erkekler beklemiyorsa kadınlar niye beklesin?

Nasılse evleneceksiniz!" Onun da gözlerinde çapkın bir bakış
belirmişti. "Seks yapmak güzel. Öyle değil mi?"

"Evet!" dedi Pınar istemese de! Fena değildi... Ashnda... Kind
kandıyordu? Çok zevkli olduğunu kabul etti. Dün gece seviş-
memişlerdi. Doğan ona sadece arkasından sarılmış ve göğüsle-
rini hafifçe okşarken uykuya dalmıştı. Yine de bir an için seviş-
eceklerini düşünüp heyecanlanmıştı.

"Nişan yüzüğünüz niye yok?"

Pınar dudağını ısırıp gizlice, bu sorunun geleceğini de bili-
yordu ve Allahtan önceden bir cevap hazırlamıştı.

"Telenmeye karar vereli çok olmadı. Doğan Lemar'ın gelmesini be yüzük abartı dedi. O yüzden acele etmiyoruz."

"Sadece çok iyi kuyumcular var..."

"Gönlüğün gibi iyi çok. Bir araya gelip yüzük bakmamız çok zor. Zaten benim için o kadar önemli değil."

Selma neşeyle kıkırdadı. Gözleri parlamıştı. "O kadar yüzük bile bir adanla evlenecek olsam benim de umurumda olmazdı. Ne parasın! O benim gördüğüm en nazik ve yalagülü adam. Çok da iyi niyetli... İtana Ankara'daki şirkette iş teklifi etti. Benim kabul edeceğim. Boşanmanın sıkıntısını atmam için bu yerlerde çalışmam lazım!"

"Sen Ankara'da mı çalışacaksın?"

"Evet. Zaten orada okudum ve orada evli kaldım. Boşandıktan sonra evi değiştirdim ama annemle babanun yanında kalıyaya da niyetim yok. Yine dönüp hayatıma devam edeceğim."

"İyi. Ben de Ankara'da okuyorum. Seninle arada görüşürüz."

"Gerçekten mi? Ne güzel! Seninle yeniden görüşmek isterim. İyi de... evlenince ne olacak? Doğan Bey? Onun işi..."

Ne olacağını zaten Pınar da tam bilmiyordu. Zaten evlenmeyeceklerine göre! Fakat beş ayın son üç ayı Ankara'da olması lazımdı. Doğan bakarız demişti. Bu yüzden daha ne olacağını hiç tahmin edemiyordu. Fakat kararı kesindi. Doğan Bey'in pis zevkleri için okulunu bırakmaya hiç niyeti yoktu.

"Bir orta yol bulacağız sanırım. Daha üç senem var!" diye rek geçiştirdi.

Meyve suyundan bir yudum alıp başını yine girişe çevirdi. Hayır, bu Doğan denen sersem hâlâ ortada yoktu. Gittikçe endişelenmeye başlıyordu. Nerede kalmıştı? Başına bir şey mi gelmişti? Ne inatçı adamdı! Ona tehlikeyi haber vermişti ve o kendisini bir kovboy gibi tehlikenin ortasına atmıştı. Ondan nefret ediyordu. İğrenç herifin tekiydi.

"Affedersiniz!" diyen bir ses duyunca başını kaldırdı. Yanında uzun boylu bir adam vardı. Bıyıklı ve sert bakışlıydı. Dudaklarındaki zoraki gülümsemeye rağmen ciddi bir şey konuşacak

gibiymiş. Pınar birden içinin huzursuzlukla dolduğunu hissetti. Yoksa? "Bir dakikanızı alabilir miyim Pınar Hanım?" diye soran adam ona. Koyu kahverengi gözlerinde bir uyan vardı.

"Ne... ne hakkında?"

"Doğan Bey hakkında!"

Pınar yüzündeki bütün kanın çekildiğini hissetti. Telaş etmemeye çalışarak ayağa kalktı. "Doğan'a bir şey mi oldu?"

"Hayır efendim..." Gözleri çekinikçe etrafta gezinirken biraz uzaklaşmıştı. Selma'nun duyamayacağı bir mesafeye, daha kuytu bir yere çekmişti genç kadını hareketiyle. Pınar ona yaklaşıp birden bu adamın kim olduğunu anladı. "Ne yazık ki Dodo çok iyi..." diye mırıldandı adam.

"Siz kimsiniz? Dodo da kim?"

"Onun hakkında hiçbir şey bilmemeniz normal... İki gündür birlikteyiz zaten. Aslında biz de bilmiyorduk. Bilsaydık daha dikkatli davranırdık veya bu işe hiç girmezdik!"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Ben Erdem Bey'in adamıyım. Otele girip sizi izlemeye başladım ve ona rapor verdim. Ne yazık ki kimliğim açığa çıktı. Birazdan gitmek zorundayım. Dodo her şeyi biliyor!"

"Dodo dediğiniz kim? Söyler misiniz? Doğan mı yoksa?"

"Elbette! Onu bizim camiadan herkes tanır. Devletin bir zamanlar sağ kolu, zor işlerdeki resmi eli, imkânsız işlerin adamı! Onun Doğan Dorukan değil de Dodo olduğunu bilseydim bu işe hiç girmezdim. Ne yazık ki artık çok geç! Hayatım tehlikede!"

"Neden Dodo? Ne biçim isim bu?"

"Herkes adının ilk hecelerinin tekrarı olduğunu veya çok korkan insanların adını kekelediği zaman bu lakabı aldığı konusunda değişik şeyler söylüyor. Birkaç sene önce emekliye ayrılmasına sebep olan korkunç bir kaza geçirdiğini duymuştum. O bizim meslekte tehlikeli bir ilah ama artık emekli... Galiba Erdem Bey uyuyan canavarı uyandırdı."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"O beni ve dışarıda bekleyen dört adamı öğrendi..."

Pinar dudaklarını ısırıyor. Öğrendiğini biliyorduk çünkü ben ona kendin söyledin. Fakat oteki bu adamdan bahsettiği habittiyorduk. Bundan habersizliğine emindim.

"Sıçır!" diye bağladı ama adam çok endişeliydi. Enah me dişyle izleyen bakışları yarıdan ona dönmüştü.

"Onun her yerde adamı vardır. Sanırım sizin veya Erdem Bey'in telefonlarını dinletmiş olmalı. Fark etmedim ama işleri dün otelin önünde bekleyen adamlardan haberi olmuş. Onları kışkırtarak yakalayıp yakındaki bir yere götürmüş. Biraz önce de onları öldürmekten vazgeçip saldırganı öğrendim. Söylediklerine göre hayatlarını bağışlaması karşılığında herkesi uyarıyor."

"Ne... Ne demek istediğinizi anlamadım? Kapının önündeki adamları ben Erdem söyledim. Gece geç saatteydi. Herkes ardından haberi olup onları ele mi geçirmiş?" İçinde bir öfke yükseliyordu.

"Evet... Sanırım istihbaratta adamları var. Bu çok normal. Onu tanıyor olsaydık tahmin ederdik tabii! Ama Dodo öldüğünü bilmiyorduk. Yıllarca istihbaratla birlikte çalışmış bir adam. Normalde bu tip kimlikler gizlidir ama olayın bir daha tekrar etmemesi için açıkça kim olduğunu söyleyip sizinle ilgili herkesi tehdit etmiş. Kahr etsin... Üzgünüm ama o engellenemez. Bu yüzden ben de birazdan gideceğim. Ne yazık ki ondan kurtulmanız için yapabileceğimiz hiç bir şey yok! Size yanınızda gelmenizi teklif bile edemiyorum!"

Pinar sinirle dişlerini sıktı. Bir de bu Doğan denen sersem için endişelenmişti. Bir de onun için fedakârlık yapıp dışarıdaki adamları haber vermişti. Aslında onun her şeyden haberi vardı ve kedinin fare ile oynaması gibi onunla oynamıştı. Lanet olası canavar! Ondan ölesiye nefret ediyordu. O anda yanında olsa üzerine atlayıp gırtlığını sıkabilirdi.

"Üzülme..." dedi öfkeyle. "Zaten gelmezdim. Erdem'e de söyleyin, bu işin peşini bıraksın artık. Ben kendi başımın çaresine bakabilirim. Onun yüzünden her şey mahvolacak. Doğan zaten birkaç ay sonra beni serbest bırakacak. Ben kendi pozisyonumu kabullendim. Onun bana yardımını şimdilik istemiyorum..."

"Emin misiniz?"

"Evet... Siz de bir an önce gidin buradan..."

Adam uzaklaşınca yine yerine döndü. Sessiz ve öfkeliydi. Selma meraklı gözlerle kendisine baktı. "Ne olmuş?"

Yeniden şezlonguna uzanan Pinar, öfkesinin sesine yansımasına dikkat ederek başını salladı. "Hiç... Ağabeyimin bir arkadaş... Ona bir mesaj iletmek isteyip istemediğini sordu. Ben de gerek yok dedim. Nasılsa telefon diye bir icat var!"

"Senin ağabeyin de mi var?"

"Evet... O da diğer tüm erkekler gibi sersemin tekidir. Aslında ona biraz kızgınım. Özel sebeplerden dolayı birkaç gündür konuşmuyorum?"

"Ya!" Selma fazla üstelemedi. Sonra gülümseyerek işaret etti. "Bak, Doğan Bey geliyor işte! İşini çabuk bitirmiş!"

Genç adam üstünü değiştirmişti. Altında deniz şortu, üstünde düğmeleri göğsünün yarısına kadar açık krem rengi bir gömlek vardı. Havluyu bir eline almış, diğer elinde de bir kitap tutuyordu. Yüzünde tembel bir gülümseme ile yanlarına yanaştı. Kara gözlükleri arkasından bakıyordu. Güzel yeşil gözleri gözükmeyişi için ne düşündüğü anlaşılmıyordu. Pinar da kendi gözlerinde bir gözlük olmasını arzuladı. En kısa zamanda bir gözlük alıp ona karşı olan düşüncelerini ve nefretini böyle ustaca gizlemeliydi. Sonra niye gizlemesi gerektiğini anlamadığı için bu fikirden vazgeçti. Gözlükle ilgisi yoktu. Ondan ne kadar nefret ettiğini her fırsatta göstermek zevk olacaktı.

"Denize gideceksiniz sanıyordum?" dedi genç adam yumuşak bir sesle. Gölgede kalan şezlonglardan birisine kitabıyla havluyu atıp, rahatça oturdu. Tam da Pinar'ın yanına!

"Pinar sizi beklemek istedi..." diye safça açıkladı Selma. Tabii Pinar bu açıklamadan hiç de memnun kalmadı.

"Öyle mi?" dedi adam bu cevabın altındaki ifadeyi anlamadan. Parmağının ucuyla gözlüğünü gösterdi. "Nasıl, beğenmi mi Pinar?" dedi keyifli bir sesle. "Çok güzel modeller vardı. Senin gözlüğün nerede?"

"Ede kaldı!" dedi Pinar soğuk bir sesle. "Sebebi bilmiyorum tabii" Adamın kaşları kalktı.
"Anladım... O halde yarın yola çıkarken sana da bir baksalalım."

O sırada Selma ince ve güzel vücuduyla ayağa kalktı. "Ben diyordumayacağım... Az sonra akşam yemeği niyetine piyaset olarak annen beni sunacak size! Gidip yüzmek istiyorum. Gelen var mı?"

"Birazdan!" dedi Pinar. Önce bu rezil herifle konuşmalıydı. Onun alımlı vücuduyla havuza girmesini seyretti. Sonra Doğan'a baktı. Adam ise Selma'nın çekici vücuduna bakacağına Pinar'ı seyreliyordu. Yüzünde sevimli bir gülümseme vardı. Pinar'ın içi burkuldu. Bu doğru olabilir miydi ki? Bu kadar sevimli gülümseyen bu adamın Dodo denen o canavar olması mümkün müydü?

"İşlerini hallettin mi?" diye sordu kinayeli bir sesle.

"Evet... sayılır."

"Gözlük almaktan başka ne yaptın?"

"Fazla bir şey değil"

"Dışarıda seni bekleyen adamlara ne oldu?"

Adam güldü. Bembeyaz dişleri gerçekten göz alıcıydı. "İnan bana dışarıda bana kötülük etmek isteyen kimse yoktu! Boşuna endişelenmişsin!"

"Burada dur bakalım. Ben senin için endişelenmedim. Kendim için endişelendim..."

"Bunu biliyorum. Rahat ol. Sana kızgın değilim!"

"Adamlara ne olmuş peki?"

"Bilmem!" Umursamazca omuz silmişti.

"Sen yalancının birisin..." dedi öfkeyle. "Dün gece yatağı geldiğinde her şeyi biliyordun değil mi? Telefonlarımı dinletiyordun? Beni ahmak yerine koydun? İçinden bana kıs kıs gülüyordun! Sen tanıdığım en adi adamsın! Benimle oynadın! Her şeyi bildiğin halde bilmiyormuş gibi yapıp beni denedin!"

"Evet, ama hiç değilse gerçek niyetini öğrendim! Bu ikimiz için de iyi olmadı mı?"

"Senin için iyi oldu. Keşke suratını lime lime edebilselerdi! Böylece aynaya baktığın her an benim yüzümü hatırlardın!"

"Senin yüzünü hatırlamam için yüzümün parçalanmasına gerek yok tatlım. İnan bana yüzün sürekli gözümün önünde zaten!"

"Bana böyle bir anda bile saçma iltifat etme çabası anlayamıyorum! Burada ciddi bir konu konuşuyoruz!" dedi Pinar esefle...

"Ben de ciddiym zaten!" Gözlüğünü çıkardı ve uzanıp ansızın güzel suratını iki avucuyla tuttu. Karşı koymasına bile fırsat vermeden öfkeli dudaklarına yumuşakça bir öpücük kondurdu. Pinar şaşırılmıştı. Gözlerini kırıştırdı. Tüm öfkesi bir anda yok oluverdi. Ne biçim bir adamdı bu böyle?

"Yapma sunu!" dedi sesini kızdırmaya çalışarak. Her ne kadar öfkeliyse de ona bir şey olmadığı için rahatladığını hissediyordu.

"Çok güzelsin... Gece olmasını sabırsızlıkla bekliyorum. Bu gece beni kollarına alacaksın değil mi?" Sesi keyifli, gözleri çapkındı. Pinar onun keskin erkeksi dudaklarına göz attı. Bu kadar nefretine rağmen içinde aniden bir arzu kabarmıştı. Bu ne iğrenç bir durumdu!

"Sen pis bir serserisin!" deyip başını kaçırmaya çalıştı. Ama Doğan ona aldırmadan yeniden uzandı ve iri ellerinin arasındaki güzel yüzü bu sefer daha uzun öptü.

"Öyleyim... Ama değişeceğim herhalde... Sanırım çok değişeceğim..." dedi yavaşça. Gerçekten de çok ciddi ve düşünceli görünüyordu.

Pinar nefesini tutmuştu. Açık havada ona ilk kez bu kadar yakındı. O gözlerin yeşilliğine inanamıyordu. İçindeki değişik dokuları bile görüyordu. Kalın kaşları altında parlayan birer mücevher gibiydi. Bakışlarını kaçırdı.

"Ben de biraz yüzeceğim..." dedi soğuk bir sesle. Ayağa kalktı. Sonra kararsızca duraladı. Onun kızacağını biliyordu ama yine de söyledi. "Senden bir şey istiyorum."

"Öyle mi? Neymiş?"

"Erdem'e dokunmayacaksın!"

"Herkes görecektir" dedi alız bir itişme. Belma iyi bir yü-
zücü olmadığını söyleyerek kıyıya yakın kalmayı tercih etmişti.
"Kimse göremez. Çok uzaktayız! Sen de bu bikini ile çok
seksi olmuşsun. Havuzun alçaklığı bahaneydi. Bunları elye-
mak için sabırsızlanıyordum!"

"Sen sapıklısın..."

"Hum! Senin haklısın..." diyerek onun ıslak ama safel-
boynunu öperek onayladı genç adam. Elleri bikinisini ayırma-
okşamasına devam ediyordu. Bir eli göğüslerini kavrarken di-
ğeri aşağıya indi. Arkasında onun sert gövdesini ve heyecan-
lanmış organını hisseden Pınar, çırpındı.

"Dur! Şimdi boğulacağız! Yapma!" Bikini altının içine giren
el, çırpınmayı kesmesine sebep olmuştu. Yan gözle ona baktı.
Doğan da arzulu gözlerle onu süzüyordu. Ona engel olmak is-
terdi ama hemen değil... Bir süre için izin verdi. Yumuşak do-
kunuşlarının baskısı artınca gözlerini yumdu. Ağzından hafif
bir inleme döküldü... Doğan da onun minik elini yakalamıştı ve
kendi mayosunun içine sokmuştu. Pınar onun heyecanını avu-
cunda hissetti. Parmaklarını hareket ettirdi. O kendisini okşu-
yorsa, kendisi neden onu okşayamamıştı ki? Bir erkeğin orga-
nını okşayabileceğini hiç düşünmemişti şimdiye kadar!

Bu adam bütün utanılacak şeyleri normalleştirmeyi nasıl
böyle kolayca başarmıştı? Bir iki dakika sonra o utanmaz par-
maklar yüzünden ve kendi yaptıkları yüzünden iyice heyecan-
lanınca, itiraz etme vakti geldiğini anladı. Eli ile onun elini ya-
kaladı ve mayosunun dışına çekmeye çalıştı.

"Dur ne olur! Rezil olacağız!" Gözleri kıyıda ki insanlardaydı.
Ondan bir an için kurtulduktan sonra onun yakışıklı ve arzu
dolu suratına su fışkırttı. "Rahat bırak beni Dodo Bey! Şimdi
odaya gidemeyeceğimize göre, hevesini geceye sakla!" Sonra
gülümsemesini gizlemeye çalışarak kıyıya doğru yüzdü. Tam
yaklaşmadan bikinisini yeniden göğüslerinin üzerine çekti.
Keyfi nedense yerindeydi. Son iki saattir adama olan öfkesine
rağmen kendisini mutlu hissediyordu. Çıldırıyordu herhalde?
Neden mutlu olabilirdi ki?

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Odalarına döndüklerinde, Doğan onun itirazlarını hiç din-
lenmeden sadece duş almasına izin vererek, hemen yatağa attı.
Akşam yemeği için hazırlanmaları gerektiğini savunan genç ka-
dının itirazlarına aldırmadı. Islak havlusunu bir kenara fırlatıp
aç gözlerle önce çıplak vücudunu kadar sert bir biçimde onunla
çığlıklar atmasına sebep olacak kadar sert bir biçimde onunla
sevişti. Pınar da denizdeki yakınlaşmalarından sonra arzu do-
luydu. Hiç itiraz etmedi. Sadece yine korunmayı unuttuğu için
mızıldandı. Fakat adam kendisini geri çekecek gibi olunca da
ona engel oldu. Bu sert hareketleri yüzünden fazlasıyla tutku
tehlikesinin farkındaydı ama şu anda düşünülecek son şeydi.
Orgazm oluncaya kadar ona sıkı sıkı sarıldı.

Her şey bitince, geç kalacaklarını savunarak hemen kolla-
rından sıyrılmak istedi. Ama adam onu bileğinden tutup en-
gellenmişti.

"Acelen ne?"

"Geç kalacağız dedim ya!" Aslında yüzündeki doymuş ve
mutlu ifadeyi onun görmesini istemiyordu. Göğüslerinde ge-
zinen dudakları uzak tutmaya çalıştı. "Dur... Bak, ben sözümü
tuttum. Sana bu sefer iyi davrandım. Öyle değil mi?"

"Öğlen sevgili Erdem'in için verdiğin sözünden mi bahse-
diyorsun?"

"Evet... Ona dokunmaman karşılığı..."

"Hayır, hayatım!" diyerek onun sözünü kesti adam. "O sö-
zün için geceyi bekliyorum. Hem de büyük bir sabırsızlıkla..."

"Ne yani? Yine mi sevişeceğiz?"

"Evet! Bu sefer de biraz aceleyle gelmedi mi?" Göğüs ucunu diğleyince Pinar ırlıldı. Serçe omzuna vurdu.

"Canını acıtır..." Adam kendisini affettirecek ısternmiş gibi acıyan pembe ucunu emmeye başlamıştı. "Lütfen! Yeter artık! Geç kalacağız..."

"Peki gel bakalım. Ama asıl görevinin gece sonunda olacağını unutmamal"

"Sen demezsin tekisini!" Aceleyle banyoya gitti. Sabunlarıp dışarıya çıkması fazla vaktini almadı. Yatakta sırt üstü, tembel tembel yatan adamın vücuduna bakmamaya çalışarak iç çamaşırlarının bulunduğu çekmeceye gitti. Durum her saat daha kötüye gidiyordu. Bu seks olayını engellemek lazımdı. Seviştiği Doğan'a olan kızgınlığı azalıyordu. Bu hoşuna gitmiyordu. Ona yine kızacak mazeretler bulması gerekiyordu. Nefreti yeterince kızgınlık yaratmıyordu.

Doğan dağ alırken, Pinar da telefonu ile ağabeyini aradı. Onu aramak ve hiç onunla konuşmak istememesine rağmen başka şansı yoktu. Otel odasında, konuşmalarının Doğan tarafından duyulamayacağı bir köşeye gitti. Balkon da vardı burada. Ama oraya çıkmak istemiyordu. Adamın banyodan çıkışını da kontrol etmek istiyordu çünkü. İsteksizce numaraları çevirdi.

"Pinar?"

"Merhaba Deniz!"

Kısa, anlamlı bir sessizlik oldu.

"Nasılsın?" diye sordu ağabeyi. Pinar cevap vermedi bir süre. Adamın sesinde gerçekten de bir sıkıntı, üzüntü vardı. "O... nasıl davranıyor sana?"

"Fazla konuşamayacağım Deniz!" diyerek onun sorusunu duymazdan geldi Pinar. "Konuşmalarımız da dinleniyor. O yüzden sözlerine dikkat et! Seni uyarmak için aradım. Başıma bu belayı açtıktan sonra, şimdi de bir tefeci ile görüştüğünü duydum. Neden böyle mantıksız işler yapıyorsun?"

"Mantıksız değil... Seni kurtarmak istiyorum."

"Sence çok geç değil mi artık?" diye alaycı bir şekilde herazardandı genç kadın.

"Geç olduğunu biliyorum. Sana kendimi nasıl affettireceğimi de bilmiyorum! Ama ne yapıp edip seni ondan kurtarmak istiyorum."

"Dinde! Böyle bir şey yapmayacaksın!" Sesi buz gibiydi. Ağabeyinin acısına aldırmadı. "Tefeci ile anlaşmanı iptal edeceksin. Para talan almadın, değil mi?"

"Hayır... Zaten... bu imkânsız artık! Az önce onunla görüştüm. Adam kesin bir dille bana para vermekten vazgeçtiğini söyledi. Ne olduğunu anlamadım. Biraz da korkmuş gözüküyordu. Dodo diye bir kelime çıktı ağzından... Ne olduğunu hiç anlamadım?"

Pinar dişlerini sıkı. Gözleri banyoya kaydı. Şimdi gidip şu adamı kendi silahıyla vursa, kaç yıl yerdı acaba?

"Merak etme, ben anladım..." dedi yine donukça. "İyi olmuş... Ayrıca bir daha Erdem'in planlarına uyacağın zaman haberim olsun! Onun iyi niyetli olduğunu biliyorum ama başımıza bir iş açacak diye korkuyorum. Körlemesine hareket ediyor. Erdem'e söyle, onun canını kurtarmak için neredeyse Doğan'a yalvardım. Kendi başına bir şeyler yaptı ve neredeyse hepimizin başını belaya sokacaktı."

"Ne yaptı?"

"Bunu sana kendisi anlatsın! Fazla vaktim yok!"

"Dur bir dakika! Sen iyi misin?"

"Evet... İyiyim. Bu adama sadece beş ay dayanacağım ve her şey hallolacak. Beş ay sonra yine özgür ve paralı olacağım!"

"Özgür mü?" Deniz'in sesi şaşkındı.

"Evet..." Pinar kinayeli bir durgunluktan sonra yine kinayeli bir soru sordu. "Söylesene abi?... Beni ona nasıl sattın? Onun metresi olmama nasıl izin verdin? Beni biraz olsun sevdiğini sanıyordum!"

"Metres mi?" Deniz'in sesi gerçek bir şaşkınlık doluydu. Hatta çığlık atar gibi sormuştu. "Ne metresi Pinar? Hem neden

beş ay sonra ayrılacaksınız ki? O kadar kısa bir evliliği benim için sanmıyordum. Bana dedi ki..."

"Sana ne dedi?"

"Seninle evlenmek istediğini söyledi. Bu yalan mıydı?"

"Onunla evlenebileceğimi nasıl düşündün?" diye sordu Pınar tuz gibi bir sesle. "Bunun için ikinizin de benim onayına

almanız gerekmez miydi?"

"Seni ikna edeceğimi söyledi..." Kısa bir sessizlikten sonra Deniz mecburen açıklamaya başladı. O gün Doğan ile konuşmalarının kısa bir özeti idi bu! "Doğan o gün bize geldiğinde bana seninle ilgili sorular sordu. Önce sebebini anlamadan. Sonra bana tüm borçlar karşılığında seni istediğini söyledi. Ben bu teklifi duyunca önce çıldırdım. Ama o kızmamın gereksiz olduğunu, teklifinde samimi olduğunu ve seninle evlenmeye karar verdiğini söyledi. Ben senin bunu asla kabul etmeyeceğini söyledim. Seni tanıyorum! Seni herkes tanıyor!"

"Bırak şimdi beni? Demek asıl amacının benimle evlenmek olduğunu söyledi?"

"Yemin ederim. Seni ikna edeceği konusunda kendisine çok güveni vardı..."

"Gördüğün gibi edemedi. Onunla evli olacağıma metresi olmayı tercih ederim."

"Metresi mi?" Adamın sesi perişandı. "Yemin ederim doğru söylüyorum. Seni ikna edemeyeceğini söylediğimde de kendi sorunu olduğunu ama seni de beraberinde götürmesi gerektiğini söyledi. Hiç vakti yokmuş ve bir daha seni görmek için geri gelmesi çok zaman almış. Seni gözünün önünden ayırmak istemiyormuş. Bunun alışılmadık bir teklif olduğunu bildiğini söyledi ve yine de borçları hatırlattı. Kibarca beni tehdit etti yani! Başka çarem yoktu. Evlendiğiniz gün bütün borçları sileceğine yemin etti. Üstelik de üstüne inanılmaz da bir para önerdi. Sadece senin için... Geleceğin için..."

"Beni yine de sattın yani?" Sesi buz gibiydi.

"Yalvarırım böyle düşünme! O anda en mantıklısı gibi geldi. Sonradan bu yaptığım yüzünden pişman oldum. Her ne kadar

çok yoksul ve zengin de olsa, içeriye girdiğinde senin gözlemindeki bakış yüzünden bundan iyice emin oldum. Sonra seni ikna etmek için çareler aramaya başladım. Anlasana beni! Hayatımda ilk kez tefeciye gittim! Sadece senin için! Senin beni ikna etmen için!"

"Biraz geç oldu ama..." Aklı karmakarışık. Bugün yaşadığı şeyler dayanma kapasitesine yanaşmıştı. Genç adamın daha baştan onunla evlenmek istediğini gerçekten anlıyordu artık! Peki ne için? Sebebini tahmin etmek zor değildi. Adamın sabah konuştuğu oğlan çocuğuna nasıl özlemle baktığını hatırladı. Bir erkek kendi soyunu devam ettirecek bir oğlan çocuğundan başka ne isterdi ki? Hele de iyi bir damızlık anne varsa elinin altında... Zaten bunu da açıkça belli etmemiş miydi?"

"Sana... Sana evlenme teklif etmedi mi?"

"Etti..." dedi Pınar kızgınlıkla. "Kısmen..." diye ekledi hafifçe. "Ama ben reddettim. Seninle nasıl bir anlaşma yaptım tam bilmiyorum Deniz! Ama ben beş ay sonra onu terk edeceğim... Hem de evlenmemiş olarak! Hem de tüm varlığımıza yeniden kavuşmuş olarak!"

"Bu nasıl olacak Pınar?..."

Genç kadın güldü. Gözleri acıyla parlamıştı.

"Bu kadar saf olamazsın, değil mi abi? Beni elde etmek için evlenmeye hiç gerek duymadı ki o!" Kısa bir sessizlik oldu. "Mecbur kalmazsan beni arama!" dedi genç kadın sertçe. "Gerçekten de hem seni ararım!" Ve telefonu kapattı.

Birkaç saniye sonra, Doğan belinde bir havlu ile banyodan çıkıyordu. Gözleri geç kadının sakın yüzüne kaydı ama bir şey anlamadığı için, giyinmeye başladı. Pınar gözünün ucuyla onu süzüyordu. Neden böyle saçma bir oyuna girişmişti ki? Neden evlenmek için onu zorlayacağına, gönlünü almak için birkaç haftasını feda etmemişti? Elbette Erdem'le nişanlıydı ve bu yüzden Doğan ile evlenmek istemezdi ama onun özgüvenine sahip bir adamın bunu deneyebileceğini düşünüyordu. Sonra onunla ilk karşılaşmalarını hatırladı. O çok zeki bir adamdı. Gerçekten de hem nişanlıyken, hem de ilk anda biçimsiz olan

tanışmalarından sonra, onun değil evlilik teklifini, bir kışık buluşmaya bile onay veremeyeceğini anlamış olmalıydı. Çünkü ten ile kabul etmezdi Pınar... Daha o ilk andan beri adından nefret etmeye başladığını hissetmişti. Östelik de o utanmadan kendi vücudunu sılamış, değer biçmiş saçlarına dokunmuştu. Erdem'e açıkça meydan okumuştur.

"Abimle konuştum..." dedi ona yavaşça. Adamın sırtı döndü.

"Öyle mi?" dedi Doğan belindeki havluyu bir kenara atarken. Pınar gözlerini onun çıplak kalçalarında gezdirdi. Çok ince, çimli kalçaları, ince beli ve uzun bacakları ile iyi uyumluydu doğrusu. Sıkı ve... Dikkatini toplamaya çalıştı.

"Düşünme bunları!"

"Evet... Tefeci işinin olmadığını söyledi." Gözleri hâlâ kalçalarında duruyordu. Neden dudaklarını yalama ihtiyacı hissetmişti ki? Ama kendisini tuttu.

"Senin için yazık olmuş!"

"Hiç de değil! Ben kaderimi kabullendim artık. Beş ay sonra beni gerçekten bırakacaksın, değil mi?" Sesinde ince bir ılgın vardı.

"Anlaşmamız böyle!" dedi Doğan iç çamaşırını giyerken. "Bu yüzden zaten o parayı ödemeye kalksaydı bile kabul etmezdim!"

"Dodo diye birisi tefeciye tehdit etmiş galiba!" Sesinde ince bir alay vardı şimdi.

"Saçlarını kurutmayacak mısın? Banyo boşaldı!" Umursamazca üzerine siyah ipek gömleğini geçirdi. Bu renk adamın esmerliğini ve ürkütücülüğünü daha da artırıyordu.

"Birazdan! Ayrıca abim başka şeyler de söyledi. Tabii merak etmen gerekmez. Nasılsa istediğin an konuşmalarımızı dinleyebiliyorsun, değil mi?"

Doğan başını çevirip gözünün ucuyla ona baktı. Pınar giyinmişti. Sade siyah bir şort ve kırmızı ince askılı bir bluz...

Makyajsız haliyle bile çok güzel görünüyordu. Parlayan gözlerinde öfkenin haricinde, anlamadığı pırıltılar da vardı. O güzel gözlerle bakmaya doyamıyordu. O güzel gözlerin kendisine

bu kadar zaman sevgiyle bakmayacağını da hissediyordu. Otuz iki yıllık hayatında, sonunda baş edemeyeceği tatlı bir kayaya dönüşmüş. Bir kadın bu kadar güzelken, bu kadar narin görünürken, nasıl bu kadar öfke ve direnç dolu olabilirdi?

"Ne demek istiyorsun tatlım?" Ona doğru bir iki adım yaklaşıp, nasıl bu kadar kaçacağına inatla burnunu kaldırıp öfkeli pırıltılarla gözlerinin içine baktı.

"Açık değil mi?"

"Tam değil!"

"Neyse, senin sorunun! Yine de abimin dediklerinden hoşlanmadım. Sana daha evvel de söyledim! Ölürüm de seninle evlenmem! Beni ikna edemezsin!"

Doğan hafifçe kaşlarını kaldırdı. "Demek öyle?"

"Evet! Dünyada tek erkek sen kalsan bile, seks için çıldırırım bile yine de seninle evlenmem!"

"Çünkü Erdem'i seviyorsun?" diye alayla mırıldandı genç adam.

"Aynen öyle! Eğer sözünün eriysen beş ay sonra beni bırakmanı bekliyorum!"

"Merak etme tatlım. Beş ay sonra seni bırakacağım. Anlaşmamız hâlâ geçerli..."

"Evlenmeyeceğiz?"

Adam omuz silkti. "Buna söz veremem. Diyeceğim şu! Evlilik konusunda seni zorlamayacağım. Evlenmeyi istiyorum tabii. Ama beş ay seninle olmak da bana yeter... Belki bu arada düşünüp teklifimi kabul edersin? Erdem ile senin için bir gelecek yok! O her zaman kaypak ve dengesiz bir adam olmuştur!"

"Onun hakkında böyle konuşamazsın!" diye bağırdı Pınar. "O nazik ve anlayışlı... Senin aksine benimle sevişmek için acele etmedi! Evlenmemize kadar beklememiz gerektiğine beni ikna etmiştim. Bana saygı duyuyordu!"

"Ben de sana saygı duyuyorum."

"Senin saygım da gördük! Zorla tecavüz ettin bana!"

"Belki! Ama asla cüruru acıtmak istemedim. Bakım oğlunu bilseydim belki biraz daha beklerdim! Ya da daha tutmuş olabilirdim. Bana sürekli çanak tuttu. Gençliği süti, yıp daha başka bir şekilde bağlamamızı sağlayabilirdi."

"Saçmalama! Ben seninle hiçbir şeye bağlanmak istemiyordum. Ne seninle evlenmek istiyordum ne de başka bir şey! Tüm hayatım beş ayın geçmesi ve şu lanet suratını bir an önce unutmak! Hayatından çıkıp gitmek istiyordum. Senden ve iğrenç düğümlerinden..."

Devam edemedi. Doğan hursla onu omuzlarından tuttu ve gözlerinin içine baktı. Yeşil gözleri derin denizlerinki kadar parlak ve koyuydu. Sonra dehşete kapılan kadını kendisine götürdü. Ağızlarına dudaklarını kavradı. Pınar öfkeyle inlemişti. Omuzlarındaki ellerin kuvvetine inanamıyordu. Dudakların cezalara dırma gücüne de! Sonra...

Genç adam başını kaldırdığında, Pınar'ın bakışları artık yumuşamıştı. Dolgun dudakları aralanmış, öpücüğün devam etmesini bekler gibiydi. Hafifçe titriyordu. Genç adam bir an onun hülyalı yüzünü süzdükten sonra yeniden eğildi ve aklını başından alacak bir şekilde yine öptü. Daha evvel hiç böyle öpmemişti. Pınar şaşkındı. Sanki bir sevgiliyi öper gibiydi. Omuzlarını tutan eller beline kayınca, ince vücudu, onun sert vücuduna yaslandı. Karşı koymaya çalışmadı bile... Ağzında gezinen dilin, dudaklarını aralamasına izin vermişti. Hareket etmemeye çalışıyordu ama dudaklarının kıpırdanmasına engel olamıyordu. Genç adamın tertemiz nefesi içine doluyordu. Dişlerini yeni fırçalamıştı. Diş macununun tadını aldı.

Bu saçmaydı. 'Onu istemiyorum!'

Ona iyice sokuldu ve başını geriye atıp öpüşüne karşılık vermeye başladı. Öptüğü adamın Doğan değil de başkası olduğunu düşünmeye çalışıyordu. Erdem olabilir miydi? Ama Erdem'in öpücükleri hiçbir zaman böyle ihtarlı olmamıştı. Bu öpücüğün yanına bile uğramazdı. Kendisi bile böyle öpüşüldüğünü bilmiyordu ki? Dudaklarının emilmesine ve sömürülmesine

alacak değildi. Fakat güzeldi. Güzel olduğunu kabul edince gerisi kolayca gelmişti.

Adam birden onu geri itince şaşkınlıkla birkaç santim ötesindeki yüze baktı. Çatık kaşlar ve öfkeli yeşil gözler! Onu nasıl etkilediğinin farkına varmış mıydı acaba? Kalbinin deli gibi çarpıştığı hâlâ yapışık vücutlarından hissetmiyor muydu? Biraz daha devam etse, onunla yeniden yatağa atlayacağını hissediyordu ve bu his öfkelenmesine sebep oluyordu. Bedenini, nereden bağışan hormonlarını tanıyamıyordu artık! Bu kadar hafif bir kadın mıydı? Sevmediği bir erkeğe karşılık vermekten çekinmeyen bir seks delisi miydi yoksa? Ama daha önce kimseye karşı böyle cinsel istek duymamıştı. Eh, bu da doğaldı tabii... Cinsel isteğin ne olduğunu bile daha önce bilmiyordu ki! Ona bunu yine bu iğrenç adam öğretmişti.

Bu dersten anladığı da şuydu! Sevişmekten zevk almak için sevmek gerekmiyordu. Evet, durum buydu! Seks esrar gibiydi. İnsanlar uyuşturucuyla tanıştıktan sonra zararını bilseler de kullanmaya devam ediyorlardı. Tıpkı kendisinin şu adamı istemesi gibi... Onun kendisini hemen yatağa atıp yine gecikmeden içine girmesini arzuluyordu.

'Hormonlar... Durun bakalım!'

"Bu bir şeyi değiştirmez..." dedi. Hâlbuki adam hiçbir şey söylememişti. "Çok tecrübelisin..." dedi bu sefer suçlarcasına.

"Ne oldu ki?" diyen sesinde tatlı bir alay vardı. Siniri biraz geçmiş gibiydi. Erkeksi dudakları hafifçe kıvrılmıştı.

"Sana karşılık vermemi sağladın?"

"Gurur mu duymam lazım?" Eğilip yeniden aklı karışmış kadının dudaklarını öptü. Bu sefer kısa ve küçük bir öpücüktü.

"Hadi git saçlarını kurut! Fazla makyaj yapmana gerek yok! Sevgilimin ne kadar güzel olduğu zaten makyajsız bile belli oluyor."

Pınar yenilgiyi çaresizce kabul etti. Onun dokunuşlarını ve öpücüklerini iğrenç bulmadığını az önce istekle göstermişti zaten. İşin ilginç yanı hâlâ öpüşmek istiyordu. Ne biçim bir kadındı? Kendisini tanıyamıyordu. Dudaklarının ateşini düşürmek

İçin diüyle seksi bir şekilde yaladı. "Kıyafetiniz iyi mi?" dedi ve rek bir sesle.

"Çok güzel... Benim bir toplantıya gitmiyorum namus" Göl-leri hâlâ dudaklarındaydı. "Buna böyle bakmaya devam ederseniz geç kalacağımın garantisi ederim," dedi iç çekerek. "Göt baki."

On dakika sonra Selma'nın onları karşıladığı avinle bir av- deyiden. Ottele bitişik ve bahçesi olan, değişik renkte güllere süslü bir evdi. İki katlıydı. Çok büyük olmamasına rağmen Ot- müdürüne ve karısına yetiyor olmalıydı. Selma'nın yanında du- ranları tanıştındı Doğan.

"Müdürümüz Hasan Bey ve eşi Derya Hanım... Pınar."

Genç kadın onu tanıştırmış şeklini düşünmüştü. İsmine bu- nasına herhangi bir tadı keymamıştı. Mesela nişanlan- veya bu arkadaşım gibi... Sevinip sevinmediğine karar veremedi. Onu nişanlanmış gibi davranıp davranmamaları konusunda bir şey söylememişti. İki orta yaşlı insanın elini sıkı. İkisi de iyi insan- lar gibi görünüyordu. Pınar Hasan Bey'i daha evvel de görmüştü ama kadını ilk kez görüyordu. Oldukça samimi ve cana yakın bir kadındı. Genç kadını hemen yumuşak bir koltuğa oturtmuş ve öncelikle hayranlıkla onu seyretmişti.

"Ne kadar güzel olduğunu söylemişlerdi ama... bu kadını beklemiyordum doğrusu! Gerçekten harikasin yavrum!" dedi iç- tenlikle. Onun samimiliği karşısında Pınar elinde olmadan gül- lümsedi. Bu insanlara karşı somurtup oturmak doğru değildi. Zaten kaderini kabullendiğinden beri, boşu boşuna kendisini yıpratmanın bir anlamı olmadığını düşünüyordu. Doğan'ı üz- mek zordu ve onu çevresindeki insanlara küçük düşürmeye uğ- raşsa bile, adamın umursamayacağını hissediyordu. Doğan kendi kendisinin efendisiydi ve önemli olan kendi düşünceleriydi.

"Teşekkürler! Bence Selma da çok güzel. Güzellliğini kim- den aldığı belli tabii!"

Kadın mutluluktan kızardı.

Yemekten önce kısa bir muhabbet yaptılar. Özel olmayan yüzeysel konulardı. Sonra kadının kendi eliyle hazırladığı ye- meklerle dolu masaya geçtiler. Doğan ile Hasan Bey gayet iyi

anlaşılıyor gibilerdi. Pınar genç adamla özellikle fazla konu- şmuş. Dikkatini kadınlara vermişti. Öğlen sormamıştı ama şimdi Selma'nın nasıl evlendiğini ve nasıl boşandığını öğren- miş. Kadın için üzül- Gencecikti ve çok güzeldi. Bu yaşta olmak zor olsa gerekti. Ama o hayatından memnun görü- l- di. Yeniden yeni bir hayata başlayacağı için mutluydu. Üs- l- de bir saat önce Doğan verdiği sözü tutmuş, Ankara'daki şir- ketini onu aramasını sağlamıştı. Mülakata bile gerek kalmadan kesin onu aramasını sağlamıştı. Mülakata bile gerek kalmadan kesin onu aramasını sağlamıştı. Mülakata bile gerek kalmadan kesin onu aramasını sağlamıştı. Mülakata bile gerek kalmadan kesin onu aramasını sağlamıştı.

Anda Doğan ile göz göze geldikleri de oluyordu. Genç ada- mın öksesinden ve nefretinden hiç etkilenmeden onu seyret- meyi canını sıkıyordu. Üstelik zaman zaman öyle bir bakıyordu ki gözlerinin dikildiği küçük göğüslerinin kıpırdamasına en- gel olamıyordu. Bir kere onu uyaran sert bir bakış atıp, delici gözlerini vücudundan çekmesini istedi. Ama adam hiç umur- samadan yine göğüslerine bakmaya devam etmişti. Sanki ge- cenin sonunda olacıkları vurgular gibiydi. Pınar istemeden de olsa huzursuzlanmaya başlamıştı. Heyecan verici bir huzur- suzluktu. Onun neler isteyebileceğini düşünüyordu ve erotik bir korku duyuyordu.

Kahvelerini ve çaylarını içerlerken, erkeklerden çok uzakta oturmuyorlardı. Orta yaşlı çift, bahçede çok güzel bir oturma alanı oluşturmuşlardı. Devamlı esen hafif rüzgâr da etrafı se- rin tutuyordu. Güzel bir geceydi. Onlarla olmak, Pınar'ın stre- sini biraz almıştı. Doğan ve kendisi ile ilgili fazla özel bir şey konuşulmamıştı. Selma herhalde ikisinin nişanlandıklarını ve nişan yüzüğünü İzmir'den alacakları ile ilgili öğlen duyduğu şeyleri aktarmış olmalıydı. Konuşulan tek özel mevzu düğünün zamanıydı. Selma o sırada meyveleri getirmek için eve girmişti.

"Ne zaman evlenmeyi düşünüyorsunuz?" dedi bir anda Derya Hanım. Sesi Doğan'ın da duyacağı kadar yüksekti. Genç kadın bakışlarını ona çevirdi. O da kısa bir an için kendisine bakmıştı.

"Ben... Bilmiyorum. Daha kesin bir şey yok!" Adamın gözle- rinin alayla kısılması canını sıkı. Neden topu ona atıyordu ki?

Bir şeyler söyleyebilirdi. Keşke nişanlı olduklarını değil de evli olduklarını söyleseydi! "Okulum da var!" diye mırıldandı.

"Ama yavrum!" dedi hayretle Derya Hanım. "Okuluna bitmesine daha çok var. O kadar beklenir mi?"

"Dediğin gibi... Kesin bir şey yok! Ama en az..." İnana Doğan'ın suratına baktı. "...beş ay diye konuşmuştuk. Değil mi aşkım?"

Doğan başını salladı ama gülümsemesine rağmen sesi bir cevap vermedi. Pınar içinden ona lanet okudu.

Derya Hanım hafifçe başını eğdi ve sadece onun duyabileceği bir sesle Pınar'ı uyardı. "Fazla gecikmeyin kızım! Onun ne kadar yalancı olduğunu ben bile görebiliyorum! Onun fazla boş bırakmaya gelmez! Gözleri hemen başka bir güzel kadına kayar. Önce nikâhını bas... Sonra elinde tutmak daha kolay olur. Yoksa ondan emin değil misin?"

"Ne gibi?"

"O mu istemiyor?"

"Hayır ama..."

"Aşk mı yok yoksa aranızda?" Göz kırptı. "Gerçi onun sana nasıl baktığını fark etmemek mümkün değil! Ona biraz işkence mi etmek istiyorsun yoksa?"

Pınar güldü. Bu adama işkence etmek mümkün müydü? "Daha neler! Sadece çok acele etmek istemiyorum. Kızınıza bakarsanız?.. Zavalılık okurken evlenmiş ama ardından boşanmak zorunda kalmış. Okurken evlilik olur mu hiç?"

"Ama onun kocası çok farklıydı. Biz onun kişiliğini sonradan keşfettik. Doğan Bey'i ise kaç yıldır tanıyorum ben! O gördüğüm en yumuşak kalpli, en iyi adamdır..."

Pınar neredeyse gülecekti. Gözleri irileşti. Tepkisini gizlemesi imkânsızdı. "Doğan mı yumuşak? İyi?" Fazla alaycı olmasına özen gösterdi ama şaşkınlığı yine de belliydi.

"Onun o sert iş adamı görüntüsü altında altın gibi bir kalbi vardır. İş hayatında sert olmak lazım tabii... Hasan dün onu otelin bazı eksiklikleri hakkında kızıp fırçaladığını söyledi. Ama

şimdi bu hallerine bir bak! Sanki hiçbir şey olmamış gibi konuşuyor. Politikacı tartışıyorlar. İş kıyafetlerini üzerlerinden çıkarınca her şey değişiyor. Doğan Bey kadar iş ile özel hayatını birbirinden ayıran birini görmedim."

Bunu en iyi ben bilirim..." dedi Pınar yavaşça. "Doğru..." Selma gelince ayağa kalkıp ona meyve Kadın servisi yapmak üzere yardım etti.

Gece bittiğinde, Pınar herkese nazikçe veda etti. Yarın onları beklediğini sanmıyordu. Ne zaman çıkacaklarını bilmiyordu.

ama Selma yine de onları geçirmek için geleceğini söyledi. Pınar yavaş yavaş bu genç kadını sevmeye başlamıştı. Belki de Ankara'ya gidince onunla görüşürdü.

Daha asansör ile odalarına çıkarken, Doğan'ın gözlerindeki parıltıyı görmüştü. Bakışlarını kaçırdı. Odaya girer girmez de banyoya koştu. Kapıyı kapatıp derin bir nefes aldı. Ona söz vermişti. Bu gece için söz vermişti. Uysal bir kadın olmanın dışında ona biraz daha yakın... arzulu davranacaktı. Peki, bunu nasıl yapacaktı? Sevişme anında kendisinden boşuklanlıkla nasıl yapacaktı? Gerçekten de istiyormuş gibi geçip ona cevap vermesi başkaydı, gerçekten de istiyormuş gibi onun kollarına kendiliğinden atılması başkaydı. Yerinden fırlayıp pencereden atlamaya çalışan kalbini nasıl durduracaktı? Fazla oynanmasa iyi olurdu. Birazdan banyonun kapısına dayanacağından emindi.

Beş dakika sonra dişlerini fırçalamış, yüzünü yıkayıp mayayı silmiş bir halde banyodan çıktı. Doğan balkona çıkmış dışarıyı seyreliyordu. Geniş sırtına bakarak durakladı. Şimdi onu arkasından itip aşağıya düşürebilir miydi acaba? Ona gücü yeter miydi? Yerinden bile kıpırdatamayacağından emindi.

Üstündekileri çıkarıp sadece külotu ile yatağa girdi. İnce örtüyü üzerine çekti. Çaresizdi. Beş ay... Neyse... Fazla da uzun değildi canım! Her gece de sevişecek değildi ya?

Doğan onun banyodan çıktığını fark etmiş olmalıydı. Dönüp o da banyoya girdi. Adamın dişlerini fırçalamadan yatmadığını biliyordu. Birkaç dakika sonra banyo yaptığını anladı. Keşke kendisi de yapsaydı. Şimdi o mis gibi kokacaktı. Kolunu

kaldırıp kendisini kokladı. Ter kokuyor muydu acaba? Bir an yoktu ama? Zaten akşam yemeğe giderken duş almıştı. Her koku ne olundu ki? Daha da iyi olundu. Belki adamın arzusunu gösterdi...

Doğan kurulanmış ama yırtık bir şekilde dışarıya çıkıp nefesi kesildi. Bir ilah gibiydi. Geniş kaslı bir göğüs, inanılmaz geniş omuzlar, dümdüz bir göbek, daracık kalçalar, inanılmaz cıvıllar ve uzun bir... Yükkündü. Bu adam genekten çok güzeldi. Bunun vücudu onun güzelliği karşısında heyecanlanmıyordu. Aslında havuzda ve denizde de heyecanlanmamasına engel olamıyordu. Herkesin ona artık söz geçiremez haldeydi...

"Bana verdiğin sözünü tutacak mısın?" diye alaycı bir ifadeyle sordu Doğan. Elbette tutacaktı. Gözlerini zorlukla güzel vücudundan ayırıp yüzüne dikti. Çarşafı biraz daha üzerine çekti. O kadar arzu doluydu ki, ona yapacaklarının adamın hayalini bile ötesinde olmasından korkuyordu.

"Işığını kapat!" dedi cılız bir sesle.

Adamın yumuşakça sarılması içindeki arzusunun daha da artmasına sebep oldu. Boynunda ve göğsünde gezinen dudaklar son derece yumuşak ve hafifti. Oysa kabaran göğüs uçlarının deli gibi emilmesini istiyordu. Kalçalarında gezinen ellerin az-tik oyalanmasını istemiyordu. Onun öpüşlerine ateşle karşılık verdi. Uzun zaman sonra dudaklarını zorlukla geri çekti. Ona istediği gibi çok arzulu davranıyordu. Genç adamın memnun olması gerektiğini düşünüyordu. Ama artık onun da kendisine istediğini vermesi gerekmiyor muydu? Yalvaran gözlerle bacaklarını araladı ve onun yüzüne bakarken kocaman gövdesini kucağına çekmeye çalıştı.

"Hadi..."

"Hayır!" Genç kadının şaşkın bakışları arasında Doğan sırtı üstü dönüp gülümsedi. "Hadi, şimdi sıra sende! Sözüne tam tut!"

Pınar kıpkırmızı olmuştu. "Bunu yapamam!"

"Yaparsın!"

"Lütfen!"

"Devam et!"

Genç kadın çekinerek doğruldu. Onun alaycı yüzüne baktı. Sonra utulayarak iri vücuduna göz attı. Belki de... Neden olmadı? Biri usulca göğsündeki tüylerle bezeli kaslarda gezdirdi. Parmak uçlarında sert kıvrımlarını hissetti. Yavaşça aşağıya inen parmak uçları bile taş gibi sertti. Parmak uçları bir yaranın üzerinde gezindi. Dudakları kurudu. Orayı öpme isteğiyle titredi. Sonra daha tehlikesiz bir yerden başlamaya karar verdi. Dudaklarını göğsüne değdirdi. Tüylerin üzerinden öptü usulca. Bunun ucunu gidiklanıyordu. Öyle de güzel kokuyordu ki! Saçlarının arasında ise adamın parmakları yavaşça geziniyor ve onun etrafında teşvik ediyordu.

Dudaklarını yavaşça göbeğine doğru indirdi. Dili kasıgının kıvrımındaki yaraya değdiğinde, onun derin bir yırtık olduğunu düşündü. Ama şimdi iyileşmiş ve sadece belirsiz bir iz kalmıştı. Orasını dudaklarıyla okşarcasına öperken eli aşağıya kaldı. Onda kasıldığını hissetti. Başını yan çevirip titreyen eliyle tuttuğu erkeğine baktı. Sonra utanarak doğruldu.

"Yapamayacağım..."

"Korkak!"

"Rezil!"

Yeniden eline baktı. Hafifçe sıktı. Onun kasıldığını hissedince içindeki arzu yeniden çıldırmaya başladı. Bir erkeğin cinsel organının da güzel olduğunu çoktan fark etmişti. Eskiden bir bir yıkılıyordu. Çaresizce nefes aldı. Öne doğru eğildi. Dudaklarını araladı. Önce küçük bir öpücük... Sonra bir tane daha... Bir tane daha... Fena değildi. Onun neyi beklediğini hissediyordu. Ağzını iyice açarak istediğini yaptı...

Birkaç dakika sonra dudakları zorla koparıldı. Şaşkınlıkla yutkundu. Genç adam ondan önce pes edip, saçlarından tutup başını kaldırmıştı. Yeşil gözleri kopkoyuydu. Pınar o gözlerin derinliğinde ürperdi. Dudaklarını yaladı. Ona neler yapmıştı böyle?

"Şimdi?" diye sordu titreyerek. "Başka ne yapmamı istiyorsun?" Sesindeki meydan okumaya rağmen, heyecandan bütün

vücudu halsizleşmişti. Bu adam nasıl bu kadar enerjik durabiliyordu?

Adam onu tutup üzerine çekince ne yapması gerektiğini anladı. Çok belirgin olmasa da benzer sahneleri filmlerde görmüştü. İçine dışıralup Doğan'ın üzerine tırmandı. Sonra bacaklarının arasına adamın gövdesini hapsetti. Elini aşağıda tutarak onun kendisine yavaşça sahip olabileceği bir pozisyona geldi. Hiç utanmıyordu. Gözlerini yumarak vücudunun eksik parçasının tamamlanmasını bekledi. Her seferinde biraz daha ama zevkle... Sonunda adam artık tamamen içindeydi. En derinlerinde... Gözlerini araladı. Bu pozisyonu ilk kez deniyordı. Harikaydı...

"Yardım et... Ne yapacağımı tam bilmiyorum..." diye fısıldadı yavaşça. Kalçalarını farkında olmadan belirsizce kısıpınca onun gülümsediğini görmüştü. Doğa ne yapacağını biliyordu. Bedeni nasıl davranması gerektiğini hissediyordu.

"Zor değil... Kendini hislerine bırak!" diye mırıldandı adam.

Ve bıraktı Pinar... Bu gece kendisini tutmak yoktu. Tek sorun adamın ne zaman boşalacağını bilememesiydi. Oysa kendisi çoktan hazırды. Avuçlarını onun göğsüne dayarken saçlarını savurdu. Kendisini daha fazla tutamayacaktı. Ama içindeki şeytan, birlikte boşalmalarını arzuluyordu.

"Ben... Ben..." devam edemedi. Doğan sertçe kalçalarını kavramıştı. Böylece onun da hazır olduğunu anladı. İnanılmaz bir güçle çekiliyordu şimdi. Canı ise hiç acıımıyordu. Tahmin ettiğinin çok ötesinde bir zevkle dolup taşınca, çığlıklarına engel olamadı. Başını geriye atıp tüm gücüyle adamın kollarına asıldı. Çırpma çırpına teslim oldu.

On dakika sonra ancak kendisine gelmişti. Yatağa sırt üstü uzanmıştı. Göğüslerinden birisinde adamın kara kafası yatıyordu. Dudakları tembel tembel göğüs ucuyla oynuyordu. Üstte kalan eli ise göbeğinde yuvarlak daireler çiziyordu. Uyumaya niyeti yok gibiydi. Pinar yaşadıklarına inanmadığı için uzun süre konuşmadı. Onun da fazla uykusu yoktu. Sonra kendisini

horuma mekanizması devreye girdi. Bu zevkin sebebini kendisi bile bilmiyordu. Ondan hâlâ nefret ettiğine emindi.

"Ödeşтик mi?" diye sordu yorgun bir sesle. İşin çoğunu kendisi yaptığı için kollarını ve bacakları yorgunluktan uyuşmuştu. "Görevimi yaptım..." diye açıklamaya çalıştı istekliliğinin sebebini.

"Yani bundan sonra böyle çıldırtıcı olmayacak mısın?" diye sordu Doğan başını kaldırmadan. Sesinde hafif bir eğlence vardı.

"Boşuna heveslenme!"

"Çok tatlıydın!"

"Evet, tene değildim!" dedi Pinar kendisini överek.

"Genç adam güldü. En olmadık zamanda bile Pinar'ın espri yapabilmesine bayılıyordu. "Yaşadığım en güzel tecrübeydi!" dedi içtenlikle.

"Çok... kadın oldu mu?" diye sordu elinde olmadan. Ondan yarın nefret ederdi. Şimdi sadece konuşmak ve onun hakkında bir şeyler öğrenmek istiyordu.

"Birkaç tane..."

"Yalancı... Bana sürekli yalan söylüyorsun! Sana asla güvenmem!" Esnemesini gizlemeye çalışarak onun kim bilir kaç kadını böyle kollarına aldığını düşündü. Kim bilir kaç kadın onun mükemmel vücudu altında kendisi gibi kıvranmıştı. Ya da üstünde... "Hiç birini sevdin mi?" diye sordu. Bu gece sevmeliydi ama elinde değildi. Şimdi göğsünde çocuk gibi yatan bu adam hakkında bir şeyler bilmek istiyordu. Her kadın gibi önce rakiplerini öğrenmek istemişti.

"Herkes senin kadar şanslı değil... Daha önce kimseyi sevmemişim."

Onun ne demek istediğini anlamayan Pinar, sonra Erdem'den bahsettiğini düşündü. Erdem'in yakışıklı yüzünü gözlerinin önüne getirmeye çalıştı. Garip... Tam çıkarıyordu. Zaten ona aşık değildi ki? Doğan'ı kızdırmak için sürdürdüğü bir oyundu sadece... Erdem'i beğeniyordu ama aşık değildi. Onunla olmak, gezmekten hoşlanıyordu. Ona karşı hep sabırlı ve nazikti.

Zaman zaman bir iki küçük öpücük çalmıştı ama hiçbir zaman Doğan gibi basıncı olmamıştı.

Yiniden emeyince Doğan onun göğüsleri üzerindeki rulu. Gülümseyen gözlerle kızın mahmur yüzünü anı. Pınar'ın kıpırdayacak ve incocik çıplak bacaklarını gözleyecek bir yoktu. "Uykum geldi" dedi çocuğu gibi.

Doğan yatağa uzanıp onu kendisine çekti. Gerçekten de küçük gibi sarp sarmaladı. Pınar fazla üstelenmeden üç vücutta m. kaktı. Gözlerini yumarak geniş omurunda en uygun yeri buldu. Birkaç dakika sonra yaşadığı yorgunluğun etkisiyle derin bir uykuya daldı.

Uyandığında daha adamın kollarındaydı. Sabah yeri olmak üzereydi. Yakışıklı yüzüne baktı. Kendisinden o kadar emindi ki, uykusunda bile belli oluyordu bu! Nasıl sevdikleriyi aklına gelince önce hazla mutlu oldu, sonra utandı, sonra da kazgınlık hissi tüm benliğini kapladı. Dün gece olanlar hayalinin bile ötesindeydi. Kendisini fazla kaptırılmıştı. Biraz sonra adamın uyanıp boburleneceğinden emindi. Ama kalp da ne kadar iyi sevdiklerine dair hava atarsa eğer, ona gününü gösterecekti. İnşallah bir kadının özel anlarıyla ilgili iğrenç vurgular yapmazdı.

Ayrıca dün olanların fazla önemli olmaması gerektiğine inanıyordu. Aynı coşkuyu başka bir erkekle de yaşayabileceğinden emindi. Hislerindeki karmaşa hoşuna gitmiyordu. Ama adamdan önce, dün geceyi kendisi aklından çıkarıp atmalydı. Bir an önce bunu yapsa iyi olurdu.

Onu uyandırmadan banyoya gitti ve duşunu aldı. Çıplak vücuduna bakmaya bile utanıyordu. Göğüslerini ve bacaklarının arasını hızlıca sabunlarken, acele ediyordu. Bunların hepsi kendisine ihanet etmişti. İlk işi bu azgın bedeni terbiye etmek olmalıydı. İyi bir seksin dinlenme süresi neydi acaba? Kaç gün ihtiyaç duymadan kendisine hâkim olabilirdi?

Odaya havlusuyla girdiğinde, Doğan'ın da uyanmış olduğunu gördü. Ona günaydın demedi. Genç adam onu süzüyordu. Havlusunu iyice çekiştirip çıplak bacaklarını örtmeye çalıştı. Onu öyle sakın ve tembel bir kedi gibi gördükçe, Pınar'ın

ifadesi depresiyordu. Nasıl olmuştu da böyle iğrenç karakterli bir şekilde olmaktan zevk alabiliyordu ki? Yoksa kendisi mahur mu idi?

Doğan da Pınar'ın huzursuzluğunun farkındaydı. Sirtını kasıyarak yatağına sığdırmış, narin kalçalarının çoğunu meydanında bırakmıştı. Gözlerini manzaradan alamıyordu. Pürüzsüz bacaklarının ne kadar güzel olduğunu düşündü. Henüz olgunlaşmış kalçalarının nasıl tepkiyle kıvrıldığını hatırladı.

Bir kadın bu kadar çekici olabilir miydi? Ona baktıkça içindeki arzu yeniden uyanıyordu. Doğrulan Pınar, elinde iç çamaşırıyla durdu ve bir an için adama baktı. Gözlerindeki pırıltı görmüştü. Dudakları kurudu.

"Gel buraya..." diye fısıldadı Doğan.

"Gel dedim!"

"Lütfen mantıklı ol! Sabah oldu zaten! Kalk hadi!"

"Pınar... bir daha söylemem! Sen gelmezsen ben gelirim ve bu da hiç hoşuna gitmez!"

"Hah, işte yine kendi iğrenç kişiliğine büründün. Dün gece senin için elimden geleni yaptım. Bir daha yapacağımı sanıyorsan yanıyorsun! Senin kölen değilim. Sadece söz verdim diye yaptım! Hem daha yeni duş aldım ve bir daha seks yapmak istemiyorum."

Genç adam ayaklarını yatağın kıyısından aşağıya sarkıtarak oturunca yutkundu. O da hâlâ çınlıplaktı. Ve heyecanlanmış... "Gel dedim..." Yumuşak konuşmuştu ama sesinde tehditkâr bir hava vardı.

"Senden nefret ediyorum..." Yine de ona yanaşmıştı. Aniden belinden tutulup çekilince hafif bir ses çıkardı. Adamın açık bacakları arasına sıkışmıştı. Öfkeyle belini tutan ellere vurup itirdi ama adam yeniden ince belini kavramıştı.

"Bu hırçınlığın ne zaman geçecek?" diye sordu yavaşça.

"Hiçbir zaman... Bırak beni..."

Doğan cevap olarak havluyu çekip alıyordu. Sıkıntı hissettiği bir halde, çıplak göğüslerine baktı. Dımdık, derin ve taze meye hazır. Pınar göğüs uçlarının hemen sertleştiğini ve ıslaklığına baktı. Doğan'ın elleri yavaşça ince belinde, pırlantı kalçasında geziniyordu. Kıpırdamadan durmak gittikçe zorlaşıyordu.

"İstemiyorum..." dedi cılız bir sesle.

Doğan onu dinlemedi. Tüm itirazlarını alıp çöpe attı. Kurutulmak için çırpanan Pınar'ı yatağa yatırıp uzun uzun okşadı. Sonra her şeyi unutturacak şekilde ona arzuyla sahip oldu. Pınar iteklemeyi çoktan bırakmıştı. Ellerini adamın kalçasına atıp sertçe sıktı. Kendisine çekti. Doğan'ı suçlamıyordu artık.

"Doyumsuz bir şıllıksın sen!" diye düşündü.

ON İKİNCİ BÖLÜM

İzmir'e varmalarına az kalmıştı. Otobandan giderken ikisi de suskundu. Pınar artık yeni bir hayata başladığının kesinlikle bilincindeydi. Gözleriyle yeni evi olacak şehre girmelerini izledi. İzmir'in havası da, üzerinde bıraktığı etki de farklıydı. Yeni bir şehre geldikleri hemen belli oluyordu. Çocukluğu bu şehirde geçmiş olmasına rağmen pek bir şey hatırlamıyordu. Babası işlerini taşıya edip Mersin'de yeni bir iş kurmuştu. Daha sonra da birkaç kere gelmişti buraya ama hiç bu şekilde geleceğini düşünmemişti.

Adamın evine mi gideceklerdi acaba? Yoksa bir metrese ya-
kışır şekilde ayrı bir eve mi yerleştirecekti? Aslında öyle olma-
sını tercih ederdi. Böylece adamı hiç değilse akşamdan akşama
götürdü. İş olduğu günlerde de belki yanına uğramazdı bile!
Ne düşüneceğini tam bilmiyordu. Metres olarak tek başına bir
evde kalmak da gücüne gidiyordu.

Şehrin içinde, denize çok yakın bir yerde, büyük duvar-
larla çevrilmiş bir evin önünde durdu Doğan. Kapıdaki görevli
hemen kapıyı açmıştı. Kocaman bir bahçenin içinde, üç katlı
muhteşem evi gören Pınar nefesini tuttu. Bu ev kendi evlerin-
den bile muhteşemdi. Bir sürü odası olmalıydı. Her tarafında
renğârenk çiçekler ve güller vardı. Duvarları tertemiz, bahçesi
bakımlıydı. Parke taşlı araba yolunda sadece tekerlek sesi du-
yuluyordu. Siyah araba kapının önünde durduğunda, Pınar bi-
raz gerildiğini hissetti. Etrafını seyrederken, kapıya birkaç ki-
şinin çıktığını görmüştü.

"Hoş geldiniz efendim!" dedi bir kadın. Orta yaş ve hafif
topluydu. Gergin cildi parlak ve canlıydı. Koyu gözleri sevgi
ve saygı ile Doğan'a bakarken, bir an için Pınar'ı da süzmüştü.

"Hoş bulduk, Ayşe Hanım!" dedi genç adam ona bu bay izaretiyle. Kadının arkasında yine kadınla aynı yaşlarda uzun beyaz iri yapılı bir adam duruyordu. O da gülümseyerek "Hoş geldin Doğan!" dedi ve adama elini uzattı. Doğan onun elini sıkarken gülümsedi. Pınar ise öylece durmuş bakıyordu. Doğan döndü.

"Pınar sen buranın tüm işlerini halleden iki kişiyle tanıştın. Ayşe Hanım evin her işini yapan atom karındadır. Ona her gün gelen iki bayan yardım ediyor. Ne yazık ki yanına bu kaç yardımcı daha almaya bir türlü ikna edemedim. Nadir Bey de onun kocası... O da her işi yapar. Şöförlük, kâhyalık, Nadir Bey man babalık, arkadaşlık... İkisini de çok severim. Nadir Bey de önceden sizin yanınızda çalışırdı."

Pınar merakla duruşunu değiştirdi. Yani tıpkı Doğan'ın babası gibi? O halde bu Nadir denen adam ile Doğan'ın babası arkadaş olmalıydı? Doğan bu yüzden bu çifte çok değer veriyor gibi gözüküyordu.

"Yoksa siz o küçük... cılız Pınar mısınız?" diye sordu adam hayretle.

"Evet... O dişleri telli Pınar benim. Ama sanırım hâlâ cılızım!" Çok samimi olmamaya çalışıyordu ama adamın gözlerinin deki yakınlığı fark etmişti.

"Kesinlikle çok değişmişsiniz! Ne kadar güzel bir genç hanım olmuşsunuz böyle!"

"Teşekkür ederim ama ne yazık ki ben sizi hatırlayamadım?"

"Evet, çok oldu! Bir dönem babanızın korumalığını yapıyordum."

Doğan başını arkaya çevirdi. O sırada Pınar da o arkada duran kadını kim olduğunu merak ediyordu. Uzun boylu ve kıvrak saçlı bir kadındı. Kısa kır saçları bakımlıydı. Beyaz cildi yaşını fazla göstermeyecek şekilde, hafif kırışıklıklarla doluydu. Koyu gözlerinin yeşil olduğunu tahmin etti. Bu kadının kim olduğunu hemen anlamıştı tabii. Fakat bunu beklemiyordu. Doğan'ın bir de annesi olabileceğini hiç düşünmemişti.

"Pınar, bu da Annem... Süheyla! Anne... Sana Pınar'ı tanıştırıyorum... Kız arkadaşım!"
En az Pınar kadar kadın da şaşkındı. Sonra güzel gözleri buluştu. Duruşu değişti. Elini uzatırken öne doğru bir kaç adım atmıştı.

"Hoş geldin kızım..." dedi güzel ve billur gibi sesiyle. Pınar daha evvel bu kadar güzel bir ses duymamıştı. Dinlenince ve insanın içine işleyen! En azından kadın sesi olarak... Çünkü Doğan'ın sesi de çok etkileyiciydi ve artık bunu nereden aldığını anlamıştı.

"Hoş bulduk!" dedi yavaşça. Onun elini tutmasına ve yavaşça annesinin sıcaklığını hatırlatmıştı. Bir adım geri çekilen Süheyla Hanım beğeni ile genç kadının mükemmel ama durgun yüzünü süzüyordu.

"Şaşkınlığım için kusura bakma yavrum! Oğlum bu güne kadar eve bir kız arkadaşını getirmedeği gibi..." Kızgınca oğluna baktı. Bu Pınar'ın hoşuna gitti. Demek Doğan'a karşı koyabilen başkaları da vardı? Süheyla Hanım tatlı sert bir suratla sözüne devam etti. "...beraberinde senin de geleceğini söylemediği için şaşkırdık. Hiçbir hazırlık yapmadık!"

"Hazırlık yapacak bir şey yok anne!" diye homurdandı Doğan. Kontrolü eline almak istediği belliydi. Duruşunu dikleştirdi. İki metreye yakın boyuyla herkese tepeden bakıyordu. Gözleri korkutucu bir biçimde parladı. "Pınar benim odamda kalacak!"

"Ne?" Bu şaşkınlık fısıltısı, genç adamın annesinin ağzından çıkmıştı. Pınar'ın eli ayağı kesilmişti. Zorlukla ayakta duruyordu. Süheyla Hanım oğluna öyle bir bakışla baktı ki, başkası olsa bu bakışlar altında erir giderdi. Ama Doğan buna aldırmadı bile. Annesine uyarın bir bakış attı.

"Pınar'ın eşyalarını odama çıkarın. Bu konuda da başka laf istemiyorum. Hadi Pınar, gel gidelim, sana evi göstereyim."

Kıpkırmızı olan genç kadın, sessizce onun kolunu tutmasına ve eve sokmasına minnettar oldu. Orada biraz daha kalsa utancından yerin dibine geçecekti. Genç adam ayaküstü zemin

kattaki oturma odasını, yemek odasını ve mutfaka giden koridoru gösterdi. O katta birkaç da yatak odası olduğunu söyledi. Genç kadın donmuştu. Sessizce adamı dinliyordu. Merdivenlerden yukarıya çıktıklarında bile nefesini zor alıyordu. Bu katta bir çalışma odası ve yine yatak odaları olduğunu söyledi Doğan. Çok rahattı. Annesini ve çalışanları şoka soktuğunu umursamamış gibi gözüküyordu. Bir kapıdan içeriye sokulduğunda çok geniş bir odaya girince, öfkeyle kolunu çekti. Doğan ile birlikte kalacağı yatak odası burası olmalıydı. Nefret dolu bakışlarla adama baktı.

"Boyle adı olmak zorunda değildin!" dedi öfkeyle ona. "Burası başka bir oda verebilirdin!"

"Sorum ne?" diye sordu Doğan sertçe.

"Ne demek ne? Bu kadar utanmaz olmak zorunda mısın? Şimdi bu insanlar ne düşünecek? Annenin yüzüne her gün nasıl bakacağım? Hiç değilse başka odada yatsaydım?.. Nasılsa istediğin zaman yine gelirdin!"

Kapıda bir hareket olunca ikisi de sustular. Nadir Bey, elinde tek bir bavul ve birkaç da poşet ile gelmişti. Onları sessizce bir kenara bıraktı. Gözleri bir an Doğan'a takıldı. O anda çalan telefona bakmak üzere olan Doğan, hiçbir şey demedi. Telefonunu açmış ve kulağına götürmüştü. Çaresiz kalan Pınar leşekkür edercesine adama gülümsemeye çalıştı. Ama o kadar üzgündü ki, dudakları sadece hafifçe kıvrıldı. Nadir Bey ise babacan bir tavırla genç kadına göz kırpıp çıkmıştı. Çıkarken arından kapıyı da kapatmıştı.

Pınar kocaman odaya göz gezdirdi. Çok zevkli döşenmişti ve erkeksi bir tarzı vardı. Fazla aile resmi yoktu. Duvarlarda sadece birkaç tane... Bir tarafta oturma odası tarzında üç kişilik bir koltuk ve birer kişilik üç koltuk, kocaman bir televizyona bakacak şekilde ayarlanmıştı. Ağırıklı ton krem renkleri vardı. Yer kocaman bir halıyla kaplıydı. Her duvarda ise sadece deniz teması olan kocaman yağlı boya tablolar yer alıyordu. Perdesinden ufak tefek eşyasına kadar her şey lüks ve kaliteliydi. Yine de insanın içini boğmuyordu. Gözü duvara yakın duran

kocaman yatağa kaydı. Doğan'ın boyuna uygun koskocaman bir yataktı. Artık kendi yatağının da o olduğunu kavradı... Bu berbat adamın kollarında geçecek gecelerde, bu yatak her şeye şahit olacaktı.

"İstidunuz mu?" diyordu Doğan. Çok sesli konuşmuyordu ama keskin kulakları olan Pınar, etrafı incelerken onun dediklerini de duyabiliyordu. Özellikle yataktan uzaklaşıp sıkıntılı bir tavırla üç kişilik koltuğa oturdu. Onunla bir kere daha konuşacaktı. Bu odada, herkesin gözünün içine bakarak onunla anlaşamazdı. Metres olmanın bile bir adabı vardı. Onun bunu anlaması gerekiyordu.

"Bir daha olmaması için uyarsanız yeter!" diye homurdandı. Gözü donuk bir öfkeyle kendisini süzen Pınar'a takıldı. "Evet, sadece uyarın ve bir daha olmamasını sağlayın. Ne yazık ki ona değer veren birisi var..."

Pınar ne olduğunu anlamıştı. Öfkeyle kalkıp Doğan'a yanaştı. Gözleri kıvılcımlaşmıştı. Telefonu kapatan adamı sertçe itti. "Seni hayvan! Bana söz vermiştin! Erdem'in peşini bırakacakydın?"

Fakat tüm gücüyle itmesine rağmen Doğan sadece bir adım gerileyip onun bileklerini yakaladı. Sertçe kendisine çekip gözlerinin içine baktı. "Sözümü tuttum..."

"Ama onu arattın değil mi? Yerini tespit ettin! Hani ona kaçırmayacaktın?" diye bağırıldı.

"Sadece ona zarar vermeyeceğim dedim! Vermedim de! Ama onu bulmam lazımdı. Bulmasaydım yine aynı şeyi yapmayı deneyecekti. Hoş yine de deneyeceğine eminim ya! Şimdilik sadece gözünü korkutacaklar. Fakat yine tekrar ederse bu sefer senin itirazlarını dinlemem. İşi kendim devralırsam inan bana onun hayrına olmaz. Bir daha seni ararsa bunu ona söyle! Ayrıca bir daha aramamasını da söyle!"

"Onunla istediğim zaman konuşurum!"

"Hayır efendim... Konuşamazsın! Onun canına değer veriyorsan konuşmazsın. Sen konuştuğunda seni daha fazla düşünür

ve daha da çığır şeyler yapabilir." Tehditkâr bir şekilde konuşmuştu. "Kınamayacaksın!"

Pınar onunla alay eder gibi gülmeye çalıştı. Ama bileklerini sımsıkı tutulurken bu zonda. "Ondan korkuyor musun yatacağı Dado Bey?"

Adam öyle bir gülümsedi ki Pınar gerçeği hemen anladı. Kını çekildi. Buz gibi bir his yüreğini sarmıştı.

"İnan bana... Sadece... senin ve onun için endişeleniyorum. O çelçelik oynamak istiyor ama kendi eliyle kendisini tehlikeye atıyor. Ve de seni! Bu yaptığı için ona neredeyse saygı duyuyorum. Seni gerçekten sevdiği belli... Sen de onu sevdiğine güven. Onun çığırıklarına karşılık vermek isteyebilirsin! Ona değer veriyorsan, benden ve senden uzak kalmasını söyle!"

Pınar derin bir nefes aldı.

"Senden neden bu kadar nefret ettiğimi sık sık düşünüyorum. Ama bana o kadar fazla sebep veriyorsun ki, hangi birisine sarılacağıma karar veremiyorum. O kadar geniş bir konteynir var ki aklım almıyor!"

"Alay etme! Ciddi bir konuda konuşuyoruz!"

"Ben de çok ciddiym zaten sevgilim!.. Yatak arkadaşımın bir iş adamından çok bir mafya olduğunu öğrendiğinden beri ben zaten Erdem için korkuyorum. Onu çoktan uyardım. Merak etme, yine uyaracağım... Ama nasılsa aramızdaki anlaşma sona erecek! O zaman hayatını mahvetmek için gerekli bütün yolları deneyeceğim."

"Olur... Buna o zaman bakarız!"

"Beni de uyarıp canımı acıtır mısın o zaman? Şu anda yaptığından daha mı sert olursun?"

Genç adam onu salıp geri çekildi. Yüzü gergindi. Pınar acıyan bileklerini ovalamamak için kendisini zor tutuyordu. Onun bileklerini acıtmak için sıkmadığından da emindi. Kahrolası bir güç vardı adamda!

"Birazdan hava kararacak. Yemek yemeden önce bir düşünmek istersin sanırım? Banyo şurası... Orada sana lazım olacak

bir şey var. Ben de inüp annemin gönlünü alayım. Sanırım senin yüzünden iyi bir hır çıkacak!"

"Senin kalsahatini!" diye bağırdu Pınar. "Hepsi senin..." Sonra onunla yumuşattı biraz. "Ne olursun Doğan?.. Aynı odalarda kalmanıza izin ver. Kendimi daha kötü hissetmemi engelle! Yine her gece gelirsiniz! Lütfen... Bana bunu yapma!"

Doğan hafifçe gülümsedi. Sinirini biraz yatıştırmış gibiydi. Pınar yumuşak konuşmasının işe yaradığını düşündü. Herhalde kabul edecekti? İçinde beliren umut ile bir an için onun kabul edeceğini sandı. Sadece bir an için...

"Kararım kesin!" dedi genç adam. Gözleri doğru söylediğini gösteriyordu. "Seninle olacak hiçbir dakikamı harcamam. Sevişmek önemli değil. Yemek masamda, oturma odamda ve yatağında... Daima seni yanımda görmek istiyorum. Biliyorsun asla zamanımız yok!"

"Sen... sen ruh hastasısun!" diye inledi Pınar.

"Değilim. Tabii bir şansın var. Benimle evlenmeyi kabul edersen... odalarımızı saygı belirtisi olarak ayırabilirim? Kısa bir süre için tabii... Bu durumda evlenmek için bile fazla beklemem!"

"Sana söyledim... Seninle asla evlenmem!"

"Bak tatlım... 'Asla', uzun bir süre bence... İstersen artık bu konuyu ciddi olarak düşünmeye başla! Tam beş ayın var. Beş ay sonra seni bırakacağım. Ben sözlerimi tutarım. Beş ay sonra özgür olacaksın dedim ve olacaksın! Ama bu süre içinde benimle evlenmeyi kabul etmezsen, yerin yine de benim yatağım olacak..."

"Her dakikasından nefret edeceğim!"

"Çok sevimlisin!"

"Bir daha düşünsen?" diye iğneledi onu Pınar.

Doğan bir şey söylemeden çıktı gitti. Yüzünde sadece hafif bir tebessüm vardı. Pınar'ı düşünceleri ve çaresizliği ile bir başına bırakan genç adam, doğrudan oturma odasına gitti. Annesinin orada olacağını tahmin ediyordu. Oturma odası evin en büyük odalarından biriydi. Birçok koltuğun haricinde, bir

kenarda yemek masası da vardı. Aynıca bir yemek odası da masına rağmen kalabalık olmadıkları için genellikle burada yemekleri tercih ediyorlardı.

Fahriye'nin karşısına oturmuş olan güzel annesi, anımsadığı dantelden başını kaldırıp baktı. Kadının gülerim gülerim durundan hiç memnun olmadığı belliydi. Dudakları uzağa doğru şekilde kıvrılmıştı. Gidip tam karşısına oturdu ve rahatsızlığına yaslandı. Bir an göz göze bakiştılar. Doğan huyatındaki iki kadının da onu bu kadar huzursuz etmediğinden hayretleniyordu. Bu da kendi şansydı galiba! Hiç değilse ay olarak bir kadının biraz daha yumuşak olmasını, uysal bir kadın gibi davranmasını arzulardı.

"Bu ne demek şimdi?" diye sordu annesi. Genç adam anlamazdan geldi.

"Ne ne demek?"

"Ne olduğunu biliyorsun? O küçük kızla aynı odada yatmak da ne demek oluyor?"

Genç adam omuz silkti. "Çok mu garip?"

"Doğan bazen seni tanıyamıyorum!" diye kızgınca fırça attı Süheyla Hanım. "Evli olmadığın bir kadınla benim evimde aynı odada yatamazsın!"

"Anne..." Genç adamın sesi elinden geldiğince sabırlıydı. "Sözlerine saygı duyuyorum! Ama bu konuda benim kararım uymak zorundasın. O benim odamda kalacak."

"Ama o daha bir çocuk?"

"Değil... O yirmi yaşında bir kadın!"

"Doğan... Yoksa?..."

"Bak anne! Zaman değişti artık! Cinsellik senin zamanındaki gibi değil. Merak ediyorsan söyleyeyim. Evet, onunla birlikte olduk. Bunun bu evde veya başka bir yerde olması o kadar önemli mi?"

"Ben evlenmeden olmasına karşıyım..."

"Sana garip gelecek ama..." elini biraz sinirli bir tavrıyla salladı. "Onunla evlenmeyi istiyorum... İstediyi herhangi bir zamanda..."

Fakat ne yazık ki Pınar Hanım benim evlenilmeye degecek bir adam olmadığını düşünüyor!"

"Bu da ne demek? Seninle birlikte olduysa?..." Sustu. Oğlunun bakışlarını izledi. Onu iyi tanırdı. Öfkeli veya kızgın olduğu bu halleri, keyfinin yerinde olduğu veya kararsız olduğu anları iyi tanırdı. "Senin hakkında böyle düşünüyorsa o zaman neden seninle?..."

"Anne! Nasılsa yakında öğreneceksin! En iyisi sana şimdi söyleyip kurtulmak. Fakat bu konuda ne dersen de fikrimi değiştiremezsin. Öncelikle bunu söyleyeyim. Asla... Anladın mı? Pınar benim için önemli bir kadın ve senin dediklerinin hiçbirini beni karamdan asla vazgeçiremez."

"Doğan?..."

"Dur, şimdi dinle!.. Pınar durumu sana nasıl anlatır bilmem... Belki de içinde bulunduğu durum yüzünden daha yumuşak veya daha sert anlatabilir. Ama biliyorsun ki ben kolay kolay yalan söylemem. Bu yüzden her şeyi sana ben anlatmayı tercih ediyorum. Tabii ki ana hatlarıyla!"

"Anlat!"

"Peki... Pınar'ın ailesinin kimler olduğunu anladsın sanırım?"

"Elbette! Ama her şey geçmişte kaldı Doğan... Bu zavallı kızdan intikam almak mı istiyorsun yoksa?"

"İlgisi yok! Onun kılına bile zarar verecek bir şey yapmam. Vereni de affetmem. O benim için çok değerli. Hem de onu ilk gördüğüm andan beri... Diğer yandan ne yazık ki tanışmamız iyi bir şekilde olmadı. Sanırım fazla sempatik olmadım. Tamen rastlantı sonucu karşılaştık. Abisinin bana olan borcu için evlerine gitmiştim. O parayı tahsil etmek için benim gitmeme gerek yoktu ama elimde değildi. Yıllarca onlardan babama yaptıkları için intikam almak istedim. Alabilecek gücüm de vardı biliyorsun. Fakat büyüdükçe bu isteğimin artık çok da anlamlı olmadığını fark etmiştim. Bunu test etmek için evlerine gitmiştim sadece... İnan bana yüreğimde yeterli derecede köz kalmamış. Kapıda onu, yani Pınar'ı gördüm. Bana çarptı ve sonra da kızdı. İntikam istemediğime ama yine de Pınar'ı istediğime karar

zamanı sanyeler sürdü. Hepsini... Niyetim onunla evlenmekti fakat biliyordum ki kabul etmeyecekti. Dandik de ilim bu bir rife nişanıydı. Ben de elime iki cilalı kullandım. Borsalar bu sığında abisinden Pınar'ı istedim. Dur, benden kızma. Borsalar bu sığında değil... İnan bana rüyaları onunla evlenmekti ve bunu Deniz'e, yani abisine de açıkça söyledim."

"Kıza da söyleseydin ya? Neden en başta yapacağın şeyi ve son yapıyorsun? Sen çok yakışıklı bir adamsın! Neden kendine ve ona bir şans vermedin?"

Adam düşünceli bir tavırla omuz silkti.

"İşin doğrusu onun hakkında pek iyi söylentiler yoktu. Ben de onu daha önce görmemiştım. Çapkın ve hızlı bir kadın olduğu söyleniyordu. Daha önce en azından bir iki cinsel ilişki olduğunu sanyordum. Onu otelde zorladım. Bana yalan söyledi ve bu düşüncemi destekleyen sözler söyledi. Sanırım kendisinden uzak tutmaya çalışıyordu. Daha önceden tecrübesi olduğunu sandığım için evlenmeyi beklemeye gerek olmadığını düşündüm. Bakire olduğunu öğrendiğimde beynimden vurulmuş döndüm ve..." Dudaklarını kıvırdı. Sıkıntılı olduğu belliydi. "...ve sonra çok sevindim."

"Ve tabii o senden nefret etti!"

"Bravo! Tam isabet! Hem de inanamayacağın kadar!" Genç adam acı bir sesle kendi kendisiyle alay ediyordu.

"Ve sen yine de onu kendi yatağında kalmaya zorlayarak nefretini körüklemekte bir sakınca görmüyorsun? Bu çok saçma!"

"Anne... Bilmediğin başka şeyler de var. Borçlar karşılığında, sonunda sadece beş ay benimle kalmaya boyun eğdi. Nefretine rağmen bunu yapacak. Ben de bu süre sonunda onu serbest bırakmaya söz verdim. Ona karşı ilgimin bu sürede azalacağını umuyorum. Madem evlenmek istemiyor, bana beş ay katlanmak zorunda!"

"Hiçbir kadını bu şekilde zorlayamazsın!" Kadının sesi kızgındı. Gözleri şimdi siyaha yakın yeşildi. "Bu çok barbarca! Öğlum olduğuna inanamıyorum!"

Doğan ayağa kalktı. "Üzgünüm... Sana bunları anlattım çünkü hakkında kötü düşünüp onu üzmeni istemiyorum. Senin içindeğin zaman ne kadar cadı olduğunu biliyorum. O bu konuda tamamen masum. Asıl suçlu benim, bunu bilmeni istemiyordum. Fakat yine de kendimi ondan uzak tutamıyorum. Onun için seni bile karşıma almaya hazırım. Eğer bana karşı çok acımasız olmayı tercih edersen, Pınar'ı alıp başka bir eve geçerim. Evli veya değil, o şimdilik benim kadınımdır. O şekilde davranılmasını ve saygı görmesini istiyorum. Ona bakarken ve konuşurken senin de onun gururunu incitecek şekilde davranmayacağımı umuyorum."

Sevinde ciddi bir soru, kısmen de tehdit edası vardı. Gözleri annesini sorgular gibi bakıyordu.

"Bizim bir şey yapmamıza gerek yok..." dedi kadın ters ters. "Sen zaten zavallıya elinden gelen fenalığı yapmışsın..." Başını çevirip elindeki dantele baktı. Konuşmanın bittiğini anlatmaya çalışıyordu. Doğan derin bir nefes alıp döndü. Uzun ve keskin adımlarla oturma odasından çıktı.

Pınar ise ılık suyla güzel bir duş almıştı. Banyo da son derece modern ve lüksü. Kocamandı! Bir kenarda duran jakuzi hoşuna gitmemişti. Doğan'ın bu jakuzi içinde birlikte yıkanmak için ısrar edeceğinden emindi. Kim bilir ondan sonra da neler olurdu?

Homurdanarak askıda duran büyük krem rengi bornozu görmüş ve ona sarınmıştı. Kendi uzun boyuna rağmen kendisine kocaman geldiğine göre bu bornoz Doğan'ın olmalıydı. Gerçekten de banyodan çıktığında, kapıdan giren Doğan onu gördü ve gülümsedi. "Bornozum sana bana olduğundan fazla yakışmış!" dedi.

Pınar bu sefer ciddi olmaya kararlıydı. Zorluklarla mücadele eden esprili yapısını şimdi burada ortaya çıkarmaya gerek yoktu. Sinirli bir tavırla ona sırtını döndü ve bir kenarda duran bavula yürüdü. Fazla ağır değildi. Kolayca kaldırıp orada bulunan bir masanın üzerine bıraktı.

"Bunu giyecek bir şeyler almalıyız..." dedi sakince. Sen de adamın evinde, adamın odasında ve adamın bu büyük yatağında yatmayı kabullenmiş bir kadının sakındığı vardı. Ben de evli olmadan, sevgili, metres ya da ben de düşünüyordum. Benim için artık giyeceğim bir şey kalmadı. Çıplak gezmem, senin hoşuna gideceğini biliyorum ama sarımsık bu evde yakışmaz. Alışverişe ne zaman gidebiliriz?"

"Sen ne zaman istersen?" Doğan kendisini yatağa attı. Sırtı üstü uzanıp kollarını başının arkasında kavuşturdu. "Şu kocam bornoz içinde bile çok seksi gözüküyordu. Bu kocam istemezsen annemle gidebilirsin. Fakat yalnız gitmene izin veremem!"

"Benim için fark etmez!"

"Annem iyi kadındır... Seni seveceğine eminim. Sana yardım etmekten hoşlanır!"

"Bakalım ben onu sevecek miyim?"

"Yapma Pınar!.. Ona tavır alma! Onun oğlu olmama rağmen senin arkada duracağına eminim. Zaten ben her şeyi ona anlattım. Bana çok kızdı. Birkaç gün yüzüme bakacağını bile sanıyordum. Sesinde annesinin Pınar'ın tarafını tutmasından hoşlandığını anlatan bir tını vardı."

"Az bile! Benim için ne dedi?" İlgiilenmiyormuş gibi gözükse de ilgileniyordu. Gözünün ucuyla Doğan'a baktı. Genç adam açıkça kendisini seyrediyordu. Koyu yeşil gözler yan aralıkta, utanmazca bacaklarında, açıkta kalan gerdanunda geziniyordu. Pınar onun bakışlarına aldırılmamaya çalıştı. İğnelercesine kaşlarını kaldırdı. "Orospu falan demedi mi?"

Doğan sıkıntıyla gözlerini yumdu. Uzun yol aslında genç adamı da yormuştu. Üstelik annesiyle konuşmanın stresi de vardı. "Saçmalama!" diye homurdandı. "Şu anda eminim en namuslu bakire bile onun gözünde senin kadar saf değildir. Kendi isteğinle bu işin gerçekleşmediğini biliyor. Tabii istersen sen ona her şeyi yeniden kendi istediğin gibi anlatabilirsin. Umurumda değil..."

"Ona bir şey anlatacak değilim. Benim de kimsenin düşünmesi umurunda değil. Tüm istediğim bu beş ayın bir an önce geçmesidir." Adamın gözlerini yummasından faydalananak bornozu içinde acele ile iç çamaşırlarını giydi. Yeniden başını çevirdiğinde, yeşil gözler yine üzerindeydi. Numara yaptığını anladı. Onu çıplak görmek için gözlerini yummuş numarası yapmıştı. Bu adamla baş etmek çok zordu. Kızarmaması gerektiğini biliyordu ama elinde değildi. Bavulun içindeki son bluzu ile paniklonunu da giyip Doğan'a döndü.

"Makyaj masası da istiyorum. Banyoda makyaj yapmayı sevmem. Benimle alışverişe sen geleceksen mahsuru yok! Annem veya sen, fark etmez. Ama gelmeyeceksen para bırak... Yarın öncelikle alışverişe çıkmak istiyorum. Bir an önce eksiklikleri tamamlayıp hayatımı düzene sokmalıyım."

"Nasıl istersen! Yarın sabah biraz işim var. Öğlene doğru gelirim ve birlikte çıkarız. Ne lazımsa alırız."

"Bunu söylemek hoşuma gitmiyor ama... ben yatağın sağında yatabilir miyim?"

"Elbette... Ben de zaten solunu severim."

Beş dakika sonra Pınar banyodan saçlarını kurutmuş bir halde çıkmıştı. Pırl pırl siyah saçları dalgalar halinde omuzlarından aşağıya dökülüyordu. Makyajını da yapmıştı. Artık hazır. Meydan okuyan bir tavırla Doğan'ın delici bakışlarını karşıladı.

"Ben hazırım..." dedi sakince.

"Görüyorum... Çok güzel olmuşsun!" Pınar hiç sesini çıkarmayınca da isteksizce yerinden kalktı. Onun iltifatlarını istemediği belliydi. Buna rağmen kalkınca onu belinden tutup kendisine çekti. Pınar'ın nefretle başını başka yana çevirdiğini ve küçük bir öpücüğe bile izin vermek istemediğini görünce sıkılmış bir şekilde gülümsedi. Saçlarına bir öpücük kondurup bıraktı. "Gidelim hadi... Çok açım!"

Aşağıdaki yemek masasında birçok çeşit yemek vardı. Belli ki Doğan'ın gelmesi şerefine ona sevdikleri yiyeceklerden hazırlanmışlardı. Masada Nadir Bey ve karısı da vardı. Pınar bundan rahatsız olmadı. Yıllar içinde aile gibi oldukları belliydi. Servisi

zaten Ayşe Hanım önererek yapıyordu. Bakışlarındaki hafif ironik Pınar'ın üzerinde gezinse bile Doğan'ın tavrına karşı önemini öğrenmiş gibilerdi. Asak suratlı güzel kadının her şeyi söyleyecek halleri yoktu.

Gözler arada Pınar ile Doğan arasında gidip geliyordu. Genç adam her iki orta yaşlı çiftle de kısa cümlelerle konuşuyordu ama konuştukları hep yüzeyseldi. Ya ev işleri ile ilgiliydi ya da bahçenin bir duvarının tadilatı gibi şeylerdi. Pınar ise konuşmuyordu. Kimseyi hor gören burnu havada bir tavır yoktu ama gülümseyerek mutlu görünmek gibi bir çabası da yoktu. Nitekim Doğan'ın annesi her şeyi biliyordu, rol yapmaya da gerek yoktu. Yakında evin yardımcılarının da öğreneceğini biliyordu. Belki de çok geçmeden sağır sultan bile duyardı?

Genç kadının sakın ama mesafeli tavrı kahvelerden sonra çaylarını içerlerken de sürdü. İri güzel gözleri ile sadece konuşmaları dinlemeyi tercih ettiğini belli ediyordu. Arada bir de televizyona bakıyordu. Fakat gece boyunca bir kere bile sevgilisi olduğu dayanılmaz adama bakmayı reddetmişti.

"Normalde Ayşe ile Nadir geceleri bizimle olmazlar..." diye mırıldandı Süheyla Hanım genç kadına. On dakikadır yan yana oturmalarına rağmen daha yeni konuşuyorlardı. Pınar hafif ilgisiz gözlerle bakınca da devam etti. "Bu gece masa çok sıkıcı bir ortama bürünmesin diye kaldılar. Ama sanırım pek bir şey değişmedi, değil mi?"

"Üzülmeyin..." diye mırıldandı Pınar donukça. "Benim için önemli değil."

"Benim için önemli..." Kısık yeşil gözleri oğlununkilerin kopyasıydı. "Nefret ettiğin bir adamla yalnız kalmanın ne demek olduğunu bilirim."

Genç kadın ilk kez ilgilenir gibi oldu. Fakat sebebini sormadı. Gözlerini kaçırdı. "Öyle mi?" dedi sadece.

"Ondan nefret ediyorsun, değil mi?" Bu soru çok ani gelmişti. Sorunun arkasındaki niteliği anlamadığı için bir an ne demek

anlamadığını düşündü. Yoksa gerçekten de oğlunun arkasında yer alıp Pınar'ı ezmeye mi çalışacaktı? "Oğlum öyle söyledi!" dedi genç kadın açıkça. Sonunda ilk kez, biraz ileride teki koltukta oturmuş olan ve mavi kapaklı bir dosyayı yan saclarına rağmen ciddi bir görünümü vardı. Tehlikeli, ya-
kışık ve ciddi...

"Normalde çalışma odasına çekilirdi. Sanırım senin yalın kalıp sıkılmaman için burada çalışıyor." Süheyla Hanım'ın sesinde, oğlundan nefret ettiği için genç kadını suçlar gibi bir hava yoktu.

Omuz silken Pınar "Bana bir faydası yok..." dedi umursamazca.

"Belki de seni üzeceğimden korkuyordur?" dedi kadın aniden.

Pınar başını çevirip yaşına rağmen hâlâ güzel olan Süheyla Hanım'a baktı. Gözlerinde eğlenceli bir pırıltı vardı. Hayır, kendisini üzeceğini hiç sanmıyordu. Nasıl bildiğini bilmiyordu ama şinden bir şey bu kadına aniden bir sıcaklık duymasını sağlamıştı. Yine de "Üzecek misiniz?" diye sordu.

Kadın omuz silkti. "Belki..." Gözleri bir an oğluna kaydıktan sonra çayından bir yudum aldı. "Belki de ona yaptıkların için sana kızıp seni üzmemliyim." dedi yeniden genç kadına bakarak.

Pınar hayretle gözlerini irileştirdi. O anda Süheyla Hanım bu doğal kadının ne kadar da güzel olduğunu düşünüyordu. Pürüzsüz, pırl pırl cildinden sağlık fışkırıyordu. Tatlı bir bal rengi almıştı. Dolgun ve hafif bir ruj sürülmüş kırmızı dudakları her erkeğin aklını başından alabilirdi. Sivri ve inatçı çenesi ise oval yüzüne çok yakışıyordu. Ama en dikkat çekici yanı olan iri gözleri hem gizemli hem de çarpıcıydı.

"Ben mi ona bir şeyler yapmışım?..." diye hayretle sordu. "O size gerçekleri nasıl anlattı bilmiyorum ama..."

"Bana seni zorla elde ettiğini söyledi..."

"Bu doğru işte! Peki, niye öyle dediniz?"

"Peki, sen Doğan'a ne yaptığının farkında değilsin?"

"Ben ona bir şey yapmadım. Beni asla yaladım diye benim hayallerimi mahveden o! Kızdı zevki için her şeyi göze alacak kadar duyarsız ve ilkesiz bir adam..."

"Seninle evlenmek istediğini biliyor musun?"

"Evet... Üzgünüm. Yanlış anlamayın ama ona ömür boyu katlanabileceğimi sanmıyorum. Evlenmek için düşündüğüm her şey kek tipi değil o! Kızlığını verdim diye de kalkan kendisini feda edemem. O tanıdığım en duyarsız insan..."

Süheyla Hanım başını salladı. "Kuşkusuz söylediklerimin çoğunda haklısın. Ben de onu sana affettiremem. Otelik çıkılığundan beri ilk kez bana da karşı geldi ve işlerine karışmamamı istedi. Sanırım sen onun için çok özelsin! Beni bir karşısına aldığına göre? Bu durumda pek de ilkesiz diyemeyiz, değil mi? Senin için çok şey göze almış bir erkek sadece..."

"Ben ona göre sadece güzel bir yüz ve vücudum... Başka bir şey değil. Aslında vücudum bile güzel değil! Kalçalarım dar. Oğlunuz göğüslerim küçük diye dalga geçti." Konunun kayıdını yeri fark edince kızardı ve gülümseyen kadından bakışlarını kaçırdı. "Size benim bir başkasıyla nişanlı olduğumu ve bu davranışıyla beni gerçekten seven iyi bir erkeği nasıl üzdüğümü ve hayal kırıklığına uğrattığımı da söyledi mi?" Göz ucuyla nefret ettiği adama baktı. "Artık benim o tatlı adamın yüzüne bakıp onunla evlenmem imkânsız!"

Süheyla Hanım sessizce çayını içmeye devam etti. Pınarın ne kadar hassas ve duygu dolu olduğunu görebiliyordu. Doğanın yaptığı şey için o da çok kızmıştı. Fakat oğlunun gözlerinde gördüğü bir şey, durumun biraz daha farklı olduğunu ya da ileride farklılaşacağını gösteriyordu. Oğlunu tanıyorsa onun yılmadan uğraşacağını tahmin ediyordu. Doğan gerçekten de kolay vazgeçen tiplerden değildi.

"O çok inatçıdır..." diye mırıldandı.

"Efendim?..." Pınar kadının ne demek istediğini anlamak istermiş gibi gözlerini kısmıştı. Süheyla Hanım başını üzülerek salladı.

"O her zaman kararlı ve inatçı olmuştur. Onu tanımıyorsun! O seni istedi ve aldı! Her türlü engeli ve direnmeyi yıkarak..."

Sendi de senin sevgini istiyorsa eğer, elde etmek için mutlaka uğraşsın..."

"Benim... benim sevgimi niye istesin ki?" diye hayretle mırıldandı Pınar.

"Bana istiyor gibi geldi..." Dudaklarında ince bir gülümseme vardı.

"O zaman avucunu yalayacak! Asla onun gibi despot, gözü kana kadınların etrafında pervane olduğu birini sevmem! Bana cızıp gelen hiçbir yanı yok! Ne uzun boyu, ne güzel fiziği, ne de yakışıklı yüzü!"

"Gerçekten de yokmuş!" derken tatlı tatlı gülümsemişti kadın. "Doğru söylüyorum!" diyerek kendisini hararetle savun-

mayla devam etti Pınar. "Onun yakışıklı olduğunu kabul ediyorum. On beş yaşından büyük her kadının hoşuna gidebilir ama ben seveceğim erkekte hep başka şeyler aramışımdır. Ve bunlar onda yok!"

Süheyla Hanım gülümsemeye devam ederken merakla kaşlarını kaldırdı. "Yanlış anlama! Seni sorgulamıyorum ama bunlar ne acaba? Belki ben de ileride, tabii sen gittikten sonra, bunlar üzerinde durup onun biraz düzelmesini sağlayabilirim. Başka bir kızla evlenmeye kalkarsa diye!"

Pınar istemeden gözlerini kırptırdı, öylece tutuldu kaldı. Başka bir kızla evlenmek mi? Doğan ve başka bir kız... Kendisi değil! Bu fikirden hoşlanmadığını sezdi. Ama Doğan elbette kendisinden sonra başka birisiyle evlenmeyi düşünecekti. Hem çok gençti hem de çok yakışıklıydı. Belki de, hayır, büyük ihtimalle o kadına kendisinden daha sevgi dolu ve saygılı davranacaktı! Bundan emindi. Bir oğul sahibi olabilmek için bir eş seçmek zorundaydı. Gidişi bir seneyi bile bulmadan güzel bir kızla evleneceğinden emindi.

"Üzgünüm... Hangi birini sayacağımı bilmiyorum." diyerek geçiştirdi.

"O halde vakti geldiğinde veya öyle bir kabalık yaptığında söyle! Tamam mı? Ben ona dersini veririm."

"Şey... Tamam!" dedi genç kadın isteksizce.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Onun sevişmesine engel olamayacağını bildiği için o gece karşı koymadı Pınar. Bunun iki sebebi vardı. Hem anlaşmaları gereği idi, hem de zaten karşı koyamadığı içindi. O kadar saat gere araba sürmüş olmasına rağmen, gece yatak odalarına çekilinceye kadar elindeki dosyayı dikkatle incelemiş olmasına rağmen, hiç yorgun olmadığı uzattığı seksten belliydi. Onun incelemelerini dinleyerek öpüp okşamış, neredeyse yalvarıncaya kadar üzerinde çalışmıştı. Tertemiz bedeninde artık öpülecek bir nokta kalmayıncaya kadar onu tahrik etmeyi sürdürmüştü. En sonunda Pınar'a sahip olduğunda genç kadının gözlerinden rahatlama ve kızgınlık dolu birkaç damla gözyaşı dökülmüştü. Ve zevkle inlerken ağzından "Senden nefret ediyorum!" sözü...

Nefretini ne kadar da garip gösteriyordu? Fakat Doğan asla bu halini yüzüne vurmuyordu. Adama hiç değilse bu konuda minnettardı. Günlük davranışlarıyla yataktaki manyak Pınar'ın davranışlarını bir tutmuyordu. Sanki iki ayrı kadına sahipti ve onunla yataktaki istekliliği konusunda hiç alay etmiyordu. O gece seviştikten sonra da acıyla sırtını dönüp yatağın bir ucuna kıvrılan genç kadını, kollarına almak için zorlamamıştı. Sadece o da yan dönmüş ve bir elini rahatça yuvarlak kalçasına koymuştu. Bunu yapmadan önce de ince ve çıplak vücudunu bir örtüyle örtmüştü. Yazın en sıcak geceleri olmasına rağmen açık pencereden inanılmaz bir serinlik geliyordu.

Ertesi sabah ise erkenden işe gitmişti. Pınar onun burada ne iş yaptığını bile bilmiyordu ve öğrenmek de istemiyordu.

Kahvaltıyı fazla konuşmadan Süheyla Hanım ile beraber yaptı. Sonra tıpkı onun gibi yapıp elinde çay ile bahçeye geçti

ve bir kenarda duran gazetelerden birisini aldı. Şimdi karşılıklı oturmuşlar ve konuşmadan gazetelerini okumaya başlamışlardı.

"Doğan alışverişe çıkacağınızı söyledi..." dedi Süheyla Hanım göz lüklü başını gazeteden kaldırarak.

"Evet... Beni kaçırdığında... Hiçbir şey almama izin vermedim..." dedi ters ters. Ama tersliği kadına değil adamın davranışına değiyordu. "Annemden doğduğum halimle beni arabasına attı!"

"Uçurduğum sadece bikinim vardı!"

Kadın kıkırdayınca o da daha fazla surat asamadı. Hafifçe gülmeye başladı.

"Sizce komik mi?" dedi yine de.

"Onu çok etkilemiş olduğun bir gerçek!"

"Kız kaçırmanın suç olduğu bir toplumda yaşıyoruz!" diye itiraz etti Pınar.

"Bu suçu ona ödeceğine inanıyorum," dedi kadın keyifle.

"Biz de sonra birlikte alışverişe çıkalım mı? Mesela yarın? Almayı unuttuklarınızı alırsınız, biraz gezeriz, birlikte yemek yeriz?"

Canımız ne istiyorsa yaparsınız?"

Pınar endişeliydi. Kadınla çok samimi olmak istemiyordu.

Ne de olsa, o canavarın annesiydi. Fakat öyle de tatlı duruyordu.

Ne de olsa, o canavarın annesiydi. Fakat öyle de tatlı duruyordu.

ki? Tatlı yeşil gözleri içtendi. Sebebini tam anlamasa da sevgi dolu bakıyormuş gibi gelmişti bir an... Ayrıca yaşı yüzünden de endişeliydi. Doğan otuzunu geçmiş olduğuna göre bu kadın da en az elli olmalıydı. Bu sıcakta elli yaşında bir kadınla dolaşmak sakıncalı olabilirdi. Ya ona bir şey olursa?

"Aklındaki buysa eğer, inan bana çok sağlıklıyım. Ömrümde bir kere hasta yatağında yattım, o da oğlumu doğurduğum sıradaydı."

Pınar elinde olmadan güldü. Aklından geçenlerin okunduğunun farkında değildi. Bundan sonra bu zeki kadının yanında dikkatli olmalıydı.

"Gerçekten mi?" diye sordu.

"Evet... Doğan da hiç hastalanmaz. Sanırım onun oğlu da öyle olacaktır!"

Pınar'ın gülümsemesi yavaşça soldu. Doğan'ın oğlu... mer, siyah saçlı, parlak gözlü... Belki gözleri yıpıl belki de... Tıpkı kendi gözleri gibi... Hemen gözlerini kırptırıp önündeki gazetesine eğildi. Bu fikir de nereden gelmişti şimdi aklına?

"Olur... Memnuniyetle gideriz..." dedi sakince

Öğle yemeğinden önce Doğan, sessizce yanına geldi. Pınar ayaklarını altına kıvrımış, oturma odasında tek başına televizyon seyrediyordu. Sadece bir an için, gözünün ucuyla adama bakmıştı. Genç adam rahat bir tavırla yanına oturdu ve ilginç bir rahatlıkla elini onun bacağının üstüne attı. Pınar başka giysisi olmadığı için yine önceki gün giydiklerini giymişti. Bacasına değen ateş gibi eli fark etmemiş gibi yaparak televizyon Hanım mutfağa inmişti.

Onun merhaba dememesi ve hatta başını çevirip ilgilenmemesi genç adamın canını biraz sıksa da aldırılmaz gözüktü. "Ne yaptın?" dedi kısaca.

"Yatak odasından bahçe dışına çıkan bir tünel kazıyordum."

"Ne oldu sonra?"

"Senetlerin sende olduğunu hatırladım. Param da yoktu. Ayrıca neredeyse çıplak gibiyim."

Adam güldü. Elini çekip ince yazlık ceketinin cebine attı. Cüzdanını çıkardı. Bir anda Pınar'ın önüne bir sürü nakit para, bir de kredi kartı bıraktı.

"Böyle diyeceğini biliyordum. Kartımı istediğin gibi kullanabilirsin. Şifresi 2626... Ayrıca bugün sana bir hesap açtırdım. Onun kartı da ayrıca gelecek. Birazdan da alışverişe çıkıp sana bir mağaza dolusu şey alacağız. En iyisinden. Yakında da gidip sana araba bakacağız. Ehliyetin var mı?"

Bu utanç verici bir konuydu. Önündeki sehpa duran paraya ve kredi kartına bir an bakan genç kadın, gözlerini adama çevirdi.

"Var... Var fakat ben... bir türlü araba sürmeyi öğrenemedim... Kursu da gittim ama sanırım yeteneksizim. Babam ve

adam de araba almaya pek hevesli değillerdi. Kadınların araba sürmesinden hoşlanmıyorlar! Sonunda zorla bir araba aldırıldım ama iki gün sonra da sen beni kaçırdın..."

Doğan güldü. "Merak etme! Ben sana zevkle öğretirim."

Pınar'ın gözleri irileşti. Sonra hızla normal hale döndü. Onun sırtı. "Önemli değil! Öğrenmesem de olur! Taksi diye bir şey var." Adam sırıttı. Genç kadın onun siyah kirpiklerine baktı. Güzel yeşil gözlerindeki kirpiklerinin uzunluğu bir erkek için normal miydi acaba? "Hem senin zevkle öğrettiğin şeyler, sonra kendimi kötü hissetmeme sebep oluyor!" dedi iğneleyerek.

Genç adam iyice güldü. İkisi de onun yatakta genç kadına öğretmeye çalıştıklarının ve başarıyla öğrettiklerinin farkındaydı. "Hazırsan hadi kalk da gidelim. Beni iğnelemeye yolda devam edersin. Çok da acıktım. Seni İzmir'in en güzel lokantasına götüreceğim!"

Onun lüks arabasına bindiklerinde, genç adam çok rahattı. Sanki zorla alıkoyduğu bir kadını değil de karısını gezmeye götürüyordu. Arabayla bahçe kapısına geldiklerinde, kapının otomatik olarak açıldığını fark etti. Büyük ihtimalle bir yerlerde bir sensor vardı. Dışarıya çıktıklarında, Pınar etrafını izledi. Çok yeşillikli bir yoldu. İyi bir semt olduğu belliydi. Doğan hemen ona açıkladı.

"Bu sırada bizim evin aynısı dokuz bina daha var. İzmir'in bu bölgesi daha gelişme aşamasındayken annem için satın al-
dum. Arka tarafta havuz olduğuna dikkat ettin mi? Çok büyük-
tür. Orada vakit geçirebilirsin. Komşularımız da iyidir. Bir ka-
ğıyla görüşüyoruz. Bir tanesi yakın bir arkadaşım. Adı Tamer.
Çok da güzel Yunanlı bir karısı var. Adı Natalia. Tamer'i bil-
mem ama Natalia'dan hoşlanacaksın. O da senin gibi vahşi ca-
dunun tekidir. Yarın akşama bizi yemeğe davet ederler. Ben de
kabul ettim."

"Bana sormana gerek yoktu tabii?" dedi Pınar küçük bir yemeyle.

"Senin iyiliğin için... Ofkasına rağmen Nakatla çok tatlı. Sana arkadaş olacağına inanıyorum. Geçen kız evlendiler ama onları görünce sakın yağma!"

Genç kadın istemese de ona bakmıştı.

"Neden?"

"Yanı anlaşırsın..."

İzmir'in hareketli caddelerinde kayar gibi giden lüks araba, çoğu kişinin ilgisini çekiyordu. Genç kadın onun araba kullanmadaki maharetini beğeniyordu. Son derece kendisinden emin ve seri sürüyordu. Onun gibi araba kullanabilmeyi istedi. Acaba gerçekten becerebilir miydi? Onun gibi sürebilir miydi? Aslında içinden bir ses, onun kendisine araba sürmeyi öğretmek konusunda samimi olduğunu söylüyordu. Ne yazık ki ehliyetini aldığı kursta çok iyi araba sürmeyi öğrenemediği gibi ne abisi ne de babası ona pratik yaptırmaya yanaşmışlardı. Hemen sinirlenip öfkeleniyorlardı. Erdem ise iki kere denemiş ve ikisinde de pancar gibi kızarıp üçüncüyü hep yalandan bahanelerle ertelemişti. Şimdi ise araba sürmeyi pekiştirmeyi çok istese de bu yardımı Doğan'dan alacak olmak hiç hoşuna gitmiyordu. Onun teklifini kesinlikle reddedecekti.

İzmir çok güzeldi. Sıcaktı ama deniz tarafından esen rüzgâr zaman zaman havanın ısınıp alıp gidiyordu. Hiç bilmediği bir yerdi İzmir. İstemese de hareketliliğini ve özgün havasını sevmişti. Mersin kadar nemli olmadığını fark etmişti. Girdikleri lokantanın bile havası başkaydı. Doğan sersemının karşılığına bakılırsa iyi bir müşteri olmalıydı. Masaları cam kıyısında idi. Ortasında tek bir gül vardı. Lokantanın her yeri kalite kokuyordu. Garsonlar temiz ve saygılıydı.

Genç adam içeriye girdikleri andan masalarına oturdukları ana kadar birçok kişiyle ciddi bir şekilde selamlaşmıştı. Çoğuna karşı mesafeliydi. Anlaşılan Pınar'a karşı gösterdiği gülümseme ve anlayışlı ifade herkes için geçerli değildi. Genç kadın ona bakmamaya çalışıyordu. Diğer yandan kendisini hiç kimseye tanıştırmadığına da dikkat etmişti. Bu onu huzursuz etmişti. Adamın ondan utanıp utanmadığını merak etti. Belki de bu saygın

görmüşlüğü kadamlarına onu tanıştırmaktan utanıyordu? Ama öyle bir şey olsaydı buraya getirmeyeceğini düşündü.

Seranın kendisini nasıl tanıştıracığını bilememesi oldu. Seranın tahmin etti. Sevgilim dese, sevgili gibi değillerdi. Pınar ona karşı mesafeli ve buz gibi olmaya özen gösteriyordu. Öfkelenen adam etkilemediğini anlamıştı. Sevgili olmaları imkânsız görünüyordu. Dışarıdan bakıldığında da birbirlerine âşık bir çift olmadıkları belliydi.

Gelen garsona fazla aç olmadığı için az bir şey sipariş etti. Genç adam ise erkenden kalkıp işe gittiği için acıkmış gibiydi. Kıvrıltı bir şekilde havadan sudan konuşup, yemeğini bitirdi. Pınar'ın hiç cevap vermemiş gibi gözlerine bakıp önündeki yemeği didiklemezdi çok umurunda olmamıştı.

Pınar yemek boyunca erkeklerin onu izlediğinin farkında değildi. Daha evvel güzel olduğu için göz hapsine alındığı çok olmuştu ama şu anda bu adamın yanında bunun zevkini çıkarmak bir yana, ilgisini bile çekmiyordu. Mesafeli ve durgun tavırının birçok erkeğin dikkatini çektiğini anlayamazdı. Hele karşısında böyle yakışıklı bir adam varken, hiç gülmemesi ve az konuşması, ona gizemli ve erkekleri mükânat gibi çeken bir hava veriyordu.

Lokantadan çıktıklarında, geride kalan erkeklerin çoğunun aklında hâlâ genç kadının şaşırtan güzelliği vardı.

Doğan onu önce lüks bir mobilyacıya götürdü. İkisi birden genç kadının evde kullanabileceği bir tuvalet masası baktılar. Sonunda odadaki eşyalara da uygun olan modern bir tanesine karar verdiler. Pınar'ın ilgisizliği biraz kınlanmıştı. Garip bir şekilde kendisini evli gibi hissetmişti ve eve bir parça eşya almanın zevkli olduğuna karar vermişti. Doğan'ın samimi ilgisi ve genç kadının eşya seçimi konusundaki zevkine müdahalesiz güveni, hoşuna gitmişti.

Tuvalet masasının hemen eve gönderilmesi talimatını veren Doğan, onu Konak Meydanı'ndaki çok büyük, çok katlı bir alışveriş mağazasına götürdü. Fiyatların normalden iki üç kat

pahalı olduğunu fark eden Pınar, giirtinin ucuya bakışını
lerin bile alınmasına hayret etti. Adamın yapacaklarının
yok gibiydi. O kadar çok şey aldı ki, onları araba ile götürmek
imkânsızdı. Mağaza müdürüne onları da arkalarından yollama
larını otomatik bir şekilde söyledikten sonra Pınar'ın yollama
hafife tutup asansöre yöneltti. Genç kadının evdeki gıcık
bundan bile fazla giysisi, ayakkabısı, çantası olmuştur.

Doğan duracak gibi değildi. Saatler ilerlemiyordu ama her
da karacak gibi değildi. Batının bu aydınlık havası Pınar'ı ha
raz çarpıyordu. Kendisini yorgun ve susuz hissediyordu. Doğan
bunu fark etmiş gibi onu bir kafeye soktu. Soğuk bir limonata ve
güzel bir pasta, genç kadını kendisine getirmişti. Adamın için
alışveriş boyunca mızıldanmadan yanında gezinmesi ve sesini
çıkarmadan alışverişleri onaylaması ilginçti. Çoğu erkek sesini
tutan patlar, hatta ağabeyi gibiye bağırıp çağırırdı. Genç adam
saklanmadığı gibi, zorla alıkoyduğu kadının doya doya alışveriş
yapması için elinden gelen desteği de gösteriyordu.

Doğan ise Pınar'ın inatçı somurtkanlığını görüyor ama se
sini çıkarmıyordu. Aslında tam da somurtuk denmezdi. Sadece
konuşmuyor, gülümsemiyor, sorduğu sorulara sakın bir tavırla
ve alışkanlığı olduğu üzere esprili bir tavırla cevap veriyordu.
Çoğu zaman Doğan yanında değilmiş gibi davranmaya özen
gösteriyordu. Tepkisini alabildiği tek an, açık saçık, neredeyse
saydam gecelikler aldığı zamandı. Satıcı kızı bile kızartacak bir
gülümsemeyle elindeki geceliklere bakarak Pınar'ı incelediğinde,
onun huzursuzca yutkunduğunu görmüştü.

Genç kadın kendisine karşı ne kadar soğuk ve mesafeli ise
de, çevresinde iletişim kurduğu herkesle aksine çok sıcaktı. Hatta
tezgâhtar kızlardan birisi ile ayaküstü konuşurken, onun Mer
sinli olduğunu ve bir çocuğu olduğunu bile öğrenmişti. Satıcı
kızın onları nişanlı gibi bir şey zannettiği belliydi. Pınar bu fik
rini değiştirecek bir şey söylemedi. Dışarıda ise sokak satıcıları
nın sattığı ucuz ama gösterişli takıları incelerken, karşısındaki
adamları hor görmeyen sıcak bir tavır vardı. Satıcı ile konuşur
ken bazen şaka yapmaktan geri kalmıyordu. Bu alışveriş olayı
nın onu biraz rahatlatmış olduğunu anlayan Doğan, arada sırada bu işi

tekrarlama gerektğini düşündü. Neticede bu güzelliği, sadece
eve ve yatak odasına hapsedmek için getirmemişti.

Aldığı bir iki ucuz takıya çatık kaşlarla bakan Doğan'ı fark
eden Pınar, alayla kaşlarını kaldırdı.

"Şık olmak için pahalı şeylere gerek yok... Bunlar kot pen
sion ne güzel gidecek şeyler!" diye adamla dalga geçti.

"Başka alma!" diye uyardı onu adam. Sonra kısa bir yürü
yüşten sonra büyük bir kuyumcuya soktu. Aldıklarının benzeri
olan ama gerçek gütmüş ve altından bir sürü takı aldı. Pınar'ın
başı dönmüştü. Sonunda adamın huzuna ayak uyduramadığını
kabul etti. O gün ilk kez kendiliğinden adamla temas ederek
elini kalın koluna koydu. İnce beyaz ceketinin kollarını sıvamıştı.
Parmak uçlarında teninin ısınısını hissederek adamı çekti.

"Tamam, yeter artık! Beş ayın her gününe bir şey alma
mıza gerek yok!" dedi ona. Alınan takılarla çok rahatlıkla ev
alnabilirdi.

"İlişkimiz bittiğinde beni cimri olarak hatırlamanı istemem!"
dedi adam gülümseyerek.

"Çok müsrif olarak hatırlayacağım kesin! Elinin ayan yok!
Pazarlık bile yapmıyorsun? Bu çok yanlış!" Bitme sözcüğüne
dikkatini vermemeye çalışıyordu. Bu ilişkinin bitecek olması
fikri bir anda kendisini kötü hissettirmişti. Bu yüzden hafif bir
esprî yapmayı tercih etmişti.

"Üzülme ve pıntileşme! Gel hadi... Eksik bir şeyin kalmasını
istiyorum," diye umursamazca homurdandı Doğan.

Akşam eve döndüklerinde Pınar yorgunluktan ölmek üze
reydi. Ömrünün yirmi yılında aldığı şeyleri bir günde almak
çok yorucuydu. Evden içeriye girdiklerinde Süheyla Hanım on
ları karşıladı. Pınar'ın yorgun haline ve oğlunun dinç görünü
müne göz attı. Pınar da aslında bu çekti şeytana inaniyordu.
Bu adam hiç yorulmaz mıydı? Gece neredeyse sabaha kadar se
vişmiş, sonra da azıcık uyuyarak erkenden işe gitmişti. Şimdi
de annesiyle birlikte yatak odasına bırakılan tuvalet masasını
ve her yere yayılmış eşyaları incelerken, çok enerjik duruyordu.

"Sarım bir de dolap almak gidecektik" dedi Süleyman, birkaç gıysı tutmuş ve havaya kaldırmış. Son zamanlar jey ise açık geceliklerden birisi çıkınca kollarlayarak giretiyordu. "Mağazada başkalarına da bir şey bulabilirsiniz mi?"

Pınar ister istemez kadına gülümsedi. Kızarmaktan iyiydi. "Benim beden ölçülerimde kalmadığına eminim. Ama hep Doğan'ın suçu!"

Zaten bir duvar boydan boya dolaptı. "Gerçekten de dolap lazım..." diye onayladı Doğan ilgisizce. Belli etmedi ama kadının ağzından kendi adı doğal bir şekilde çıkınca hoşuna gitmişti. Pınar da bunun biraz samimice olduğunu hissedip ummuştu. Gözlerini adamdan kaçırıyor.

"Başka odada kalmama izin veren dolap lazım olmazdı," dedi yavaşça.

Doğan onu duymazdan gelip gözlerini kest.

"Bu dolabı kaldırıp komple iki tarafa duvardan duvara dolap yaptıracağım. Bir iki gün içinde hallederim. Yemek hazırmı anne? Çok acıktım!"

Hepsi bu muydu yani? Pınar bir ölü gibi yatağa yatıp uymaktan başka bir şey düşünmezken, onun sadece acıkmış olması hayret vericiydi. Metabolizmasının herkesten farklı çalıştığı açtı.

Yemekten sonra Pınar aldıklarını yerleştirmeye çalıştı. Sadece çay içerken biraz aşağıya inip onlarla birlikte oturdu. Sonra yine yatak odasına çıktı. Zor olmuştu ama hemen hepsini güzelce yerleştirmişti. Bazılarını üst üste koymasına gerekmişti. Olusun, giyeceği zaman ütüleyiverirdi.

Doğan yatmak için geldiğinde, işini yeni bitirmişti. Düşünü almış ve yeni geceliklerinden birisini giymişti. Genç adam içeriye girdiğinde dönüp ona baktı. Koyu yeşil gözlerle bakan cesur mavi gözler, her zamankinden farklıydı. Doğan onun tavırında bir değişiklik hissetti ama tam anlayamadı. O kadar hafif bir değişiklikti ki, aldırmadan banyoya gitti. O da düşünü aldı. Dinlendiğini hissetti. Belli etmese de yorucu ve eğlenceli bir gündü. Dişlerini fırçalayıp bornozuna sarınarak dışarıya çıktı.

Bornozun arkasında kendi bornozunun yanında asılı olan ve o gün genç kadına yeni aldıkları minik pembe bornozunu giymişti. İyi seçtik olmuştu.

Pınar ise yeni tuvalet masasının karşısında oturmuş, yavaşça aynadan kesişti. Doğan onun saydıkları geceliklerinden birisini giydiğini çoktan fark etmişti. İnce satırlı seksi kavisi rahatlıkla gözüküyordu. Sütyen giymemişti. Kırımızı saydam geceliğin altında sadece kırmızı dantel külotunun bir kısmı gözüküyordu. Pınar tarağını çekmeceye bırakıp doğruldu. Dönüp onun kendisini seyretmesine izin verdi.

"Bu... bu çok güzel!" dedi adam hayranlıkla. "Gel buraya!"

Pınar böyle olacağını biliyordu. Ama onun yumuşak emrine uymadı. Bir an karşılıklı bakiştılar. Sonra salınarak bir prenses edası ile yatağa yürüyüp gülümsemeden içine girdi. Güzel gözlerinde gizli bir davet vardı. Örtüyü tam kapamadı. "Sen gel!" dedi sakın olmaya çalışarak. Kalbinin atışları hızlanmıştı.

Doğan gülümsedi. Utanmazca üzerindeki bornozu çıkarıp bir yere attı. Bir erkek için güzellik timsali olarak karşısında öylece durdu. Pınar gözleriyle geniş omuzlarını, tüylü göğsünü, dar kalçalarını, kaslı uzun bacaklarını ve daha önce başkasında hiç görmediği halde şimdi seyretmekten zevk aldığı heyecanlı olmuş erkeklik organını süzdü. Tabii bunu ona söyleyemezdi. Belki... Belki gösterebilirdi. Kasıklarında bir sızı belirdi. Göğüs uçları kıpırdadı.

Yatağa giren adam ona elini sürmeden önce merakla gözlerine baktı. Pınar sırt üstü yatıyor, çekinik gözlerle adamın ilk harekete başlamasını bekliyordu.

"Bu ne için?" dedi Doğan usulca. Neyi kastettiği belliydi.

Pınar umursamazca omuz silkti. Gözleri donuktu ama konuştuğunda sesi hafif titrekti.

"Bugünkü alışveriş için..."

"Aldıklarımız için mi? O halde sana daha sık bir şeyler almalıyım."

Pınar öfkelenmişti. "Hayır, aldıkların için değil! Benim parayı gösterdiğin sabır için!" dedi ona iri gözlerle.

"Humm... Hoşuma gitti!"

"Özel bir şey değil! Zaten gecelikler o kadar ince ki hep-
sini birden üst üste giysem, yine de..." Devamı edemeyip sus-
tu. Adamın eli incecik kumaşın üzerinden göğüsünü kavramıştı.

"Ama yine de sütyen takmamışsın?.. Bu bir davet değil mi?"

"Dedim ya! Bugün bana..."

"Evet... Evet, anladım... Sabrım için!" diye hafifçe hom-
dandı Doğan. Parmakları sertleşen göğüs ucunu kumaşın al-
tından çıplakmış gibi hissedebiliyordu.

"Hem nasılsa itiraz etsem de sevişmeyecek miydin?"

"Doğru..."

"Ben de bugün seni fazla uğraştırmayayım dedim!"

"İyi bir düşünce..."

"Başka bir şey değil!" Dudakları hafifçe örtülmeden önce
çocuk gibi mızıldandı. "Hem bunu beş ay boyunca her gece
yapmak zorunda mıyız?"

Genç adamın gözleri parlamıştı. Onun tereddütlü elini tu-
tup kendi kasıklarına götürdü. "Bir gecemizi bile harcamak is-
temem..." diye mırıldandı. Pınar elleri titreyerek onun istedi-
ğini yaptı. Seksin mantıklı bir şey olmadığına aslında çoktan
karar vermişti.

Ertesi sabah erkenden uyandı. Doğan daha da erken kalk-
mış ve giyinmişti. Zaten kapıyı kapatıp dışarıya sessizce çık-
ması üzerine uyanmıştı. Yeniden gözlerini yumdu. Uyuyma-
yacağını anlayınca, kalktı. Duşunu alıp giyindi. Fazla makyaj
yapmadan aşağıya indi. Saçlarını bile kurutmadı.

Doğan bir koltuğa oturmuş, elinde çay bardağı, gazete yığ-
nın içinden birisini eline almış okuyordu. Onun kahvaltısını bi-
tirdiğini anladı. Süheyla Hanım da henüz masanın başındaydı.
Fazla heyecanlı olmayan bir sesle "Günaydın!" dedi ortaya.

"Günaydın!" derken sıcak gülümsedi Süheyla Hanım.
"Nasıl? Dinlendin mi?"

Pınar yutkundu. Onun bir şey ima edip etmediğini anla-
mak için kadına dikkatle baktı. Sonra sorunun masumca oldu-
ğunu anladı. Aslında dinlenmiş sayılmazdı. Fakat bedeni tüm
yorgunluğuna rağmen adama verdiği karşılıklar yüzünden
doğundu. Bacak ağrılarını bir kenara bırakırsa zinde sayılırdı.

"Evet..." dedi gülümseyerek. Sandalyeyi çekip oturdu.

"İyi... Öğlen çıkacak mıyız?"

"Nereye gidiyorsunuz?" diye oradan hafif bir homurtuyla
araya girdi Doğan.

Pınar hafif bir öfkeyle dönüp adama baktı.

"Annemle çıkıp biraz dolaşmaya ve alışveriş yapmaya ka-
rar verdik..." Güzel kaşlarını kaldırdı. "Bir mahzuru mu var?"

Doğan gözlerini kıstı. "Akşama dışarıya yemeğe davetli ol-
duğumuzu unutma! Masada uyumanı istemem!"

"Uykusuzluğa alıştım artık?.. Öyle değil mi?"

Sesindeki meydan okuma üzerine Süheyla Hanım elinde ol-
madan kıkırdadı. Dikkatini elindeki ekmek dilimine gereksiz
bir özenle tereyağı sürmeye vermiş gibi gözükse de, dudakla-
rının kıyısı ve gözlerinin içi hâlâ gülüyordu.

Doğan garip bir tavırla başını sallayınca da gülümsemesi
arttı. "Peki, sen bilirsin!" diyen adam ayağa kalktı. Masaya
yaklaştı. Ters ters annesine baktıktan sonra hâlâ genç bir kız
gibi gergin olan yanağından öptü. Sonra Pınar'ı elinden tuttu
ve karşı koymasına fırsat vermeden ayağa kaldırdı. İki eli ile
belinden tutup kendisine çekti. Pınar neredeyse sertçe adama
çarptı. Doğan başını eğdi.

"Ne yapıyorsun?" diye dudaklarını fazla kıpırdatmadan ağ-
zının ucuyla fısıldadı Pınar. Gözünün ucu hâlâ ekmeğiyle ilgile-
nen kadındaydı. Utançla, onu gösteren hafif bir uyarı bakışı attı.

"Anne?" diye alayla sordu Doğan. "Bu güzel kadını şimdi
senin yanında öpsem, sence mahsuru var mı?"

"Kimler?"

"Bu akşam yemeğe çıkacağımız çift!"

"Sürpriz... Görünce çok şaşıracağına emurum. Natalia denen tatlısı bir Yunanlı... Kocasına deli gibi âşık! Çok yalvarır bu hikâyeleri var. Fakat hepsini anlatmam. Nasilce lanımlıca... Korkma, sana ters gelecek bir tarafları yok!"

O gidince Pinar önce yeni aldıklarını yerleştirdi. Duşta en sık yer kalmamış gibi bir şeydi. Sonra duş alıp günün yorgunluğunu üstünden attı. Sonra da elinden geldiğince güzel hamılandı. Harika bir gece elbisesi geçirmişti üstüne. Koyu yeşil. Tıpkı akların gözleri gibi... Akları yüzünden narin ve seksi omuzları meydana çıkıyordu. İncecik belini ve dümdüz göğüsleri zükmesine sebep olmuştu. Pinar esere göğüslerinin küçüklüğünü düşündü. Biraz daha dolgunlaşmasını isteyip istemediğini düşündü. Silikon taktırabilirdi. Fakat bundan Doğan'ın hoşlanıp hoşlanmayacağını bilemedi. Sonra kendisine kızdı. Göğüsleri çok güzeldi. Doğan Bey beğenmiyorsa eğer kızdı. Göğüsleri kadar basitti. Onun hoşuna gitmesi için aklından geçenlere inanmıyordu. Hem sadece beş ay birlikte olacağı bir erkek için silikon taktırma fikri çok saçmaydı!

Boynuna Doğan'ın inanılmaz bir para vererek aldığı pırlanta kolyesini taktı. Sonra beğenmeyip, onu çıkarıp yerine zümrüt kolyesini ve küpesini taktı. Evet, bu daha iyi olmuştu.

Yeşil elbisesine çok iyi uymuştu. Bileğine yine zümrüt bileziğini geçirdi. Karşılaşacağı Natalia denen kadını iyi tanııyordu. Onun yanında aşâğılık kompleksine girmek istemezdi. Üstelik duyduğu kadınla çok da güzel bir kadındı...

Bir koltuğa oturup televizyonu açtı. Az sonra da Doğan geldi. Onun gelişini umursamaz bir tavırla karşıladı. Sadece bakışlarını kısa bir an çevirmiş, uzun bedenini ve gülümseyen yüzünü bir saniye için süzmüştü.

"Görüyorum ki hazırsın?" dedi adam parlayan gözlerle. Gerçekten de Pinar bir içim su olmuştu. "Alışveriş nasıldı?"

"Az aldık, çok verdik! İzmir bence çok pahalı!" dedi donuk sesle. Gözleri televizyondaydı.

"Senin değil... Birkaç ay fazla çalışırım!"

"Şikâyet etmezsin umarım?"

"Tamen... Neler aldın peki?" Genç adam rahat bir tavırla yanındaki koltuğa oturmuştu. Onun kendisine yakın olmasını ama kadar görmeleri işten değil!"

"Mesela daha kapalı bir gecelik! Gece acil bir şey olsa, acil dışarı çıkmamız gerekse veya birisi içeriye girse, bağırsakla-

"Hoşuma gitmedi! Arada sırada yine diğerlerini giyersin ama değil mi?"

Sesindeki samimi çocuksuluk üzerine Pinar gülümsemek için kendisini zor tuttu. "Bakarız!"

"Başka?"

"Ufak tefek önemli şeyler! Tarak, toka, makyaj malzemeleri, sana çok kızdığım da batırmak için kör bir bıçak!"

Doğan hoş bir kahkaha attı. Sonra kalktı ve onun mis kokulu saçlarına sevgi dolu bir öpücük koydu. O dolgun kırmızı dudakları öpmeyi çok istiyordu ama makyajı bozulmasın diye kendisini zor tuttu. Hevesini gece döndükleri saate sakladı.

"Ben de gideyim, bir duş alıp hazırlanayım bari!" dedi ke-

şifli bir sesle.

Yarım saat sonra kapıdan çıkarlarken, Pinar isteksiz bir be-

geniyle adamın siyah pantolonunu, siyah gömleğini ve içi-

deki atletik vücudunu seyrediyordu. İşte yine bir korsan gibi

olmuştu! Süheyla Hanım'ı öpüp siyah arabaya yürüdü. Ondan

refret etmesine çok ediyordu ama iç sızlatan cinsel cazibesini

de görmezden gelemiyordu. İkinci defa seksin tedavi görülmesi

gerekten bir ihtiyaç olduğunu düşündü.

"Lokantada buluşacağız. Dışarıda yemenin daha hoş olaca-

ğını düşündük!" diye mırıldandı Doğan ona yolda. "Tamer önce

tek araba gitmemizi önerdi. Neticede komşuyuz. Sonra acil bir

işleri çıkarıp, evden çıkarken aradılar. Sonuçta bebek hasta olan ve onları korkutmuştu."

Pınar ilgiyle gövdesini çevirdi.

"Bebek mi?" dedi merakla. "Daha yeni evlilik samiyesinde."

Doğan güldü. "Onları görünce şaşıracağın konulardan birisi de bu! Evlendiklerinde Natalia sarımsak birkaç aylık hasta idi. Ama o kadar sevinliydi ki kimse aldırmadı. Onların da hiç umurunda olmadı."

"Bu yüzden mi evlendiler? Yani evlenmek zorunda mı kaldılar?"

"Yok canım! Onlar hayatta geçirdiğim birtirilerine en yakın çift! Annemle babam da öyleydi..."

"Yunanlılar Türkleri pek sevmezler. Nasıl olmuş da Natalia arkadaşına âşık olmuş?"

"Bazen nefretten de sevgi doğar? Bunu başarabilenleri tanıyorum!"

"Püh... Bayat bir laf! Ben sana asla âşık olmam. Nefret ettiğim bir adama âşık olacak kadar karaktersiz değilim. Zaten bu zevki de sana yaşatmam!"

Adamın yanak kasları bir an gerildi. Tabii Pınar bunu fark etmedi. "Yazık! İyi bir çift olabilirdik!" Gözleri Pınar'a kayınca genç kadın da ister istemez ona baktı. "Çünkü ben seninle olmaktan çok hoşlanıyorum."

"Ben hoşlanmıyorum!"

Genç adam sessizce başını salladı. Deniz gözükmüştü. İşil ışıldı. Arabayı uygun bir yere bırakması fazla sürmedi. Dün geldiklerinden farklı bir lokantaya gittikleri belliydi.

"Arkadaşlarımın yanında... beni küçük düşürmezsin, değil mi?" diye sordu Doğan sonra. Genç kadın etrafını seyreliyordu. Bu bölgeyi hiç bilmiyordu. Kordon ile Alsancak arasındaki kıyı şeridinde bir yerde olduklarını az önce adam söylemişti. Akli adamın sorusunda olduğu için etrafına tam dikkatini veremiyordu. Kısa bir sessizlikten sonra sakince cevapladı.

"Bilemem!"

Tam arabadan inmişlerdi ki telefonu çaldı. Eline aldığı anda kaskının başına geldiğini fark etti. Doğan daha onun cezasını ucuyla esmer yüze baktı.

"Erdem!" dedi kısaca.

"Tahmin ettim zaten." Adamın sesi haşındı. "Konuş bakalım ne diyer?" Sonra elini uzattı. "Hayır, daha iyisi bana ver."

"Sana vermem!" diye yarı öfkeyle telefonunu kaçırdı Pınar. "Onunla ben konuşurum. Senden bir şey istiyorum. Arkadaşların yanında sana iyi davranmamı istiyorsan, bırak onunla ben konuşayım... ve yalnız! Beni birkaç dakika rahat bırakır-sın umarım?"

"Hayır!"

"Bak, senin onaylamayacağın bir şey konuşmayacağım. Sadece yalnız olmak istiyorum... Sen bana böyle bakarken onunla rahat konuşamam!"

Adamın dişleri sıkılmıştı. Pınar yeniden karşısında müşfikliğini değil, karanlık işlerin adamı Dodo'yu gördü. Onun itiraz edeceğini sandı. Alevli gözler itiraz edecek gibiydi. Sonra adam başını salladı. "Pekâlâ!" dedi yavaşça. "Ben hemen lokantanın girişinde olacağım. Seni onunla konuşurken görmek istemiyorum. Yoksa sözümü unutup onun carını fena yakacağım! Çok gecikme! Sadece iki dakika!"

"Tamam!"

Etraf kalabalıktı. Telefonu hâlâ çalarken, uzun adamı lokantaya doğru yürümesini seyretti. Sonra telefonun konuşma düğmesine basıp açtı.

"Alo?"

"Pınar?... Nasılsın aşkım?"

Genç kadın derin bir nefes aldı. "Erdem..."

"Dur, kızma hemen? Sadece sesini duymak..."

"Erdem!" diyerek onun sözünü kesti genç kadın. "Niye anlamıyorsun? Hayatını tehlikeye attığını niye kabul etmiyorsun?"

Zaten ben kendisi dardına üzüldüysem, bir de senin için endişelenmeye neden sebep oluyorsun?"

Adamın güldüğünü duydu.

"Bu çok sevindirici! Demek benim için endişeleniyorsun."

Onun mutluluğu Pınar'ın huzurunu kaçırdı. Adam ona da bir tatmin duygusu almış olmalıydı. Sözlerini daha dikkatli seçmeliydi. "Evet endişeleniyorum. Fakat anladığın manada değil. Doğan yanımdaydı ve senin anıdığını öğrendince çok kötü Anlamıyor musun? O çok güçlü! Seni bulup rezalandırmaması için bir sürü söz verdim ve zorlukla engel oldum. Yoksa bugün bir sürü dert açacaktı!"

"Umurunda değil! Ben... seni üzledim!"

"Erdem? Neden beni anlamamakta inat ediyorsun?"

"Seni anlıyorum... Benim için endişelenmen hoşuma gidiyor. Beni sevdiğini düşünüyorum ve o zaman içim daha da ok-keyle doluyor. O adı herifin biri!"

"Evet! Öyle ama şunu anla artık! Ben ona aldım ve beş ay boyunca da sesimi çıkarmadan yanında kalacağım! Hepimiz için de en iyisi bu! Senden rica ediyorum... Beni bir daha arama. Belki... Beş ay sonra!..."

Onun cevap vermesine izin vermeden telefonu kapattı. Gözleri yanıyordu ama ağlamayacaktı. Erdem ile her konuşmasında dengesi bozuluyor ve Doğan'dan daha fazla nefret ediyordu. Bu gecenin iyi geçmesini diledi. İnşallah bir aksilik olmaz da adamı arkadaşlarının yanında ağzına geleni söyleyerek rezil etmezdi.

Yolun karşısındaki lokantaya doğru yürüdü. Lokantanın önünde kalabalık bir grupla karşılaştı. Yemeklerini yemiş çıkıyorlardı. Birkaç kişi de giriyordu. Lokantanın girişinde Doğanı görünce bir an durakladı. Onun içeriye girdiğini sanıyordu. Kolunu rahatça bir kadının beline dolamıştı. Bu kadın da kimdi? Sonra adam elini ince belden çekti. Nefis görünen kadın önden lokantaya girerken, Doğan da girişte birisiyle konuşmaya başlamıştı.

Yanına giderken sinirden yüzüne bakmamaya çalıştı. Siniri hem Erdem ile olan konuşmasındandı hem de Doğan'ın rahatça

bu kadının beline dolanmasındandı. Bu ne cüretti? Bir kadına kendisinin burada olduğunu bile bile nasıl sarılırdı? Bu gece çe-keceği vardı. Öfkesini yutmaya çalıştı. Hemen değil... Acele etmemeydi. Daha vakit vardı! Çok kalabalık olduğu için adamın koluna elini attı. Kimsenin kendisine çarpmasını istemiyordu.

"Tamam, Erdem ile konuştum. Artık gidebiliriz!" dedi yavaş ve soğuk bir sesle.

Fakat adamın kolunu tutar tutmaz bir terslik olduğunu anladı. Aynı çelik gibi kaslar, aynı boy, aynı gergin duruştu ama Doğan'da bir şeyler tersti.

"Erdem de kim?" dedi gayet ters bir ses. Genizden gelen etkilevici ama Doğan'inkinden çok farklı bir ses! Pınar hayretle adamın yüzüne bakarken adam da sert bakışlarla Pınar'ı süzüyordu. Hayret! Bu... Bu adam Doğan değildi!.. "Ve siz kimsiniz?" diye sordu esmer adam sertçe.

"Ama?..." diyebilirdi sadece!

Adam pek de nazik olmayan bir tavırla kolunu o güne kadar gördüğü en güzel ikinci kadının elinden kurtardı. Çünkü adama göre gördüğü en güzel kadın şimdi lokantanın içindeydi.

"Özür dilerim!" dedi Pınar dehşetle. Bu yakışıklı genç adamın çatık kaşları kadının dokunuşundan hoşlanmadığını gösteriyordu. Gözleri esmer adamın yakışıklı yüzündeki bir yaraya kaydı. Yanağının göze yakın kısmında yer alan ince ama çok seksi bir yaraydı bu! Tatlı bir kahverengi gözler genç kadının yakınlığını onaylamadığını gösteriyordu. Onun kendisine yaklaşmaya çalışan bir kadın olarak düşünmüş olabilir miydi? Bir erkek avcısı olarak? Bu düşünce ile gözleri irileşen Pınar, kendisini nasıl savunacağını bilemedi. "Ben... ben sizi birine benzettim! Özür dilerim..." dedi aceleyle.

"Eminim öyledir!"

"Beyefendi, lütfen! Terbiyesizlik etmeyin! Sizi birine benzettim diyorum! Az önce buradaydı. Ben de telefonla konuştum..."

"Kime peki?" derken adamın sesi sabırsızdı ve utanmadan genç kadını sözünü kesmişti. Pınar öfkelenmişti. Bu İzmir'in erkekleri de yakışıklı ama pek çekilmez oluyorlardı doğrusu!

"Nişanlıma!" dedi kabaca. Adamı inandırmak için nişanlı demek zorunda kalmıştı. Böylece bir erkeğe bağlı bir kadın olduğunu anlardı ve ondan faydalanmaya çalıştığına düşünürdü. Keskin bakışlı gözlerin, sağ elindeki binden fazla yüzükten, diğini gördü. Allahın parmağında çok güzel zümrüt taş, zük ve cevresi parlanta ışlı başka bir yüzük daha vardı. Bu iki sinin de nişan yüzüğü parmağında olması ise aynı bir şeydi.

"Oyle mi?" dedi adam hafif kabaca!

"Oyle" dedi o da biraz kabaca. Sabrı zorlanıyordu. "Fizik olarak çok benziyorsunuz ama yüzünüz hiç benzemiyor. 'Fizik' böyle bir hata yaptım bilmiyorum? Giysileriniz bile aynı değil. Yeniden özür dilerim ve unutamam gitsin!"

Adam kısık gözlerle onu süzduktan sonra birden gülümsedi. O kadar ani bir değişiklikti ki! Yüzü birden bire inanılmaz ya kışıklı olmuştu! "Durun bir dakika!" dedi yavaşça. "Bu şehirde bana benzeyen bekâr bir tek kişi tanıyorum..." Şaşkınlığı çoktan geçmişti. Pınar onun gülümsemesi ile doğrusu biraz rahatlamıştı. Nihayet yanlışlıkla onun koluna girdiğini anlamış gibiydi. "Siz sakın Doğan denen o sersemle nişanlı olmayasınız?"

Genç kadın nefesini tuttu. "Ben... Evet... Evet, sersem olduğum doğru. Onu tanıyor musunuz?" dedi şaşkınlıkla.

İri adam bu sefer daha keyifle güldü.

"Kusuruma bakmayın! Asıl ben özür dilemeliyim. İlk anda anlamalıydım. Doğan çok güzel olduğunuzu söyleyince doğrusu ona inanmamıştım. Natalia da kendisi kadar güzel bir kadını karşısında görünce gerçekten çok şaşırarak. Ben Tamer!"

Pınar şaşkıncı. Adamın uzattığı eli tutarken gülümsemeye çalıştı. Buluşacakları çiftin en azından erkek olanıyla tanışmıştı.

"Ben de Pınar!.."

"Evet, biliyorum. Doğan çok iyi dostumdur. Gelin içeriye girelim. Eşimin acil tuvalete gitmesi gerekti." Sevimli bir şekilde gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Doğan gerçekten de çok şanslı bir adam!"

Pınar'ın içi ısındı. İki erkeğin birbirlerine bu kadar benzemesine inanamıyordu. Yüzleri tamamen farklıydı ama fizik aynıydı.

Çünkü bir fabrikadan çıkmış gibilerdi. Aynı atletik vücut ve bir an serleşen bir an delicesine yakışıklı olan bir çekici bir surat! Lokantadan içeriye girdiklerinde, Doğan ile Natalia'nın giyim tarzı olarak konuşarak konuştuklarını gördüler. Pınar onlara yanaştıkça gültüştü de olsa nefesini tuttu. Doğan'ı daha evvel bu şekilde görmemişti. Siniri geçmiş gibiydi. Geçmemişse bile karşıdaki esmer güzeliyle konuşurken ona belli etmemeyi başarıyordu doğrusu! Ve karşısındaki kadın... Aman Allahım! Aman Allahım!

Ne kadar güzel bir kadındı böyle o!

Natalia kendi boyunda, siyah saçları kıvr kıvr beline dökülen, inanılmaz güzellikte bir kadındı. İnsanın içine işleyen simsiyah gözleri vardı. Minik bir burun ve çekici kırmızı dudaklar bu yüzü süslüyordu. Dünyanın en mutlu kadını olduğunu belli eden mutlu bir yüzü bu yüz. Kocasını gördüğünde gözleri daha bir parlamıştı. Doğum yapmış olduğu hiç belli olmuyordu. Üzerine giydiği kırmızı gece kıyafetiyle inanılmaz seksi duruyordu. Memnunlukla fark etti ki onun da göğüsleri kendisinkilerden fazla büyük değildi!

İki erkek el sıkışırken, onları süzen kadınların da kalpleri sıkıştı. İkisi de çok yakışıklı ve hemen dikkati çeken tiplerdi. Ve sonra bu iki çekici erkeğe sahip iki güzel kadın, birbirlerini çekinerek süzdüler. İki kadın da ilk tepkilerinin ne olacağını, karşıdaki kadının samimiyetinin derecesini bilemiyordu. Belki de birbirlerinden hoşlanmayacaklar ve soğuk davranacaklardı?

"Küçüğüm..." diye sevgiyle mırıldandı Tamer. "Sana Doğan'ın nişanlısı Pınar'ı tanıştırayım. Az önce kapıda biz kazara tanıştık." Gözleri kopyasına kaydı. "Seni ben zannetti Doğan..." Sesi keyifliydi.

"Bunda şaşılacak bir şey yok! Birbirinize çok benziyorsunuz! İzmir'de sizin gibi çekici iki erkeğin olması kadınlara hak-sızlık!" Natalia değişik bir Türkçeyle konuşunca, Pınar elinde olmadan gülümsedi. Güzel Yunanlı esmerin nazıkçe uzattığı biçimli elini tuttu. Kadının tutuşu yumuşak ve dostçaydı. "Merhaba Pınar..." dedi kadın güzel sesiyle.

"Merhaba Natalia..." dedi Pinar da içten bir bakışla "Tamerimize sevindim... Ben yokken bunları birbiriyle karıştırmaktan korkmadın mı hiç?"

Natalia kıkırdadı. "Yan yana oturuyoruz ama... Yanlış bir girmediğim sürece sorun olmayacağını biliyordum!"

Az sonra lokantadaki herkesin imrenme dolu bakışları altında yerlerine oturmuşlardı. İkinci kattaydılar ve ıskılarla mücevher gibi parıltıyan körfez görünüyordu. Pinar Doğan'a baktı. Evet, genç adamın siniri geçmiş gibiydi. Arkadaşlarının yanında rahatlanmış bir hali vardı. Sonra garson siparişi alırken Doğan'ın kopyası gibi duran Tamer'e baktı. İç i ürperdi. Bu adamın da tekin olmactığı belliydi. Yüzündeki ve boynunun kıyısındaki teradan, en az Doğan kadar tehlikeli ve çılgın olduğunu tahmin etti. Onun saç yapısı ve yüzünün kemik yapısı çok farklı olmasına rağmen, benzer derecede yakışıklı ve çekiciydiler.

Natalia ise bir başka güzeldi. Türkçesi de oldukça iyiydi. Arada elini kocasının eli üzerine koyuyor ve adeta bebeğini seviyordu. Bu ince kadının çocuk sahibi olduğuna inanmak zordu. Pinar bu manzara karşısında kendi bebeğini düşündü. Bir bebek sahibi olup olamayacağını merak etti.

Esefle içini çekti. Elbette olacaktı! Kendisine nefret etmediği iyi bir adam bulacak ve ondan güzel bir çocuk sahibi olacaktı. Çocuk istiyordu. Bu kesindi. 'Doğan'dan olmasın da kimden olursa olsun!' diye düşündü.

"Düğün ne zaman?" diye yemek yerken sordu Tamer. Doğan biraz hayretle başını kaldırıncı da ona göz kırptı. "Az önce Pinar'dan gerçeği öğrendim dostum. Gizleme artık. Nişanlandığınızdan haberimiz olmadı ama bari ne zaman evleneceksiniz onu bilelim?"

Doğan Pinar'a göz attı. Çok kısa bir andı. Pinar çaresiz onun yerine cevap verdi.

"Ben ağzımdan kaçırdım... aşkım!" dedi utangaç ama uyarıcı bir gülümsemeyle. "Ama düğün konusunda bir şey dedim! Henüz biz de kararsız olduğumuz için..." Gözleri yeniden

Tamer'e ve Natalia'ya dönmüştü. "Kesinleştiği zaman önce size haber vereceğiz, söz!"

"Çok gecikmeyin!" dedi Tamer. "Evlilik hayatta yaptığım en iyi şey..."

Doğan tembelce gülümsedi. "Aslında ben de acele ediyordum ama daha Pinar Hanım'ın kararını vermesini sağlayamadım. Yine de en geç beş ay içinde olacağını umut ediyorum."

"Güzel, fazla beklemeyin!"

Pinar öfkelenmişti. Beş ay içinde Doğan ile evlenecek falan değildi. Ama şimdi bu güzel çiftin gözünde nişanlı pozisyonunda oldukları da bir gerçektir. Hem de kendi hatası yüzünden!

"Bir kızınız olduğunu duydum?.." dedi Pinar konu açmak için.

"Yaklaşık iki yaşında bir de oğlum var!" dedi Natalia anı. Yemekleri bitmiş, kahve içiyorlardı. Erkekler kendi aralarında sohbet ederken, Natalia ile Pinar biraz daha yakınlaşmışlardı birbirlerine.

"Oğlum mu?" diye hayretle baktı Pinar.

"Evet... Yarın bize gel. Seni çocuklarımla tanıştırayım."

"Şey... Olabilir! Sen kaç yaşındasın ki?"

"Yirmi bir... Geçen hafta girdim."

"Ben de birkaç hafta sonra yirmi bir olacağım. Aynı yaştaymız!" Utanarak sordu. "Oğlan başkasından mı?"

Kadın neşeyle güldü. Kocasına bakan gözleri sevgi doluydu. "Hayır! O benim ilk ve son erkeğim. On beş yaşından beri onu tanıyordum ama sevdiğimi sonradan anladım. Bizim hikâyemiz biraz farklı. Sana uygun bir zamanda anlatırım ama baştan söyleyeyim. Çok uzun bir hikâye! Roman olabilecek kadar uzun!"

"Zevkle dinlerim. Çok vaktim var!"

"Anlatırım o zaman! O halde yarın erken gel de, biraz da havuzda vakit geçirelim. Yarın Tamer akşama kadar yokmuş. Gelir misin? Öğle yemeğini de yeriz. Ayrıca Süheyla Hanım'ı da getir. O kadına bayılıyorum. Turan da onu çok seviyor."

"Evet, Süheyla Hanım gerçekten çok iyi birisi! Turan oğlunun adı mı?"

Kadının göleri parladı. "Evet... Görsen, babamın kızı... Aynı pazuolu kollar, aynı seksi bacak... Aramızda kadın ama bu... nın nişanlı da çok yakışıklı doğrusu!"

Pınar görünüşün ucuyla sinir bozucu derecede yakışıklı olan Doğan'a baktı. İçini çekerek dürtüğe başını salladı ve kabalık etti. "Evet... Nefret edilecek kadar hem de!"

Natalia kıkınladı. İki erkek de onun tatlı gülüşü üzerine bayrakları kıvrıp tebessümle baktılar. Ne olduğunu anlamamalarıyla rağmen, iki kadının birbirleriyle anlaşmalarına sevinemeyişleri. Yemekten sonra evlerine kendi arabalarıyla sevinemeyişleri. Gerçekten de bu kadına bayılmıştı. O kadar zarif ve narıncı ki, anne olduğu belli değildi. Bir kadının ikinci çocuğuna hamile kalması ve hâlâ bunu beceren adama âşık olması ekle almaz huzurlu şartlarda bir veya iki çocuk yapmak olarak algılanıyordu. Evliliğin doğal sonucu olan çocuklar... Fakat Tamer ile Natalia için çocuklar evliliğin doğal sonucu değil, sevgilerinin meyvesiydi. Mutluluklarının ve aşklarının işaretiydi.

Yolda Doğan da sessizdi. Arkadaşı ile Natalia arasındaki fırtınalı aşkı düşünüyordu. Daha evvel bu kadar âşık bir çift görmediğini bu gece yine düşünmüştü. Üstelik aradan o kadar zaman geçmesine rağmen sevgileri katıksız ve gerçikti. Onların ilk tanıştıkları andan itibaren neler olduğunu elbette biliyordu. Tamer ile her zaman iyi arkadaşlardı. Tamer'in anne babası bir cinayete kurban gittiğinde, gerçeğin aydınlatılmasında kendi bağlantıları sayesinde yardımcı olmuştu. Sonra Natalia'nın annesinin ölümündeki gizi çözerken de ona yardım etmişti.

Pınar'a göz attı. Bu kadın ile aralarında böyle bir aşkın gerçekleşmesi mümkün gözüküyordu. Hayatında bu kadar inatçı, bu kadar gözü kara bir kadın görmemişti. Sevişmelerindeki çöküş kuya rağmen yaklaşmayı kesinlikle reddediyor ve seviştikten hemen sonra eski nefret dolu dünyasına geri çekiliyordu. Fakat bunu yaparken bile yine de esprili ve sevimliydi. O güzelliğinin haricinde, zekâsıyla bile herhangi bir erkeği kendisine rahatlıkla âşık edebilirdi.

"Onlar hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu genç kadına.

"Natalia çok sevimli... Gördüğüm en güzel anne!" dedi düşünmeden Pınar. Çünkü gerçekten de o anda onları düşünüyordu. "Tamer ise... Sanki korkunçluğunu, gülümsemesi arkasına gizleyen birisi gibi... Birisi damarına bassa ne olur diye merak ediyorum. Sanırım o kimseden korkmuyor! Senden bile!" Adamı tatlı bir kahkaha attı. Pınar ona baktı. Tespitlerinin doğru olduğunu anlamıştı.

"Adını bilmediğim bir sürü dövüş tekniği bilir. O çılgın nekidir. Bir dönem macera ve ölüm kokan bir hayatı vardı. Aslında onun hayatının tamamı tehlikeli bir maceraydı ama macerası mutlu sonla bitti. Natalia onun son macerasıydı..."

"Öyle mi?"

"Evet!"

"Akıllandı mı yani?"

"Kesinlikle... Bir kuzu kadar sakın! Onu benim üzerime sürmeyi düşünmüyorsun değil mi?"

"Eh... Denemek isterdim ama... Sen... Beni korkutuyorsun. Arkadaş olmanızı bir yana bıraksak bile senin onunla bile baş edeceğine eminim!"

Adam gülümsedi.

"Bunu bir iltifat olarak alıp almayacağıma karar veremiyorum. Fakat onunla karşı karşıya gelmek istemezdim doğrusu... O yürüyen bir silahtır."

Pınar yine de, onun hiç kimseden korkmadığına emindi. Buna şahit olmuştu. Pervasız ve kendinden emin hali, onu aynı zamanda güçlü ve karşı konulmaz olduğunu gösteriyordu. Doğan'ın herhangi bir tehlikeye karşı gözü kara dalacağını ve sonucunu düşünmeyeceğine emindi. Elinde olmadan bundan hoşlandığını kabullendi. Öyle bir adamın mahiydi ki, onun kendisi için her şeyi yapacağını bilmek bir anda gururunu okşamıştı. Bu adam kendisi için karşısına çıkan her şeyi bertaraf etmeye kararlıydı. Onu ne Tamer, ne annesi ne de Erdem gibi birisi engelleyebilirdi... O tüm yaptıklarına rağmen kendince inanılmaz derecede cesurdu.

İçinden sevgilisi böyle biri olduğu için gurur duydu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Pınar kucağındaki oğlan çocuğunun güzel kara gözlerine baktı. Dayanamayarak güldü ve tombul yanağından öptü. O da çocuksu bir saflıkla gülmüş ve iki minik avucuyla Pınar'ın yüzünü tutmuştu.

"Çok tatlısın sen!" dedi oğlanı bir daha öperek. Mis gibi çocuk kokusu genzinden içeriye dolmuştu.

Natalia yeni doğum yapmış olmasına rağmen giydiği bikini ile çok hoş gözüktüyordu. Havuz evin kenar kısmında olduğu için gözden uzaktı. Aniden gelen ziyaretçilerin burada yüzenleri görmesi zordu. Bu yüzden iki kadın da bikinilerini rahatlıkla giymişler tembel tembel havuz kıyısında güneşleniyorlardı. Havuza yakın kısımda bir ağaçlık bölge ve onların gölgesi altında da şezlonglar vardı. Burası oturmak için çok rahattı.

"Oğlun gördüğüm en güzel çocuk! Kızın da öyle!" dedi Pınar içtenlikle. Sonra bir gerçeği filozofça açıkladı. "E tabii, anne güzel baba yakışıklı, daha ne olsun?"

"Değil mi ya!" derken kıkırdadı Natalia. Kucağında memelen kızının kıvrık saçlarını okşuyordu. Mina isimli kız çocuğu henüz üç aylıktı. Saçları da tıpkı Natalia gibi siyah ve kıvrık kıvrıktı. "Onlar benim gururum. Küçükken çocuğumun nasıl olacağını merak ederdim. Sonra Tamer girdi hayatıma... Bir süre sonra da ondan olan çocuğumun nasıl olacağını merak etmeye başladım. O zamanlar aramız iyi değildi. Fakat nedense ara sıra onun çocuğunu düşünmeye başlamıştım. Hem de benden... Evli bile değildik!"

"Umduğun gibi mi oldu peki?"

"Evet... Hem de tam istediğim gibi..." Gözleri parlamıştı. "Doğrusene, sevdiğim adamdan hem oğlum hem de kızım olacak. Çocukluk hayalimde bile bu kadar güzel bir şey düşünmemişim!"

"Çok şanslısın!"

"Öyle..." Sonra muzipçe gülümsedi. "Ya siz?" Pınar yutkundu. Onunla yalnız kaldığı andan itibaren böyle sorulara maruz kalacağını tahmin ediyordu. "Ne olmuş bize?" dedi doğal olmaya çalışarak.

"Hayatım... Çok meraklı olmak istemiyorum. Ya da öyle görünmek... Fakat senden gerçekten hoşlandım. Fazla ileri gidersem uyarabilirsin beni!"

Onun samimiyeti karşısında Pınar, kucağındaki oğlan çocuğunun yanağına bir öpücük daha koyarken, başını salladı. "Olur!" "Eee?" diye uzatarak sordu Natalia. Gözlerinde çapkın bir gülümseme vardı yine. "Onunla yatıyor musunuz?"

Genç kadının gözleri şaşkınlıktan kocaman açıldı. Masmavi parlarken dudaklarının kıyısında bir kahkaha tebessümü uçtu. "Efendim?" Bu ilk beklediği soru değildi tabii.

"Seks?" Pınar kızarcına Natalia gülümsedi. Anlayışlı bir ifade vardı gözlerinde. "Utanma! Doğan fazla bekleyecek birisi gibi değil zaten... Aslında onu hep bir sürü güzel kadınla görüyordum. Çok güzel ve seksi kadınlar. Tamer onun adam olmayacağını söylüyordu. Bir erkek olarak fazla ilgi çektiğini ve kadınların ona bayıldığını söylerdi hep... Bir kadına bağlanamayacağını... Buna ben de kısa zamanda çok kere şahit oldum. Ama ilk kez bize birini kendiliğinden tanıştırdı. Hem de nişanlısı olarak..."

Geçmişteki kadınlar Pınar'ın içinin sıkılmasına sebep oldu. "Ben... Onun geçmişini fazla bilmiyorum. Çekici bir erkek! Mulağa benden önce başkaları olmuştur!" dedi isteksizce.

"Ya sen?"

"Ben mi? Birkaç kişiyle çıkmıştım." diye mırıldandı.

"Öyle mi?"

Bu yalan değildi. Yalan olmadığı için Natalia da anlayışla bu şekilde davranıp devam etmedi. Evlilik karması ciddi bir konuydu.

Bir süre oynayan çocuğu seyretiler. Oğlan çorapla bacaklarıyla bir türlü kazamadığı çizmesi kucaklayıp duruyordu. O da kaka yanlarını genç bir kadın daha geldi. Hafif topluydu. Natalia onu Tedra olarak tanıyordu.

"Tedra benim yardımcım... Çocukların bacası... Yunanlılar geldi ama henüz Türkçeyi tam sökemedi..."

Tedra sıcak bir gülümsemeyle çocukları aldı ve yatıracağını söyleyip yanlarından götürdü. Türkçesi berbat, ifadesi mükerremden birinden hoşlandığını ve bu yüzden deli gibi Türkçe öğrenmeye çalıştığını söyledi.

"Sen iyi öğrenmişsin ama?" dedi Pinar.

"Tamer yüzünden... Eskiden yazları buraya gelir, kışın da Londra'da okurdum. Çocukken tabii... Her yaz, günde iki saat ders alırdım."

"Bana sizi anlatsana! Hikâyenizi çok merak ediyorum. Ama en başından başla!" dedi Pinar. Ayaklarını toplayıp merakla güzel Yunanlı kadına doğru yanaşmıştı. Onların hikâyesinin gerçekten güzel olacağını hissediyordu. Fakat hikâyede acı dolu anların ve günlerin de olduğu belliydi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Birkaç gün sonra günlerden Pazar'dı. Doğan kollarında uyanan kızın uyanmasını bekliyordu. Erken kalkmaya alışık olduğu için gözleri birden açılmıştı ama Pinar'ın kendisine bir pijama gibi yapıştığını görünce, kalkmaktan vazgeçmişti. Üzerinde ke-yifli bir şekilde uyuyan bu güzel kadını süzdü. Şu anda hiç de kızgın ve nefis dolu görünmüyordu. Yakında yirmi bir yaşına girecek gibi de durmuyordu. Çok daha genç gibiydi. Uzun ve gür siyah kirpiklerini seyretti. Genç kadın başını hafifçe yukarıya kaldırmış, öpülesi dudaklarını adama çevirmişti.

Kendi çıplak bedenine değen ince bedeni rahatlıkla hissedebiliyordu. Gece seviştikten sonra zar zor kalkıp geceliğini üzerine geçirmişti. Bahanesi de hazırды. "Ya aniden birisi odaya girerse," diyordu. Fakat bu saydam gecelik adamın onu çıplakmış gibi hissetmesine engel olmuyordu.

Dalgınca belini okşadı. İnce, kadınsı beli... Sonra kalçalarına kaydı eli... Dün gece sevişirlerken Pinar'ı yine kendi üzerine çekmişti. Eskisi gibi itiraz etmiyordu artık. Belki de itirazlarının bir işe yaramadığını keşfettiği için böyle davranıyordu. Güzel bedenini adamın aç gözlerine ve ellerine cömertçe bürkerken, öğrenmeye başladığı kalça hareketleriyle kendisiyle beraber onu da coşturmuştu. Bu alımlı kadınla her sevişmesinde daha fazla zevk alıyordu. Bu çok garipti ama başka hiçbir kadınla bu acemi ve hırçın genç kadından elde ettiği zevki alamamıştı.

Çıgıllıklarını zorlukla yutarak boşaldıktan sonra, başını öne eğmiş, elleri kendi göğsünde birkaç dakika öylece kucaklamıştı. Uzun saçları aşağıya dökülüp yüzünü gizlediği için, yüzünü göremiyordu. Öpmeye doyamadığı göğüsleri hızla üüp kalkıyordu.

"Çok kırsun!" demişti sonra... "Bana bunları niye yapıyorsun?" diye yavaşça ve üzgünce fısıldamıştı. Akıldan uzak, ten utanan bir kadının sesiydi bu... Bu seferki sevgimeleriyle güzeldi ki, ne kendisi onun içinden çıkmak için bir davranışta bulunabiliyordu ne de o kalçalarını kaldırıp hâlâ içinde süren hazzın bitmesine izin veriyordu.

Genç adam iki eliyle sıkıca tuttuğu diri kalçaları istikrarla bırakmış ve yüzüne dökülen saçları iteleyip incedik mütepepe boynunun arkasına atmıştı. Fakat tutmaya devam etmese o saçlar yeniden öne dökülecekti.

"Bu doğal..." diye mırıldanmıştı ona. O an aklına başka bir şey gelmemişti.

"Değil..." Titreyen güzel mavi gözler, gece lambasının ışığında inanılmaz tatlı gözüküyordu. Fısıltı gibi çıkan sesi duygun, yorgun ve üzgündü. Öpülmekten şişmiş dudakları hâlâ bir şeyler vaat eder gibiydi.

Genç adam birden dönüp onu altına almış ve kollarıyla sıkıca sararken gözlerinin içine bakmıştı. Sonra dudaklarına arzulu bir öpücük vermişti. Tabii ki Pınar'ın tepkisi kıpırdamadan durmaktı.

"Ben bir erkeğim. Sen de sağlıklı bir kadın..." demişti ona yavaşça. "Dürtülerin çok normal. Ben olmasam da bu zevki bir başkasından alırdın." Düşüncesi bile hoşuna gitmemişti oysa.

"Boşuna düşünceli bir erkekmisin gibi böyle nazik bahaneler uydurma! Ben senin nazık biri olmadığını biliyorum. Nefret ettiğim bir adamın beni becermesi başka, benim buna karşılık vermem başka!"

"Neden böyle kaba düşünüyorsun? Ben seni istediğimi ve çok hoşlandığımı hiçbir zaman gizlemedim. Hatta evlenmek istiyorum. Evlen benimle ve bu beraberliği kendi gözünde daha çekilir hale getir. Kocana karşılık vermek kendini belki daha iyi hissetmeni sağlar?"

Tabii ki yine reddetmişti Pınar. Öfkeyle "Asla!" demişti ve başını çevirip nemli gözlerini yummuştu.

Yeniden onun güzel yüzünü süzdü. Öyle güzel uyuyordu ki ona kötülük yapmış olduğunun farkındaydı. Her gün hem de... Her gün onu seyrediyor ve güzelliğine, espri yeteneğine, zıssızlığına hayran kalıyordu. Ondan başka herkesle iyi anlaşmıyordu. Annesi bile ona bayılmıştı. Kendisini rahatlatan bir husustu bu! Hiç değilse ailesi ve arkadaşları ile anlaşmıyor ve sıkılmıyordu. Sıkılmadığının farkındaydı.

Kendisi hariç kime bakarsa o güzel gözleri parlıyordu. Çatışmalar bile ona kısa sürede hayran olmuşlardı. Fakat ne yazık ki genç kadın evlenmek istemiyordu. Daha evvel evlilikten ne kadar korktuğunu hatırladı. Oysa şimdi bu kadının her şeyine sahip olmasına rağmen, parmağında kendi yüzüğünü, adının arkasında kendi soyadını istiyordu.

Pınar sanki seyredildiğini anlamış gibi birden gözlerini araladı. İlk gördüğü koyu yeşil gözlerdi. İlk hissettiği ise belli belirsiz bir hafiflikle vücudunda gezinen iri bir eldi.

"Günaydın..." diye mırıldandı onun uykulu yüzüne Doğan. Düşünceleri yüzünden, gülümsemeden, yalın bir günaydın demişti ona.

Pınar onun kaslı kolunu tutmuş olduğunu fark etti. Normalde bu garip değildi. Sevişirken o kollardan tutmak ve çekmek sık yaptığı bir şeydi. Ama sabahları onunla bu kadar samimi uyanmaktan nefret ediyordu. Yine her zamanki gibi sımsıkı adama sarılmıştı.

"Günaydın..." dedi yanı donuk bir sesle. Kendisini geri çekip onun kollarından uzaklaştı. Kendi yastığına başını yaslayıp sırt üstü uzandı. "Saat kaç?" diye sordu yorgun bir sesle.

"Daha sekiz bile olmadı?..."

"Bugün Pazar! Erken kalkmak zorunda mıyız?" Esnemesine eliyle engel olmaya çalıştı. "Zaten uyutmadın!" dedi suçlarcasına.

"Değiliz... Biraz daha uyuyabilirsin ama benim uykum yok. Bugün kahvaltıdan sonra araba sürmeye gideceğiz. Ona göre hazırlan!"

"İstemiyorum..." dedi Pınar.

"İstemiyor musun? Neden?"

"İstemiyorum işte!"

"Benimle bir şeyler yapmak gücüne mi gidiyor?" diye sordu genç adam biraz alıngan bir sesle. "Yardıma mı kabül edersen gururun mu incinecek?"

Pınar içkilip başını ona çevirdi. "Seninle... yatak dışında... bir şey paylaşmaya söz vermedim ben!" dedi. "Kendini tanı... yumuşak ve nazik gösterme çalışmalarından hoşlanmıyorsun?"

"Öyle mi yapıyorum?"

"Evet! Sen ne nazıksın, ne de yumuşak... Sen sadece istediğini almak söz konusu olunca böyle davranırsın. Aslında bizim de senin ne kadar menfaatçi ve çıkarıcı olduğunu biliyoruz. Karanlık geçmişinden bahsetmiyorum bile!" Onu kırdığını fark edince bakışlarını kaçırdı. Sabah sabah neden böyle ağır konuşmuştu ki? Adamın gözlerindeki gülüş yok olmuştu. Dudaklarındaki kıvrım da gitmişti.

"Araba sürmeyi öğrenmek istiyor musun, istemiyor musun?" diye ifadesiz bir sesle sordu Doğan. O zaman Pınar onu hakikaten kırdığını anladı. Çünkü normal zamanlarda genç adam onun bu iğnelemelerine aldırmaz, gülüp geçerdi. Şimdi ise ilgisiz ve uzak bir bakışa dönüşmüştü gözlerindeki ışık!

Genç kadın nedense kendisini haksızlık yapmış gibi hissetti. Belli ki iyi niyetle yardımcı olmak istiyordu. İçini saran bu pişmanlık duygusundan da nefret etti. "Ben... Ben umutsuz vakayım sanırım." dedi birden. "Bu konuda yeteneğim zayıf..."

"Her yetenek geliştirilebilir..." diye mırıldandı adam. Sesi hâlâ donuktu.

"Sana karşılığında borçlu mu olacağım? Yatakta zaten istediğin her şeyi yapıyorum. Beni daha fazlasına zorlayacağın bir şey yok! Jakuzide bile seviştik?" dedi sözlerini yumuşatmak için biraz espriyle.

"Borçlu falan kalmayacaksın. Kararını ver? Senden ek hiçbir şey istemiyorum. İstersen öğretirim. Yeteneksizliğin konusunda ise şüpheliyim. Önce bir deneyip görelim. Sen çok zeki

bir kadınsın. İstedığın her şeyi başaracağına eminim! Araba sürmeyi de rahatlıkla öğrenirsin."

Pınar onun sözlerinden dolayı mutlu olduğunu gizlemeye çalıştı. "Bana sabır gösterecek misin?"

"Her zaman göstermiyorum muyum? Tanıştığımız andan beri benimle mücadele edip duruyorsun!" Genç adam yine eski sa-
benimle yumuşak görümüne geçmişti. Pınar onun bu halinden daha çok hoşlandığına karar verdi. O öyle donukken sanki kendi canı yanıyordu.

"O boşka! Erkekler araba sürmeyi öğretirken sinirli oluyorlar!"

"Ben olmam! Zaten ehliyetin var. Biraz üzerinden geçip tozunu alacağız ve iyi bir cila atacağız."

"Hımm!..." Pınar hafifçe gülümserken gözlerini yumdu. Biraz ılımlı olmaktan ne zarar gelirdi ki? Hem araba sürmeyi gerçekten öğrenmek istiyordu. "Tehlikeli olabilir! Bu seks öğretmeye benzemez!" dedi alayla.

"Eminim araba sürerken de yatakta olduğun kadar başarılı olacaksın!"

Pınar gözlerini açtı hızla. Ona ters ters baktı. "Terbiyesiz!" dedi açıkça. Ama bu sefer o kadar kızgın değildi. Gülümsemesini gizlemek için sırtını ona döndü. "Ben biraz daha uyuyacağım."

Genç adam onun delişmen ruh hali karşısında şaşırılmıştı. İçini çekip yataktan çıktı. Banyoya girip güzelce duşunu aldı. Sonra nemli sakallarını rahatça kesti. İşini bitirip banyodan çıktığında, Pınar'ın hakikaten yeniden uykuya daldığını gördü. Onu uyandırmamak için sessizce giyindi. Odadan çıkmadan önce tertemiz yüzüne bir bakış attı.

Genç adam kahvaltı için acele etmedi. Sadece Ayşe Hanım'dan çay istemekle yetindi. Annesi de ortada görünmüyordu. Ayaklarını uzatarak gölgede kalan verandada gazeteleri tek tek okumaya başladı. Bir yandan da çay yudumluyordu. Günün bu saatlerinde gazete okurken çay içmeyi severdi. Tabii karnı tok olsaydı daha iyi olacaktı. Biraz sonra yanına Nadir Bey geldi. Kısa bir selamlamadan sonra ev için alınması gerekenlerden bahsettiler. Karşılıklı çay içip konuşmaları, hafta sonlarında sık

çok yaptıkları bir şeydi. Bu yağlı çift, hafta sonları carları ile onlarla birlikte kahvaltı yaparlardı.

Önce Pınar, ardından Süheyla Hanım içeriye girdi. Pınar her zamanki gibi yağlı çift günaydın demişti. Yüzünde genelde Doğan'ın yanında takıldığı mesafeli gülümseme vardı. Hâlbuki Doğan yokken daha sıcak davranırdı ve genellikle Ayşe Hanım'da bir abla edasıyla gülümsemesine içtenlikle karşılık verirdi.

Hep birlikte yaptıkları kahvaltıdan sonra genç adam gözleriyle sakince Pınar'a işaret etti. Genç kadın heyecanlıydı. Araba sürmeyi seviyordu ama hep korku duyduğu da bir gerçektir. Camı yından son yudum alıp ağzını peçeteyle sildi. Yerinden kalktı.

"Biz arabayla biraz dolaşacağız," diye ortaya konuştu Doğan. O da ayağa kalkmıştı. Uzun boyu ile herkese tepeden bakıyordu. Pınar onun yanına gelmişti. "Dışarıdan istediğiniz bir şey var mı?" diye sordu. Kimse bir şey istemeyince de genç kadının karşı koymasına fırsat vermeden elini tuttu. İri elin içinde kaybolan küçük eli, adamdan taşan inanılmaz gücü hissediyordu.

Pınar bedeninde yumuşakça dolaşmayı bilen bu ellerin kim bilir kaç kişiye sertlik uyguladığını düşündü... Belki de çapkınlık hissetmiyordu. Ondan ve kendisini sindirmeye çalışan güçlüğü kişiliğinden hâlâ nefret ediyordu. Fakat zaman zaman umduğunu kadar kötü olmadığını hissediyor ve kendi düşüncelerinin ihanetinden dolayı hayal kırıklığı duyuyordu. Böyle durumlarda da adamın işlediği muhtemel cinayetleri düşünmek oldukça işine yarıyordu doğrusu...

Az sonra genç adamın pahalı arabası ile yola koyulmuşlardı. Pınar aslında biraz huzursuzdu. "Ben bu arabayı sürebilir miyim, bilmiyorum?" dedi yavaşça. "Çok büyük..."

Genç adam gülümsedi ama cevap vermedi. Bir süre sonra şehir dışında bir araba satış galerisinin bahçesinde durdular. Genç kadın başını kaldırmış hayretle girişteki ambleme bakıyordu.

"Bu arabayı kullanmayacaksın!" dedi adam yavaşça. "Sana kendi arabayı aldım. Küçük, hoş bir şey... Hem üstü de açılıyor!"

Genç adam böyle hediyelerle kandıramayacağını söylemişti, değil mi?" diye homurdandı genç kadın. Fakat eline arabasının anahtarını aldığı anda, kalbi pır pır atıyordu. O kadar güzel bir arabaydı ki! Parlak sarı renkli, tam genç işi, spor bir arabaydı. Sadece adamlardan birisi genç kadına arabanın özelliklerini içinde bulunduğu galerinin bir kenarındaki koluna oturmuş çayını içiyordu.

Pınar pırıl pırıl parlayan gözlerini, arabanın iç tasarımında gördü. Arabanın içine oturmuş, son açıklamaları dinliyordu. Sonra gözü istemeden ön camdan, Doğan'a kaydı. Sekreter kız, parlak gözlerle adama bir şeyler anlatıyor, Doğan da sessizce dinliyordu. Dudaklarında ciddi ifadesini bozan hafif bir kıvrılma vardı. Yemyeşil gözleri galerinin iç dekorasyonundan, güzel sekretere kaydığında, kız dekoltesini gösterecek şekilde öne doğru eğildi. Elindeki teslim evraklarını adamın önüne bırakırken, iri göğüslerini neredeyse adamın gözüne sokacaktı. Pınar kalbini dişlerini sıktı. Neden bu kadınlar başkalarının erkekleriyle bu kadar meraklıydılar ki?

Düşündüğü şeyin dehşetiyle ürperdi...

Başkasının erkeği mi? O kendi erkeği miydi? Dolaylı yoldan da olsa... Evet! Hayır, olamazdı!.. Doğan'ı sahiplenmesi imkânsızdı. Ondan hâlâ tüm kalbiyle nefret ediyordu. Her gece bir şans eseri ölmesi için dua ediyordu. Bir mucize eseri onun kendisini bırakacağını ve bu iğrenç adamın emellerine artık daha fazla hizmet etmeyeceğini umuyordu. Bu öyle güzel bir hayaldi ki, çoğu zaman gerçekleşmeyeceği aklına geliyor ve üzülüyordu.

Ama bir gerçek de vardı ki, o da adamın ona olan aşırı ilgisiydi. Hiç hoşuna gitmese de bu ilgiye alışmıştı. Bunu ona ödediği bedelin zarif bir karşılığı olarak görüyordu. Yatakte olmasın, adamın gözlerinin içinde, ona karşı duyduğu bir kütücü ilgiyi hissedebiliyordu. Bu ilginin başka bir kadına kayıp kaymayacağını ise şu ana kadar hiç umursamamıştı. Fakat şimdi kendisini bir garip hissediyordu. O sarışın şifonlu, kâğıt üzerinde bir yeri göstermek için adamın yanına geçmişti ve yuvanlık kalçaları neredeyse adama değiyordu.

memnun! Sana güveniyor. Kocasını ölümden girip kurtul-
dan bile kışkırtan çılgın biridir o!"

"Ben.. Ben deli bir şey yapıyoruz! Onlar çok iyi" diye
mırıldandı Pınar. Gözünün önünde bir an için araba garajını
kanyon edebildi çünkü deli gibi o uzun adamın ayağı. Kendisi
ise kimseyi sevmiyordu. Bir erkeği kışkırtmak onu göre değildi.
Çıktığı hiçbir erkeği bu güne kadar kışkırtmamıştı. Hala bu ka-
bat herifi aıla kışkırtmazdı. Fakat o cadi sarıya, memeleride
kalçalarını biraz daha Doğan'a yapıştırıyordu, saçlarını rahatlıkla
yolabilirdi! Bu tavrı kışkırtıcı sayılmazdı elbette! "Aha.. Anne!"

"Sanırım hakkında duyduklarımı yanlış değerlendirmişim
lıraf edeyim ki hep hoppa ve şımarık olduğuna duymuştum."
dye mırıldandı Doğan. "Fakat tarıştığımızdan beri aadere öfken
konusunda haklı olduklarını fark ettim! Hoppa falan değilim."

"Öyleydin..." Biraz kızgınlıkla ona baktı. "Buna yaşama se-
vinci derler! Sende olmayan şey yani! Ama sen yaşama sevin-
cimi bekâretimle birlikte alıverdin! O yüzden böyle oldum."

Genç adamın yüzü değişmişti. Öfke ve üzüntü arasında bir
şeydi. Kismen de pişmanlık! Çaylar önlerine gelince, bir süre
sessizce oturdular. Kuşların ve böceklerin sesleri arasında çay-
larını içtiler. Doğan yine eski lakayt ve erişilmez havasına bü-
rünmüştü. Pınar da bakışlarını ondan kaçırıyordu. Yoldan ge-
lip geçen arabalara ve bazen de ileride köpeği ile oynayan oğlan
çocuğuna bakıyordu.

On dakika sonra yine Pınar'ın sürücülüğünde eve döndü-
ler. Araba o kadar seri ve kullanımı o kadar kolaydı ki, evdeki
park yerine girerken bile hiç zorlanmadı. Sadece geri geri bir
boşluğa yanaşırken azıcık zorlanmıştı ve biraz eğri park etmişti.

O sırada gülerek Süheyla Hanım gelmişti yanlarına. Arabanın
için kızı o kadar doğal tebrik etmişti ki, Pınar elinde olmadan
duygulandı. Araba sürmenin verdiği stresle ve adamın ezici ya-
kınlığından zaten içi yanıyordu. Gözleri sulanarak onun tebrik-
lerini kabul etti. Oğlunun hiç tanımadığı bir kadına, üstelik de
nefret ettiğini bildiği bir kadına bu kadar pahalı ve güzel bir

araba almasını o kadar doğal karşılamıştı ki! Başkası olsa belki
de bu masrafa kazardı?

"Hep ben sürdüm!" dedi gururla. Elleri Süheyla Hanım'ın
olmuyordu. Gözleri parlıyordu. O anda güzel küçük bir kız
sırtına gibiydi.

"Sandığından iyi şoförsün!" dedi adam biraz kuru bir sesle.
"Pınar'ın daha çalışsak yeterli! Şimdilik sokağa tek başına
çıkma" diye emretti. Zaten sabahdan beri Pınar'ın kesici söz-
leri yüzünden canı sıkılmıştı. Şimdi de genç kadının çocuksu
tavrı ve neşesi, keyfini iyice kaçırmıştı. Pınar'ın ona hiçbir za-
man böyle yakın davranmayacağını hissedince, tüm keyfi yok
olmuştu. Sonra hızlıca yanlarından uzaklaştı.

Genç kadın şaşkınca arkasından baktı. Neden o öfkelenmiş
gibi hissetmişti ki? Bu adamın da bir anı bir anına uymuyordu.
Birkaç dakika öncesine kadar dudaklarında bir gülümseme ol-
duğuna yemin edebilirdi. Ona bakmıyordu ama hissediyordu.
Arabadan indikten hemen sonra ise birden değişivermişti. Ne
yapmıştı ki şimdi? Özür dilercesine Süheyla Hanım'a baktı.

"Ne oldu ki?" dedi garip bir sesle. "Deli bu adam!"

Süheyla Hanım kıkırdadı. O da oğlundaki hırçınlığı hisset-
mişti. "Sanırım senin başkaları yanında neşeli olmanı kaldıra-
mıyor" dedi ona. "Oğluma acı biraz! Ona da azıcık gülümser-
sen, böyle zorba olmadığını göreceksin!"

Doğan'ı bir daha akşam yemeğine kadar görmeyen Pınar,
tüm öğleden sonrayı havuzun başında geçirdi. Sonra kaç gün-
dür annesini aramadığını düşündü. Tatillerini etkilemek iste-
miyordu ama onun hakkında ne bildiklerini merak ediyordu.
Büyük ihtimalle ağabeyi Deniz onlara bir şey anlatmamıştı.
Günlerdir onlara İzmir'de ne işi olduğunu nasıl anlatacağını
düşünüyordu.

"Alo? Anne?" dedi yavaşça.

"Kızım, nasılsın?"

"İyiyim anne! Sen nasılsın? Balayı nasıl gidiyor? Daha
İtalya'da mısınız?"

"Evet... Çok eğleniyorsunuz kızım. Baban sanki gençleri genç havuzda yürüyor. Çalınır mı?"

"Yok... Sonra konuşuruz onunla. Eğlenmesini bilene yandık."

"Peki, yarın İspanya'ya geçiyorsun. Sonra Portekiz var."

"Ne güzel... Üç hafta sonra mı geleceksiniz?"

"Baban doymadı. Bu tur bitince, seni ile de dünyayı dolaşalım diyor. Tabii insan yine de evini özleyiyor. Her şey harika ama ben seni çok özledim. Bu arada bir sürü de kilo aldım."

"Ben de seni özledim anne! Dönmek için acele etmeyin. Ben zaten... İzmir'deyim!"

"Ha... doğru, Deniz bahsetmişti. Vallahi önce kızdık ama sonra düşününce bir sorun olmadığını gördük!"

"Kızdınız mı?" diye hafif bir hayretle tekrar etmişti Pınar. Abisi onlara para karşılığı mafya kılıklı bir adamın metresi olduğunu söylemiş olamazdı. Buna emindi. O kadar alçalamazdı.

"Erdem ile nişanı bozduğunu söyledi!" Pınar yutkundu. Hepsi bu ise sorun yoktu. Tabii ki hepsi bu değildi. Bunu az nişanlanmanızı önce uygun bulmadı. Biliyorsun, babası bizim yanımızda çalışıyordu ve..." Kısa bir an sustu. "Neyse, o geçmişte kaldı tabii. Ben oğlanı hayal meyal hatırlıyorum. Kendisini severdim. O zamanlar çok yakışıklı, uzun boylu bir gençti. Ona hemen âşık olduğuna göre şimdi daha da yakışıklı olmalı! Bazı erkekler öyledir kızım. Yaşlandıkça yakışıklı olurlar. Ayrıca Karun kadar da zengin olmuş... Bu da çok ilginç! Ama sen madem Erdem ile nişanı iptal edecektin ve onunla nişanlanmadığını düşündük! Sebep her neyse, sen daha iyi bilirsin tabii. Nişanlanmak için bizim gelmemizi beklemeniz elbette vaktin kaybı olurdu!"

"Anne!" Pınar iyice şok içinde kalmıştı. "Sen de mi benim her erkekle yatıp kalktığımı sanıyorsun? Biraz birileriyle gezdim diye neden hemen hafif bir kız damgası yediğimi bilmiyorum! Bunun nesi kötü ki?"

"Yavrum, öyle demek istemedim!"

"Ne demek istedin?"

"Yanlış anlama! Baban bu konuları açmaktan hiç hoşlanmaz ama... Galiba biz seni biraz serbest yetiştirdik. Sana hiç katılmadık. Her erkekle yatmadığını biliyoruz ama... Neyse..."

Pınar öfkeyle nefes aldı. Gözleri kocaman olmuştu. Ailesinin kendi hakkında düşündüklerine inanamıyordu. Demek annesi ve babası bile onu hafif bir kadın olarak görmüşlerdi? Doğrusu ailesinin birbirlerine olan yakınlığı gözlerini yaşartıyordu. Doğan ile Süheyla Hanım arasındaki ilişkiye imreniyordu şimdi.

"Bak anne! Evet, haklısın, bakire değilim ama ben hayatımda sadece bir tek erkekle yattım, o da Doğan!..." Sustu. Öfkeyle söylediği sözlerin bir itiraf olduğu gerçeğini algıladı. "Anne! Doğan ile ilgili konuyu böyle telefonda konuşmak istemiyorum. Döndüğünüzde görüşürüz. Burada onunla ve ailesiyle birlik-berberim ve rahatım yerinde. Bunu bil yeter. Babama sevgilerimi ilet! Görüşürüz!"

"Görüşürüz canım... Ama eğer aceleniz varsa evlenmek için bizi beklemeyin! Kimseye rezil olmak istemeyiz, değil mi?"

Öfkeyle telefonu kapattı. O anda Doğan yanında olsaydı üzerine atlayıp boğazını sıkardı. Ne yazık ki adam yanında yoktu. Havuza atlayıp uzun uzun yüzdü. Sinirini gidermek istiyordu. Ancak iki üç saat sonra, akşam yemeği için giyinmek üzere odasına çıkarken siniri biraz hafiflemişti.

Yatak odasında Doğan'ı görünce, öfkesi yeniden tepesine çıktı. Genç adam rahatça yatağa uzanmıştı. Elinde bir dergi vardı. Günlük kıyafetleri hâlâ üzerindeydi. Kalın kaşları arasından onu süzdükten sonra yeniden önündeki dergiye dönmüştü.

Genç kadın ellerini beline dayayıp öfkeyle karşısına dikildi. Bacaklarını iki yana açmıştı. Belinde eteği vardı ama üstünde sadece sarı bikinisi duruyordu ve göz kamaştırıcıydı. Saçları kurumaya yüz tutmuştu. Bal rengi olmuş yüzünden aşağıya, beline doğru dökülüyordu. Kıvılcımlar saçan yeşil gözleri, bir süre sonra Doğan'ın koyu yeşil gözlerini merakla ona çevirmesine sebep olmuştu.

"Ne oldu yine?" diye sordu sakince!

"Daha ne olacak?" diye bağırda. "Annemle konuşmuşum! Benimse herkes benim bir jüriye olduğumu düşünüyor! Sadece sen değil! Tevekkeli alim bile beni sana rahatça satılabilir! Sadece madatımı sandığına göre çok normal görmüş olmalı! Annem bile herkeste yattığımı sanıyormuş! Bunlar nasıl insanlar?"

"Eee?" Adamın kaşları alayla kalıyordu. "Bana niye ökseleniyorsun?"

"Çünkü şu anda burada sen varsın! Ayrıca onlar seninle evlenmeyecek! Sanıyorlar!"

"Bu doğru!"

"Lanet olasıca! Doğru falan değil! Seninle evlenmem! Hamile olsam bile evlenmem! Annem hamile olduğumu sanıyor! Anlıyor musun? O yüzden de onların gelmesini beklemeyen evlenirsek sorun olmazmış!"

"İyi fikir!"

"Sen... sen manyak mısın ya? Neden beni hiç dinlemiyorsun? Seninle evlenmeyeceğim. Asla! Asla! Asla!"

"Hamile olma ihtimalin var mı?"

"Ne?" Duraladı. Ağzı açık kalmıştı.

Genç adamın gözleri düz karnına kaydı. "Zaman zaman korunmayı unuttuğumuz oluyor?" diye mırıldandı. Akabinde hemen ekledi yavaşça. "Çoğu zaman..." Bu söz genç kadının biraz utançla kızarmasına sebep olmuştu. Adamın arzusuna öyle karşılık verdiği anlar oluyordu ki, onun korunup korunmadığına bile dikkat etmiyordu. İş bittiği zaman anlıyordu hata yaptığını... "Sence hamile kalabilir misin?"

"Ben... Ben... bilmiyorum!" Nefret dolu bir bakışla ayağına yere vurdu. "Azgın bir boğa gibi olmasaydın eğer, bir de bu derdim olmazdı şimdi!"

"Evlen benimle!"

"Zaten sonunda olacağı bu! Her yönden tuzağa düşürdün beni!" diye isyanla çığlık attı Pınar. Elini tehdit eder gibi salladı! "Bak! Bak sana söylüyorum... Sadece beş ay dedin! Beş ay

sana gideceğim... Ya da sen hayatımdan çıkacaksın! Seninle evlenmek istemiyorum. Beni hamile bırakarak buna zorlayacağını sanıyorsun, çok yanlışsın! Bebeği aldırırım yine de seninle evlenmem! Ayrıca en kısa sürede ben de korunmaya başlayacağım. Hiç veya ne gerekiyorsa onu yapacağım!"

Genç adamın gözlerini kıstı. Elindeki dergiyi yavaşça bir kenara fırlatıp ayağa kalktı. Pınar hemen korkuyla geri çekildi. Yine de ebinden geldiği kadar cesur görünmeye çalışarak çenesini havaya kaldırdı.

"Beni tehdit etme!" diyerek homurdandı adam. "Zaman zaman sabrımı çok zorluyorsun. Şunu unutma! Ben seni kimseye nişanlım diye tanıtmadım. Söylesene! Böyle bir şey yaptım mı?"

"Hayır..." diye isteksizce fısıldadı genç kadın.

"Annene de ben mi söyledim?"

"Hayır... ama..."

"Sus!" Uzanıp incecik bedeni kendisine çekti. Genç kadının çarpınmasına bile aldırmadan kendi bedenine yapıştırdı. Bir el kollarından tutarken diğer eli de belini kavramıştı. Koyu yeşil gözler ateş gibiydi. "Nişanlı olduğumuzu arkadaşlarıma sen söyledin. Ailene kim söyledi bilmiyorum. İstersen şimdi artık aklını başına topla! Her şeyde beni suçlamayı bırak. Ben meleğim demiyorum! Bundan sonra da olmayacağım. Ama evlenirsek belki bana çok daha başka bir gözle bakabilirsin! Seks tutsek belki bana çok daha hoşuna gidiyorsa sen bilirsin! Yine öyle davranıp bana kız! Fakat evlenirsek hayatımda çok önemli bir yere sahip olacaksın. Birkaç milyon dolardan çok daha değerliye sahip benim için! Bunu hiç gizlemedim! Evlenirsek, kendini tutsak gibi hissettiğin için duyduğun üzüntün belki azalır! Evlenin hanımı olursun!"

Pınar donup kalmıştı. Nefretle dişlerini sıkı. "Ben burada gerçekten de tutsağım, unuttun mu?"

"Değilsin! İstedığın dakika gidebilirsin!"

"Saçma! O dakika hayatımızı mahvedersin!" Gözleri sulandı. "Sence bu bir tutsaklık değil mi?"

Adam ciddi bakışlarla omuzunu sildi. "Bence bu bir anlıştı. Her iki taraf için de zevkli bir anlaşıma!"

Pınar kıvılcım saçan nemli gözlerle ona baktı. İlk kez yakıştı. Pınar'ın cinsel iştahından bahsediyordu. Bu hiç Japonya değildi. Kendisini süredir o Pınar'dan ayrı tutmuştu. Böylece onun olmuş bedenine rağmen ondan nefret etmek kolay oluyordu.

"Sen... sen öğrensin! Vücuduma karşı koyamıyorum... Beni biliyorsun! Her seferinde kendimden daha çok nefret ediyorum. Sana olan nefretim ise kat kat artıyor! Engel olamadığım bir sekate, hiç değilse birazcık zevk alıyorum" diye beni olamadığını mene gerek yok! Senin tecrübende birine karşı koymak ne kadar zor, biliyor musun sen?"

"Kızma! Ben de aynı durumdayım!" Eğilip ansızın dudaklarını öptü. Boş bulunan Pınar, kendisini geri çekememişti. Bu kısa öpücükten sonra adam gülümsedi. "Benim aksime sen çok tecrübesizsin. Fakat ben her seferinde hiç yaşamadığım kadar zevk alıyorum..."

"Gerçekten mi?" Şaşkınca sorduğu soruya rağmen hemen kendisini toparladı. Bu sözlerin içinde bir memnuniyet dalgası yaratmasına şaşırmıştı. Bu kadar tecrübeli bir adama karşı kendi çırpı bedeni... "Yani... Buna inanmadığım için gerçekten mi dedim!" diye toparlamaya çalıştı. "Çok kadın tanımış olmalısın!"

"Sözüme güven! En iyisi sensin!"

"Umurumda değil!" Çırpınarak kurtulmaya çalıştı ama başaramadı. Çelik gibi kollar, nerdeyse kıpırdamasına bile müsaade etmiyordu. "Bırak beni!"

"Bırakacağım... Önce evlilik konusunda ne düşündüğünü söyle?"

"Ben... ben inan bilmiyorum. Kafam çok karışık! Anneme gerçeği söyleyemedim. Natalia'ya da... O da önüne gelen herkese nişanlı olduğumuzu söylüyor! Kendimi kısaçalt altında hissediyorum. Ama şu bir gerçek ki seninle evlenmek istemiyorum!"

"...Ve çocuğumu doğurmak?"

Pınar dudaklarını ısırdı. "Kesinlikle! Daha üniversiteye gidiyorum! Önümde yıllar var! Ben nasıl anne olabilirim ki?"

Kamanda bebek varsa bile onu aldırılmaz gerek! Doğan... Ben..." Kararlı bir şekilde yüzüne baktı. Sonra buz gibi bir sesle konuştu. "Senin çocuğunu istemiyorum!"

Adamın yüzü asıldı. Gözleri donuklaştı. Pınar göğsünde anımsıyordu. "Senin çocuğunu istemiyorum!" Bu bir erkek için acı verici olmalıydı. Adamın bir sızı hissetti. Bu bir erkek için acı verici olmalıydı. Çerçevelik mutlaka çocuğunu gönülden isteyen bir kadın arzuyordu. En azından bir kadının buna istekli olabileceğini umardı. Oysa adamın çocuğunu da, evlenmeyi de kesinlikle istemiyordu.

"Bana söz ver!" diye mınıldandı adam. "Bundan sonra nasıl istersen öyle korun! Geri kalan zamanda ne istiyorsan onu yap! Ama eğer hamile kalırsan bu bebeğe zarar vermeyi düşünme- peceksin! Anladın mı? Ne istersen yaparım! Her şeyil"

Fakat hamile olduğunu ve çocuğa zarar verdiğini duyarsam seni de aileni de asla affetmem!"

"Beni... Beni zorlayamazsın?" diye ürkererek koyu gözlerin kazarlı derinliğine baktı. Henüz bu adamı gerçekten öfkeli gör- memişti. Halen de öfkeli gözüküyordu. Kararlı ve tehditkardı ama öfkeli değildi. Bu halde bile dizlerinin bağı çözülmişti. İyi ki kendisini sınırsız tutuyordu.

"Söz ver dedim!"

"Sana söz vermeme gerek yok! İnsan değer verdiği birisine söz verir. Ben sana değer vermiyorum. Bu yüzden sana söz vermek gibi bir yükümlülüğüm yok benim. Söz versem bile yine de tutacağımı bilemezsin!" Cesaetine kendisi bile inana- mıyordu. Sözler ağzından çıkıyordu ama sanki başka biri tara- fından söyleniyordu.

"Beni gerçekten zorluyorsun! İstesem seni beş ay değil beş yıl bile tutabilirim. Bunu yapacak gücüm var benim. Fakat istiyorum ki her şey yumuşaklıkla olsun!"

"Yumuşaklıkla mı?" Pınar acı bir kahkaha attı. Gözleri iyice yanyordu artık. "Demek yumuşaklıkla? Beni kaçırıp zorla tecavüz ettin ama demek yumuşaklıkla olsun istedin? Sen ne biçim..."

Dudakları öfkeyle örtülünce sustu. Uzun, acı bir öpüştü. Hiç zevk almadığını düşündü. Böyle bir öpüşten zevk ala- mazdı. Yumuşak dudaklarının adamın dudaklarının baskını

altında örkekçe kapıdanırsını umursamada. Gözel dudakları farkında olmadan kapıdanırsını. Doğan'ın öpüğü de yumuşak öpüğüne karşılık verir olmuştur. Bunu ilk kez yapıyordu. Yarı dağ erkeksi dudakların arasına emilerek sığınırca, haliyle...

"Doğan..." diye adamın adını fısıldadı. Buna hemen bir cevap vermiyordu. Gitmiş adamın cinsel cazibesine kapılıyordu. "Ya adamın lezzetli dudakları geziniyordu. Gözlerini açmaya kalkarak başını eğdi ve adamın daha fazla öpmesine engel oldu. Alın adamın göğsündeydi. Alevli dudaklar boynunun kuyusuna kayınca hafif bir ürperti bütün vücudunu yavaşça gezdi.

"Neyi yapmayayım?" diye sordu adam. Parmak uçlarını basit bir hareketiyle bikini üstünün ipini çözmüş ve onu omuzlarından sıyrınvermişti.

"Havuz kokuyorum..." diye itiraz etmeye çalıştı Pınar. O anda aklına başka itiraz cümlesi gelmemişti. Göğüslerine eğilen dudakları uzak tutmak imkânsızdı. Küçük göğüslerinin içine birden gezinen dudaklar, alayla gülümseyince iyi bir tahane olmadığını kabul etti. Sertleşmiş göğüs uçları daha da kabarıyordu. Zevkle sızlamasına, adamın şehvetli dili bile engel olamıyordu. "Yemek..." diye yeni bir bahane buldu. "Herkes bizi yemeğe bekliyor! Bırak hadi..."

"Korkak!" dedi Doğan gülümseyerek...

"Lütfen..." Az sonra kendisini salmak üzereydi. Yemek biraz gecikecekti galiba! Ve herkes de bu geç kalmanın sebebini anlayacaktı. Elleriyle göğüslerini yeniden öpen kafayı tuttu ve hafif bir zorlamayla vücudundan çekti. "Lütfen..." diye yalvaran gözlerle baktı.

Genç adam dalgın dalgın çıplak göğüslerine baktı. Arzuyla dolu bu bakışlar, genç kadını dinlemeyecekmiş gibi bir hava veriyordu. Sonra bir kuşu salar gibi isteksizce bıraktı onu.

"Tekrar" diye mırıldandı. "Dediğin gibi olsun! Nasılsa önümüzde uzun bir gece var! Aceleye getirmeden de sevişebiliriz!"

"Sen gerçekten de bir hayvansın! Sevişmekten başka şey düşünmüyorsun!" diye inledi Pınar. Hâlâ bedeninin kıpırtılarına bastırmaya çalışıyordu. Biraz daha gecikse her şeyi unutup kendisini ona teslim edecekti. Çıplak vücudunu örtmeye gerek duymadan, yumruk yapılmış elleriyle ona kızdı. "Evlensek de böyle mi olacak?"

Adam güldü. Pınar kadar bu cinsel yaklaşımdan etkilenmiş değildi. "Doğrusu bilmiyorum. Şu anda seni çok istiyordum. Seninle evlenince de isterim. Diğer yandan bebeğimiz olursa, cinsel faaliyetlerimize bir süre ara vermemiz gerekebilir!"

"Çocuk zarar görmesin diye mi?"

"Evet... Hamile kalman durumunda seksin çocuğa zarar vermesini göze alamam. Verip vermeyeceğini bir doktora sorarız ama yine de bir şey olduğundan korkarım doğrusu! Çok ağrım!"

"Bu durumda derhal hamile kalsam iyi olur sanırım!" dedi Pınar öfkeyle. Kendisini toplamıştı artık. Bu lafın adamı gıcık etmek için söylendiğini ikisi de biliyordu. Pınar'ın hamile kalması gibi bir niyeti yoktu. Tehlikeli dönemde birkaç kere korunmasız birlikte olmuşlardı ama bunun sorun olmayacağını umuyordu. Olmaması için dua ediyordu. Bundan sonra adamın korunması konusunda daha dikkatli olmalıydı. Hap kullanmak istemiyordu. Çocukluğundan beri ilaçlara karşıydı. Üstelik uzun süreli doğum kontrol hapı kullanımında, ilerisi için çocuk yapmanın daha zorlaştığını okumuştur bir yerde. Neticede bir gün gerçekten bir çocuk sahibi olmak isterdi.

"Fikrimi değiştirmeden banyona git artık!" diye homurdandı Doğan. "Çocuk olayını önemsememen hoşuma gitmiyor. Tabii daha kendin de çocuk olduğun için bunu doğal görmeye çalışıyorum!"

"Çocuk mu? Ben mi çocuğum? Ben çocuk falan değilim Dodo Bey! Bunu en iyi sizin bilmeniz gerekir..." dedi Pınar yine öfkeyle. Bu adamın her sözü, her davranışı genç kadına batıyordu. Ona kızamadan geçirdiği doğru düzgün bir an yoktu.

Yatakta bile içleri bittikten sonra, içinde geniş bir öfke vardı. Yürüyüşünü alıyordu. "Eğer bedenim yüzünden böyle oluyorsanız, benim vücudum da zamanında benim gibiydim. Genç olduğum için ben de denlere sahip olduğumuzu, üzülmememi söylendi. Tıbbi araştırmalar..."

"Pınar!..." Adam sıkıntıyla nefes almıştı. Genç kadın onun bakışlarının yeniden göğüslerine kayışını fark edince bu kez zaman kaybetmesinin hakkında hayırlı olmayacağına inanmıştı.

"Efendim?" dedi çocuk gibi.

"Git artık!"

"Eee... Ben... Tamam... Gidiyorum! Bakma öyle!"

Aceleyle dönüp banyoya girdi. Dehşetle ürperdi. Bu tür şeylerin yavaş yavaş hoşuna gittiğini fark etmişti. Bu hiç iyi değildi. Hem de hiç...

ON ALTINCI BÖLÜM

Doğan asansörden çıkıp mermer kaplı temiz koridorda yavaşça yürüdü. Aklında neler söyleyeceğini toparlamaya çalışıyordu. Apartmanın her katında iki daire vardı. Şu anda onuncu katındaydı. Karşısındaki kapının ziline kısaca dokundu.

Birkaç saniye sonra kapının üzerindeki gözden bir karaltının kıpırdadığını gördü. Sonra kapı açıldı.

Karşısındaki kadın bir an durup, mutlu bir yüzle adamı süzüyordu. Uzun boylu, oldukça ince vücutlu bir kadındı. Sarı saçlarını arkasında atkuyruğu yapmıştı. Askılı yeşil bluzu ve kırmızı kadife pantolonu ile çok güzel görünüyordu. Açık kahverengi gözleri ışıltılıydı.

"Merhaba!" dedi Doğan.

Kadın da gülümseyerek "Merhaba!" dedi. Dudakları mutlulukla kıvrıldı. Sonra aniden, koridora başka birinin çıkabileceğini umursamadan uzanıp dudaklarını adamın dudaklarına yapıştırdı.

Doğan gülümsemeye çalışarak genç kadını kendisinden uzaklaştırdı. "Dur!.. Birisi görecektir şimdi..."

"Kimse görmez!" dedi kadın. "Bu kattaki komşum yazlığına gitti. Öbür ay gelecek. Hadi gel, içeriye gir..." Hâlâ gözleri parlıyordu. "Geleceksin, değil mi?"

"Fazla kalamam Duygu..." dedi adam kapıyı arkasından kapatan kadına.

Genç kadın bir an üzüntüyle adama, sonra da duvardaki saate baktı. "Ama daha saat sekiz?.. Ben de sen arayıp geleceğini söyleyince..." Yanakları hafifçe kızardı. "...bu gece benimle kalacaksın zannetmiştim. Seni iki haftadır görmüyorum. Çok

“İşledim!” Adama sokulup uzun gövdesine dolandı. Başını eğip bıldıgınca geriye atıp gözlerinin içine baktı. “Sen beni delirdin mi?”

Genç adam içini çekti. Dürüstçe kadının güzel gözlerine baktı. “Hani bu konularda konuşmayacaktık? Sen duygusal mama konusunda kesin kararlısın sanıyordum?”

“Doğru. Kocamdan sonra öyle düşünüyordum...” diye mırıldandı kadın. Elleri adamın geniş kollarında dolanıyordu.

“İlişkimizi belli bir mesafede tutma konusunda ultiyatam verdiğini çok iyi hatırlıyorum?” dedi genç adam gülümseyerek.

Kadın da güldü. “O üç ay önceydi. O seni daha iyi tanıyacaydı. Ve o seninle defalarca öyle güzel sevişmeden önceydi! Hâlâ bağlanmak istemiyorum ama senden ne kadar hoşlandığımı da gizleyemem. Lütfen bu gece gitme! Benimle kal...”

“Üzgünüm...” Genç adam onun kollarından sıyrılıp odanın ortasına yürüdü. “Kalamam...” diye yavaşça ekledi. Çok zevkli bir koltuğa oturdu. Bacak bacak üstüne atıp genç kadını süzdü. Genç kadın adamın isteksizliği karşısında biraz tereddütlüydü.

“Şey... Peki... Bir kahve ya da çay alır mısın?” diye mırıldandı.

“Olur... Hangisi kolaysa...”

“Çay var. Yeni demlemiştim...”

“Güzel.”

Az sonra birlikte çay içiyorlardı. Genç kadın adamın yanına oturmuştu. Hafif yan dönmüş, gözleriyle adamın yakışıklı yüzünü süzüyordu. Doğan da ona bakınca, iç çekti. Adamda bir gariplik vardı.

“Ne zaman geldin?” diye sordu sırf konuşmuş olmak için.

“Geçen hafta...”

“Yoğun musun?”

“Evet. Sayılır... Senin işlerin nasıl?”

“Fena değil. Dükkânı büyötmek istiyorum. Bu hafta yandaki dükkânın kiracısı çıktı. Ben de sahibiyile görüştüm. Sanırım bana kiraya verecek.” Elini adamın eline uzattı. Yumuşakça tuttu. Gözleri yalvarır gibiydi. “Ne oldu Doğan?”

Genç adam bardağını yarıya içilmiş bir halde önündeki sehpanya bırakıp genç kadına baktı. Elini çekmemişti. Bu güzel kadına geçirdiği hoş gecelerden sonra ona biraz yakınlık borçtu. Hatta hafifçe sıkı avucundaki zarif eli...

“Sanırım bir daha görüşemeyeceğiz Duygu...” diye dürüstçe açıkladı.

“Görüşemeyecek miyiz?”

“Evet...”

“Ne. Neden?” diye kekeleydi genç kadın. “Ben... Ben sana bağlanmaya başladığım için mi?”

“Bağlanma yok diye aramızda söz vermiştik...”

“Biliyorum!” Genç kadının sesi titriyordu şimdi. “Bağlanmak yok. Zaten... Zaten ben de istemiyorum. Yani... Eşim yeni öldü! Bir daha bir erkeğe bağlanmak işime gelmiyor. Özgürlük güzel bir şey... Hem ben senden ciddi bir şey istemedim ki? Yani evlilik istemem... Teklif etseydin belki... belki...”

“Duygu! Mesele bu değil!” dedi genç adam. Sesi yumuşaktı. “Ben iyi bir adam değilim. Sen benden çok daha iyilerini hak ediyorsun! Ne yazık ki çevremdekileri genelde mutsuz etmek gibi bir yeteneğim var!”

“Hayır...” diye aceleyle itiraz etti kadın. “Hayır, bu doğru değil! Ben seninleyken hep mutlu oldum. Sadece yatakta değil, birlikte olduğumuz diğer zamanlarda da...” Üzüntüyle dudaklarını ısırdı. “Sen iyi birisin. Evet, biraz korkutucu gözüküyorsun ama... iyi biri olduğuna biliyorum. Ben senden daha iyisini istemiyorum ki! Ben seni istiyorum...”

“Ben sana göre değilim...”

Duygu gözünün kıyısından akan bir damla yaşı boşa kalkan elinin tersi ile sildi. Onun sesindeki bir şey genç adamın karanlıklarını söyliüyordu. “Yine... görüşecek miyiz? Seni hiç mi... görmeyeceğim?” diye fısıldadı.

Genç adam onu tutup kollarının arasına aldı. Dudaklarını mis kokulu saçlarına gömerken bir ağabey şefkatiyle genç kadının sırtını ovaladı. Ağlamasına üzölmüşü. “Lütfen ağlama. Elbette yine görüşeceğiz. Her zaman yanında olacağım. Ne

zaman ihtiyacın olsa, yanında bulunacağım. Ama... Ama...
dece bir dost olarak! Senin en iyi dostun olacağım."

Genç kadın onun teskin edici sözlerine rağmen, ağlamasına engel olamıyordu. Sonra gururlu bir tavırla kendisini geri çekti ve ıslak gözlerini sildi. Birkaç saniye komuşanadan durdu.

"Biliyor musun?" diye iç çekerek mırıldandı. "İki yıllık evliliğimde... seninle olduğum bu kısa zaman diliminde... sen kadar bile mutlu olamadım. Hep seni elimden kaçıracağım korkusuyla... bağlanmak istemediğim masalını uydurdum. Kor-
lerini derin yeşil gözlere dikti. "Yine de bir gün... beni bırak-
cağını biliyordum. Benden önceki kadınlardan haberi vardı. Sen için İzmir'in en çapkın adamı diyorlardı ama... benim yanımdayken bir kez bile başka bir kadına bakmadın. Bu tav-
rın bile senin ne harika bir erkek olduğuna anlamama yetti."

"Sen her zaman bu ilgiyi hak edecek bir kadının Duygu! Kendini küçümseme!" diye mırıldandı adam nazikçe.

"Evet, ama kocam hiç öyle yapmazdı. Ben yanımdayken bile başka kadınlarla gönül eğlendirmekten çekinmezdi. Onu sevmiştim ama o öldüğünde çok üzülmedim. O üzülmeye de-
gecek bir adam değildi." Adamın elini alıp yanağına bastırdı. Ağlamıyordu fakat ne kadar acı çektiği belliydi. "Fakat şimdi...
şimdi... seni kaybettiğimi biliyorum ve kalbim onun için üzül-
düğümde... yüzlerce kat fazla ağlıyor!"

"Böyle konuşmamalısın!"

"Elimde değil... Belki de böyle olması daha iyi oldu! Seni sevmeye başlayabilirdim ve..." Acı bir tebessümle, neşeliymiş gibi bakmaya çalıştı. "...bu da benim için daha kötü olurdu. Değil mi?" Genç adam cevap vermedi. Duygu onun yakışıklı yüzünü uzun uzun süzdü. "Yine âşık olmak istemiyorum ama... Sen isteseydin eğer... kalbimi sana... seve seve açabilirdim!"

"Üzgünüm... O yeri hak etmezdim!"

"Başkası mı var?" Genç adam suskun kalınca genç kadın dudaklarını sıkı. Gözünden bir damla yaş daha kaydı. "Umarım senin değerini benden iyi bilir..." diye mırıldandı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Günler yavaş yavaş akarken, Pınar komşusu olan Yunanlı güzel ile arkadaşlığını iyice ilerletmişti. Natalia ile yaş günlerinin aynı zaman diliminde olduğuna inanamıyordu. Natalia kendisinden sadece yirmi yedi gün büyüktü. O kıvr kıvr saçlı Yunanlı güzelle çok iyi anlaşıyorlardı. Günlerinin bir kısmı onunla geçiyordu. Onun arkadaşlığı gün geçtikçe hoşuna gidiyordu. İki çocuk annesi bir kadın olmasına rağmen o kadar güzel ve çekiciydi ki, Pınar bunun sebebini tam anlayamıyordu. Bir kadın kocasına bu kadar âşık olabilir miydi? Tamer'e bakan gözleri, kocasını bağırıyordu adeta... Ondand bahsederken sesi sevgiyle titreyordu. İnanılmaz derecede kadınsı ve sevdiği adama karşı uysaldı. Onun hiç de uysal bir kadın olmadığını biliyordu Pınar. Tamer ile Natalia'nın nasıl tanıştıklarını ve hangi şartlar altında evlendiklerini de artık iyi biliyordu. Tüm hikâyeyi ilk aşkından dinlemişti.

"Nefretten sonra..." demişti Natalia havuz kıyısında. "Aşk gelirmiş... Bizim oralarda öyle derler! Önceleri ondan nefret ettiğimi sanıyordum. Hem de öyle böyle değil! Gerçek nefret!.. Ve sonra onu sevdiğimi anladım. Hem de öyle böyle değil! Gerçek sevgi!.. Onu sevdiğimi, aptallığım yüzünden çok geç fark ettim. Ve benim yüzümden çok zaman kaybettik. Bundan sonraki yıllarımı onsuz yaşayamam!"

Hikâyesi o kadar güzeldi ki, gerçekten bir roman olabilir. Pınar yer yer gözleri yaşlı dinlemişti onu. Natalia'nın babası, Tamer'in de içinde bulunduğu bir tartışma sonucunda Yunanistan'da ölmüştü ve o zamanlar küçük bir kız olan Natalia, adamı sorumlu tutarak ondan nefret etmişti. Yine de genç kadın güçlü nüfuzunu kullanmış ve Natalia'yı himayesine alarak on-

Yunanistan'dan Türkiye'ye getirmişti. O dönem hain bir plan yapan Natalia, adamı kendisine aşık etmek için uğraşmıştı. Bu zıncı yaş gününde adamın aklını ve evlilik teklifini reddetti. O yaş gününde hamile olduğunu fark etmiş, dahası aynı gün Yunanistan'a giderek adamı terk etmişti. Hem de tüm nefesini kusarak. Çocuğu aldıracağını acımasızca yüzüne bağlamıştı. Pınar onu dinlerken elini karnına götürmüştü. Henüz bir şey yoktu ama... Ürküyor da değildi.

Dinlerken bu korkunç hikâyesinin aslında bir peri masalı olduğunu hissetmişti. Biraz da kendi hikâyesine benziyordu. Fakat kendisi için böyle bir mutlu sonun olması imkânsızdı. Natalia nefretine rağmen daha çocukken bile Tamer'e aşık olduğunu itiraf etmişti. Ayrıca Tamer tüm sert tavrına rağmen Natalia'ya hep iyi davranmıştı. Ondan isteginin dışında bir şey yapmasını hiç istememişti. Doğan ise bir zorbaydı. Bederini istemişti ve almıştı. Halen de acımasızca alıyordu. Hemen hemen her gece bundan bitmeyen arzularına boyun eğiyordu. İyi olan tek şeyse bundan iğrenmemesiydi. Kabul etmeyi öğrenmişti artık. Kabul etmek bir yana, çok da hoşuna gidiyordu.

Cinsel ilişkilerinin heyecanını değişik pozisyonları deneyerek canlı tutmayı başaran tutkulu bir erkeğe karşı koymak çok zordu. Önceleri yüzü kızarak bu pozisyonları kabullenmişti. Ona göre sırt üstü yatıp adamın işini bitirmesini beklemek en kolayıydı. Fakat adam onu heyecanlandıracak pozisyonları hep kolaylıkla buluyordu. Kucakta, dizlerinin üstünde, ayakta... Üstelik de sevişmek için zaman ve yer kavramı bile yoktu. Onun için kanepeler veya banyo, yerdeki halı sevişmek için uygun yerlerdi. Hatta gecenin bir yarısı havuz bile...

Bir aydır onunla olduğuna inanamıyordu. Zaman o kadar hızlı geçmişti ki! Yine zaman zaman kavga ediyorlardı ama Pınar öfkesini dizginlemeyi de öğrenmişti. Ailesinin yanında ussal bir kadın gibiydi. Doğan da doğrusu ona iyi davranıyordu. Bir iki kere iş gezisine çıkmıştı. Dönüşlerinde hep güzel hediyeler getiriyordu. Sonra da özlemiş gibi sabaha kadar sevişiyordu. Ta ki genç kadın bırakması için yalvarıncaya kadar. Böylece iş

gözetim kendisi için çok da hayırlı olmadığını öğrenmişti. Çoğunun sabahında gözlerinin altı uykusuzluktan çöküyordu ve bu herkesin de gördüğüne emindi.

Haftada birkaç kere de Doğan sadece onu veya annesiyle ve bu herkesin de gördüğüne emindi. Haftada birkaç kere de Doğan sadece onu veya annesiyle ve bu herkesin de gördüğüne emindi. Haftada birkaç kere de Doğan sadece onu veya annesiyle ve bu herkesin de gördüğüne emindi. Haftada birkaç kere de Doğan sadece onu veya annesiyle ve bu herkesin de gördüğüne emindi.

Zaman zaman adamın önceki sevgilisini de merak etmiyor değildi. İlişkilerinin hâlâ devam edip etmediğini de merak ediyordu. Çünkü adama açıkça bu ilişkisini devam ettirebileceğini söylemişti. Onun başka kadınlarla olan beraberliğini hiç umur etmiyordu. Onun başka kadınlarla olan beraberliğini hiç umur etmiyordu. Onun başka kadınlarla olan beraberliğini hiç umur etmiyordu. Onun başka kadınlarla olan beraberliğini hiç umur etmiyordu.

Ya beş ay dolmadan Pınar'dan bıkarsa ve başka bir kadın bulursa? Bu da uzak bir ihtimal değildi! Bir dergide onun hakkında bir yazı bulmuş ve gizlice okumuştı. Genç adamın ilişkilerinin genelde iki ay bile sürmediği yazıyordu. O çapkın bir erkekti. Kadınlar tarafından beğenildiğine de kuşku yoktu. Genç kadın buna kaç kere şahit olmuştu.

Doğan'ın ondan bıkaacağını ilk düşündüğü anda, birden bezuru kaçmıştı. Sonra bunun para ile ilgili olduğunu düşündü. Öyle bir durum olursa senetlerin hepsini alması mümkün olur muydu acaba? Bir keresinde, ilişkilerinin ilk günlerinde, beş ay dolmadan ayrılırsalar bile senetleri veremediğini vaat etmişti genç adam. Her şey bir yana, onun sözünü tutacağını biliyordu.

Pınar. Onun hakkında bildiği bir şey varsa, o da onunun...
olduğuydu. Biraz içi rahatlar girmişti ama da o günden sonra
aklı, genç adamın sarışın sevgilisi ile yeniden dolmuştu.

Bir gece canlı müzik ışığında yemek yenen bir kabile
mişlerdi. Annesi Süheyla Hanım da vardı. Yanlarında Genç ka-
dın bakışlarını yan masadaki hareketliliğe çevirmişti. Genç ka-
dın, garsonların çektiği sandalyelere yerleşiyorlardı. Ben ka-
sırada içlerindeki bir sarışının, yüzünün birden aydınlandığını
fark etmişti. Fark etmişti çünkü kadın hem çok güzel hem de
güzel yüzünün değişmesini sağlayan kişi Doğan'ın ta ki
disiydi. Genç adam arkası dönük oturduğu için durumdan ha-
berdar değildi. Pınar kadının kan kırmızısı elbisesi içindeki ha-
rika vücudunun ahenkle masalarına yönelmesini izledi. Sarı-
saçları beline kadar iniyordu ve gazinonun loş ışığında bile
nıl pırıl parlıyordu. Onun kadar uzun ve inceydi. Fakat göğüs-
leri dolgun, kalçaları daha kadınsıydı. Erkek olsaydı onunla ol-
maktan zevk duyardı.

"Doğan?..." dedi kadın sıcak ve Pınar'ın aniden nefret ettiğ-
i kadar güzel bir ses tonuyla... Genç adam arkasındaki bu ses-
lenme ile irkilmişti. Sonra kibar bir tavırla ayağa kalktı ve uzun
boyuyla ona seslenen kadına tepeden baktı. Pınar adamın yü-
zünü göremiyordu. Sırtı masaya dönüktü.

"Duygu!" diye mırıldandı adam. Onun da sesi sıcak, sam-
miydi. Şaşırmış olduğu da belliydi. Pınar ise kadının yüzün-
deki ifadeye kilitlenmişti.

Duygu dediği kadın samimi bir şekilde adamın bir elini iki
eli ile birlikte tutarken, genç adam da hafifçe onun uzattığı ya-
nağını öptü. Güzel sarışın bakışlarını masaya çevirmeden önce
"Seni burada görmek ne güzel?" dedi. Sesinde gerçek bir özlem
vardı. "Geçen haftadan beri görmedim seni... O yardım gece-
sini erken terk ettin?" diye mırıldandı. Kırmızı rujlu dudakları
parlak ve davetkardı. Açık kahverengi gözleri, adama bakarken
ışıl ışıldı. Sonra o gözler masada başkalarının da olduğunu fark
etmiş gibi onlara çevrilmişti. Pınar o ışıltının, kadın kendisini
görünce biraz söndüğünü ve bir an için nefrete benzer bir ifa-
deyle gözlerinin kısıldığını hissetti.

Genç adam onun sorusuna cevap vermemişti. Kadın masa-
dakileri bakarken onu tanıştırdı.

"Anne, Pınar..." dedi masadakilere doğru. "Duygu... benim
arkadaşım..." Sesinden belli olmuyordu ama Pınar onların
arabada konuştukları
Sesinden sevgili olduklarını anlamıştı. Arabada konuştukları
arabada konuştukları. İçini saran çılgın bir burkulma, haince
kafesi sıkıştırdı. Doğan ile bir aydır beraberlerdi. Demek ge-
çen haftadan beri bu kadını görmemişti? Geçen hafta Doğan
onu bir yardım gecesine götürmek istemişti. Pınar ise kesin-
likle reddetmişti. Orada nasıl davranacağını bilememişti. Genç
adam da tek başına gitmişti. Bu güzel sarışın onun daha evvel
bakterisi sevgilisi ise, demek ki henüz ilişkilerini bitirmemiş-
lerdi? Demek onunla birlikteyken bile, bir hafta öncesine kadar
bu kadını görmekten utanmamıştı ahlaksız? Hem de yatakta o
kadar doyumsuz bir Pınar varken?

"Annem, Süheyla!" dedi Doğan. Yaşlı kadınla Duygu el sıkış-
tılar. Sıra kendisine gelince, genç adam sadece "Pınar..." dedi. Pı-
nar da elini kadının eline bırakırken, gülümsemeye çalışıyordu.

"Nişanlısıyım!"

İki genç kadın da birbirlerine nazikçe gülümseyerek el sı-
kıştılar. Zorlama gülümsemeleri gözlerine ulaşmadı. Pınar ki-
tarca "Memnun oldum!" derken, adamın kendisini tanışırken
takındığı tavra sinir olmuştu. Niye nişanlı olduğunu söyle-
memişti? Nasılsa çevrelerindeki herkes öyle sanmıyor muydu?

Doğan kadının birlikte geldiği kişilere göz attı. Hepsisi de ka-
dın olan dört kişi daha... Onların zengin ve iyi yetiştirilmiş ka-
dınlar olduğunu Pınar da fark etmişti.

"Masamıza davet ederdim ama... arkadaşlarımla gelmişsin!"
dedi Doğan doğal bir sesle.

"Evet... Bu gece kadın kadına çılgınlık yapalım dedik. Koca-
larını bir gecelik ektiler." Genç sarışının gözlerinde Doğan'a ba-
karken öyle bir özlem belirmişti ki, Pınar bunu görmemek için
bakışlarını kaçırdı. Kahretsin! Bu kadın Doğan'a sınıksızlık
Doğan da sarışına gülümsedi. İki ay birlikte olduğu bu
güzel kadının bakışlarındaki özlemi o fark etmemişti. Onun

aynıydı günden beri sadece birkaç kere yine böyle rastlamışlardı. Duygu'yla ayrıldıkları gün, gözlemlerinden akan yaşları hatırladı. O yaşlar genç adamı huzursuz etmişti. Bu kadın hayatındaki ikinci erkek olmuştu ve söz veremelerine rağmen Duygu'ya ona bağlanmaya başladığını itiraf etmişti. Üstelik özgürlüğünü en çok savunan, her zaman bu genç kadın olmuştu.

"Peki... Size afiyet olsun!" deyip masasına geçmişti güzel sarışın.

Pınar o gece ilk kez bir rakibi olmasının ne demek olduğunu hissetti. Belki de birden fazla? Bundan önce çıktığı erkekler hep çevresinde pervane olmuştu. Başka kadınlara bakmamışlardı hep bile! Pınar da onların önceki sevgililerini umursamamıştı. Zaten çoğu toy delikanlılardı. Birden fazla sevgilileri olacak kadınlar olgun değillerdi. Hayatına giren en olgun iki erkek Erdem ve Doğan'dı. Bir keresinde Erdem'in de eski bir sevgiliyle karışmışlardı ama Pınar asla bu geceki gibi saf bir kışkırtıcı değildi.

Adamın evini, ateşli yatağını paylaşırken, onun başka bir kadınla ilişkisi olabileceği düşüncesini bir türlü kabullenemiyordu. Evet, buna razı olduğunu biliyordu ve hatta onu rahat bırakması karşılığında bundan çok memnun olacağını söylemiş olsa da, şimdi öyle hissetmiyordu. Bu yüzden tüm gecesi mahvoldu. Belli etmemeye çalıştı. Bunun için adamla gereğinden fazla ilgilendi. Normalden daha fazla konuşup bir şey yokmuş gibi davrandı. Ne var ki gözü genç adama ve hemen arkasındaki güzel sarışına kaydıkça, nefret ettiği bir adamı bu kadar kışkırttığı için kendisine kızıp duruyordu.

O gece eve çok geç gitmemelerine rağmen, yorgun olduğunu ve başının ağrıdığını söyleyip adama sırtını dönerek uyur numarası yapmıştı. Bu sinirle onunla seks yapamazdı. Doğan da ısrar etmeden onun bu isteğine ses çıkarmamıştı. Sadece yataktaki arkasından sarılıp genç kadının narin vücudunu kendi bedenine çekmiş ve sınıksız sarıldıkdan on dakika sonra da uykuya dalmıştı. Pınar ise saatler sonra uyuyabilmişti. Gözünün önünde dans eden hayaller uykusunu kaçırıyordu.

Hep sarı saçların zevk dolu çılgınlarla sağa sola savrulduğunu gözüyordu. Adamın iri bedeni üzerinde hazla titreyen beyaz bir vücudun, kalçalarını adama ateşle bastırmasını hayal etmek, dudaklarını öfkeyle sıkmasına sebep oluyordu. Değerli eve geç geldiği günlerde bu kadının koynuna gidiyordu? Belki de iş gezilerine gittiğinde onu da yanında götürüyordu? Umurunda bile değildi!

Kesin bir kararla adama karşı daha soğuk davranmaya niyet etti. Bundan böyle daha da soğuk olacaktı. Yatakta soğuk bir kadın olacaktı. Madem kendisi varken başka kadınlarla ilişkisini sürdürüyordu, canı seks istiyorsa onlara gidebilirdi.

Kafasını meşgul eden başka bir şey daha vardı. Sıkıntıyla içini çekti. Bu konularda tecrübesizdi ama aptal da değildi. Âdeti gecikmişti. Hem de normalden daha çok! Hiç gecikmezdi... Kahrını! Hamile olabilirdi!

Elini karnını tutan iri elin üzerine koydu. Doğan hafifçe kıpırdanmış ve avucunu genç kadının göbeğinde tutmaya devam etmişti. Pınar elinin altındaki elden, sanki karnının içinde oluşmaya başlayan bebeğini hissetti. Farkında olmadan gülümsedi. Sonra gülümsemesi hızla acıya dönüştü. Bir bebek ha? Allah'ın böyle berbat bir beraberliği böyle berbat bir hediye ile ödüllendirmiş olmasına inanamıyordu. Eğer hamileyse ne yapacağını, Doğan'a nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Söyleyip söylemeyeceğini de bilmiyordu. Bu rezil herif mutlaka havalara uçacaktı.

Bir bebeğin getireceği sorunları düşünmek istemedi. Onu aldırabilirdi de! Evet, en iyisi buydu. Ona baba olma zevki tatlırmak istemiyordu. Evlensinler veya evlenmesinler, Doğan beklemeye kadar onu yanında tutardı. Bu da fazladan bir dört ay demekti. Bu kadar zaman daha ona dayanabileceğini sanmıyordu.

Kararını verdi. Hamileyse eğer, en iyisi aldırılmak. Bir gün belli etmeden, alışverişe gidiyormuş gibi evden çıkardı. Sonra da işini görür, geri gelirdi. Nasılsa yaşı tutuyordu. Reşitti. Doğan bunu anlamazdı bile! Kürtajdan sonra fazla yatılmadığını okumuştur bir yerde. O şerefsiz baba olma zevkini tatlırmak

istemiyordu. İçinde beliren bün intikam hislerinin yanında içinde filizlenen üzüntüyü, daha olmayan bir bebeği kaybetmenin vereceği üzüntüyü önemsemedi.

Birden göderinin önüne oteldeki oğlan çocuğu geldi. Doların çocukla konuşurken takındığı yumuşak, sevgi dolu tavna baktı. Yüreği burkuldu.

Adamın kolları arasında kıpırdanıp yüzünü ona döndü. Şimdi suratları birbirlerine çok yakındı. Genç adam bu seriyi genç kadının sırtını biraz sıvazlamış ve uyumasına devam etmişti. Pınar parmak uçlarını onun keskin dudaklarına devan et. Biriken onlara dokunmak istemişti. Sonra ne yaptığını gördü. Kaşlarını çatı. Bu adama karşı yumuşuyordu. Yumuşadığını farkındaydı. Ağabeyi onun her zaman deve kadar kınardığını duğunu söylardı. Dikkatli olmalıydı. Doğan asla onu yumuşatamayacaktı...

Yine de...

İstemese de onun loş ışıktaki güzel yüzünü süzdü. Yakışıklı, yüzü şimdi çok masumdu. Burnundan, hiç horlamadan nefes alıyordu. Uyuduğu bile belli olmuyordu. Kalın kaşları ne kadar da biçimliydi. Uzun gür kirpikleri sınımsı birbirlerine değiyordu. Dümdüz burnu ve köşeli sert çenesini kendisi gibi görür bilirdi kaç kadın böyle uyurken seyretmişti. İçindeki inanılmaz kıskançlığın sebebini bir türlü anlayamıyordu. Son günlerde bu tür garip hislerle doluydu. Belki de hamileliğin verdiği bir duygusallıktı. Fakat bu da çok saçmaydı! Daha hamile olduğundan bile emin değildi.

Doğan'a baktıkça, yaptıkları yine aklına geldi. İçindeki öfke memnuniyetle yeniden canlandı. Bu lanet herife bir şekilde ders vermeliydi. Ondan intikam almadıkça mutlu olamayacağını biliyordu. Nasıl intikam alacağını bir türlü kestiremiyordu. Aklına gelen fikirler çok deliceydi. En delicesi ise, ona hamile olduğunu söylemek ve gözünün içine baka baka çocuğu aldırması. Onun ne kadar acı çekebileceğini düşündü... Evet, aslında bu iyi bir fikirdi. Onu önce mutlu edip ardından da müthiş bir hayal kırıklığına uğratabilirdi. Hatta adam o kadar kızardı ki belki de

otellerden kendisini bırakırdı? Beş ayın dolmasını beklemezdi! Kolondan tuttuğu gibi doğruca eve postalandı...

Sert ititi döndü. Gözlerini tavana dikti. Eve gitmek mi? Ev de neyse...?

Bir anda Mersin'deki hayatı ona çok uzak gelmişti. Garip bir şekilde kendisini buraya ait hissediyordu. Sadece İzmir'e değildi... Bu eve...

Bu evi çok seviyordu. Çalışanlarla da arası çok iyiydi! Süheyla Hanım ile arası ise çok seviyeli ve oldukça sevgi doluydu. O kadın her zaman kendisinden yana çıkmıştı. Arkadaşı Natala da vardı... Onun artist kadar yakışıklı olan cana yakın kolları da vardı... Öpmeye doymadığı mis kokulu çocukları... Ve yine anı... O iş gezilmediği kadar rahat olduğu bu yatak... Kabul etmesi çok güç layamadığı kadar uyumaya bayıldığı bu sert adam... O iş gezilmediği kadar rahat olduğu bu yatak... Kabul etmesi çok güç layamadığı kadar uyumaya bayıldığı bu sert adam... O iş gezilmediği kadar rahat olduğu bu yatak... Kabul etmesi çok güç layamadığı kadar uyumaya bayıldığı bu sert adam...

Ama onun cezalandırılması gerekiyordu. Bu şarttı. Yaptığı yanına kalamazdı! İç çekti... Ona vereceği ceza bundan sonraki günlerini değiştirebilirdi. Bebeği aldırarak iyi bir ceza olurdu ama sonucu ne olurdu tam bilmiyordu. Onun artık kendisini bu evde tutmak istemeyeceği kesindi. Acaba sonra intikam da almak ister miydi? Bilemiyordu... İşin doğrusu adamın hislerinden korkuyordu... Daha evvel hiçbir erkek için böyle garip duygular hissetmemişti. Oteldeki o dağ gibi adamın Dodo denen adamdan nasıl korktuğu hâlâ gözünün önündeydi.

İyi de... Bu adam... kaçırmasının dışında ona hiç kötü davranmamıştı ki?

Araba sürmeyi öğretmek için bıkmadan uğraşmıştı. En iyi şeylere sahip olması için hiçbir masraftan kaçınmamıştı. Sıkıldığını hissettiğinde hemen alıp gezdirmeye çalışmış veya onu meşgul edebilmek için zaman ayırmıştı. Örneğin boş vakitlerinde gelip Pınar ile havuzda yüzmüş, alışverişlerinin bir

kamurda yanında bulunmuştu. Selo serasında da onu sevdiğinden, içinde uyuyan dıygulan olgunlukla doyurmasında bulunmuştu. Yeniden sıkıntıyla iç çekti.

Ne yapacağını hiç bilmiyordu. Keşke o sarışın kadın bir görmeseydi. Ne kadar da güzeldi! Doğan'ın gözlerine nasıl da aklı bakmıştı! Elini tutarken nasıl da yakınlığına nasıl da biydi! Doğan da onu seviyor muydu acaba? Bir ilişkileri olmuş olmalıydı! İlişkileri hâlâ devam ediyor muydu acaba? Ne kadar çok merak ediyordu ki, içi sıkıntıdan patıyacaktı gibiydi.

Zorlukla uyuduğunda, neredeyse sabah olmak üzereydi. Genç adamın yataktan çıktığını, ne banyo yapıp giyindiğini bile de odadan sessizce ayrıldığını fark etti.

Bir hafta sonrası özel bir gündü. O gece yaş günü kutlamasına gideceklerdi. Kendi yaş günü... Onların haricinde, Natalis ve Tamer de onlarla olacaktı. Elbette Süheyla Hanım da gelecekti. Genç kadın o gece haddinden fazla bir özenle hazırlanıyordu. Çok güzel olmak istiyordu. O sarışından bile güzel olmak istiyordu. Aynada kendisini süzen Pınar, çocuksu bedeninin artık yok olduğunu fark etti. Karşısında bir erkeğin arzulu sarımlarını aynı coşkuyla karşılayan bir kadın vardı. Doğan'ın bazı hareketlerinden ve aralarında geçen küçük tartışmalardan hoşlandığını fark ettiğinden beri, ona karşı daha mesafeliydi. Ve o sarışını kıskandığını fark ettiğinden beri... Kendisini topadarmıştı. Mesafeyi koruyamadığı tek yer şu koca yataktı.

Evlilik konusu da bir daha açılmamıştı. Zaten evli gibilerdi. Genç adam zaten üzerindeki tüm haklarını kullanıyordu. Başkalarının yanında bile arzulu ellerini ve bakışlarını gizlemiyordu. Onun bu pervasız hali yüzünden önceleri sık sık onu kızmış olsa da artık kızmıyordu. Bir partide, bir lokantada veya birlikte yaptıkları yürüyüşlerde elini tutması veya kolunu omzuna atmasını umursamazca karşılıyordu. İşe giderken ve işten gelirken de arzuyla öpmesi, bazen bunu başkalarının yanında yapması canını sıkan tek konuydu.

Kabul etmeliydi ki iyi bakılıyordu.

Üzerindeki pahalı kıyafeti süzdü bu sefer de... Elini harika gece elbisesinin karnunda gezdirdi. Göbeği henüz dümdüzdü. Yediği önünde yemediği ardındaydı. Çok yemesine rağmen şişmemişti da. Süheyla Hanım ona çok iyi bakıyordu. Zaten Pınar için oğlunu karşısına almaktan çekinmiyordu. Fakat Doğan'ın bu ikili müttefiklere aldırma gibi bir huyu vardı. Annesini ne kadar sevdiğini Pınar çok iyi bilmesine rağmen, bazen ona bile nazikçe istediğini yaptırtabiliyordu. Bir kez, Pınar'ın odalarda yatma fikri yine ortaya atılmıştı ama genç adam ateş gibi pırıldayan kızgın gözlerle hem annesini hem de Pınar'ı tersleyerek susturmuştu.

Araba sürmeyi de sonunda öğrenmişti. Adam her gün akşam onun yanında oturuyordu ve sabırla nasıl süreceğini gösteriyordu. Aslında Pınar ağabeyinin bahsettiği gibi yeteneksiz olduğunu fark etmişti. Yanında birisi bağırıp çağırmayınca, sürmek gayet zevkliydi. Üstelik de şehir içinde bile sürmeye başlamıştı. Yanaşırken zorlanmasına rağmen bir haftada onu rahatlıkla yapar olmuştu. En zoru geri geri gelmekti. Nihayet dersler bir iki gün önce bitmişti. İşin garip yanı ise genç adamın yanında ondan nefret etmeden geçirdiği bu ender anları şimdi özliyor olmasıydı. O anda onun sevgili gibi değil de öğrencisi gibi hissediyordu ve söylediği her sözü saygıyla karşılıyordu. Onun yanında olduğu o anlarda çoğu zaman öfkelerini unutuyordu. Nasıl kötü bir adam olduğunu unutuyordu. Telefonu çalınca arayan numaraya baktı. Annesiydi.

"Kızım, yaş günün kutlu olsun!" diyordu annesi.

"Sağ ol anne! Teşekkür ederim!" dedi genç kadın gülümseyerek. "Nerelerdesiniz? Tatilinizi iyice uzattınız? Hiç aramak aklına gelmediğine göre sanırım iyi eğleniyorsunuz? Bir haftadır sesini duymadım."

"Geziyoruz işte! Haftaya geliyoruz ama... Baban da ben de nişanlıyı merak ediyoruz. Düğün tarihine karar verdiniz mi?"

"Anne! Hemen sorguya çekiyorsun beni! Daha düğün falan yok!"

"Bebek?"

"Of anne ya! Neden böylesin? Böyle yapınca senide konyak istemiyorum!"

"Merak ediyoruz kızım, ne var burada? Baban dedi ki havaların girdi bile! Ben de ona dedim ki, daha ortada bir yumurta yok! İyi demiş miyim? Babanı görseyi, çok diyor ki, sürü kilo aldı. Yakıştı ama... Sen memnun musun İzmir'de?"

"Evet, burada birkaç arkadaş edindim. Süheyla Hanım da çok iyi. Doğan'ın annesi yani... Günler de geçiyor işte. Az sonra Doğan ve arkadaşları ile yaş günümü kutlamaya çıkacağız. Liyor musun, kadın Yunanlı? Çok tatlı bir çift!"

"Ne güzel! İyi eğlen o zaman. Kocan olacak delikanlıya da sahip çık! Gençken de yakışıklıydı ama şimdi çok daha yakışıklı olduğunu duydum. Bir arkadaşım sizi bir lokantada yemek yerken görmüş!"

"Evet... Hamide Hanım... Hatırlıyorum... Yanındaki kıza da neredeyse Doğan'ın ağzının içine düşecekti!"

"Onun için diyorum ya! Gerçekten yakışıklı mı adam?" Pınar iç çekti. "Çok..." dedi usulca.

"Demek çok?..."

"Hem de gereksiz yere..." diye homurdandı Pınar. "Aslında biraz daha çirkin olmasını tercih ederdim. Hangi kıza baksanız dizlerinin bağı çözülüyor!"

"Bak sen! Yoksa senin yanında başka kadınlara da mu asılıyor?"

Pınar dürüstçe cevap vermek için bir an düşündü. "Aslında hiç öyle bir tavır görmedim. Nedense yanımdayken dünyada benden başka kadın yokmuş gibi davranıyor."

Düşününce gerçekten de öyle olduğunu fark etmişti. Birden gülümsedi. Gerçekten de öyleydi! Evet... Onunla birlikte olduğu zamanlarda bir kez bile başka kadınlarla ilgilenmemişti. O sarışın masalarına geldiğinde bile ona karşı arkadaşça bir yaklaşımdan başka bir yakınlık göstermemişti. İçinin rahatlaması ile bu sefer sesli bir şekilde kıkırdadı. "Aman anne! Sen soruncaya

kadar fark etmemiştim. Doğan gerçekten de benden başkasıyla ilgilenmez. Hiç dikkat etmemiştim."

"E tabii kızım... Seni seviyordur mutlaka... Senden güzemi mi bulacak? Seni sevmese neden İzmir'e getirip ailesiyle buluşturur?"

"Sence öyle mi?" diye merakla sordu Pınar.

"Tabii... Seni sevdiğini hiç söylemedi mi? Bilmiyor musun?"

"Söylemedi..." Yine de bu düşünce aklının bir köşesine yerleşti. Eğer adam onu seviyor olsaydı ne güzel olurdu? Ondan intikam almak ne tatlı olurdu?

Telefon konuşması bittiğinde, Pınar gülümseyerek annesinin söylediklerini düşünüyordu. Doğan ona âşık olabilir miydi? Bu kadar parayı ödemesinin sebebi bu olabilir miydi? Evlenmek istemesinin tek sebebi sadece bir çocuk sahibi olmak olmayabilir miydi?

Kapı açılınca başını çevirip baktı. Doğan çok sık, yarı parlak bir takım elbise giymişti. Takım elbiselerini özel bir terzi dikeydi. Onun bedenine göre bir şey bulmak çok zordu. Fakat ilk kez giydiği bu takım, esmer cildini daha da açığa çıkarmış, güçlü fiziğini iyice göstermişti.

Umursamazca gözlerini bu yakışıklı adamdan kaçırdı. Gülümsemesi kayboldu. Ona bir şey belli etmek istemiyordu. Bu konuyu biraz daha irdeleyip sağlıklı bir karara varmalıydı. Ah... İntikam ne tatlı bir duyguydu! İçi kıpır kıpırdı. Eğer hamileyse?.. Eğer ona söyleyip mutlu olmasını sağlarsa?.. Sonra da bebeği alırdırsa?.. Ve bu esnada da Doğan âşık ise?..

Dört başı mamur bir plandı bu!

Natalia becerememişti ama Pınar becerirdi.

Doğan ise odaya ilk girdiğinde, genç kadının hafifçe gülümsediğini fark etmişti. Elinde telefon tuttuğunu dikkate alarak birisiyle konuşup onun için gülümsediğini anladı. Büyük ihtimalle ya annesiydi, ya da Natalia... Fakat onu görünce gülümsemesi solmuş, hatta yok olmuştu. Sonra gözlerinde de garip bir ifade belirmişti. Bu kadın hâlâ sırlarla doluydu.

"Hazır mısın?" diye sordu genç adam. Gözleri parıltıyla Pınar'a süzülüyordu. Hazır gibi görünüyordu. Hem de ne hazır! Müthiş bir cinsellik fıskıranı güzel vücudunu meydana çıkarmış ve gözlerini salmıştı. Üzerindeki her şey siyahtı. Gözlerinin tavana dudakları farklıydı. Onlar da ışıltılıydı.

"Hazırım..." diyen Pınar'ın soğukluğu genç adamı üzmüştü. Alınmıştı bana... En azından yatağa soğuk değildi. Yanına yaslanıp arkasında durdu. Yeni giysi dolabının geniş boy aralarında onu baştan aşağı süzdü. Pınar kıpırdamadan duruyordu.

Doğan ona arkadan yumuşakça sarılıp iri ellerini dümdüz göbeğine koydu. Avuçlarını arasında genç kadının teninin ısısını hissetti. Fakat Pınar karnına dokunduğunda biraz irkilince kaşlarını çatı. Bu güzel kadının hâlâ ürkmesi canını sıkıyordu.

"Çok güzel olmuşsun!" dedi yavaşça.

"Teşekkürler..." dedi Pınar aldırılmaz bir sesle.

"Samimiyim... İltifat değildi. Tabii seni beğenmemden pek de memnun olmadığımı görüyorum!"

"Değilim... Beni beğenmemeni tercih ederim. Artık benden bıkmam iyi olurdu..." Aynadan cesurca adamın gözlerin bakıyordu.

"Niye?"

"Niye mi? Açık değil mi? Benden bıcarsan, beni rahat bırakırsın. Başka kadınlarla isteklerini giderirsin. Böylece her gece beni kollarına alıp almayacağından ben de endişe etmem!"

"Sen kolay bıkılacak bir kadın değilsin! Bunu seni görür görmez anlamıştım," diye mırıldandı adam. Dudaklarını saçlarının üzerine dokundurdu. Pınar o gözlere yine aynadan dikkatle baktı. Gözleri biraz kırgın mıydı ne? Pınar hayretle genç adamın ilk kez böyle huzursuz olduğunu görmüştü. Onu hangi cümlesi rahatsız etmişti ki? Aklından konuşulanları geçirmeye çalıştı.

"O yüzden mi beş ay zaman biçtin ilişkimize? Daha doğrusu zorla alıkoymana!"

"Bugüne kadar hiç bir kadınla beş ay birlikte olmadım. Senin deyiminde daha önceden bıktım. Ama senin bu rekoru kırmıştım emindim!"

"Eşysai sana karşı koyduğum için... Bu yüzden sana cazip geliyorum. O gözünün içine bakan diğer kadınlar gibi olsaydın benden de hemen bıkardın! Aslında iyi fikir, biliyor musun? Benden böyle bıkmamı sağlayabilir miyim acaba?"

"Başka kadınlarla ilgilenirsem mutlu olur musun?" diye karşı soru sordu Doğan. Genç adamın sesi durgundu.

"Hem de çok!..."

"Bana karşı hiç mi bir şey hissetmiyorsun?"

"Cüldürme beni! Tanıdığım en iğrenç adamsın."

Sesi gerçekten de nefret doluydu. Bu başarısından sonra içinden kendisini tebrik etti. Doğan ister istemez bu söze kırıldı. Ona yapacağı bir şey yoktu. Genç kadın haklıydı. Onu zorla yatağa alıkoyarken, fazla şans olmadığını biliyordu.

"Ama hayır!" diye alayla devam etti Pınar. "Sana karşı elbette bir şey hissediyorum. Özür dilerim. Bunu nasıl unuttum? Sana karşı ne hissediyorum biliyor musun? Böyle kocaman..." Elleriyle havada büyükçe bir boşluk açtı. "...Kocamanın... kocaka bir NEFRET!"

Genç adam ellerini yavaşça çekti, gülümsemesi yok olmuştu. Pınar şimdi dimdik bakışlarla ona bakıyordu. Karşısındaki aynadan görebildiği yüz yeniden ifadesiz ve sert haline bürünmüştü. Kazandığı minik zaferden memnundu. İsteddiği zaman ona hakaret edebilmek, canını sıkabilecek sözcükler söylemek hoşuna gidiyordu. Çoğu zaman da Doğan bunlara aldırılmaz, kulak bile asmazdı. Fakat bu sefer yüzü iyice düşmüştü. Bu sefer fazla ileri gitmişti galiba?

Doğan yine de sesini çıkarmadı. Ellerini genç kadının vücudundan çektikten sonra bir adım geri gitmişti. Sonra bir şey olmamış gibi elini ceketinin cebine attı. Pınar aynadan ona baktı. İri siyah incilerden oluşmuş ve ortası elmaslar ile süslenmiş bir tasarımdı bu. Hassas parmaklar boynunda gezinirken

üperdi. Az sonra kilye takılmıştı bile. Genç adam elini kilye geri çekince, Pınar bu temasın kasaldığından dolayı nereden geldiğini düşünmüştü. İçinde hayaliden vicdan azabını fark etmemişti. Donuk bir bakışla yeni takısına bakarken, içinden bu şahısların karşı mutlak bir hayranlık duydu. Ellisesine o kadar uygun ki... Bu kıyafeti yeni almıştı ve adamın da buna uygun bir cevher alması aslında çok sevinmişti. Çok pahalı olmalıydı.

İstekle "Teşekkür ederim!" dedi. Sonra adamın elindeki kupa uzandı. Her bir ucunda beş tane siyah inci bulunan altın telli zevkli kupa. Siyah incilerin değerinin ne olduğunu bilmiyordu ama çok zevkli bir hediye olduğunu kabul etti. "Yaş günü hediye mi?" dedi ortamı biraz yumuşatmak için. Bu gece yaş günüydü ve adamın tüm gece surat asmasını istemediğini fark etti birden. Çünkü az önceki kaba tavırdan sonra durum onu gösteriyordu.

"Değil... Bunlar sadece takman için..." dedi adam sakın bir sesle. Biraz da donuk...

"Biz ayrılınca geri alacak mısın?" diye masumca gözlerini irileştirdi Pınar.

"Hepsi senin... Hiçbir kadına verdiklerimi geri almadım" dedi adam biraz kabaca. Sonra kadının yanından uzaklaşıp kenardaki koltuğa oturdu.

Pınar dişlerini sıkı. Yine aklına adamın eski kadınları gelmişti. Acaba kendisi gibi kaç kadını böyle zorla alıkoymuştu? Kaç kadına isteği dışında böyle seks yaptırmıştı? Gözlerini kara gözlere dikti. Bu yakışıklı suratlı adamın daha evvel böyle bir şey yapmadığını itiraf ettiğini hatırlıyordu. Zaten Süheyla Hanım bile bu işe şaşırmıştı. Doğan'ın kimseyi zorla alıkoymaya ihtiyacı olmadığı açıktı. Tek istisnaydı. O da adamın onunla ilgilecekti zama'nı olmadığı için. Merakla düşündü. Gerçekten de bu adam karşısına normal bir şekilde çıksaydı ve kur yap-saydı ne olurdu?

"O halde senden sandığımdan daha zengin ayrılacağım!" dedi donuk bir gülümsemeyle. "Sence bekâretimin karşılığı olur mu?"

Genç adam cevap vermemişti.

Az sonra evin kapısında iki kadın birbirlerini süzüyorlardı. Süheyla Hanım yaşına göre inanılmaz güzel olmuştu. Kapalı gece elbisesi, ince vücudunu hâlâ bir genç kadın edasıyla oraya koyuyordu. Onun da pahalı gözükten sadece bir iki takısı vardı. Saçlarını ensesinde toplamış, başına da kibar bir örtüyü giymişti. O da Pınar'a hayranlıkla bakıyordu. Sonra bir şeyler söyleyerek birbirlerini övdüler. Arabada ise havadan sudan konuşarak, gidecekleri yere kadar muhabbet ettiler.

Danslı gece kulübüne vardıklarında, masalarının önceden hazırlanmış olmasına şaşmadı Pınar. Henüz Natalia ile Tamer gelmemişti. Yerlerine oturduktan sonra etrafını süzdü. Yuvarlak masada Doğan yanına vardı ve canlı müzik eşliğinde müşteriler geniş bir dans alanı vardı ve canlı müzik eşliğinde müşteriler dans etmeye başlamıştı bile. Masalar pırıl pırıl, garsonlar saygılıydı.

Birkaç dakika sonra bekledikleri güzel çift de geldi. Pınar imrenerek Natalia'nın mutluluğuna baktı. Genç kadının simsiyah çekik gözleri, adeta mutluluktan ışıldıyordu. Yanında ise o çok yakışıklı kocası, sahiplenircesine elini karısının beline koyuyordu. Belli ki Tamer bu çekici kadını kısıkmıyordu ve ona sahip olduğunu herkese belli etmek istiyordu. İç çekti...

Tamer gibi bir erkeğe âşık olmak isterdi. Yakışıklıydı... Normalden uzun boylu, dikkat çekici, hafif sert görümlü ve nazikti. Atletik vücudu takım elbise altından bile belli oluyordu. Romanlardaki erkeklere benziyordu. Fakat tüm çekiciliğine rağmen, bir kadın gözüyle süzüyor olsa da Pınar'a hiçbir şekilde çekici gelmedi...

Sonra içinden gülmek geldi. Ne kadar da ironik bir durumdu bu böyle!

Doğan da aslında aynı tarif ettiği gibi değil miydi? Doğan'ın sırım gibi vücudu da en az Tamer'in ki kadar enerji doluydu. Bu zengin iş adamlarının nesi vardı böyle? Sürekli tetikte gibi durmaları, aşırı çekici fizikleri ve normal olmayan yakışıklılıklarını anlayamıyordu. İki erkek de aynı derecede kışkırtıcıydı.

Fakat Pınar Tamer'e bakarken kardağın dördüncü koluyla bir cinsellik daymazken, hâlâ surat asma eğitimiyle dans adama ise içi gidiyordu.

Elinde olmadan iki erkeği kıyasladı. Birbiriyle hem çok benziyorlar, hem de hiç benzemiyorlardı. Her ikisi de el olmasın, yakışıklılığı azalmayan Tamer'in Doğan'a saygı ve sevgi duyduğu o kadar açıktı ki bu durum tanını acıyordu. Kendi yüzünde kötü olan bu serserin başkaları tarafından sevilmemesi hoşuna gitmiyordu. Yine de kabul etmeliydi ki, herkeşin bu iki erkekten birisini seçmek zorunda kalma asla bir tercih yapamazdı.

Şanslıydı, onun için sorun yoktu. Seçmek zorunda bırakmamıştı zaten!

Gözünün ucuyla Doğan'a baktı. Hâlâ surat asıyordu...

"Gülümse artık sersem! Bugün benim doğum günüm... i içi bir zaman benim sözlerimi umursamazsın! Bugün neden surat asıyorsun?"

Arkadaşlarının yanındaki Pınar, doğal ve neşeliydi. Gerçekten de bugün eğlenmek istiyordu. Arkadaşları da masaya oturduktan sonra yemeklerini konuşarak ve neşe içinde yemişlerdi. En azından Doğan'ın dışındakiler! Genç adam da normal haline dönmüştü ama çok konuşkan ve neşeli olduğu söylenemezdi. Acele etmeden, en iyi kalite şaraplarını yudumlayarak geceyi geçiriyorlar ve havadan sudan konuşuyorlardı.

Gecenin bir bölümünde adamın mesafeli tavrına iyice sinir olan Pınar, başını çevirmiş ve neden yaptığını bilmediği bir sebeple de onu dansa davet etmişti.

"Dans etmeyelim mi?" dedi açıkça.

"Dans etmek mi istiyorsun?" diye sordu adam sakince.

"Müzik çok güzel... Kaldırırsan ederim."

Adam sessizce yerinden kalkmıştı ve genç kadının elini tutup kalkmasına yardım etmişti. Piste giderken de ona sarılmış, sadece kolunu tutarak yol göstermişti. Genç kadın ona sokuldu ve kollarının ikisini de omuzlarına attı. Bir elinin parmak

saçları omuzlarındaki saçlara dokundu. Doğan da iki eliyle ince ince belini tutmuştu.

Otomatik bu dans esnasında çok konuşmadı. Konuşmak da istemiyordu. Aldığı hafif alkolden yüzünden mi böyle olmuştu? Kendisini şimdi tazasıyla huzurlu hissediyordu. Kollarını adanın geniş omuzlarına dolamış, yanağını da hafifçe sıcak göğüsüne yaslamıştı.

İnce belini tutan eller fazla baskılı değildi. Yaş gününde ailesinden uzakta, yabancı bir erkeğin kollarında olacağını, bir ay önce birisi soyılsa gülerdi. Burnuna gelen temiz erkek kokusu ve tırnaş losyonu içini gevşetmişti. Anlayamadığı bir sebeple içi ve tırnaş için mutlulukla dolmuştu. Karnında istemese de bir bebek, kollarında ise istemese de çok çekici bir adam vardı. Keşke bu kollarında bu kadar rahat olmasaydı! Keşke karnındaki bebek için bu kadar olumlu düşünmeseydi! Belindeki el içini ısıtıyordu. Bu alkol tuhaf bir şeydi. İnsanın aklına olmadık şeyler getiriyordu. Bundan sonra içmese iyi olacaktı. Acaba alkol bebeğe zarar verir miydi?

Biraz gerginleşti. Bebek aklına gelince, hissettiği huzur usul usul uzaklaştı. Planını düşündü. Aklındaki planı uygulama şansını neydi? Adama nasıl söyleyecekti? Ya onu aldığında adamın tavrı ne olacaktı? Kuşkusuz canı acıyacaktı!

Huzursuzluğu birden acı bir sızıya dönüştü. Neyse ki dans ederken ayakları kendiliğinden gidip geliyordu.

Doğan ise kollarındaki kadının kokusunu çekerek sessizce dans etmeye devam ediyordu. Bu narin ama mücadeleci kadının inadını nasıl yeneceğini bilmiyordu. Görünüşe göre yenecekti de! Başkalarının yanında sıcak ve iyiydi ama onun yanına gelince hemen ya buz gibi ya da öfkeli oluyordu. Şu anda kollarında olmaktan memnun olup olmadığını bilmiyordu ama olmadığını tahmin ediyordu. Biraz gergindi sanki? Şimdi başını kaldırmış, iri gözlerle ona bakıyordu. Neden baktığını anlayamadı. O gözler yeşil olmuştu. Demek ki bir sorun vardı? Belki de onunla dans etmeyi sandığı kadar zevkli bulmamıştı?

Hemen yanında Natalia ile Tamer'i görünce genç kadını rahatlatma parası vermek istedi. Bugün yaşı günüydü ve onunla inatlaşmak istemiyordu. Tamer'e başını çevirip gülümsedi. "Benim için kiminizi değiştirelim mi?" diye basitçe sordu.

Pınar bir an kasıldı. Gözlerini kaçırdı. Bu adam şimdi ne yapıyor muydu? Onunla dans etmemek için bahane mi buluyordu? Görünüşe göre öyleydi. Ama neden? Gergin olduğunu mu hissetmişti acaba?

Sonra Tamer'in gülerek onaylaması üzerine kendisini onun kollarında buldu. Aynı güçlü kollar! Aynı uzun bedeni! Aynı bir huzursuzluk! Bir dakika sonra başını çevirdi. Natalia'ya bakarak Doğan'a bir şeyler anlatıyordu. Ne neşeli kadında! Natalia'ya Doğan'ın da güldüğünü gördü. Bütün gece ilk olarak şu Natalia'ya adam... Yeşil gözleri parlarken daha genç görünmüştü bir an.

"Kıskanıyor musun yoksa?" dedi Tamer hafif şakayla.

Pınar hemen başını alabildiğine geriye atıp adamın göğsüne baktı. Sonra o da gülümsedi. "Bunu bana mı soruyorsun? Önce sana sormak lazım? Aslında kıskanması gereken sensin! Bence dünyanın en güzel kadınıyla evlisin. Ve o da şu anda senin kadar çekici bir başka adamın kollarında?"

"Sorum değil! Dünyanın en güzel diğer kadını da benim kollarımda!" dedi Tamer çok nazik bir iltifatla.

Genç kadın onun sıcak ve arkadaşça yaklaşımı karşısında biraz rahatladı. "Bana kur mu yapıyorsun yoksa?" diye sordu sevimli bir tavırla. Tamer keyifle dişlerini göstererek güldü.

"Allah korusun! Natalia gözlerimi oyar. Sadece bir gerçek söylemiştim. Sen çok güzelsin! Doğrusunu söylemek gerekirse, Doğan da bu dünyada kavga etmek istemeyeceğim ender insanlardan birisidir. Yakın dövüş konusunda dersler verdiği bir dönem hatırlarım. Birlikte çok çılgınlık yaptık. Daha bir şeyden korktuğunu, durakladığını görmedim. İkimiz de bekârken, yapamayacağımız şey yoktu. Fakat çoğu zaman onun çılgınlıkta beni fersah fersah geçtiğini düşünürdüm. Göğsüne on metre-den ateş edilen bir mermiden kaçabilecek kadar hızlı olduğunu biliyor musun?"

"Gerçekten mi?" diye sordu Pınar hem hayranlıkla hem de merakla. Bir adam neden böyle tehlikeli bir şey yapardı ki? Tamer'in ki sorunun cevabı çılgınlık olmalıydı!

"Evet... Bunu Güney Afrika'da alkollü bir iddiada denemiştik. Birlikte çılgın bir hafta geçirmiştik. Ayrıca nefesini tutarak bir dakika suyun içinde yüzebilir. Normal bir insan bir dakika bile dayanamaz. Sonra o harika bir dosttur. Bağlantıları sayesinde bana çok yardımı olmuştur. Karını emanet edeceğin bir adam söyle deseler, gözüm kapalı Doğan'a emanet ederim."

"Tüm çıpkınlığına rağmen mi?" dedi Pınar kuru bir sesle. Deride okudukları aklına gelmişti.

"Sandığın kadar çıpkın değildir. Okuduklarına veya duyduklarına inanma... O çok seçicidir. Ama her erkek gibi doğru veya yanlış ilişkileri olmuştur mutlaka! Sana kadar... Onu yıllardır tanırım. Kimseye sana baktığı gibi baktığını görmedim. Gözleri karısına dönünce, Pınar da ileride gülüşerek dans eden senin gibi tatlı bir kadını tercih eder!" dedi adam yine şakayla.

"Keşke etmeseydi!" diye içinden geçirdi Pınar. Yine de gülümsedi ve bir şey demedi.

"Düğün ne zaman?" diye sordu Tamer. "Tarihi belirlediniz mi?"

"Daha değil!" diye mırıldandı Pınar. "Henüz üzerinde düşünmüyoruz..." Gözü yine Doğan ile Natalia'ya kaydı. Sonra başkalarını kaçırdı. Arkadaşını bile kıskandığına inanamıyordu. Şimdi o kolları kendisi olması gerekirdi. Onun sarıdığı ve güldürdüğü kadın kendisi olmalıydı. Ne bekliyordu ki? Buraya gelmeden önce yine dilini tutamamıştı. Hiç değilse bugün biraz gelmede bir kadın olsaydı ya? Ama ne bilirdi ki her gün umursanmaz bir kadın olsaydı ya? İçini çekemeyen adamın bugün çıtkınlımda davranacağını? İçini çekerek kendisini Tamer'in usta dansına bıraktı. Birkaç dakika sessizce dans ettiler.

O sırada Natalia ise nazikçe Doğan'a gülümsemişti. "Oturabilir miyiz artık?" diye sordu. "Bugün çocuklar beni biraz yordu da!"

"Ne güzel! Tanıştığınız memnun oldum Selin. Ben de öyleyim. Doğan'ın arkadaşı benim de arkadaşlarımdır."

Kadın bir an rahatlar gibi oldu. "Ah şekerim... Ben de seni sevgilisinin derken şaka olsun diye söylemiştim." Elini yavaş yavaş adamın koluna koydu ve samimi bir tavırla güldü. "Arkadaşlık yaptım tabii ki! Bu halde beni arar mısın? Ne zamandır görüşmedik... Artık boşandığıma göre!.."

Pınar bir Doğan'a bir de Selin'den güzel baktı. Genç adamın mesafeli tavrı üzerine, kararlı bir şekilde uzandı. Genç adam tam bir şey söylemek üzereyken, kadının elini nazikçe oradan kolundan çekti ve yerine kendi elini koydu. Gülen gözleri oradan ışıklarıyla parlıyordu. "Selin'ciğim..." dedi samimi bir tavırla. O anda karşısındakini kandırarak kadar sıcaktı. "Sevgilisi değilim derken yanlış anladın herhalde? Doğan seni arayamaz. Çünkü ben çok kışkıncımdır. Nişanlımın benden başka kadınlarla ilgilenmesinden hiç hoşlanmam! Sanırım sen de nişanlı bir erkekle olmaktan hoşlanmazsın?"

Doğan ırkıldığını belli etmeden, yan gözle Pınar'ı süzdü. Bu kadını anlayamıyordu. Ne yapmak istediğini bilmiyordu. Bu ne oyun oynuyordu acaba? Selin'e nişanlı olduklarını şimdi rek iyi etmemişti. Fakat sözlerinde geri adım atmıyacağı belliydi. Kolunu tutan küçük eli ve kararlı tavırları ile Selin için tam bir tehdit gibi duruyordu.

"Siz... nişanlı mısınız?" diye hayretle sordu Selin.

"Evet..." Kaşlarını meydan okurcasına kaldıran Pınar, kendi cüretine kendisi de inanamıyordu. "Nişanlıyız..."

Kadın kendisini toparladı ve bir şey olmamış gibi gülümsemedi. "O halde İzmir'in kalan son gözde bekârlarından birisini kaptığını söylemeliyim şekerim... Çok kadın üzülecek! Neyse... Tebrik ederim sizi... Ben artık yerime gideyim..." Bir an duruladı. Donuk gözlerle sordu. "Peki, düğün ne zaman?"

Pınar omuz silkti. "Çok yakında..."

"Ne kadar yakında? Doğan'ın hiçbir zaman evleneceğini sanmazdım da!" Kadının aklında üç yıl öncenin tatlı anıları canlanmıştı. Pınar da onun gözlerinde o anılarla birlikte adamı

evleneceğine ikna edememenin derin hayal kırıklığını hissetti. Oysa ki bu kadın bir dönem adamın sevgilisi olmuş ve onunla evleneceği hayal etmişti. Bir an onun için üzüldü ama elinde olmadan da cevap verdi.

"Çok yakında!.."

"Çok mu yakında?" Kadın iyice şaşırmıştı. Pınar hain bir gülümsemeyle başını salladı.

"Evet... Belki de öbür ay! Biraz acele etmemiz gerekiyor da..."

Önce kimse bir şey anlamadı. Doğan dâhil! Sonra Selin'in gözleri ister istemez Pınar'ın nefis gece elbisesi altından gözükken düz göbeğine kaydı. Natalia Ve Tamer'in de öyle... Doğan ise yumruk yemiş gibi olmuştu. Kaşlarını hafif çatarken başını çevirdi ve yanında inatçı bir meydan okumayla duran Pınar'a baktı. Pınar gülümseyen gözlerini Doğan'a çevirdi.

"Gidelim mi artık hayatım? Fazla ayakta kalmam doğru değil, biliyorsun?"

Bu da ona kapak olurdu artık!

Hep birlikte masalarına dönerken her şeyden habersiz Stüdyo Hanım gelenlerin yüzlerindeki garip ifadeden rahatsız oldu. Onların bir kenarda kızıl saçlı bir güzelle konuştuklarını fark etmişti ama... Ne olduğunu hiç anlamamıştı.

"Konuştuğunuz güzel kadın kimdi?" diye konu hakkında safça bilgi sahibi olmaya çalıştı.

Pınar yerine otururken, sandalyesini tutan adamın ifadesiz yüzüne baktı. Genç adam dönüp kendi sandalyesine otururken de iğneleyici bir tavırla "Evet, ben de gerçekte kim olduğumu merak ediyorum. O tam olarak kimdi 'aşkım'? Eski bir sevgili mi?" diye iğneleyerek sordu. Sesi fazlasıyla yumuşaktı.

Tamer bu sırada gülümseyerek karısı Natalia'nın kulağına eğildi. "Şunu kabul etmek lazım ki, Pınar kıskançlıkta seni asla geride bırakmaz!" dedi hafifçe. "Az kalsın tırnaklarını kadının yüzüne geçirecekti!.."

"Ses! Sus!" diye yavaşça onu dürttü Natalia. Bakışları rakılayan Doğan ile onu keskin gözlerle süzerek kadana, Pinar'ın arka arkasından gidişini izliyordu. "Galiba hamile!"

"Bir politikacının eski karısı..." dedi Doğan sakın bir sesle. "Önemli birisi değil."

"Sana aşkını demedi mi?" diye sakın olmaya çalışarak sesle sordu Pinar. Neden bu kadar sinirlendiğini anlamıyordu. Bu adam ateşin böcekleri çektiği gibi kadınları kendisine yakıyordu. Ne kadar ahlaksız bir adam olduğu da buradan belliydi.

"O herkese öyle der!" diye karşı koydu Doğan. Fakat gözlerinde başka bir şey varmış gibiydi.

"Bana demedi!" dedi Tamer alayla. Fakat boğuşuna yediği bir dirsekle sustu ve canı acımış gibi karısına baktı. "Dedi mi yoksa?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Deseydi şimdi hastanede yüzüne estetik yaptırıyor olurdu!" diye homurdandı Natalia. "Sen sadece sus!"

"Acele etmemiz gerekiyor derken ne demek istedin?" diye sordu Doğan sertçe. Aklındaki şey ortaya çıkmıştı. Çatılı kışlarla onay bekledi. "Hamile misin yoksa?"

Derin bir sessizlik oldu. Sanki lokantada da herkes susmuş gibiydi. Şimdi masalarındaki herkes dönmüş, Pinar'a bakıyordu. Pinar huzursuzca yerinde kıpırdadı. Hâlâ aklında adama dokunan o zarif el vardı ve bu yüzden Doğan'a çok kızgındı.

"Olabilir!" dedi o da kimseye aldırmadan.

"Sen bilmiyor muydun?" diye Doğan'a sordu Tamer parlak gözlerle.

"Hayır!" diye homurdandı Doğan. "Sizinle birlikte öğrendim!"

"Kesin bir şey yok zaten!" diye karşı koydu Pinar. "Ben sadece o şıfırtıya ders vermek istemiştım."

"Neden?" diye sordu Doğan.

"Nişanlı değil misiniz kuzum?" dedi ters ters Natalia.

"Ne oldu ki?" diye sordu Süheyla Hanım. Hiçbir şey anlamamıştı. "Pinar? Sen hamile misin?"

"Anne bir dakika!" diyerek annesini sabırsız bir kibarlıkla susturdu Doğan. "Öbür ay evleneceğiz derken ne demek istedin?" Dikkatle genç kadına bakıyordu.

Süheyla Hanım mutlulukla iç çekti. "Evleniyor musunuz? Hem de öbür ay mı?" Birden suratı asıldı. "Ama çok erken! Hiç hazırlığımız yok!"

"Ben sadece o kadına..." diye başladı Pinar.

"Demek düğün tarihini kararlaştırdınız da bizim haberimiz yok?" dedi Tamer. Karısının minik elini tutmuştu. Bu ikilinin evlenecek olmasının çok hoşuna gittiği belliydi.

"Bir dakika Tamer! Sanırım Doğan da bu konudan habersizmiş!" dedi Natalia. Zeki bir kadındı. "Hem bebek hem de düğünü şimdi öğrendi sanırım!"

Gözler yeniden Pinar'a döndü. Pinar fırtına gibi gelişen olaylardan sonra öfkesini unutmuş, şaşkına dönmüştü. Nere-deyse herkes bir ağızdan konuşuyordu. Sonra çenesini kaldı-rıp Doğan'ın gözlerinin içine baktı. Kaderine bir kez daha bo-yun eğmişti.

"Bu ay hastalanmadım..." dedi sadece. "Neredeyse on gün oldu!"

"Normal mi?"

"Hayır değil! Hiç gecikmezdi... Bu konuyu yalnız olduğumuzda konuşsak daha iyi olmaz mı?" Uyarı utangaç bakış-ları adamın koyu yeşil gözlerindeydi. Dönüp Natalia baktı. "Dü-ğün meselesini de sadece o kadına gıcıklık olsun diye söyledim! Yoksa daha evlenmeye niyetimiz yok!"

Natalia iç çekti. Tamer ise yan yan gülümsedi. "İyi etme-din o halde!" dedi içten içe keyifle. "Selin büyük bir gazetenin dedikodu yazarıdır. Düğünümüzde de vardı. Natalia'nın ünü-nün artmasına çok faydası oldu doğrusu!"

"Sana yiyecek gibi bakıyordu!" diye kendisini savundu Na-talia öfkeyle. Birden siyah gözleri ateş gibi olmuştu. "Hem de düğünümüzde!"

"Ama çocuklarımızın beş yaş civarında parçalanmaya başladığını
zorunda değildin" diyen adamın en büyük korkusu, çocuğunun bir
dare beş yaş kaldığını açıkça belli idi. Çocuk, "Dedemle birlikte
kurup, "Neyse, yarından itibaren bugün bu kadar güzelim
düşün. Haftaya herkes duyuyor olur."

"Geçerli mi?" diye sordu. "Ne yapıyor?"

"Evet. Bir iki güne kadar serin hakkında her şeyi öğrenip azıcık da süsleyerek gazetesinde yayınlıyacağına emindim. Ama şimdi değil" diye homurdandı.

"Bu önemli değil," diye notlandı Doğan. "Hadi bakalım, neyeye?"

"Bir hastaneye gidelim... Hemen! Hamile misin, değil mi?"
sır, öğrenelim. Bir kadın hastalığı falan da olabi..."

"Ya, saçmalama Doğan!" diye itiraz ederdi. onun yanına
kesti Pınar. Güzel mavi gözleri kocaman olmuştu. "Hani ben
Biliyorum... Uzatacak bir şey yok! Bunu sonra konuşacak olu-
mu? Şurada ne güzel hep birlikte eğleniyorduk?"

Tamer bir kakhaha attı. Genç kadının utancı ve huzursuzluğu hoşuna gitmişti. "Ben eğleniyorum doğrusu!" Pınar adan ters ters bakarken gözü Süheyla Hanım'a takıldı. İnanmazca kına baktı. Kadının gözlerinden birkaç damla yaş gelmişti. Pınar onun mutluluktan gözünün yaşardığını anladı. Lanet olsun! Her şey kontrolden çıkıyordu.

"Ağlama lütfen!" diye kısık bir sesle yalvardı. Koluyla adamı dürttü. "Annene baksana!" dedi Doğan'a. Adamı annesiyle ilgilenmeye zorluyordu. Kadının ağlaması, zaten içten içe sulu gözleri olan Pınar'ın da gözlerini yaşartmak üzereydi. Uzanıp kadının elini tuttu. "Süheyla Hanım, ne olur ağlamayın!.. Belki de benim için değilimdir? Belki de..."

"Ben ona ağlamıyorum kızım... Elbette hamile kalsan güzel olurdu ama sevincim ondan değil. Sonunda Doğan ile karşılaşmaya karar vermenize sevindim. O kadar mutluyum ki Ni hayet istediğim oldu..."

"Yine de kesin bir şey yok ki!" diye itiraz etti Pınar.

Deniz ise hiç konuşmüyordu. Annesinden fazla çok olmuştu. Genç kadını çatik kışlarla, hatta öksyle adama baktı. Ama onun yüzündeki ifadeyi görünce birden bütün sınırı gitti. Genç adamın babası olacağını öğrenmesi belli ki onu çok etkilemişti. Yüzünde yarı dehşet dolu, yarı mutlu bir ifade vardı. Her gün sık sık biraraya geliyor ve içinde bir canlının gelişip gelişmediğini merak ediyordu. Hamile kalmaması ve sadece basit bir çocukla karşılaşmaması için Allah'a dua ediyordu. İlk kez seveni kaybetmiş bir adamın ilk bir iki ay düzenini kaybedebileceğini bir düşünürken, annesinin ilk bir iki ay düzenini kaybedebileceğini bir düşünürken, annesinin ilk bir iki ay düzenini kaybedebileceğini bir düşünürken...

İçinde çığlıklar atan öfkesine rağmen adamın dehşet dolu sevinçi kalbinin ücre bir yerlerinde minicik bir mutluluk hissi oluşturmuştu. Şimdi bu adamla beraber bir bebek mi yapmışlardı? Nefret ettiği bu adamın bir parçası **tıpkı onun** gibi acımasızca içine mi yerleşmişti? Kendisini kullanılmış hissediyor, hamileliğine duyduğu öfke artıyor ama her gün karnını yumuşakça okşarken o mutluluk hissine de engel olamıyordu.

Gecenin geri kalanı rüya gibi geçti. Tamer ile Natalia'nın hediyesi harikaydı. Aklı bin tane düşünceyle dolu olan Pınar, onların verdiği pahalı künyeyi bileğine takarken, zorlukla gülmüştü. Gelecekteki kayınvalidesi de ona nefis bir saat almıştı. Kadının mutluluğu her halinden belli oluyordu. Doğan ile evlenmeyeceğini söyleyip onu kırmayı şimdilik istemedi Pınar. Ama en kısa zamanda söylemeliydi. Bu çocuk olsa bile evlenmek istemiyordu. Olmasına da gerek yoktu. Onu aldırabilirdi. Bu daha evvel planlarına dahil ettiği bir şeydi. Bu tatlı kadın üzülecekti elbet ama yakışıklı oğlu kendisine başka bir güzel gelin seçtiğinde, ondan olacak çocuk üzüntüsünü kısa sürede unuttururdu.

İstemese de o güzel erkek bedenini başka bir kadına sarıl-
mış halde hayal etmişti ve bu yine hiç hoşuna gitmemişti. Üs-
telik hayalinde Süheyla Hanım'a sarılan sıyah saçlı yeşil gözlü

oğlan çocuğu da tam istediği gibiydi. Kendi çocuğu Yavuz... mamalıydı. Onunla evlenmek korkunç bir şey olardı. Belki çocuğunu... doğurmak o kadar da üzmezdi ama? Evet, bebek o kadar da korkunç bir şeymiş gibi gelmiyordu şimdi. Fakat onun doğurursa evlenmek zorunda kalacaktı. O da biliyordu. İnsan sevmediği ve dahası ölesiye nefret ettiği bir adamla yıllarca evli kalabilir miydi?

"Ben de hediye almıştım ama... Başka bir hediye vermiye karar verdim," dedi Doğan sakin bir sesle. "Evde vereceğim."

Pınar ne olduğu konusunda meraklanmıştı ama vereceği günü için tebrik ederek dudaklarına küçük bir öpücük kondurmasına sesini çıkarmadı.

Gece güzeldi. Bir daha bebek ve evlilik konusu konuşulmadı. Fakat genç kadın Doğan'ın eve döner dönmez tüm konuşulan planlayıp gelecek hakkında kendisine söz hakkı tanımacağını biliyordu. Ne yapıp edip onunla evlenmek istemediğini bu zorbaya kanıtlamalı, dahası kabul ettirmeliydi.

Geç saatte eve vardıklarında, Pınar hayatında yaşadığı en ilginç yaş gününü geçirdiğini düşünüyordu. Süheyla Hanım ile vedalaşıp yatak odasına girdiklerinde, tahmin ettiği gibi oldu. Doğan daha fazla gecikmeden yanına geldi ve doğrudan onun yüzüne baktı. Pınar kaşlarını kaldırarak ona meydan okur gibi karşılık verdi.

"Ne?"

"Ne demek ne?" diye homurdandı adam. "Yarın doktora gidiyoruz!"

"Gitmeye gerek yok! Hamile olduğumu biliyorum. Sonunda bunu da başardın!"

"Beni mi suçluyorsun?"

"Dürüst olmam gerekirse hayır! Ama diğer yandan beni tahrik edip dikkatimi dağıttığın için evet! Tecrübesiz olduğumu biliyordun? Otellerdeki gecelerden birisinde olmuş olmalı! Sen ve sabahları sevişme merakın! Bu konuda ne hissedeceğimi bilmiyorum. Kafam çok karışık! Tüm bildiğim bu çocuğu istemediğim! Senin çocuğun!"

Genç adam dişlerini sıkı. Gözleri yeşil zümrüt parçaları gibi parlıyordu şimdi.

"Benim olduğu kadar... senin de çocuğun! İstemiyor musun gerçekten?"

"Hayır!" O kadar kesin konuşmuştu ki adamın yüzü iyice değişti.

"Ne yapmayı düşünüyorsun peki?"

Genç kadın omuz silkti. Omzunun bir yanından göğsüne doğru dökülen gür saçları hafifçe dalgalandı. "Bilmiyorum... Çocuğu istemiyorum. İkimiz de hata yaptık. Tabii ben tecrübesizim. Senin kurbanı oldum. Fakat dünyanın sonu da değil... O karışıkta henüz bir canlı bile değil! Sanırım onu aldıracağım. Bir haftadır bunu düşünüyorum! En iyisi bu!"

"Hayır!"

"Fakat bunu kabul etmek zorundasın! Onu doğurmam için beni asla zorlayamazsın! Bu çocuk güzel bir sevginin ürünü bile değil!"

"Evet, ama zevkli bir uğraşın sonucu!"

"Çok iğrenç olduğunu yine söylemeden edemeyeceğim," dedi Pınar öfkeli bir kaş çatmayla. Yine de oldukça sakindi. "Bazı şeyleri kalın kafanın almamasını anlamıyorum. Kavga-ların sırasında yediğin darbeler anlayışını güçlendirmiş sanırım. Bak... Ben iki aydan az bir süre içinde Ankara'ya okuluma dönmeliyim. Benim planladığım bir gelecek var. Kendi başıma ayaklanmanın üstünde durabileceğim, aileme bağlı olmayacağım bir gelecek istiyorum. Bu gelecekte senin yerin yok. Senin ve baş belası çocuğunun!" Adamın yüzü öfkeden kızarıncı bile susma-ya devam etti. "İstediğin kadar kızabilirsin! Gerçek bu! Tüm hayatım boyunca yapmak istediklerimi böyle hamileyken nasıl yaparım? Bir anne olunca geleceğimle nasıl ilgilenirim? Ben iyi bir kariyer istiyorum... Şarkılardaki gibi değil! Çocuksuz bir kariyer! Onu aldıracağım!"

"Sus artık!" diye homurdandı Doğan.

"Susmam! Anlaşmamız sana bir çocuk doğurtmamı kapamıyordu!" Adamın inatçı duruşu karşısında nefretle gözlerinin

Adamın yüzü iyice seldi. Dudakları kasılmıştı. Derin bir kabulkenmiş gibi yavaşça başını salladı. "Anladım."

"Anlaman önemli değil! Yapmaman önemli! Artık elgilerini ve pis salyalı dudaklarını bedenimde istemiyordun. Bana bir daha dokunmayacağını söyledin, bu dediklerimi yapabilecek misin? Yapabileceksen iyi söz vermeni istiyorum. Yoksa bu bebek iyi olmaz!" Doğan'ın bütün dişlerini sıkışını görebiliyordu. Bir an için pişman oldu. O da gururu olan bir erkekti. Onun gururundan Ne olursa olsun şüphelenmemişti. Hatta Erdem yıllar önce Doğan'ın seve zorba da olabilirdi ama gururluydu. Bir ay içinde bunu tatlılıkla fark etmişti. Tam son sözleri için özür dilemek üzere ağzını açmıştı ki...

"Sana bir daha dokunmayacağıma söz veriyorum..." diye ağır, üzerine basa basa, sert ve donuk bir şekilde onayladı. Pınar yutkundü. Sonra emin olmak için yine sordu. "Asla?"

"Güzel! Bunu kendi iyiliğin için istediğimi düşün! Hamileyken cinsel ilişkinin tehlikeli olabileceğini düşünüyordun. Çocuğa bir şey olsun istemezsin, değil mi?"

"Doğru, istemem. Başka?"

"Odalarımızı da ayıracağız... Artık seninle yatmak istemiyorum. Aynı bir oda istiyorum. Bu evde saygın bir yer edinmek istiyorum. Bu katta herhangi bir oda olabilir. Bir sürü yer var. Tabii senden ne kadar uzak olursa o kadar iyi olur. Evleninceye kadar kimsenin beni artık metres gibi görmesini istemiyorum!"

"Evlenecek miyiz?"

"Oh... Tabii... Hiç değilse bu konuda amacına erişmiş olacak-sın. Çocuğumuzu evlilik dışı doğuramam. Zaten buna pek de ihtimal kalmadı her halde? Öyle değil mi? Ailem seninle evleneceğimi sanıyor. Çok heyecanlılar. Senin annen de öyle! Doğruyu söylemek gerekirse anneni seviyorum. Nasıl senin gibi zorba bir

evlat doğurmuş bilmiyorum. Onu kırmamak için mutluymum gibi yapabilir miyim, onu da bilmiyorum. Ama evlendiğimizde aynı yatakta yatmamızı kabul edebilirim. Tabii anlaşmazlık gibi, seks yok! Asla! Seninle evlendikten sonra bile seks yapmak istemiyorum! Evlendiğimizde boş hayallere kapılma yani? Hanı gerdek merdek falan? Anlatabiliyor muyum? Evliliğimiz sadece kâğıt üzerinde olacak! Sen istediğin kadınla birlikte olabilirsin. Ben seks tercihim uzunca bir süre ertelemek niyetindeyim. Bir erkeğin arzusuna bana ömür boyu yetecek kadar maruz kaldım. Yenisini istemiyorum. Anladın mı?" Kaşlarını meydan okurcasına kaldırdı. "Evlenceye kadar başka bir odada kalmama müsaade ediyor musun?"

Genç adam ellerini cebine soktu. Onun yumruklarını sıkışını göstermemek için öyle yaptığını anlayan Pınar, onu kırmamanı verdiği zevkle kendisinden geçmişti bile.

"Cevap?" diye üsteledi.

"Evet... Elbette... Aynı odalarda yatabiliriz!" Sert sesi Pınar'ın kulagında yankılandı.

"Ne güzel... Şimdi iyi anlaşıyoruz, değil mi? Ya evlendikten sonrası?"

"Evlensek bile sana dokunmayacağım!"

"Emin misin?"

"Evet..."

"Güzel... O halde şimdi de düşünümüze gelelim... Düşünüm güzel olsun. Hiçbir eksik istemiyorum. Belki bir daha evlenemem! Yanlış mı? Bu arada okuluma da devam edeceğim tabii. Yakında Ankara'ya gitmem gerekecek ve umarım okulumu bırakmamı isteyecek kadar saf olmazsın?"

"Tamam... Okulunu okuyabilirsin. Sana orada bir ev alırım. Hamileyken rahat edeceğin, okuluna yakın bir ev..." diye mıldandı Doğan. "Ve hafta sonları gelir seni ve... bebeği kontrol ederim!"

Genç kadın umursamazca omuz silkti. "Gel tabii... Ev iyi fikir! Gerçi bir arkadaşım kalıyordum ama... Neyse... O kendisine kolayca yeni bir ev arkadaşı bulabilir. Doğuma yakın ben

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Doğan yatak odasından çıktıktan sonra arabasına atlandı ve bir süre İzmir'in sakinleşmiş sokaklarında dolaşmıştı. Akşam genç kadının söyledikleri ve çıplak ince vücudu vardı. Akşam sıkıntıyı atamayacağı için, şehir merkezindeki kendisine ait ev gitti. Bu eve bazen şehir dışından gelen misafirlerini aile yordu. Evdeki her şey kalmaya hazır tutuluyordu.

Yorgunca kendisini bir kanepeye attı. Kafası çok bulandı. Öylesine kalbi ağrıyordu ki, çocuğu olacağına bile yeterince se-leri ve davranışlarıyla karşılaşmaktansa onlarca bıçak yarası al-mayı tercih ederdi. Genç kadın sonunda intikam almanın bir yolunu keşfetmişti. Kuşkusuz bunu da zevkle sürdürecekti. Si-kıntıyla televizyonu açtı ve yılanlarla ilgili bir belgeseli izlemeye başladı. Nasıl uyuduğunu hatırlamıyordu. Zor ol-muştu! Yorgunluktan dalıp gitmişti. Uyandığında ise daha çok erkendi ama hemen kalktı. Giyinip dışarıya çıktı. Araba ile yine eve döndü. Üstünde hâlâ dün gece yaş günü için giydiği ta-kım elbise vardı. Bunları değiştirmeliydi. Günlük çalışması için uygun değildi ve sabah da önemli bir toplantısı vardı. Toplan-tıda nasıl sakın kalacağını, nasıl konuya adapte olacağını ise hiç bilmiyordu.

Evde daha kimse uyanmamış gibi gözüküyordu. Kapıdaki güvenlikçiye selam verip, evin ön girişine park etti. Çok gürültü yapmadan sessizce yatak odasına çıktı. Kapıyı teredditle açtı. Gözü yatağa kaydı. Pınar saydam geceliğini giymiş, nere-deyse çıplak bir halde, yatağa yanlamasına yatmış uyuyordu. Güzelim simsiyah saçları her yere pelerin gibi yayılmıştı. Kendi

kendisiyleydi. Doğan'ın yattığı kısmı boş bırakmıştı ama bir kolu-ruki adam oradaymış gibi o tarafa atılmıştı.

Bakışlarını kaçırdı. Artık onunla ne kadar az ilgilense o ka-rar iyi olurdu. Genç kadın duygularını kısa ama öz bir şekilde soğutmuştu. Eğer karında gerçekten de bir bebek taşıyorsa, ar-tık daha da dikkatli olmalıydı. Onu üzecek ve bebeği tehlikeye atacak her şeyden kaçınmalıydı. Nefretini ne kadar kusarsa kus-un, sesini çıkarmayacaktı. Zaten suçun çoğu kendisinde değil miydi? Onu zorlamıştı. Sevmediği bir adamın koynuna zorla girmesini sağlamıştı. Para karşılığında bedenini satın alıyor-muş gibi iğrenç bir hava yaratmıştı.

Ceketini ve kravatını çıkarıp gömleğinin düğmelerini çözdü. Banyoda sessizce duşunu alıp tıraşını oldu. Yüzüne, kendi gözle-rine bakmaya korkuyordu. Losyonunu sürüp odaya geri döndü. Yatağa hiç bakmadı. Soyunup dolaptan yeni bir takım elbise giydi. Kravatını bağlarken sinirden elleri titriyordu. Akşamki konuşma aklına geldikçe içindeki öfke canını çıkaracakmış gibi kabanıyordu. Çocuğa elbette çok sevinmişti ama bu güzel kadını kaybetmeye henüz hazır değildi. Ne yazık ki başka çaresi yoktu.

"Neredeydin?" diyen cılız bir ses duyunca hemen kendi-sini topladı. Başını çevirdi. Pınar yatağa sırt üstü uzanmış, ör-tüyü de üzerine çekmiş bir halde ona bakıyordu. Saçları o çok sevdiği şekilde omuzlarına dağılmıştı. İri mavi gözleri uyanık çok olduğunu gösteriyordu. Demek ki daha tıraş olurken uyan-mıştı? Giyinirken sessizce onu mu seyretilmişti?

Kendisini toparladı. Acı çektiğini ona belli edip intikam his-sini daha fazla doyurmamalıydı. Sesini çıkarmadan dönüp kra-vatını bağlamaya devam etti.

"Daha ilk gecedan başka kadına mu gittin?" diyen Pınar'ın öfkeli sesini duyunca hayretle yine döndü. "Hiç değilse bana biraz sadık kalırsın diye düşünmüştüm?" dedi genç kadın ağız dolu bir sesle!

"Kadın falan yok. Şirkete ait evdeydim..." diye kesip attı Doğan. "Şimdi gitmem lazım. Sabah bir toplantım var. Ög-le den sonra seni Nadir Bey büroya getirecek. Birazdan on-

"soyleyeceğim. Oradan da bir kliniğe gidip hamile olup olmadığına bakınız."

"Ya değilsen?"

Adam omuz silkti. "Bakınız! Hoşça kalın"

Odadan çıktı ve spa'ya indi. Kahvaltı masası hazırlanmıştı ama canı bir şey yemek istemiyordu. Zaten daha hazırlanmış iyisi o çok sevdiği Kerem Amca'nın dükkânında yemekler, kaba bası içmekti. Belki oraya gidinceye kadar acıkırdı. Evini bakınırken, Nadi'nin dışarıda diğer arabayı yıkamaya başladığını gördü. Ona Pınar'ı öğlen işyerine getirmesini söyledi ve arabasına bindi.

Canı çorba içmek de istemeyince doğrudan işe gitti. Sabah toplantısından sonra kalan zamanda öğleye kadar arakaz çalıştı. Kafası dağılmıştı biraz. Öğle yemeğini yemek için dışarıya çıktı. Yanına avukatını da almıştı. Bir lokantaya girdiklerinde ona istediklerini anlattı. Genç avukatı, dikkatli bir şekilde not alıyordu. Genç adam yan masadaki kızların bakışlarına almadan direktiflerini verdi. Yemekleri geldiğinde, söyleyecekleri bitmişti.

Yan gözle onu süzen kızlara baktı. Onlar da utangaçça bakmıyordu. Başka zaman olsa bu bakışları değerlendirmeyi düşünürdü. İyi giyimli, iyi bir aileye mensup gibi gözüküyorlardı. İkisi de güzel ve gençti. Fakat Pınar ile yarışamazlardı bile! Zaten artık uzunca bir süre kadınlardan uzak kalmaya niyetliydi. En iyisi buydu.

Bürosu Hilton Center'deydi. Oraya döndüğünde, sekreteri bir ziyaretçisi olduğunu söyledi. Nişanlısı Pınar Hanım'ın geldiğini ve içeriye aldığını belirtince, başıyla onayladı. Pınar erken gelmişti.

Odaya girdiğinde, Pınar sağa sola serpiştirilmiş ödüllere bakıyordu. Her yerde ödülleri vardı. Tarihlerinden bunların sadece son birkaç yıla ait olduğunu anlamış olmalıydı. Doğan zaten geri kalanların çoğunu depoya kaldırtmıştı.

İnce yazlık beyaz bir pantolon ile açık mavi bir gömlek giyen Pınar, o gün de çok güzel gözüküyordu. Menekşe rengi

gösterilerden birisinin üzerine gür saçlarının bir kısmı vahşi bir şekilde dökülmüştü. Birkaç saniye bakiştılar. Genç adam onu hatırıyla sekmeliydi. Etkilendiğini belli etmek istemiyordu. O kadar vahşi bir güzelliği vardı ki, ondan etkilenmeyecek bir erkeği düşünemiyordu.

"Etkilenisin?" dedi sadece. Onu öpmeye ya da elini sıkmaya yetemiyordu. Ceketini çıkarıp astı. "Oturamaz mısın?"

"Gitmeyecek miyiz?"

"Belki soğuk bir şey içmek istersin?"

"Ben yemek de yemedim. Şey... Sanırım heyecandan! Birlikte yeriz demuştim ama... anladığım kadarıyla sen yemiştin belki" diyen Pınar'ın sesi tutuktu.

"Yedim... Avukatla görüşüp son ayarlamaları yaptım. Çok ama oldu sen geleli?"

"Biraz!"

"Tamam... Hadi gidelim o zaman. Önce kliniğe gidelim. Bir arkadaşının kliniği var. Aramıştım önceden. Dönüşte sana yemek ısmarlarım!"

"İşin yok mu?"

"Öğleden sonra yok!" Az önce çıkardığı ceketine yeniden uzandı. "Gidelim!"

Gittikleri klinik tertemiz ve hemşireler güler yüzlüydü. Genç adam kliniğin sahibi arkadaşı Murat'ın elini sıktı. Onun yaşlarında, orta boylu, bıyıklı ve yakışıklı bir adamdı. O da parasını hovardalık için kullanan tiplerdendi.

"Murat, Pınar..." diye kısaca tanıştırdı. Murat'ın odasında dılar. "Nişanlım..." diye ekledi.

"Nasılınız Pınar Hanım?" dedi adam nazikçe. Baştan parlayan gözleri bu dünya güzeli genç kadının, adamın nişanlısı olduğunu öğrenmesiyle hemen mesafeli olmuştu. Pınar onun Doğan'dan çekindiğini, çekinmenin ötesinde de çok saygı duyduğunu hissetti.

"İyiym, teşekkürler," diye mırıldandı genç kadın.

"Dodo." Doğan'ın kaşlarını çatıldığı fark eden doktor da men sözünü değiştirdi. "Doğan benim en sevdiğim insanlardan birisidir. Sayesinde başın korkunç bir dertten kurtuldu. Yüzden evlenmeye karar vermesine çok sevindim. O gerçekte mutluluğu hak eden biridir!"

Doğan Pinar'ın alaycı bir tavırla gülümseyişini gördü. En mal genç kadın bu fikri desteklemiyordu. Ona hak vermemişti. "Evet, elbette!" diye mırıldandı Pinar. Sonra Doğan'ın şaşkınlıktan bir şey yapip minik eli ile elini tuttu. Genç adam Doğan'ı geri çekmemek için kendisini zor tuttu. "Zaman geçtikçe seni hakkında daha çok şey öğreniyorum!" dedi genç kadın. Sonra Doğan'ın anlayabileceği ince bir iğnelemeyle!

"Sorun nedir?"

"Hamileyim!" dedi Pinar açıkça. Adam ifadesiz bir yüzle baktı ama onun şaşırıldığını anlamıştı Pinar. "Doğan ille de tahvil yaptırmak istiyor. Gerçi ben eminim ama..."

"Anlıyorum..." dedi adam deri koltuğunun arkasına yaslanarak. "Bu kolay! Kısa zamanda öğreniriz!"

Her şey çok hızlı gelişti. Bir hemşire gelip hemen kan örneği aldı. Pinar çok sakin gözüktüyordu ama Doğan hiç de sakin değildi. Sonucu beklerken çay içmek iyi gelmişti. Aç olduğu bhanesiyle Pinar meyve suyu tercih etmişti. Doğan parmaklarını masarın üzerinde tıngırdatırken, Doktor Pinar'a başına gelen olayları anlatıyordu. Bir mafya çetesi adamın kliniğine dadanmıştı. Pinar ilgiyle dinliyor gibi gözüktüyordu. Murat da hem meşgul etmek amacıyla hem de arkadaşını övmek için Doğan'ın yardımlarından bahsetti. İki gün içinde bağlantılarını kullanarak adamın nasıl da mafya bozuntularını dağıttığını ve hapse tıktıklarını anlattı. Sadece çetenin başındaki adamdan haber alınmadığını söylemişti. Adam ortadan kaybolmuştu. Polisler ne yapmışlarsa onu bulamamışlardı.

Doğan farkında olmadan kaşlarını çatı. O lider bozuntusunun başına gelenleri aslında bu işlerle uğraşan bütün insanlar iyi biliyordu. İzmir'de ne kadar çete varsa, aynı yanlış artık bir daha yapmayacakları kesindi. Adam yakalanacakken

341
bir çatışmada yaralanmıştı. Ne yazık ki ölmesi fazla uzun sürmemişti. Bunda onun kabahati yoktu. Sadece ölüşünü ele geçirmişti ve bir teknede birkaç çeteciye toplayıp onların gözünü kör etmişti ve bir teknede birkaç çete liderini suya atmıştı. Tabii ayağına çimento kalıbı dökülmüş olarak... Ölü olduğu anlaşılmaması diye bölgeleri hissi verdirmiş, başına da bir torba geçirtmişti. Herkes bölgeleri hissi kalmıştı. Yüzünü göstermeden konuştuğu bu adamın başına da aynı şeylerin geleceği tehdidinde bulunmuştu. İki üç gün içinde herkes bu klinikten uzak durması gerektiğini anlıyordu. Sonra çete liderini sudan geri çekmişlerdi. Savcının kontrolünde bilinmeyen bir mezara gömülmüştü.

Birkaç dakika sonra Doktor Murat'a bir telefon geldi. Doğan'ın hayatı bitirmişti. Genç doktor gülümseyerek başını salladı ve telefonu kapattı. Gözleri parlıyordu.

"Evet..." dedi yine de sakince. Bir tıp adamı olmanın rahatlığı vardı. "Kan sonuçlarına göre gerçekten hamilesiniz. Tebrik ederim!"

Doğan tuttuğu nefesini saldı. Gözleri Pinar'a kaydı. Genç kadının da nispet yapar gibi kendisine bakıyordu. Mavi gözler duydurdu ve nedense sevinmiş gibiydi. "Gördün mü aşkım?" dedi Pinar yalancı bir sevgiyle. "Sana hamile olduğumu söylemişim?"

"Size önereceğim birkaç vitamin hapi olacak... Hem sizin için hem de bebek için!" dedi doktor. "İleriki günler içinde egzersiz ve..."

Pinar onu dinlemiyordu bile. Gözleri Doğan'daydı. Adamın gözleri sevinmiş gibi parlamıyordu ama yüzünde bir rahatlama olduğu açıktı. Zalim adam, sonunda bedenine tohumlarını yerleştirmiş ve baba olma işini de garantilemişti. Garip ki genç kadının buna eskisi kadar üzülüyordu.

Yarım saat sonra klinikten çıkmışlardı ve Kordon'da bir lokantaya girmişlerdi. Pinar kendisine taze balık söyledi. Doğan ise sadece tatlı istedi. Konuşmadan genç kadının iştahla balığı yemesini izledi. Bitirmesine yakın avukatla bu öğlen konuşmuştu konuyu açtı.

"Doğan için gerekli talimatları verdim!" dedi saklıca. "En azından bir ölüm üzerine eşimin de mirastan faydalanabileceği için vasiyetini değiştiriyorum..."

Pınar'ın eli birden titredi ve çatal yere düştü. Genç kadın gözlerinde bir bulut dolaydı bir an. Fakat Doğan yeni çatal tutması için garsona işaret ettiği için bunu fark etmedi.

"Ne... Ne ölümü?" diye kekeleydi Pınar.

Genç adam omuz silkti. Çoğu zaman ölümü çok yakın hissediyordu. Uzun süreli planlar yapmayı sevmezdi. Yaptığı uzun süreli plan, bu güzel kadın ile olan birlikteliği idi. "Ölüm istel" dedi duygusuz bir sesle. "Herkesin başına gelebilecek bir şey... Evlendiğimiz andan itibaren artık sen de mirasçı olacaksın." "Sağmalama! Ben çocuğunu babasız kalsın diye doğuruyorum!" dedi Pınar öfkeyle. "Onunla ilgilenmeye niyetim olmadığını biliyorsun?"

"Her gün ölmem için dualar ettiğini söylemiyor muydun?" dedi Doğan aynı soğuklukla.

"Evet, ama o... o zamandı!" diye öfkeyle konuştu Pınar. "O zaman hamile değildim! Bu çocuğu istemediğimi biliyorsun! Ne gibi tehlikeli işlerle uğraştığını bilmiyorum ama hepsini bıraksan iyi olur! Eğer bir gün ölüp de bu çocuğu bana bıraksan..." Lafını tamamlayamadı. Garson yeni bir çatal getirmişti. Pınar ise artık yemek istemiyordu.

"Fazla tepki veriyorsun!" dedi Doğan soğuk bir sesle. "Elbette ölmeye niyetim yok! Bu çocuğu istiyorum ve onun için yaşamaya kararlıyım. Yaptığım şey sadece basit bir ayarlamaydı. Hayatım zaten şu anda çok sakın!"

"Peki ya Dodo?"

"Ne olmuş Dodo'ya?"

"Bana numara yapma! Dodo sensin ve Dodo'nun kimsenin bilmediği tehlikeli bir hayatı var. Dodo gerçekte kim? Mafya mı? Devlet ajanı mı? Kontra gerilla mı? Gizli bir grubun başı mı?"

Genç adam ifadesiz bir sesle "Dodo diye birisi artık yok!" dedi. "O öleli aylar oldu..."

"Anı o öledeki adam onun adı yüzünden tir tir titriyordu. Senden ne kadar korktuğu belliydi. Kiminle uğraştıklarını fark etmediklerini söyledi... Ve o diğer adamlar... Seni arabada bekletmeseler... Hepsinin de ödleri kopmuştu! Ve o tefeci de!"

"Hiçbirine de bir şey olmadı! Ben katil değilim!"

"Bilemiyorum... Fakat adam öldürdün, değil mi?"

"Gerektiği için..."

"O halde katilsin!" Nefretle bakan gözleri, Doğan'ın canını acıyordu. Genç adam elini kaldırıp hesabı istedi. Pınar da yetmeyi bırakmış gözüküyordu. Gereğinden fazla bahşış içeren natı parayı hesap pusulasının üzerine bırakıp ayağa kalktı. Far- kında olmadan genç kadının dirseğini tutarak onun lokantadan çıkmasına yardım etti. Pınar dirseğini dışarıda öfkeyle hemen çekip kurtarıncaya, eli boşluğa düştü.

Eve dönüşte genç kadın, araba içinde bir süre sessiz bekledi. Sonra sessizlik fazla uzayınca dönüp ifadesiz bir yüzle araba süren adama baktı. Kahretsin! Bu adamla ne yapacağını hiç bilmiyordu.

Çocuklarının çok güzel olacağı şimdiden belliydi. Elini kar- nına götürdü. Acaba kız mıydı, erkek mi? Acaba küçük göğüs- leri bebeği beslemeye yetecek miydi? Sütü yeterli gelmeyebilirdi. Sonra doğumda kadınların göğüslerinin büyüyüp dolgunlaş- tığı aklına geldi. İçleri sütle dolunca, emzirmek sorun olmazdı herhalde? Natalia da kendisi gibi küçük göğüslüydü ama iki bebek emzirmişti.

Binden aklında bir önceki gece Doğan'a söyledikleri gezindi. Dudaklarını ısırды. Bebeği doğumdan sonra istemediğini, onu emzirmeyeceğini ve çocuğa bakmayacağını söylemişti. Bu doğ- ruydu. Daha şimdiden bebeğin sıcaklığı içini sarmıştı ama onun çocuğu olması heyecanını söndürüyordu. Minicik, saf bir be- beği bakıcılara bırakabilir miydi? Evet... Kesinlikle yapardı. Ke- sinlikle... İntikam için yapardı! İçini yeni bir korku sardı. Do- ğan bebeği arada bir bile görmesine izin vermezdi!

"Ben bana düpeni yaptım!" dedi sükunetle bir anlık. "Hanım... Gerçi buna çok sevindim de söyleyemiyordum ya! Yüzün sarıyordun. Neyse! Bana yarı bir oda..."

"Sen ayrı odada kalabilirsin!" diye homurdanarak sözünü kesti Doğan. "Ben bu akşam eşyalarımı oradan alacağım. Alt katta bir yer var!"

"Alt katta mı?" Pınar farkında olmadan isyanla tepeleniyordu. "O kadar uzak mı?"

Adam yan gözle ona baktı. Bu kadını gerçekten anlamıyordu. "Sen uzak bir yer olsun demedin mi?" diye bir soruyu azarlar gibi sordu.

"Dedim... Dedim ama..." Derin bir nefes aldı Pınar. Kaşlarıyla duruyordu. "O kadar da uzak olsun demedim! Herkes aramızda bir terslik olduğunu anlayacak?"

"Anlamazlar! Düşüne kadar sana dokunmamaya karar verdiğimi sanacaklardır. Kendimi tutamayacağım için karar uzağa gittiğimi düşüneceklerdir. Rahat ol!" Gülümseyerek konuşuyordu. Pınar bu kadar çabuk vazgeçmesini anlayamıyordu. Durumu çoktan kabul etmiş bir hali vardı. Demek ki bu be-beği sandığından çok istiyordu? "Zaten bu evdekilerin hepsi durumu biliyor!" diye devam etti Doğan. "Burada zorla tutulduğun gizli değildi!"

"Fakat... Annen evleneceğimiz için çok mutlu! Seni sevmeye başladığını sanıyor?..."

"Önemli değil! Doğru olmayan bir şey için sevinmesine gerek yok! Ben ona gerçeği açıkla. Çocuk için evlendiğimizi söylerim!"

Pınar sesini çıkarmadı. Çocuk için evlenmek?.. Bir de saf gibi Doğan'ın onu sevdiğini, âşık olduğunu düşünmüştü? O çocuk-tan başka bir şey istemiyordu. O ne kendisine âşık, ne de genç karısının sevgisini istiyordu!

Eve vardıklarında hamile olmasıyla ilgili mutlu haberi hemen Süheyla Hanım'a söylediler. Kadının gözleri parlamıştı. Dudakları titreyip gözleri yaşardı. Elini kalbine götürdü önce. Pınar da onun mutluluğu karşısında elinde olmadan gülümsedi.

Kadın ona sarılacağını hissetti. Eğer öyle olursa, gözyaşlarını o da tutamayacaktı. Elinde olmadan onun mutluluğunu paylaşmaya hazırlandı.

Fakat Doğan ortamın daha nazik olmasını engelledi.

"Anne!" dedi sakin bir sesle. Eline telefonun almıştı. Birisini arıyordu. "Aklına olmadık şeyler gelmesin! Durumda bir değişiklik yok! Biz Pınar ile sadece çocuk için evleniyoruz. Senin sandığın gibi aramızda bir sevgi falan yok! Pınar çocuğu evde misafir o dasında yatacağım. Böylece senin de ilk gündenden itibaren istediğin şey gerçekleşmiş olacak. Tamam mı? Tüm sorunlar hallolduğuna göre, herkesin istediği de olduğuna göre, artık çok mutlu bir aile sayılabiliriz!" Sesi Pınar'ın moralini bozacak kadar alaycıydı.

Dönüp odadan çıktı.

Pınar ve Süheyla Hanım, donmuş bir halde, karşılıklı kalmaklıklar. Süheyla Hanım'ın yüzündeki mutluluk silinmişti. Gülümsemesi yavaşça yok olmuştu. Pınar dudaklarını ısırıyor. Ne eşek herif! Neden insan gibi yavaşça durumu açıklamıyordu? Bu tatlı kadını üzme ne hakkı vardı? Kendisi bile bebek yüzünden mutlu rolü yapmaya karar vermişti. Üstelik de... galiba mutluydu!

"Bebeği... istemiyor musun?" diye sordu kadın üzgünce! Gözleri dolmuştu ama bu sefer sevinçten değildi. Pınar yalan söylemek için artık çok geç kaldığını biliyordu. En iyisi doğruları kısmen söylemekti.

"Evet..." diye fısıldadı. "Ama onu doğuracağım. Yani bir şey değişmiyor ki?" dedi umutla.

"Oğlumla sadece bebek için mi evleniyorsun?"

"Doğan... bebek için evleniyor!"

"Ya sen?"

"Süheyla Hanım... Üzgünüm! Onu sevdiğimi söylemek istirdim ama yapamam. Bu imkânsız! Dünyanın sonu gelse bile onu sevmem, sevemem! Bana yaptıklarını asla kabul edemem."

Önden ne kadar nefret ettiğini belli de biliyorsunuz! Yine de sizlerin yanında bunu belli etmemek için elinden geleni yaptım. Sizleri huzursuz etmek istemedim. Tek istediğim sizin bana ait kısmının bitmesiydi. Fakat planlarında anlaşılmak ve evlenmek yoktu!”

“Evlene o zaman?” diye kadın dernek bir sakinlikle baktı.

İşte bu yeniydi! Genç kadın ırkıldı. Yanlış duyduğunu netti! Bunu söyleyen o muydu? O sıcak, her zaman kendisinin yana çıkan kadın mıydı? Güzel kolları hayretle kavışırken evlenmeyecek mi?” diye iri gözlerle kekeleydi Pınar.

“Evet... Onu mutsuz etme!”

“Ama... ama evlenmeyi ben istemedim ki!” diye hayretle itiraz etti. Sonra adeta yalvardı. “Süheyla Hanım... Yemin ederim onu ben zorlamadım! Ne olur inanın bana! Evlenmeyi isteyen kendisiydi!..”

Kadın sakın bir şekilde onayladı. “Sana inanıyorum! Ama şimdi, ona hemen evlenmekten vazgeçtiğini söyle!”

“Tamam!.. Tamam ama...” Karmakarışık duygularla doluydu. “...ama bebek?”

“O daha canlı bile sayılmaz! Aldırabilirsin!”

Pınar’ın gözleri bilinçsizce büyüdü. Evet, aldırabilirdi! Bunu zaten kendisi de önceden akıl etmişti! Ama bunu kendisinin düşünmesi başkaydı... bir başkasının önermesi başka! Hem de hiç beklemediği birisi yapıyordu bunu. Birden içindeki bebekcek kimsesi yoktu.

“Fakat... Doğan buna... izin vermez!” dedi zorlukla. Aldırma düşüncesi şimdi de hiç hoşuna gitmemişti. Belki... bu kadının desteği de olursa... belki de Doğan bebeği aldırmasına ses çıkarmazdı. Ama... Ama... “Bunu ona ben de önerdim. Kabul etmedi. Bebeği istiyor!” diye kıvrıldı.

“Ben onu ikna ederim.” dedi kadın sakince. Pınar o anda Doğan ile kadın arasındaki karakter benzerliğini fark etti. Süheyla Hanım oğluna kişiliğinin önemli bir kısmını miras olarak

almıştı. Onun bakışlarındaki kararlılık, gözlerindeki do-

ğuşmuştu. “Siz... siz artık benden... nefret mi ediyorsunuz?” diye üz-

günce sordu. İki ürpermişti. Bu evdeki gerçek dostlarından bi-

reni ni kaybediyordu?

Kadın hafifçe gülümsedi. Gözlerinin sert bakışı yumuşa-

rdı bir an. “Senin buraya zorla getirildiğini biliyorum. İste-

medğin bir adamın kohnuna girdiğini de! Sana garip gelecek

ama ben de istemediğim bir adamla evlendirilmişim ve iste-

mem de kohnuna girmem söylenmişti. Bizim zamanımızda

böyleydi. Bizi zorla evlendirirlerdi. Seçme hakkımız olmazdı.

Fakat senin var...”

“Benim... Benim de yok!” diye cılız bir sesle itiraz etti. “Oğ-

lunuzu tanıyor musunuz?”

“İkimiz birden ısrar edersek geri adım atacaktır!”

“Ben...”

“Bak... Bana kocamdan kalan bir miktar para var! Sorun pa-

rayısa bunu sana severek veririm. Ona olan borcunuzu ödediği-

nizde, ona bağlı kalman da gerekmez! O şık arabana binip çe-

kip gidersin. Yeniden o güzel özgür hayatına dönersin.”

“Yapamam...”

“Neden?”

“Çünkü zaten o borcu sildi. Dün hepsini bana geri verdi!”

“Eee? Daha ne bekliyorsun o zaman?”

“Ne yani? Onu kandırayım mı? İstedikimi elde ettim diye

ben de iki yüzlülük mü yapayım? Çekip gideyim mi?”

“Ne fark eder ki? Onu zaten sevmiyorsun? Hatta nefret edi-

yorsun? Ne değişecek? İntikam almış olursun işte!”

“Evet... Ama?” Dudaklarını ısırdı. Bakışlarını kadından ka-

ğırıldı. Aslında iyi fikirdi. Nasılsa artık ona bağımlı olmasını ge-

rektirecek bir şey kalmamıştı. Tehdit edebileceği bir silahı yoktu.

Mersin’e gidince bebeği aldırırdı. Hatta polise bile haber verebi-

lirdi. “Kaçmamı mı öneriyorsunuz?” dedi hafif bir sesle.

“Olabilir!”

dayanamıyordu. Erafına baktı. Makyaj masasının üzerinde
 ran tıraş leyonları bile yekti. Oda iyice bozulmuştu.
 Şu kocaman yatak ona kalmıştı. Acaba yemi

Şu kocanın yetmiş ona kalmıştı. Acaba yeni odalarını mı
tak kendi beynine uygun mu? O uzun beceri ile kollarını
lay hiçbir yatağı sağlamadı. Olsun, onu eğilendirmedi. Ba-
kaldırır duruşunu dikleştirdi. İçindeki inatçı Pınar'ı esle-
dirmeye çalıştı. Yeniden tek başına yatmanın verdiği eslen-
ve rahatlıkla gülümsedi. Artık geceleri tekti. Sere serpe yata-
lırdı. Serin gecelerde sarıcağı bir vücut belki yoktu artık an-
bu durumda biraz daha kalın örtüler kullanabilirdi.
Banyoya gittiğinde, mutlu bir gülümseme...

Banyoya gittiğinde, mutlu bir gülümseme ile dış fırçasını aldı. Fakat kendi fırçasının yanında adaminkini görünce gülümsemesi dondu. Genç adam fırçasını götürmeyi unuttu. Hatta tıraş malzemelerini de... Onlar olmadan tıraş olamazdı. Ve şampuanı... Belki birazdan gelir, son kalan şeyleri de toplayıp giderdi. İşini bitirdi. Doğan'ın malzemelerini de toparına toparlayıp, yatak odasına geri götürdü. Onları masasına koydu. Birazdan gelip alacağına emindi. Onları masasına Saydam gibi olan kırmızı geceliğini giydi. Sonra soyundu, bakarak saçlarını yüzünün iki yanına ördü. Gülümsedi. Ellerini karnına götürdü.

Anne mi olacaktı şimdi? İşte buna inanamıyordun!
Ya Doğan... annesinin fikrini kabul ederse?

Bebegi aldirmasi için ısrar eden kadının, oğlunu ikna edebileceğini düşündü. İyi ya? Böylece tüm dertlerinden de kurtulmuş olurdu. Okulunu bitirdikten sonra bebek sahibi olmayı yeniden düşünürdü belki?

Peki, ama nasıl?

Bakire değildi! Bu haliyle tutucu Türk erkeklerinden evlenmek isteyen olur muydu hiç? Belki Erdem isterdi?.. O zaten bakire olmadığını sanarak kendisine evlenme teklif ettiğini söylemiş miydi? Fakat acaba bir ay boyunca bir erkeğin kapatması olunca, o da hâlâ evlenme fikrinde olur muydu? Onun da fikir değiştirmiş olduğundan emindi. Üstelik hamile kaldığını bile duymamıştı.

Düğer yandan artık Erdem ile evlenmeyi istediğini sanmıştı.
Aynadan incecik bedenine baktı. Şu anda saçları örülmüş ve
yeni yaşı gibi duruyordu. Göğüsleri zaten o ya

Aynadan incecik bedenine baktı. Şu anda saçları örülü ve
niyetle, on altı yaşında gibi duruyordu. Göğüsleri zaten o ya-
şta beri fazla gelişmemişti. Saydam gecelikten kışkırtıcı bir bi-
rinde gözüküyorlardı. İçini çekti. Çünkü yaş günü gecesinin
daha farklı olacağını içten içe ummuştu. Yaş günü için kühübe
giderken, tertemiz yıkanmış ve gece için hazırlanmıştı. Dönüşte
adamın sevişmek isteyeceğini biliyordu.

Ama o bir gerçektir.

Bu bir gerçektir.

Son gecelerinde sevişmesini engelleyecek bir şey yoktu. Ona şartlarını sıralarken bunu açıkça belirtmişti. Anlaşma bir sonraki günden başlıyordu! Fakat domuz ınatlı herif, çekip gitmişti. Uzun süre uyumayıp, onun geri döneceğini düşünmüştü. Uyumuşsa bile sabaha kadar sık sık uyanmıştı. Ne yalan söylesin, onun bir kadının kollarına gittiğini bile düşünmüştü ve buna müthiş sinirlenmişti. Elinin altında daha arzulu genç birisi varken onun kadın bulmak için dışarıya çıkmasını aklı almuyordu. Gerçi dün gece için bir kadın yok demişti ama ya bu gece?..

Bu gece de yemekten sonra dışarıya çıkmıştı. Yemekte fazla konuşmamıştı. Ama her zamanki halinden de çok da farklı değildi. Surah sakindi. Hatta zaman zaman Pınar'ı ve henüz dümdüz olan göbeğini süzmüştü. Belli ki bebek onu heyecanlandırmıyordu. Sonra gelen bir telefonla çıkıp gitmişti. Nereye gittiğini bile söylemeye zahmet etmemişti. Saat gece yarısına geliyordu ve işte henüz ortada yoktu.

İçinde hâlâ önceki geceden kalan arzusu ile yatığa girdi. Bu seks denen şeyden nefret ediyordu. Adamın dokunuşlarına alışmış olmaktan nefret ediyordu. Ona hakaret etmek için aklını söylemesine rağmen ne yapacağını bilen dudaklarının vücudunda gezinmesinden hoşlanıyordu. Israrlı ellerin hassas dokunuşlarını seviyordu. Ah, evet, artık seks yapmanın ne demek olduğunu bilen bir kadın olarak seksten hoşlanıyordu ve buna ihtiyacı olduğunu da nefretle kabul ediyordu.

Eline bir dergi aldı. İncecik örtüsünü göbeğine kadın masasının üzerindeki Doğan'a ait eşyaları baktı. Uyumadık biraz beklese iyi olurdu. Adam bu eşyaları almaya gelene kadar Gereğinden fazla bir üzenle ve ilgiyle, elindeki derginin altına daha kapalı bir şey mi alıyordu? Ya adam odaya geldiğinde, böyle yarı çıplak görünce yine sevmek isterse? Duduğuna küp kendisine kızdı. Olsun, ne vardı ki? Bir keremik daha sevmek, dünyayı yıkmazdı ya!

Gece bir ara uyandı. Elinde dergiyle uyuşakalmıştı. Saan baktı. Üçe geliyordu. Homurdanarak dergiyi yere fırlattı. Saan şucundaki düğmeden lambayı söndürdü. Gelmemişti. Baktık gelmezdi de... Yatağın içine girdi. Kıpırdamadan yattı. Ar süre... Sonra doğrulup yastığını düzeltti. Ne yaparsa yaparsa yastığı rahat değilmiş gibi geliyordu. Yan dönüp ayağını ve bacağı Doğan'dan boş kalan yere uzattı. Tabii ki kimse yoktu. Fakat uzun zaman bir gövdeye sarılı olmaya o kadar alışmıştı ki, yalnız yatmak çok garip geldi. Biraz daha uyumak istiyordu. Sonra aklına gelen bir şeyi yaptı. Uzanıp adamın uşağına başını yasladı. Burnunun içine birden ona has koku yayıldı. Parfüm ve erkek kokusu! Acaba o şimdi ne yapıyordu? Rahat mı uyumuş muydu? Yoksa o da kollarının arasında zayıf bir beden arıyor muydu?

Genç adamın kokusunu burnuna çekerken, biraz rahatlamıştı. Çok da huzurlu olmayan bir uykuya daldı. Nasılsa bir kaç gün sonra yeniden yalnız yatmaya alışır! Ömrü boyunca bir erkekle yatmış değildi ya?

Ertesi sabah kahvaltıya yetişemedi. Kalktığı anda Doğan'ın gitmiş olduğunu öğrendi. Ev halkının bebek için tebriklerini yorgun bir gülümsemeyle kabul etti. Ayşe Hanım'ın Doğan'ı ne kadar sevdiğini biliyordu. Nadir Bey ise babacan bir tavırla gülümsemekle yetinmişti. Her ikisi de evlenip çocuk sahibi olmasını mutlulukla karşılamıştı. Süheyla Hanım'ın tavrında ise açık bir değişiklik yoktu. Fakat sanki Pınar'a o eski candan sıcaklığı kalmamış gibi gelmişti ve genç kadın buna çok üzülüyordu. Kadının o güzel gözlerindeki ısı azalmıştı.

Diğer çalışanlar, hatta kapıdaki güvenlikçiler bile olaydan haberdardı. Genç kadın can sıkıntısından evin dışında biraz yürümek istemişti. Birisi hemen peşine takılmış. Uzak bir mesafeden izliyordu ama tetikte olduğu belliydi. Demek Doğan'ın da peşine bir koruma takmıştı? Bunda bir kötülük algılamadı. Olsa olsa genç adam kendisi ve çocuğu için endişeleniyor olmalıydı ve şimdilik pek bilmediği bu İzmir'de güvenli olmasını sağlamaya çalışıyordu.

Bir kafeteryaya girip soğuk bir şey içmek istedi. Öğlen olmak üzereydi. Bir masaya oturdu ve eliyle korumaya işaret etti. Artık hepsini tanıyordu ve aralarında sıcak bir ilişki vardı. Koruma isteksizce yanaştı. Neredeyse Doğan boyunda, kırk beş yaşlarında bir adamdı. Eski bir komando olduğunu biliyordu. Ona da masaya oturmasını işaret etti.

"Lütfen oturun, Cem Bey! Çok yol yürüdük. Siz de susamış olmalısınız!"

Adam kararsızdı. Genç kadının adını bilmesi de şaşırtmıştı onu. Bir kez daha bu kadının çok zeki olduğunu düşündü. Fakat menekşe bakışlarındaki kararlılığı görünce onun karşısındaki sandalyeye isteksizce oturdu. "Teşekkür ederim!" dedi gülümseyerek. Ömründe gördüğü en güzel kadının karşısında nedense bir çocuk gibi heyecanlanmıştı. Patronunun bu son sevgilisi, şimdiye kadarkileri silip geçirdi. Üstelik de evleneceklerini öğrenmiş olmak tüm çalışanları olduğu gibi Cem Bey'i de sevindirmişti. O da diğerleri gibi patronlarını çok severdi. Bu kadının güzelliği ve asaleti ona çok yakışacaktı.

Az sonra karşılıklı olarak el yapımı limonatalarını içerken tatlılarını yiyorlardı. Pınar ilk kez rahattı. Bu adam bir yabancıydı ve buna rağmen onun yanında huzursuzluğu kaybolmuştu. İlk on dakikada da adamın evli ve üniversitede okuyan iki çocuğu olduğunu öğrendi. Uzun süreli tehlikeli bir yaşamdan sonra, Doğan Bey'in önerdiği bu işi bulmuş ve kabul etmişti.

"Zor değil. Süresi kısa... Sabah gelip akşam çıkıyorum. Benim gibi beş kişi daha var. Üstelik de bu işin iyi bir yanı da var."

öğrendim. Dürya güzeli genç bir hanımın karşılığı münasip minnate içebiliyorum!" dedi.

Pınar nepeyle kıkırdamıştı. Gülünce bulutlu mavi gökyüzü zannı gibi parlıyordu.

"Sizi tebrik etmek istiyorum..." dedi adam. "Doğan Bey ile evleneceğinize hepimiz çok sevindik. Birbirinize çok yakın yorsunuz!"

"Gerçekten mi?" diye sordu genç kadın. Sonra cevap vermeden gülümseyerek "Teşekkür ederim..." dedi. "Siz Doğan Bey'i önceden de tanır mıydınız?"

"Evet... aşağı yukarı yedi yıldır!"

"Dodo olarak mı?"

Adamın gülümsemesi aynı kaldı ama gözleri hafifçe kızardı. "Dodo kim bilmiyorum!"

Pınar gülümsedi. Ondan bilgi alamayacağı açıktı. Belki de ninceye kadar geçen sürede meşgul olacak bir konu bulmuştu. Öncelikle adamın geçmişini öğrenmeye çalışacaktı. Sonra da üniversite yıllarında abisi ve Erdem ile olan husumeti öğrenecekti. İnsanın kendi kocasını tanımaya çalışmasından daha doğrusu gal ne olabilirdi ki?

Dönüşte Cem eskisi kadar uzakta değildi. Genç kadının bir adım arkasındaydı. Gözleri hiç belli etmeden etrafı süzüyordu. Yol boyunca erkeklerin hayranlıkla genç kadına baktığını farkındaydı. Pınar Hanım ise sanki bu bakışların farkında değildi. Vitrinlere bakarak ilerliyordu. Bir şeyden kesinlikle emin olmuştu. Kendi kızıyla yaşıt olan bu çocuk, güzelliğinin derecesinin kesinlikle farkında değildi.

Pınar o hafta Doğan'ı doğru düzgün göremedi. Sadece akşam yemeklerinde bir araya geliyorlardı. Yemekten sonra da aynı odada oturmalarına rağmen, eskisi gibi fazla konuşmuyorlardı. Televizyon izlemeyi tercih eden genç kadın, bu durumdan çok memnundu. Adam artık ne kolunu omzuna atıyor, ne de apansız arzulu öpücükler istiyordu. Odanın ileri köşesindeki koltuğunda oturan adam bazen dosyalarını karıştırıp iş

yapıyor, bazen de gecikmiş olarak gazetelerini okuyordu. Onun birkaç kere de bulmaca çözdüğünü görmüştü. Adamla ilgilenmeyen birisi olarak her yaptığını fark etmesi ilginçti. Gözlerini bir türlü ondan alamıyordu.

Dış fırçasını ve diğer özel eşyalarını da almamıştı genç adam. Bunun üzerine Pınar onları alıp genç adamın yeni odasına kendisi götürmüştü. Gerçekten de evin en uzak köşesindeydi. Daha küçük ve sade bir odaydı. Yatağın yeterince büyük olduğunu görünce rahatladı. Elindekileri bir kenara bırakıp gözleriyle etrafı seyretti bir süre. Birkaç eşyayı elledi. Sonra dolabına gitti. Düzgünce asılmış kıyafetlerine baktı. Elini farkında olmadan gömleği askısıyla birlikte aldı. Burnuna götürüp kokladı. Mis gibi yumuşatıcı kokuyordu. Yıkandığı için genç adamın erkeksi ten kokusu yoktu. İç çekti. Her şey düzgün gözüküyordu. Genç adamın yalnızlığı hemen alıştığı belliydi. Oysaki kendisi geceleri uyumakta hâlâ zorlanıyordu.

Gömleği yerine bıraktı. Usulca odadan çıktı. Doğan ise kalan eşyalarını odasına kimin getirdiğini hiçbir zaman sormadı.

Evlenecekleri tarih de belli olmuştu. O gece Süheyla Hanım başı ağrıdığı için yatmak üzere odasına erken gitmişti. Pınar yine televizyona bakarken, Doğan uzaktaki koltuğuna oturacağına, yanındaki koltuğa rahatça yerleşmişti. Üzerindeki soluk blucin ve beyaz tişört atletik vücuduna kalıp gibi oturmuştu. Genç adam sakince düğün tarihini açıkladı. Pınar'ın Ankara'daki okuluna gitmesinden birkaç gün önceydi.

"Böylece burada aynı yatakta yatmak zorunda da kalmayız!" dedi Doğan sakince. "Yoksa evlenince herkes böyle olmasını bekler!"

Pınar başını kaldırdı. Epeydir göz göze bakışmıyorlardı. O koyu yeşil gözler son derece durağandı.

"Ama... çok geç değil mi?" dedi Pınar. "Hamileyim ben! Sizin kadar benim de akrabalarım gelecek! Evlendiğimizde üç aylık hamile mi olacağım? Herkes anlayacak?" dedi hafif bir isyanla.

"Gerçekten... Gerçekten benimle birlikte kalır mısın?" diye sordu müthükle.

Kadın gülümsedi. O soğuk tavırlı bir kadın, şimdi yüzsüydü. Gözleri ıslıydı. "Ehbet!"

"Harika olur!" Yerinde sevinçle ziplerken o kadın eliyle saktı. "Doğan bir şey demesini!" diye fısıldadı.

İkisinin de gözü önde araba süren adama kaydı. Genç adam onların konuşmasıyla ilgilenmeden, otuzak dileyerek arabasını sürüyordu. Parmakları direksiyonda tempo tutuyordu.

"Hallederiz inşallah..." dedi Süheyla Hanım sakince. "Elinizdeki ben de artık sizin annen oluyorum. İnşallah bana, size göz kulak oluyorum diye memnun bile olacaktır."

"Çocuğuna..." diye düzeltti Pınar.

Kadın bir an duraladı. Sonra yavaşça sordu. "Sana ne kadar değer verdiğinin farkında değilsin, değil mi? Yoksa umurunda değil mi?"

Pınar başını salladı iki yana. "O sadece beni istedi... Onun için güzel bir kadından başka bir şey değilim. Cazip bir vücut, tediği ben değilim. Sadece bebek..."

"Bunu nereden anladın?"

"Dikkat etmediniz mi? Bana artık ne sarılıyor ne de öpüyor."

"Bunu sen istemedin mi?"

"Be..ben sadece yatağımızı ayırmamızı istedim... Yani şikâyet falan etmiyorum. Onun bana sarılmasını istediğimden değil. Sadece sizin dikkatinizi konuya çekmek için söyledim. Kaldı ki ben ona öpme desem bile durdurabileceğimi hiç sanmıyorum. Kendi bildiğinden başkasını dinlemez o! Oğlunuzu ben-den iyi tanırırsınız? Artık istediğini elde ettiği için bana olan ilgisi kayboldu."

"Eh, o halde senin için iyi olmuş?" Kadının sesinde gizli bir alay vardı.

"Evet... Tabii... İyi oldu tabii..." dedi Pınar kesik kesik.

"Herhalde o da diğer ihtiyaçları için kendisine başka bir yer bulur."

Pınar kızardı. "Hangi ihtiyaçları için?" dedi usulca.

"Onu artık koynuna almayacağına göre? Gerçek kanı koca olmayacağına anladığım kadarıyla, öyle mi?"

"Evet..."

"Onu istemiyorsun! Bu çok doğal! Fakat o genç ve sağlıklı bir erkek! Sen bile onun yakışıklı olduğunu kabul edersin? Kendisine bir kadın bulması herhalde zor olmaz!"

Pınar'ın gözleri öfkeyle parladı. Sonra kendisini toplayıp sınırlı bir tavırla omuz silkti. "Umurumda değil! Benden uzak dursun da! Süheyla Hanım, sizi seviyorum fakat yalan söyleyemem. O sizin oğlunuz! Elbette size harika bir evlat gibi görecektim! Benim abim de şerefsizin tekidir! Beni gözünü kırpmadan Doğan'a metres olarak sattı! Fakat anneme sorsanız ondan iyi evlat yoktur. Sizin oğlunuz ile karımdaki çocuk dışında hiçbir şekilde bağım olsun istemiyorum. O da sadece doğuncaya kadar!"

Uzanıp yeniden kadının elini tuttu. Menekşe gözleri üzgündü. "Özür dilerim... Böyle olsun istemezdim. Beni affedin!"

Kadın zorlukla gülümsedi. Gözleri anlayışlıydı. "Merak etme! Senin suçun olmadığını biliyorum."

Otele geldiklerinde, genç adamın en iyi süit odalardan ayrıldığını gördüler. Otel müdürü genç adamı öyle bir saygıyla karşılamıştı ki, genç kadın yine bu otelin genç adama ait olduğunu dan şüphelendi. Fakat Doğan otelin sahibinin eski bir arkadaşı olduğunu söyleyince doğrusunu öğrendi. Müdür onları böyle gösterişli karşıladığına göre Doğan onlar için çok değerli olmalıydı. Çünkü hallerinde tıpkı hamile olduğunu açıklayan Doktor Murat gibi inanılmaz bir saygı ve ilgi vardı.

Odasına bakan Pınar, akşam yemeğinden önce biraz uzandı. Tek kişilik odada yine de iki kişilik kocaman bir yatak vardı. Çok güzel bir süit odaydı. Her yer kaliteli ve zevkli malzemelerle döşenmişti. Süheyla Hanım'ın da öyle olduğunu tahmin etti. Doğan'ın odası aynı binanın alt katındaydı. Pınar burada

"Şimdilik tekim..." Güzel bir kadındı ama Doğan her şeyi kadınlara muhattes etme isteği duymuyordu. Kadın da bu anı sordu. "Ya siz?"

"Şimdilik tekim!" dedi adam aynı şekilde. Sonra gülmeye başladı. Genç kadın karışındaki esmer adamın gülümsemesini de yurdu..." diye eliyle kumları işaret etti Doğan. "Ama fazla bulaş bir ortam değil!"

Kadın onun yanı tarafına bağdaş kundu ve yüzü adama gelecek şekilde yedeşti. O da elinde renkli bir içki tutuyordu. Zarfı elini usatı. "Adım Esra!"

"Doğan..."

İkisi de el sıkışırken soyadlarını söylememişlerdi. Genç kadının içkisinden bir yudum alıp gökyüzüne baktı. Buradan yıldızlar çok daha net ve çok daha fazla görünüyorlardı.

"Sizi akşam yemeğinde gördüm..." dedi kadın. "Yanınızda iki hanım vardı. Anneniz ve eşiniz mi?"

"Annem ve nişanlım!" diye düzeltti Doğan.

"Nişanlınız gördüğüm en güzel kadın. Çok şanslısınız. Düğün ne zaman?"

"Bir ay kadar sonra..."

"Ne güzel..." Genç kadın adamın pek tadı olmadığını anlamıştı. "Onlar herhalde animasyon gösterisi izliyorlar? Siz de benim gibi kafa dinlemek mi istediniz?"

"Öyle sayılır. Siz evli misiniz?"

"Evet... Ama eşimden ayrımım. Buraya tek geldim. İstanbul'da bir giyim atölyem var. Çocuğum da yok. Geçen sene iki yaşındaki oğlum lösemiden öldü!"

"Çok üzüldüm..." diye mırıldandı Doğan. İnsanın çocuğunu kaybetmesi acı olmalıydı.

"Evet... Acısına biraz alıştım artık." Esra da adamın ciddi üzüntüsüyle iç çektiğini görmüş ve gözleri bu ilgi karşısında sulanmıştı. Gözyaşlarını hemen gerisin geri yolladı. Artık ağlamamaya

venin etmişti. "Bu yüzden de eşimle aramızda sorunlar çıktı. Bu süre için yaşamaya karar verdik."

Bir süre konuşmadan denizi ve gökyüzünü seyrettiler. Otel binasından gelen müzik sessizliği kısmen de olsa bozuyordu. Animasyon gösterisinin de sonu gelmişti. Pınar bakışlarını sahne etrafına gezdirdi. Doğan gelmemişti. Sonra o da diğerleri gibi ayakta kalkarak otelin kendisine ait komik kulüp şarjına katıldı. Animatör gençlerin hepsi de sahnede idi şimdi. Bir süre sonra gösteri bitti ve herkes serin bir şeyler içmek veya yatmak için dağıldı.

Pınar da Süheyla Hanım'a bir kola ve kendisine de bir kokteyl aldı. Akşamdan önce biraz uyuduğu için uykusu yoktu. Havuz kıyısında bir masaya kurulup serin içeceklerini yudumladılar.

"Çok güzel bir yer!" diye mırıldandı Süheyla Hanım.

"Evet... Ama Doğan'ın otelleri daha güzel... Ben iki tanesini gördüm. Siz hiç görmediniz mi?"

"Sadece Kıbrıs'taki kumarhane oteli gördüm. Çok büyüktü. Kaybolmamak işten değildi. Fakat tek başına orada olmak fazla zevkli değildi. Onun sürekli işi vardı. Çok çalışıyor!"

"Harcayamayacağı kadar parası var. Ne yapacak ki? Bence size daha fazla vakit ayırmalı. Söyler misiniz, bu kadar kısa sürede nasıl bunlara sahip olabildi?"

"Çoğu vardı zaten..."

Pınar içeceğini yudumlarken şaşkınlıkla baktı.

"Var mıydı? Ama kocanız? Kocanız babamın yanında çalışmıyor muydu? Bir olay yüzünden hapse girdiğini de biliyorum."

Süheyla Hanım gülümsedi.

"Evet! Kocam serin babamın yanında çalışıyordu ama para için değil... Gerçi sizden aldığımız parayla geçiniyorduk ama isteseydi sizin fabrikanızı satın alacak kadar zengindi. Fakat ailesinden hak ettiği parasına asla dokunmadı. Kocam da tıpkı oğlum gibi inatçıydı. Oğlum ise ondaki bütün özelliklere sahip... Hatta fazlasına bile! Olay fazla karışık değil. Kocam ile ailelerimizin zoru ile evlendik. Baştan ondan hiç hoşlanmadım. Fakat

birim onlarda böyledir. Gençlere genellikle ne istedikleri bilinmez. O çok büyük bir ailenin iki uyluğundan biriydi. Doğan'ın kadar zengin aileler vardır ki, paralarının hesablarını bilemezler. Kocanın ailesi de öyleydi. İnandırılmaz anaçiler, hayvanlar, gayrimenkuller ve inanılsayacakları köylere sahip bir servetleri vardı. Hatta Kırnsta bir kumartane bile vardı. Pınar çok olmuştü ama ilgi ile dinliyordu. Kadıncağız elleri gözlerindeki ilgiyi görünce, hafif bir gülümsemeden sonra yanı etti.

"Kocamın, yani Hasan'ın ağabeyi iyi yetiştirmiş, çapkın ve yaşı küçük. O daha farklı şeylerden hoşlanıyordu. Ondan ben ile ilgilenmiyordu. İşin doğrusu parayı da çok sevmezdi. Onun bu özelliğini sonradan çok sevdiğimi fark ettim. Onun ralar batılı bir kızdan da hoşlanıyormuş. Onun yanına İzmir ailesi onu Vanlı bir genç kızla evlendirip ülkenin batısına de mesini engellemeye karar vermişler. Benimle yani... Ben de kocamı sadece düğün günümüzde gördüm. Düğünden bir hafta öncesine kadar hiçbir şeyden haberim yoktu."

İç çekince, Pınar bu alımlı kadının daha ilk anda kocasına âşık olduğunu anladı.

"Hasan, yani kocam, ağabeyinden de yakışıklıydı. Doğan gibi boylu poslu ve inatçıydı. Gür, simsiyah saçları hep alına dökülürdü. Kafasına ne takarsa yapardı. Evlendiğimiz ilk gece benimle hiç ilgilenmedi ve bu evlilik yüzünden üzgün olduğunu söyledi. Hâlbuki ben onu görür görmez sevmiştim. Fakat zorla tanımadığım bir adamla evlendirildiğim için kurnadım aslında... Hasan'a değil... Kendi aileme, hayata ve en çok da şansına! Sevebileceğim bir adama benden nefret etmesini sağlayacak şekilde zorla verilmişim."

"Sizden nefret mi ediyordu?"

"Başlangıçta öyle sanıyordum. Meğerse küçük olduğum için bana karşı mesafeli, kısmen ağabeyce davranıyormuş. Daha on altı yaşındaydım... Çok küçüktüm. O zamanlar şimdiki gibi

büyük. Evlenmeden önce değil öpmek, sevdiğinle aynı odada bile bulamazdın..."

Pınar kızardı. Doğan'dan önce birkaç kere öpmüştü ama fazla bir şey ifade ettiğini söyleyemezdi. Doğan'a kadar bir erkek öpmenin, vücudunda gezinen ellerin yarattığı etkinin farkında bile değildi.

"Demek kocanıza sonradan âşık oldunuz? Ya o?"

"O da beni sonradan sevdi sanırım. Ondan her zaman sevgi ve saygı görmüşümdür. Dedim ya, ilk yıllarda çok zengindik. Bir dedigimi iki etmezdi ama bana hiç elini sürmedi. Ta ki ağabeyi ile kavga ettiği o güne kadar!"

Demek Doğan aslında fakir falan değildi? Peki, babasının yanında onun babasının ne işi vardı? Madem o da o kadar zengindi, neden bir tek maaşa bağlı kalmışlardı?

Süheyla Hanım, Pınar'ın telefonu çalınca konuşmayı yarıda kesti. Genç kadın elini telefonuna götürüp açtı.

"Efendim anne?"

"Pınar? Biz iki gün sonra yola çıkıyoruz kızım. Perşembe orada oluruz sanırım. Bizi karşılar mısın?"

"Karşılarım anne... Siz uçağa binmeden bir saat önce beni arayın. Doğan'ın işi olsa bile ben arabamla gelirim, sizi alırım!"

"Ooo? Araba sürmeyi öğrendin mi?"

"Evet! Doğan öğretti!"

"Anlaşılan bu çocuk seni çok seviyor. Kendi canına kastetmesine göre?"

"Anne lütfen! Sandığınız kadar kötü şoför değilim. Uzun süredir de İzmir'in trafiğine çıkabiliyorum."

"Neyse, neyse... Sen yine de dikkatli ol! Kaza maza yaparsın, bebeğe bir şey olmasın da! Bebek nasıl, iyi mi?"

"Evet, iyi..."

"Güzel... Seni çok özledim. Hadi yakında görüşürüz. Herkese selamlar! İyi geceler!"

Telefon kapanınca, Süheyla Hanım da ayağa kalktı.

"Ben de yatacım artık. Geç oldu. Sen de yatmak istiyordun ama aradığı kişi gelmiyordu. O da uykusuna düşmüştü. Hikâyeyi bitirmenizi ama?" dedi istekle.

"Sonra tamamlarız! Zaten hatırlamak bile içimden ağlatıyordu. Sebebiydi. Bu güzel geceyi bozmayalım. Yoksa ağlatırsanız kadının koluna koydu. "Fekî, gidelim o halde. Doğan da zaten ortalıkta yok! Ama sonra hikâyenin tamamını istemiyorsunuz mu?"

"Tamam, öyle."

Pınar önce kadını odasına bıraktı. Sonra da kendi odasına gitti. Yatmadan önce biraz balkonda oturmak istiyordu. Soyunup üzerine yatarken kullandığı askılı bluzu ile şortunu soydu. Sonra mini buzdolabından kendisine bir kola aldı. Balkona çıkıp bambu sandalyelerden birisine oturdu. Diğerine de ayaklarını uzattı. Kolasından iri bir yudum aldı. Bakışları aşağıda

Yarım saat sonra kalabalık azalmaya başlamıştı. Pınar'ın da serin havada uykusu gelmek üzereydi. Kalkıp yatmaya gitti. Tam doğrulmak üzere iken gözü deniz tarafından gelen iki kişiye takıldı. Gözlerini kısarak dikkatle baktı. O yürüyüşü nerede olsa tanırdı. Panter kadar gergin ve en az onun kadar kendisine güvenli birinin yürüyüşüydü bu.

Yanındaki kadına baktı. Neredeyse çenesine gelen uzun boylu bir kadındı. Uzaktan tam göremiyordu ama güzel gibi görünüyordu. İnce fiziği ile otuz yaşlarında gibiydi. Öfkeyle dişlerini sıktı. Bu adama inanamıyordu. Bütün kadınları kendisine çekiyordu. Hem de mükemmel gibi... Genç adam sakince önüne bakıyordu ama kadının gözleri resmen adamın üzerindeydi.

Doğan o sırada Pınar ile annesini düşünüyordu. Saat gece yarısına geliyordu. Odalarına çekilip çekilmediklerini merak ediyordu. Endişe edecek bir şey yoktu her halde? Pınar zeki ve girişken bir kızdı. Başlarına bir şey gelmeden odalarına gitmiş olmalıydı.

Yanındaki kadın bir şey söyleyince gözlerini ona çevirdi. "Kendim?"

"İyi geceler dedim. Sayende sıkıntımı biraz attım." "İyi geceler dedim. Sayende sıkıntımı biraz attım." "Benim için de zevkti. Onun içi içe bakan üç bloğundan birisinin girişindeydiler. Genç adam gülümseyerek başını salladı. "Benim için de zevkti. Kendine iyi bak..."

Kadın bir an duraladı. Sonra elini hafifçe Doğan'ın koluna koydu. Gözleri ürkek, utangaçtı. "Doğan?..." diye fısıldadı. "Gel-mek... ister misin?" Yanakları bile kızarmıştı. "Odama?"

Genç adam Esra'nın güzel yüzünü süzdü. O acı içinde bir kadındı. Onunla bu gece birlikte olsa bile sonradan vicdan azabı çekecekti. Bir kadının üzüntüsünden faydalanmak hiç doğru değildi. O gece yapılabilecek her şey yanlış olacaktı. Üs-selik de canı şu anda başka kadın istemiyordu. İstedığı tek ka-dın Pınar'dı. Ondan ölesiye nefret eden ve kazara dokundu-ğunda bile öfkeyle zıplayan bir kadın...

"Esra..." diye başladı.

"Yapamazsın... değil mi?" diye fısıldadı kadın. Gözleri su-lanmıştı. "Sen nişanlısın..."

"Sen de evlisin! Aynı olman bir şey değiştirmez. Yarın da çok pişman olacaksın!"

Esra ısrar etmedi. Yeterince utanmıştı zaten. Başını eğdi ve elini çekti. "Özür dilerim. İyi geceler!"

"Sana da..." Gülümsedi. "Bir dost ararsan her zaman ya-nında olurum!"

Pınar uzaktan onları seyrediyordu. Koltuğunda biraz aşı-ğya doğru kaydırmıştı vücudunu. Onları seyrettiğini görme-lerini istemiyordu. Sonra kadının elini adamın kolundan çekti-ğini görünce homurdandı. Nihayet Doğan odasının bulunduğu bloğa doğru yürüyüp gözden kayboldu.

Hiç gecikmemişti. Hemencecik bir kadın bulmuştu. Nel-ret edilecek bir adamdı bu! Annesi ve nişanlısı aynı otele-de-ken başka bir kadın bulması doğru muydu? Animasyon göste-risine gelmeden önce mi tanışmışlardı acaba? Demek bu yüzden

İyi olduğunu söyleyip yarılarından ayrılmıştı. Süheyla Hanım haklıydı. Doğan için yatağına kadın bulmak, bulmaktan kolaydı.

Ama en azından, belli ki kadının teklifini reddetmemişti. Yatağına gidip uzandı. Bu adamı her gün daha fazla düşününün farkındaydı.

Ertesi gün kahvaltıda herkes sessizdi. Doğan gırtlara basmıştı. Cildi pırlı pırlıydı. Annesiyle ve onlarla basit birer konuşma yapıyorlardı. Pınar da ona bakılıp öfkeleniyordu. Üstelik bu kadının masalarının yanında geçerken Doğan'a bakıyordu. Gözleri ne kadar güzel ve gecek kadını olup olmadığını merak etmekteydi. Bu kadınların arsızlığına inanamıyordu. Acaba otelde yatanların içine kadınları azdıran bir şey mi koyuyorlardı?

Tüm günü havuzda geçirdiler. Süheyla Hanım da mayo giymişti ama oldukça kapalıydı. Buna rağmen genç kadın onun ince fizikine hayran kaldı. Doğan ise elindeki kitabı okurken çevreden kopmuş gibiydi. Bütün gün boyunca iki defa havuza girmişti. Birincisinde Pınar ile birlikteydi. Ona dokunmadan sadece yanında yüzmekle yetinmişti. İkincisinde ise tekti. Biraz suyun keyfini çıkardıktan sonra havuzun öteki tarafındaki barınca yürüyerek geri gelmişti. Pınar elinde olmadan geniş göğüsünü, ince belini ve kaslı bacaklarını süzdü. Kadınları azdıran yiyecek hangisiyse, Pınar da bolca yemiş olmalıydı!

Buna rağmen tatil güzel geçmişti. Otelden ayrılma vakti geldiğinde, Süheyla Hanım da dinlenmiş ve eğlenmiş olduğunu itiraf etmişti. Özellikle önceki gece Kuşadası'nın kalabalık çarşısında gezip bolca alışveriş yapmışlardı. Sonra da bir gece kulübüne gitmişlerdi ve aşırı gürültülü bir müzik altında çalgıncı dans edenleri seyretmişlerdi. Kulüp kafalarını sarmayınca da güzel bir kafeye gidip serin bir şeyler içip tatlı yemişlerdi.

Dönüş yolunda Pınar, öne geçti. Hayranlıkla dağlık manzarayı seyrediyordu. Genç adamı o kadınla bir daha görmemişti. Fakat geceleri adam ayrı bir katta olduğu için neler olduğunu

deniyordu. Düşüncelerini saklı. Buna kendisi kaşınmıştı. Ona başka kadınlarla olabileceğini söylerken, nişanlısı olarak bir erkeği kusamıyordu. Onu düşünmemişti. Ondan ne kadar nefret ederse

ama, artık kıskanmasına engel olamıyordu.

"Yarın annemle babam geliyorlar!" dedi sakın bir sesle. Hatta biraz domduktu. "Öğleden sonra dört gibi! Birlikte gider karşılar mı? Yoksa ben tek mi gideyim?"

Adam yan göze ona bakıp gülümsedi. "Araba sürmekteki cesaretin gittikçe artıyor. Onları tek başına almaya gidebileceğini biliyorum. Sen nasıl istersen öyle yapalım."

"Sorum olmasa birlikte giderim. Bir kere uçakla gelmiştim. O yolun trafiğinin çok kalabalık olduğunu hatırlıyorum. Ayrıca şimdiki yol boyu annemle babam beni sorguya çekecekler. Hatırlıyorum, nasıl olduğu falan gibi... Daha onlara durumu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Nasıl tanıştığımızı söyleyemem, öyle değil mi?"

Genç adam omuz silkti. "Nasıl açıklamak istersen öyle açıkla. O halde yarın öğlen erken gelirim. Birlikte gideriz."

Pınar başını salladı. "Sağ ol!" Eve vardıklarında akşam olmak üzereydi. Pınar odasına çıkıp üzerine rahat bir şeyler geçirdikten sonra aşağıya indi. Evdeki diğer çalışanlarla şakalaşarak onlara merhaba dedi. Hepsi de Süheyla Hanım'ı tatile çıkarmaya ikna ettiği için ona minnettardı. Pınar artık evde en az Süheyla Hanım kadar sevildiğini biliyordu. Bu da onu mutlu ediyordu. Bu evde Mersin'de hissetmediği bir huzur ve yakınlığı hissediyordu.

Akşam yemeginden sonra çay içerlerken, evin verandasını tercih etmişlerdi. Pınar iki kişilik bir koltuktaydı. Doğan önce masanın çevresindeki rahat koltuklardan birisine oturacakmış gibi olmuş, sonra vazgeçmiş ve genç kadının yanındaki boş yere oturmuştu. Pınar hemen ondan uzaklaştı. Koltuğun kenarına doğru yanaştı. Doğan bunu görünce kaşlarını çatmıştı.

"Benden bu kadar tiksinnmene gerek yok!" dedi buz gibi bir sesle. "Sadece bir şey konuşacaktım!" Sonra elinde çayıyla birlikte ayağa kalktı ve biraz ileride oturan annesinin karşısına

geçti. Süheyla Hanım, elinde yünler ve iğneler, bir peyize oturmuştu. Bir peyin farkında değildi.

Pınar dudaklarını sırdı. Bu sefer ayıp etmişti. Üzgünce Doğan'ı süzdü. Genç adam uzun bacaklarını öne uzatmış, tembel bir şekilde oturuyordu. Yüzü sakıtlı. Tasmaların üzerinde tempo tutuyordu.

Erbisi gün, oldukça sıcaktı. Uyanıp hazırlanırken, adamı aşağıda görmedi. Çoktan işe gitmişti. Öğlen yemeğini almak için erken geleceğini söylemişti. Sonra beklemeye başladı. Nihayet saat iki gibi geldi. Pınar onun bir bardak limonata içmesini ve Nadir Bey ile bir şeyler konuşmasını bekledi. Konuşmaları bitince genç adam arabayı işaret etti.

Büyük araba hâlâ çalışıyordu ve içi buz gibiydi. Sıcak havada tatlı bir serinleme ile ürperdi Pınar. Ön koltuğa yerleşikten sonra nişanlısının da yanına oturmasını bekledi. Araba hareket ettiğinde, hafif bir gülümsemeyle Süheyla Hanım'a el salladı. Son günlerde bu kadınla arası yeniden düzeldiği için mutluydu.

Karabağlar üzerinden havaalanı yoluna çıktıklarında, Pınar nihayet dayanamadı ve sordu,

"Dün gece... benimle konuşmak istediğin... neydi?"

"O kadar önemli değil!"

"Lütfen Doğan?.. Ne konuşacaktın? Ben... bir şey söylemek istediğini fark etmedim!" Bu bir özür değildi. Özür dilemek istiyordu ama yapamıyordu.

"Dün biraz düşündüm de!.." diye birkaç saniye sonra başladı genç adam. "Bence ailene durumu açıklamalısın."

"Neyi?"

"Seni zorla getirdiğimi falan... Ta en başından!"

"Ben de zaten açıklamayı düşünüyorum. Ailemin yanında seni seviyor gibi yapamayacağıma karar verdim. Zaten birbiri-mizle tanışıp aşık olduğumuza falan inanmazlar. Abim ve babamla aranızda eski bir sorun olduğunu biliyorum. Babanın

hapse girdiği sırada bizim yanımızda çalıştığını da öğrendim. Bu yüzden en iyisi doğruyu söylemek..."

"Etilersen ben her şeyi açıklayabilirim. Dün gece sana bunu söylemek istemişim. Seni zor durumda bırakacaksa tüm suçu üzerine alabilirim!"

Pınar alayla güldü. "Tüm suç senin değil mi zaten?"

Genç adam kaşlarını çatı. "Benim... Fakat ağabeyin de sü-t-ten çıkmış ak kaşık sayılmaz!"

Pınar dudaklarını öfkeyle kıstı. Genç adam kuşkusuz doğ-ruyu söylüyordu. Deniz izin vermeseydi Doğan kendisini o ev-den o kadar kolay kaçıramazdı. "Ondan bahsetme! Senden ne kadar nefret ediyorsam, ondan da o kadar ediyorum. İkinci de ahlaksız adamlarsınız. Diğer yandan onlara gerçeği açıklamayı ben tercih ederim. Uygun bir zamanda... Senden tek isteğim, on-lara elinden geldiğince nazik davranman! Çünkü annem seni görürce gözleri kamaşacaktır. Geçmişte ne olduysa oldu, beni ilgilendirmiyor. Onlara karşı tek bir kırıncı söz söylersen, beni de bebeği de unut!"

Adam başını salladı yavaşça.

Buna rağmen Pınar ikna olmamıştı. "Anladın mı, Doğan?" diye üsteledi.

"Anladım..." diyen sesi sakindi. "Nasıl istersen!"

"Peki, şu eski olay neydi? Bana neden şimdi her şeyi tam olarak açıklamıyorsun?"

"Şimdi açıklanacak bir şey yok... Her şey neredeyse on beş sene önceydi. Sorun şu ki anlatsam bile bana inanmak istediğini sanmıyorum."

"Bir dene!"

Doğan cevap vermedi. Işıklarda durmuştu. Havaalanına az kalmıştı. Yeşil yanınca arabayı hareket ettirdi. Az sonra hava-alanının park yerine girmişlerdi. Yolcu bekleme salonuna gi-rerken özenle güvenlik kontrolden geçtiler. Bu yüzden Doğan ruhsatlı silahını güvenliğe teslim etti ve sonra geri aldı. Pınar

pek heveslisin baba! Neden önce oğlunda konuştun? Her şey sevgili abimin yüzünden oldu."

"Yine ne yaptın o serseri?" dedi babası kabaca. "Babanın onur sorumsuzluklarından. Onun bu işle ne ilgisi var? Önce de bu Doğan yüzünden bapımı belaya sokmuştu."

"Bütün gerçekleri duymaya hazır mısınız?" dedi genç kadın kızgınlıkla. "O halde oturmaızı tavsiye ederim. Çünkü gerçekleriniz hiç hoş şeyler değil!"

Tüm hikâyeyi olduğu gibi anlattı. Ta en başından. Ben demesil canlandığandan, nasıl ateşli bir kadına dönüştüğünden tutkulu olmuştum. Annesi ve babası çok olmuş gibilerdi. Pınar senin gözlerini kıstı. Ağlamayacaktı.

"Nasıl başladıysa başladı, artık geri dönüş yok. Onunla evleneceğim ve çocuğunu doğuracağım. Hepsi bu! Siz de istediğiniz gibi zengin bir damada kavuşmuş olacaksınız!" dedi kaba bir sesle.

"Onu öldüreceğim..." diye mırıldandı babası. Gözleri bu gibiydi.

"Hayır baba! Bunu düşünme bile! Zaten yapamazsın. Onun bir çeşit mafya olduğunu sana söyledim. Bunu Erdem de dedi. Sen daha aklımdan bile geçirmeden o seni bunun için öldürebilir. Hiç acıması yok! İnan bana bir saniye bile düşünmeyin. Size bunları anlattım çünkü yalandan nefret ettiğimi bilirsiniz."

"Peki, madem öyle, bizi buraya niye çağırdın kızım?" diye sordu annesi. "Bizi böyle bir adamın evinde neden misafir ediyorsun?"

"Çünkü sizi özledim. Burada benim de sevdiğim bir yakınum olsun istedim. Parayla satılan bir eşya olmadığımı hissetmek istedim! Onu seviyormuş gibi rol yapamayacağım için gerçekçi benden öğrenmenizi istedim..."

"Biz hemen gidiyoruz!" dedi Şinasi Bey. "Sen de geliyorsun!"

"Hayır, baba! Gelmiyorum. Onunla bir anlaşma yaptık ve ben buna uyacağım. Zaten başka odada kalıyor. Bana artık hiç bakmıyor. İlimi bile tutmuyor. Çünkü bana söz verdi. Onun hakkında söz de gitmeyeceksiniz. Size iyi davranacağına dair de söz verdi. Ve bunu yapacak! Biliyorum. Sizin açınızdan değil, ben bir şey yok! Aslında o bize iyilik yaptı. Yoksa şu anda hepimiz sefil bir hayatın içerisindeydik. Şimdi sizden ricam... Sizin de ona karşı saygılı olmanız. Birbirinizi kırarak davranışlar istemiyorum. Lütfen baba, beni ortada bırakmayın!"

"Sadece çocuk için mi evleniyorsunuz şimdi?" diye sordu annesi üzgünce.

"Evet, bu bebeği istiyor. Ben bu bebekten de babası kadar nefret ediyorum ama yapabileceğim bir şey yok! Bu onun çocuğu ve onu almak için her şeye razı!"

"Ondan mı peki?" dedi babası sertçe.

Pınar kıpkırmızı oldu. Çıldıracak gibiydi. Sinirle ayağını yere vurdu. Minicik ellerini yumruk yapmıştı. Gözleri ateş saçıyordu.

"Ne sandığını artık biliyorum baba!" dedi tutmaya çalıştığı öfkesiyle. "Ben sandığın kadar hoppa bir kız değilim. Önce başka hiçbir erkekle beraber olmadım... Evet, birkaç erkekle gezdim ama hiç biriyle yatmadım. Erdem'le bile olmadım. Siz daha kızınızı tanımıyorsunuz. Şimdi lütfen bu konuyu kapatalım artık! Bu evde medeni insanlar gibi davranmanızı bekliyorum. Sonra annesi Süheyla Hanım bence mükemmel bir kadın. Sakın onu kırarak bir söz söylemeyin. Onu gerçekten seviyorum. Benim için değerli bir insan. Çok acı çekmiş ve o da torununu görmek istiyor. Eğer siz de istiyorsanız aranızı iyi tutun derim!"

"Çocuk doğunca onu babasına vereceğini ve bir daha da görmek istemediğini söylemedin mi bize kızım?" Annesi çok üzgündü.

"Söyledim... Ben nefret ettiğim bir adamın çocuğuna bakmam. Yine de sizin görmenize engel olacağımı sanmam. Torununuzu görmek istersiniz... değil mi?" Sesi ansızın kısaldı.

Annesi ve babası ne diyeceklerini bilemeden bakışlarını Pınar'ın elini tutmakta olmadan kamına götürdü. Bu davranışta boğucağı ettiğini biliyordu ama ona düşmanlık durumuna da elinde değildi. Oyle bir zamanda olmuştuk ki... Keşke hiç olmasaydı.

YIRMİNCİ BÖLÜM

Doğan kafasını önündeki dosyadan kaldırdı. Pınar çalışma odasına girmişti. Genç kadının moralinin bozuk olduğu belirdi. Çenun dayanılmaz güzelliğini süzdü bir an. Uzun saçlarını yine lise öğrencisi gibi örmüştü. Omzunun bir yanından doğru doğru iniyordu. Narin ve uzun vücudu hiç de anne olacağına gibi değildi. Gözlerindeki nefreti görünce, onun anılarıyla babasına gerçeği anlattığını anladı.

"Her şeyi biliyorlar..." dedi Pınar soğuk bir sesle. "Böylece rol yapmamıza gerek kalmadı."

"Anlattın mı?"

"Evet... Senin ne biçim bir adam olduğunu daha önceden de bildikleri için şaşırmadılar!"

Genç adam zorlukla gülümsedi. Bu hakareti yutmak zorundaydı. "Senin adına sevindim!"

"Babam öbür gün gidecek. Annem birkaç gün daha kalacak burada. Babam yine de medeni davranacağına söz verdi. Umarım sen de sözünü tutarsın?"

"Merak etme! Seni utandırmam!" dedi genç adam hafif bir alayla. "Onlar için yapmamı istediğin bir şey var mı?"

"İyi davran yeter. Süheyla Hanım yemeğin hazır olduğunu söyledi. Benimkiler indi. Seni bekliyoruz."

Doğan elindeki kalemi bırakıp ayağa kalktı. Dosyasını kapattı. Gözleri saatteydi. Hakikaten yemek vakti geçmek üzereydi. Çalışmak için buraya gelmesine rağmen bir saattir önündeki dosyaya sadece bakmıştı.

Genç kadının arkasından verandaya çıktı. Şinasi Bey'in nefret dolu bakışlarının bir an üzerine kaydığını fark etti. Kızın

annesi ise garip bir tavırla onu süzüyordu. Nadir Bey de annesi Hanım da masadaydı. Kalabalık olmasa iyiydi. Uzun zaman kıcı sessizlik olmazdı hiç değilse...

Ufak tefek konuşmalar olmasına rağmen, Doğan istemeyen bir şekilde istemeyen dışında fazla konuşmadı. Masanın başında oturuyordu. Bir tarafında annesi, diğer tarafında Pinar vardı. Pinar da huzursuz olduğu belliydi. Sonunda Doğan onun hanımın annesi Bey'e sordu.

"İkinci balayınız nasıldı? Çok yer gezdiniz mi?"

Şinasi Bey şaşırmişti. Bir an Doğan'a baktı. Cevap vermesi niyeti yoktu. Fakat onun ortamı yumuşatmaya ve kızının üzerindeki gerginliği almaya çalıştığını hissetti. Bu mendebezi harifin sırf kızı için nazik olmaya çalışması elinde olmadan hisşuna gitti.

"Güzeldi..." diye mırıldandı. "Hemen hemen tüm Avrupa'yı gezdik. Bence İspanya muhteşemdi."

"Ben İspanya'da Ronda'ya bayılmıştım. Oraya gittiniz mi? Tam bir doğa harikasıdır."

"Doğru... Çok sıcaktı ama gerçekten de nefis bir yer." Şinasi Bey bir an kızgınlığını unutup hevesle cevap vermişti. "Pueblo Blanca harikaydı."

Doğan başını salladı. "Evet, Beyaz Köy... Birkaç gün kalmıştım."

"Siz de işiniz gereği çok geziyorsunuz herhalde Doğan Bey?" dedi Pinar'ın annesi. O da ortamı yumuşatacak bir konuşmanın gelişmesine yardımcı olmak istiyordu.

"Doğan deyin lütfen..." dedi genç adam baştan çıkarcı bir gülümsemeyle. Pinar hiçbir kadının bu gülümsemeye kayıtsız kalamayacağına karar verdi. "Artık eskisi kadar gezmiyorum. Bir dönem... devlet için çalışmıştım. Görev icabı birçok yer gezdim. Şimdi mecbur kalmazsam ülke dışına çıkmıyorum."

"Devlet için ne görevi yapmıştınız?" dedi Şinasi Bey biraz kinayeli bir sesle. "Terör mü?"

Doğan güldü. Çok rahat bir tavırla başını iki yana salladı. "Ben James Bond değilim. Benimki basit devlet işleriydi. Politik olarak çözülemeyen bazı sorunları çözmeye de diyebiliriz."

"Adam öldürme mi?"

"Teslim edilmeyen bir suçlunun alınıp getirilmesi gibi... Çok sevimmiz olduğunu söyleyemem. Ülkemiz için hazırlanan savışa tuzakla şahsen şahit oldum."

"Peki, niye bıraktınız bu işleri?"

Genç adam omuz silkti. "Bir gün ciddi bir kaza oldu. İki ay komada yatmışım. Öleceğimi düşünmüşler. Bu arada annem kalp krizi geçirmiş." Gözleri sararmış suratlı annesine dönmüştü. Belli ki o günler hâlâ Süheyla Hanım'ın canını acııtyordu. "Ben de kendime gelince bıraktığımı söyledim. Sözleşmem çoktan bitmişti zaten. Aile işlerine geri döndüm."

"Bu zenginlik aileden mi, yoksa devletten tırtıkladığınız paralardan mı? Babanın zengin olmadığını hatırlıyorum da?"

Doğan hiç kızmadı. Kocaman bir kahkaha attı. Herkes şaşırmıştı. Pinar soruyu duyduğunda korkmuş ve onun öfkeleneneğini düşünmüştü. Babasının böyle kaba olmasına inanamıyordu.

"Bir keresinde bir milyar dolarlık devlet tahvilini çalmışlardı. Önemli olan tahviller değil, devletin karizmasının çizilmesiydi. Adamları yakaladık ama tahvilleri bulamadık. Örgüt o kadar büyüktü ki, onları nereye sakladıklarını veya kime verdiklerini bulmak imkânsız gibiydi. Devlet de bunların üzerine çizik attı. İki hafta sonra ben tahvillerin yerini öğrendim. Gittiğinde hepsi yerinde kuzu kuzu duruyordu."

"Bir milyar dolar?..." Şinasi Bey sayıklar gibiydi. "Hepsini kendine mi aldın?"

"Yok canım! Götürdüm, devlete teslim ettim. Fakat şanslıydım. Âdettir, böyle durumlarda ganimetin yüzde onu ödöl olarak verilir..."

"Yüz milyon dolar mı?"

"Evet... Ekibim ile bölüştük... Bana yirmi beş milyon dolar kaldı."

"İyi para!" diye alaycı bir sesle mırıldandı babası.
"Doğru."

Süheyla Hanım öfkeyle kaşlarını çatı. Beyazlatmış yüzü ise
nız kendi rengine dönüyordu. Çatalını sertçe masaya bası.
"Oğlum, o parayla çocuk yurdu yaptığımı söylerseniz bu
den hiçbir şeyi doğru düzgün anlatmıyorsun?" dedi ten ten.
Güzel kavisi kaşları altındaki yeşil gözleri öfkeliydi.

Masada kısa bir sessizlik oldu. Doğan omuz silkti. Güzel
gözleri bu sefer Figen Hanım'a döndü. "Siz tatilinizde mi ge-
nereden hoşlandınız?"

Figen Hanım daha duyduklarını idrak etmeye çalışırken
Gözlerini kırıştıtarak kendisini toparlamaya çalıştı. Akıncı
gezdigi yerleri getirmeye çalıştı.

"Ben... Ben de en çok Venedik'e bayıldım. Tabii İbiza ve Ka-
narya Adaları da çok güzeldi. Bilemiyorum... O kadar çok gü-
zel yer var ki!"

Yemek sorunsuz bitmiş oldu. Kahvelerini içerlerken, Do-
ğan Şinasi Bey'in yanındaki koltuğa oturmuştu. İyi bir ev sa-
hibi gibi nazıktı. İki erkek de televizyon seyretnmeyi tercih eder
gibi görünüyorlardı. Nadir Bey de yanlarındaydı. Bir an televiz-
yonda Bingöl kırsalında terör ile ilgili bir haber çıktı. Nadir Bey
öfkeyle söylendi. Şinasi Bey de ağzından sinirle bir şeyler ho-
murdandı. Pınar'ın gözü Doğan'a kaydı. O da Pınar'a bakıyordu.
Bir an karşılıklı bakiştılar. Genç kadın hemen gözlerini kaçırdı.

Çay içerlerken Doğan babasına tavlâ oynamayı önerdiğinde,
Pınar iyice şaşırmıştı. Babası da kabul etmişti üstelik. Elinde
olmadan onların oyununu izledi. Doğan yenildi tabii ama bu-
nun gerçek bir yenilgi olup olmadığından emin değildi. Baba-
sının iyi tavlâ oynadığını biliyordu. Fakat genç adam o kadar
bariz birkaç hata yapmıştı ki, Pınar onun bilerek yenildiğinden
adı gibi emin oldu. Fakat kaderine razı bir mağlup gibi davran-
mış ve babasını övmüştü. Şinasi Bey'in her dakika damadına
olan tavrı değişiyordu. Pınar öfkelen sin mi, sevin sin mi karar
veremiyordu. İki erkeğin anlaşmalarını hem istiyordu hem de

deniyordu. Görünen oydu ki babasının savunma davaları
hediye darbe almıştı.

"Yarın çalışmayacağım..." dedi Doğan. Yenildikten sonra
kışkırtıcı oturmuşlardı. Halinden memnun olan Şinasi Bey'i
kışkırtıcı. Fakat isterseniz kahvaltıda sonra sizi şirkete götüre-
lim. Neler yaptığınızı görürsünüz... Belki bize de bir iki fi-
kir verirsiniz. Sizin iş hayatınızdaki başarılarınızı babam çok
övmü. Ne dersiniz? Gelmek ister misiniz?"

Şinasi Bey huzursuzca bir kızına baktı, bir de karısına...
Aslında uzun süren tatil ve tembellik biraz canını sıkırmıştı. Bir
kızıyla ilgilenmek istiyordu. Diğer yandan Doğan'a olan kız-
gıyla canlı tutmaya çalışıyordu. Annesiyle konuşmakta olan
Pınar da bu konuşmaya kulak misafiri olabilmek için sözlerini
kısı kesmişti.

"Yarın bir planımız var mı, Figen?" diye karısına sordu kır
saçlı adam.

"Biz dört kadın gelinlik bakmaya çıkacağız canım... Sen is-
tediğin gibi davranmakta özgürsün."

Şinasi Bey rahatlamıştı. Kadınlarla alışverişe gitmekten se-
bir şirketin sıkıcı işleri bile ona daha fazla zevkli görünüyordu.
Memnun bir tavrıyla başını salladı.

"Gelirim o halde..." dedi. "Hangi işlerle uğraşıyorsunuz? Sa-
dece otelcilik mi?" diye sordu. Bu uzun bir muhabbetin baş-
langıcıydı. Doğan ona yaptıkları işlerden bahsederken de vak-
tin nasıl geçtiğini anlamadılar. Sadece Pınar'ın annesi ve babası
için yapmış olduğu özel çikolatalı tatlıyı yerken, kısa bir mola
vermişlerdi.

Ertesi gün o kadar gezmelerine rağmen, Pınar istediği gibi
bir gelinlik bulamadı. Aslında bakire olmadığına göre beyaz
gelinlik giymesi ona saçma geliyordu. Fakat âdettendi. Mechu-
ren sesini çıkarmadı. Vakitleri yettiği kadıyla baktılar. Gelin-
likten başka her şeyi almışlar ama bir türlü gelinliğe karar ve-
rememişlerdi. Akşam eve döndüklerinde her biri bir koltuğa
serildi. Nadir Bey'in karısı bile evde anı gibi çalışmaya alışkın

olmasına rağmen bu yorucu tempodan tutkân düşmüştü. Yine de hepsi eğlenmiş görünüyordu. Gözleri canlıydı.

Evdeki diğer çalışanlar yemek işini hallettiği için akşam on meği vaktinde hazır. Doğan ile Şinasi Bey eve geldiklerinde yüzleri gülüyordu. Şinasi Bey hayatından memnun bir şekilde karısını ve kızını öptü. Pınar babasının memnuniyetini sonra gözünün ucıyla Doğan'a baktı. Genç adam öpmesinden sonra gözünün ucuyla Doğan'a baktı. Genç adam öpmesinden sonra gözünün ucuyla Doğan'a baktı. Genç adam öpmesinden sonra gözünün ucuyla Doğan'a baktı. Genç adam öpmesinden sonra gözünün ucuyla Doğan'a baktı.

Genç kadın o gittikten sonra bir ara babasının yanına geldi. Şinasi Bey gevşemişti. Koltuğunda rahatça otururken kızına bakıyordu. "Öyle veya böyle... Nişanlın süper bir iş adamı... Hakkında bir sistem kurmuş... Tıkır tıkır işliyor. Yine de bana fikrini sor. Ben de bir iki şey söyledim tabii. Hemen yardımcısını seçti. dediğim şeyler üzerinde çalışmalarını söyledi." Garip bir üzüntüyle iç çekti. "Yazık... Onu sevebilirdim. Çevresinde kim varsa onun için deli oluyor. Bir patronun bu kadar sevilmesi normal değil! Ben de patrandım ama... O bir başka! Sanki... sanki parnasını şıklatırsa herkes ölüme gidecek gibi! Adamın gözünün içine bakıyorlar..." Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey anlamadım."

"Biliyorum..." dedi Pınar doğal bir kabullenişle. "Buradaki çalışanlar da öyle! Belki de paradır. İyi maaş verdiğini duyduğum."

"Olabilir ama bu normal değil! Para bu kadar körü körüne bağlılık sağlamaz." Burnunu kıvrırdı. Kafası karışık gibiydi. "Nasıl bu kadar zengin olmuş aklım almıyor. Sen biliyor musun?"

"Birazını... Van'da büyük bir ailenin tek erkek varisiymiş. Babası da çok zenginmiş ama ailesi ile arasında bir sorun olmuş sanırım. Öyle anladım. Her halde babası her şeyi reddedip ailesini terk etmiş. Doğan ise on sekiz yaşındayken bile çok zenginmiş. O da babası gibi bu paraya dokunmamış her halde!"

"Fakat... Demek doğruymuş?.."

"Ne? Ne doğruymuş baba?"

"Yıllar önce büyük miktarda bir parayı bir günde bize getirmişti. O olaydan sonra..."

Pınar merakla dikeldi.

"Hangi olay baba? Şu aranızda geçen olay mı? O bana anlatıyor. Sen anlatsana! On beş sene önce neler oldu?"

"Ben sana anlatamam... O anlatmamışsa bir bildiği vardır. Belki de unutmak istiyordur. Neyse... Biraz düşüneyim. Kalları ayarlamaya çalışayım. Şimdi bir çok şey yerine oturuyor."

"Baba... Ne yerine oturuyor? Hadi bana o zaman ne olduğunu anlat ne olur!"

O sırada Doğan girmişti içeriye. Böylece konu geçici bir süre için kapanmış oldu. Pınar meraktan ölüyordu. Yemek boyunca gözlerini Doğan'dan kaçırdı. Zaten o da kendisine bakmak yerine annesi ve babası ile konuşuyordu. Süheyla Hanım da Figen Hanım'a gerçekten iyi bir ev sahipliği gösteriyordu. Pınar annesinin Doğan'a olan kızgınlığının çoktan azaldığını fark etmişti. Üstelik dün onu öldüreceğini söyleyen babası bile şimdi genç adamla konuşurken, hiçbir şey olmamış gibi doğal ve samimiydi.

Ertesi gün Cumartesi'ydi. Doğan yine babasını alıp bir yerlere götürdü. Gitmeden önce, akşam onları yemeğe çıkıp karmamalarını sormuştu.

"Sen bilirsin!" dedi Pınar öfkeyle. "Fakat ne yaptığını biliyorum. Babamı yanına çekmeye çalışıyorsun. Seni sevmelerini sağlamaya çalışıyorsun! Ne kadar başarılı olursan ol, bunun benim gözümde hiç önemi olmadığını unutma!" Gözleri yanıyordu.

Doğan öylesine keyifli gülmüştü ki, Pınar elinde olmadan onun yakışıklı yüzüne takılıp kaldı. Bembeyaz dişleri gözünü almıştı. Birden uzanıp genç kadını kendisine çekti. Pınar onun sert bedenine yaslandığında, hiç karşı koymamıştı bile... İri gözleri kendisine yanan dudaklardaydı.

Doğan birkaç saniye süren kısa bir öpücükten sonra başını geriye çekti.

"Onlara iyi davranmamı sen söylememiş miydin?" Ben öyle yapıyorum?"

Onların senden nefret etmeleri gerekiyordu, sevmeliler...

Dudakları yeniden örtülünce sustu. Elleri adamın boynuna takılıp kalmıştı. Bu daha uzun ve alıcı bir öpüştü. Dudakları aralandı. Delenin kavrayan dudağa karşılık etti. Dudakların üst dudakları alt dudakları kavrayan dudağa karşılık etti. Dudakların üst dudakları alt dudakları kavrayan dudağa karşılık etti. Dudakların üst dudakları alt dudakları kavrayan dudağa karşılık etti.

Bir tıkırtı olunca ikisi de ürkerek ayrıldı. Doğan hem-
kin görüntüsüne kavuşmuştu. Gelen babasıydı. Bir erkek bir-
kaç dakika sonra evden çıktıklarında, Pınar elini dudaklarına
gezdiriyordu. Bu öpücükten neden bu kadar etkilen-

Artık her şey çok hızlı geliyordu. Babası iki gün sonra gidenekten vaz geçmişti. Bir hafta daha kaldı. Gideceği gün de D. Şan ona özel uçağını tahsis etmişti. Pınar onun uçağı olduğunu bilmiyordu. Şinasi Bey düğünden birkaç gün önce gelmek üzere ayrıldığında, annesi de onunla dönmüştü.

Mersin'e kocasıyla dönen Figen Hanım'ın şimdilik İzmir işi bitmişti. Zor da olsa bir gelinlik bulmuşlardı. Üzerinde iyi bir terzi birkaç düzeltme yaptı. Genç kadının göğüsleri küçük, beli ince ve kalçaları da dar olduğu için daraltmak gerekmişti. Süheyla Hanım ile Ayşe Hanım'ın küçük göğüsleri ile dalga geçmeleri üzerine Figen Hanım da gülmesini zorlukla saklamış, ileride daha dolgun olacağını savunarak kızının yanında olmuştuk. Yaşına göre hâlâ diri olan kendi göğüslerini tutmuş ve onların da yirmi sene önce böyle küçük olduğunu söylemişti.

Öfkelenen Pinar, bir anda ağzından “Doğan onlardan memnun, size ne ki?” lafını kaçırmıştı. Herkes kahkahalarla gülerken o kıpkırmızı olmuştu. Terzi kadın bile kıkır kıkır gülüyordu.

Böylece annesi de gönül rahatlığıyla eve dönmüştü. Davetiler hazırlanmıştı ve çoğunu da Mersin'de elden verecekti. Yapacak fazla iş kalmamıştı.

Fakat düğünden birkaç gün önce gelinliğini yeniden deneyen Pınar, şaşkınlıkla içine zor girdiğini fark etti. Hemen soyunup aynada kendisini izledi. Göğüsleri biraz büyümüştü. Öyle

...inindi ki neredeyse yerinde zıplayacaktı. Daha iki aylık hamile olmasına rağmen beli bile en az iki santim kalınlaşmıştı. Kalınlaşmaya kesin emin olamıyordum ama yakındakı onların da daha kalınlara ulaşacağı kesindi. Nihayet çocuksu hatlardan kurtulmak istiyordum galiba? Artık Doğan'a yiyecek gibi bakan o kadınların korktuğu gibiydi kendisinin de kadını bir vücudu olacaktı.

...günü çok korkmuş bir hareketlilik vardı. Genç adam ...'nın ...'ni yapmasını istemisti ve dışında sadece ...

Düğün günü çok korkunç bir hareketlilik vardı. Genç adam düğünün Hilton'da yapılmasını istemişti ve düğünde sadece kuş sürü eksikti. Uzaktan gelen misafirler için de aynı otelde neredeyse sayısız yer ayrılmıştı. Hiçbir şeyden kaçınılmamıştı. Yeden İzmir'e dönen annesinin ve kayınvalidesinin hayran baiden almında, gelinliği ile ortaya çıkan Pınar ise, kalabalığın içinde bir mücevher kadar güzeldi. Tüm salon genç kadının ve kolundaki damadın yakışıklılığı ile nefeslerini tutmuştu. Birçok bakan ve milletvekili, siyasi birçok tanınmış sima, eş, dost, herkes bu güzel gelini ve yakışıklı damadı imrenerek izliyordu.

herkes bu g...
Belediye başkanının özel olarak kıydığı nikâhta, şahitleri Natalia ve Tamer'di. Pınar'a sorulsa, kocasıyla yaptığı birkaç danstan başka bir şey hatırlamadığını söylerdi. İmza törenini bile hayal meyal hatırlıyordu. Kendisini kutlayan çoğu kişiyi tanııyordu bile. Fakat annesi ile babasının ne kadar mutlu olduğunu görebilmişti. Onların bu zorba adamla evlendiği için mutlu olmalarını anlayamıyordu. Şinasi Bey'in damadı ile gurur duyduğu o kadar belliydi ki! Düğüne ağabeyi Deniz de gelmişti. Kız kardeşinin kendisine kızgın olduğunu bildiği için nikâh günü gelmişti ve çekinik bir tavırla ikisini de tebrik etmekle yetinmişti. Pınar'ın gözlerinde beliren öfke, onun hâlâ hakkında ne düşündüğünü belli ediyordu. Oysa Doğan çok olgunca karşılaşmıştı Deniz'i. Hatta hatırnı bile sormuş, gitmeden önce eve davet etmişti.

Sonunda takı töreni bittiğinde Pınar neredeyse kollarını kaldıramayacaktı. Her yeri takılarla doluydu. Üstelik de kolları almadığı için minik bir sandığa daha takılar bırakılmak zorunda kalınmıştı. Yorgunluktan da ölüyordu. Gecenin ~~sonu~~ da hızla gelmişti.

Üstlerini değiştirmek için otelde boş bir odaya gittiler. Üstleri şimdilik aşağıdaydı. Odada kendilerinden başka kimse yoktu. Evde ise bir gün öncesinden Doğan'ın eşyaları geri Pınar'ın odasına taşınmıştı. Genç adamın elbiseleri genelde odasına ilk getirildiğinde, Pınar da onları yerleştirmeye yetkin değildi. Gömlekleri ve takım elbiseleri asarken, boş odanın içinde bunların sahibine yine sarılarak yatacağını düşünürken ve garip ki içini bir mutluluk doldurmuştu. Genç kadın ya da kadın gibi rahatsız değildi. Karı koca olan iki yetişkinin aynı yatakta yatmaları bir anda kendisine çok doğal gelmişti.

Otel odasında ikisi de sessizce ve birbirlerine bakmadan uyundular. Takıları çıkarmak bile yarım saat sürdü. Pınar fermuarı indirilirken, parmak uçları sırtın pürüzsüz tenine bir linliğini utanmadan üzerinden sıyırdı ve sadece iç çamaşırı ile kaldı. Sırtı ona dönüktü. Başını hafifçe çevirdi. Gözünün ucuyla baktı. Doğan da sinirli bir tavırla gömleğinin düğmelerini çözmeye başlamıştı. Anlaşılan bu gece ikisi için de zor olacaktı.

Üzerlerine yolculuk için rahat kıyafetler geçirdiler. Önceden hazırlanmış bavulları, zaten hava alanında bekleyen özel uçaklardan çoktan yerleştirilmişti. Takıları ve gelinliği annelerine emanet eden gençler, kendilerini bekleyen büyük siyah Mercedes arabaya bindiler. Araba süslü değildi. Sessizce havaalanına gittiler. Bir görevli onların pasaportlarını kontrol ettikten sonra uçak gecenin karanlığına havalandı.

Her şey o kadar hızlı olmuştu ki, Pınar biraz şaşkındı. Özel uçağın içini incelerken gözü kocasına takıldı. Tam karşısına oturmuş, o da kendisini süzüyordu. Bu gün damatlık smokini içerisinde adam o kadar yakışıklı olmuştu ki, Pınar ona bakmaya korkmuştu. Şimdi de üzerindeki keten pantolon ve aynı tonlardaki gömleği ile çok hoştu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Paris... Daha evvel gitmiş miydin?"

"Hayır.. Sen?"

"Birkaç defa..."

Onun hangi şartlarda gittiğini merak etti. Devlet için mi? Kendi işleri için mi? Özel uçağı olduğuna göre... belki de başka bir kadınla? Hepsi de olabilirdi. Kendisini en çok rahatsız eden şey bu kadınlardı. Bu sık gitgide kendisini daha da rahatsız eder olmuştu. Daha evvel çıktığı erkekleri pek kıskanmadığını hatırladı. Aslında tek kadın olmayı severdi. Yanındaki erkeğin başka kadınlarla ilgilenmesini istemezdi. Fakat bu adamın durumu farklıydı. O asla bir kadını etkilemek için özel bir çaba harcamıyordu. Onu gören her kadının içinin yağı eriyordu. Adamın hayvani bir çekiciliği olduğu su götürmez bir gerçektir. Üstelik kendisinin de onu cinsel anlamda çekici bulması da büyük bir sorundu.

Ve bu bir aydır onu iyi biri gibi görmeye başlamıştı...

Halbuki o ahlaksız, menfaatçi, kendi arzularının peşinde olan ve şimdi de... karnındaki bebekten başka bir şey düşünmeyen bir adamdı. Ondaki hâlâ nefret ediyordu ama ufak tefek yumuşamalar da olmuyor değildi. Üstelik de ailesine karşı davranışları çok tatlıydı. Bu da bir stratejiydi elbet!

Havaalanına indikten sonra, resmi işlemlerin yapılması fazla uzun sürmemişti. Bir hafta kalacakları bu büyüklü şehirde, olabilecek en lüks odanın tutulduğunu gördü. Kral dairesi müthiş güzel, pahalı ve eski stil döşenmişti. Ağır kalın kadife perdeler, insanlarda uyumak ve seks yapmak isteği uyandırmak için tasarlanmış gibiydi.

Saat geç olmuştu. Pınar'ın gözünden uyku akıyordu ama büyük yatağa baktığında, midesini bir düğüm sarmıştı. Çekimlik gözlerle bavullarını getiren çocuğa Fransızca bir şeyler söyleyip para veren kocasına baktı. Artık onunla evliydi. Bu iri ve güçlü adam onun kocasıydı. Başka kadınların gözleriyle bile oburca yedikleri bu çekici adam, şimdi kendisine aitti. Peki, ne yapacaktı onunla? Onu istemiyordu. Bu kesindi. Ondaki nefret ederken bir ömür boyu karısı kalabileceği aklına geldi. Buna nasıl dayanırdı?

Banyoya gidip kapıyı sıkıca kapadı. Bir dış fena gelmeye başladı. Ağır gelinlik ve çok sık dans etmesi yüzünden terlemekteydi. Malzemeler el çantasının içindeydi. Onu da banyoya taşıdı. Genç adamın uzun zamandır görmediği güzelce yudum burnuna götürdü. Güzel kokuyordu. Tıraş malzemelerini alıp leşirdi. Evet, her şey tamamdı.

Yavaşça soyundu. Suyu ılık ayarlayıp altına girdi. Yavaş yavaş rahatladığını hissetti. Gergindi... Biraz sonra ne olacağını bilmiyordu. Genç adamın kocalık haklarını isteyip istememesini düşündü. Söz vermişti. İstememesi gerekiyordu. Fakağini kolayca vermek ile ona direnmek arasında ne yapardı? İstediyse Banyo lifini göğüslerinde gezdirirken, ürperdi. Gidip geliyordu. diğinde ise, bir aydır biriken bir gücün orada kendisini beklediğini hissetti. Bir erkeğin yine orasına dokunduğunu ve öptüğünü düşününce aceleyle elini çekti. Bu gece düğün gecesiydi. Toleranslı olabilir miydi? Aklından geçmiyor değildi. Ama o zaman intikam planı sekteye uğrayacaktı. Hayır, bu kadar ilerle-

Üzerine bir havluyu doladı. Dişlerini fırçaladı ve saçlarına da bir havlu sarıp banyodan çıktı. Doğan bir masanın başında bir şeyler yapıyordu. Ona bakınca gecenin bu saatinde yemek siparişi vermiş olduğunu gördü.

"Acıkırmışsındır belki?" diye mırıldandı adam. "Eminim gün boyu doğru düzgün bir şey yememişsindir?" Gözleri narin omuzlarındaydı. Sonra havlunun bile gizleyemediği incecek belinde ve düz karnunda gezindi.

"Yemedim..." dedi Pınar. "Ama aç değilim."

"Birkaç lokma yersen acıktığını fark edersin!" dedi Doğan sakince.

Pınar kızgınlıkla "Lütfen beni zorlama!" dedi. Yerdeki bavulu alıp yatağın üzerine koymak istedi. Doğan hemen kaşlarını çatıp elini uzattığı valizin sapını tuttu.

"Ağır kaldırmamalısın!" diye homurdandı. Sonra bir deste oyna tutar gibi koca valizi yatağın üzerine bırakıverdi.

"Yoksa değerli çocuğuna bir şey mi olur?" diye tersledi Pınar onu. Bunu neden yaptığını bilmiyordu. Onun yakınlığını istemiyordu ama bu bebek büyüdükçe, genç adam daha da uzaklaşmıştı. Babasıyla annesinin geldiği o sabah kendisini öptüğünden beri ne bir daha öpmüş, ne de ona sarılıp bedeninin ısınısını hissetmişti.

"Yorgunsun. Düğün gecemizde huzursuzluk çıkarma lütfen!"

"Doğru, yorgunum. Umanım sen de düğün gecemiz diye aklından saçma sapan şeyler geçirmiyorsundur?"

Adam dudaklarını sıkıp homurdandı. Neyi kastettiğini anlamıştı ama inadına sordu. "Ne gibi?"

"Seks gibi!" Donuk bir yüzle kaşlarını kaldırdı. "Biliyorsun, bu gece gerdek gecesi falan olamaz. Anlaşmamızda böyle bir şey yoktu!"

Adam ellerine ceplerine soktu. Yüzü asıktı. "Gerdek gecesiyle ilgili sözlerini gayet iyi hatırlıyorum. Meraklanma! Böyle özel bir gecede bile beni reddedeceği biliyorum!"

"Kesinlikle! Bunu unut!" Adamın bakışları üzerinde gezinince, birden göğüs uçları canlandı. Kahretsin! Ama bugün düğün geceleri idi? Neden kafası bu kadar bulanıktı? Keşke karar vermesini kolaylaştıracak bir şey olsaydı! Keşke kollarına alıp biraz ısrar etseydi! Böyle yüz yüze bakarken bile kasıklarından itibaren bir ateş başlamıştı. O kadar uzun zamandır bir erkek ona dokunmamıştı ki, heyecanlanmasını normal karşıladı. Yine de sopa gibi düz ve ruhsuz durarak adamın yüzüne baktı. "Tabii yine de sana engel olamam! Beni parayla satın almanın dışında artık resmen de senin malın oldum..." diyerek ona basit bir manevra alanı sağladı.

"Sen evliliği böyle mi görüyorsun?" diye mırıldandı adam.

"Seninle olanı böyle görüyorum!" dedi Pınar inatla.

"Erdem ile evlenseydin daha mı mutlu olacaktın? Onun kollarında böyle kupkuru durmazdın herhalde?"

"O ne istediğini bilen nazik bir erikti. Benim için her şeyi yapmaya zorla bir şey istemedi. Cinsel tecrübesini benim için kullanmaya kalkmadı. Aptallık etmiş gibi Kalkıştırdı diğer beşli onurda da yatağım..." Bu resmen yalandı. Fakat Doğan'ın bilmediği bir şey verirdim!"

Doğan canı sıkılan bir halde homurdandı. "İhtikam senin sonu yok... değil mi?"

Pınar haz dolu ve acıacı bir bakış attı. Dudakları kızarmıştı. "Kesinlikle... Bana bulduğuna çok pişman olacaksın!" Genç adamın gerginliği yüzüne de yansımıştı. Pınar yeşil gözlerine bakarken neredeyse vazgeçecekti. Ama öyle yaparsa ihtikam almayacaktı ki? Bu evliliği ona zehir etmeye kararlıydı. Onu tutulmalı ama karsısına dokunamamalıydı. "Yatabilir miyim artık? Çok yorgunum..."

"Elbette!"

Pınar iri gözlerini kaçırdı. Onun sesindeki sertliği hissetmişti. Şimdi onu kaybetmekle kendisini gurursuz bir fahişe gibi hissetme düşüncesi arasında gidip geliyordu. Tüm istediği onu üzmek, onu incitmek olmasına rağmen onu kaybetme düşüncesi de yüreğine bıçak gibi batıyordu. Biliyordu ki onu şimdi de reddederse, adam son bir ayda olduğu gibi ne sarılacak, ne de öpmek isteyecekti. Bu fena bir fikir gibi durmuyordu ama kadınınsı tarafı bu yakınlığı özlüyordu. Balayını geçirecekleri bir haftanın hiç zevkli olmayacağı açıktı. Gündüz turistik yerleri gezerken, yanında koruma gibi duran bir adam olması hiç zevk veremeyecekti.

Doğan dönüp banyoya girdi. Bir dakika sonra Pınar onun da duş aldığını duydu. Valizdeki eşyaları yerleştirirken hâlâ aklı karıştı. Boşalmış valizi dolabın içine koydu ve kararsızca geceliğine baktı. Sonra havlularını bir kenara bırakıp geceliğini başından geçirdi. Saydam kırmızı kumaşı, içini olduğu gibi gösteriyordu. Bu incecik kumaş parçası haricinde, çınlıplak yatağa girdi. Örtüyü iyice üzerine çekti. Örtünün bir kenarı çenesinin

altından çıktı. Kararını vermişti. O sevişmek için birazcık bile sesler etse sesini çıkarmayacaktı.

Birkaç dakika sonra Doğan içeriye girdi. Beline sardığı havlu hariç çıplaktı. Siyah saçları yeni kurulandığı için dağılmıştı. Nemli nemli duruyor ve odanın loş ışığında simsiyah parlıyordu. Pınar elinde olmadan bir Amerikan güreşçisi gibi olan geniş, kaslı göğsünü süzdü. Boğum boğum kaslarla kaplı göğsünü... Seksi tüyler, havlunun altındaki kabanklığa kadar iniyordu. Nabızı hızlandı. Kuruyan dudaklarını yaladı. Adam ona dokunmayalı çok olmuştu...

Bir ay uzun zamandı. O başka kadınlarla birlikte olmuş muydu acaba? İhtimal olmuştu. Oteldeki o güzel kadını hatırladı. Ona o saçma izni neden vermişti ki? Artık başka kadınlarla birlikte olmasını istemediğini, onu kıskandığını nasıl söyleyecekti? Arsız bir çocuk gibi elindeki oyuncakını kısıyordu. Hiç değer vermediği, sürekli tekme atıp hor kullandığı oyuncakını... Ama elinde değildi işte! Ondan bu kadar nefret edeceğine... Ama her kadının gözünü oyacak kadar da onu kıskanıyordu.

Genç adam onun uyanık olduğunu biliyordu. Mazbut bir bakire gibi örtüyü üzerine çekmişti. Buna şaşırmadı. Birçok defa sevişmiş olmalarına rağmen genç kadın hiçbir zaman kendisini tamamen vermemişti. Her seferinde utangaç bir kız gibi davranmıştı. En heyecanlı sevişmelerinden sonra bile kendi kabuğuna çekilmişti. Bu artık Doğan'ın şevkini kınıyor, onu ruhen yoruyordu.

"Uyumadın mı? Yorgun olduğunu sanıyordum?" dedi alaycı bir sesle. Belindeki havluyu çekti ve Pınar'ın havlularının yanına fırlattı. Üzerine temiz bir iç çamaşını geçirdi. Lambayı kapatıp usulca örtünün altına girdi.

"Yorgunum..." diye onayladı genç kadın isteksizce. "Ama seni bekliyordum!"

Doğan yastığını düzeltirken duraksadı. Sonra umutsuzca bir sesle sordu. "Neden?"

"Ben... haklı olduğunu düşündüm!" diye fısıldadı.

"Hangi konuda?"

"İlk gecemiz konusunda!"

Doğan alayla güldü. "Ne o? Yoksa bana acınmaya mı başladın? Pınar dişlerini sıkı. Ne kadar zor bir şey yapmaya çalışıyorsun anlamıyor muydu bu adam? "Önümde yığılıp düşen bir ne sana acırım, ne de senin için üzülürüm?"

Adam başını yastığa yaslayıp sırt üstü uzandı. Örtünün çöğünü ortmüştü. Hareketli Paris gecesi sona ermesine rağmen kadının ışıklı yataklarını yeterince aydınlatıyordu.

"Bunu biliyorum zaten!" dedi Doğan gözlerini kapatarak. Sonra donuk bir sesle ekledi. "İyi geceler..."

Pınar sırt üstü yatmaktan vazgeçerek ona döndü. İnatçı, asik men geri adım atmıyacağını biliyordu ama böyle ruhsuz davranacağını da düşünmemişti. Keşke o son sözleri söylemeseydi. Fakat söz konusu bu adam olunca, ne yapmak istediklerini yapabiliyor, ne de düşündüklerini söyleyebiliyordu. Tamamen anlamlı davranışlara ve isteklere sahip olmuştu.

"Uyuma!" diye çocuk gibi homurdandı. Adamın kılı bile kıpırdamamıştı. "Bir anlaşma yapabiliriz..." dedi çıplak göğsünü süzerken. O kadar iriydi ki, neredeyse Pınar'ın iki katıydı.

Genç adam sıkıntıyla kıpırdadı. Gözlerini açmadan "Ne anlaşması?" diye sordu.

"Gündüzleri beni gezdirip mutlu edersen... geceleri... karınmış gibi davranabilirim!"

"Sen karımsın zaten!" diye homurdandı adam.

"Evet... ama... Anla işte! Balayımı senin asık suratınla geçiremem!"

"Bu ne demek?"

"Çocuk gibisin! Dinle! Balayımızda barış yapalım... Fakat yanlış anlama olmasın! Bir süreliğine iki arkadaş gibi olabiliriz... Bana araba sürmeyi öğrettiğin zamanki gibi! Takdir edersin ki bu bir hafta diğer türlü çok sıkıcı geçecek."

"Üzülme! Geçmemesini sağlayacağım. Uyu şimdi!"

"Yarın surat asacak mısın?"

"Uyu dedim..."

Pınar göğüs uçlarındaki kıpırdanmaya engel olamıyordu. Kollarını çarşafın altında kalan kabarıkliğa dikmişti. Doğan sanki onun nereye baktığını anlamış gibi yataкта kıpırdanıp sırtını ona döndü.

Pınar içinde yükselmeye başlayan istek ve öfke ile kaldı. Sonra kızgınlıkla o da sırtını döndü. Aksilik ya! Uykusu da kaçmıştı. Üstelik de o kadar yorgun olmasına rağmen! Uyanık kaldığı süre içinde, kocasının da uyumadığını biliyordu. Ruh-suz herif onu arzuladığını biliyordu ve bilerek eziyet ediyordu. Eğer yalvarmasını istiyorsa avucunu yalardı. Hiç istemediği bir adamın kollarında uzun süre geçirmiş, onun çocuğuna hamile kalmış ve üstelik de evlenmek zorunda kalmıştı. Azıcık naz yapmak hakkı değil miydi?

Yanağında bir ıslaklık hissedince, şaşkınlıkla elini kaldırdı. Buna inanamıyordu! Parmak uçlarındakinin gözyaşı olduğuna inanamıyordu. O zaman anladı ki, bu yaptığı doğru değildi! Gerçekten de bir kadın olarak düğün gecesinin böyle olmasını istemezdi. Evet, baştan onunla sevişmek istemediğini düşünüyordu ama şimdi iş değişmişti. O harika bedeninin yanında çınlı çıplak yattığını düşündükçe midesi kasılıyordu.

"Ondan nefret edeceğim..." diye yemin etti. "Ondan ölünceye kadar nefret edeceğim!"

YIRMI BİRİNCİ BÖLÜM

Paris günleri sandığı kadar kötü geçmedi. Doğan müzeyi iyi biliyordu ve oldukça iyi Fransızca ve İngilizce konuşuyordu. Pınar ise iyi İngilizce bilirdi. Şehrin her yerinde bu dili bilen insanlar vardı. Bu yüzden insanlarla anlaşmak için hiç zorluk çekmediler.

Kocası her günü değişik bir aktiviteye ayırmıştı.

İlk gün Louvre Müzesi'ne gittiler. Kahvaltıdan hemen sonra çıkmışlardı ve genç adam müzeyi gezmenin tüm gün sürebileceğini söylüyordu. Sabah kalktıklarında Doğan hiçbir şey olmamış gibi davranınca, Pınar da öyle davranmaya karar vermişti. Bir taksile müzeye gitmeleri fazla vakitlerini almazdı. Etrafta kıkırtı çok kalabalıktı. Âşıklar kentinde herkes el ele kol kola geziyordu. Onlar hariç... Arabadan inerken Doğan onun elini kibarca tutmuş, hazırlıksız yakalanan Pınar ürkmüştü. Gösterdiği tepki aslında nefretten kaynaklanmıyordu. Bir küfür savuran genç adam ise elini hemen geri çekmiş ve bir daha da ona dokunmamıştı.

Louvre Müzesi, şehrin merkezinde Seine Nehri'nin sağ yakasıyla şehrin ünlü yerlerinden birisi olan Rivoli Caddesi arasındaydı. Uzaktan bile ihtişamı belli oluyordu. Müzeye yeni eklenmiş olan inanılmaz büyük, piramit şeklinde cam bir girişten girdiler. Her şey hayal gibiydi. Pınar adamın soğukluğunu unutmaya çalışarak, yavaş yavaş gezdi. Elinde, girişten aldığı tanıtım broşürü vardı. O ünlü tabloların da çoğunu gördü. Özellikle Mona Lisa tablosu onu büyülemişti. Silahlı güvenlik ve kalın cam arkasındaki tablo çok korunaklı duruyordu.

"Büyük ihtimalle kopyasıdır..." diye mırıldandı Doğan.

Pınar da o sırada onun hemen yanındaki sarışın fıstığın tabloya değil de neden adama baktığını merak ediyor ve o sırada düşünüyordu. Fransız erkekleri de yakışıklıydı ama bu yosma demek ki onu daha çekici bulmuş olmalıydı. Neredeyse göğüslerini yandan adama değdirecekti.

Huysuzlanarak tablonun önünden ayrıldı. Yeteri kadar inceleyememişti bile! Yan taraftaki diğer eserlere doğru yürürken, kocası da durumdan habersiz onu takip etti.

Dört katlı binanın sadece iki katında gezilebiliyordu. Fakat zaten o kadar çok yorulmuştu ki, olsa bile iki kat daha gezecek hali kalmamıştı. Burada fotoğraf çekilmesine izin vermemeleri çok kötüydü.

Gezi bittiğinde Pınar da bitmişti. Müzenin hemen dışında bir kafede oturup azıcık dinlendiler ve gelen geçeni seyrettiler. Sonra akşam yemeğini güzel bir Fransız lokantasında yediler. Genç adam onu Eyfel Kulesine götürdü. Gece bir harikaydı. Ertesi gün gündüz vakti de gelmişlerdi. Gündüz ise Eyfel kulesi bir başka güzel ve haşmetliydi.

Versay Sarayı, Orsay müzesi, Moulen Rouge ve daha o kadar çok gezilecek yer vardı ki... Champs Elysées upuzun bir bulvardı. Pınar onun dünyanın en uzun bulvarı olduğunu öğrendi. Burada akşamüstleri yürüyüş yapmak, lüks butiklerde ve dükkanlarda gezmek çok hoştu. Hayal gibi günlerdi. Yiyecekler de çok güzeldi ve su gibi para harcıyorlardı. Seine Nehri'nde içip geziyorlardı ve su gibi para harcıyorlardı. Seine Nehri'nde tekneyle gezdiler. Bol bol fotoğraf çektiler. Fakat fotoğrafların çoğunda Pınar tek başınaydı. Birlikte çekildikleri ki fotoğrafların hiçbiri yoktu. Pınar gerçekten de ileriki günlerde bu güzel resimlere bakarak yaşadığı güzel günlerin tadını sık sık hatırlayacaktı. Ama geceleri değil...

Aynı odada kalan ama ayrı yataklarda yatan iki yabancıydılar. Genç adam artık süit odanın içinde bulunan diğer yatakta yatıyordu. İlk gece hariç hep o yatakta yatmıştı.

Birbirlerine hiç dokunmamak için azami gayret gösteriyorlardı. Genç kadın bundan memnundu. En azından öyle olduğunu telkin ediyordu. Balayında bir başlarına kalmaları iyi

olmamıştı. Bu esmer zorba her geçen gün daha arvinin gülmeye başlıyordu. Ufak tefek şeyler dışında artık zorba da değildi. Bu kişi kadar kendisini zorlamıyor, dalga geçmiyor veya oranın burasını mıcıkklamaya uğraşmıyordu. Öpüşme işi ne kadar bitmişti. Gezdikleri sürece sağda solda mutlu turistlerin kadınlarıyla öpüşüklerini görmek mümkündü. Aşklar kenti kadınları uygundu. Birçok kadın kocası veya sevgilisi tarafından arzuyla öpülürken, buna alışıık olanlar hafif bir gülümsemeye bu kadar Geldiklerinden beri Doğan onu öpmeye ve hatta sarılmaya başlamamıştı. Aşkların yürüdüğü yollarda giderken kolunu omzuna atmaya çalışmamış ya da beline dolanmamıştı.

Sadece son gün, Eurodisney'e gittiklerinde, aralarında ufak bir yakınlık oluştu. Karayıp Korsanları'nu izlerken ve Frontierland'da bir maden trenine binip madenlerde ve köprülerde gezerken, Pınar ona gereğinden fazla sokulmuştu. Gözleri parlıyordu ve mutluydu. Anlamsız derecede mutluydu. Disney kahramanlarını izlerken de çok gülmüştü ve bir an adamın koluna girip komik bir şey göstermişti. Tek yakınlıkları buydu. Fakat gülümsemesi ondan aynı yakınlığı alamayınca solup gitmişti.

Gece olduğunda ise, uçakları dönüş için onları bekliyordu.

Dönüş yolunda artık aşırı yorgunluktan uyuklamaya başlamıştı. Karşısındaki koltukta, ayaklarını rahatça uzatmış oturan adam ise camdan dışarıya bakıyordu. Biraz ileride yatak şeklinde bir koltuk olmasına rağmen esneyerek yerinden kalktı ve Doğan'ın yanına oturdu. Genç adam bir an için şaşırmıştı. Sevişmedikleri için küsmeyen, su gibi para harcayan, her günün eğlenceli geçmesi için uğraşan adamın kolları arasına yerleşti ince bedenini... Ona öyle bir sokuldu ki, genç adam mecburen kolunu kaldırdı. Pınar omzuna atılan kolun rahatlığı altında önce onun yanağına bir öpücük kondurdu ve sonra başını geniş göğsüne yaslarken "Teşekkür ederim..." dedi.

Gözlerini yumarken çocuk gibi sıcak bedene yerleşti. "Çok güzeldi!"

Yol boyunca uyuduğunu hatırlıyordu. Uçağın inişi sırasında Doğan onu uyandırdı ve emniyet kemerini bağladı. Uykusunu alamamıştı Pınar. Eve giderken de onları havaalanında karşılayan arabanın arka koltuğunda başını adama yaslayıp uyukladı. Biraz da bebek böyle yapıyordu. Artık eskisinden çok uyumak istediğini fark etmişti. Sabahları kalkmak balayında bile zor geliyordu.

Eve geldiklerinde, saat biri geçmişti. Arabadan çıkarıldığını ve güçlü kollar tarafından kucaklandığını fark etti. Gülümseyerek yüzünü sıcak erkeksi boyna gömdü.

Herkes uyanıktı. Ayşe Hanım, Nadir Bey ve hatta Doğan'ın annesi! Doğan kapıda bekleyen annesine göz kıptı. Süheyla Hanım yatmamış, onların gelmesini beklemişti. Gözleri sevgiyle ve rum yatmamış, onların gelmesini beklemişti. Gözleri sevgiyle ve rum yatmamış, onların gelmesini beklemişti. Gözleri sevgiyle ve rum yatmamış, onların gelmesini beklemişti. Gözleri sevgiyle ve rum yatmamış, onların gelmesini beklemişti.

"Çok yoruldu..." diye mırıldandı Doğan. "Siz de bekleme-seyediniz keşke! Saat geç oldu. Hadi yatın artık..."

Yanından geçerken eğilip annesinin mis kokulu yanağın-dan öptü. "Peki, iyi geceler..." diye fısıldadı kadın.

Doğan herkese gülümseyerek iyi geceler diledi ve karısını hiç ağırlığı yokmuş gibi, eskiden paylaştıkları yatak odasına götürdü. Arkasından gelen Nadir Bey gelip elindeki iki iri valizi yere bırakmış ve sessizce gitmişti.

Genç adam bir an kollarında yatan kadını süzdü. Uzun kirpikleri yanaklarını gölgeleyecek kadar gürdü. Pürüzsüz teninde her zaman öfkeyle ve bazen de donuk donuk parlayan gözleri şimdi kapalıydı. Normalden kırmızı dudakları gevşemiş, nefretin dışında bir duyguyla yumuşamıştı. Genç adam Paris'te geçen günler içinde onunla kısmen de olsa bir yakınlık kurduklarını düşünüyordu. Pınar aralarındaki mesafeyi biraz azaltmıştı. Eskisi kadar nefret dolu değildi. Fakat hâlâ mesafeliydi. Yıkamayacağı kadar dik bir duvar ikisinin arasında duruyordu. İşin doğrusu artık yıkmak istediğinden de emin değildi.

Galiba artık sadece çocuğuna konsantre olup bu dünya gibi kadından ümidini kesmeliydi.

Onu yatağa yatırıp ipekli bluzunun düğmelerini çindi. Hafif kaldırıp omuzlarından sıyırmaya çalıştı. Pınar farkında olmadı. Ona yardımcı olmuştu. Gözleri pahalı iç çamaşırın ipini kontrol etmeye çalışarak bakışlarını kaçırdı.

Pantolonunu çıkarmak daha zordu ama Pınar kalkalardı. Varlaştırmış karnına kaydı. Orada kendi bebeği duruyordu. Her ikisine karşı sevgiyle doldu. Pınar bu sevgiyi hissetmiş gibi gülümsedi. Sonra kocaman yatağın içinde döndü ve yüzüne güzelce bir kenara koydu. İnce örtüyü de çekip karnısına kadar örttü.

Yatmadan önce balkona çıkıp rahat koltuklardan birisine oturdu ve dalgın dalgın etrafını seyretti. Hiç uykusu yoktu.

Uzun süre sonra Pınar uyandığında, kendisini önce Paris'te oteldeki yatakta sanmıştı. Sabah olmuştu bile! Gerinerek döndü. Kolumu yana attı. Eli iri bir gövdeye denk gelince hemen uykusu açıldı. Aceleyle elini çekti. Artık Paris'te olmadıklarını anlamıştı. Gözlerini araladı. Doğan yüzü ona dönük bir halde yatıyordu. İfadesi daha yumuşaktı. Sakalları uzamış, gür saçları karışmıştı. Birkaç saniye yüzünü seyretti.

Gece buraya nasıl geldiğini tam hatırlamıyordu. Tüm hayatının yorgunluğu üzerine çökmüştü. Yol boyu uyuklamıştı demek ki? Üzerinde sadece iç çamaşırları olduğunu hissetti. Kendisini buraya kadar taşıyıp soyan Doğan olmalıydı. Onları bile hatırlamıyordu.

Midesindeki ani bulantı ile irkildi. Demek başlıyordu? Geç bile kalmıştı. Çok şiddetli değildi. Biraz sırt üstü yatınca geçti. Acele etmeden yataktan çıktı. Banyoya gidip güzelce duş aldı ve adamı uyandırmadan aşağıya indi.

Mutfakta Ayşe Hanım ve yardımcı kızlardan ikisi bir şey bile uğraşıyordu. Gülümseyerek onlara günaydın dedi. Ayşe Hanım onu kucaklamıştı.

"Akşam nasıl geldiğimizi bile hatırlamıyorum..." dedi keyifle. "Doğan seni kucaklamıştı. Bebek gibi uyuyordun!" dedi kadın da gülümseyerek. "Anlaşılan yorucu bir tatildi?.."

Onun ne ima ettiğini tam çıkaramayan Pınar, hafif kızarak onayladı. "Evet... Çok güzeldi. Bir sürü resim çektik. Öğleden sonra bilgisayarda gösteririm size..." Ekmekliğe gidip bir parça bayat ekmek aradı. Sonra bulamayınca bir ekmeğin köşesini kopardı.

"Acıktın mı? Hemen bir şeyler hazırlayayım mı sana?" diye sordu Ayşe Hanım sevgiyle. "Daha kimse kalkmadığı için hazırlık yapmamıştım."

"Yok... Sanırım mide bulantılarım başladı." Ekmeğinden bir parça ısırıldı.

Kadın anlayışla onayladı. "Şiddetli miydi?"

"Fazla değil..."

"Doğan'a söyle, bunun için ilaç alsın sana!"

"Ama ben ilaç kullanmak istemiyorum. Bebek için zararlı değil mi?" diye sordu saf bir sesle.

Kadın omuz silkti. "Sanırım alabileceğin zararsız bir şeyler vardır."

"Neyse, ben yine de böyle idare ederim. Zaten bu ilk kez oldu. Hep olacak diye bir şey yok ya. Bu ekmek de iyi geldi."

Bir süre mutfakta takılıp onların çalışmalarını izlerken, kendisi yokken neler olduğunu dinledi. Süheyla Hanım da o ara gülümseyerek içeriye girmiş ve gelinini öpmüştü. Pınar heyecanla onlara Paris'te gördüklerini anlattı.

Kahvaltı masasının hazırlanmasına yardım etmek istemişti ama buna kesinlikle izin verilmedi. Artık hamile olduğu için bebeğe daha çok dikkat etmesini ve düşük yapmaması için ağır işlerden uzak durmasını söylediler. Böylece Pınar bir süre

[illegible]

İçinde anlayamadığı bir sızıyla, elinde ekmegi, böylece kaldı. Daha eve geldikleri ilk gün mü? "Nereye gidiyorsun?" diye sordu şaşkın bir sesle.

"Ama daha yeni geldik?"

Pınar yağ sürdüğü ekmeği bıraktı. Umursamazca davranmaya çalıştı. Çay bardağının içindeki kaşığı tuttu ve sınırdan geçtiğini gizlemeye çalışarak çayını karıştırdı. Şeker atmadığını unutmuştu.

"On güne kadar..."

FATİH MURAT ARSAL

Hepsi bu kadar!... Nadir Bey ne birikte arabasına uğurlarken bir parçası da sanki onunla gidiyordu. Çığır gibi ürktü bu düşünceden. Bu son bir haftada aralarında oturma arkadaşlığının etkisi olmalıydı. Ona bağlanmaması gerektiğini biliyordu. Gittiği için sevindiğini telkin etti kendisine. Neticede o halâ nefret ettiği adamdı.

Ogudince, genç kadın haftanın aslında ne kadar uzun olduğunu hissetti. İlk gün Paris'ten aldığı hediyeleri dağıttı.

Natalia ile birkaç gün buluşup havuzda yüzmüşlerdi. Genç kadının çocukları görmeyeli sanki daha da büyümüştü. Düğünün güzelliği üzerine konuştuktan sonra sık sık ne kadar güzelleştikinden bahsediyordu. Bir gün Pınar minicik göbeğine bakarken gülümsemişti. Hamileliğin onu güzelleştirdiğine inanamıyordu. Bunu söyleyen en yakın arkadaşıydı.

"Bu mümkün değil!" demişti ona. "İleride daha da güzel olacağım."

"Boş versene! Şu gözlerine bir bakarsan! Piri piri yanıyor rına kan gelmiş! Seni tanıdığımdan da güzelim şu an! Çabuk sevgiyle bakıyor! Aşk insanı işte böyle güzelleştirir!"

"Aşk... mu?" diye duraklayarak sordu.

"Evet... Elbette! Boşuna gizlemeye uğraşma! Utanacak bir şey değil! Doğan'a aşık olduğun her halinden belli! Bu çok güzel! Başta biraz şüphelerim vardı ama..."

Gözü ileriden gelen uzun birine takılınca susmuştu. Pinar da gelene bakmıştı. Birden kalbi deli gibi atmaya başlamıştı. Sonra hayal kırıklığı ile üzerindeki bacaklarını irtelen havayı düzeltmişti. Gelen Doğan değil Tamer'di. Neredeyse aynı teni bel yürüyüşe ve çekiciliğe sahipti. Fakat ta bir kilometre mesafeden bile artık kocasını tanırdı. Üstelik Doğan'ın gelmesine henüz üç gün vardı. Koskoca üç gün...

Mide bulantıları sandığı kadar ağır geçmiyordu. Her zaman yatak odasında bulundurduğu krakerle, bulantıyı hemen azaltıyordu. Fazla yağlı ve kızarmış şeyler de yemediği için rahattı. Fakat her geçen gün göğüslerinin olgunlaşmasına sevinmeden edemiyordu. Doğan Bey artık küçük memelerini görünce fazla dalga geçemeyecekti. Tabii görebilirse?.. Neler düşünüyordu böyle? Haftalardır seks yapmadıkları için kudurmaya başlamış olmalıydı. Neredeyse her gece adamı ve onun okşamalarını hayal etmeye başlamıştı. Ellerinin önce göğüslerinde yollar gibi gezindiğini ve dudaklarının da uçlarını koparıncasına emdiğini hayal ediyordu. Sonra o sersemletici dudakların bir kez daha göbeğine ve kasıklarına, karşı koyulamaz bir ağırlıkla indiğini düşünüyordu. Bazen kasıkları bu hayal ile sızlıyordu.

Bir seferinde hayalindeki adamı Erdem'le değiştirmeyi düşünmüştü. Sonra sanki birisi tecavüz ediyormuş gibi yan dönmüş ve ayaklarını karnına çekmişti. Bu düşünceden hiç hoşlanmamıştı. Erdem artık ona hiçbir şey ifade etmiyordu.

Doğan onu, on gün içinde sadece bir defa aramıştı. Ekranında onun numarasını gördüğünde, dönmesine sadece iki gün vardı.

Sakin bir tavırla telefonu açtı. Aslında hiç aramadığı için ona çok kızgındı.

"Alo?" dedi soğuk bir sesle.

"Pinar, benim Doğan!"

"Biliyorum... Ne istiyorsun Doğan?" dedi aynı soğuklukla.

"İnsan kocasına böyle mi davranır?" Sesinde tatlı bir alay vardı ama Pinar onun erkeksi sesine kanmayacaktı.

"İnsan kansını sekiz gün sonra mu arar?" dedi aynı inatçı bir soğuklukla. "Oysa anneni en az iki günde bir arıyorsun?"

Adamın güldüğünü duydu. Hafif bir gülüştü ama Pinar'ın daha da kızmasını sağlamıştı.

"Benimle konuşmak isteyeceğini düşünemedim..." dedi adam dürüstçe. "İzlenimlerim o yöneydi!"

"İyi ya! Konuşmak istemiyorum zaten? Ama aradığına göre bir şey olmalı? Benden ne istiyorsun bakalım çocuğumun babası?"

Adam yine güldü. Genç kadın onun gözlerinin yemyeşil parladığına emindi.

"Sadece çocuğumun annesinin sesini duymak istemiş olmaz mıyım?"

"Benden borç para isteseydin sana daha çok inanırdım? Ne oldu? Ne istiyorsun?"

"Yarın için bir jinekologdan yer ayırttım. Ona gidip görünmeni istiyorum. Çok iyi bir doktordur. Bundan sonra en az ayda bir gidip kontrol olsan iyi olur. Bulantıların nasıl?"

"Bulantım olduğunu nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte!"

"Annen söylemiştir herhalde? Bak Doğan... Doktora neden gitmem gerekiyor? Her şey normal?"

"Senin için!"

"Bebek için değil yani?"

"Onun için de tabii... Sorun şu ki ben beş güne kadar daha gelemeyeceğim. Ama Nadir Bey bu gece dönüyor. O seni yarın

doktora götürecekt. Sonra seninle Ankara'da buluşacağız. Zaman kaybetmemiş oluruz."

Pınar sessiz kaldı bir an. Sonra sesindeki gürültüye karşı meye çalıştı. "Daha mı geç geleceğimi dedin?"

"Evet..."

"O zaman Nadir Abi de kalsın yanıda..."

"Neden?"

"Çünkü silahı yanında yoktu. Ona silahını neden yanına almadığını diyebilir miydi? Oradaki tek korumasının Nadir Bey olduğunu bilirken, silahsız bir başına olması doğru muydu? Ya bii ki bir şey demedi. Diyemedi... En azından bu şekilde..."

"Ben doktora annenle gidebilirim. Onu göndermene gerek yok!" dedi sakince. "Çocuk yapmayı bildiğine göre, onu korumasını da bilirim!"

"Onu istemesen de mi?..."

"Evet... Bebeği istemiyorum ama korkmanı gerektirecek bir şey yapmam. Ben de sözlerimi tutarım!"

Yine de adamı ikna edememişti. "Nadir Bey geliyor!" dedi Doğan sertçe. "Ankara'da görüşürüz!"

Pınar öfkeyle dişlerini sıkıp telefonu oturduğu koltuğa attı. Bu adam neden onu bu kadar kızdıyordu? Onu hatırladıkça içi doluyordu. Dişlerini hep böyle sıkmak istiyordu. Çiğerlerini dolduran korkunç baskıyı derin bir üflemeyle atmak ve düşüncelerinde yer eden bu adamı unutmak istiyordu. Ah... Onun hayatından bir çıkabilseydi... Yeniden özgürlüğüne bir kavuşabilseydi! Doğan yumuşamıştı biraz ama bu tamamen görünmeydi. O hâlâ ilk gün karşılaştığı ve acımasızca bekâretini alan sert adamdı. Gözleri gülüyordu, dudakları gülüyordu belki aramamıştı ki kalbi hâlâ taş gibiydi.

Gerçekten de ertesi gün sabah erkenden Nadir Bey geldi. Özel uçak ile gelmişti. Doğan'dan hepsine selam söyleyip öğlen hazır olması için Pınar'a hatırlatma yaptı. Sonra karısına sarıldı. Bu yaşlarına rağmen Nadir Bey ile karısının birbirleriyle kucaklaşması çok özeldi. Onların birbirlerini bu kadar sevgisine daha

önce hiç dikkat etmeyen Pınar, gülümsedi. Demek aşk her yaşta gelirdi! On gün bu çifte belli ki çok uzun gelmişti. Zaten Ayşe Hanım'ın kocasıyla her telefon konuşmasından sonra özlemle kucakması da dikkatini çekmişti. Neredeyse son üç gündür bu yüzden kadınla sürekli dalga geçiyordu.

Süheyla Hanım da doktora gelmek istiyordu. Öğlen gittikleri kadın doktor, ultrasonda yapılan bir muayenenin ardından durumun iyi olduğunu söyledi. Çocuğun cinsiyetini bilmiyordu. Fakat Pınar ekranda bebeğin minik kalp atışlarını görmüştü. İçi sıkıntı ve mutluluk arasında gidip gelmişti. Sevmeyen bir adamdan bebeği olacağı düşüncesi belki korkunç bir sıkıntıydı. Fakat asıl sıkıntısı bu değildi. Henüz bunu kendisine bile itiraf etmeye çekiniyordu.

Kocasıyla Ankara'da buluşmayı kararlaştırdıkları gün, akşamı doğru, özel uçağın içindeydi. Doğan çoktan Ankara'ya varmış, uçak onu bıraktıktan sonra İzmir'e gelip onları almıştı. Pınar söz verdiği gibi Süheyla Hanım'ın da gelmesini istemişti. İki kadın biraz konuşarak biraz da camdan dışarıyı seyrederek yolculuğu tamamladılar. Zaten kalktıklarıyla indikleri bir olmuştu.

Resmi işlemlerden geçerek onları bekleyen özel aracın bulunduğu yere gittiler. Nadir Bey eşyaları yerleştirirken etrafta Doğan'ı göremediler. Bunun üzerine Nadir Bey açıkladı. "Doğan bir toplantıdaydı. Telefon açıp yetişemeyeceğini bildirdi bana. Özür diledi ama otelde sizi karşılayacakmış... Ben de şimdi İzmir'e döneceğim."

Büyük Mercedes onları otelin girişine bıraktıktan sonra gitti. Genç kadın kocasını yüzlerce kişi içinde bile tanırdı. Ankara Hilton otelinin girişinde, etrafına göz atması yetti. Uzun ve güçlü fiziğiyle onlara doğru geliyordu. Her zamanki gibi şık bir takım elbise yerine üzerinde siyah bir keten pantolon ile beyaz bir gömlek vardı. Kahretsin! Çok yakışıklıydı! Henüz duş aldığı belliydi. Sıcağa rağmen nemli saçları ve kaslı bedeniyle çok çekici gözüküyordu.

Önce annesini yanağından öptü. Sonra döndü ve kimseyi alımdan karısının beline yumuşakça sarıldı ve Pınar'ın

güçlüğüne acımadan dudaklarından işti. Gülen dilini
ama ateşli bir öpücükte. Pınarın aklı karıştı. Göz
gözlerini kırptırarak onun vücut yüzüne baktı. Y
fil suçlar bir ifade vardı.

'Üzgünüm...' diye geçirdi genç adam içinden. 'Ya
sın ki kendimi tutamadım.'

"Gelin size odalarımızı göstereyim!" dedi bu kez Mustafa. Asanlar ile çıkarken pek konuşmadılar. Dogan önce aramaya başladı. Odayı gösterdi. Bir ihtiyacı olup olmadığını sordu. Su içim yemeği için sekizde kapısını çeceklerini söyledi. Sonra saat yedi bile olmamıştı.

Kendi odalarına girdiklerinde, genç adam valizleri taşıyan
çocuğa bir miktar para verdi. Sonra kapıyı kapatıp lanet
döndü. İlk kez bu kadar uzun süre ayrı kalışlarında Fırat'ın
özlemiş olabileceğini asla kabul etmiyordu. Yine de genç kızı
sına bakarken, içinde adlandıramadığı bir duygu yükseliş
ruyordu. Sonra kendisini toplayıp soğuk olmasına rağmen
sesle konuştu.

"Beni öyle öpmen çok ayıptı!"

"Evet... Çok güzeldin. Dayanamadım."

Pınar omuz silkti. Oysa kalbi pır pır atıyordu. Demek onu güzel bulmuştu? Dönüp büyük lüks odada gözlerini gezirdi. Gözlerindeki bakışı gizlemeye çalışıyordu. O da onu çok yakışıklı bulmuştu ama kalkıp da üstüne atlamış mıydı? Üstelik de bunu şu anda o kadar istiyorken? Kesin olan bir şey vardı ki, artık adamı cinsel olarak çok çekici buluyordu. O küçük küçük şüpheler belki Doğan'a bir şey ifade etmemiş olabilirdi ama ne yazık ki kendi içinde müthiş bir ateş tutuşturmuştu. Şu anda her yanı yanıyordu. Asansörde beline sarılan adamın üzerine atlamak için kendisini zor tutmuştu.

Birkaç adım atarak odada gezindi. Etrafını seyrediyormuş gibi yaparak kocasının önüne kadar geldi.

"O halde..." dedi meydan okuyan bir tavırla. Sesinin titrek çıkmaması için uğraş veriyordu. Ya da fazla arzulu... Sonra onun tam önünde durdu ve dönüp menekşe rengi gözlerinin

...yüzümlüğüyle adama baktı. "Bunu bir daha yaparsan yarın seni gözümün altına alırım..." diye fısıldadı.

Genç adam haftalardır kendisine dokunmadığı gibi ateşli bir bakışlardan çok uzak, masum bir öpücük bile vermemişti. Pansiyonlusu gözlerle ona bakıyordu. Suratı düşünceliydi. P

"Göğün kışkı gözleri... " dedi genç adam düşünceli bir sesle. "Böylece... belki ben de... karşılık verebilirim" dedi usulca. Hafifçe sokuldu. Doğrudan gözlerinin içine baktı. Anlamamış olamazdı! İki iri el hâlâ incecik olan bedeni saran sesini çıkarmadı. Yumuşakça ona çekilince, hiç emmeden sokuldu. Göğüsleri onun sert göğsüne hafifçe değince içinde bir ürperti baş gösterdi. "Tabii beni gerçekten görmek istiyorsan?.." diye ekleyerek onu biraz daha dürtükledi. "...mek mi?" dedi genç adam düşünceli bir sesle. "Ne ka-

"İstemek mi?" dedi genç adamı düşünceli bir sesle. "Ne kadar istediğini bilemezsin..." Gözlerini biraz daha kısıp merakla sordu. "Şimdi yapsam sorun olur mu?"

"Sa...sanmam!" diye heyecanla kekeledi Pınar. Neden bu adamı yönlendirirken bu kadar zorluk çekiyordu? Derin bir nefes aldı. Burnundan içeriye giren erkeksi koku, tüm hücrelerini doldurmuştu. Neler oluyordu ona böyle? Artık saklamanın hiç anlamı yoktu. Onu çılgın gibi istiyordu. Vücudunda kadının diye bağırın her zerre, Doğan'ın dokunuşlarına, öpüşlerine ihtiyaç duyuyordu.

"Anlaşmamız? Sana verdiğim söz?" diye mırıldandı Doğan. Belli ki hâlâ kararsızdı. Belli ki genç kadının onu deneyip denemediğini merak ediyordu.

"Sözünün sahibi ben değil miyim?" dedi Pınar küçük bir bırsızlıkla. "Sana onu... unutmanı söyleyebilirim..."

"Neden?"

"Ben... Bilmeyorum... A...aslında biliyorum... Kocam... değil misin?" Gözleri adamın sert çizgili dudaklarındaydı. Elbette kocasıydı. Birkaç zevkli öpücükten ne çıkardı ki? Belki biraz daha ileri gitseler?

"Öyleyim de?.." Kararsız ama arzulu bakışları genç kadının kırmızı dudaklarında geziniyordu. Pınar dudaklarında neredeyse

adamın ateşli bakışlarına hissetti. "Kodun olmak bana ne kula-
ayıcılık tanıyor, artık onu bilemiyorum!"

Pınar yutkundu. Göğüsleri azlamaya başlamıştı. Kendi
rındaki sızlamayı da düşünmemeye çalışıyordu. "Yeterince..."
diye fısıldadı.

Adam alaycı bir tavırla eğilip onu yumuşakça öptü. Sonra
soru dolu gözlerle başını geri çekti.

"Bunu kapsıyor mu?"

"Evet!" diye yavaşça mıldandı Pınar. "Daha da fazlası..."

Genç adam iri ellerinden birisini incecik kumaş parçası-
nın üzerinden biçimli kalçasına koydu ve hafifçe bastı. Bu
hareket ile genç kadının kasıkları adama iyice yapıştı. Pınarın
dudakları kurumuştı.

"Bunu?"

"Evet..." O anda konuşmak çok zordu.

Adamın diğer eli yukarıya tırmandı. Usulca bluzunun içine
girdi. Alevli yeşil gözleri genç kadının bulutlanmış gözleri-
neydi. Pınar sırtını sıyrıp göğsünü avuçlayan gözleri-
ile inlememek için kendisini zor tuttu. Sertleşmiş elin başına
zaten hamilelikten dolayı çok hassastı. Şimdi çevresinde ge-
nen parmaklar yüzünden aldığı zevk, neredeyse dizlerinin ba-
ğını kesecekti.

"Bu?..." diye merakla sordu adam.

"Olabilir..." derken, elinde olmadan ona iyice yaslandı. Göz-
lerini bir an için yummuştu. Sonra sabırsızlıkla menekşe gözle-
rini araladı ve mızıldanarak itiraz etti. "Doğan... Hadi ne yap-
caksan yap artık! Sabrım kalmadı! Sen böyle sorular sorarken
sabah olacak!"

Onun gülümseyerek dudaklarına kapanması üzerine, daha
fazla dayanamadan ona sarıldı. Kollarını sımsıkı boynuna do-
ladı. Tüm arzusuyla o öpücüklerle karşılık verdi. Birkaç dakika
boyunca öpülürken, günlerin verdiği özlemle, dilini onun di-
line sürüp duruyordu. Tertemiz nefesini içine çekerken, dili-
nin ucunda algıladığı erkeksi tadı özlemle içti.

Sonra onun kendisini soymasına izin verdi. Üzerindeki
tek parça çıkarken, sabırsızlıkla bekliyor ve sonra yeniden o
erkeksi dudaklara uzanıyordu. Adamın üzerine bir tembellik
çökmişti. Neden bu kadar yavaştı? O kadar ateşlenmişti ki, bir
anında soyunup üzerine atlamak istiyordu... Çıldırması galiba?
Tutmayan ellerle ona uzandı. Şimdi o da bir yandan adamı soy-
maya çalışıyordu.

Sonunda dudaklarını ondan kurtarıp döndü. Kocaman ya-
tağın ortısındaki örtüyü çekip aldı ve yere fırlattı. Elinden tut-
tuğu adamı çekip gerisin geri yatağa itti. Şimdi genç adamın
üzerinde seksi bir boxer kalmıştı. Kendisi de sadece külotlaydı.
Üzerinde seksi bir atletik vücudu iç çekip bir an süzdü. İçinde yük-
selen isteğe inanamıyordu. Hemen elini uzatıp kendi iç çamaşı-
rını indirdi. Biraz utanarak yatağa yanaştı. Sonra kollarını ya-
nına indirdi. Biraz açıp kocasının daha iyi seyretmesine müsaade etti.
Yavaşça iki yana açıp kocasının daha iyi seyretmesine müsaade etti.

"Şişmanlamış mıyım?"

Adam hayranlıkla narin omuzlarını, hafif dolgunlaşmış
diri göğüslerini, hafif çıkıntılı karnını seyretti. Bir süre bebeği-
nin bulunduğu karnında gezindikten sonra daha aşağıya indi.

"Çok güzelsin!" dedi dürüstçe. "Her gün daha da güzel-
leşiyorsun!"

"Yalancı... Gittikçe şişmanlayıp çirkinleşeceğim?..." Cevap
beklemeden yatağa dizlerinin üstünde çıktı ve onun üzerin-
deki tek parça kumaşa uzandı. Çekip çıkardı. Altından çıkana
bakarken heyecandan kalbi duracak gibiydi. Uzanıp eliyle ok-
şarken gözlerini kocasına dikti. "Bir konuda anlaşalım. Bu sa-
dece seks... Başka bir şey değil!" dedi nefesi düzensiz bir sesle.

"Seks mi?"

"Evet. Sevişmeyi ben de özledim. Ne kadar inkâr etsem de
bana seks yapmanın güzelliğini öğrettin. Ama bana yaptıkların
için seni affetmedim. Affetmeyeceğim de... Fakat ihtiyacıma gi-
derecek tek erkeğin sen olduğunu da biliyorum. Eğer hala beni
istiyorsan... ben de seni istiyorum!"

Genç adam bir an dünyanın en güzel yüzüne baktı. "Beni affetmiyorsun... Fakat kocalık haklarını geri vermiyorsun! Öyle mi?" diye mırıldandı.

Genç kadın elini çekip onun üzerinde turnusol gibi durdu. Onun sert organını hissedince önce gözlerini yumdu. Sonra başını sallayıp kalçalarını kıvırdı. "Evet..." kelimeleri ağzından çıkıyordu. Gözlerini açtı. "Tamam mı?"

"Sevgi yok mu?"

"Ne sevgisi? Ben seni istiyorum! Sen de beni istiyorsun! Seni sadece benden biraz daha fazla istiyorsun. Ne de olsa ben iki dudaklarına yanaştırdı. Uzun saçları genç adamın yüzünün çevresini sarmıştı. "Bu yüzden de ben üstte olacağım... Belki de bir zarar gelsin istemezsin, değil mi?"

Sonunda direnmeyi bıraktı Doğan. Genç kadının söylediklerini olduğu gibi kabul etti. Onu o kadar çok arzuluyordu ki geceleri artık uyuyamaz olmuştu. Karısının kokusunu içine çekirken ellerini yuvarlak kalçalarına koydu. Dudaklarını küçük bir öpücükle dokunduran Pınar, aceleyle doğruldu.

"Dayanamayacağım..." dedi kısık bir sesle. "Yardım et!"

Kocası ona sahip olduğunda, mutlulukla inledi. Bu adam inanılmazdı. Bütün gücüyle bedenini ona bastırdı. Öyle uzun zamandır onu içinde hissetmemişti ki, patlayacakmış gibi dokunmuştu. Şimdiye olağanüstü bir şekilde tamamlanmış gibiydi. Daha evvel yaptıklarından bile üstündü. Onun desteğiyle vücudunu kıvırmaya başladı. Üstelik de gövdesinin altındaki kas ve kemikten oluşan iri bedene baktıkça, emrindeki güçten aldığı haz doruk noktaya ulaşıyordu. Bu adamın her şeyi ona aitti. Her şeyi...

Fazla bekleyemedi... Çok uzun süredir bekliyordu zaten! Beş dakika sonra zevk dolu bir çığlıkla başını arkaya attı. "Hadi..." diye inledi. "Hadi! Hadi!" Göğüslerini kavrayan iri elleri bileklerinden yakalamıştı. Adamın son darbelerini içinde hissederken, kalçalarını tüm gücüyle bastırdı ve tırnaklarını bileğine geçirdi.

Doğan da yaşadığı zevkten bitkin gözüküyordu. Genç kadın sendesinden memnun bir şekilde adamın üzerine bıraktı kendisini. Biliyordu ki kendi ağırlığı ona hiçbir şey yapmazdı. Etleri titiletilmezdi. Adamın gücü güven veriyordu. Cenesini genç adamın göğsüne yaslayıp gözlerini yeşil gözlerle dikti. Birkaç dakika onu seyretti. Adamın elleri de kalçası ve kürek kemikleri arasında hafif dokunuşlarla gezinip duruyordu.

"Bana yaptırdıkların hiç hoşuma gitmiyor!" dedi neden sonra.

"Ne yapıyorum sana?"

"Bir sürü şey! Senden hâlâ hoşlanmıyorum... Ama seninle sevişmeyi seviyorum. Garip değil mi?" Parmak uçlarını kalın kaşlarında gezdirdi. "Kaşlarını sevmiyorum... Fazla alaycı! Burununu da öyle! Çok inatçı..." Elleri erkeksi burundaydı. Son bir aydır zaman zaman bu yüzü okşamayı istemişti. Şimdi serbestti. Kendisini engellemesini gerektirecek bir şey yoktu. Bedenini arzudan çıldırtan dudaklara dokundu. "Dudaklarını sevmiyorum... Elmacık kemiklerini... Bu sert çeneni... Uzun kirpiklerini... Benimkilerden bile uzun!" Parmakları yeniden dudaklarına kaydılar. Sonra kendisinden pişman bir tavırla yanaklarını şişirdi. "Off! Öp beni!" Dudaklarını arzuyla uzatmıştı.

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

Pınar bakışlarını etrafında gezdirdi. Ankara'da Maltepe semti tarafında, okuluna yakın bir yerde buldukları eve bakınıyordu. Evin dışı pek bakımlı gibi değildi. Üç katlı bir evdi. Orta tarafta daireye bakıyorlardı. Dışı çok umut vermese de içi çok bakımlı keydi. Camlar çift cam ve iyi kalite ahşap görünümlü PVC'den yapılmıştı.

"Üç yüz yirmi metre kare..." dedi satıcı kadın.

"Yeter mi?" diye sordu Doğan. Gözleri tavandaydı. Pınar güldü.

"Deli misin? Çok büyük!"

"Beş yetişkin odası var," dedi satıcı kadın. Hayran bakıyorlardı. Doğan üzerindeydi. Oysa ondan en az beş yaş büyükdu. İki normal odası ve bu büyük salon da var! Ortak banyo ve tuvalet! Gördüğünüz gibi mutfak da büyüklüğünde. Balkon da çok geniştir. Ön taraf yeşil alan olduğu için manzarası da kapatmaz. Sahibi ihtiyaçtan oldukça ucuza satıyor. Satmadan önce gördüğünüz gibi her yeri yaptırdı. Komşularınız da çok tanınmış iş adamları. Birisi Tahir Sertan..."

"Tahir çok iyi arkadaşımıdır..." dedi Doğan. "Bana burayı tavsiye etti zaten," diye mırıldandı sonra.

"Ne güzel!"

Pınar evin her yerini gezdi. Hayalinde içerisini nasıl dolduracağı bile vardı. Sonra Süheyla Hanım'ın yanına gitti. Kadının koluna girdi. "Nasıl buldun?" diye sordu hafif bir sesle. "Fazla büyük değil mi?"

"Bilmem ki! Bizim evden sonra bana küçük bile geliyor. Bence normal..."

"Ama biz burada fazla kişi olmayacağız ki! Doğan, ben ve..." Sonra güpheyile kaşlarını çatı. "Sen doğuma kadar kalacaksın... değil mi anne?" dedi fısıltı gibi bir sesle.

Süheyla Hanım kocaman açılmış gözlerle gelinine baktı. Pınar ilk kez ona 'Anne' demişti. Kadının bütün yüreği sevgiyle doldu. Hangi anne böyle bir yaklaşıma hayır diyebilirdi ki!

"Doğan hafta sonları geleceğini söylüyor. Hafta boyunca bu koca evde yalnız kalamam. Beni burada yalnız bırakmazsın, değil mi?" diye ısrar etti Pınar. "Yardımcıya da ihtiyacımız yok. Ben sana bütün yemeklerini yaparım. Bir dediğini iki etmem... Seni hiç yormam. Lütfen kal!"

Kadın memnuniyetle başını salladı. "Kalırım kızım, merak etme!" dedi sevgiyle. Bunu üzerine Pınar sevgiyle elini sıkarak etmişti. İki kadın birden pencereden dışardaki manzarayı seyretilmişti. Doğan'a baktı. Adamın bu durumdan çok memnun olacağı belliydi. Pınar gözlerini adamın enerjik bedeninde gezdirirken sabırsızlandı. Sevişmek istiyordu! Bir an önce otele gitseler iyi olacaktı. Bu adam kötü kadın gibi hissetmesine sebep oluyordu. Tam da bir şıllık gibi!

Satıcı kadına bir telefon gelmişti. O bir kenara çekilip arayan kişiyle konuşurken, açık kapıdan uzun bir adam ve kadın girdi. Herkes o tarafa döndü.

İnanılmayacak kadar yakışıklı, takım elbiseli bir adamdı. Ciddi görünümlü yüzünde onu daha da yakışıklı gösteren hafif bir gülümseme vardı. Doğan kadar uzun, onun kadar heybetliydi. Sadece siyah saçları şakaklarından erken kırılmıştı. Bu bile adama olağanüstü bir karizma veriyordu. Doğan onu görünce hemen karşılamak için ilerlemişti. İki erkek birbirlerinin isimlerini dostça söylerken ve hararetle el sıkışırken, Pınar bu sefer de arkadan gelen zarif kadına hayranlıkla bakakalmıştı.

O da uzun boylu ve şık giyimliydi. Diz üstü eteği ve beyaz bluzu dolgun göğüslerini ve ince bedenini zar zor gizliyordu. Hatta fazla seksi bir biçimde açığa çıkıyordu. Ama Pınar'ın en

Pınar da zaten bunun farkındaydı. O çekici bir adamdı. Doğrusu Tahir de çok çekici bir adamdı ama Pınar sadece ve sadece bu zorba adamdan o inanılmaz elektriği alıyordu. Ve hâlâ aklında bir an önce otele gitmek vardı. O koca yatağa!

"Çok... Kocanla ortak iki onelleri var sanıyorum."
"Fakat çok hoş birisi... Zengin olmanın yanı sıra güzelliğiyle
Sana da çok değer veriyor."

"Biraz despottur."

"Kötü mü?"

"Yok... öyle değil! Herkese karşı adil ve iyidir. Gözetmeni
pek bilmez ama insanları sever. Çalışanlarına karşı diktatör.
Bunun yanında da onlardan elinden geleni yapmalarını istiyor.
Despot derken bana karşı tavrını söylemek istedin. Benim
oyun oynuyor."

"Anladım? Nasa?"

"Anlarsın işte!" Güney kızarmıştı. "Acaba onun yanına ka-
şınmakla hata mı ettim?"

"Sevişiyor musunuz?"

"Anladım?" Fakat irileşen gözleri ve iyice kızarmış gö-
zel yüzüyle anladığı belliydi.

"Bence..." Bir an durup düşündü Pınar. Gözlerini tavana
dikmişti. "Bence onunla olmaktan mutluysan rahatsız olmana
gerek yok. Seni zorlamıyor değil mi? Seni zorla sevişmeye il-
temiyor? Tehdit ederek vücudunu elde etmeye çalışmıyor?"

Başına gelenleri hatırlayınca yeniden kocasına olan düşkü-
nülüğüne depresmişti. "Eğer kendi isteğiyle onunla sevişiyorsan... mutlu
olmalısın. Bu her kadına nasip olan bir şey değil."

"Sanırım değil... Onun sert ve güçlü oluşunu seviyorum. Bo-
yunu posunu seviyorum. Bana davranışlarını seviyorum. Doku-
nuşlarını seviyorum. Öpücüklerini de seviyorum. Sorun şu ki
onun metresi olmak istemiyorum. O ise evlenmeye hazır değil."

"Hiçbir erkek hazır değildir..."

"Ama Doğan seninle evlendi değil mi?"

"Evet..." Eliyle karnını gösterdi. "Bunun yüzünden... Biz bir
süre onunla sevgili olarak yaşadık. Evlenmek planlarda yoktu."

Güney şaşkındı. Kaşlarını kaldırdı. "Yani siz birbirinizi sev-
diğiniz için?..." devam edemedi. Sustu.

Pınar tereddütle mutfak kapısına bakmıştı. Bu kadında
öyle bir şey vardı ki her şeyi ona bir çırpıda anlatabileceğini

bilmesiyordu. Başını çevirdi ve kararsızlıkla durakladı. Oysaki
o daha çok yeni tanıdığı bir insandı. Natalia'ya bile anlatmadığı
peki ona nasıl anlatabilirdi ki? Natalia tarafıydı. O Doğan'ı önce-
den tanıdığı ve karakter olarak kocasına benzettiği için Pınar'a
çok fazla hak veremeyecekti. Üstelik de o nefret ettiği bir adamı
sonradan gülmeye sevmişti. Belki kendisinden de böyle bir şeyi
bekliyor olacaktı. Fakat Pınar yeminliydi. Doğan'ı sevmeyece-
ğini zaten biliyordu. O edepsiz adam bir gün yaptıklarını ödeyecekti.

Bir birbirimizi sevmiyoruz... Sadece evliyiz..." dedi dürüstçe.
"Ama... ama ona öyle bakıyorsun ki?.. Sevgisine yemin ede-
bilirim?" Güney o kadar şaşkındı ki, elinde kirli tabakla, öy-
lence kalakalmıştı.

"Daha neleri" diye itiraz edercesine güldü Pınar. "Sana öyle
gelmiş..."

"İnanamıyorum!"

"Sorun değil. Ben alıştım artık. Bebek olmasaydı evlenme-
yecektik de... Bir kazaydı tabii. Sana hikâyemizi bir ara yalnız-
ken anlatırm. Fakat senden ricam bunu Tahir duymasın. Ne de
olsa arkadaşlar. Belki aralarına bir tatsızlık girer. Sana da tavsi-
yem bir an önce hamile kal. Bence Tahir de bu şekilde seninle
evlenir." Dalga geçer gibi gülmsemişti.

"Hayır... Asla!" dedi Güney dürüstçe. "Bunu ona yapamam...
Ona değer veriyorum ama beni sevmeyen birisiyle zorla evle-
nemem. Evlenmeyi kendisi istemeli."

Daha fazla konuşmadan kahveleri yaptılar. Odaya döndük-
lerinde, Pınar az önce söylediklerinin aksine, gidip Doğan'ın
yanına oturmuştu. Kahvelerini yudumlarken, havadan sudan
konuştular. Güney ise hâlâ hayretle Pınar ve Doğan arasındaki
ilişkiyi inceliyordu. Bunu belli etmiyordu tabii ama incelemeyi
de yapamıyordu. Tahir'den sonra gördüğü en yakışıklı adamın,
de yapamıyordu. Tahir'den sonra gördüğü en yakışıklı adamın,
karısına olan ilgisini ve Pınar'ın da kocasına olan kaçamak ba-
kışlarını görmemek mümkün değildi. Eğer Pınar âşak bir kadın
değilse bile çok iyi rol yapıyordu doğrusu! Belki de kayınpide-
sinin yanında böyle davranıyordu? Peki, Doğan'a her bakışında
delice parlayan o güzel renkli menekşe gözlerine ne demeliydi?

YIRMI ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

Pınar başını kaldırıp mutfak kapısında öfkeyle duran kocasına baktı. Doğan ateş saçan gözlerle karısının yaptığına anlamaya çalışıyordu. Genç kadının üzerinde uzun bir elbise ama birçok vahşi perçem sağdan soldan kurtulmuş, teni yüzüne yapışmıştı.

Pınar ağrıyan belini tutarak yerden doğruldu. Elindeki nereden bezi sallayarak dalga geçti. "Gördüğün gibi temizlik yapıyoruz!"

"Sen hamilesin!"

"Biliyorum... Bu sıkıcı durumu bana sık sık hatırlatmana gerek yok! Sürekli hissediyorum zaten!"

"Yere eğilmiş ne yapıyordun?" Doğan onun işine girmesine duymamaya çalışmıştı.

"Dedim ya, temizlik yapıyorum. Temizlikçi kadının bu halini işi çıktı. Gelemeyecekmiş... Zaten ev de fazla kirli değildi. Taz aldım. Şuraya bir şey dökülmüş gibi geldi, onu siliyordum. Az sonra da süpüreceğim. Sizin uyanmanızı bekliyordum."

"Hiçbir şey yapmayacaksın!" diye homurdandı Doğan. Üzerinde renkli bir atlet ile gece yatarken giydiği bir şort vardı. Uzun ve adaleli bacaklarındaki tüylerden gözlerini kaçırmaya çalışan Pınar, sadece birkaç saat önce elleriyle onları nasıl okşadığını hatırlıyordu. "Başka kadın buluruz!" diyen Doğan hakikaten endişelenmiş görünüyordu.

"Gerek yok..."

"Daha da iyisi bir yardımcı almaya ne dersin? İzmir'deki ev gibi... Odalardan birisinde kalır!"

"Kesinlikle olmaz. Bu ev benim evim. Bir aydır ben çekip gidiyorum. Kimseye ihtiyacım yok!"

"Ben seni düşünüyorum." Genç adamın sesi de kızgındı.

"Bebeği desen daha doğru olmaz mı? Doğan Bey'in değerli bebeğine bir şey olsun istemeyiz tabii." Gözleri öfkeyle parlıyordu artık. "Haftada bir gece gelip hayatıma karışamazsın. Biz burada annemle rahat ve mutluuz. Sana istediğini veriyorum. Geldiğinde benimle sevişmene karşı çıkmıyorum. İstediklin her şeyi yapıyorum. Kendime dikkat ediyorum. Doktora gidiyorum. Ayrıca çocuğunu da iyi kolluyorum merak etme! Sana sağlıklı bir bebek vereceğim. Düşük olmasını istemem... Aslında sende kurtulmamı sağlasa, düşük bile yaparım ama..."

"Pınar... Lütfen!" dedi Doğan yine sertçe.

"Ne var? Çocuğuna çok bayılmadığını biliyorsun! Seni memnun etmek için yalan söyleyecek halim yok. Bu çocuğu istemiyorum. Üstelik ondan ve bana verdiği değişikliklerden nefret ediyorum. Mide bulantılarım bile daha yeni geçti. Sen erkek sin tabii. Oh ne rahat! Hiçbir sıkıntın yok. Tüm zevki erkek çeksin, derdi tasayı kadın üstlensin!"

Genç adam karısının kolunu hafif sertçe yakaladı. "Pınar..." Uyarı dolu bakışlarını kısıtı. "Böyle konuşma! Kavga çıkarmak istemiyorum. Sadece sana ve bebeğe bir şey olsun istemiyorum. Bana ne kadar kızarsan kız, ikinizi de..." Sustu. Kaşları çatıldı.

Pınar'ın birden kalp atışları hızlanmıştı. "Evet, ikimizi de?" diye sordu inatçı bir suratla. Neden heyecanlandığını anlayamıyordu. Bu adamın onu ürperten sihirli dokunuşlarından artık usanmıştı. Kocasının her halinin cinsellik uyandırmasının sebebini bir türlü çözememişti.

"Bak... Senden istediğim zor bir şey değil. Sana değer verdiğimi hiçbir zaman gizlemedim..."

"Sadece seks..." dedi Pınar umursamaz bir tavırla.

"O işin başka bir yönü... Fakat karnındaki çocuk ikimizin. Onu birlikte yaptık. Bu çocuğu gerçekten istemiyor musun?" Sesi üzgündü.

Pınar "Evet..." derken dimdik yüzüne baktı. "İstemiyorum."

Adan dudaklarını sıkı. "Zaman geçtikçe onu düşünmeye
seveceğimi düşünmüştüm."

"Asla! Ne seni... ne de çocuğun!" Sonra fazla sert konuş-
guna düşündü nedense... Adaman gözlerinin içi onun sözleri
hoşuna gitmemişti. Neden bu adama karşı yetenince konuş-
maları olamıyordu? Ona yanaştı. Başını alabildiğince geri asıp göz-
lerini üzgün yüzüne dikti. Sonra kadınca bir acımasızlıkla ni-
lumsedi. "Asma süzünü! Çok yakışıklı bir adamamın... Seni se-
vecek, istediğin gibi bir kadını kulağına bulabilirim! Sana ne
vermiştim değil mi?"

Doğan'ın yüzü değişmedi. Sessizce karnını süzüyordu ama
yanak kasları bir an için oynamıştı.

"Sanırım bulabilirim..." dedi soğuk bir tavırla. Pınar gülün-
sedi. Uzanıp dudaklarını onun dudaklarına yapıştırdı. Adan
hiç karşılık vermedi. Fakat onu üzmüş olmanın keyfiyle Pınar
buna aldırmadı.

"Evet... Ama o zamana kadar benimle idare etmek duru-
mundasın. Dün gece çok iyiydin! Şimdi, kahvaltı öncesinde sıcak
bir çay içer misin? Daha yeni demledim. Çökmüştür sanırım."

Az sonra Süheyla Hanım da gelmişti. Her zamanki gibi ba-
kımlı ve güzeldi. Yüzünde o tanıdık hafif gülümseme ile Pınar
huzur buluyordu. Doğan olmadığı günler onunla olmaktan, dış-
arıya alışverişe çıkmaktan, akşamları havadan sudan konuş-
maktan hoşlanıyordu. Kadının yıllardır birlikte yaşadığı oğlunu
ve evini bir çırpıda onun için terk etmesini inanılmaz bir sev-
giyle ve takdirle karşılıyordu. Arabası da gelmişti. Doğan onu
bir Cumartesi sabahı kendisi getirmişti. Gece boyunca araba
sürdüğü yarı yorgun halinden belli oluyordu. Ama araba çok
işe yarıyordu. Böylece onunla okula gitmediği günlerde kayın-
validesini alıp gezdirmeye bile götürüyordu. Okulu başlayalı
daha bir hafta olmuştu. Dersleri de çok yoğun değildi zaten.

Kahvaltıdan sonra Doğan ile alışverişe çıktılar. Gittikleri
market çok büyüktü. Süheyla Hanım gençleri yalnız bırakmak
için özellikle onlarla gelmemişti. Pınar alışveriş arabasını süren
kocasının tadının hâlâ yerine gelmediğinin farkındaydı. Matrak

alışverişini tamamladıktan sonra, marketin garajına inip içi dolu
poşetleri arabanın bagajına koydular. Pınar onun keyifsizliğini
umursamamaya çalıştı.

"Bir şeyler içelim mi bir yerlerde?" diye sordu.

"Olur? Nereye gidelim?"

"Senin surat asmayacağın bir yere!" diye mırıldandı Pınar.

Sonra gülererek adamın koluna girdi. "Çocuk gibisin... Benden
kaş yaş büyüksün ama inan bana çocuk gibisin... Tatlı yersek
kaş yaşı moralin düzeler. Kızılay'da harika bir tatlıcı biliyorum. Ya-
belki moralin düzeler. Tamam mı? Surat asma hadi...
karnında otopark da var hem de... Sana tatlı ısmarlayayım. Bir
porsiyon da annene yaptırınız. Tamam mı? Surat asma hadi...
Bu bir anlaşma! Unutma! Ben çocuğun doğuracağım, sen de
baba olacaksın! Böyleydi değil mi? Ben anlaşmamıza uyuyo-
rum. Sen de surat asıp bu güzel günü bozma! Zaten yarından
itibaren yağışlar başlıyormuş!"

Yine de Doğan neşeli değildi. Pastalarını yerken, güzel gar-
son kızın kur yaptığını bile fark etmemişti. Pınar onun çok sık
gülmediğini zaten biliyordu ama doğal sakin hali ile bu donuk
suratlı hali arasında çok fark vardı. Sabah söylediği şey onu ger-
çekten çok sıkımsı olmalıydı. Aldırmamaya çalıştı. Nasılsa ya-
kında düzelirdi. Zaten akşam üst kata yemeğe davetliydiler. Ko-
cası ertesi gün öğlen İzmir'e geri dönecekti.

"Babam aradı..." dedi kocasına.

"Ne dedi?" Genç adam fazla ilgilenmeden öylesine sor-
muştu. Pınar sakince açıkladı. Bir yandan da dudağına bulaş-
mış tatlı kırıntısını seksi bir şekilde yalıyordu.

"Şirketi bana devrettiğin için, benim imzalamam gereken
şeyler varmış. Bir de toplantı olacakmış sanırım. Anlayacağın
önümüzdeki hafta içi Mersin'e gitmem lazım!"

"Olmaz..."

O kadar kararlı bir tonla söylemişti ki Pınar aniden öfke-
lendi. "Ne demek olmaz? İşim varmış diyorum!"

"Kağıtları buraya yollasınlar! Toplantı da sensiz gerçekleşsin!"

"Saçmalama Doğan ya? Hem annemle babamı da buldum. Topu topu beş gün! Çarşamba çıkıp Pazar döneceğimi!"
"Ya Erdem?"

Pınar kızardı. "Ne olmuş ona? Bunun onunla ne ilgisi var?"

"Hiç? Belki onu da özlemişsindir?"

Pınar dişlerini sıktı. Güzel menekşe gözleri yanmaya başlamıştı. Sabahtan beri sinirli olan kocasının bir şekilde onu kurtarmaya çalışacağı belliydi zaten!

"Ben oraya ailem için gidiyorum kocacığımı..." dedi yine de sinirini dizginlemeye çalışan bir sesle. "Elbette Erdem'i de göreceğim... Ağabeyimle ortak olduklarına göre, onu görmesem isteyecektir. Fakat her şeyin bittiğini onun senden daha iyi anlamadığına da eminim. Kim evli ve hamile bir sürtüğü ister ki?"

Genç adam onun kendisini böyle aşağılaması üzerine bir daha kaşlarını çatı. Sonra duymazdan geldi. "Bilemem... içinde bir sıkıntı var! O adam sana zarar verecek... O senin taradığın gibi biri değil! Başına bir şey gelecek gibi hissediyorum. Aynca seni arzuluyor." Dişlerini iyice sıkıyordu. "Sana elini sürerse onu öldürürüm!" O kadar kesin bir tonla konuşmuştu ki, onun bu minik kıskançlığı Pınar'ın hoşuna gitti. Birden ruh hali değişti. Bu erkekler de bir garip oluyordu. Bu adam her şeyine sahip olduğu halde, hâlâ elindekileri kıskanıyordu. Artık ona ait olmayacaktı da kime olacaktı?

"Bana dokunamaz... Merak etme! Boşuna saçmalıyorsun. Hem haftaya döndükten sonra doktora gideceğim. Belki sana Pazartesi bebeğinin cinsiyetini söyleyebilirim..." Bunu kendisinin de merak ettiğini söylemedi. Ne zamandır çocuğunun cinsiyetini merak ediyordu ve belli etmese de heyecanlanıyordu. Karnında gelişen şey, tabiatın bir mucizesiydi. Doğan'ın olduğu kadar... kendisinin de bebeğiydi. Yine de adamı gıcık etmek için 'Bebeğimizin' değil de 'Bebeğinin' kelimesini kullanmıştı. Başardığını da gözlerinden görmüştü.

"Bebeğimin cinsiyeti benim için önemli değil!" diye homurdandı adam. Gözleri donuk bakıyordu. "Ben onu her cinsiyette severim. Yine de senin bu Mersin'e gitme fikrin canımı sıkıyor."

"Sakmasın... Sadece beş gün!"
"O halde uçağı yollarım. Mersin'e onunla gider, dönüşte de onunla gelirsin!"

"Tarifeli uçakla gideceğim..."

"Ne?" Adam şimdi daha da irileşmiş gibiydi. Gözleri artık donuk bakmıyordu. Adeta yanıyordu.

"Tarifeli uçakla gideceğim. Değişiklik olsun istiyorum. Eski bekâr günlerimdeki gibi olmak istiyorum."

Genç adam bir an sustu. Gözleri yanıyordu ama düşüncelerini anlamak imkânsızdı. Karısının inat dolu gözlerine bakarken mırıldandı. "Demek evlilikten hemen sıkıldın? Yalnız olmak mı istiyorsun?"

Pınar yalan söylemeyecekti. Başını salladı dürüstçe.

"Buna ihtiyacım var. Haftalardır üzerimde senin baskını hissediyorum. Son zamanlarda sadece hafta sonu görüşsek bile, varlığını sürekli hissediyorum. Nereye baksam sana ait bir şey görüyorum! Senin soluduğun havayı solumak beni bazen yoruyor. Biraz bu ortamdan ve senden uzak olmak bana iyi gelecek. Yine sana ait bir uçakla Mersin'e gidersem, bu özgürlüğü de doyasıya yaşayamayacağım. Anlasana beni! Sadece beş gün!"

Adam iyice bozulmuştu. Dişlerini sıkarken başını çevirdi. Onun ne kadar acı çektiğini, acısını gizlemek için başka yöne baktığını anlayamadı Pınar. Çatılı kaşlarını süzdü.

"Bu durumda... annen burada yalnız kalacak. Bunu istemiyorum. Onu da yarın İzmir'e götür. Ben o yokken idare ederim. Gelirken de beraberinde getirirsin. Tabii isterse! Onun arkadaşlığından çok zevk alıyorum ama eminim o da İzmir'i ve evini özlemiştir!"

"Evet... Tabii!" diye mırıldandı adam. "Bu durumda iki hafta tek başınasın. Umarım varlığımdan yeterince uzak kalmış

olursun!" Ses tonundan bir şey belli olmuyordu. Elay kaldırıp güzel garsonu çağırdı ve hesabı istedi.

Pınar ise ondan izin kopardığı için çok seviniyordu. Elay kaldırıp iki hafta uzak kalacağını bilmek çok hoşuna gitmişti. Ondan biraz uzak kalacaktı ama buna iki hafta dayanabilirdi. Bu süre yeterince depolarsa sorun olmazdı. Kasıklarında aniden latın sızı ve göğüslerindeki kabarma, arabada eve dönünceye kadar geçmedi. Saat daha çok erken olmasaydı odalarına çıkıp ve geyrekendi. Kayınvalidesine aldığı en sevdiği tatlıları bir tabağa koyarken, arzusunun geçişirmeye çalıştı. Şaşkınlıkla bir tabağa koydu den iki hafta gözüne hakikaten uzun gelmişti. Onuza iki hafta.

Çaylarını içerken, Doğan durumu annesine anlattı ve kendisine yetecek kadar eşyasını valizine koymasını söyledi. Süheyla Hanım durumu anlayışla karşıladığı gibi, hakikaten de İzmir'i ve dostlarını yeniden göreceği için mutlu olmuştu. Ankaralı'nın sonbahara dönen havasının İzmir'in aydınlık kışlarından ne kadar farklı olduğunu hep söylüyordu. Yıllarını orada geçirmiş birisi için Ankara hakikaten kasvetli bir şehirdi.

Akşam için özel bir hazırlık yapmadı. Sadece daha temiz bir kot pantolon ile uzun kollu bir gömlek giydi. Gömleğin eteklerini dışarıda bırakınca hamile olduğu belli olmuyordu. Burada olduğu süre içinde Güney ile çok yakınlaşmışlardı. Güney'de insanı etkileyen bir şey vardı. Kim olursa olsun bu güzel kadını severdi. O insanlar üzerinde değişik bir etki bırakıyordu. Daha çok güven ve samimiyet...

Yemek çok güzel geçti. Üç güzel kadın, sık sık gülüşecek konular buluyorlardı. Üçü de birbirlerinin arkadaşlığından memnundu. Süheyla Hanım bile daha genç görünüyordu. Yaş farkını hiç belli etmeyecek kadar uyumlu bir kadındı. Üstelik de aslında zamanında çektiği tüm acılara rağmen gülmeyi seven bir kadın olduğu ortaya çıkmıştı. Doğan ile Tahir de onların iyi anlaşmasından memnundu. Ciddi görümlü Tahir ve ona nazaran daha çok gülümsemeyi seven Doğan, bir ara bir kenara çekilip iş konuştular. Pınar onların ortak bir iş üzerinde çalıştıklarını düşündü. Ne yapsa da gözlerinin kocasına kaymasına

manel olamıyordu. Her nasılsa bu adam bu gece çok fazla dik-katini çekiyordu. Üzerine giydiği siyahlar yüzünden olabiliirdi. Tahir'in emniyet veren görüntüsüne rağmen Doğan, buram buram tehlike kokuyordu. Diğer erkek için bir şey diyemeyecekti ama kocasının cinsel çekiciliği şu anda had safhadaydı. O gü-zelin gur saçları alına dökülmüş ve Tahir'i dinlerken oldukça ciddiye. Bir ara gözleri Pınar'a kayınca, genç kadın ona hafifçe gülümsedi.

Yanıt... Hiçbir şeydi. Pınar'ın gülümsemesi dondu. Dudak-larını büzdü. Önce kendisine, sonra ona kızdı. Ufacık bir gü-lümseme bile atmadan gözlerini Tahir'e çeviren adamdan inti-kamını nasıl alacağını düşünmeye başladı. O yakışıklı hergeleye-gününü gösterecekti. Bu gece yatakta onu biraz bekletse miydi? Ama bu iyi bir fikir değildi. Önündeki on beş gün için iyi bir çalışma yapmalıydı. Daha değişik bir ceza bulmalıydı. Şimdi-lilik aklına ciddi bir şey gelmiyordu. Seks konusunu silah ola-rak kullanmamaya kararlıydı. Her nasılsa azgın bir kadın olup-çıkması ve bu azgınlığını canlandıran ve ardından da doyura-bilen tek kişi de sadece kocasıydı. İnsan nefret ettiği ve yüzüne baktıkça gıcık kaptığı bir adamı bu kadar kıskanır, bu kadar çekici bulabilir miydi? Bunun sebebini artık düşünmeyi bırak-mıştı. Her kadının ağzının suyunun akarak baktığı bir erkeği vardı ve bunu değerlendirmek kötü bir şey değildi ki! Doğuma kadar! Doğumdan sonra bebeği ona verdiğinde!

Vermek mi? İçini birden bir korku sardı. Aman Allahım! Doğuma sadece altı ay kalmıştı. Aman Allahım! Bebeğini ona mı verecekti? Ona verip özgür mü kalacaktı?

Bu soru iç dünyasında sıkıntı yarattı. Artık böyle bir özgür-lüğü istediğinden pek emin değildi.

"Pınar?" diyen zarif bir ses duyunca başını çevirdi. Güney birkaç defa onun adını seslenmek zorunda kalmıştı. Gözleriyle Doğan'ı izlemesi iki kadının da gülüşmesine sebep olmuştu. "Bizi hiç duymuyorsun? Kocana bakışlarından ne düşündüğünü biliyoruz ama sanırım meyve yiyene kadar bekleyebilirsin?"

Genç kadın kıpkırmızı kesildi. "Ben... Sağlamamıştım! Sadece gözüm takıldı! Mersin yolculuğunu düşünüyordum!"

"Tabii... Eminiz... Hem de kocana hakaret!"

"Biraz kızdı da!" diye geçiştirmeye çalıştı.

"Seri çok sevdiği için gözünün önünden ayırmak istemiyordum!" dedi Süheyla Hanım. Kendisinden ve oğlunun duygularından emin bir hali vardı.

"Bence çocuğu düşünüyor!" dedi Pinar sakinçe.

Gerçeklerin hepsini, daha ilk günden itibaren olan her şeyi Güney'e anlatmıştı. Yalnız kaldıkları ve birlikte üst katta kalve içtikleri bir gündü. Tabii Güney gerçeği öğrendiğini Süheyla Hanım'a da Doğan'a da belli etmemişti. Onun gözünde adam kötü bir şey yapmış olsa bile, şu anki davranışlarına bakarak o davranışlarını eleştirmesi mümkün değildi. Şaşırmasıyla birlikte, Doğan'a ters davranmamaya özen göstermişti. Üstelik bu esmer güzeli dilber de adamın ilgisinden çok memnun görünüyordu. Pinar'ın anlattığı kadıyla yatakta da harika işler çıkartıyordu. Tek sorun Pinar'ın inatçı ve öfkeli kişiliği gibi görünüyordu.

Ertesi gün tatil olduğu için o gece oldukça geç saate kadar oturdular. Saat gece yarısına gelirken evlerine indiler. Doğan kendisine mutfaktan koca bir bardak su alıp oturma odasına geçmişti. Televizyonu da açmış ve ilgisizce kanallarda gezinmeye başlamıştı. Sonra bir tartışma programı görüp konuşulanları dinledi. İlgisini çekince kumandayı yana bırakıp ayaklarını sehpaye uzattı. Elindeki suyu bir içkiymiş gibi yudumlarken, dikkatini konuşanlara çevirdi.

Biraz sonra annesi iyi geceler dilemek için geldi. Onun adından da geceliğiyle Pinar... Genç karısı dişlerini fırçalamış ve her zaman yaptığı gibi yüzünü yıkamıştı. Omuzlarına saldı saçları iyice uzamıştı. Beline kadar geliyordu. O okşamaya doyamadığı kömür karası saçlar ne kadar da gür ve parlaktı. Aniden aklına onun sabah söyledikleri geldi. Ondan uzak kalmaya ihtiyacı olduğuna dair söyledikleri... Demek varlığıyla onu iyice baltamıştı? Haksız da sayılmazdı. Ne yapabileceğini bilmiyordu.

Bu yüzden de gitmesine sesini çıkarmamıştı. Peki, ama sonra ne olacaktı? Döndükten sonra da hemen böyle bunalacak mıydı? Bunalacak mı kuşkusuz! En iyisi Ankara'ya her hafta sonu gelmekti. Hamile olduğu için zaten çok duyarlıydı. Bir de onu görüp, canının daha fazla sıkılmasını istemiyordu.

Onun televizyonda ne seyrettiğini gören Pinar, sonra hafif davetkâr bir şekilde mırıldandı. "Ben yatıyorum..."

"Evet, geliyorum..." dedi genç adam yavaşça. Karısının gözlerindeki arzuyu ve sesindeki titreşimi hissedemeyecek kadar kendi düşüncelerine dalmıştı. Gözleri televizyondaydı ama konuşulanların yarısını anlamıyordu. Akli hep sabah konuşulanlardaydı ve ne yapsa keyfi yerine gelmiyordu. Pinar'a bakmak bile her şeyi yeniden hatırlamasını sağlıyor ve yine canı sıkılıyordu.

Mesajın alındığını sanan Pinar, yatak odalarına gidip serin yatağına girdi. Geceleri artık iyice serin oluyordu. Neyse... Ne önemi vardı ki? Birazdan o koca bedene ahtapot gibi dolacağını, göğüsleri öpülüp muncıklanırken nasılsa ateş gibi olacağını biliyordu. Gözlerini yumdu... Birazdan gelirdi. Daha ona ne ceza vereceğini bile bilmiyordu. Bu gece zaten fazlasıyla dalgın ve dikkatsizdi. Cezayı en iyisi Mersin dönüşüne saklamaktı.

Fazla bekleyemedi... Hamilelik onu etkiliyordu. Uzun süre hareketsiz olunca uykusu geliyordu. Bazen derste bile geliyordu uykusu! Sınıf arkadaşları hamile olduğunu öğrenince çok şaşırmış ve çoğu çok sevinmişti. Kocasını bir ara görüp de kıskanan birkaç cadı kız hariç! On dakika sonra farkına bile varmadan uyudu. Kocasının yanına geldiğini bile fark etmedi. Onu seyrettiğini... Sonra üzgünce lambayı kapattığını... Ardından usulca odadan çıkıp yeniden televizyonun başına döndüğünü... Ve oradaki kanepede, her tarafını ağrıttak bir şekilde uyuyakaldığını...

Pinar uyandığında çoktan sabah olmuştu. Gerinerek üzerindeki mahmurluğu attı. Sonra yan döndü. Gözleri kendi yastığının yanındaki yastığa kaydı. Sonra yavaşça başını kaldırdı. Yastık bozulmamıştı bile! Birden gece onsuz yattığını ve adamı

beklediğini hatırladı. Sonra da uyuyakalmıştı. İyi de neden anı
memişti? Gelmişti de neden onu uyandırmamıştı?

Son gecelerinin hepsi olmasının izlenimiydi. Suhey-
la Hanım bakandı. İçini yavaşça bir kızgınlık ile doldurmuştu. Nereye
gitti? Bir daha iki hafta bulamaz mıydı? Tam iki hafta! Dün-
ya zamandı. Acaba akşam uçağa binmeden önce bir fısıltı ya-
tabilirler miydi?

Duş alıp giyindi. Rahat bir kıyafet giymişti üstüne. Otur-
muş, bebeğe patik örüyordu. Gözlerinde zarif bir gülümseme ka-
sına rağmen sanki camların arkasından değil de gözünden
üstünden bakıyordu.

"Günaydın!" dedi kayınvalidesine gülümseyerek. Güneş
nuna oturdu. Gözleri yarıyı bitmiş mavi patiklerdeydi. Güneş
çağından eminsin herhalde?" dedi şakacı bir ifadeyle. Ka-
dın da gülümsedi.

"Değilim. Ama umuyorum..."

"Haftaya cinsiyetini öğreneceğim nasılsa! Acele etmeseydin
keşke? Ama çok şeker!" Elini uzatıp patiği okşamamak için ken-
disini zor tuttu. "Gidip kahvaltıyı hazırlayayım..."

"Ben hazırladım. Çay da tamam..."

Pınar merakla etrafına baktı. "Doğan nerede? Ekmek almaya
mı gitti?" Onun Pazar sabahları sıcak ekmekle ve bol süsle
Ankara simidi ile kahvaltı etmeyi sevdiğini biliyordu.

"Hayır... Onları alıp getirdi ve yine çıktı."

Pınar buz gibi oldu. Kocasının ona karşı tavır aldığı hus-
setmişti. Suheyyla Hanım hiç farkında değildi tabii. Gece yata-
ğına gelmemiş, büyük ihtimalle televizyonun karşısında uyu-
muştu. Şimdi de erkenden evden çıkmıştı! Hem de Pazar sabahı!
Herkesin uyuyup dinlendiği ve sonra da güzel bir kahvaltının
ardından birlikte gezmeye çıktıkları özel bir günde! Biliyordu
çünkü Doğan geldiğinde her Pazar yaptıkları buydu. İzmir'e
dönmeden önce her iki kadınla da ilgilenir, onların istediği her

şey yapardı. Belki de yanlış düşünüyordu. Belki de ortada bir
şey yoktu.

"Nereye gitti?" dedi biraz kızgınca.

"Tahir İly ile bir iş için çıktılar. Bu yüzden Güney de kah-
valtı ile birlikte gelecek. Öğleden sonra iki gibi gelirlermiş. Yine
onları bekleyeceğiz yani!"

Pınar saatine baktı. Daha ondu. İçti sızladı! Dört saat! De-
mek değerli dört saat daha kaybolup gidecekti! Aldırmamaya
çalışarak Güney'in telefonunu inmesi için çaldırdı ama açma-
dığını beklemeydi. Az sonra Güney de elinde çok güzel görünen,
yeni yaptığı yumurtalı ekmeklerle geldi. Onun da bu durum-
dan memnun olmadığı belliydi. Bu alımlı sarışın kadının Tahir'i
ne kadar sevdiğini görebiliyordu.

Kahvaltı umduğundan neşeli geçti. Sonra kahve içip tele-
vizyon izlediler ve Doğan'ın sabahtan almış olduğu gazeteleri
okudular. Saat ikiden önce zil çaldı. Pınar hemen doğruldu. En
azından sözünü tutuyordu maymun herif! Kapıyı açmaya git-
tiğinde yüzüne soğuk bir hava verdimeye çalıştı. Neden heye-
canlandığını da kesinlikle anlamıyordu. Ona bu son yaptıkları-
nın hesabını ise mutlaka soracaktı. Yanında Tahir'in olmasına
bile aldırılmıyordu.

Karşısında sadece uzun boylu ve şakakları kırılmış bir tek
yakışıklı adam görünce donup kaldı. Bakışları iriyarı adamın
arkasına kaydı. Ama Doğan da en az bu adam kadar iriydı.

Arkada olsaydı görmemesi mümkün değildi. Gülümseye-
rek bakan Tahir'e sertçe sordu.

"O nerede?" Hayal kırıklığı yüzünden ve sesinden öyle bel-
liydi ki!

"Bir telefon geldi... Biraz gecikecek galiba. Suheyyla Hanım'ın
hazırlanıp beklemesini söyledi." Kapının ağzında öylece duru-
yordu. Pınar onu beklettiğini fark edince geriye çekildi. Yüzü
asıldı. Tahir de hafif gülümseyen bir ifadeyle içeriye girmişti.

Rahat bir tavırla onu ayakta karşılayan Güney'in yanına
gitti ve onunla birlikte iki kişilik koltuğa oturdu. Gözleri hay-
ranlıkla o gün gerçekten çok güzel olan Güney'in üzerindeydi.

mırıldanmıştı sadece. "Ben zaten ona bakmıyorum. Hani karmırdı da!"

"Evet, öyle görünüyor..." Kadın pek inanmayacağı gibi düşünüyordu. "Bu havada uçmak tehlikeli değil mi? Bence Doğan'ın seviştiğini düşünüyordum. Aslında bu iyi bir şey olabilir. Bunu teklif etmek ve kocasının da kabul etmesi demek, onu en az bir on iki saat daha fazla görmesi demekti ki, bu aslında istediği bir şey değildi. Ona da söylediği gibi, adamın varlığından uzak kalmak istiyordu. Bu şekilde uzak kalması mümkün olmayacaktı. En iyisi bugün gitmeleriydi. Peki, neden istemiyordu? Neden aksini düşünüyordu?"

"Bir şey olmaz sanırım."

Yine de Süheyla Hanım bu cevabı verdiğinde, içi sıkıntıyla doldu. Gözlerini kaçırdı ve kahvesinden bir yudum aldı. "Evet, olmaz sanırım..." dedi isteksizce.

"Bak! Birbirinizi özlerseniz telefon diye bir şey var. Telefonlaşırsınız..." diye anlayışla mırıldandı Süheyla Hanım.

"Bu çok saçma! Onu niye özleyecektim ki? Aramızda hiç bir şey değişmedi!" Pınar fincanını sehpa altına bıraktı. Hızlı bızır içip bitirmişti ve sıcak olduğunun bile farkına varmamıştı. Konyuyu değiştirmek için sordu. "Bana şeyi anlatacaktın anne? Hani sen zorla evlendirilmiştin? Doğan'ın babası da sana ilgi duymuyordu? Otelde bana bunları anlatırken yarım kalmıştı. Hep soracağım diyorum unuttuyorum. Sonra ne oldu?"

"Devamını anlatmamış mıydım sana?"

"Hayır..."

"Humm... Peki o zaman. Doğan da daha gelmediğine göre anlatayım. Nerede kalmıştık?"

"Kocanın senin yaşını küçük gördüğünü ve gerçek kanka olmadığınızı söylemiştin. Sanırım sen de ona aşıkydın. Öyle değil mi?"

"Hem de delicesine..." diye onayladı kadın. "Kocam Hasan bir kadının görebileceği en yakışıklı ve en soylu erkekti. Doğan da yakışıklılığını ve gururunu ondan almış. Aynı sert

başkaları aynı kararlı çene... Ama bir bilsen! Aslında ikisi de ne kadar yumuşaktır..."

"Kusura bakma anne ama buna inanamayacağım. Doğan'dan şu gibi korkan bir sürü adam gördüm ben... Sonra bana yapabileceğin var!"

Kadın gülümsedi. Gözleri parlamıştı. "Oğlumun kolay bir erkek olduğunu söylemedim. Beni çok uğraştırdı. İnan bana seni de uğraştıracak. O sert görünümü altında ise bir melek yatar... Hayat ona o kadar kötü davrandı ki, başka şansı yoktu. Sanırım onun karşısına çıkan en iyi şey sen oldun!"

"Ben mi?" Pınar dişlerini sıkı. Gözleri öfkeyle parlamıştı. "Ben mi?" "Öyle olsaydı oğlun bu son günümüzde beni yalnız bırakmazdı. Ama onun inatçı olduğuna katılıyorum. O inatçı keçi rakmazdı. Ama onun intikamını alıyor. Ona dün hoşlanmadığı bir iki benden dünün intikamını alıyor. Ona dün hoşlanmadığı bir iki şey söyledim diye aklınca kendisini benden uzak tutuyor. Olun... Umurumda değil!"

"Umurunda değilse neden öfkeleniyorsun?"

"Öfkeli falan değilim..." dedi Pınar inatla. "Önceden benimle her dakika olmak isteyen bir hali vardı. Şimdi ise iki hafta uzak kalacağımızı bile bile yanıma gelmiyor." Acıyla tek-rarlardı. "Tam iki hafta!" Farkında olmasa da sesinde acı bir israr vardı. Üstelik dün gece adamın yatağa gelmediğini bile söylememişti. "Neyse..." diyerek kendisini sakinleştirmeye çalıştı. "Biz devam edelim... Sonra ne oldu? Siz Van'da zenginlik içinde yaşıyordunuz?"

"Bir gün Hasan, ağabeyi ile ciddi bir kavga etmişti. Çok sinirliydi. O gece nasıl olduysa yatakta bana sarıldı ve şefkati bende aradı sanırım. Evleneli neredeyse bir yıl oluyordu. İlk kez o gece beraber olduk. Sonra onun bana olan ilgisi gün geçtikçe artmaya başladı. Sanırım sandığı kadar çocuk olmadığımı anlamıştı. Çok harika günlerdi. İşinden koşarak eve gelirdi. Benimle ilgilenir, gezilere götürürdü, hediyeler alırdı. Kısa zamanda da hamile olduğumu öğrendik. Doğan doğduğunda, tam bir hafta şölen verildi. Uzun zaman unutulmayacak bir tertipti. Ve oğlum, doğduğu anda otomatikman ailenin servetinden pay sahibi

oldu! Ona hemen bir hesap açıldı. Geleceğini garantiye alması için... Çirlikçe büyüyen bir hesap..."

"Ama... Ama Erdem onun fakir olduğu için ailenizi kurtarıyor diyor söylemişti! Arabalar... Kızlar falan!"

"Daha neler! Doğan da babası gibi inatçı olduğu için her hafta boyunca hesabına yatan paraya hiç dokunmadı. Onun da okurken bile milyon dolarları vardı. Ayrıca kızlar konusunu hiç de zorda değildi. Her gün onu arayan kızlar vardı. Ben biliyorum çünkü ben oradaydım. Onun bir kızı elinde tutmuştu. Kışkırtılmasına veya paraya ihtiyacı yoktu. Gençken de istediği kadar yakışıklıydı. Şimdi şimdi yüzüne yılların yorgunluğu çökmeye başladı."

Pınar hiç de öyle düşünmüyordu. Bu yaşta bir adamın fazla dinamik, fazla çekici, fazla yakışıklıydı. O halde gençlikteki halini düşünmek bile istemiyordu. "İnanamıyorum! Ben de Erdem'e inanmıştım! Bana onun fakir olduğu için onları kışkırttığını söylemişti. Sorun neydi ki öyleyse?"

"Erdem kim?"

"Nişanlım! Yani nişanlımdı! Doğan, ağabeyim ve Erdem üniversiteden tanıyorlarmış! Peki, siz Van'da buraya nasıl geldiniz? Neden fakir hayatı yaşadınız?"

"Doğan on üç yaşına gelinceye kadar Van'daydık." Gözleriyle gelinini inceledi bir an. Sonra çekinerek ekledi. "Bunun Doğan duyarsa, anlattığım için çok kızar... Bazıları devlet sırtı nişanlılığında! Ben de birçoğunu bilmiyorum. Sadece gördüklerim..."

"Lütfen devam edin! Ona söylemeyeceğime söz veriyorum!"

"Tamam... Sadece evleneceğin adamı biraz tanıman için anlatıyorum. O senden yakınlık görmedikçe asla anlatmaz. Sır küpüdür. İsterse duvar gibi duygusuz olabilir!"

Pınar bunu tahmin edebiliyordu zaten. Yine de onun hakkında inanılmaz derecede merak içindeydi. Bir yanı ondan sonsuz derecede nefret ederken diğer yanı onu kendisine ait görüyordu. Bunu çok önceden fark etmiş olmasına rağmen alırdırmamaya çalışmıştı.

"O villarda oğlum her oğlan çocuğu gibi sokaklarda kavga edip duruyordu. Daha on yaşındaydı. Zengin çocuğu olduğu için biraz da üstüne çok düşülüyordu sanırım. Çocukları bilirsin. Azımsız olurlar. Eskiden bu kadar iri değildi. Ve bir gün sokaktan kanayarak gelince, babası çok kızdı ve onu kendisini koruyamaması için öğretilmesini hiç bilemedim. Yurt dışında bir yerdi. Tam altı ay gözetimini hiç bilemedim. Özel okula gittiği için yokluğu fazla sorun olmadı. Derinlere göre oralarda böcek bile yemiş. Ya da öyle bir şey! Kendi gibi bir iki Türk bile varmış orada. Hatta birisiyle şu anda bile görüşüyorlar..."

"Tamer değil yani?"

"Hayır... Adı Bora... O da çok yakışıklı. Belen diye yanı Alman harika bir kızla evli. Birkaç kere gördüm. Sen de yakında görürsün sanırım. Neyse... Kocam bir gün bizi alıp İzmir'e götürürdü. Ağabeyi ile feci bir tartışması olmuştu. O da tüm haklarımdan vazgeçip ailesini reddetti. Bilemiyorum neden! Sanırım uyuşturucu veya silah kaçakçılığı gibi bir şey! Oğlunun da bu işlere bulaşmasını istemiyordum."

Derin bir nefes aldı.

"Tabii ailesi bizi reddetti. Doğan her şeyi anlayacak yaşıydı. Kocamın da oğlumun da hesabına sürekli para yatırıyordu. Ailesi bunu engelleyemedi. Ama hangi işe elini attıysa başarısız olması ve geri gelmesi için ellerinden geleni yaptılar. Üstelik Doğan ailedeki tek erkek torundu. Hasan'ın ağabeyi ise kısırdı. Yani sonunda Doğan'a muhtaçtılar. Soylarını devam ettirecek tek erkek oydu. Bütün imparatorluğun tek sahibi..."

"Yine de yokluk mu çektiniz?"

"Kocam o parayı kullanmayı reddediyordu. Birkaç işe girip çıktı. Oğlum da büyüdükçe kendi ailesine uzaklaştı. Babasına çıkardıkları zorluk yüzünden o da mirası reddediyordu. Bu arada spor müsabakalarına falan çıkıyordu. Daha lisede bile bir sürü madalyası vardı. Birincilikler falan... Sonra bir gün tanımadığım adamlar geldi... Üniversiteye yeni başlamıştı. Anladığım kadarıyla devlet için çalışıyorlardı ve Doğan'ın yeteneklerini

keşfetmişlerdi. En bir sporcu olmasının haricinde, ana dili olan Kürtçe, Zazaca ve birçok lehçe biliyordu. Çok cesurdu. Zenginliği ve paraya ihtiyacı yoktu. Yani devleti dolandırmamıştı, mali yoktu."

"Ama o zaman parayı kullanmadığını söylemişlerdi."

"Devlet bunu biliyordu tabii. Bu onların daha çok işi vardı. Bu kadar zenginken paraya ihtiyacı olmadığını ve okula sadece bir hayatı tercih etmesi onun karakterini gösteriyordu."

"Ondan devlet için çalışmasını mı istediler?"

"Evet... O zaman reddetti. Okuduğunu söyledi... Babası o zamanlar sizin yanınızda üç yıldır şoförlük yapıyordu. Sen benim o yıllarda on yaşlarında falan olmalısın. Doğan'ın arada sırada babasının yerine size şoförlük yaptığı da oluyordu. Fakat okulunun üçüncü senesinde, Van'da bir terör saldırısı oldu. Amcası ve dedesi öldürüldü. Konak füze ile vuruldu ve çoğu yandı. Korumaların bir kısmı da öldü. Kocam İzmir'de bu haberi duyunca perişan olmuştu. Doğan fazla etkilenmedi! Çünkü yıllarca onu çağırıyorlardı ama onlar bir kere bile görmeye gelmemişlerdi. Her şey Doğan'a kaldı..."

"Tüm miras ona mı kaldı?" diye hayretle sordu Pınar.

"Evet... Aile kocamı reddettiği için, vasiyetnamede sadece onun adı geçiyordu. Babaannesi birkaç kere onu görmek istedi. Doğan miras işlemlerini halletmek için Van'a gitti. Orada klanların rahat yaşamalarına yetecek kadar parayı ve evi tutturup ettirip onlara bırakıp geldi. Zaten beş ay sonra babaanne öldü. Amcasının karısı da iki sene sonra başkasıyla evlendi."

"Siz?"

"Hasan'ın dediğine göre bir gün arabada para dolu bir çanta unutulmuş. Tabii kocam bundan haberi olmadığını söyledi. Ona kimse inanmadı. Birisi sözde onun çantayı alıp kuytu bir yere gittiğini görmüş. Parayı onun aldığı söylenince kocamın nasıl üzüldüğünü anlatamam. Baban ve ağabeyin kocamı mahkemeye vermeye karar vermişler. Ya hırsızlık suçundan hapse girecekti ya da parayı on gün içinde temin edecekti. Doğan o sırada yurt dışında bir öğrenci toplantısındaydı. Geldiğinde babası

mahkemeye verilmek üzereydi. O da ilk kez parasını kullandı. Büyük paraydı. Bankadan çekti ve sizin şirkete götürdü."

Genç kadın sarardı. Bundan sonrasını duymak istediğine pek emin değildi.

"Sonradan öğrendiğime göre para ile çıkıp gelince, bu paranın o çalınan para olduğunu söyleyip önce oğlumla dalga geçmişler, sonra onu da suçlamışlar. Parayı aldıkları halde Hasan'ı mahkemeye vereceklerini söylemişler. Doğan çok kızmış. O dönemlerde belki ağabeyinin burnunun kırık olduğunu hatırlarsın!"

"Hayal meyal hatırlıyorum. Sadece burnu değil, bir kolu da kırıldı."

"Belki de hastanelik ettiği diğer adam da nişanım dediğin Erdem olabilir! Onun durumu ağırdı. Bu yüzden Doğan üç ay hapsede yattı... Paranın kendisine ait olduğunu ispatlamıştı ama sizinkiler saldırı suçlamasından vazgeçemediler."

"Üç ay mı? Aman Allahum!"

"Evet! O arada babasının mahkemesi de oldu. O da içeriye alınca ben yapayalnız kaldım. Ailemin yanına dönmek istemiyordum ama başka çarem yoktu. Oğlumu ziyarete gittiğim o hafta sonu durumu ona anlattım. Doğan merak etmememi, o adamların yine gelip devlet için çalışmayı önerdiklerini söyledi. Karşılık olarak ona ve babasına özgürlük önermişler. O da kabul etmiş."

Gözleri sulanmıştı. "O oğlumu son kez yumuşak ve gözü yaşlı gördüğüm gündü. Bir daha asla eskisi gibi olmadı. Hapisten çıktıktan sonra ortadan kayboldu. Neler yaptığını bilmiyorum. Gitmeden önce bana yeni bir ev aldı ve bolca para bıraktı. Her şeyimi ayarladı ve bir yıl boyunca ortadan kayboldu. Anladığım kadarıyla başarılı olmadan babasını salmak istemiyorlardı. Bu arada kocam içeride hastalanmıştı. O dev gibi vücudu erimişti."

Pınar bir şey diyemiyordu. Süheyla Hanım gerçekten de o günleri yeniden yaşıyormuş gibi üzgündü. O da üzgündü. Gözünün önüne hayata direnen bir genç geldi. Onu Doğan'la bir tutamıyordu. Ama ikisi de aynıydı. O gururlu genç hayata

korkusuzca atılmıştı. Oran tanıdığı Doğan da aile mecmuasını gücü, kaygısı ve dilsizlik duran bir erkekti. Biriken mecmua manlarında sırtını dayayabileceği kadar gücü bir erkekti. Zorunu biliyordu. Bu hissi son zamanlarda o kadar sık duyuyordu başlamıştı ki!

"Nasıl olduysa bir yıldan önce Hasan salıverildi. Ayta bula uykusunda öldü. Vücudu dayanamamıştı. Birkaç gün sonra Hasan dünyadan köptü. Bir hafta bile kalmadı. Oğlum mecmua sonra bıldı. Beni güven altına aldıktan sonra tabii... Sonunda mecmua kere bazen iki kere görüyordum. O da genellikle hastanelerde oluyordu." Kadının sesi acı doluydu.

"Vücudunda o kadar çok yara var ki! Hepsi..." Devam etmedi.

O yaraların üzerinde parmaklarını gezdirmişti ama aile sevgiyle okşamamıştı. Genç kadının gözünde onlar adamın vahşiliğinin bir simgesiydi. Canavarlığının delili... Mafya benzerinden bilebilirdi ki?

"Evet... Hepsi de devlet görevi sırasında oldu..." diye onayladı Süheyla Hanım. "Belki birkaçı istisnadır. Çünkü devlet için çalışmayı bıraktıktan sonra bile birkaç kere suikasta uğradı. Kumarda kaybedenler ve bunun sorumlusu olarak onu görenler. İhale mafyası... Belki de kıskanç bir kardeş, sevgili veya koca. Kim bilir! Çok şükür başını kurtarmasını hep bildi."

"Ama benimle olduktan sonra başına hiçbir şey gelmedi. değil mi?" diye iç çekti Pınar. Aslında onun ölmesini tüm kelimeleriyle istediği günleri düşündü.

"Evet... Sen ona şanslı geldin. Sanırım bu şansın devam etmesi için başka planları da var."

Doğan'ın artık kumarhaneleri işletmekten vazgeçtiğini ve onları elden çıkarmaya çalıştığını söylemedi. Uğraştığı tehlikeli işlerin çoğunluğunu bırakıyordu. Tahir ile daha güvenli iş alanlarına kaymayı düşünüyordu.

"Ne gibi?"

"Sonra kendisine sorarsın. Benim anlatmam doğru olmaz." Birkaç dakika sonra zilin çaldığını duydular. Pınar hemen ayağa fırladı. Çıkı kapıyı açtığı anda karşısında tüm heybetiyle kocasının durduğunu gördü.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Doğan evin önünde arabayı park ettiğinde saat beşe gelmişti. Eve doğru çıkarken düşünceliydi. Elini cebine attığında anahtarları bulmuştu. Birkaç saniye sonra kapı ardına kadar açıldı ve Pınar tüm güzelliği ile Pınar belirdi. Uzun saçlarını atıyordu ve çok güzel görünüyordu. Genç adam onun iri gözlerindeki keyi gördü. Menekşe gözler her zamanki gibi sinirle parlamaya başlamıştı.

Kaşlarını kaldırdı. Karısının yine neye kızgın olduğunu anlayamadı. Pınar'ın öfkeli ve delişmen kişiliği karşısında sık sık şaşırıyordu.

"Nihayet gelebildin!" diyen karısına aldırmandan içeri girdi. Ayakkabılarını çıkarıp terliklerini giydi.

"Beni görmek için sabırsızlandığını söyleme sakın!" dedi. Şakacı bir sesle.

"Olamaz mı?" diye ayrı alaycı bir sinirle karşılık verdi Pınar.

"Daha dün benden artık sıkıldığını söylüyordun? Yalnız kalmak istediğinden bahsediyordun?" Sesi duru, söyledikleri ciddiydi. Öyle dediğini Pınar da biliyordu ama... bunu kabul etmeye hazır değildi.

"Bunun için mi tüm gün yoktun? Beni cezalandırmak için mi?"

Doğan şaşkınlıkla güldü. "Seni niye cezalandırmak isteyeyim ki? Hem istediğini yaparak seni değil kendimi cezalandırmış olmuyor muyum?" Ceketini çıkardığında, karısının hâlâ

onu izlediğini gördü. Bakışlarındaki gariplik, ilgisini çekmişti. "Sende bir şey var... Ne oldu?" diye sordu ciddi bir sesle.

"Selma nasıl?" diye karşı soru sordu Pınar. "Adam iş çekti. Aslında sana söylemeyecektim ama... Sanırım öyleymiş iyi olur. Bu gün eski kocası onu çok fena dövdü. Evine gidip hastaneye götürdüm. Durumu pek de iyi değil. Her yeri morarmış. Pansuman yaptırdıktan sonra evine geri bıraktım."

"Çok feci..." dedi Pınar içtenlikle. Üzülmüştü. Bir kadının dövülmesinden daha iğrenç ne olabilirdi. Kendisine saygısı olan bir şeydi. "Durumu şimdi iyi mi?"

"Sayılır... Sana söylemememi rica etti. Utanıyor sanırım."

"Ya kocası?... Polise bildirseydin!"

Doğan gülümsedi. O şerefsizi bulması fazla süresini almamıştı. Üstelik hayvan herif çok doğal bir şey yapmış gibi evine gitmiş, maç izlemişti.

"Polise gerek kalmadı..." diye mırıldandı. Gözünün önünde adamın kanları içindeki rezil hali geldi. Kadına vuran elinin tüm parmaklarını ve burnunu kırmıştı. Hem de hiç acımadan. Ona öylesine korkutucu davranmıştı ki, ne polise gidebilir, ne de bir daha o zavallı genç kadına yanaşabilirdi. Bunu o korkudan ölecekmiş gibi bakan acı dolu gözlerinde görmüştü. Yanında silahlı olsaydı onu dizlerinden vurmaktan bir an bile tereddüt etmezdi. Artık silah taşımamaya gayret ediyordu.

"Doğan... Ne yaptın adama?" dedi Pınar iri şaşkın gözlerle. Bir anda adamın beyaz gömleğine sıçramış olan kan damlacıklarını görmüştü. Ceketini çıkarınca meydana çıkmıştı ve daha yeni fark etmişti. "Öldürdün mü yoksa?"

"Saçmalama yavrum... Ben katil değilim. Sana daha evvel de söyledim."

"Peki, bu kan kimin? Senin olmadığı belli..."

"Benim olsa sevinir miydin?"

"Bırak şimdi bu saçma şeyleri... Ona ne yaptın?"

"Durumu iyi... Yani sanırım... Annem hazır mı?"

Pınar birden duruldu. Gözleri donuklaşmıştı. Yataktan yarıya kadar kalkmıştı. Annesini sorduğuna göre henüz gerek istemedi. Zaten ten saat da geç olmuştu. "Niemen... gidemem... gerek istemedi. Zaten umursamaz davranmaya çalışarak. Fakat içinde bir şeyler ret ediyordu. Üstelik Süheyla Hanım da gidecekti. Bu senin için yapayalnız birkaç gün geçirecekti."

"Birazdan çıkarız... Bir çay içmemin mahzunu var mı? Biraz daha dayanabilir misin?" Sesinde ince bir alay vardı.

"Çay mı?" Birden içi rahatladı ve gözleri parladı. Onun nelemesine aldırmadı. "Getireyim... Karnın aç mı?"

Doğan içeriye yönelirken yemek teklifini reddetti. Karnı aç değildi. Önce yatak odasına gidip üzerini değiştirdi. Karnı oturma odasına geçti. Annesinin yanağından öpüp karşıladı. Sonra koltuğa oturdu. Ona olanlardan bahsetmedi. Annesi de genellikle nerede olduğunu ve ne yaptığını sormazdı. Yıllar içinde bunu alışkanlık edinmişti. Kadın için oğlunu sağ salim kurtarmasında görmek yeterliydi.

Çay içerken fazla konuşmadılar. Sadece bir ara Pınar, hiç aklında olmayan bir şey söyledi.

"Geç kalacaksınız?... İsterseniz yarın gidin?" dedi. Gözleri kocasının yorgun yüzündeydi. "Yorgun görünüyorsun... Zaten vakit de geç olmak üzere..."

Genç adam saatine baktı. Pınar'ın bu sözlerini kalkmaları için bir uyarı olarak almıştı. Genç kadının bir an evvel kurtulmak için can attığını düşündü. Sonra bardağından son bir yudum alıp ayağa kalktı. "Doğru, hemen gitsek iyi olacak. Akşam da bir toplantım var." O ayağa kalkınca diğer iki kadın da kalkmıştı.

"İstersen yarın gidelim oğlum?" diye mırıldandı Süheyla Hanım. Pınar'ın aslında ne demek istediğini anlamıştı. Fakat anlaşılın Doğan bunun farkında değildi. "Sabah erken çıkarız!"

"Gerek yok." Doğan gözlerini karısının gözlerine dikti. İki mavi gözler, onu süzüyordu. Onun neden kendisine böyle baktığını anlayamıyordu. Pınar bugün biraz garip davranıyordu.

Herkese ondan iki hafta boyunca kurtulacak olmanın yarattığı heyecandı bu... Annesine dönüp durumu açıkladı. Pınar'ın böyle bir açıklamaya ihtiyacı yoktu. "Toplantı işle ilgili değil, yine de gitmezsem ayıp olur. Şirketimizin sponsor olduğu bu derneğin toplantısı... Çocuklar yararına..."

Az sonra genç adam kapının önüne çıkmış, annesinin vatanı da eline almıştı. İki kadının sulanmış gözlerle kucaklaşmasını izledi. Pınar dudaklarını hafifçe ısırarak kocasına baktı. Annesi gözleri inanılmaz güzel görünüyordu. İki hafta boyunca bu gözleri bir daha göremeyeceğini düşündü genç adam. Uzun bir süreyle. Belki de daha fazla... O Mersin'den döndükten sonra da bir iki hafta Ankara'ya gelmeyip kızı rahat bırakmayı düşünüyordu. En iyisi şu Uzakdoğu gezisini o haftaya yerleştirmekti. Böylece iki hafta daha uzak kalırdı. Bu aylık hem Pınar hem de kendisi için iyi olacaktı.

"Evet..." diye mırıldandı.

"Evet..." dedi Pınar isteksizce. Gözleri hâlâ suluydu. Elbette ki Süheyla Hanım'dan ayrıldığı içindi bu yaşlar...

"Görüşürüz..." dedi Doğan.

"Görüşürüz..." dedi Pınar. Bu kadar mıydı? Hepsi bu muydu?

Artık onun da içinde koyu bir sıkıntı vardı. Bu aylık onlara hiç yaramayacak gibi geldi bir an. İçindeki sızıyı dindirmeye çalıştı. Adam eğilip yanağından hafifçe öpünce, o da ona ken-diliğinden sokuldu. Biraz daha... Belki biraz daha istekle öpebilirdi? Fakat Doğan yavaşça geri çekildi ve gözlerini kaçırıp döndü. Onlar merdivenlerden inerken, Pınar gözünden akan yaş sildi. İçindeki yıkıcı sızı had safhadaydı. İçinde bir şey sanki adamla birlikte gidiyordu. İçinde tanımadığı bir ses neredyse çığlık atıyordu.

"Gitme!"

YIRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Evde yalnızlık korkunçtu. Süheyla Hanım'a çok kısa bir süre rede almıştı. Gözlerini nereye çevirse o tatlı kadını görüyordu. Onunla yaptıkları muhabbetleri de özlemeye başlamıştı. Dışarı çıkma fikri gideli daha bir gün bile olmadı. Sonunda onu görüp, sevgisine karar verdi. Belki de kendi annesi kadar. Kendi annesini de çok seviyordu ama bu zor zamanlarında Süheyla Hanım kendisine çok destek olmuştu.

Üstelik kadının yokluğunda, artık beyni başka şeylerle de meşgul olmaya başlamıştı. O varken, Doğan'ı ve bebeğini düşünmemek çok kolaydı. Oysa şimdi eli sürekli karnundaydı. Yatağa her yatışında kocasının sıcak ellerini bedeninde hissetme arzusuyla kıvranıyordu. Onu düşünmeden geçen bir saati bile yoktu. O nefret ettiği bebeği bile artık daha başka hayal ediyordu. Geceleri sırt üstü yatarken eliyle karnını okşuyor, artık canlanmaya başlayan bebeğine sevgisini aktarıyordu. Bu çocuğun ne günahı vardı ki? Onu doğumdan sonra kocasına terk edecek olmak, artık vicdansızlık gibi geliyordu. Acaba vazgeçmeli miydi? Bebeğini vermek isteği yok olmaya başlamıştı. Kendi bebeği... Sadece Doğan'ın değil! Hem kabul etmese de tutuklu gecelerin bir meyvesiydi o! Kim bilir ne kadar güzel bir çocuk olacaktı! Erkek olacağından da emindi. Neden bilmiyordu ama Doğan'ın kopyası olan bir erkek bebeğe hayır demezdi doğrusu! Ankara'da yalnız kaldığı üç gün boyunca anneliğe hazır olduğunu hissetmek onu şaşkınlığa sürüklemişti.

Her gün aramıştı Doğan. Çok uzun olmayan, kısa ve basit konuşmalardı. Her seferinde de küçük bir çocukla konuşur gibi dikkatli olmasını tembih ediyordu. Onun ilgisinin sadece

bebeğe dönmesi artık Pinar'ı üzüyordu. Belli ki Doğan artık annesiyle eskisi kadar ilgilenmiyordu.

Yola çıkmadan önce bir kere Selma'yı aradı. Onun daveti üzerine bu kere evine gitti. Bulması zor olmamıştı. Metronun durduğundaydı. Yaraları ve morlukları halen durmakla beraber etkisi azalmıştı. Önceleri utanmıştı genç kadın. Fakat Pinar onu rahatlatmış ve en azından iki saat orada kalarak biraz neşelenmesini sağladı. Beraberinde getirdiği pastayı yiyerek güzel vakit geçirdiler. Ama ikisi de Selma'nın eski kocasının başına gelenlerden konuşmamayı tercih etmişlerdi.

Çarşamba günü uçakla Mersin'e gitmesi zor olmadı. Havalanında kardeşi karşılamıştı onu... Deniz mahcup ve sessizdi. Kardeşinin yanından öperken bir an gözleri hafif şiş karnına kaymıştı ve o anda hafifçe gülümsemişti.

"Yeğenim artık belli olmaya başlamış..." dedi şakacı bir tonda. Çekingen bir şakaydı bu! Pinar'ın tepkisinden korkar bir hali vardı.

Pinar artık uzatmak istemiyordu. O da hafifçe gülümseyip başını salladı. "Evet... Pantolonlarım artık olmuyor. Hamile giysileri almam gerek. O yaptığın iğrenç şeyin hiç değilse böyle güzel bir sonucu oldu..."

Deniz şaşırmıştı. Yakışıklı suratı kardeşinin ithamı üzerine yine de hafif beyazladı.

"Doğan bebeği istemediğini söylemişti..." diye mırıldandı. "Ama sanırım?..."

Pinar elini karnına koydu. "Artık istiyorum..." dedi sakince. Gözleri merakla kardeşini süzdü. "Sen Doğan'la görüşüyor musun ki?"

"Sık sık..." Utangaç bir şekilde başını çevirip kardeşinin koluna girdi. Kısa bir süre sonra arabada eve doğru gidiyorlardı. Deniz dikkatini yola vermiş gibiydi ama bakışları dalgındı.

"Ne kadar sık?" dedi Pinar birden. "Senin Doğan ile görüşmen için ne sebep olabilir ki? Onu sevmediğini sanıyordum Tabii onun da seni!"

"Olabilir..." dedi Deniz isteksizce. "Fakat gerçekçi olalım ki... bana kimsenin yapmadığı yardımı yaptı. İki hafta önce raya yanıma geldiğini biliyor musun?"

"Hayır... Neden?"

"Şirketi sana devrettikten sonra, onunla oturup kumara oynadık. Kumarı bırakacağıma dair söz verdim..." Pınar'ın ailesi evlenmeden hemen önceydi. O gün bu gündür kumar oynamıyor. Erdem'e şirketteki hissemizi devrettim. Doğan bana büyük miktarda para yardımı yaptı. Şimdi tıbbi cihazlar satan bir şirketim var. Tek başıma sahibiyim. Yani baba mesleğine biter bir iş yapıyorum. Artık senin olan şirkete de iş yapıyorum."

Pınar duyduklarına inanamıyordu. Bunların hiçbirisini bilmiyordu. Eğer gelmemiş olsaydı bilmeyecekti de. Başkası olsa, karısının ailesine nasıl yardım ettiğini ballandıra ballandıra anlatır, minnet duymasını sağlardı. Her gün de yüzüne vurmak. Geldiğinde her şeyi öğreneceğini bildiği halde... Ona minnet duyması mı gerekiyordu şimdi?.. O çok nefret ettiği halde uzak durmaya dayanamadığı yakışıklı adama?

"Aldığın parayı geri ödeyecek misin?"

"Ödeyeceğimi söyledim ama istemedi. Bana bu parayı güzel karısı için ödediği ufak bir bedel olarak gördüğünü ve bundan memnuniyet duyacağını söyledi. Tabii bir daha kumar oynamamam koşuluyla... Çok da ikna ediciydi doğrusu. Çatık kaşlarından hoşlanmıyorum. Beni bile korkutuyor. Diğer yandan işlerimin çok iyi olduğunu söylemeliyim. Yıllardır ilk kez yaptığım işten zevk alıyorum. Kâr elde etmek önemli değil. Kendi işim ve buna dört elle sarılıyorum."

Pınar hafif alaycı gülümsedi. "Senin için yenilik olmuş. Babamın şirketinde patron olmana rağmen çalışmayı sevmezdin?"

"Orada işimi yapacak bir sürü kişi vardı. Oysa burada tek kontrol bende... Ne gelip gittiğini biliyorum. Ne kazandığımı, ne kaybettiğimi... Zaten çok fazla kişinin çalışmasına gerek yok. Toplam on beş elemanım var. Çok da güzel bir sekreterim..."

Ağabeyinin sesindeki tını üzerine Pınar onu süzdü. "Aşık mısın yoksa?"

"Bilmiyorum... Melek çok güzel bir kız... Adı gibi aynı... Fakat şu kumar illetinden kurtulduğuma emin olmadan ona bir şey diyemiyorum. Şimdilik sadece sekreterim..."

Pınar başını salladı. Ateş çoktan bacayı sarmış gibiydi. Ağabeyinin eski kız arkadaşları hakkında böyle yumuşak konuşmuş hiç olmamıştı. Sonra aklına Erdem geldi.

"Erdem'e ne oldu? Ondan ayrılınca kızmadı mı?"

"Kızmaz mı? Köpürdü... Onun bu kadar sinirli ve kabadayı olduğunu bilmezdim. Beni tehdit etti. Sonra kocanı da tabii..."

"Doğan'ı mı? Doğan'ın yüzüne karşı mı?"

"Ne gezer? O Doğan'dan it gibi korkuyor. Haksız da değil! Kocanın arkasında kimler var bilmiyorum ama parmağını bir şaklatmasıyla her şey değişiyor. Açamayacağı kapı, yapamayacağı iş yok. Fakat Erdem bu sefer iyice azıttı. Zaten seni kaybettiği için ve buna da ben sebep olduğum için çok kızgındı. Bana Doğan'ı öldüreceğini falan söyledi ama tabii ki blöftü!"

"Blöf mü? Onu öldüreceğini bana da telefonda söylemişti. Sanırım Doğan onun için bir saplantı halini almış. Onunla görüştüğümde bu konuyu konuşup aklını başına almasını sağlayacağım. Başına bir şey gelmesin diye Doğan'a ne kadar yalvardığımı bilse, beni zor durumda bırakmamak için elinden gelen çabayı gösterirdi."

"Onunla görüşmesen iyi olur sevgili kardeşim. O saplantılı bir adam... O benim çocukluk arkadaşım. Onu her yönüyle tanıdığımı sanırdım ama inan bana hiç tanımadığım yönleri de varmış! Erdem hâlâ sana âşık olduğunu düşünüyor ve senin bir gün ona döneceğini umuyor!"

"Ama... Ama ben hamileyim?.. Evliyim?.."

"Bunları kabul etmiyor. O Doğan'ın seni onun elinden almasını hazmedemiyor."

"O halde beni inat uğruna mı istiyor? Ona dönmüş olsam bile beni bir süre sonra bırakır mı diyorsun?"

"Şirkette kamera vardı ama araba ölü bölgede kalmıştı. Fakat bir şahit vardı. Biz de ona inandık."
"Kim?"

Deniz dehşet dolu bir bakışla kardeşine döndü. Pınar da an biraz sarardı. Ağabeyinin aklından geçenleri anlamıştı. Dadıklarını ısıarak sordu. "Erdem mi yoksa?"

"Evet..." dedi genç adam fısıltıyla. "Carip ama... Bunu babamla bir şey konuşacaktık. Ben kendi arabamla gitmiştik. Babamda da Erdem vardı. Arabayı park ettiğimizde, Hasan Abi şirketin arabasını elinde bir bezle temizliyordu. Onunla selamlaştık. Ben de babamın yanına çıktım. Erdem garajda kaldı..."

"Sonra?"

"Babam korumasını yolladı. Şu anda Doğan'ın İzmir'deki evinde çalışan Nadir'i... O önceden babamın yanındaydı. Hasan Abi'yi çağırması için göndermişti. Ben... Şey... Doğan'daydı. Hasan etmişti. Bir gün önce aramızda bir sorun olmuştu ve tartışmıştık. O zamanlar çok gençtik Pınar... Biraz da şımarık olduğumu inkâr etmeyeceğim. Doğan'ı rakip olarak görüyordum. Şimdi düşünüyorum da... o zavallı bizimle hiç muhalap olmazdı. Biz sürekli onunla uğraşırdık."

"Zavallı mı?" Bu kelime onu gülümsetti. Kocasını hiç zavallı bir halde düşünemiyordu. Çocukken bile! "Sonra ne oldu?"

"Ertesi gün çantanın kaybolduğu ortaya çıktı."

"Gerçekten de para dolu bir çanta var mıydı? Yoksa bu da Doğan'a ve babasına karşı bir oyun muydu?"

Deniz biraz tersçe kardeşine baktı.

"Saçmalama Pınar... Vardı tabii! Her yer arandı ama bulunamadı. Sonra Erdem, o gün benim arabamda beklerken, Hasan Abi'nin elinde bir çantayı gördüğünü, bagaja koyduğunu ama o anda hiç şüphelenmediğini söyledi."

"Sence Erdem doğru mu söylüyordu?"

"Bilmiyorum... O anda inanmıştık. Doğan'a olan öfkem yüzünden de buna inanmaya ihtiyacım vardı. Sonrası..."
"Sonrasını biliyorum..." diye homurdandı Pınar. "Süheyla Hanım her şeyi anlattı. Çektikleri acıları... Doğan'ın parayı bulup getirdiğini, ama sizin yine de suçlamadan vazgeçmediğinizi..."
"Şey... Bilirsin... Babam biraz inatçıdır ve Hasan Abi'ye de çok güvenirdi."

"Bu durumda sen yalan söylemiyorsan?" Bakışları karşılaştı. "Yalan söyleyecek bir tek kişi var..."
"Ne demek istiyorsun?"

"Doğan ile babasının paraya hiçbir zaman ihtiyacı olmamış. Doğan üniversite yıllarında bile çok zenginmiş zaten. Sadece aileden gelen parayı kullanmıyormuş. O parayı reddediyormuş. Ama babasının iyiliği için bu fikrinden vazgeçip kaybolan parayı çekip getirmiş. Şimdi... Aynı para babasında da olduğuna göre... neden çalmış olsun ki? Üstelik onlar için çok küçük bir rakam. Eğer Hasan Bey paragöz biri olsaymış, zaten her şey elinin altındaymış. Niye böyle tehlikeli bir işe girsin?"

Deniz omuz silkti. "İnsanları tanımak zordur? Zenginler bile birçok ahmaklık yapar. Tıpkı benim yaptığım gibi..."

"Sen özel bir ahmaksın ağabeyciğim..." dedi Pınar alayla. "Neyse, konu sen değilsin. Bence iş Erdem'de bitiyor. Ya o parayı Hasan Bey yukarıya çıktığında Erdem aldı, ya da o para gerçekten kayboldu ve Erdem yanlış gördüğünü zannetti. Doğrusu ben ikincisine inanmayı tercih ederim!"

"İnşallah! Yoksa kaç kişinin hayatını mahvettiğimizi düşünüp yıllardır acı çekiyorum. Kendimi suçluyorum. Doğan'a olan nefretim yüzünden gözlerim kör olmuştu. Duraksamadan onları suçlamayı tercih etmiştim. O yüzden şikâyetimizi geri almadık. Bir de tabii şu kavga var. Doğan çok sinirlenmişti. Ben de çanak tutunca kavga çıktı. Aslında... biraz da bilerek yapmıştım. Onu da suçlayabilmek için..."

"Ve sizin yüzünden adam ailemizden nefret etti! Cezasını da ben çektim... Hâlâ da çekiyorum. Sevmediğim bir adamdan sevmediğim bir bebeğim oldu."

"Doğan bebeği istemediğini, doğumdan sonra ayrı yaşamaya dediğini söyledi. Doğru mu?"

Genç kadın irkildi. Pınar'ın bütün hikayeleri bundan daha kötü olmuştur. Kalbini titreten bir şey annesinin arkasından duyulmaya sebep oldu. Göğsünden yoğun bir ses geliyordu.

"Demek ayrı yaşayacağımızı söyledi?" Bu bir soru değildi. Bir tespitti. Sesinin titremesine aldırmamak istedi. Deniz'in gözlerine dikti. "Bu konuyu ben de uzun zaman düşünüyorum..." dedi sonra yavaşça.

"Ne karar verdin?"

"Onu seviyorum..." Neiret ediyorun diyemedi. Arka arkaya yemiyordu. "Çocuğunu da sevip sevmeyeceğimi bilmiyorum. Onu istemedim. Hamile kalmak planlarımda yoktu. Otarla sadece beş ay için anlaşmıştık. Şimdi de şu halime baktı. Otarla süzünden ömür boyu onun malı oldum. Ama..." Elini taranmıştı. Gezdi. "...Önümde daha aylar var. Doğuma kadar ne karar vereceğimi, neye karar vereceğimi bilmiyorum. Bakıp görüyordum."

"O iyi bir adam!" dedi Deniz aniden. Kızın fikrini değiştirmek için söylemediği belliydi. İçinden geldiği için söylemişti. Üstelik de artık ona saygı duyduğu da belliydi.

Pınar başını çevirip dışarıya baktı. Cevap vermedi.

Annesini ve babasını özlemişti. Gerçi daha üç hafta önce Ankara'da onları görmüştü ama bu sefer kendisini daha duyarsal hissediyordu. Onları görmekten mutluydu. İçini saran sıkıntıyı atmaya çalışıyordu. Akşam yemeği bu yüzden güzel geçti. İlgi odağı genç kadının hafif çıkmış karnı olmuştur. Anne ve babasının da bu torun için sevindiğini görebiliyordu.

Ertesi gün şirkete gidip resmi işlemleri hallettiler. Pınar her şeyin düzene konduğunu görmüştü. Doğan'ın ayarladığı bir idareci, genç adamın istekleri doğrultusunda ve şirketin geleceği için mükemmel işler yapmıştı. Artık emekli olan babası bile şirketin gidişatından memnundu. Görünen oydu ki, Doğan sürekli işleri kontrol altında tutuyordu ve ta oradan bile işlerin iyi gitmesi için uğraşıyordu.

Genç kadın ona minnet duyması gerektiğini bildiği halde, ne de duygusunu bastırmayı iyi beceriyordu. Gerekli imzaları atıyor ve toplantıya katıldıktan sonra, artık şirket için yapabileceği bir şey kalmamıştı. Yeni idareciler ile bir gece toplantısı düzenledi ve çalışmalarını överek gecenin güzel geçmesini sağladı. Kendisi ve ağabeyi hariç, herkes eşi ile gelmişti.

Bir gün de, annesi ile birlikte alışverişe çıktı. Birkaç tane kumaş kuyafeti aldı. Eğlenceli bir gündü. Öğle yemeğini de dışarıda yemişlerdi. Mersin'in hareketli hayatı, sıcak havası, değişik şehirlerden gelmiş olan insanların çeşitliliği, burayı diğer şehirlerden farklı yapıyordu. Özlemişti memleketini... Babası İzmir'deki işinin merkezini buraya taşıdığından beri, yani çocukluğundan beri bu şehir onun büyüdüğü yer olmuştur.

Hafta başı telefonu çaldı. Tanımadığı bir numaraydı. Öğle yemeğini annesiyle yemişler, erkekler olmadığı için rahat bir gün geçirmeye karar vermişlerdi. Üzerlerinde eski gündelik kıyafetler, fotoğraflara baktılar. Pınar çocukluğunu kapsayan ve bu fotoğraflara uzun süredir bakmamıştı. Havuzun etrafına uzanan ellerinde meyve suları, bazen gülerken bazen de hüyanında, ellerinde meyve suları, bazen gülerken bazen de hüyanenerek bu fotoğrafları incelediler. İkisi de yılların gerçekliğini ne hızlı geçtiğini düşünüyorlardı. Telefon tam o sırada geldi.

"Alo?" dedi Pınar.

Kısa bir sessizlikten sonra karşısından "Alo? Pınar?" diyen bir ses duydu. Bu sesi tanıyordu.

"Erdem?... Sen misin?" Sesi biraz garip çıkmıştı. Bunca zaman sonra onunla konuşmak biraz sinirli olmasına mı sebep olmuştu ne?

"Evet... Benim. Nasılsın Pınar?"

"İyiim Erdem... Çok İyiim. Sen nasılsın?"

"Fena değil..." İsteksiz sesi aslında hâlâ kızgın olduğunu anlatıyordu. "Geldiğini öğrendim. Aslında ilk geldiğin günden beri biliyordum ama işlerin olduğunu da biliyordum. Bitirmeni bekledim. Yani bana zaman ayırman için..."

Pınar bir an sessiz kaldı. Gözleri annesindeydi. Belli ki kadının kiminle konuştuğunu biliyor ve onaylanıyordu. Zaten ona

Pınar bu soruya ne diyebilirdi ki? Mükemmel bir millet ha yatı olduğunu mu? En azından gelmeden önceki gün baba bakıldığı, el bebek gül bebek olduğunu mu?

"Yaşıyorum işte!" dedi sakince.

"O kocan olacak henf sana iyi davranıyor mu?"

"Evet..." Bu konuda dürüsttü. Derin bir nefes aldı. Arma ona düşündüklerini kendinden emin ve pürüzsüz çıkarmıştı. İyiydi. "Sen iyi bir insansın ve zaten benden daha iyi bir kadın. Doğan'a karşı olan düşüncelerini unutmamı söylemek istedin. Bu anlamsız kızgınlığını unutmalsın. Çünkü görüyorum ki öylesin. Belki bana bile kıızıyorsun!"

"Hamile kalmamalıydın!" diye açıkça homurdandı.

"Bu elimde değildi... Bunun konumuzla ne ilgisi var? Sen çok yakışıklı ve zengin bir erkeksin. Senin peşine takılacak..."

"Ben seni istiyorum..." diyerek onun sözünü kesti Erdem.

"Ama?..." Şaşırmıştı. Bu adam kör müydü? Hamile olduğunu görmüyor muydu? "Erdem, gördüğün gibi bu imkânsız. Artık çok geç!"

"Boşan ondan! Çocuğunu bile kabul ederim... Terk et onu!" dedi Erdem rahat bir tavırla. Pınar derin bir nefes aldı. Erdem'in sesindeki titreşim hoşuna gitmemişti.

"Saçmalama! Lütfen mantıklı ol..."

"Hayır, olmak istemiyorum. O serseri seni elimden aldı. Hem de gözümün içine bakarak. Ben de seni onun elinden alacağım!"

Pınar sertçe çatalım masaya bıraktı.

"Hayır, alamayacaksın!" dedi kızgınlıkla. Sonra sesini yumuşatmaya çalıştı. Kızmak dertlerini arttırmaktan başka bir iş yaramazdı. "Ben ikiniz arasında bir yarışma konusu değilim. Artık benim için gelecek belli! Bizim için bir şans daha yok!"

"Niye olmasın Pınar? Onu seviyor musun? Çok yakışıklı olduğunu kabul ediyorum ama bende onu sevmediğin gibi bir izlenim bıraktın. Bu durumda onu terk etmek hiç de zor olmaz!"

Gel benimle! Seni bu gece hiç kimsenin bulamayacağı bir yere götüreceğim... Birlikte mutlu..."

"Birlikte bir şey yapmayacağız Erdem! Bunu anla artık. Seninle mutlu olamayız. Biz seninle artık ancak arkadaş olabiliriz. Senin bana karşı hissettiğin şeyler gerçek değil. Sadece Doğan'a olan öfken yüzünden böyle hissediyorsun! Sadece onu kırdırarak için benimle ilgileniyorsun. Yine söylüyorum. Ben aramızda bir yarışma meselesi değilim. Ben bir insanım... Terahşında bir yarışma şansım artık yok... Daha baştan bunu Doğan elimden alı. Ama..." Sustu. Adamın güzel kahverengi gözlerine baktı. O gözlerde acı vardı. "Ama şu an eğer önümde bir seçim yapma şansım olsaydı..." dedi üzgünce. "İnan bana yine onu seçerdim..." Bu son cümle kendisini bile dehşete düşürmüştü. Erdem kaşlarını kaldırdı. Fakat Pınar hislerinin karmaşası ile onun yüzündeki acı öfkeyi görmemişti.

"Neden?" diye sordu adam öfkeli bir soğuklukla.

"Neden mi?" Karnını gösterdi hayretle. "Bebeğim olacak Erdem... Bir bebek... Her çocuk babasıyla büyümeli..."

"O şerefsiz hayvan bir baba olamaz. O bunu hak etmiyor. Seni hak etmiyor. Senden olacak bir bebeği hak etmiyor."

"Belki... Ama anlaşılın Allah öyle düşünmüyor. Kadere karşı gelemezsin. Ben gelemeyeceğimi aylar önce öğrendim!"

Yemeğin bundan sonraki bölümü sessiz geçmişti. Yemekten sonra Erdem ona kahvelerini başka bir yerde içmeyi önerdi. Pınar sesini çıkarmadı. Fakat artık nedense onunla yemeğe çıkmadan önceki huzuru şimdi duyamadığını hissediyordu. İçi sıkılmaya başlamıştı. Erdem'in gerçekten de değişmiş olduğunu hissediyordu. Bakışları, konuşmaları değişmişti. Sonra onun Doğan'ın yüzünü parçalamak için yolladığı adamları düşündü. O zaman bunu kahramanca bir hareket olarak görmüştü ama şimdi bir canilik olarak algılıyordu. Hiç kimse böyle vahşi bir şey yapamazdı. Doğan bile yapmazdı. Onun tanıdığı Doğan delikanlı gibi teke tek karşılaşır ve hesabını öyle sorardı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu. Bindikleri lüks cip şehir dışına yönelmişti.

"Evime..." Yan gözle Pınar'ın bakışları Genç kadın üzerini çıplamıyordu. Evinde Hülya bamlı bir yastıkla oturmuştu. Sorun olacağını zannetmiyordu. Yine de bekler bir adamın gitmesi doğru değildi. Doğan'ın davranışları öfkeli bir adamın davranışları için çok zeki olmaya gerek yoktu.

"Başka bir yere gidemez miyiz?"

"Elbette! Ama orada daha rahat edersin..." dedi Pınar. "Ben de ben de seni Doğan Bey gibi kaçıyorumdur, ha?"

"Bunu yapmazsın... Sen ondan daha..."

"Ben ondan daha farklı değilim. İkimiz de erkekler." dedi. "Biliyor musun? Gençlik çağımda bir kız arkadaşım onun yüzünden beni terk etmişti!"

"Ben seni terk etmedim."

"Ama onun karsısın!"

"Bu tartışma bir yere varmayacak... Sen artık şartlanmışsın. Kabul etmek istemiyorsun!" Gözleri dışarıdaydı. Yağmur yağmıyordu. "Sanırım geri dönsek iyi olacak. Beni eve bırakır mısın lütfen?" dedi.

"Hayır!"

"Hayır mı?" Gözlerini endişe ile adama çevirdi. Genç adam ileriye, karanlık ve yağmurlu yola bakıyordu ama ifadesi çok katıydı. Seçilen çenesinden kararlı olduğu anlaşılıyordu.

"Eve gideceğiz... Kim bilir... Belki de ona verdiğin şeyi bana da vermek istersin?"

"Erdem!" Sesi çılgılık atar gibi çıkmıştı. "Sen ne dediğinin farkında mısın?"

"Niye olmasın? Birbirimizden hoşlanıyorduk... Beraber bir gece geçirmek için çok geç değil..."

"Saçmalıyorsun! Lütfen döner misin? Eve gitmek istiyorum!"

"Benim evime gideceğiz! Sus artık!"

Araba yağmurlu yolda sakın ve hızla ilerliyordu. Erdem'in evinin Mersin'e yakın bir çiftlik olduğunu biliyordu. Oraya varmalarına zaten birkaç dakika kalmıştı. Pınar endişelenmeye başlamıştı. Genç adamın gözlerindeki pırıltı hoşuna gitmiyordu.

Çip büyük bir evin önünde durduğunda, inatla başını çevirmeyi ve dışarı çıkmamaya karar verdi. Fakat Erdem dışarıya çıkarken sonra dönüp onun kaptığını açmıştı ve bir kolundan tutmuştu.

"Dışarı..." dedi Pınar öfkeyle.

"Hayır, gelmek istemiyorum!" dedi Pınar öfkeyle. "Geleceksin! Canımı yakmam gerekse bile geleceksin..." Zorla tutup çekince, Pınar can acısıyla bir çılgılık attı. Koluna yapışan gençene gibi parmaklar haricinde, emniyet kemeri hâlâ takılıydı. Kemerin baskısı karnını acıtmıştı.

"Dışarı..." diye yalvardı. Acıyla karnını tuttu. Adam bir an durmuştu. Sonra yine sertçe Pınar'ı dışarıya çekti. Ayağı kayan genç kadın bir an için dizlerinin üzerine düştü. Islak betonun verdiği acıyı pantolonu engelleyemedi. "Erdem!" dedi çaresizce.

"İnat etme de, gel hadi!"

"İstemiyorum! Beni eve götür!"

İslanmaya başlamışlardı. Erdem onu kaldırdı ve kolundan zorla itekleyerek eve götürdü. Anahtarını kullanarak kapıyı açtı. Pınar dehşetle ürperdi. Karanlık evin lambası yandığında ve kapı ardından kilitletiğinde, evde o anda kimsenin olmadığını anladı. Erdem de onun ne düşündüğünü anlamış gibi pis pis sırıttı.

"Evde bizden başka kimse yok. Herkese izin verdim. Bu gece bizim özel gecemiz olacak!"

"Sen delirmişsin!" diye sertçe konuştu Pınar. Onu sakinleştirmeli ve aklını başına almasını sağlamalıydı.

"Belki de delirdim. Olsun! Seni istiyorum!"

"Ben seni istemiyorum!" Geriye doğru bir adım attı. Adam yavaşça yaklaşmıştı. Saçlarından ve çenesinden sular süzülüyordu. Pınar kendi halinin de ondan farklı olmadığını tahmin ediyordu. Korkuyla titredi. Omuzları sertçe tutulmuştu.

"Ona da böyle mi dedin? Onu istemediğin halde onunla yattın! Değil mi? Zevk aldın mı? O tecrübeli bir sapıktır. Onunla

YIRMİ ALTINCI BÖLÜM

Geldiklerini bile fark etmedi... Elini karnında tutuyordu. Gözleri yerde kıpırdanmaya başlayan adamdaydı ama onu bile görmüyordu. Dışarıda ise siren sesleri gelmeye başlamıştı. Erdem yerinden doğrulup bir an olanları hatırlamaya çalıştı. Erdem pantolonu kan olmuştu. Önce ne olduğunu kayıdı. Çarşaf ve şarjdan gelen siren seslerini duydu.

"Seni şıllık!" dedi öfkeyle.

Pınar onu da duymadı. Üzüntüyle, küçücük kalacak şekilde oturuyordu. Dizlerini hafifçe çekmiş, karnını tutuyordu. Bebeğin kan onu korkutuyordu. İçinde anlayamadığı bir sıkıntı vardı. Aklına getirmek bile istemiyordu. Çocuğu için korkuyordu. Minik bebeği... Daha onun erkek mi kız mı olduğunu bile bilmiyordu. Doğan baba olmasının dışında buna hiç önem vermiyordu ama ona bir erkek evlat vermeyi düşünüyordu. Bundan neredeyse emindi. Küçücük bir kopya... Doğan'ın daha sevimli ve gülen bir kopyası... Ve şimdi öyle çok korkuyordu ki!

Erdem başına gelecek tehlikeyi sezmiş gibiydi. Kararsızca duraladı. Yüzü ve kafasının arkası acıyordu ama o anda daha önemli problemleri vardı.

"Doğan seni öldürecek!" diye fısıldadı Pınar. Gözleri boş boş bakıyordu. "Cehennem dibine de gitsen, o seni bulup öldürecek!" Erdem ürperdi. Bu kesinlikle doğrudu. Onun düşük yapmak üzere olmasını bile umursamadı. Önce kendisini düşünüyordu. Gergin yüz hatları içinde yaşadığı karmaşayı açığa çıkarmıştı. Aceleyle odadan çıktı ve arka kapıya yöneldi. Doğan'dan önce polislerden kurtulmalıydı.

FATİH MURAT ARSAL

Bundan sonrası çok belirsizdi. Tek hatırladığı kapıdan içeriye girip beyaz önlüklü insanlara yalvarırcasına baktığıydı. Birilerinin bileğinden tutup nabzına baktığını, hızlıca muayene edildiğini ve sedyeye konduğunu hayal meyal hatırlıyordu. Ama karnıgımlar kulağına çalınıyordu.

"Çabuk olun... çok kan kaybetmiş... O hamile galiba?" dedi birisi.

"O iyi mi?" Bu endişeli ses Deniz olmalıydı.

"Yolumuzdan çekilir misiniz? Bize engel oluyorsunuz!"

"Pınar... Kardeşim..."

"Bebeği düşürmek üzere çocuklar... Acele edin! Ama önce anneyi kurtarmalısınız... Şu iğneyi verin hadi..."

Sonra ambulansın çirkin sesi altında, yağmur etkisini arttırmışken, hastaneye götürüldüğünü fark etti. Baş iyice dönüyordu. Kendisini çok halsiz hissediyordu. Artık varsalardı ya! Bebeğinin iyi olmasını istiyordu. Bundan sonra ona iyi davranacaktı. Ona daha sevgi dolu yanaşacaktı. Kız veya erkek olması önemli değildi. Doğan'ın dediği gibi onu seveceğini biliyordu. Bunu çok önceden beri biliyordu. O sadece Doğan'ın değil, kendisinin de güzel bebeği olacaktı.

"Dayan bebeğim!..."

"Anneyi kurtarmalısınız... Hâlâ kan kaybediyor!"

"Keşke baban da burada olsaydı... O buna engel olurdu."

"Kan bulmamız lazım... Kan grubu ne? Kimliği var mı? Kimliğine bakın!"

"Kimliği yok ama ağabeyi burada doktor!"

"Tamam... Biliyorsa ona sorun... Yoksa hemen tespit ettirin. Ameliyathaneyi hazırlasınlar... Kanı hemen temin edin..."

"Bebeğim... Terk etme beni... Ne olur..." Gözlerini yumdu. Bir damla yaş yanağından süzüldü. Ne için ağladığını bilmiyordu. Hissediyordu ama emin değildi. Keşke Doğan şimdi yanında olsaydı.

Gözlerini açtığı anda neler olduğunu ne kadar zaman geçtiğini tam hatırlamıyordu. Çok yorgundu. İstisnasızca uyumamıştı. Yattığı yatak rahatı ama kendi yatağı değildi. Beyaz rengin ağırlıklı olduğu bir odadaydı. Bir hastane ayakucundaydı. Elinde bir kâğıt vardı. Uyandığını düşünürken elindeki kâğıdı ayakucundaki kısıma astı ve hali bir an önce ona gülümsedi.

Pınar'ın gülümseyecek hali yoktu hiç... O kenara çekilip arkasında duran annesini gördü. Gözleri kızarmıştı kadın. Başını başı dağınıktı. Hemşire tansiyonuna bakarken, annesinin neden bu kadar üzgün durduğunu düşündü. Ne olmuştu ki?

Yanında bir kıpırtı olmasa da onu hissetti. Tüyleri erip yere bakıyordu. Onun da gözleri üzgündü. O dakika başka bir günden de öteydi. Fakat bakışları karşılaştı. O güzel gözleri üz- Sakin ve erişilmez oldu. O ne zaman gelmişti buraya? Peki ne- den gelmişti? Arkasındaki pencereden sabah güneşinin ışığı ru- ruyordu. Ama yanılmış olmalıydı. Çünkü duvardaki saat üçü gösteriyordu. Aydınlık olduğuna göre öğleden sonra üç olma- lıydı. Demek ki uzun süredir yatıyordu.

Gözlerini yumdu. Başını çevirdi. Şimdi ona sarılmış ne- yi olurdu! O güçlü kolları özlemişti. Uzun zamandır onu görme- mişti. Ama anlaşılan genç adam onu pek özlememişti. Özle- miş olsaydı yanına gelir, elini tutar, belki de sevgiyle kollama- alırdı. Onlar bir aile değiller miydi artık? Bu kadar yakı- nlığı neden kendisine çok görüyordu? Aklına annesi geldi. An- nesi var diye olabilirdi. Sonra annesinin neden o kadar üzgün olduğunu düşündü yine. Gözlerini açtı. Hemşire çekilmişti. O ölçtüğü değerleri not ederken, Pınar annesinin zavıf gülümse- mesine baktı. Ona destek olmaya çalışan ama inandırıcılıktan uzak bir gülümsemeydi o.

Şimdi neler olduğunu hayal meyal hatırlıyordu...

Hemşire çıkınca başını yine kocasına çevirdi. Gözleri karış- laştı. Adam huzursuzca biraz yatağa yanaşmıştı.

"Bebek?" diye sordu ona. Sesi soluk çıkmıştı. Aynı adamın gözleri gibi Doğan duraklamış mıydı ne? Gözlerine gelen yaş- ları tuttu.

"Bebegi düşürdün..." dedi Doğan sakın bir sesle. Onun se- sindeki soğukluk belki annesi tarafından zıtlıqlanmamış olabi- lirdi ama Pınar uzun zamandır beraber olduğu edebi artık iyi- tanıyordu. "Kan kaybindan az kalsın sen de gidiyordun! Bir süre kendini biraz halsiz hissedeceksin," diye mınlandı adam.

Hissediyordu zaten ama o anda önemli olan kendi halsiz- liği değildi. Kocasının sesindeki ton ve bakışlarındaki durgun ifade canını acıtmıştı. Gözleri dolarak elini karnına attı. Bilek- lerinde hâlâ ne işe yaradığını anlamadığı kablolar vardı.

"BEBEĞİM... NEREDESİN?"

Annesi uzanıp cansız elini tutunca, gerçeği iyice anladı.

"Yine olur! Daha çok gençsiniz..." diye mınlandı Figen Ha- nım. "Önemli olan senin iyi olman! Gerçekten sen de az kal- sın kan kaybindan ölüyordun. Çok şükür kurtuldun. Bizi çok korkutmuştun!"

"Erdem?"

"O bulunamadı... Polis arıyor..."

Başını çevirdi. Doğan'a baktı. Adam ifadesizce duruyordu. Onun ne kadar üzgün olduğunu tahmin edebiliyordu. Bakış- ları karşılaştı. "Üzgünüm..." diye fısıldadı.

Genç adam hafifçe bir nefes aldı. Bakışları artık daha ka- tıydı. "Üzülme..." dedi duygusuz bir sesle. "Böylesi daha iyi oldu! İstemiyordun zaten!"

İstemiyor muydu?

Genç adam birkaç yere telefon edeceğini söyleyip odadan çıktı. Pınar acı dolu bir bakışla ardından uzun uzun baktı. Oda boşalmıştı sanki... Gözyaşları usulca süzülürdü. Zavallı bebeği... Zavallı Doğan... Ve zavallı kendisi... Ve her şeyi berbat etmişti! Her şeyi!

"Ağlama kızım..." diyordu annesi. "Önemli olan senin iyi olman..."

"Onu istiyordum..." dedi acıyla. "O benim de bebeğimdi."
 "Evet... biliyorum... Hangi anne bebeğini istemez ki?"
 "Ve şimdi ikisini de kaybettim..."
 "İkisini de mi?"

"Evet... Mutlu olmam gerek! İstedigim de bu değil miydi? Ah... Anne? Bunu nasıl yaptım? Böyle olsun istemedim... Yani hem Doğan'ı kaybettim hem çocuğumu... Ben... Ben istemedim... Beni söylüyordum ama... gerçek değildi! Sırf onu üzmemek için manlarda onun için öyle heyecanlanıyordum ki..." Şimdi düşünürüz!"

"Biliyorum yavrum... Önce biraz dinlen. Sonra yine konuşuruz!"

Pınar gözlerini kapattı. Yaşlara engel olamıyordu artık. Sessiz hıçkırımlarla ağladı. O ağladıkça annesi de ağlıyor ve bir süre sessizce ağladılar. Figen Hanım yatağa gelmiş ve başını bir çocuk gibi kucağına almış ve okşamaya başlamıştı. Bu ki ikisinin de gözyaşları kuruyuncaya kadar. Pınar o ana kadar annesinin de onunla birlikte ağladığını fark etmemişti. Ve işi riye giren ağabeyinin de onlar gibi ağladığını... Dayı olma sırasında kendisinin de payı olduğuna kanaat getiren adamın faciasını fark edemedi.

Uykuya daldığında, gerçekten bitkindi. Bir iki defa kocasının sesini duydu ama utancından gözlerini açamadı ve yeniden uykuya daldı. Ona ne diyebilirdi ki? Onu nasıl avutabilirdi? Daha kendisi bile bu olaya inanamazken... Sanki her şey elinden kayıyordu. Kocasını bile... Sonra doktorun muayenesi ile uyandı. Annesinin yardımı ile yemeğini yedi. Zorlukla kalkıp tuvalete gitti. Yine annesi yardım ediyordu. Aynada kendi çirkin halini gördü. Artık bir anne değildi...

Gece yarısından önce Doğan koltuğundan kalktı. Öğlenden beri bir daha konuşmamışlardı. Pınar zaten ne konuşacaklarını bilmiyordu. Birkaç kere dışarı çıkıp gelmişti adam. Sonra annesi

onu zorlukla eve gitmesi için ikna etti. İki kişinin birden hasta başında beklemesini doktor da doğru bulmuyordu. Pınar onun gitmesini istemiyordu. Konuşmalar bile gözleri hep onun üzerindeydi. Yakışıklı yüzünü ve üzgünlüğünü gizleyen sakın hatlarını izliyordu. Genç adam ya sesi kısık olan televizyona bakıyordu, ya da sehpanın üzerinde duran gazetelere... Birkaç kere de telefonla sessizce konuşmuştu. Çoğunda da odadan çıkmıştı.

Ama artık annesinin ısrarı üzerine ayağa kalkmıştı. Gidecekti... Kızına göz kulak olacağını kesin bir dille belirten Figen Hanım hastanede durmasının daha doğru olacağı konusunda ınat ediyordu. Aslında inadinın bir sebebi de, kan kocanın olası bir hebek tartışmasına girmelerini engellemekti. Şu anda bu ikisinin ruh hali böyle nazik bir konuda kibarca tartışmayı kaldıracak durumda değildi. Birbirlerine ağır sözler söylemelerini arzu etmiyordu. Her ne kadar çok belli emese de damadını gerçekten seviyor ve ona saygı duyuyordu.

"Peki, görüşürüz..." dedi Doğan kabullenmiş bir tavırla Figen Hanım'a... Pınar'ın yanına gelmişti. Birkaç saniye göz göze bakiştılar. Pınar o bakışlara daha fazla dayanamadı. Sessizce bakışlarını kaçırdı. Başını yana çevirdi. Gitmesini istemiyordu ama yapabileceği ne vardı ki?

Adam onun bu hareketini, umursamazlık olarak algıladı. Sessizce geri çekildi ve odadan çıktı. Genç kadın yeniden sızlayan gözlerini yumdu. Ağlamak ne kadar da kolaydı böyle! Eski-den bu kadar sık ağlamazdı. Neden ağladığını bile bilmiyordu. Bebeği için mi? Belki! Ama sadece onun için değildi... Kocasını için mi? Belki? Bu daha mantıklıydı... Ama neden?

"Erkekti... Değil mi?" diye fısıldadı. Gözleri kurumuştu. Doğan gideli çok olmuştu ve henüz uykusu yoktu.

"Bilmiyorum..."

"Anne?"

"Ne önemi var?"

"Biliyorum... Artık hiç önemi yok! Her şeyi berbat ettim. Ben salağın tekiyim. Ama yine de bilmek istiyordum! Söyle bana anne! Erkekti değil mi?"

"Şey... Evet, erkekti... Doktor öyle söyledi ama artık onun ten de önemi yok! Sen salak falan da doğdun? Endişe etme, bir şey yapacağını hiçbirimiz tahmin edemedik. Üst üste... Artık kendine bakmalısın!"

"O umurumda bile değil..." Dudakları acıyla kıldırı. "Doğan benden nefret ediyor!"

"Hayır Etmiyor... Duyar duymaz geldi. Perşembe... bana çok kötüydü. Senin yanında böyle güçlü görüyordu. Ben için çok üzülüyordu!"

"Benim için değil! Bebek için... Onu hayatı kırıktığına inandırttım!"

"Hayır! İlk sorduğu sendin! Delirecek kadar öfkeliydi. Bunu öğrendiğinde çok rahatladı. Sen de üzülme artık. Evet, kötü oldu ama üzülecek bir şey değil kızım. Doktor yine bebeğinizi olabileceğini söyledi! Buna hiçbir engel yokmuş. Çok iyi kür ikiniz de sağlıklısınız."

"Ama ben çok aptalım. Bebeğimin hayatını nasıl tehlikeye attım?" Sesi acı doluydu.

"Bak... Olacağı varmış, oldu. Tamam mı? Evet, hepimiz çok üzgünüz ama artık yapacak bir şey yok! Anneanne olmak için biraz daha bekleyebilirim. Ben senin sağlığını için daha çok endişelendim."

"Babam?"

"O da iki kere geldi. Uyuyordun..."

"Fark etmedim..."

"Evet... Şimdi uyu hadi. Hem belki böylesi daha iyi oldu." Bir an durakladı. Gözleri üzgündü. "Bu bebeği istemediğini biliyorduk. Onu doğurduktan sonra Doğan'a bırakıp terk edeceğini de... O doğsaydı bile, talihsiz bir yavruca olacaktı. Sevgi görmeye ihtiyacı olan bir zavallı..."

"Yine de ölmesini istemezdim! O... Doğan... onu sevecekti" dedi Pınar gözleri yeniden sulanarak. "Bebeğimizi o kadar istiyordu ki! Onun için ölebilirdi!" Ve belki de adamın bir yanı ölmüştü. Çünkü o güzel yeşil gözlerdeki bakışı unutamıyordu.

"Gördüğün gibi dimdik ayakta! O güçlü bir erkekti!"

Güçlü erkekler de acı çekirdi. Kocasının ne kadar güçlü olduğunu ondan daha iyi kimse bilemezdi. Ama o bûe karısının yaptığı karşısında çokmuş görünmüştü gözüne. Demek herkes bebeği istemediğini sanıyordu? Oglunu hiç istemediğini. Belki de bebeği bilerek düşürdüğünü?.. Ama... Ama... **BUNLARIN HİÇBİRİ DOĞRU DEĞİLDİ!**

Sabaha kadar ara sıra uyanarak da olsa, kısa kâbuslarla da olsa, uyudu. Uyumak onun için bir kaçıştı. Sabah erkenden, tüm kontrolleri yapılmadan önce Doğan gelmişti. Üzerinde bir kot pantolon ile rahat bir boğazlı kazak vardı. Sakal tıraşı olmamıştı ama kirli sakalıyla bile öylesine yakışıklıydı ki! Sakin bir tavırla "Günaydın!" deyip bir iki saate kadar Pınar'ın çıkarılacağını haber verdi. Az sonra doktor da kontrole gelip bunu onayladı. Genç kadın hastaneden çıkarılışını ve eve götürülüşünü yine umursamaz bir hayal âleminde gibi yaşadı.

Genç kızlığının geçtiği odaya yatırıldığında, bu yatağın Doğan'la ikisine küçük geleceğini düşünüyordu. O iri gövde bu yatağa zor sığacaktı. O kocasıydı... Şu anda en çok ona ihtiyacı vardı. Başka kimse umurunda değildi. Gece onun kollayıcısıydı. Güven içinde uyumaktan başka bir şey istemiyordu. Hiçbir şey olmamış gibi... Herhalde ki bu odada, onunla birlikte yatacağı?.. İyileşmiş sayılırdı. Hafif bir ağrısı vardı ama yatacağı?.. **Bunu fark etmesi canını fazla sıkınamıştı.** Uzun zamandır hayatındaki en değerli insan o değil miydi? Suçlu gibi hissetmesine rağmen, yine de avutulmaya ihtiyacı vardı. Ailesinin tüm söyledikleri bile bunu sağlayamıyordu. O sadece bir tek kişiden avunma bekliyordu.

İlk gece yalnız yatacağını çok geçmeden kavradı.

Yemek için yardım alarak aşağıya inmiş, yemekten sonra da bir koltuğa oturmuş ve sessizce televizyon izlemişti. Aile bireyleri sessizliği bozmak için bir şeyler hakkında konuşuyorlardı ama Pınar ve Doğan genellikle sessizdi. Üstelik kocası onun yanında değil de, babasının yanındaki üç kişilik koltukta oturuyordu.

Bütün gece karnıyla tek kelime bile konuşmamıştı. Sadece ona ifadesiz yüzünden de ne düşündüğü anlaşılmıyordu. Pınar arada bakışlarının ona kaymasına engel olamıyordu. Pınarın kelime etse... Ona biraz daha yakınlık gösterse...

Sonra yatma vaktinin geldiğine karar verdiler. Ah Doğan! Pınar için... Biraz etmeye hakkı yoktu. Bakışları kocasına dokunmuştu. Onun tepkisini merak ediyordu. Adamın yüzü sakindi, duvara etmektan vazgeçti. Genç kadın çaresizce, meclisin aldığı kararın kabul etti. Doğruymaya çalıştı. Merdivenleri pek çıkarmıyordu. Pınar gibi olan Pınar'ı kolayca kucaklayabiliyordu. Pınar'ın çok güzel kokusu vardı. Ama artık ne kendisinin bir bebeği vardı, ne de Doğan'ın.

Adamın güzel kokusunu burnundan içeriye çekti. Dudakları sert boynuna çok yakındı. Kolları o boyna dolanmıştı. Dudakları adamın ifadesiz yüzündeydi. Annesi de peşlerinden gitti. Pınar yatağa yatırılmadan önce annesinin yardımı ile tuvalete altına süzüldü. Önce yatağa, sonra pijamasıyla örtülmüş tane yastık vardı. Ayrıca etrafta da kocasına baktı. Burada bir görünmüyordu. Aklına gelen şeyin gerçekliğinden korkuyordu. Tek başına yatmak istemiyordu.

Annesi öpünce sesini çıkarmadan o da öptü. Kadın sessizce odadan çıktı. Pınar dudaklarını sıktı. Bakışları onu süzen Doğan'a kaydı. Onun gözlerine bakamıyordu artık. Elini alışkanlıkla karnına götürdü. Ama artık orada da mutlu hissetmesini sağlayacak bir şey yoktu...

"Ne... Nerede yatacaksın?" diye kekeleyerek sordu.

"Merak etme! Burada yatmıyorum..." dedi genç adam dokunuk bir sesle.

"Etmıyorum..." Burnunu çekti. Onu hiç bu kadar donuk ve uzak görmemişti. Anlaşılan ondan istediği yakınlığı elde edemeyecekti. Bunun için onu suçlamıyordu da ama... "İstersen? Burada... yatabilirsin! Yatak pek büyük değil gerçi ama..."

"Ben otelde kalıyorum..." dedi Doğan kuru bir sesle. Sakince yürüyüp tuvalet aynasının önündeki sandalyeyi çekti ve

oturdular. "Sen uyumadan önce biraz konuşalım istedim. Tabii yorgun değilsen?" dedi.

"Peki..." Ne konudaydı ki? Kalbi hızla atmaya başlamıştı. Kenden kesif bir korku yükseldi.

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

"İyi... Biraz halsiz..."

"Doktor bir iki güne kadar halsizliğinin geçeceğini söyledi!"

"Bu iyi..."

"Yine de toparlanmak için acele etme... Düşükte çok kan kaybetmişsin. Doktor iyice dinlenmeni söyledi. Bu yüzden bu hafta burada kalıp iyice dinlenmene karar verdik..." dedi genç adam. "Annen bu konuda kesin ısrarcı oldu. Sana çok iyi bakacağını söylüyor. Zaten birkaç gün sonra da kontrole gitmen gerekiyor. Baban da bununla ilgileneneğini söyledi. Okulun konusunda da üzülme! Ben de okulun ile irtibat kurarım."

"İyi!" dedi isteksizce genç kadın.

"Sonra istediğin zaman sana uçağı gönderirim. Eve rahatça dönersin."

"Eve? Ankara'ya mı, İzmir'e mi? Ya kocam?"

"Sen?" diye sordu merakla. Ama o sırada uzun ve keskin bir bıçak, kalbinin içini sağa sola dönerek uyuyordu.

"Ben yarın sabah dönüyorum..."

"Beni... beni burada mı bırakıyorsun?" diye sebepsiz yere öfkelenen Pınar. Sonra aklına gelen gerçeği kızgınlıkla vurguladı. "Yani beni terk ediyorsun?"

"Seni terk etmiyorum... Dinlenmen için ailenle birlikte bırakıyorum. Burası senin evin... Herkes burada daha rahat edersin diye düşündü."

"Burası benim evim değil artık! Benim kendi evim var zaten! Ankara'da ve İzmir'de... Hem... sen nereye gidiyorsun? Neden hemen gidiyorsun? Daha iyileşmedim bile! Benden kurtulmak için bu kadar mı acele ediyorsun? Hayal kırıklığına uğradığını biliyorum. Bana kızdığını, çocuk için üzülüğünü biliyorum. Fakat ben böyle olsun ister miydim? Bu olsun ister miydim?"

Adam duygusuzca omuz silkti.

"Gitmenin iyi olacağını biliyorum. Seni salıyım, hayatımı söylemişim. Ben olmazsam daha mutlu olursun. Benim önünde olmazsam en azından sinirlerin sığmaz diye düşünürsün..."

"Beni terk ediyorsun! Çocuk için beni suçlamıyor musun?" diye bağırdı Pinar.

"Seni suçlamıyorum. Bu lüksü sahip değilim. Öyle bir böyle... Çocuk gitmiş işte." Pinar'ın ifkesine göre genç adamın omuzlarına rağmen gözlerinin içi üzüntü doluydu. "En azından ben istediğin oldu. Evlilik gerekçemiz ortadan kalktı. Bunu bir şey gerçekleştirdi. Beni üzmemi başardın. Evet, o zavallı için üzülüyordum. Kendimi baba olmaya hazır hissediyordum. Seni istemiyordum. Eğer, o zavallı için üzülseydim, üzüldüm. Bu yüzden, yani bana acı çektiğinden dolayı değilse biraz mutlu olabilirsin. Buna yemin etmişim! Bu hayatı seni biraz mutlu eder sanırım?"

"Sen... Sen hayvanın tekisin! Ben senin gibi kalpsiz bir canavar değilim." Pinar hayretle ona bakıyordu. Onun bu cıvıltılı düşünmesini kabullenemiyordu. Onun bu kadar ağır laflar etmişti ama o da ak kaşık değildi ya! Önce ona zorla sahip olmuş, zorla çocuğunu bedenine yerleştirmiş, hayatını değiştirmişti. Şimdi de tüm suç Pinar'daymış gibi davranıyordu.

"Sinirlenmeye gerek yok!" dedi genç adam aynı donuk bakışla. "Hakkımda neler düşündüğünü zaten biliyorum."

Umursamazca omuz silkince, Pinar o sevdiği geniş omuzların hareketine üzüntüyle baktı. "Artık çok önemli değil..."

"Neden?" Genç adam cevap vermeyince aniden içi daraldı. Gözlerine gelen yaşları durdurdu. Az önce söylediklerini hatırladı. Evlilik gerekçeleri sadece çocuk muydu? Buna inanmak öyle gücüne gidiyordu ki? O tutku dolu adama ne olmuştu? Onu bir an bile boş bırakmayan, her fırsatta öpüp, orasını burasını arzuyla muncıklayan adam neredeydi?

Seni titretti. "Boşanacak mıyız?"

Adam bir süre sessiz kaldı. Sonra yeniden omuzlarını silkti. "Sen bilersin? Sana bırakıyorum. Boşanmayı çok istediğini biliyorum ve artık sana karşı çıkmayacağım. Bunu kabulleniyorsun. Sen ne zaman istersen! Tabii mantıklı olarak hemen olması mümkün değil. Bu çocuğu kaybettikten sonra seninle boşanmamız hakkında bir sürü çirkin dedikodu çıkarır!"

"Dedikodu mu? Neden?" Dedikleri yüzünden nefesi kesildi.

"Bebeği, eski nişanlının yatak odasında düşünürken düşürdüğün için ömür alacak olursa..."

"Ne? Ne?" Pinar çok olmuş bir halde gözlerini açtı. Ellerini yumruklar yapmıştı. "Aman Allahım!" "Sen... Sen ne dediğini biliyorsun!" diye neredeyse haykırdı.

"Bilmeme gerek yok! Onun yatak odasındaydın ve tarafsız gözle bakılınca rahatça bir ilişki içinde olduğunuz sanılabilir. Gazeteler bu olaya balıklama atladı. Bugünkü gazetelerde hepsi var. Tabii biraz daha süslemişler."

"Ama... o bana saldırdı?"

"Bana bir şey açıklamak zorunda değilsin Pinar... Bütün akşam ne yaptığınız umurunda değil"

"Onunla yattığımı mı sanıyorsun?"

"Bilemem... Sanmıyorum... Öyle veya böyle, gazeteler bu olayı takip edeceklerdir. Ayrılmak gerekirse... birkaç ay beklememizi öneririm. Bu arada ben de seni rahatsız etmem. Sinirli yaratmam..."

Pinar başını geriye atıp gözlerini yumdu. Ne diyordu bu adam? Kızgınlıkla iç çekti. Sonra gözlerini açtı. Gözleri ışık çakan yeşile bürünmüştü.

"Bu mu son önerin?" dedi yine de kendisini tutmaya çalışarak.

"Daha iyi bir fikrim yok... Yine de sen bilirsin!"

"Peki..." dedi Pinar. "Kabul ediyorum... Birkaç ay daha sana dayanabilirim. Ama şunu bil ki, ben Erdem denen o piç kurusuyla yatmadım. Beni zorladı ama yatmadım. İster inan, ister

ınarım! Ben o kadar aşagılık bir kadın değilim. Aşagılık ancak sen ve Erdem gibi erkeklere yakıştır. Buna rağmen o senden başkası daha üstündün. Seninle evli olacağıma umudun olmayı tercih ederdim. Çok yazık! Şimdi... Derin bir nefes aldı. Benim sana ihtiyacım yok! Hemen defol... Odamdan defol! Yatımdan da çık! Seni bir daha görmek bile istemiyorum. Çuk öldüğü için de seviniyorum. Ama keşke... Keşke çocuğumuzun yerine sen ölseydin!"

YIRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

28

Erdem, arabanın arka koltuğundan inmeden önce koltuğun ortasına gelip ön camdaki aynadan yüzüne baktı. Arabayı süren koruma da onun gibi aynadan Erdem'in yüzündeki kesikleri inceliyordu. Yüzündeki cam kesikleri dört gün içinde kabuk bağlamıştı. Bunlar Pınar'ın o lanet saati yüzüne vurduğu zaman olmuştu. Bir iki tanesi hafif iltihaplanmıştı ama sonunda onlar da kabuk bağlamaya başlıyordu. Bir iki de iz kalacak gibiydi. Fakat başının arkası fena acıyordu. Pınar'ın itmesiyle kabınsını keskin bir yere çarpmış olmalıydı. Orası da yanılmış ve bir klinikte tam on dikiş attırmıştı. Bu yara yüzünden gece yatması zor oluyordu. Hoş, zaten doğru düzgün uyuyamıyordu da! Yatıp ne yapacaktı?

Gözünün önünde hâlâ Pınar'ın acı çeken hali vardı ve kulaklarında da son sözleri...

'Doğan seni öldürecek!' diye acıyla fısıldamıştı Pınar. 'Cehennem dibine de gitsen, o seni bulup öldürecek!'

Bu sözler Erdem'e canının acısını bile unutturmuştu. Doğan'ın ne belalı olduğunu gençliklerini göz önüne aldığında gayet iyi biliyordu ama arada geçen yıllarda ne iş yaptığından haberdar değildi. Nasıl olmuştu da bu kadar zengin olmuştu, onu bile hayal edemiyordu. Fakat tek bildiği gerçekten de onun belalı olduğuydu.

Pınar'ın peşinde giderken Antalya'nın girişinde onun adam-larına keklik gibi yakalanmışlardı. Gerçi onlara bir zarar verilmemişti. Verilmemesini de özellikle Doğan'ın istediğini söylemişlerdi o düzgün kıyafetli eşkıyalar. Hepsisi de efendi gibi gözükmekle beraber, bakışlarındaki bir şey onların da Doğan gibi tekinsiz olduklarını belli ediyordu. Bu adam nasıl olur da

böyle karanlık tipleri tanıyabirdi? Doğan ve gökçe'nin niyeti geçmişti?

Ya otele yolladığı adamlar? Onlar da neredeyse kâhyayı geri dönmüşlerdi. Dönmekle kalmamışlardı. Dede öyle bir kimdi bu Dede? İhtimal Doğan'da tabii ki ama bu isim anıldığında korkutucu kişi kimdi? O belalı adamlar bile kâhyayı mamalarına rağmen paralarını ödemişti de, onların elinden birini zor kurtarmıştı.

Ve şimdi korkuyordu...

İlk gün arabasıyla olabildiğince uzağa gitmişti. Sabah hiç uykusu gelmemişti. Sabah bir pansiyonda kalmıştı ve otele televizyondaydı. Akşama kadar beklemişti. Sonunda dayanamayıp sokaktaki bir ankesörlü telefonda evindeki kâhyaya ulaşmıştı. Kâhya kadın Hülya, hakkında hiç kimsenin bir şikâyeti bulunmadığını söyleyince şaşırılmıştı. İlk gün polisler ile Taser'lerini söylemişti.

Anlaşılan kâhya kadın o sabah evin dağınıklığı karşısında şaşırılmıştı ve polislerden de bilgi almıştı. Pınar'ın bebeğini düşürdüğünü öğrenmesi zor olmamıştı.

Erdem içinden sevinmişti doğrusu. O bebek hem ona hem de Pınar'a ayak bağıydı. Eh, artık düştüğüne göre, hâlâ Pınar için bir umut besleyebilir miydi artık? Sonra iç çekti. Sarıyordu! Pınar'ın Doğan'dan bahsederken nasıl farklı davrandığını hissetmişti. Bir şekilde o aptal kadın artık Doğan'a bağlanıyordu. Fakat yine de Erdem bir türlü aklından o esmer güzeli çıkaramıyordu.

Bebeğin düşmesi, iyi olmasına iyi olmuştu ama hakkında bir şikâyet olmaması midelerini bulandırmıştı. Neticede bir suç işlediğinin farkındaydı. Bu polisler neden peşine düşmemişti?

Aklı gelen en mantıklı cevap ise Doğan'ın bu işi kendisinin yapmaya niyetlenmiş olmasıydı.

O anda koruma tutmaya karar vermişti. Ama bunu yaparken için birilerinin yardımına ihtiyacı vardı. Ayrıca madem beklerde şikâyet yoktu, bir süre gözden uzak, sakın bir yere gidip o çekici kadını kafasından atmaya çalışabilirdi. İçindeki daha sığdıyulu yan ise o gece yaptığı aptallık için sürekli kendini suçluyordu. Dertsiz başına dert almıştı.

Belki de Doğan peşini bırakırdı?

Olabilir miydi böyle bir şey?

Aradan dört gün geçmesine rağmen hâlâ ondan bir haber yoktu. Gerçi bulunduğu yeri belli etmemek için elinden geleni yapmıştı. Arada sırada Mersin'e açtığı telefonlarla bir gelişme olup olmadığını öğrenmeye çalışmıştı. Orada bu iş için görevlendirildiği adamının dediğine göre Doğan Mersin'e geldikten kısa bir süre sonra dönmüştü. Kansını ailesiyle birlikte bırakmıştı. Bu iyiydi. Döndüğüne göre belki de gerçekten bebeği umursamıyordu?

Peki, Pınar neden öyle demmişti?

"Doğan seni öldürecek!"

Bu cümle hiç aklından çıkmıyordu. Doğan çocuğuna değer veriyor olmalıydı. Bunu hissetmişti. Pınar ise bu bebekten bahsederken gizli bir gururla konuşmuştu. Hiç şüphesiz ki düşseydi eğer, o bebeği Doğan için doğuracaktı. Ama adam geri dönmüştü? Neden? Düşük yapan karısının yanında daha fazla kalması gerekmez miydi?

İçinde gizli de olsa bir sevinç tomurcuğu açmıştı. Belki de araları bozulmuştu? O bebeğin düşmesi ikisi arasına kara kedi sokmuş olabilir miydi? Evliliklerine kötü bir darbe indirmiş olabilir miydi? Böyle kötü olaylar normalde çiftleri birbirine yaklaştırırken, Doğan'ın karısını bırakıp gitmesi kafasını iyice karıştırmıştı.

Kaç gündür ilk kez dışarıya eğlenmeye çıkıyordu. Ön koltukta oturan diğer koruması aşağıya inmiş ve kapıyı açmıştı.

Bu şehre gelişini düşünürdü. Arabasını ilk gün kaidde Pınar'ın yanına orada bir alışveriş merkezinin park yerine bırakıp otobüsle Ordu'ya gelmişti. Arabasının plakasından takip edenlerin kente arkadaşını bulması zor olmamıştı. Oysa durumu biraz yüzeysel anlatmıştı. Sadece başının biraz derin olduğunu zorlamamıştı onu arkadaş. Soru bile sormamıştı.

Ayarladığı ev denize elli metre mesafede, şehrin çarşısının evinin beşte biri kadar bile lüks yapılmış bu ev Mersin'de yolda kalmaktan iyiydi. Tek sorun aşın nemdi.

İki de iri koruma ayarlamıştı arkadaşı ona. Bu adamlar Doğan'dan bile uzundu. Ayrıca iriydiler. Her birinin yüz kilo halı olduğunu ama bu bölgedeki en iyi iki koruma olduğunu söylemişti. Kardeş korumalar gerçekten de tip olarak korkutucu görünüyordular. İkisinden de saçları garip bir şekilde kesilmek için böyle kestirmişlerdi.

"Burada bekle!" dedi şoför tarafında oturana. "Etrafta garip bir şey görürsen bizi ararsın." Açık kapıdan çıktı. Bu cipte arkadaşını. Bir süreliğine ondan ödünç almıştı. Kendi lüks arabası gibi değildi ama şimdilik idare ederdi. Kim bu kadar cömert olurdu ki? Arkadaşına gerçekten de minnet borçluydu.

O gece yemek yiyeceği lokantanın altındaki kapalı otoparktan asansöre doğru yürüdü. Yüzündeki yaraların fazla dikkat çekmeyeceğini umuyordu. Çünkü bu gece bir kadınla buluşacaktı. Daha evvel de bu kente gelmişti. Birkaç kere görüştüğü bir butik sahibi vardı. Dul kadın fazla güzel değildi ama oldukça güzel bir fiziği vardı. Ayrıca da kültürlüydü. Kendisini geliştirmiş genç bir kadındı. Ve işin doğrusu yatakta da fena değildi. En azından bu gece yalnız uyumayacağını umuyordu.

Pınar'dan sonra kadınlara olan ilgisi azalmıştı. Akli fikri o kadar güzelindeydi. Artık gerçekten de onu unutması gerekirdi. Pınar bir saplantı halini almıştı. Onun yüzünden başına çeşitli belalar gelmişti. Durum daha da kötü olmadan hayatını bir düzene koymalıydı.

Üst kata çıkarca onunla birlikte gelen diğer korumasına gidecek küçük bir masada oturmasını işaret etti. Sonra onu karşılayan garsona rezervasyonu olduğunu söyledi. Lokanta zaten fazla kalabalık değildi. Sadece yarisından biraz fazlası doluydu. Çan kıyısında denizi gören bir yere oturtulunca memnun oldu. Daha randevusu olan kadın gelmemişti. Zaten henüz on dakikası vardı. Heyecandan daha fazla bekleyememiş ve erken gelmişti.

Aklından Pınar ve Doğan'ı çıkarmaya çalışarak etrafını seyretti. Yemek yiyen müşterilere baktı. Onlarda hiçbir gariplik göremeyince rahatladı. Bugünlerde iyice paranoyak olmuştu. Duvarlarına bir gülümseme yerleşti. Yeniden saatine baktı. Sekiz dakikası vardı. Bir kadının randevusuna hiçbir zaman vaktinde dakikası vardı de göz önüne alırsa, en az yirmi dakika daha gelebileceğini de göz önüne alırsa, en az yirmi dakika daha burada boş boş oturacağı kesindi. Garsona işaret ederek içecek bir şeyler istedi. Korumasına da bir şeyler götürmesini söyleyerek camdan dışarıya bakmaya başladı.

Daha birkaç dakika geçmemişti ki, yanında birisinin dikildiğini hissetti.

Başını fazla çevirmeden gözünün ucuyla baktı. Bir anda bütün kanı tepesine çıktı. Kalp atışları inanılmaz bir hızla atmaya başlamıştı. Nabızı deli gibiydi. Gözlerini biraz yukarıya kaldırdı. Uzun bir adam duruyordu yanında. Yüzünü göremiyordu. Ama uzun bacakları, ceketinin içine giydiği ince boğazlı kazağı altındaki kasları rahatça görebiliyordu. Yutkunarak başını biraz daha kaldırdı.

Kahretsin!

Bu Doğan olamazdı! Nasıl bulmuştu onu? İnşallah şu koruma durumu fark edip yanlarına gelmiş olurdu.

Başını biraz daha kaldırdığında, geniş omuzları ve...
madığı erkekai bir suratı görünce... İvanlılar rahatladı. Her
lah! Boşuna korkmuştu. Bu adam Doğan değildi.

O kadar rahatlamış ki, titreyen elindeki bardağı masaya
masaya bıraktı ve bu sefer doğrudan onu süzen adamın başına
ilk anda onu Doğan'a benzetmesi normaldi. Sanki aynı kişi
tanıdığı gibi bir vücutları vardı. Benzerlikleri ve çok yavaş
olmaları bile aynıydı. Ama yüzleri aynı değildi. Bu adam ki
sinlikle Doğan değildi.

Adamın kahverengi gözleri, kısık. Biraz... Garip bakıyordu.
Bicimli kalın dudakları da biraz gergindi. Yüzünün gözüne ya
kın kısmında bir yara izi vardı. Bu iz ona çok yakışmıştı. Şeyin
saçları gür ve iyi kesilmişti. Surat baştan sert gibi görünse de,
Erdem'in bakmasıyla birden yumuşadı. Aniden gülümseme,
Bembeyaz dişleri meydana çıkmıştı. O yara izinin verdiği te-
likeli hava azıcık yok olmuştu.

"Evet?" diye sordu uzun adama biraz kabaca.

Gözünün ucuyla da arkada beliren korumayı kontrol et-
mişti. İri koruma hemen bu adamın arkasında belirmişti. Gö-
revini doğru yapmasına memnun oldu. Onlara ayrıldıklarında
iyi de bir prim vermeye niyetlendi.

"Erdem Bey siz misiniz?" diye sordu adamı genizden ge-
len kalın sesiyle. Gözleri ise dudakları gibi gülümsemiyordu.

"Niye sorduğunuza bağlı?" dedi.

"Aşağıda bir sorun oldu da... Ben arabamı park ederken sa-
nırım bir acemilik yaptım. Bir türlü park konusunda kendimi
geliştiremedim."

Erdem önce cevap vermedi. Ne demek istediğini düşün-
yor ama anlayamıyordu. Sinirli bir tavırla burun büktü. "Eee?"

"O güzel cipin size ait olduğunu arabanın içindeki şoför söy-
ledi. Biraz da sinirli bir adam... Bir türlü derdimi anlatamadım.
Bugünlerde herkes sinirli... Kimseye bir şey anlatamıyorsunuz.
Gerçi adam haklı... Ona kızmadım ama biraz ters olması azıcık..."

Erdem yine kabaca bu geveze adamın sözünü kesti. "Beye-
med! Ne demek istiyorsanız... hemen deseniz? Daha iyi olmaz
mı? Sırdı birisini bekliyorum da!"

"Ahi Tabii... Özür dilerim. Heyecanlanınca çenem düşüyor.
Ama önce arabamla sizin güzel cipinize vurdum. Ama yok... He-
di önce arabamla! Öyle fazla bir hasar yok. Sadece ön kapıyı
ben teğşettim. Arka kapı da boydan boya çizildi. Geri çekilir-
ken tamponunuz yere düştü. Birkaç da ufak tefek sıyrık oldu.
Çatunun da çatladığını söylemiş miydiniz?"

Erdem buz gibi bir bakışla karşısında gülümseyip duran
spor kıyafetli adamı süzüyordu. Zorlukla yutkundu. Araba ar-
kasının! Emanetti! Ne yapmıştı bu salak?

"Hepsi bu mu?" dedi soğuk bir sesle.

"Galiba bir lastiğiniz de patladı. Oradaki adamınız az kal-
sın beni öldürecek. En çok lastiğe sinirlendi. Bu kadarlık hasar
için sinirlenmeye değer mi? Tanıdığım bir kaportacı var. Malze-
meler gelirse iki ayda yapar. Hem kaskom da var benim. Gerçi
ödeyeceklerinden şüpheliyim. Bu ara çok kaza yaptım. Fakat
param var... Hasarı size birkaç taksitle öderim. Biraz uzun sü-
rebilir ama olsun. Çok çalışırım."

"Beyefendi... Canımı sıkıyorsunuz artık!" dedi Erdem sıkılı
dişleri arasından. "Şaka yaptığınızı umuyorum. Şaka, değil mi?"

"Üzgünüm... Gelip durumu size kendim söyleyeyim de-
dim. İsterseniz gidip arabanıza bir bakalım? Ne yapabileceği-
mize karar verelim. Ne dersiniz?"

Erdem saatine baktı. Beklediği kadın neredeyse gelirdi. Ama
araba da emanetti. Hiçbir şey olmamış gibi yemek yemeye de-
vam edemezdi. Bu ahmak tarafından parçalanmış bir arabaya da
binerek kadının koynuna gidemezdi. Sıkıntıyla yerinden kalktı.

"Birisini bekliyorum. Çabuk olalım o zaman!" dedi sert
bir sesle.

Uzun adam başını salladı. Yüzü gülüyordu. "Anlaştık Erdem
Bey... Bu arada benim adım Tamer! Tanıştığımıza memnun oldum."

Erdem elini uzatmaya bile tenezzül etmemişti. Kısaca ha-
şını salladı. Garsondan, gelecek olan misafiri karşılamasını

ve kendisini birkaç dakika bekleteceği korumadan koruma suyu söyledi. Sonra Tamer denen adamla asansöre yürüdü. Koruma da arkalarından yürüyordu. Asansörden çıktılar ama aralarından geçmiş ve arkaya yerleştiği. Tamer kapıyı açarak arkadaki suratlı korumaya gülmüştü. Adamın yüzü bo-

"İğnec bir saç kesimi!" dedi sempatiyle. "Orijinal mi?" Koruma yine cevap vermedi. Sadece dişleri arasından bir şeyler homurdandı. Erdem gözünün ucuyla yanındaki koruma adama baktı. Bu Tamer ismini, daha yeni bir yerde duyduğunu ama nereden duyduğunu çıkaramıyordu. Asansör alt kata inerken bunu düşünüyordu. Kapı hoş bir çınlama sesi ile açıldı. Tamer elini arkasındaki korumanın geniş omzuna koydu. Boy-

nuna yakın bir yerde dostça tutuyordu.

"Arkadaşım... Sen de çok sinirli duruyorsun!" dedi keyifle. "Yoksa arabanın yanındaki senin kardeşin miydi? O da senin gibi suratlıydı?"

Erdem kapı açılınca öne çıktı. O ikisi arasındaki konuşmayla ilgilenmiyordu. Bir an önce işini halletmek istiyordu. Fakat bu Tamer denen adamın rahat tavrı da ilgisini çekmişti. "Gide-

lim..." diye kabaca homurdandı.

İri koruma dimdik bakışlarla Tamer'e bakıyordu. Tamer ona göz kırptı. "Sen benim adını bile duymadığın bir ülkede, altı ay boyunca eğitim adı altında böcek yediğimi biliyor muy-

dun?" diye fısıldadı.

Koruma hâlâ cevap vermiyordu. Gözleri öylesine bakıyordu. Neredeyse ilgisiz...

Tamer iç çekti. "Artık kimse muhabbet etmeyi sevmiyor." Elini yavaşça adamın omzundan çekti. Başını çevirdi. Erdem dört beş metre ilerlemişti bile. Dönüp onun arkasından yürüdü. Bu arada arkada kalan asansörün içinden bir ses geldi. Sanki bir çuval yere düşmüştü. Dönüp bakmadı bile... Gergin bir şekilde Erdem'in arkasından kaza yapan arabaların olduğu yere yürümeye devam etti.

İri koruma ise yüzükoyun bir halde yerde yatıyordu. Gözleri hâlâ açıktı! Sanki vücudunun çevresinde görünmez bir ip varmış gibi kaskatıydı. Felç olmuş bir haldeydi. Asansörün otomatik kapısı ise kapanmaya çalışırken onun arada kalan iri gövdesine çarpıyor ve yine açılıyordu.

Erdem arabanın yanına geldiğinde koyu camın ardında, arka koltukta oturan diğer korumayı gördü. Ona aldırmadı. Öne geçip hasara baktı. Gerçekten de arabanın sol yanı berbat olmuştu. Şoför kapısının açılması imkânsızdı. Sol lastik patladı. Tıpoşon ise yerlerde sürtüyordu. Hasar tahmininden bile fazlaydı. Hemen yandaki diğer arabaya baktı. Onun önünde çelik bariyerler vardı. Daha iri bir cipti. Çelik koruyucuları yüzünden onda fazla bir hasar gözüküyordu. Sadece bir sinyali kırıldı. Birkaç da çizik...

Ofkeyle Tamer denen adama döndü!

"Nasıl böyle aptalca bir şey yaparsınız?" dedi ters bir sesle.

Tamer'in gülümsemesi silinmişti. Şimdi dik dik bakıyordu Erdem'e. Erdem bir an için... bir an için ürktü. Kaşlarını çatı. Bu karşısındaki adam şimdi hiç de tekin durmuyordu. Az önce gülümseyen adam gitmiş, yerine delici bakışlı birisi gelmişti. Acaba ona ters davranarak hata mu etmişti? Sonuçta kaza herkesin başına gelebilirdi! Biraz daha sakın olsa iyi olur gibi geldi. İçindeki erkekçe bir önseziyle hissetti bunu!

"Aptalca mı?" diye mırıldandı Tamer!

"Daha dikkatli olabilirdiniz?"

"Senin de çok dikkatli olduğun söylenemez Erdem..." Sesi gizemliydi. Erdem ürperdi. Gözlerini hemen onun arkasına çevirdi. Bu lanet koruma da nereye gitmişti? Sonra uzaktan asansörün açılıp kapanma sesini duydu. Sanki önünde bir şey takılmış gibi kapanamıyordu. Başını çevirip asansörün olduğu kısma baktı. Tam görünmüyordu. Tüm görebildiği yerde boy-lamasına yatan birisinin omuzuydu.

Hemen başını öbür yana çevirdi. Kendi cipinin arka koltu-ğuna baktı. İçerisi şimdi daha iyi gözüküyordu. Diğer koruma

koltuğa oturur vaziyetiydi ama ağzından birinden sözleri
lar mavi gömleğini kırmızıya boyamıştı. Baygındı.
Dehşetle her şeyi anladı. Hissetti. Geriye doğru bir adım
attı. "Kimisin sen?"

"Bir dost diyeceğim ama... ne yacak ki öyle değil?" Serdar
kişli gözleriyle ona yanaştı. "Şimdi şu arabaya binersen senin
rim. Canını yakmak istemiyorum."

"Sen... Seni Mersin'de evime gidip beni soran adamın
dedi Erdem hayretle. Şimdi hatırlanmıştı. Kâhya kadın. Tamer
isimli uzun bir adamın gelip kendisini sorduğunu söylemişti.
Bu oydu! Bu o adamdı! Ta Mersin'den kalkıp gelmiş ve öyle
koymuş gibi onu bulmuştu! Ama nasıl? Ve neden?"

"Bravo!" diye ciddi bir şekilde alay etti Tamer Başıyla diğer
arabanın kapısını işaret etti. "Bin hadi!"

"Asla! Beni buradan kaçıramazsın! Kameralar var! Bir sürü
insan var! Herkes görüyor!"

Tamer başını çevirdi. Etrafta pek kimse yoktu. Sadece bi-
raz uzakta, uzun boylu bir erkek yavaşça yaklaşıyordu. Bir di-
ğer tarafta ise iki polis onlara doğru geliyordu. Erdem onların
yeni fark etmişti. Bu bir mucizeydi. Polis! Erdem inanılmaz bir
sevinçle doldu.

"Memur Bey!" diye seslendi heyecanla.

Yaklaşan memurlar çatık kaşlıydı. Yanlarına gelince zayıf ve
kumral olanı "Buyurun efendim?" diye onlarla konuştu.

"Bakın Memur Bey! Bu adam..." diye başlayan Erdem dura-
ladı. Memur ona bakacağına doğrudan Tamer'in suratına baka-
yordu. Tamer otoriter bir tavırla onlarla konuştu.

"Bu iki korumayı uygun bir yere bırakın. Onların bir suçları
yok. Sadece işlerini yapıyorlar. Arabayı da çektirip bir yere bı-
rakın. Sahibi nasılsa alır."

"Peki, efendim!" dedi polis memuru saygıyla... O sırada di-
ğer uzun adam da yanlarına gelmişti. Tamer başını çevirip baktı.
Onu iyi tanıdığı açıktı.

"Güvenlik kameralarına bak Akın. Gereksiz görüntüleri
sil. Sıvı Tabii'le buluşup işlemin tamamlandığını söyle... Siz
gözetimci. Biz de yakında geliriz. Bu beyefendi ile konuşa-
cakmışız var."

Akın diye seslendiği adam yavaşça başını salladı. O da uzun
boyu, sert çehresi ile hiç de tekin bir adama benzemiyordu. Kes-
kin bakış koyu mavi gözleri bir an için Erdem'in sararmış yü-
züne kilitlenmişti.

Erdem bu gibiydi. Çevresindeki herkes bu adamın emrin-
deydi sanki? Dehşetle geriledi. Kimdi bu adam? Bunlar kimdi?
Hiç düşüncelerden ürktü. Ne olacağını hiç bilmiyordu. Sonra
başına geleceklerden döndü. Kaçmaya yeltendi. Karşısındaki Ta-
mer denilen adamın yanından geçebilirse... Ah, bir kaçabilirse...

Tamer onun ne yapacağını hissetmişti. Sert bir hareketle
kolunu tutup kaçmasını engelledi. O anda Erdem ne yaptığını
hiç düşünmedi. Sonucuna bakmadan bütün gücüyle Tamer'in
suratına bir yumruk attı. Haftada iki gün spor yapmanın ver-
diği bir güçle vurmuştu. Onu alt edebilirse, oluşan şaşkınlık-
tan yararlanıp kaçabilirdi!

Normal bir insan o yumrukla devrilmeliydi...

Tamer'in sadece başı savruldu. Sonra aynı hızla yine çevirip
Erdem'e baktı. Dudağının kıyısında ince bir kan tabakası belir-
mişti. Gözleri koyulaşmıştı. Delicesine yanıyordu şimdi... Ama
garip? Dudaklarında da bir gülümseme vardı.

"İşte bunu yaptığa ne kadar sevindiğimi anlatamam!"
dedi genç adam gülümseyerek! "Pınar benim kardeşim sayılır..."

Erdem'in son hatırladığı, önce midesine inen, sonra da yü-
züne gelen balyoz gibi bir yumruktu. Boş bir çuval gibi arka-
daki arabaya çarpıp yere yuvarlandı. Daha yumruğu yediği
anda kendisinden geçmişti. Baygın bedeni yerde kıpırdama-
dan duruyordu. Tamer yerdeki adama bir pislikmiş gibi baktı.

"Ve Doğan da öyle!" diye fısıldadı.

Erdem tabii ki bunların hiçbirisini duymadı. Uzun süre
baygın kaldı. Ne o büyük siyah cipe karga tulumba bindirildi-
ğini, ne de deniz kıyısında uzanan anayol boyunca bilmediği

bir yere götürüldüğü fark etti. Kendisine gidiğinden şüphelenen birisiyle karşılaşmıştı.

İlk işi ağzını kapıyarak çenesini kontrol etmek oldu. Çenesi yerindeydi. Ama burnu korkunç acıyordu. O anda sebebi, camın önünde göndüğü iki uzun adamdı. Onları göndüğünü görmüşlerdi. Doğan inanılmayacak kadar sert bir bakışla onu süzüyordu. Yakışıklı yüzü çelik gibi sertti. O ne zaman gelmişti buraya? Yanındaki Tamer denen adamla çok yakın arkadaşları belliydi. İkisi de bir kılıptan çıkmış gibiydiler zaten.

Tamer tembel bir tavırla yanaştı Erdem'e... Erdem o zaman bir sandalyede bağlı olduğunu ve oturmadan sırtının da ağrıyacağını anladı. Belki de yumruğu yediği anda arkasındaki ağız pozisyonunda değildi. Ne olursa olsun şimdi iyi bir

"Onu öldürecek misin?" diye mırıldandı Tamer.

Doğan da hemen arkasındaydı. Kasılmış yüz hatları korkunçtu. Sıkılmış yumrukları vücudunun iki yanındaydı. Sessizce gelip Erdem'in önünde durdu. Eğer bir insan bakışlarla öldürülebilseydi, o anda Erdem'in ölmüş olması gerekirdi. Çeneyi adam bir saniye onu süzerek öylece durdu. Sonra buz gibi bir sesle mırıldandı.

"Evet... Düşünüyorum..." Öldürmek mi? Erdem fal taşı gibi olmuş gözlerle, karşısında onu düşünceli bir halde süzen iki erkeğe baktı.

"Bu böcek için değer mi?" dedi Tamer. Ellerini cebine sokmuştu. Alaycı bir yüz ifadesi vardı. Erdem korkuyla etrafına bakındı. Küçük ve yarı boş bir kulübeydi burası. İki yaylı yataklık, ortada bir tahta masa, çevresinde birkaç sandalye... Yerde halı falan yoktu. Bir avcı kulübesine benziyordu. Camlarının kirlenmiş bakılırsa uzun zamandır kimse gelmemişti veya belirli bir sahibi yoktu. Burada... Bu berbat yerde ölüp gidecek miydi?

"Çocuğum için değer!" dedi Doğan.

"Doğan! Yemin ederim kazaydı!" diye açıklamaya çalıştı Erdem. Seni bana korku dolu hem de çekinikti. Burada bu iki psikopatın etrafında kaldığını anlamıştı. Ve de rahat bir şekilde kendi kollarından bahsediyorlardı. Tüm kalbi delice bir korkuyla atar-ken, çoktan de artık işin sonuna geldiğini anlamıştı. Artık burası son duraktı... Her şey bitmişti.

"Demek kazaydı?" diye mırıldandı Doğan yine de sakin bir sesle.

"Yemin ederim... Bak, yalvarırım inan bana? Pınar yemek ihtiyacı kabul ettiğinde aklımda böyle bir şey yapmak yoktu. Ama yemekte hep senden bahsetti. Senden ve çocuğundan... Sizi ben sanırım. Ne yaptığımı farkında bile değilim. Sadece onu yatağa kanlar içinde görünce kendime geldim. Hata yaptığımı biliyorum. Yalvarırım affet beni..."

"Onu öylece bırakıp gittin!" dedi Doğan yavaşça. Dişleri iyice sıkılmıştı. "Ya ölseydi?" diye fısıldadı. "Kan kaybından ya o da ölseydi?"

Hava birden elektrikle dolmuştu. Erdem dehşetle Doğan'a bakıyordu. Aman Allah'ım! Bu adamın asıl üzüntüsü kaybet-tileri çocuk için değildi. Üzülmüşse bile gerçek üzüntüsü Pınar'ın için! Pınar'ın o feci olayda ölme ihtimali bile Doğan'ı yık-mış gibi duruyordu.

"Ama... Ama..." diye kekeleydi. "Ben... çocuk için... sandım?"

"Pınar'ın ileride yine çocuğu olur... Çocuğun ölmesi... o kadar da önemli değil! Ama vaktinde yetişilmeseydi Pınar da ölecekti. Sen az kalsın benden Pınar'ı alacaktın? Bunu nasıl yapabildin?"

"Sen de onu benden aldın!" dedi Erdem gereksiz bir cesaretle!

"Ama ben onu öldürmeye kalkmadım? Üstelik o seni sevmiyordu. Seni sevdiğini biraz bile hissetseydim ona kanışmazdım!"

"Belki beni sevmiyor! Ama seni de sevmiyor?" Erdem kind bir hazla mırıldanmıştı.

Doğan duraladı. "Sana öyle mi söyledi?"

"Elbette öyle söyledi!" diye yalan attı Erdem. "Ne sanıyordun? Sonunda sana âşık olacağını mı? Onu kaçırıp zorla hamile

SEVENMEK İSTEMEDİM
bıraktı. İlk günden beri senden nefret ediyordum. Beni sevdiğini mi sanıyorsun? O beni sevmiyor ama en azından senden önce kadar besinden nefret etmiyor!”

Doğan dişlerini sıkıyordu. Yanaklarındaki çene kasları oynadı. Bir iki saniye öylece durdu. “Tamer... bizi yalnız bırakır mısın?” dedi sonra korkmuş sakın bir sesle.

Tamer isteksizce mırıldandı. “Doğan? Bu gereksiz dneyi bu böcekten daha fazla hak ediyor ama benice yapma! Ellerini bu yere bu iğrenç kanla kirletme!”

Doğan başını salladı. “Merak etme dostum...” diye fısıldadı yavaşça. “Onu öldürmeyeceğim. Sebebi hak edip etmemesi değil. Çok uzun zaman önce Pınar’a bir söz vermiştim çünkü... Ben verdiğim sözleri tutarım. Ama?...” Gözleri parladı bir an. “Erkek erkeğe konuşmamızın da bir mahsuru olmaz sanırım!”

Tamer kulübeden çıkınca, Doğan hiç kıpırdamadan Erdem’i süzmeye devam etti. Erdem öldürülmeyeceği konusundaki sözleri üzerine rahatlamıştı. “Bak Doğan... Gerçekten üzgünüm. Olmaması gerektiğini biliyorum ama oldu işte! İkimiz de bir kadının oyuncağı olduk. Ben senin bebeğine bir şey olsun istemedim. Beni bırakırsan yemin ederim bir daha karşına çıkmayacağım. Yemin ederim başka bir şehirde yeni bir hayata başlayacağım. Bir daha asla yüzümü görmeyeceksin...”

“Elbette!” dedi Doğan yumuşak bir sesle. “Seni bırakacağım. Ama sanırım... bundan çok da memnun olmayacaksın! Seninle işim bittiğinde uzun süre ölmüş olmayı dileyeceksin!” Sandalyeye yanaşmıştı. Kolay birkaç hareketle adamın arkasındaki ipleri çözdü. Sonra sert bir itişle onu sandalyeden kaldırdı. Elinde tuttuğu sandalyeyi bir kenara fırlattı. Yemyeşil gözleri neredeyse siyaha dönmüştü.

Bileklerini ovuşturan Erdem, korkuyla ona baktı. “Saçmalama... Sana karşı bir şey yapamayacağımı biliyorsun!” dedi dehşetle.

Doğan ona doğru bir iki adım yanaştı. Omuzlarına Pınar’ın onu sevmemesi ve bunu da bu rezil adamla paylaşmasının yükü çökmüştü. Pınar onu asla sevmeyecekti. Bu kesindi. Buna

alattığını zannet. Pınar bu kişiliğe için ne kadar hayalse, kendisi için de artık öyle hayaldi.

“Deneden iyi olur,” diye mırıldandı. Erdem delice bir bakışla etrafına bakındı. Ona savurabileceği bir şeyler aradı. Sonra masanın üstündeki bir kül tablasını öfkeyle tutup öylesine fırlattı. Doğan basit bir yana kaymayla bu ağır camdan kurtuldu. Kül tablası arkasındaki duvara çarptı ama kırılmadan yere düştü.

Erdem yeniden etrafına bakındı. Oda neredeyse boş gibiydi. Sandalyelerden birisini tuttu. İki eliyle arkasından tuttuğu sandalyeyi savurdu. Doğan önünden sıyrıp giden sandalyeden kendini geri çekerken çok sakın gözüküyordu.

“Babam senin yüzünden çok acı çekti,” diye mırıldandı. Bu esnada yeniden savrulan sandalyeyi şaşırtıcı bir rahatlıkla havada yakalamıştı. Sandalyeyle beraber Erdem’i ansızın kendisine çekerken, iri yumruğu adamın suratında patlamıştı. Erdem’in enilen burun kırıkdağının sesi rahatlıkla duyuldu. Burnu önceden kırık değilse bile artık kesin kırılmış olmalıydı.

Sandalyeyi bırakan Erdem yere savruldu. Sonra zorlukla yerden doğrultmaya çalıştı. Doğan ifadesiz bir suratla duruyordu. Sanki karşısında kimse yokmuş gibi boş bakışları vardı. Erdem’i yerden kaldırıp düzeltmeye çalıştı. Erdem tüm gücünü biriktirip Doğan’a vurmaya çalıştı. Ama hamlesi ustaca engellenmişti. Önce karnına, sonra da çenesine ikinci bir yumruğun geldiğini anlayamadı bile. Erdem’in çene kemiği kırılmış. Çıkan sestten belliydi bu!

“Ve anneme çok acı çektirdin,” diye mırıldandı Doğan. Yine yere düşen adamın kolunu yakaladı. Erdem kalkmamakta direnince basit bir hareketle kıvrırdı. Onu zorla ayağa kaldırdı. Sonra elini bırakıp yakasından tuttu ve kendisine çekti. Boş bakışları adamın acı dolu bakışlarındaydı.

“Doğan...” diye inledi Erdem... Konuşamıyordu bile. Çenesi gerçekten kırılmıştı.

“O parayı sen aldın ve onlara acı çektirmeyi umursamadın bile! Öyle değil mi? Ben her şeyi öğrenmiştim zaten... Bundan

sekiz sene önce! Nasıl zengin olduğumu, nasıl iy olduğuma bilmediğimi mi sanıyorsun? Ama seni Allah'a havale etmişim. Ya ki bu son yaptığın şeye kadar..."

Sinirle attığı kafa, Erdem'in bir kaşının patlamasına sebep oldu. Şiddetle elinden kurtulup arkadaki duvara çarpmasına sebep olmuştu.

"Pınar'ın hatırı için seni rahat bırakırım. Onu sevdiğin için onun peşinde koşmana, bana kurduğun tuzaklara sesimi çıkarmadım. Yaptığının onurlu bir şey olduğunu bile düşündüm..."

Savurduğu yumruk, Erdem'i yeniden duvara çarptırması sonradan da yere baygın bir halde düşmesine sebep olmuştu. Doğran birkaç saniye onun başında dikildi durdu. Erdem'in dayacak hali yoktu. Doğan dudaklarını sıkı. Ona tekme atmaya istediğini bastırdı. Gerçekten de bu insan müsveddesi ile uğraşmaya değmezdi.

"Ama bu son yaptığını affedemem..." diye fısıldadı. Elini kaldırdı. Gözünün kenarında bir damla yaş birikti.

Yıllardır gözünün yaşardığını bilmezdi. Ne acılar çekmişti. Ne olaylar görmüştü! Bebeğin düştüğü haberini aldığı anda bile gözleri yaşarmamıştı. Direnmişti acıya... Hayata... Rüzgâra salmıştı acıyı.

Garip bir ifadeyle parmak ucuna bulaşan kendi gözyaşına baktı. Sonra yine yerdeki adama...

Erdem baygındı.

"Sen elimdeki tek şansını aldın..." diye fısıldadı yine kısık bir sesle. Duymadığını biliyordu ama aldırımıyordu. "O çocuk... Pınar ile benim aramdaki tek bağıdır. Artık o da yok! Ve haklısın!.. Pınar benden nefret ediyor! Ama nefreti... yine de ümitlenmeme engel değildi. Bebeğimiz vardı. Sayende... artık onu yanımda tutabilecek hiçbir mazeretim kalmadı."

Elini kaldırıp acemi bir şekilde yine yanaklarından akan yaşları sildi. Bitkince bir sandalyeye çöktü. Omuzları da eskisi gibi gururlu değildi. Başını öne düşürdü. Hiç kimse böyle bir erkeğin ağlayabileceğini düşünemezdi. Dikkat edilmezse ağladığını belli bile olmuyordu. Gözyaşları yere dökülmeseydi... kendisi bile fark etmeyecekti.

Omuzları bir iki kere acı dolu bir hıçkırıyla titredi. Kaybetmiş peşer çok fazlaydı. Çok fazla... Hayat ona verdiğinden çok almaya devam ediyordu.

"Sevinebilirsin..." diye iç çekti yavaşça. Erdem duysaydı sevinirdi belki... Ama onun duyacak hali yoktu.

Kapının açıldığını, yanında üzüntüyle duran en iyi arkadaşını fark etmedi. Omzuna konan iri eli hissetti sadece... Onun sıcaklığını, güvenini... Başını kaldırmadı. Başını kaldırıp baksaydı... Dikkat edip onun gözlerinin içine baksaydı... Bir çocuk gibi omzunu ovalayan arkadaşının da gözlerinin nemli olduğunu görürdü...

34

Neredeydi bu adam?

Aklında kocası ile yaptığı son konuşma vardı. Ona söylediği son sözleri hatırlıyordu.

O ne cevap vermişti? Onun odadan gururlu bir sessizlikle çıkarken, 'Keşke...' diye mırıldadığına yemin edebilirdi. Pınar Tam duymamıştı ama yine de öyle fısıldadığına emindi. Aptal adam! Ne demek 'Keşke!?'

Onu odasından kovmakla iyi etmemişti. Bunu biliyordu. Aptalca öfkesinin kurbanı olmuştu. Fakat o anda o kadar

Kendi ailesinin de sonradan bu olaydan rahatsız olduğunu keşsetmişti. Gerçekten de her şeyin adamın evinde ve yatak odasında olması iyi olmamıştı. Artık o da tarafsız gözle bakınca, durumun iyi görünmediğini anlayabiliyordu. Neyse ki gazeteler bir daha bu konu hakkında yazmamışlardı. Doğan'ın karanlık şeyisinin ödüllüydü bu! Her şeyi bir anda örtbas edebilmişti. Onun odasından çıkışını unutamıyordu. Gururlu, üzgün ve... Arkasından övlediklerini kabullenmiş bir halde! Arkasından...

Bu düşüncelerle bir hafta sonra Ankara'daki eve dönmüştü...
Artık tek başına yaşadığı eve...
çok soğuktu.

Ev ise bomboştu... Süheyla Hanım artık yoktu. Niye olacaktı...

Ankara çok sorduğu.
Ev ise bombardı. Süheyla Hanım artık yoktu. Niye olacaktı ki? Bir bebek de olmadığına göre? Aslında kadına haksızlık etmemeliydi. Hemen hemen her gün aramıştı ve Pınar onu bir kere olsun eve davet etmemişti. Onu yeniden Ankara'ya davet edecek cesareti yoktu. Nasıl yapabiliirdi ki? Artık bir torunu olmayacaktı. Bakıma da ihtiyacı yoktu. Hızla iyileşmişti. Artık o sevinli karnı kaybolmuştu. Derslere giriyordu ama arkadaşlarının

ve hatta bazen hocalarının bile üzünütlü bakışlarına dahi anıyordu. Onların da onun için ve kaybettiği bebeği için üzüntülerini bilmek, canını daha da acıtırıyordu.

Ama Doğan aranmamıştı işte. İlk iki haftadan sonra bu hissetmeye bağlanıyordu. Önemsememeye çalışıyordu.

Rahatlanıyordu... İyileşmişti... Günlere geçiyordu. Kendisi bile parlanıyordu. Tek başına yapıyor, gidiyordu. Öyle ya, neredeyse bir kocası bile olduğunu unutacaktı. Onu yakında teskar görebileceği konusunda yanıldığını çok kısa bir sürede hissetmişti. Doğan'ı bir daha hiç görmemişti. Adam Ankara'ya, evine bir daha gelmemişti. Görmek bir yana, telefonla bile konuşmamışlardı. Basit bir merhaba bile olmamıştı... Hatırladığını göstersen tek bir şey bile...

"Yaşasın!"

Kurtulmuştu artık! İşte neredeyse özgürdü... Planlarına kaldığı yerden devam edebilirdi. Onunla tanışmadan önceki planlarına! Okuluna devam edecek, bitirecek, başarılı bir ekonomist olacaktı. Bu hayatta kimseye ihtiyacı yoktu. Kendi başının çaresine bakabilirdi. Hele bir erkeğe hiç ihtiyacı yoktu.

Ama yatak odası öylesine boştu ki!

Geceleri sabahlara kadar ağladığı oluyordu. Hem de niye ağladığını bilmeden... Kimin için gözyaşı döktüğünü bilmeden... Yalnızlığına... Terk edilmişliğine ağlıyordu. Yalnızlık çok zordu. Bu gri şehrin soğukluğunda, asık suratlı insanların sıcaklık bulmak çok zordu. Ama zaten onlardan bir sıcaklık ummuyordu ki? Aradığı sıcaklığın ne olduğunun bile farkında değildi.

Biraz da zayıflamıştı.

Ama yine de, yakında Doğan'ı göreceğini umuyordu. Tüm olanlara rağmen onun derin arzusuna ve sahiplenme duygusuna güveniyordu. Onun da acısı bir süre sonra geçecek ve yine Pınar'ın etkisine girecekti. Zor olacağını biliyordu ama umuyordu işte. Bir erkek karısını bu kadar yalnız bırakabilir miydi? Arada sırada karısı aklına geliyor olmalıydı. Olmalıydı mutlaka! Hâlbuki onun kocasını düşünmeden geçirdiği bir saati

bile yoktu. Birlikte seçtikleri bu koca evde bir başınaydı ve... düşünmekten başka yapacağı hiçbir şey yoktu.

Günler... Günler... Ah! Haftalar geçiyordu. Ve işte sonunda kabullenmişti.

Onu görememek çok acı vericiydi. İşin doğrusu hiç mutlu değildi. Artık telefonu her çalışmada heyecanlanıyordu. Her kapı çalışmada kalbi yerinden çıkacak kadar huzlanıyordu. Bazen yolda gözleri ona benzer birisine takılıyor ve zorlukla nefes alıyordu. Onu çok alışmıştı. Aylar içinde o erkeğe bağlanmıştı. Unutması artık çok zordu. Gülmesini, pervasızca kendine güvenini, iri varlığını, yakışıklı suratını ve ateşli gecelerini özlüyordu. Olmadık zamanlarda öpmesini özlüyordu. Kimseye akdurmamış soyan gözlerle bakışını özlüyordu. Fakat günler geçtikçe ümidi azalıyordu. Hatta haftalar... Ümit hızla tükenen bir zenginlikti...

Zaman o kadar yavaş ve tekdüze geçiyordu ki! Sonunda artık onu göreceğini ummaktan vazgeçti.

Bir süre sonra unutulduğunu anlamıştı. Kalbine bir bıçak saplanmıştı ve hiç çıkmıyordu. Allahım! Unutulmuştu! Ne kadar zaman geçtiğini hesaplamıyordu artık. Güzel yüzü hiç gülmez olmuştu. Dünya güzeli Güney bile onu neşelendiremiyordu. Birkaç gece onların evine gitmiş, bir iki kere de onlarla birlikte dışarıda yemek yemişti. Fakat onlarla iken de çok huzurlu değildi. Tahir'in iri fiziği kocasını hatırlatıyor, Güney'e bakan gözleri kendi acısını daha da derinleştiriyordu. Arkadaşları şüphesiz ki onun acısını paylaşıyorlardı. Doğan'ın eve gelmeyişi hakkında hiç konuşmuyorlardı. Pınar onların ne bildiklerini ve ne kadar bildiklerini de bilmiyordu. Fakat onlara hiçbir şeyden bahsetmemişti. Doğan ile kavga ettiklerinden bile bahsetmemişti. Sadece bebeğin düşmesinden sonra ikisinin de biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğundan söz etmişti.

Sanki her hafta sonu, kocası yine gelecekmiş gibi sakin bir şekilde bekliyordu ve çoğu hafta sonu evden dışarıya çıkmıyordu. Kendisini derslerine vermişti. Bir koltukta oturuyor ve dersini çalışıyordu. Elinden geldiği kadar yalnızlığını unutmaya

çalışarak... Yemek yapmak ve sofraya oturmak bile kendisi için medet için çoğu zaman basit şeyler atıştırıyordu. Markaların değeri kek veya bisküvi tarzı şeyler, ona fazla bile geliyordu. Bana vakit geçirmeyi tercih ediyor, arkadaşlarıyla bir anıya bile gitmiyordu. Belki gelir diye düşünüyordu. Belki gelir. Belki gelir. Belki gelir. En fazla birkaç ay demiyen ama o süre içinde kalbi heyecanla çarparken, gözleri ve kulakları kapalıydı. Tanıdık dolmuştu. Ve o gelmemiştir. Artık gelmeyeceğini biliyordu. Telefonla bile aramıyordu. Sonunda unutulmuştu işte...

Biliyordu... Hak etmişti.

Yolda, markette, okulda veya herhangi bir yerde ona hayran hayran bakan gözlerin farkında değildi. Hayattan neredeyse kopmuştu.

Ta ki o mutlu haberi alınca kadar. Bir gün Güney hafif utanmış bir şekilde Tahir ile evlenmeye karar verdiklerini açıkladı. Yanakları kızarmıştı. Belli ki arkadaşı üzgünken ağızla onu utandırıyor. Pınar kendisini topladı ve onu tebrik etti. Aylardır ilk kez yüzü gülüyordu. Aylar mı geçmişti? "Düğüne birlikte gelirsiniz, değil mi?" diye sordu Güney. "Biz mi?"

"Sen ve Doğan..."

Mutfakta oturmuş çay içiyorlardı. Pınar, kocasının adı geçince ürperdi.

"Şey... Biz... ayırırız, biliyorsun!" dedi ona yavaşça. Herkesin bildiği bir şeyi saklamanın ne anlamı vardı? Yüzündeki haberi alınca oluşan gülümseme biraz hafifledi. "Yani bence sorun yok... Ben gelirim ama... o ben olunca gelir mi bilmem."

"Gelmez mi?"

"Beni görmek istediğini bile sanmıyorum. Gelse bile..." Derin bir nefes aldı. Nasıl olurdu da hiç aramazdı? Nasıl olurdu da gencecik karısını bu koca soğuk şehirde bir başına bırakırdı? "...Ben de onunla düğününüze gelmek istediğimi sanmıyorum. Boşanmamız an meselesi. O benimle olmak istemiyor. Baksana, aylardır beni bir kere bile aramadı. Çocuğu kaybettiğimden beri

hiç konuşmadık. Bana kızgın. Benimle hiç ilgilenmiyor artık!"

"Sakın! Eminim ilgileniyordur. O öyle bir adam değil. Son zamanlık sahibi... Sana ne kadar düşkün olduğunu hepimiz biliyoruz. Ayrıca geçen gelişinde onunla konuş..."

"O buraya mı geldi?" diyerek onun sözünü kesti Pınar hayretle.

Güney birden sustu. Güzel gözleri irileşti. Yaptığı hatayı fark edince, şaşkınlıkla kendisini süzen Pınar'dan kaçırıp gözlerini.

"Hayır!" İçi, bütün kalbi, dişlerine kadar sızladı. Kahretsin! O Ankara'ya gelmişti ve evine bile uğramamıştı! Evine... Karısının yanına! "Dedim ya, ondan aylardır bir telefon bile almadın."

"Fazla kalmadı zaten! Bir gece mi ne..." diye toparlamaya çalıştı acemice Güney. "Belki de hemen dönmüştür. Ben de onu bizim büroda gördüm. Biliyorsun, Tahir ile ortak iş yapıyorlar."

"Hımm... İzmir'deki bürosunu buraya alacaktı?..."

"Sanırım ondan vazgeçmiş..."

Şaşırmamıştı... Neden? Cevap çok basitti. Neden artık karısının yanına yerleşmeye çabalayacaktı ki? Bir çocuk bile yoktu aralarını yumuşatacak... Gözlerini yumdu ve bir an düşündü. Ne olacaktı böyle? Sonları nereye gidiyordu. Tabii ki ayrılmaya... Bundan iyisi can sağlığıydı. Onun yüzünü düşünmeye çalıştı. Gülümseyen yakışıklı yüzünü gözünün önüne getirmek istedi. Fakat sürekli hastanedeki ve Mersin'deki evde son konuştukları andaki üzgün yüzü geliyordu gözünün önüne! Artık gülümseyen hali bile tam canlanmıyordu. O kadar uzun zaman geçmişti ki! Peki, o gülüyor muydu hiç? Sonra onu gülerken pek görmediğini düşündü. En azından evlendikten sonra... Hamile kaldığını öğrendiği geceden itibaren adama işkence etmek için elinden geleni yapmıştı. O geceden sonra gerçekten de gülümseydiğini bile hatırlamıyordu. Onu gerçekten mutsuz etmişti. Sevinmesi gerekiyordu ama sevinemiyordu.

"İyi miydi peki?" diye elinde olmadan sordu. Ne kadar uğraşsa da sesinde saklayamadığı gizli bir özlem vardı.

"Evet!" dedi Güney üzgünce. "Biraz kayıtlıydım. Takli ettiğim gibi! Yine de çok yakışıklıydı. Bütün gişeteki kadınlar ona bakıyordu. Ve... hafifçe topallıyordu!"

"Ne?" Gözleri irileşti. "Neden?"

"Bir saldırı olmuş..."

"Yaralanmış mı?" Kalbinin neden çığınca çarpıp gittiğini ve ağzından fırlamak üzere olduğunu anlamadı.

"Tam anlatmadı. Senin bundan da mı haberin yoktu?"

"Hayır... Süheyla Hanım ile arada sırada telefonda konuşur ama bana hiç böyle şeylerden bahsetmez. Aramızda gizli bir anlaşma var. Doğan hakkında konuşmama karan almış gibiyiz. İkimiz de ondan bahsetmeyiz!"

"Çok saçma! O senin kocan! Aç telefon... O aramıyorsa sen ara!"

"Yapamam!" dedi Pinar inlercesine.

"Neden?"

"Yapamam işte! O zaman geri adım atmış olurum. Ona değer verdiğimi zannedecek!"

"Vermiyor musun?" diye sordu Güney arkadaşına. Onun yüzündeki acı o kadar açıktı ki, en az onun kadar üzüldü.

"Ben... Ben bilmiyorum. Sanırım ona ne kadar değer verdiğimi kendim bile kabullenemiyorum. Hayatımda bu kadar önemli bir yer kapladığını fark etmemiştim. Ben... sürekli onu düşünüyorum!"

Güney sıkıntıyla iç çekti. Güzel gözleri arkadaşını süzüyordu. Uzanıp elinden tuttu.

"Bak... Aranızda olan her şeyi biliyorum. Onun sana yaptıkları affedilmez! Ama bir kere bile sana karşı kaba, kötü davranmadığına şahit olmadım. Gözlerini senden alamıyordu. Sana dokunmak bile onu mutlu ediyor gibi görünüyordu. Çocuk için çok üzölmüş olabilir ama bence onun hayatının merkezinde sen varsın! O sana çok değer veriyor. Sandığından daha çok... Bunu her zaman da gösterdi."

"Hayır!"

"Seni zorla alıkoymaktan başka ne yaptın sana?"

"Benimle zorla sevisti? Yetmez mi?"

"Hoşuna gittiğini söylemişsin?"

Pinar başını salladı yavaşça. "Evet! Hoşlandım. Hoşlanmak da öte! Ama o çok tecrübeli?"

"Ve aai amacının evlenmek olduğunu da sana söyledim? Seni ne kadar istediğini düşünemiyorum bile! Sana ne kadar düşkün olduğunu anlarsana? Senin için, senin nefretini bile göze almış bir adam! O sana tapıyordu. Seni kaçırarak kadar hem de! Aşık demek istemiyorum ama bence başka bir açıklamam da yok! Hiçbir güçlü duygu, onun yaptıklarını yapmasına sebep olamaz! Aşkta başka! Peki, batık şirketinizin borçlarını ödeyip yeniden toparlanmanızı sağlamadı mı?"

"Ne gibi?" diye kaşlarını kaldırarak sordu Pinar.

"Şirketinizin bankalara olan borcunu ödeyip..."

"Bir dakika Güney? Ne bankası? Bizim sadece ona beş milyon dolar civarında bir borcumuz vardı..." diye hayretle itiraz etti genç kadın.

"Ah, haberin yok muydu? Şirketinizin kredi borçlarını da kapatmış. Sanırım altı milyon dolar civarında..."

"İna..inanamam!" diye kekelerken zorlukla fısıldamıştı. "Doğru söylüyorsunuz. Ağabeyine sor. Şirketinizin bankalara da borcu varmış. Sadece Doğan'a değil..."

"Bunu bilmiyordum. Peki, sen nereden?..."

"Unuttun mu? Ben Tahir'in sağ koluyum. Onun bildiği her şeyi ben de bilirim. Tamamen iş konusuydu ama bu konudan eminim. Kocan sadece kendi senetlerini sana vermiş olsaydı bile şirketiniz batmaya mahkûmdu..."

Pinar derin bir nefes aldı.

"O sana ve ailene yeniden bir gelecek verdi, değil mi? Sanırım karşılığında tek istediği de senin sevgindi. Belki birazok ilgini? Öyle olmasaydı bunca süre senin için uğraşmazdı. Casetlik bunların hepsini de daha siz evlenmeden önce yapmış. Evlenmek

zorunda olmasaydınız bile? Hani... Hani o zaman böyle bir...
timal yok diyordun?"

"Evet..." Sesi ıslacı bir fısıltı halindeydi.

"Teki, ağabeyin Deniz'e yardım edip yeni bir iş kurmasını
sağlayan kim? İstese en zeffi düğmanına böyle bir yardım
mazdı. Onun sürünmesi için elinden geleni yapardı. Onun ya-
zünden hapse girdiğini düşünseniz! Oysa o kardeşinin yeni bir
hayat kurmasını kolaylaştırdı."

"Bu doğru! Evet..." Pınar'ın aklı karışmıştı iyice. Ağlamıştı.

"Sonra nişanlın... Neydi adı, Erdem miydi? Kaç defa senin
için onu affetti? Tahir kocanın ne kadar dehqetli, karanlık bir
adam olduğundan bahsetti. Bana artık öyle görünmüyör ama
isterse yılanı deliğinde bile bulabileceğini söyledi. O kadar çok
insan tanıyormuş ki... Ülkenin her yerinde ona yardım etmek
için kendisini feda edecek kişiler olduğunu söyledi! Bir şekilde
yardım ettiği, hayatını kurtardığı kişiler..."

"Doktor Murat gibi..." diye mırıldandı.

"Tamer gibi... Onun anne ve babasının katilini bulan,
Natalia'nın annesinin ölümündeki sır perdesini kaldıran kim
sanıyorsun? Tahir daha yeni para kazanmaya başladığı sıralar
yapılmak istenen korkunç suikastı tesadüf eseri önceden haber
alıp onu tanımadığı halde gidip kurtaran? Eminim İzmir'deki
evde bulunan hangi çalışana sorsan onun ne kadar düzgün bir
adam olduğunu sana söyleyecektir! Her birine nasıl yardım et-
tiğini zevkle anlatacaktır!"

Pınar çoğunu biliyordu zaten... Korumalık yapan Cem... Ki-
zını genelevden kurtarabilen bahçıvan Suat... Tiner koklarken
adam bıçaklayan ve sonra Doğan'ın korumasına giren on beş
yaşındaki Ethem... O artık bir okulda okuyordu. Evdeki herke-
sin ayrı bir hikâyesi vardı. Ve kocasından dayak yiyen Selma...
Doğan'ın eski kocasını bulup, o genç kadının intikamını bir şe-
kilde aldığından emindi.

"Sen sadece sana yaptığını takılmışsın! Üstelik yaptıkların-
dan çok memnun olmana rağmen!"

Pınar biraz sınırlı arkadaşına baktı. "Bana toçaviz etme-
ni unutayım mı?"

"Her acı bir gün unutulur Pınar. Eğer memnun ben her
kötü şey aslında iyi bir şeydir. Düşünseniz! Ona çarpmasay-
dın, o seni zorla alıkoymasaydı... bu kadar harika bir adama
sahip olabilir miydin?"

"Sahip olmak istemedim..." dedi yalvarırcasına.

"Sen onu çoktan sahiplenmiştin. Bunu herkes görüyordu.
Sen hariç... Hangi kadına baksa kıskanıyordun. Tam bir cadı
etleğini kabul et! O sana bakmadığı zamanlarda sürekli onu
seyrediyordun. Gözlerin sürekli onun üzerindeydi. Senin ondan
başka bir erkeğe baktığını bile görmedim. Tüm dünyan onun et-
rafında dönüyordu. Onunla nefes alıyordun, onunla mutlu olu-
yordun. Hafta sonları gelecek diye yerinde duramıyordun. Adı
her geçişinde gözlerin parlıyordu..."

"Hayır... Yaptıkları için ondan nefret ediyordum!" diye iti-
raz etti Pınar cılız bir sesle.

"Hâlâ mı?"

Pınar'ın gözünden bir damla yaş kaydı. Sonra bir damla
daha... Utancından başını öne eğdi. Uzun dalgali saçları yü-
zünü örttü. Güney karşısındaki güzel kadına bir süre izin verdi.
Onun çocuk gibi burnunu çekmesini izliyordu.

"Onu kaybettim..." dedi sonra Pınar inlercesine. "Çocuğumla
birlikte onu da kaybettim..."

"Bu çocuğu ne kadar istediğini ona göstermeliydin! Senin
karnındaki çocuğu istediğini hepimiz biliyorduk. Hepimiz so-
nunda annelik içgüdülerinin öne çıktığını fark etmiştik. Ama o
hariç! O fark etmedi çünkü tüm dünyasını senin üzerine kur-
muştu. Gözü senden başkasını görmüyordu. Çocuğu da isti-
yordu ama eminim ki sadece senden olduğu için! Fakat sen
çocuğu istediğini ona hiç gösteremedin. Neden hata yaptın?"

"Ben... Ben..." Dudaklarını ısırıldı. Gözyaşları hâlâ akıyordu.
Bu ne kadar da acımasızca bir soruydu? Sonra başını kaldırıp
arkadaşının üzgün, destek veren yüzüne baktı. "Ben korkuyor-
dum!" dedi sonunda.

"Ne oldu?"

"Hiç... Son zamanlarda iyice sıkılmaz oldu. Pek konuşmuyor. İstediği şeyten de eve zaim hep geç geliyor. İhtiyaçlarını bile oluyordur."

Genç kadın içinden inanılmaz bir ıstıyan ve korkutucu bir gusu yüzölçümü dudaklarını mırıldadı. Bir sarıya için sarı. "Böyle başka kadın mı var?"

Karşı taraf da bir an durakladı. Durumu değerlendirdiği anlaşıyordu. "Sanmam..."

"Şey... Olsa da paylaşmam. Boşanmamız hakkında... bir şey söylüyor mu?"

"Hayır... Gücenme ama senden pek bahsetmiyor. Sonuçta sen de hemen değiştiriyor. Bu yüzden boşanma konusunda pek bir şey bilmiyorum."

"Belki... gelince konuşmak ister. Düğüne geliyor... değil mi? Nefesini tutarak kadının cevabını bekledi. Gelirse eğer, çok yakında nihayet onu görebilecekti. O anda bile kalbi heyecanlazmaya başlamıştı.

"Sanırım gelir. En yakın arkadaşı değil mi? Zaten onlar da sizin düğünüze gelmişti. Diğer türlü ayıp olur. Tamer ve Nafise de gelecekmış, öyle mi?"

"Evet, onlar da bizde kalsın istiyorum. Bir sürü odamız var. Keşke... sen daha erken gelebilseydin? Ben... Ben burada çok yalnızım!"

Kadın sesindeki acı titreşimi hissetmiş gibiydi. Bir an sustu ve sonra onayladı. "Neyse, bir bakalım... Kocana söyleyeyim de beni uygun bir zamanda oraya getirsin. İnşallah bir işi çıkmaz. Çıksa bile ben kendim gelmeye çalışırım."

Pınar bu sefer sevinçle dudaklarını sıktı. "Bekliyorum..." dedi içtenlikle. "Erken gelmen çok güzel olur. Şu anda tatildegim ve boşum. Çok eğleniriz."

Kadın haber vereceğini söyledi ve kapattı. Sonraki iki gün haber bekledi Pınar. Düğüne bir haftadan biraz fazla kalmıştı. Çarşamba günü akşama doğru kapısı çalınınca, acele etmeden

açtı. Açmaya yöneldi. Üzerinde uzun ve sıcak tutan bir kazak vardı. O kadar uzundu ki, altına etek veya pantolon giymemişti. Kazak zaten elbise gibiydi. Çıplak ve parıltı ile giyilen, yaz bronzluğunu biraz kaybetmişti. Bir omuzunu baktırmıştı ve seksi bir şekilde narın emaz emaz kamışını meydana çıkarmıştı. Gelenin kim olduğunu bilmediği için, aceleyle omuzunu düzeltti. Eteğini biraz daha çekti.

Gözden baktığında, kalbi duracak gibi oldu.

Önce gördüğü, Süheyla Hanım'dı. Arkada ise... Arkada da... Aceleyle ve mutlulukla kapıyı açtı. Bu kadar çabuk gelmelerini beklememişti. Kahretsin... Saçları nasıldı acaba? Makyaj bile yoktu yüzünde... Solgun durduğuna adı gibi emindi. Attığı ses, çığlığının ardından, kapının eşliğinde Süheyla Hanım'a sağırdı. Onu böyle erkenden görmek çok güzeldi. Mutluluk gözyaşları içinde "Geldin!" diye konuştu. Güzel iri gözleri pırıltıydı.

"Evet... Daha fazla bekleyemedim!" dedi kadın. Onun da yüzünde güller açmıştı ve gözleri nemlenmişti. Gelininin samiyetini bir tavırla, pamuk gibi yanaklarından öpmesine izin verdi. Sonunda Pınar, geri çekilip onun içeriye girmesini sağladı. Kadının zaten ayakkabılarını ve kabanını çıkarmış, terlik aramaya başlamıştı.

Pınar başını çevirdi. Gözleri hâlâ parlıyordu. Dudaklarında tatlı bir tebessüm vardı.

"Doğan?..." dedi usulca. Kalbi deli gibi atıyordu. Kendisi bu davul gibi sesi duyduğuna göre herkes duyuyor olmalıydı. Özellikle bu iri adam... Belki de duymuyordu? Çünkü gözleri onu beş ay önce bıraktığı gibi donuktu. Adam sesini çıkarmayınca eliyle içeriye işaret etti. "Gelsene..."

Genç adam isteksizliğini belli eden bir yüz ifadesine büründü. Bunu bilerek yapmamıştı. Onun gerçekten de içeriye girmek istemediğini anladı Pınar. Yoksa buraya kadar gelip girmeyecek miydi? Burası ikisinin eviydi. Hâlâ karı koca olduklarına göre?..

Süheyla Hanım da dönüp ters bir bakış atınca, Doğan çaresizce içeriye girdi. Elinde iki bavul vardı. Onların sadece Süheyla Hanım'ın bavulları olduğunu biliyordu Pınar... Ama olsun! Evde

hâlâ adamın eyyalını dürtüyordu. Başka bir eyyaya düşer-
madan haftalarca burada kalabilirdi kızsarı. Kalır-
mıyordu fakat içinden bir ses onun kalmasını

"Çalmam lazım..." diye minkıdandı adam. Valizleri kenara koyup gözlerini karısının üzerinde geçirdi. Valizleri kenara koyup örgü yapıyordu. Gür saçları bu tek örgüye fazla girmiydi. Seksi kıyımilar öğütlen kurtulmuştu. Üzerindeki banyo kıyafetle bile fazla seksi görünen ince vücutu biraz arıyordu. Göğüsleri ise hatırladığından daha büyük ve tırnakları...

"Acelen mi var?" diye sordu Pinar. Genç adam cevap ver-
meyince duruşunu dikleştirdi. Onun yanında kendisini gö-
r-
süz ve minik hissediyordu genç kadın. Bir tek yer haric... Ya-
takta... Orada silahları vardı. Kendi narin bedeninin adanmış in-
cüssesine yapabildiklerini gayet iyi hatırlıyordu. O da hatırlıyor-
muydu acaba? Bu kadar zaman içinde başka kadınlar olmuştur
muydu? İhtimal, olmuştu. Üstelik de bir zamanlar olmuştur
başka kadınlarla ilişki kurabileceğini ve kendisini döne döne
tıgı süreçte bunun umurunda olmadığını söylemişti. Ne kadar
da büyük yalandı. "Gel hadi!" diye emretti kocasına.
Kapıyı kapattı ve adamı içerde bıraktı.

Kapıyı kapattı ve adamı içeride hapsetti. Sonra onun konuşmasına fırsat vermeden içeriye yöneldi. Böylece Doğan da mecbur kalacak ve içeriye girecekti. Gerçekten de çaresiz kalan Doğan, kaşmir kabanını çıkardı. İsteksizce girişteki askıya

Oturma odasına giren Pınar, yine Süheyla Hanım'a sarıldı ve sarılırken içtenlikle "Anne! Yeniden hoş geldin!" dedi. Onu görünce mutlu olduğu her halinden belliydi. Süheyla Hanım da aynı duyguları paylaşıyor gibiydi. Onun oturmasını beklerken, gözünün ucuyla kocasına baktı. Üzerindeki şık takım elbise ile hatırladığından bile yakışıklıydı. Ve çok daha soğuk. Sonra elini ona da uzattı. "Hoş geldin Doğan..." diye fısıldadı. Genç adam başını salladı.

Genç adam başını sallayıp minik eli tuttu ve kısa bir zaman diliminde bıraktı. Daha evvel yaptığı gibi, öpmeye kalkmamıştı. Fakat Pınar neşesinin bozulmasına izin vermeyecekti. Kocasının tavrını anlamıştı. Belli ki fazla yakın olmak istemiyordu. Bunu zaten beş ay önce hissetmişti. Aslında ona çanak

Fatih Murat Arslan

311

namıdır. Odaşından kovduğunda ağır laflar etmişti. Bey ay bo-
runca da aramadığını göre, onu artık istemediği belliydi. An-
lık geçmişiyi geri döndüremezdi. Ona her gece ağıladığını söylerse,
natar mayıs kalmış kokusunu içine çektiğini? Bir dönem onu
görmek istediğini ve boğulduğunu söylemişse
natar, şimdi onun varlığını evlerini nasıl deldiğini söylemişse
natar biliyordu. Kesin olan bir şey vardı ki, bu ev Doğan ile bir
şey benzeyordu. Hayatının Doğan ile bir anlamı vardı. İçini
paktı. Neden acaba?

"Karnınız aştır..." dedi tatlı bir gülümsemeyle.

"Karnınız açtır..." dedi tatlı bir gülümseme ile. "Ben de ne yapayım diye düşünüyordum. Domates çorbasıyla sebze piyazına ne dersiniz?" Domates çorbası Doğan'ın en sevdiği çorbadı. Pınar'ın yaptığı sebze piyazına ise bayılırdı. Genç kadının onun Ankara'ya geldiği çoğu hafta sonu bu yemeği denk getirmeye özen gösterirdi. Onlardan olumsuz bir tepki alınca başını salladı. "Tamam o zaman! Hemen pişer. Tam yemek vaktinde de hazır olur. Doğan... Sen de annenin valizlerini odasına götür istersen? Belki sen de üstünü değiştirmek istersin?"

Süheyla Hanım da onun ardından mutfağa geldi ve bir kol-
tuğa rahatça oturup gelinini süzmeye başladı. Pınar ona gülüm-
sedi. Kadıncağızın gözlerinin bedeninde gezindiğini görünce
gülümsemesi biraz dondu. Elini istemeden kamna götürdü.

"Bebek düşmeseydi... şimdi doğuma bir ay kalmış olacaktı!" dedi acı bir sesle.

"Ona bakmıyorum. Allahın takdiriymiş, ne yapalım. Sadece biraz zayıflamışsın gibi geldin bana. Yemeklerini yemiyor musun?"

Pınar omuz silkti.

"İnsanın canı tek başınayken bir şey yemek istemiyor. Atı-
tırıyorum işte arada bir şeyler..." Evet, birkaç kilo vermişti. Fakat
hamile olduğu zamandan kalan göğüslerindeki inileşme, fazla
değişmemişti. Doğan acaba göğüslerinin şimdi daha dolgun
ve seksi, kalçalarının daha kadınsı olduğunu fark etmiş miydi?
Sanmıyordu... Doğru düzgün bakmamıştı bile.

Yemeği çabucak hazırlayıp fırına attı. Onların üzerine bir dağı hazır domates çorbasının başına geçti. Bir süre karneleri dikken sonra salata hazırlamaya girişti. Süheyla Hanım da karneleri yapmıştı. Bir dakika sonra Doğan girdi mutfaka. Costurisi de karneleri pantolon ile ince, yuvarlak yaka, kırmızı bir kazak giymişti. Kazak altından görünen kolları uzun zaman sonra Pınar'ın içini sızlattı. Onun ne kadar erkeksi olduğunu sonradan Pınar'ın görmüştü. Omuzlarının genişliğini, dar ve seksi kalçalarını... Yıkunup başını çevirdi. Onu ciğer görmüş kodu gibi süzmesini unuttu. Fakat o kadar uzun süredir sevgimemişlerdi ki... Aniden onun kollarında olmayı ne kadar istediğini fark etti. Başka kim değil... Sadece onun... Ah... bu adam ne yapmıştı ona!

Kahveyi içerken bilerek masada onun yanındaki sandalyeye oturdu. Süheyla Hanım, İzmir'dekilerin selamı olduğunu bahsediyordu. Natalia ve Tamer'den de tabii... Onların da düğüne geleceğini biliyordu Pınar. Sık sık Natalia ile görüşüyorlardı. Üstelik de bir gün önce, düğün zamanı bu evde kalma sözü almıştı. Herkese yetecek kadar odaları vardı ve onların bulundukları kalmalarını çok istiyordu. Yeterince yalnız kalmıştı. Yalnızlık sandığı kadar hoşuna gitmemişti.

Ne kadar dikkatini kayınvalidesinin konuşmasına verir gibi yapsa da, akli yanında oturan adamdaydı. Dizleri birbirine değiyordu. Pınar onun sıcaklığını ve gücünü hissedebiliyordu. Elleri de yan yana sayılırdı ama birbirlerine dokunmuyorlardı. Genç adam pek konuşkan değildi. Sadece annesinin bir iki lafına cevap vermişti. Kahvesini içtikten sonra da hemen mutfaktan sığıştı. İçerisi bir anda bomboş kalmıştı.

Yemek pek güzel olmuştu. Doğan bile kısa bir iki kelime ile onu övdü. Pınar mutlu olmuştu. Bu yüzden yüzündeki gülümseme gece boyunca devam etti. Çay ve meyve ikramının dışında ise bir daha Doğan ile konuşmadı. Genç adam televizyon izlemeyi tercih ediyor gibiydi. Bir iki kere gözleri karşılaştı ama rastlantı eseriymiş gibi görünüyordu. Çünkü Pınar bütün gece adamı seyretmişti. Fırsat buldukça onun yüz hatlarını ve

gözlerini izliyor, dargınlığının derecesini anlamaya çalışıyordu. Fakat genç adam düşüncelerini gizlemekte o kadar uslaydı ki Süheyla Hanım "Ben yatayım artık..." diye murdardandı bir süre sonra. Esnemelerini eliyle zor örttü. Elindeki meyve tabağını bıraktı. Hakikaten yorgun görünüyordu. Sonra kalkıp oğlu ve gelinini öptü. "Size de iyi geceler!" dedi.

"İyi geceler..." diyen Pınar, hafifçe gülümsemişti. Doğan ise sadece başı ile annesini onaylamıştı. Genç kadın, o gidince kocasının karşısındaki yerine geri döndü. Gözlerini onun derin yeşil gözlerine dikti. Adam da kısa bir an için gözünü televizyondan ayırdı. Bir an bakışları yine karşılaştı. Pınar geri adım atmamaya, onunla konuşmaya kararlıydı.

"İşler nasıl?" dedi öylesine.

"İyi..."

"Güzel..." Onun konuşmaya niyeti olmadığı belliydi. "Beni niye hiç aramadın?" deyiverdi birdenbire! Bunu niye sormuştu ki? Kızarmadığını umdu... Güzel gözleri Doğan'ın sert bakışları yeşil gözlerine kilitlenmişti. Kocasının gözlerinde sevginin bir zerresi bile yoktu. Uzak, sakın ve donuktu.

"Aramam mı gerekiyordu?" dedi genç adam sakince.

"Hâlâ karınım..."

"Bunu halletmeye çalışıyorum."

"Boşanacak mıyız?"

"Elbette! Bunu çok istediğini biliyorum ama annem biraz daha beklememiz konusunda beni ikna etti. Yine de çok sıkıydıysan haftaya hemen başvurabiliriz? Sanırım yeterince beklemişizdir..."

Pınar belli etmeden yutkundu. Boşanmak mı? Evet... Ne harika olurdu? Özgür kalmak! Fakat çok daha önce fark etmişti ki, özgür kalmaya artık o kadar da hevesli değildi. Bebeğini düşürdükten sonra hissettiği özgürlük, kısa sürede yalnızlığa ve acıya dönüşmüştü.

"Acelesi yok... Hem... haftaya Güney ile Tahir'in evlendiğini unutuyorsun!" dedi sakın olmaya çalışarak.

"O zaman sen karar ver... Kararını verdiğin zaman da beni bildirirsin. Sen başvurmuşsun gibi yaparsın. İyi bir malakasın manı sağlarım. Ömür boyu rahat edersin..."

"Benim paraya ihtiyacım yok!" dedi Pinar yamışpazı. "Babamın şirketini öyle güzel rayına oturtmuşsun ki işler tıkır tıkır yürüyor. Sana bunun için de teşekkür ederim. Şimdi biz eskisinden de kârlı şimdi..."

Adam cevap vermedi. Başını çevirip yine televizyonu izlemeye başladı. "Mezun olunca kendin yönetebilirsin. Elacemmi olamaz işine yarayacaktır." diye mırıldandı sonra.

"Evet... Öyle yaparım sanırım. Mesleğimi seviyorum." Buranın kibirli bir tavırla kaldırdı. "Merak ediyorsan... derslerin de çok iyi!" dedi.

Belli ki merak etmiyordu. Gözleri ve duruşu değişmemişti. Sonra ağzından sadece bir "Biliyorum..." lafı çıktı ve Pinar buna çok şaşırdı.

"Biliyor musun?" diye sordu hayretle. "Nereden?"

Adam omuz silkti. "Biliyorum işte! Hâlâ karımsın... Takip ediyorum."

"Öyle mi? Ama tabii buna şaşırmadım. Dodo'nun her yerde tanıdığı adamlar vardır."

"Zor bir şey değil..." dedi adam ters ters. "Yatsak mı artık?"

Genç kadın sesini çıkarmadan başını salladı. Konuyu değiştirmesine karşı koymamıştı ama en azından bu beş ay içinde adam tarafından tamamen unutulmamış olmak içini ferahlatmıştı. "Olur!" dedi bunun mutluluğuyla.

"Eee..." Adam kararsızca kaşlarını kaldırdı. "Ben nerede yatacağım?"

"Na..nasıl?"

"Oda? Bir oda açman gerekecek!"

"Oda mı? İyi de neden?"

Doğan garipçe ona baktı. "Diğer türlü benimle yatmak zorunda kalacağınızı hatırlatırım!"

Pinar omuz silkti. Onun derdini anlamıştı. Umursamazmış gibi davranmaya çalıştı. Ama aylar sonra kocasıyla yatma fırsatı elinden almasına izin vermeyecekti. "Seninle ilk kez yatacağım... Sen de artık benden utanmaya başlamasaydın belki, değil mi?"

"Saka mı yapıyorsun?" derken kaşlarını çatmıştı Doğan. Pinar ona muzipçe gülümsedi. O çatılı kaşları öpse yumuşar mıydı acaba?

"Yatak ikimizi de alacak kadar büyük... Eğer beni arıyorsa rezil etmek istiyorsan sen bilirsin! Bence beraber yatmamızda bir sorun yok. Sence var mı?"

"Eskiden benimle yatmaya bayılırdın?" diye geçirdi içinden.

"Sen bilirsin!" diye umursamazca homurdandı genç adam. Sonra kalkıp ondan önce yatak odasına gitti. Pinar da meyve tabaklarını toplayıp mutfığa götürdü. Orada biraz oyalandı. Sonra lambaları kapatıp yatak odasına yöneldi. İçeriye girdiğinde, kocasının çoktan soyunmuş bir halde yatağa yatmış olduğunu gördü. Beline kadar çekili örtünün üstünden vücuduna sıkıca yapışan beyaz atleti gözüküyordu. Geniş göğsü ve kaslı kollarını bir an için süzdü. Büyük ihtimalle alt tarafında da sadece iç çamaşırı vardı.

Hayal gücünü engelleyip, gözlerini kaçırdı. Genç adam telefonunun alarmını ayarlıyordu. Ona bir an ilgisizce bakıp, yatağın içine iyice girdi. Saatini ve telefonunu çıkarıp başucuna koymuştu.

Pinar da sessizce banyoya gitti. İşlerini hallettiğinde, aradan sadece beş dakika geçmişti. Döndü... Yatak odasına girip dolabına asılı olan geceliğini aldı. Üzerindeki elbise niyetine kullandığı uzun kazağını çıkardı. Sırtı kocasına dönüktü. Elini arkasına atıp sutyenini de çıkardı. Sonra geceliğini giydi. Dönüp yatağa baktı. Hayal kırıklığı ile hafifçe sarsıldı. Doğan gözlerini yummuş, ona bakmıyordu bile! Demek artık onun göz zevkine bile hitap etmiyordu?

Biraz öfkeli bir tavırla lambayı kapattı. Bu gece evde yalnız olmadığı için elde ettiği tüm keyfi kaybetmişti. Kendi taratına

uzanıp örtüyü üzerine çekti. Ev sıcaktı. Kendisi çalıyor, bu kat yatağı için adamın bedeni sayeninde daha da sıcaktı. Bu Pınar'a çok erotik geldi.

Eskiden olsaydı, Doğan hermen ona döner. Bir elini omzuna, diğersini göğsüne atar, bacağına bacaklarının arasına yerleştirir ve onu tahrik edecek bütün noktaları arar bulurdu. Bir hafiflik ve lüğü çıkaracak kadar sevgilerdi. Maharetli parmakları, dudakları ile bu adam seks sanatı için yaratılmıştı. Böyle seksi olmak için değil!

Sertleşen göğüs uçlarının kıpırtılarına, kasıklarındaki hafif sızıyı duymamaya çalıştı. "İyi geceler!" dedi usulca. Sirtini kıpırtmadan yatıyordu.

"İyi geceler..." diye mırıldandı adam. O da aynı pozisyondaydı. Anılarında neredeyse otuz santim boşluk vardı.

"Şey, Erdem'den... bir haber... var mı?" diye sordu Pınar bu dakika sonra... Uyuyabileceğini sanmıyordu ve en iyisi yakınlaşmak için biraz laflamaktı.

"Neden? Onu öldürüp öldürmediğini mi merak ediyorsun?"

"Yapmazdın... Sen katil değilsin!"

"Oysa bir dönem buna yürekten inanıyordun?"

"Erdem'in de iyi bir insan olduğuna inanıyordum. Bana tecavüz etmeye kalktı. Çocuğumu düşürmeme sebep oldu?"

Adam güldü. Ama oldukça acı bir gülüştü bu! "Çocuğumu mu? Onu istemiyordun bile Pınar?"

"Fakat doğuracaktım?..." Sesinde gizli bir yakarış vardı. "Onu kaybetmeyi hiçbir zaman yürekten istemedim... Onu ne kadar istediğini biliyordum. O bebeğin de bir şansa ihtiyacı vardı. Ben ona o şans vermemek istedim..."

"Sanmam... Sana Erdem'in tehlikeli biri olduğunu söyledim ve sen beni dinlemedin! Saçmaladığımı söyledin."

"Şimdi bile inanmakta güçlük çekiyorum." Gözleri sulandı. "Keşke gitmeseydim. Keşke seni dinleseydim. Şimdi oğlumuzu doğurmaya hazırlanıyor olurdum..." Sesinde gerçek bir pişmanlık vardı. Bakışlarını yanındaki adam çevirdi. Özür dilemek için

çok geçti. Doğan donuk bir halde tavana bakıyordu. Genç adamın uçağı sert profilini ve acıyla kasılmış çenesini mi? Yoksa çıkarmıyordu. Birden o çeneyi öpmek, onun acısını da kendi omzuna almak istedi. Neredeyse elini adamın yakışıklı yüzünde göndürecekti. Fakat bunu yapmasına fırsat kalmadı. Doğan göğsüne yandı. Karısına hiçbir tepki vermedi ve yan döndü. Sirtini ona çevirmişti. Böylece konuşmaları bitmiş oldu. Bu çok acıydı.

Bir dakika sonra mırıldandı genç adam. "Erdem şu anda Osharda... Sana sağ olduğunu söyleyebilirim. Yeni bir iş kurmaya çalışıyor diye duydum. Başarsa iyi olur. Bu son şans..."

Demek nerede olduğunu ve ne yaptığını biliyordu? Bilmese gerekirdi. Fakat intikam almamıştı. Erdem'e karışmamıştı. Bunu niye yapmamıştı acaba? Doğan'ın ona ceza vereceğinden emindi. Öylesine emindi ki, bunun için korkmuştu. O berbat gecede söylediği gibi, Doğan'ın onu öldüreceğinden korkmuştu. Aslında Erdem için korkmuyordu. O kişiliksiz için kocasının başını derde girmesinden korkuyordu. Doğan'ın kendisini tutmasına memnun olmuş ve biraz rahatlamıştı doğrusu. Ama hâlâ bunu niye yaptığını, daha doğrusu Doğan'ın neden Erdem'e karışmadığını düşünüyordu. Belki de bebeği kaybedince, intikam alma hissinin önemsemeyecek kadar gücünmişti.

Değer vermediği bir kadın için kim başını derde sokmak isterdi ki?

Pınar sabah uyandığında Doğan'ın yataкта olmadığını biliyordu. Sabaha karşı zorlukla uyumuştı. Bir süre sonra uykusunda dönmüş ve önceki beraberliklerinin verdiği alışkanlıkla kocasına sarılmıştı. Bebek gibi sokulmuştu ona ve sonra ne yaptığını fark edip gözlerini aralamıştı. Genç adam derin derin uyuyordu. Bunu fırsat bilip yine gözlerini keyifle yummuştu. Avucunu tenini hissedecek şekilde sert göğsüne koymuştu. Burunda ona ait mis gibi erkeksi kokusunu hissediyordu. Bu kokuyu özlediğini dehşetle fark etmişti. Sonra avucunu yavaşça yakışıklı yüzüne dokundurmuştu. Sakalı hafif uzamış tenine dokunmak bile içini ürpertmişti. Pek çok sabah, bu saatlerde öncesine ek seks yaptıklarını hatırlamıştı. Şimdi elini aşağıya indirirse?.. Orasına dokunsa?.. Hayır... Yapamazdı... En iyisi yutkurup

uyumaya devam etmekte. Bir süre öyle geçmekte. Pınar, odanın hafifçe yüzünde geziniyordu. Yorgun olmalıydı. Pınar, odanın tanıdığı Doğan, bu temas sonucunda hemen grüzlenmiş. Yürünü iyice göğsüne göndü. Uyumalıydı.

Fakat tam yeniden uykuya dalmak istemeydi ki. Doğan, bir nefes alarak durmuştu. Ardından da bu pozisyonunda kalmış. Tabii ki Pınar uyuyormuş numarası yapmaya devam etmişti. Onun tuvalete gidip geri geleceğini ve yine sarılmaya devam etmeyeceğini. Fakat adam düş almaya başlamıştı. Yatağı derinden. Ve Pınar üzüntüyle yine uykuya dalmıştı. O gece çok uzun bir masine engel olamamıştı.

Uyandıktan sonra, yatakta doğrulan Pınar, yine de etrafına bakınmayı ihmal etmedi. Kimsecikler yoktu. Geceliğinin bir omuzu sıyrılmıştı. Onu düzeltip yataktan çıktı. Dışarıda sıcak bir gün olacağı benziyordu. Soğuk ama güneşli. Aceleyle banyoya gidip duşunu aldı. Saat dokuz olmuştu. Ana oğul çoktan kalkmış olmalıydılar. Siyah bir kadife pantolon ile ona uygun saldı. Nasılsa birazdan sıcak evde iyice kururdu. Bu sefer kenarına bir zaman ayırıp makyaj yaptı. Ruju dudaklarını daha canlı yapmıştı. Gözkapaklarına mavi far sürdü. Bu hafif makyaj iri ve güzel gözlerini de iyice meydana çıkarmıştı.

Oturma odasına girdiğinde kimseyi göremedi. Sonra mutfaktan mis gibi kokular geldiğini fark etti. Onların orada olduğunu anladı. Bu güzel koku sigara böreği olmalıydı. Hem de peynirli... Gülümsedi. Eğer Doğan yine surat asarsa ona aldırmayacaktı. Belki bir süre sonra surat asmaktan yorulurdu.

Mutfakta sadece kayınvalidesi vardı. Süheyla Hanım arkası dönük, börekleri kızartmaya devam ediyordu. Dolaptaki yufkaların bir işe yaradığına sevindi. Aslında dolapta fazla bir şey

yoktu. Doğru düğün yemediği için hep abur cubur tarifi pratik peşlerdi. "Günaydın!" dedi ve gidip yanğından öptü.

"Günaydın kızım!"
"Oh. Burada olduğun için o kadar mutluym ki. Ağlayamıyorum." dedi itenlikle. "Bir daha beni görmek istemezsin sanıyordum."

"Sönmel Neden?"

"Belli değil mi? Çocuk yok artık! Bana kızgın değil misin?"

"Sabette değilim."

"Ana Doğan kızgın... Benimle konuşmuyor bile!"

"Biraz üzgün olduğu doğru..."

"Üzğün mü? Bence benden nefret ediyor! Sahi o nerede?"

"Gitti!"

"Gitti mi?" Gözleri kocaman açıldı. Bu basit cevap yüzünden tüm neşesi altüst olmuştu. "Gitti mi? Nereye?"

"İzmir'e. Çok erken kalkıp gitti." Gelininin perişan yüzüne baktı ama bir şey söylemedi. Onu avutacak bir söz söylemek istemesine rağmen sustu.

"Gördün mü?" dedi Pınar acıyla. "Çocuğu düşürdüğüm için benden nefret ediyor... Bana artık ilgi duymuyor."

"Bu doğru değil! Senin düşük yaptığını öğrendiğinde ilk soruğu sendin, bebek değil! Sana bir şey olduğu için delirecek gibiydi. Mersin'e nasıl gitti bilmiyorum. Bir çılgınlık yapacak diye çok korktum. Fakat orada ne olduysa?.. Döndüğünde oldukça kötüydü. Belki de gerçekten bebek içindir... Kim bilir?"

"Benim için endişelendi mi?"

"Evet..."

"Şey... Ben ona... orada... bir sürü ters şey söyledim. Allah'ım! Ama o da bana pek iyi davranmadı... Erdem'in yatak odasında bulunduğum için beni suçlar gibi davrandı. Hâlbuki Erdem beni zorla çıkardı odasına... O zaman bile düşük yapmak üzerdim. Erdem'in ise gözleri dönmüştü. Bana o halde tecavüz etmeye niyetleniyordu."

"Bunu Doğan biliyor zaten... Rahat ol, hep böyle düşünme!"
"Fakat..." Sesi biraz kısıldı. Ağlamamanı istiyordu. "Beni aradığında gelip konuşabiliriz."

Kadın hayretle kollarını kaldırdı. Gözleri de inanamazdı.
"Sahi mi? O zamandan bu zamana hiç konuşmadın mı?"

"Evet... Seninle bile... boşanacağız." Sesi biraz çocuksu çıktı.

"Evet... Öyle bir niyetiniz olduğumu biliyorum ama beni bir bilgim yok!"

"Ben boşanmak istiyorum diye istiyor sanırım. Yani ben ayrılmak istediğim için ve artık bebeğimiz de olmadığı için, ayrılmamıza karşı çıkmayacak."

"Öyle mi?" Bu tatlı ve güzel kadın ne kadar da rahat! "Senin adına sevindim!"

"Sevindin mi?" Pınar isyan etmek istiyordu. Süheyla Hanım'dan almak istediği cevaplar bunlar değildi. Üzüntüyle dudaklarını sıkı. "Neden? Sen de mi ayrılmamıza istiyorsun?"

"Hayır... Sen istiyorsun diye..." Kadının ondan yana çıkacağını sanmıştı ama... böyle değil! Haya! kınkığıyla başını eğince Sesinde gizli bir ima vardı. "Ne de olsa oğlum seni zorla getirdi... Zorla koynuna aldı... Çocuğu ve düğünü bile zorla kabu ettirdi... Kendisi de zor bir adamdır. Kolay yaşanmaz onla... Sanırım sen haklısın. Ondan boşanmak senin için en iyisi olur. Değil mi? Ben olsam hemen boşanırdım. Sen ne düşünüyorsun?" Başını eğip bakışlarını kırpmadan gelinini süzdü. "Boşanmak istiyorsun değil mi?"

Pınar şok içindeydi. Demek Süheyla Hanım da gerçekten boşanmaları taraftandı? Hâlbuki onun bu saatten sonra boşanmaları için uğraşacağını zannederdi.

"Bir kere, evlenmek için beni o kadar da zorlamadı..." dedi garip bir inatla. Küçük burnu kırmıştı. "Ayrıca çocuğu yaparken, biliyorsun ki ben de oradaydım ve oğlunun azgın bir canavar olmasının haricinde, iyi bir âşık olduğunu da rahatça söyleyebilirim. Bütün kabahat onda değil. Söylemeye utanıyorum

ona bir kere bile ondan zevk almadığımı olmadık ilk karnede bulur" Yağıtı açıklama yüzünden yanakları kızarmıştı. Ya yüzüden sözlerini biraz değiştirmeye çalıştı. "Fakat boşanmanın da çok ucuz olduğunu söylemeliyim. O bana göre değil. O fazla... fazla hükmedici!.. Fazla despot!.. Fazla çekici!.."

Ne diyordu böyle?

"Anlıyorum..." dedi Süheyla Hanım. Dudakları hafifçe kıvrılmıştı. Güzel gözlerinin içi zekice parlıyordu. "Boşanmak istemiyorsun yani?"

Pınar'ın omuzları birden düştü. İnkar etmenin ne anlamı vardı ki? Başını eğip çocuksu bir eda ile fısıldadı. "Evet! İstemiyorum..."

"Demek istemiyorsun? Bu iyi..." Gözleri Pınar'ın artık kabul etmiş ve rahatlamış olan güzel yüzündeydi. "Neden?"

"Neden mi?"

Pınar bir an durup düşündü. Gözleri dalmıştı. Sonra başını salladı. "Bilmiyorum... İstemiyorum işte!"

Kadın omuz silkti. "Tamam... Boşanmazsın sen de, olur biter!"

"Doğan'ı görmüyor musun? Doğru düzgün yüzüme bile bakmıyor. Dün zorlamasaydık, burada bile kalmayacaktı! Yatakta da sanki kardeşimmişim gibi davrandı bana! Hem de üvey kardeş!"

Süheyla Hanım derin bir iç çekip, kızarttığı sigara böreklerini tabağıyla birlikte masaya koydu. Sonra aklına gelen bir şeyle hafifçe gülümsedi. "Doğan'ın babasının beni çocukmuş gibi gördüğünü söylemişim ya? Hani ilk evlendiğimiz zamanlar?..."

"Evet?"

"Aslında... ona sonraları çocuk olmadığımı ara sıra gösterdim. Bir erkek önce gözlerine inanır. Sen de çok çekici bir kadınsın! Bir sürü silahın var. Bunları kullanmak ayıp değil ki? Neticede senin kocan... Onunla yatmayı canın çekiyorsa eğer, utanmayı ya da gururu bırakacaksın. Silahlarını kullanacaksın. Bende işe yaradı..."

"Bunu nasıl yapacağım?"

"İki tane seksi memen yok mu? Senininkiler gibi bir çift seni
gıplak hacak da işe yarar!" Dönüp masaya yürüdü. "Kalkalım
da fena değil doğrusu!"

Pınar arkasından şaşkınca bakakalmıştı. Sonra masadaki
yerine oturdu. Hâlâ şaşkındı. Kadın resmen kocasını ayartma-
sını önermişti. O öyle bir kadın değildi ki? Daha evvelki seve-
nelerinde talep hep Doğan'dan gelmiş veya kendiliğinden ol-
muştu. Şimdi bu adamı kollarına almak için ona kur yapma-
sını istiyordu. Kendisini cilveli, işveli bir kadın olarak kur yapma-
sını istiyordu. Bu saçmaydı. Ölürdü de birazcık zevk için düpa-
razcık zevk değildi... Hakkını yememek istiyordu... Tamam... Bi-
ganüstüydü... Ayrıca artık nefret de etmiyordu. Ona karşı olan
duyguları çoktan değişmişti. Sadece son beş aydır hiç aramadığı
için kızgındı. Kızgınlığı dışında hissettiği şeyin ne olduğunu bil-
miyordu. Biliyorsa bile kabul etmek istemiyordu.

Kahvaltıda, Süheyla Hanım'ın okulu ve arkadaşlarıyla ilgili
sorularını dalgınca cevapladı. Aklı şimdi İzmir'de olan kocasını-
daydı. Canı o lezzetli börekleri bile yemek istemiyordu. İstek-

"Cuma akşamı yine gelecek!" dedi Süheyla Hanım aniden.
İlgisizce konuşmuştu ve dikkatle mutfaktaki televizyona baka-
yordu. Orada pek sevdiği sabah kadın programlarından birisi
vardı. Pınar hafifçe kızardı.

"Gerçekten mi?"

"Evet... Ama geç gelirmiş. Akşam buraya inip doğrudan bir
toplantıya gidecekmiş. Onu beklemeyecekmişiz..."

Pınar'ın gözleri parlamıştı. Onu iki gün sonra yine görece-
ğini bilmek yüreğini hafifletmişti. Yeniden neşesine kavuştu.
Çatalını kaldırdı ve keyifle önündeki tabağına batırdı. Nar gibi
kızarmış bir böreği ısırırken Süheyla Hanım'ın dudaklarındaki
gülümsemeyi fark etmemişti.

Cuma akşamına kadar pek sıkılmadı. Kayınvalidesi ile bol bol
gezmişlerdi. Bir akşam da üst kata çıktılar. Cuma günü ise Pınar
kuaföre gidip saçlarının uçlarını düzelttirdi. Çok uzamışlardı

ama biraz kestirip kestirmeme konusunda kararlıydı. Saçları-
nın uzun halini Doğan'ın çok sevdiğini biliyordu. Kestirmes-
e hem fark edeceğini ve kızacağını düşünüp vazgeçti. Gerçi es-
kisi gibi ilgileneneğinden de pek emin değildi. Yine de bu riski
almadı.

Akşam yemeğini ikisi sakince yediler. Doğan'ın Ankara'ya
gelip gelmediğinden ikisinin de haberi yoktu ama Güney bir ara
Tahir'in de toplantıda olacağını söylemişti. Yanın saat için aş-
ğıya inmiş, bir kahve içtikten sonra çıkmıştı. Toplantı yemekli
olduğu için, sağ kolu olarak Güney'in gelmesini istememişti
Tahir. Böyle yemeklerde içki de içildiği için güzel nişanlının
ve gelecekteki karısının evde kalmasını tercih etmişti. Ama an-
laşlan Güney de toplantının ne zaman biteceğini bilmiyordu.

Saat on birde Süheyla Hanım yatmıştı. Soyunup geceliğini
giyen Pınar oturma odasının camından dışarıya baktı. Sakin
bir kar yağışı başlamıştı. Yerler tutmuştu bile. Bu sene çok kar
yağmıştı. Gerçi hemen erimişti ama kar yağışının verdiği ço-
cuksu mutluluğu bile hissedememişti genç kadın. Tıpkı şimdiki
gibi! Aklı Doğan'daydı. Uzun süre bakmasına rağmen aşağıda
Tahir'in büyük cipini göremedi. İyice gecikmişlerdi. Başlarına
bir şey gelmediğini umdu. Kar yüzünden kötü bir şey olma-
sından endişelendi.

Odasına dönüp yatağa girdi. Gece lambası yanıyordu. Gözle-
rini yumdu. Onu bekliyormuş gibi gözükmek istemiyordu ama
gelinceye kadar beklemek niyetindeydi. Bir süre öylece yattı.
Sonra gözleri yavaş yavaş kapandı. Uykuya yenilmek üzereydi.
Elinden geldiği kadar direndi ama sonunda uyuyup kalmıştı.
Gece yarısını biraz geçte yatak odasının kapısının açıldığını fark
etmedi. Dişlerini fırçalayan kocasının soyunup yanına uzandı-
ğını da fark etmedi. Sadece yatak biraz sarsılınca, hafif kıpırdadı.

Uyku sersemi, başını hafif çevirdi.

"Doğan?" diye sordu yavaşça.

"Benim..."

"Geldin mi?"

"Evet..." Adam ince örtüyü üzerine çekerken yan dönüp ona bakıyordu. İyi görünüyordu.

"Geciktin..." diye mırıldandı. Sonra sırtını ona döndü ama uzaklaşmadı. Aksine sırtında adamın göğsünü ona döndü ama dar yanaştı. Kalçalarını onun kollarına bastırarak, cinsel ilişkiyi o eli tuttu. İstem dışı olarak geceliğinin açık yakasına girip içine soktu ve göğüslerini avuçlamasını sağladı. Hiçbir şey çok rahattı. Kendisini harika hissediyordu. Bu şekilde uyumayı özlemişti. Yine çocuk gibimenin bir ses çıkarılı. Bu seriliği

Sertlik mi?

Birden gözleri aralandı. Kalçalarını genç adama öyle bir şekilde yanaştırmıştı ki, adamın tahrik olmasına sebep olmuştu. Farkında olmadan kalçasını kıpırdattı. Evet... Tahrik olmuştu. İşte! Kendisi de hemen uyarıldığını hissetti. Onu hissetmeyi öyle uzun zaman olmuştu ki! Uyuyormuş gibi yapıp elini yavaşça geriye attı. Önce çıplak bacağına denk geldi. Sonra iç çamaşırının incecik kumaşına... Nefes alışını değişmişti. Acaba Do-

Adamın nefesi de hızlanmıştı. Saçlarına gömülen yüzünden çıkan sıcak nefes, içini yakıyordu. Göğüslerini tutan el kıpırdanmıştı şimdi. Avucunun altında sertleşmiş göğüs uçlarını hissettiğinden emindi. Öyle sertleşmişti ki neredeyse acıyordu.

Elini onun iç çamaşırının içine sokarken, kalçasını biraz geriye çekti. Dudakları kurumuştı.

"Yapmasan iyi edersin..." diye mırıldandı Doğan. Sesi bir garipti. Demek uyumadığını anlamıştı? Olsun... Şu anda yapmak istediği şey için birçok şey feda edebilirdi. Özellikle gurununu... Onu dinlemedi. Etkilendiğini belli eden erkeklik organını sınıksı tuttu. Başını çevirdi yine hafifçe... Gözünün ucuyla yakışıklı yüzüne baktı. Gece lambasının ışığı karanlıkta kalmasına sebep olacak şekilde arkasından vurmasına rağmen, gözlerindeki ateşi gördü. Evet! O da istiyordu. Doğan da en az onun kadar istiyordu.

Doğan onun elini tutup çekmeye çalıştı ama Pinar usulca yatağa doğruldu. Gözleri sırt üstü yatan kocasının yüzünde gezindi. Sonra cüretine kendisi de yaparak geceliğinin eteğine atıldı. Başından çekip çıkardı. Bu sırada içinde kocasının sevgisini biliyordu. Bir utanmazlık daha yapıp elini onun iç çamaşırına attı. Kıyılarından tutup çekti ve uzun bacaklarından usulca yatağın yanına, yere bıraktı.

"Pinar..."

"Sışt!" Onun üzerine tırmanırken, doğruldu ve kalçalarını en uygun yeri buluncaya kadar kıvrıdı. Üzerinde henüz küçük beyaz iç çamaşır vardı ama onun sert organını hissetmekte hiç zorlanmıyordu. Gözlerini bir an yumup aylardır tatmadığı bu yakınlığı ateşini hissetti. Başını geriye atmıştı. Nefes almakta zorlanıyordu. O ne hissediyordu acaba? Bacaklarının arasında sessizce yatan iri bedeni daha iyi görmek için gözlerini yine açtı. Geniş omuzlarını, geniş göğsünü süzdü. Parmak uçlarını usulca tüylere dokundurdu. Nazikçe erkeksi göğüslerini okşadı. Bir an tehdit eder gibi göğsündeki seksi tüyleri avuçlayıp sıkı ve sordu. "Başka kadın oldu mu?"

Genç adam derin bir iç çekti. Gözleri soğukluğunu çoktan kaybetmeye başlamıştı. Pinar onun ellerini yakaladı. İki avuçlarını göğüslerine kapattı ve okşamaları için teşvik eder gibi üzerlerine bastırdı.

"Söyle hadi... Sana izin verdiğimi biliyorum... O lanet olası izni niye verdim bilmem ki! Sadece duymak istiyorum. Başka bir kadına da böyle dokundun mu?" dedi kısık bir sesle. Kocasının başparmağı zevkten sertleşmiş ve iyice hassaslaşmış göğüs uçları üzerinde kıpırdadı bir an. Bu hafif kıpırtı bile genç kadını ürpertti ve dudaklarını zevkle sıkı. Açık bacakları arasındaki tümseğe biraz daha yaslandı.

Doğan ise o sırada karışık duygular içindeydi. Gözleri, karnının arzudan değişmiş yüzünde, omuzlarının iki yanından dökülen uzamış saçlarında gezindi. Saçları o kadar uzamış ki, şimdi kucagında otururken bile uçları bacaklarına değiyordu. Sonra narin omuz kemiklerine baktı. Gerdanının cazibesi göz

alıcında. Avuçlarının altındaki göğüsleri sanki birer dalganın
muştı ana dikliğinden ve güzelliğinden hiçbir şey kaybetmi-
mişti. İncecik beli ve dümdüz göbeği bir mücevher gibi pa-
lıyordu. İncecik ve uzun bacakları ise bedeninin iki yanına
sarılmış kalçalarını kavramıştı.

Hangi erkek bu kadar güzel bir kadına böyle bir anda kısı-
koyabilirdi ki?

Ondan uzak durmaya karar vermiş ve hatta bunun ötesinde
yemin etmişti. Boşanmaya kadar ondan herhangi bir yakınlık
beklemediği gibi kendisi de ona bir yakınlık göstermeye-
cekti. Bunu genç kadını cezalandırmak için yapmıyordu. Ger-
çekten de içinde bir şeyler kırılmıştı ve aylarca çok üzülmişti.
Bu hafta sonu bu eve gelmek istememişti. Onu yine görmek is-
tememişti. Fakat Pinar'ın yarattığı çekim o kadar güçlüydü ki,
ona yakın olma fırsatını kaçıramamıştı. Sanki birileri zorla bu-
raya gelmesini sağlamıştı.

Ona karşı koyamıyordu. Pinar neden böyle davranıyordu
onu da bilmüyordu. Boşanmak isteyen bir kadının davranışlarıyla
bağdaştırmak çok zordu. Fakat şu anda yavaşça üzerindeki hare-
ket eden bu güzel kadın, tüm direnişini çoktan üzerinde hare-
da söz dinlemeyen bedenini tahrik ederek kolayca yapıvermişti.

Pinar dizleri üzerinde doğrulup minik külotunu aşağıya sı-
yırdı. Sonra yan dönerek basit iki hareket ile onu üzerinden atı-
verdi. Yeniden açık bacakları ile adama yanaştı. Elini aşağıya attı.
Gözleri inatla susmaya devam eden kocasındaydı. Erkekliğini
yakaladı ve uygun noktaya dayadı. Kendisi çoktan hazırды. Ya-
vaş yavaş kendisini aşağıya saldı. Hiç zorluk yaşamadan onun
içine girmesi, güzel dudaklarının gülümseme ve hazla kıvrıl-
masına sebep oldu. Bu sıcaklığın tadını alan bedeni şimdi ateş
gibiydi. Yine de bir iki küçük hareketten sonra durdu. Uzanıp
adamın yüzünü iki eliyle kavradı. Gözlerini karanlıkta bile par-
layan yeşil gözlerine dikti. Bunu yaparken de kasıklarını bütün
gücüyle adama bastırmış ve sorusuna vereceği cevap ile elde
edeceği ödülü belli etmişti.

"Söyle..." dedi titreyen bir sesle. O kadar tahrik olmuştuk ki
bu bekleme işi kendisine de çok acı veriyordu. Bir an önce do-
yuma ulaşmak için acelesi vardı. "Beş yıldır bir kadınla birlikte
aldun mu?"

Genç adam eliyle onun kalçalarına kavramıştı ama baskı-
sına karşı direniyordu Pinar. Kalçalarını hareket ettirmemek
için elinden geleni yaptı. Sonunda pes etti adam.

"Hayır!"

"Gerçekten mi?" diye hafif bir şüpheyle sordu Pinar. "Kadın-
ların sana şekermişsin gibi baktıklarını biliyorum... Seni kusan-
dığını söylemiş miydin hiç?" Elinde olmadan kalçalarını kal-
dırıp yeniden bastırdı. Kendi inlemesi kulağına geldi. Şu anda
kendisine daha büyük bir işkence yaptığını farkındaydı. Boyun
gözlerle dudaklarını adamın dudaklarına yapıştırdı ama hare-
ket ettirmede. Canını yakan zevk dalgasının geçmesini ve dik-
katini yine toplamayı bekledi. Bu arada onun şevvetli ve erkeksi
altı dudaklarını yakalamış olduğunu ve hafifçe ısırıldığını fark etti.

Adamın elleri kalçalarından ince beline geldi. Sert, pürüzsüz
parmakları. Pinar bu dokunuşun içinde yarattığı etki ile göz-
lerini yumdu ve dudaklarını hareket ettirmeye başladı. Sonra
aniden dudaklarını geri çekti.

"Pekâlâ!.. Ben bir salağım! Sözümlü artık geriye alıyorum...
Evliliğimiz boyunca başka kadın olmasını istemiyorum..." dedi
burunları birbirine değerken. Gözleri de birbirine çok yakındı.
Göğüslerinin altında ise heybetli kalbinin atışını duyuyordu.
Doğan'ın da bu derece uyarılmış olması heyecanını bir kat art-
tırıyordu. "Anladın mı?" diye çocukça bir tehdit savurdu.

"Boşanmaya kadar?" diye fısıltı halinde bir durum tespiti
yaptı genç adam.

"Evet... Boşanmaya kadar!" Sonra adamın dudaklarına kü-
çük bir öpücük kondurdu. "Boşanmaya kadar burası benim ye-
rim... Senin olan her şey benim..." Ondan boşanmayacağını söy-
lemeye gerek duymadı. Artık istemiyordu. Onunla evli kalmak
ve kendisini ilk günden beri dehşetle etkileyen bu erkeğe sahip
olmak istiyordu. Artık o istemese bile! Roller şimdi değişmişti.

Doğru olarak düşünceleri aklından uzaklaştırdı. Herdi artık her şeyi yavaş yavaş unutmuştu. Kaçaklarını hatırlamaya başlamıştı. Ellerini kaldırıp savrulup duran uzun saçlarını tutmuyordu. Bir gece güzel vücuduna da adamın ateşli gözlerine tutmuyordu.

Çok sonra yeniden seçti. Bunu sabaha karşı bir düşünce izledi. Pınar'ın artık bacakları tutmuyordu. Yine de ateşli kavgalı veriyordu. Sevişmenin kötü yanı, insan uykusunu tam alamıyordu. Beş ayın yarattığı açlığı hemen kapatılabileceğini tam cinsel bir ihtiyaç olmadığı çok açıktı. Bu adamın artık sadece denimini, erkeksi ter kokusunu, öpüşündeki erotik dâhiyenini seviyordu.

Uyandığında ise kocası yine odada yoktu.

Bu elbette hoşuna gitmedi. En azından birkaç dakika onun kollarında uyku mahmurluğunu atmayı isterdi. Kalktı... Yine de keyfi yerindeydi. Doymuştu... Bedeni kendi ihtiyacını almış, zel bir geceydi. Banyosunu yapıp giyindi. Onun yine İzmir kaçarçasına gitmediğini umuyordu. Sanki hiçbir şey olmaması gibi gitmesi doğrusu canını sıkardı. Genç hiçbir şey olmaması rutmak için banyoya gitti. Beş dakika sonra yatak odasına girdi ve gecenin izlerini yok etmeye girişti. Acele etmeden yatağın çarşaflarını değiştirdi. Buruş buruştu ve ateşli bir seksin verdiği kokuya bulanmıştı. Gülümsedi. Süheyla Hanım'ın dedikleri doğrudu. Hakikaten de silahları vardı. Ve dün gece onları çok iyi kullanmıştı.

Oturma odasına girdiğinde, Doğan bir elinde çay, sakince gazete okuyordu. Üzerinde siyah kumaş bir pantolon ile harika fiziğini meydana çıkaran beyaz bir boğazlı kazak vardı. Dikkatini gazeteye verdiği için kaşları hafif çatılıydı. Fakat kansasının girdiğini görünce gazetesini hafifçe indirdi ve yüzü normal ifadesiz haline döndü.

"Günaydın!" dedi ona Pınar. Sesinin neşeli çıkmasına özen gösterdi. Adam hafif bir baş sallaması ile onayladı ve yine gazetesine döndü. Genç kadın onun ne kadar yakışıklı göründüğünün

gökçüyle, onun kendisine çırkın bir temelliği kız gibi davranması biraz canını sıkı. Ama kızmıyacaktı. Demek Doğan, bir hemer teslim olmak istemiyordu? Hâlbuki bir gecede üç kez sevişmiş bir erkek olarak daha doğal olabilirdi. Evet, ilkinde kendisi onu biraz taciz etmişti ama diğerlerinde hiçbir şeye yoktu. Tamamen doğaçlama olmuştu.

Mutfığa yöneldi. Geç kalktığı için biraz utanıyordu. Kızanğı ekmeklere tereyağı süren Süheyla Hanım, durumun farkında değilmiş gibi davrandı. "Günaydın!" dedi gelinine.

"Günaydın! Geç kalktım değil mi?"

"Yoo! O kadar değil. Doğan yorgun olduğunu, uyuduğunu söyledi..." Pınar onun dudaklarının kıvrıldığını gördüğünü zannetti ama emin olamadı. Kendisi de hemen masayı hazırlamaya girişti. Zaten çoğu yerleştirilmişti. Eksikleri tamamlarken keyfi yerinde olduğu için, içinden bir aşk şarkısı mırıldanıyordu. Fakat Süheyla Hanım buna dikkatini çekinceye kadar şarkı mırıldandığının farkında değildi. "Keyfin yerinde bakıyorum?"

"Öyle mi? Nereden anladın?" Muzipçe gülümsemişti.

"Şarkı söylüyorsun da?"

"Ah..." Hiç fark etmemişti. Yine de omuz silkip şarkısına devam etti. Süheyla Hanım dönüp onun mutlu yüzüne baktı. Çok daha güzel görünüyordu. Hafif bir de makyaj mı yapmıştı ne? Üzerine geçirdiği kot ve siyah bluz ile ayrıca çok da seksi durduğunu kabul etti. Kaç gündür solgun olan yanakları kızarmıştı. Uzun saçları neredeyse kalçasına geliyordu ve hareket ettikçe bir o yana bir bu yana savruluyordu. Doğan'ın da sabah çok asık suratlı olmadığını fark etmişti. Aylardır yüzü gülmeyen oğlunun hatlarını bu sabah daha yumuşak bulmuştu. Sebebinin ne olabileceğini düşününce, kendisi de gülümsedi. Bu ikilinin arasının düzelme vakti gelmişti artık. Bunlar ne zaman birbirlerine deli gibi tutkun olduklarını fark edeceklerdi?

Bir dakika içinde Doğan da mutfığa geldi. Rahatça bir sandalyeye oturdu. Her zaman oturduğu yerd. Aıcıkma olmasaydı ki, önündeki tereyağlı ekmeklere ilgiyle baktı. Sonra bir tane sini alıp çayının gelmesini beklemeden mırıldandı.

Pınar onun üzerine yapışan kazağı altındaki bedenini yarı bir açlıkla süzdü. Seksi olmasına sekti. Biraz zayıflamıştı. Gece fark etmişti bunu... Zayıflayınca kasları da daha çok ortaya çıkmış gibiydi. Ama Pınar onu böyle zayıf beğenmemişti. İriyan kocasının önceki görünümünü daha çok hoşuna gidiyordu. Bir an önce onu şişmanlatması lazımdı.

Yemek sırasında yiyemeyeceğini bahane ederek önündeki ekmekleri de adamın tabağına tıktı. Onun suratını aynanın üzerine de gülümseyerek kaşlarını kaldırdı.

"Canım reçelli ekmek istiyor..." diye bir de bahane buldu. Sonra bir kenardaki salamlardan da bolca koydu kocasının tabağına. Süheyla Hanım ise Doğan'a çocuğu gibi davranan Pınar'ın dudaklarının kıvrısından gülümseyerek izliyordu.

Yemekte fazla konuşulmadı. Doğan, kendisini zorlayarak talabı temizlemeye uğraşıyordu. İki kadın arasındaki konuşmalar pek katılmamıştı. Onlarla fazla ilgili görünmüyordu zaten. Tabağı temizlenince geriye yaslanıp sakın sakın çayını içmeye başladı. Şimdi keskin gözleri Pınar'ın üzerindeydi. Aradan geçen beş ayda karısının üzerinde oluşan değişiklikleri denetliyordu sanki. Sonra gözlerini televizyona çevirdi. Pınar onun bu kadar uzak olmasına alışkın değildi. Arada ona bakarken, onu yine gülümsetmek için neler yapabileceğini düşünmeye başlardı. Garipti ki aklında beliren şeylerin hepsi de fazla erotikti.

Kahvaltı masasını toplaması fazla vaktini almadı. Kayınvalidesi ile Doğan içeriye geçmişti. İşini bitiren Pınar da onların yanına gitti. Genç adam camdan dışarıya bakıyordu. Pınar gülümseyerek sordu.

"Bugün ne yapıyoruz?"

"Doğan gideceğini söylüyor..." dedi Süheyla Hanım fazla umursamaz bir halde. Fakat gözleri dikkatle gelini üzerinde geziniyordu.

Pınar donup kaldı. 'Olamaz!'

"Niye?" diye isyan etti. Her zaman Pazar günü giderdi. Neden bir gün erken gidiyordu ki? Kaşlarını çatmış, yüzünde

gari bir ifadeyle kocasına bakıyordu. Süheyla Hanım hemen oğlunun yüzüne döndü.

"İşim var!" dedi adam biraz tersçe.

"Ne işin var?"

Doğan biraz şaşkınca ona baktı. Pınar eskiden onun yanında olmaması için elinden geleni yapar, adamla aynı ortamda bulunmaktan memnun olurdu. Nefret dolu bakışlarını gizlemeye de uğraşmazdı. O güzel gözleri şimdi neden böyle garip bakıyordu ki?

"Tahir ile bir işim var... Ayrıca bu akşam İzmir'de de bir işim var..."

Pınar ona yaklaştı. Başını geriye attı. Of! Bu kadar uzun ve heybetli olmak zorunda mıydı? Ellerini incecik beline dayadı ve tehditkâr bir ifadeyle bu cüseye meydan okudu.

"Gidemezsin!"

"Anlamadım?" Doğan iyice şaşmış ve gerilmiş bir halde başını eğdi.

"Anla o zaman! İşin bizden önemli mi?" dedi Pınar tatlı bir öfkeyle. Güzel gözleri yeşile döndüğüne göre Doğan'ın başı beladaydı. "Ben tam beş aydır bu soğuk şehirde sıkıntıdan patlıyorum. Beni burada bir başıma bırakıp gittin. Bunu anlayabiliyorum ama şimdi buradasın. Burada olduğuna göre benimle olmak için biraz daha çaba harcayabilirsin. Sevgili kocam işine benden fazla önem verince hoşuma gitmiyor doğrusu..."

Süheyla Hanım'ın arkadan kıkırdadığını duymazdan geldi. "Bu gece burada kalmazsan ve bugün de bizi dışarıda gezdirmezsen, kendimi daha da sinirlenecek gibi hissediyorum ve inan bana, benim sinirli yüzümü görmek istemezsin!"

"Pınar... Sen iyi misin?" Adam bu sefer merakla gözlerini kısmıştı.

"Beni eğlendirirsen daha iyi olacağım kocacığım! Sonra da belki ben seni eğlendiririm?" Arkadaki kıkırdama kahkahaya dönünce, Pınar biraz kızardı. Doğan donuk bakışlarla bir

annesine bir de karısına baktı. Annesinin utanmaca utanışını
lemesi çok garipti.

"Erteleyemem ve..."

"Bir kadın mı?"

"Ne? Kim?"

"Akşam İzmir'deki randevun? Başka bir kadın mı var?" Pınar bir anda bunu aklına getirmişti. Kaskatı ile gözlerini kapmıştı. Sesini sakın tutmaya çalıştı ama içinde çığlıklar atan bir şey vardı. Bu adamı daha ilk günden itibaren deli gibi kınadığını kabul ediyordu. "Dün gece ne dediğini hatırlıyorum..."

"Bunu önemsiyor musun?"

"Önemsemesem sormazdım!"

"Neden?" Doğan'ın sesi sert ve donuktu.

"Kann olmam yetmez mi? Ben seni beş aydır kimseyle aldatmadım! Sınıfımdaki erkek arkadaşlarımla bir kafeye bile gitmedim!"

Doğan yan gözle çok eğlenen annesine baktı. "Şu anda annemin önünde tartıştığımızın farkında mısın?" dedi sakince. "Anne, acaba sen de biraz sıkılıyor gibi yapabilir misin?" Kadının umursamazca omuz silkti ve onları izlemeye devam etti.

"Kadın mı?" diye tekrar sordu Pınar.

Genç adam sıkıntıyla iç çekti. "Hayır! Gerçekten de gitmek istemediğim sıkıcı bir dernek toplantısı daha!"

Pınar güldü birden. Tüm siniri gitmişti. O kadar güzelleşmişti ki, oda aydınlandı birden. O günler geçtikçe daha da güzelleşen kadınlardandı. Bu harika kadının ışıltısından her erkek kör olup dengesini kaybedebilirdi. Doğan hariç... Sadece yanak kasları daha da kasıldı.

"O halde gitme! Onlara bir şeyler uydur... Uçağın lastiği patladı de! Karım yalnızlıktan kafayı sıyırdı de veya benimle çocuk yapacağını söyle!"

Doğan sinirlenmiş gibiydi. Kaşlarını çatı. "Uçağın lastiklerinin patlamayacağını herkes bilir! Ayrıca çocuk falan isteyen

de yok! Bahane uydurmam gerekmez! Müdürlerden birisini yollarm olur biter?"

Onun çocuk konusundaki sözlerini duymazdan gelen Pınar, memnun bir tavırla başını salladı. "Güzel... Önce alışveriş yapmalıyız. Sonra da sinemaya gideriz. Çok güzel bir film geldiğini duydum ve ona gitmek istiyorum. Sonra arkadaşlarımla çok ovdüğüm yeni açılan kafeye gitmek ve bir de Güneş'e hediyeler almak için Kızılay'daki kuyumcuları gezmek istiyorum. Ayrıca akşama tereyağlı İskender isterim. Aylardır yemedim ve bunun için kendimi satabilirim." Gözlerini kıstı. Ona bir adım yanaştı. Cilveli bir bakışla gülümsedi. "Beş milyon doluluk bir kadın için fazla mı ucuzum?"

Süheyla Hanım bu sefer gerçekten kahkaha atmıştı.

Doğan ne diyeceğini bilemeden öylece kaldı, sonra garip bir ifadeyle onun yanından uzaklaştı. "Ben bir iki telefon edeyim o halde..." diyerek mutfaka doğru ortadan kayboldu. Onun arkasından bakan Pınar, sonradan bakışlarını kayınvalidesine çevirdi.

Kadın keyifle gülümsüyordu. Hafifçe göz kırptı. "Aferin..." dedi gelinine. "Onu şaşırttın! Formunu kaybetmediğine sevindim." Yalancılıktan üzgün bir tavırla ayağının tekini yakaladı ve ovmaya başladı. "Ne yazık ki ben senin bu ayrıntılı ve yorucu planına dahil olamayacağım... Sanırım evde tek başıma kalıp dinlenmeyi tercih edeceğim. Televizyondaki o komik diziyi izlemeyi tercih ettiğim için, dönmekte acele etmeyin. Tüm gün sizin olsun. Ve hatta gece... Çok sıkılırsam, erken yatarım. Hiçbir sesi duyamayacağıma da eminim."

"Ama?"

"Şişşşt! Onun da benimle gezmeye bayılmadığını biliyorum. Zavallım beş aydır bekâr hayatı yaşıyor. Yanında çekici bir kadının olması ona da iyi gelecektir. Belki bebek yapma konusunu bile araya sokabilirsin!"

Pınar gülümsedi... Ne tatlı bir kadındı bu? Oğlu kime çekmişti acaba?

Bir saat sonra evden çıkmışlardı. Kar erimişti ama çıkan güneşin yine bulutların arasına gireceği belliydi. Belki akşama

yine kar yağdı. Arabalarını Kocatepe Camii'nin önünde bırakarak mağazasının garajına bıraktılar. Genç adam arabasını uzaktan kumandası ile kapıları kilitledikten sonra, Pınar'ın yanına yürüdü. Uzaktaki birkaç genç adamın, karısının gülmeye başladığını gördü. Pınar yine çok güzeldi. Üstünü değiştirmişti. Uzun kollarlı beyaz pantolon ve aynı renk kabanının altına giydiği kırmızı kazak ile çok sıcak ve çok seksi kabanının altına giydiği kırmızı salıncı. Bunu bilerek mi yapıyordu? O güzel saçları yine beline dökülüyordu. Böyle olunca da onlara bayılmadan geçemiyordu. Ona bakan gözleri ise sabahtan beri garip bir ifadeyle doluyordu. Doğan onun ne düşündüğünü merak etti. İçinde bir merak vardı. Pınar'ın bir oyun oynadığını kokuyordu. İçinde bir merak vardı. Pınar'ın bir oyun oynadığını kokuyordu. Karın vazgeçmişti ve artık umursamıyordu da! Yine de Pınar bir kadındı ona iyice sokuldu ve mağazanın girişine kadar da bu pozisyonu bozmadı.

Tekerlekli alışveriş sepeti tepeleme dolduğunda, mağazaya geleli bir saat olmuştu. Bu hafta çok misafiri olacağı için ekstra bir şey olsun istemiyordu. Elindeki listeyi gözden geçirirken adama öylesine konuştu.

"Natalia, Tamer, annem, babam hatta Deniz de gelecek! Bunlar yeter sanırım. Yetmezse yine çıkarız," dedi kocasına. "Perşembe hepsi burada olur. Sadece babam son gün gelecektir. Yorucu ama çok keyifli olacak. Sen ne zaman geleceksin?"

"Ben mi?"

Elindeki konservenin son üretim tarihine bakar gibi yapan Pınar, onu süzdü bir an. Adamın hiç de erken gelmek gibi bir planı olmadığı belliydi. "Evet... Erken gelmen iyi olurdu."

"Neden?"

"Çünkü... iyi olur işte! Senin arkadaşların... Onlarla ben tek başıma ilgilenemem. Sonra daha düğün kıyafetimi bile almadım. Beraber alırız, değil mi? Ayakkabı da almam lazım. Ve..."

"Gelenem!" diye kestirip attı Doğan. "Natalia ve annemle Cumartesi mi?" diye hayretle itiraz etti Pınar. "Düğün zamanı o akşam!"

"Üç günüm!"

"Değilsin! Bana inat yaptığını biliyorum. Ama arkadaşların geliyor diyorum sana! Tamer burada tek başına ne yapar? Zavallı adam!"

"Zavallı mı? Merak etme! O bir şekilde başını tehlikeye sokup sonra da altından kalkarak kendisini eğlendirecek bir şeyler bulur. Adam miknatis gibi belayı üstüne çekecek bir şey yapar. Ayrıca Tahir, Tamer ve ben, üçümüz ortak bir işe girdik. Tahir ile birlikte konuşacakları çok şey olacak. Karına bile vakit ayırabileceğini..."

Pınar öfkeyle onun önüne dikildi ve iki küçük eliyle adamın kabanının açık yakasını kavradı. Tatlı bir sertlikle onu hafifçe çekti ve gözlerinin içine baktı.

"Bu beni ilgilendirmiyor kocacığım..." dedi hafif bir uyarıyla. "Ne yap et, haftaya erken gelmeye bak. Artık aileme karşı ve arkadaşlarımıza karşı daha fazla küçük düşmek istemiyorum. Karın olarak hak ettiğim ilgiyi görmek istiyorum. Buraya gelip beni onurlandırmanı istiyorum. Daha bir sürü şey istiyorum ama şimdi sırası değil! Bu seferlik bunları karşılasan yeterli... Anladın mı?"

O kadar tatlıydı ki, Doğan ister istemez gülümsedi. Gülümsemesi çok hafifti. Karısının tehdidinden hiç korkmamış, hiç etkilenmemişti ama hoşuna gitmişti. Dodo'ya böyle kafa tutabilen çok az insan olmuştu. Hele ki bir kadın asla! Onun bu ele avuca gelmez ateşli halinden hoşlanıyordu. Hoşlanmaması la-zımdı aslında! Sonra dudaklarındaki gülümseme biraz silindi. Güzel yeşil gözleri hafifçe kısıldı.

"Ya anlamadıysam?" dedi Doğan da hafif bir tehditle.

"Anlamayı sağlayıncaya kadar seninle uğraşırım..."

"Benimle uğraşmana gerek yok! Bunu niye istiyorsun ki?"

"İstiyorum..."

"Anladım da... Neden? Onlardan benim sevdiğim ben-
dan bile bunaldığını söylüyordun. Bununla gelmem için ele-
den geleni yapıydın. Ya da yatağa girmemem için ele-
değiştirdi? Ne planlıyorsun? Dün gece benimle sevişirken ne de-
şünüyordun?"

Pınar onun hâlâ eski olaylara takıldığını anlıyordu.
Bir kadın olarak elbette ki kötü olayları unutmaya eğilimliydi.
Fakat o bir erkek olarak onurunu kuran davranış eğilimiydi.
Çok iyi hatırlıyordu. Bu haksızlık.

Parmak uçlarında yükseldi. Market çok kalabalıktı. Ni-
peten daha sakin olan dip taraftaydılar. Yanlarından geçerken
onları garip garip süzüyordu. Pınar ne gördüklerini bilmiyordu.
Çok yakışıklı bir erkeğe arzuyla sokulmuş, gözlerine bakan ve
öpmek üzere olan bir kadın...

"Çok uzunsun..." diye mınıldandı sevimli bir şikâyetle. "Eğil-
mezsen bir tabure bulmak zorunda kalacağım..."

"Pınar..." Adamın sesi sıkıntılıydı.

"Eğil!"

Genç adam ister istemez eğildi. Genç kadın dudaklarını
onun dudaklarının kenarından kulağına doğru götürdü. Bir
an için dudağının kıyısına dokunmuştu ve bir anda bütün be-
deni istekle ürpermişti.

"Senin de istediğini elbette... O şeyin kocaman olmuştun
beni istemediğini sakın söyleme! Her zamankinden daha bü-
yüktü... Ve azgın! Sen de beni istiyordun! Tabii benim başka
masum bir sebebim daha var..." diye fısıldadı. "Beni yeniden
hamile bırakmanı istiyorum..." dedi sonra yavaşça. Dudakları
kulağına değerken, erkeksi kokusu genzini dolduruyordu. Do-
ğan aniden doğruldu ve çatılı kaşlarla karısının yüzüne baktı.
Onun güzel yüzündeki kendinden emin, sevimli ifadeyi süzdü.
Sonra dudakları gerildi.

"Bunu yapamayacağımızı biliyorsun!" dedi sertçe.

"Neden?"

"Çok basit... Çünkü ben artık çocuk falan istemiyordum. En-
denden senden!"

Pınar'ın gözlerindeki ışık söndü. Ellerini yavaşça geriye çekti.
Çocuk istemiyor muydu? Hem de ondan... Kalbine bir bıçak sap-
tısı daha iyiydi. Bu konuyu çok uzun süredir düşünüyordu ve
Süheyla Hanım ile konuştuğunda kesin kararını vermişti. Az-
tık anı olmak istiyordu. Kaybettiği çocuğunun acısını unuta-
mıyordu. Geceleri ağlamaktan doğru düzgün uyuyamıyordu.
Ve aylardır ilk kez kocasının yanında yattığını bilerek rahat bir
uyku çekmişti. Sevişmeseler bile onun yatağında, yanında ol-
duğunu bilmesi güzeldi. Ama seviştikten sonra onun koku-
sunu çekerek, sıcak vücuduna sarılarak ve parmaklarıyla onu
okşarken onun da okşamasını hissederek uyumak daha da gü-
zeldi. Ayrıca şimdi kesinlikle emin olduğu bir şey daha vardı...

"Artık benden çocuk istemiyor musun?" dedi üzüntüyle.

"Hayır!" dedi adam donuk bir sesle.

"Neden?"

Genç adam bakışlarını etrafında gezdirdi. Kadınların böyle
komuları böyle olur olmaz yerlerde tartışmaya bayılmalarını an-
layamıyordu. "Bunu başka yerde ve başka zaman konuşsak ol-
maz mı?"

Pınar dünya güzeli burnunu ve inatçı sivri çenesini kaldırdı.

"Hayır! Şimdi konuşacağız. Hemen burada! Sana çocuk is-
tediğimi söylüyorum... Sen neden istemiyorsun?" Ayağını ne-
redeyse çocukça yere vurmuştu.

"Bak... bunu bir kere denedik ve sonu benim için iyi ol-
madı! Senin neden şimdi böyle saçma bir şeye giriştiğini bilmi-
yorum ama beni sinir etmek için çabaladığını düşünüyorum.
Öyle değil mi? Belki de hâlâ sana kızgın olup olmadığımı an-
lamaya çalışıyorsun?"

"Bana hâlâ kızgın olduğunu görebiliyorum..." dedi Pınar
aksi bir sesle. Onu sözünü kesmişti.

"Doğru! Ayrıca boşanmanın eşğinde olduğumuzu da unutma!"

"Daha boğanmadık!" Yeniden aına biraz daha senge ailesinin kahraman kenarlarına yapıştı. "Ben çocuk istiyorum. Hanım da çok yakında olsun istiyorum! Bunu da bana senin istiyorum. Senden olsa iyi olur!" Güzel gülemleri ile meydan okuyan ve inatçı bir tavırla bakıyordu. Dolgun dudakları kıvrılıp kaçacağı tehlikeli dönemdeyim."

"Parçanı!" dedi yanlarından bir ses. Kalın ve tok bir ses. İkisi birden dönüp baktılar. Doğan kadar uzun olmasa da çok iri gözükten bir güvenlik görevlisi onlara bakıyordu. "Bir sorun konuşmanın kavga mı, taciz mi veya normal bir durum olup olmadığına karar veremiyordu. Doğan onu önemsemeyen bir tavırla dikilince, Pınar hemen huzursuz oldu. Son kez, bu adamdan daha iri iki boksörü gözünü kırpmadan dövdüğünü bildiği için, bu yanlış anlaşılmayı düzeltmek istedi.

"Hiçbir sorun yok!" dedi tüm güzelliğiyle. Güvenlik görevlisi gerçekten de kadının parlak güzelliği karşısında yumuşadı. "Kocamla çocuk yapma konusunu tartışıyorduk da..."

Görevli biraz utanır gibi olup yutkundu.

"Kusura bakmayın... Bir hanım kavga edebilecek gibi durduğunuz söyledi de!"

Pınar güldü. Hoş, berrak bir kahkahaydı. Birden mutlu olduğunu anladı. Mutluydu... Sebebinin bilmiyordu... Yok! Hayır! Biliyordu tabii... Kendisini kandırmasına artık gerek yoktu. Onun yanında olduğu için mutluydu. O herkesten daha yakışıklıydı. Daha uzun boylu ve daha atletik... Belli etmese de çok iyi... Nazik... Tehlikeli ama kimseye zarar vermek istemeyecek kadar gücünden emin... Ve öpücükleri... O tanıdığı en iyi âşıktı!

Kocasına sokulup görevliye göz kırptı. "O hanım yanlış anlamış... Kim böyle yakışıklı bir koca ile kavga eder ki? Değil mi?"

Görevli utanıp gidince, Pınar yeniden Doğan'a baktı. "Peki, şimdilik bu konuşmamızı erteleyebiliriz. Geceye... Şimdi şu alacaklarımızı tamamlayıp, alışveriş işini bitirelim. Sonra Güney'in hediyesini alıp sinemaya gidelim. Sonra da bana yemek ısmarla!"

Yarım saat sonra, arabayı alışveriş merkezinin içindeki otoparkta bırakmışlar, yürüyerek dışarıya çıkmışlardı. Aslında Kızılay'ın hatırı sayılır bir mesafe vardı ama Pınar yürümek istiyordu. Elini kocasının koluna sokmuş, ona sokulmuştu.

Güney kaybolmuştu ve hava yine hızlıca soğamıştı. Ama onu sokulmak için ısıtıyordu. Doğan ise sesini çıkarmadan, bu yakınlığı kabullenmişti. Allahtan yokmuş soğukluğu ısıtıyordu. Erken karlar yeniden donmak üzereydi. Kaymamak için ona daha da sokuldu. Gidecekleri sinema da yollarının üstündeydi. Pınar biletleri önceden almalarını önerdi. En iyi koltuklardan iki tane bilet alan genç adam, satıcı kızın hayran bakışları altında geri döndü. Pınar artık buna alışmalıydı. O öylesine herhangi bir adam değildi.

Yürümeye devam ederek Kızılay merkeze indiler. Sakarya Sokağı her zamanki gibi çok kalabalıktı. Hava soğuk olmasına rağmen üşütmeyecek kadar kuruydu. Tatil gününü evde bu boğuk havada geçirmek istemeyen çoğu kişi, eşini ve çocuğunu alarak sokağa fırlamıştı.

Güney için oradaki kuyumcularda takı baktılar. Sonunda çok güzel pırlantalarla işli bir bilezik aldılar. Oldukça pahalıydı ama Pınar'ın bunu umursamadı. O en iyi arkadaşlarından biristiydi ve kesinlikle bu değerli hediye için hak ediyordu. Zaten bunu alabilecek kadar güçleri de vardı. Bazen zengin olmayı seviyordu.

Etrafa bakınarak giderken, İzmir Caddesi'ne gelmişlerdi. Bir iki mağazaya zorla soktu adamı. Kendisine birkaç kazak aldı. Göğüsleri ve kalçaları dolgunlaştığı için eskileri biraz dar geliyordu. Ayrıca birçok da yeni model çıkmıştı. Keyifli bir tavırla yürürken, taze çıkmış bol susamlı simidin kokusunu aldı. Gülererek adamı oraya çekti. İki simit ve ayran alıp parasını kendisi ödedi. Sonra İzmir Caddesinin trafiğe kapalı alanındaki boş banklardan birisine rahatça oturdu. O anda ikisi de öyle doğaldı ki, onları gören hiç kimse, aslında ne kadar zengin bir çift olduğunu anlayamazdı.

"Karnımı doyurmak istemiyorum..." diyordu Pınar. Doğan neden simit yediklerini sorduğunda... "Akşama Iskender

"Burada bekle!" dedi hafif ters bir sesle.

"Kola olsun!" diye arkasından seslendi Pinar. "Masa da tabii."

Bu hoşuna gitti. Pinar adama doğru bir hamle yapmış ve Doğan da bundan rahatsız olmamıştı. Onu etkilileyebiliyordu. Daha karşı sığınış yapıyor ama tamamen de hissetmiyor. Onu anlıyor. İstemiyor nisa bile bedeni tepki veriyordu. Tipki onun bu denirsin adama ilk sevgi anılarından itibaren tepki veriyordu gibi.

Sinemadan sonra bir süre sessizce yürüdüler. Hava karar, mazlık yapmasına izin vermemişti. Bunun için de bacak bacak üstüne atmış ve elini de gerektiği zamanda sımsıkı tutmuştu. Bu durum tabii ki Pinar'ı engelleyeceğine, içindeki ateşi daha da arttırmıştı. Eğer bu gece bu adamla sevişemezse ince hasta liğa tutulacağından emindi. Onun için yanıp duruyordu.

Önce lokantaya gidip tereyağlı İskender yediler. Pinar keyifle İskender'ini yerken, okuldaki ıvır zıvırdan bahsediyordu. Sonra arkadaşlarının övdüğü kafeye gittiler. Pinar orada okul arkadaşlarından bir grup görünce şaşırdı. Hepsi de Ankara'da arkadaşlarıyla gelmişti. İkisi tekti. Toplam on iki kişi. Onlar koca casını ilk kez bu kadar yakından görüyorlardı. Masalarına davet edildiklerinde karşı koymadılar. Erkeklerin kocasına saygıyla ve ilgiyle baktıklarını, kızların ise yanlarındaki erkeklere rağmen ona sahip olduğu için Pinar'a kıskanarak baktıklarını hissetti. Ve bundan dolayı kıskançlık değil, tatmin duydu. Evet, bu eşsiz görünümlü tehlikeli bakışlı adama sahipti. Bu iri beden her noktasına sahipti. Bu kafasına çoktan dank etmişti.

Hayranlıkla kocasının ondan on yaş daha genç olan arkadaşlarıyla konuşmasındaki doğallığı izledi. Zaten simsiyah saçlarıyla hiç de otuzdan fazla göstermiyordu. Bu fizik ve görünümle de uzunca seneler gösterecek gibi değildi. Gençlerin sorduğu soruları makul seviyede cevaplarırken, sakince kahvesini içiyordu. Fakat ne zenginliğinden, ne yaptığı işten bahsedip hava atmamıştı. Pinar elinde olmadan gülümsedi. Tahir

ve Tamer de burada olsaydı ne olurdu acaba? Birbirlerine bu kadar benzeyen ve aynı zamanda benzemeyen bu gösterişli kadınlar burada bir arada olsalardı, kadınların çoğunun güldüğünden emindi.

Herkesten erken kalktılar. Pinar yorgun olduğunu bahane etmişti ama aslında aklındaki şey başkaydı. Dün gece neredeyse hiç uyumamasına rağmen, çok yorgun değildi. Bir an önce kocasının tadına bakmak istiyordu. Onun yine kendisine dokunmasını ve güçlü kollarıyla kucaklamasını istiyordu. Bütün öğleden sonra yine onunla olmayı canı çekmişti. Ondan yayılan cinsel çekiciliğe tanıştıkları ilk günden beri karşı koyamamıştı. Şimdi ise bunu kabul ediyordu. O istediği tek erkekti.

Arabayla geriye dönerken fazla konuşmadılar. Bagajdan alışveriş torbalarını alırlarken, yeniden karı alıştırmaya başlamıştı. Pinar'ın içi yaşama sevinci doldu. Başını kaldırıp direk lambasının ışığı delen huzmelerinde süzülen kar tanelerine baktı. Nazlı ve isteksiz iniyorlardı ama indikleri yerde de tutunmaya başlamışlardı.

Eve girdiklerinde malzemeleri birlikte boşalttılar. Süheyla Hanım yatmış gözüküyordu. Zaten birazdan gece yansı olacaktı. Konuşmadan yaptıkları yerleştirme işlemi, fazla uzun sürmedi. Pinar son malzeme olan salça kavanozunu dolaba yerleştirdikten sonra kocasına döndü. Onun hâlâ kırılgan ve uzak olmasına üzgün gözlerle süzdü. Keşke yapılan her şey ve söylenen her söz geri alınabilseydi. Keşke ona olan nefreti konusunda bu kadar inat etmeseydi.

Yanına gidip önünde durdu. Birkaç saniye birbirlerine baktılar. Onun yanında her zamanki gibi kendisini çok küçük hissedene Pinar, iç çekti. Bebeği ile birlikte onu da kaybetmiş olmak genç kadını çok üzüyordu. Her şey yolunda gitsen de şu anda doğumu bekliyor olacaktı.

Parmak uçlarında yükselirken, ellerini geniş omuzlarına koydu. Boğazlı kazağının altından iri kemiklerini hissetti. Gergin kaslarının sıcaklığını algıladı. Dudaklarını uzattı.

"Öp beni..." Genç adam isteksizce duruyordu. Karşısındaki kadın yavaşça başını eğdi. Dudakları karısının dudaklarına değdi. Önce hafifti. Pınar omuzlarından tutup çekti. Bu hareketle küçük yavaşça ateşlendi. Genç kadın inleyerek ona iyice sokulmuştu. Bacaklarının halsizleştiğini hissetti. Belini tutan kadın oturma masası düşebilirdi.

Dudakları geri çekildiğinde kısa bir an bakişlar.

"Fena değildi..." diye mırıldandı. "Şimdi de yatağa gidiyoruz. Bebek gibi kucaklandığında adamın boynuna kollarını doladı. Dudaklarını çenesinin altına gömüp öpmeye başladı. Yatağa kadar olan yol boyunca ona işkence yaptı. Üstü üstüne yatağa kadar işler tersine döndü.

Bacaklarının arasındaki simsiyah saçları tuttuğunda artık elleri ve bacakları titriyordu. Aceleyle kendisini söndüren dudakları çekmeye çalıştı. Adamın dilinin ve dudaklarının gezdiği her yer sınırlı olmıştı. Yumulu gözlerini isyanla açtı. Ağzından inlercesine bir yalvarış köptü.

"Doğan... Ben... Ben tutamayacağım kendimi... Hadi artık..." diye neredeyse bağırdı. Bir süre daha yumuşak kıvrımları emen adam, isteksizce dudaklarını ayırdı. Pınar onun bedeni üzerine doğru tırmanırken rahatladı. Nefesi sıkışmıştı. Aceleyle bacaklarını onun kalçalarına doladı. Acele etmesi için teşvik ediyordu. Göğüslerinde bir an için oyalanan kocasına öfkeyle vurdu. Sonra mahmurlaşmış gözlerle onun dudaklarına baktı. Ağzını onunkilere yaslarken homurdandı. "Sen bir canavarsın! Şu işi hallet artık..."

YIRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Pınar sevinçle arkadaşına sarıldı. Özel uçaktan en son inen Tamer, gülümseyerek karısı Natalia ile her zamankinden daha güzel gözükken Pınar'ı seyretti. Pınar aradan geçen zamanda sanki daha farklılaşmıştı. Kendi karısını deli gibi sevmeseydi bu alımlı esmer kadının gerçekten de her erkek için delirtici olabileceğini kabul ederdi. Ama o, kıvr kıvr saçlı minik karısına tapıyordu. Hem de her geçen gün artan bir sevgiyle. Ve karısının da aynı sevgiyle kendisini sevdiğini bilmek ona güler veriyordu. En yakın arkadaşının da mutlu olmasını isterdi. Pınar ile aralarındaki sorunları en kısa zamanda halletmelerini diledi içinden. Bu güzel kadın ile dostluğundan zerre kadar kuşku duymadığı arkadaşının arasını nasıl düzeltebileceklerini bazen saatlerce Natalia ile konuşurlardı. Sorun şuydu ki, Doğan çok inatçıydı... Pınar'ın durumundan ise emin değildi. Şu anda çok mutlu ve neşeli gözüküyordu.

Genç adam bir kolunda kızı ve diğer kolunda da oğlu varken uçaktan inip ikisine yanaştı. İkisi de neşe içinde cıvıdayıp duruyorlardı. Pınar gülen gözlerle ona baktı. Sonra Natalia'nın kiskanmayacağından emin olduğu için uzanıp adamı yanağından öptü. Adam o kadar uzundu ki, ayakta durmakta zorlanıp omuzlarına elini koymak zorunda kalmıştı.

"Tamer..." dedi mutlulukla. "Gelmene o kadar sevindim ki! Bu günü dört gözle bekliyordum. Sana en sevdiğin yemeği yaptım. Ayrıca tatlı!"

"Harika!" Kucağındaki Mina kıkırdarak Pınar'a atılınca, Pınar da onu hemen kucağına aldı. Kar yoktu ama soğuk bir hava vardı. Sıkıca giydirilmiş kızın sadece gözleri görünüyordu. Pınar da hemen bu açıklıktan çocuğun gözlerini öptü. Sonra da

uzanıp artık daha da büyümüş gürükten, küçük Tamer'in yatağından öptü. Tamer'in her şeyi tipki babasına benziyordu. Çatık kaşlarla Pinar'ı süzüyordu. Anlaşılan aradan geçen zamanda, kardeşindeki güzel kadının kim olduğunu unutmuştu.

Pinar başını geriye çevirdi. Uçaktan başka kimse inmemişti. Yüzündeki gülümseme biraz solmuştu. "Doğan gelmedi mi?" Tamer genzini temizledi. Kadının yüzündeki ilahiden tatlı hatırsız olmuştu. O güzel mavi gözler bulutlanınca, Pinar'ın kocası hakkındaki hisleri ile ilgili gerçek apaçık ortaya çıkmıştı. Kalesine dâim eden bu gerçek ile durumu nasıl kurtaracağını düşündü.

"Gelecekti sanırsın ama bir işi çıktı..."

"Sanmam!" derken iç çekti Pinar.

"Doğru söylüyorum. En kısa zamanda geleceğine söz verdim. Boş ver sen şimdi o serseriye... Eve gidelim. Donduk burada. Biliyorsun, biz sıcak iklim insanıyız!"

Natalia kıkırdadı. O da arkadaşının üzüntüsünden etkilenmişti ama belli etmemeye çalıştı. "Ben İngiltere'de okurken her hafta sonu oraya geldiğinde soğuktan şikâyet etmiyordun ama?" dedi alayla.

"Elbette! O zaman çocuklarımız yoktu. Ben daha gençtim. Ve sen beni hemen ısıtıyordun!"

Natalia kızarcınca Pinar da kıkırdadı. Onların İngiltere'de o soğukta neler yaptıklarını biliyordu. Natalia bazı kısımları yüzeysel geçmişti ama oldukça ateşli geceler geçirdiklerinden emindi. Arkadaşının koluna girerken, minik kızı da sıkıca tutmuştu. Az sonra havaalanının resmi işlemlerini tamamlamış bir halde eve dönüyorlardı. Sıcak arabada ıvır zıvırdan konuşuyorlardı. Ev de kalabalık sayılırdı. Pinar'ın anne ve babası da önceki gün gelmişti. Babası son gün gelmekten vazgeçmişti. Tamer'in de geldiğini öğrenince, annesiyle birlikte erken gelmişti. Pinar buna çok sevinmişti. Evlendiğinden beri sanki babası ve annesiyle daha yakındılar. Eskiden ilişkileri ve bağlılıkları bu derecede değildi.

O curcuna içinde, herkes birbirine hahr sorup, sıcak çay ve benzeri herşey buradaydı. Kucaklarından istemeyen kız öpülen, kendi çocuğunu hatırlayıp üzülmemesi için öpülen, zaman zaman gözlerine gelen yaşları tutmakta zorlanıyordu. Zamanın oturdugu koltukta şimdi iri yapısıyla Tamer oturuyordu. Kocasını her bakışında kocasını hatırlamadan yapamıyordu. O son gece her bakışında ama Pazar günü öğlen ayı yapamıyordu. O son gün pek de iyi umutlar bırakmamıştı. Evden havaalanına gitmek için çıkarken, öpmemişti bile. Sadece bir an bakışmışlar, sonra da sırtını dönüp gitmişti. Sonrasında da Pinar Süheyla Hanım'a sarılıp hüngür hüngür ağlamıştı. Ağlaması tüm hafta devam etmişti. Gizlice ve çoğu zaman içinden... Neden bir telefon bile açmıyordu bu adam? Neden zaman içinden... Neden bir şeylerken öyle değildi ama bu Pinar'a kadar uzaktı? Sevi-dakika onunla meşgul olmasını istiyordu. Tıpkı kendi aklının onunla meşgul olması gibi...

Tahir ile Güney de akşam yemeğine katılmıştı. Mutfak curcuna gibiydi. Herkes bir ağızdan konuşuyor ve bir yandan da önüne konmaya hazırlanan yemeği sabırsızlıkla bekliyordu. Eline salata dolu tabakları alan Pinar, kapı çalınca bir an durakladı. Gözleri masada gezindi. Bir anda herkes sustu.

"Kim yok?" diye sordu Pinar'ın babası Şinasi Bey.

Tamer şakacı bir tavırla elini kaldırdı ve herkesi hızlıca saydı. Sonra güldü. "Malum kişi hariç, herkes burada gibi görünüyor!"

Pinar'ın bacakları titremişti. Elindekileri aceleyle Güney'e uzatırken, kapı zili yine çalmıştı. "Doğan olamaz!" dedi biraz üzgün bir sesle. "Kendi anahtarı var. Zili çalmayıp sürpriz yapardı."

Kapıyı açmaya gitti. Arkasından Süheyla Hanım ile kendi annesi Figen Hanım da gelmişti. Kapıyı açtığı anda üzüntüsü bir nebze olsun dağıldı.

"Deniz!" ağabeyi kapıda durmuş, kırmızı bir yüzle ama sınıtarak kendilerine bakıyordu. Pinar onunla arasını düzeltmişti. Üstelik o feci olaydan sonra birbirlerine daha da yakın olmuşlardı. Artık gerçekten de iki yetişkin insanlar gibi davranıyorlardı.

Onun kollarına atıldıkça, güldü. "Ne harika bir sürpriz!" dedi. Neyle. "Tam da zamanında geldin!"

"Geldi!" diye eklemeye yaptı genç adam. Bunun üzerine geri çekilen Pınar, kenarda utangaçça duran genç kadına baktı. "Melek?"

"Merhaba Pınar!"

İki genç kadın daha Mersin'de ikam etmişlerdi. Aynı yinin sekreteri olan bu sarışın kız, iri gözlü ve sıcaklanıyordu. Deniz'in ona olan ilgisi de açıkça belliydi. Melek'in de ona olan ilgisi gözlemlenebilirdi.

Onları içeriye alıp herkesle tek tek tanıştırdı. Deniz biraz şaşkıncı. Masada oturan uzun adamların arasında kendisini biraz narın gibi hissetmişse de, onların eşlerinin güzelliği karşısında daha fazla afallamıştı. Melek, onlar kadar güzel değildi ama yine de kendisine göre bir çekiciliği vardı ve en önemlisi kalbinin sahibiydi. Genç kadının tanıştırılması sırasında gururla "Sözlendik!" demeyi ihmal etmedi. Melek utangaç bir tavırla Şinasi Bey'e ve Figen Hanım'a bakmıştı. Onlardan ters bir tepki gelmeyince rahatladığı belli gözlerden kaçmadı. Annesi babası dâhil, herkes onları tebrik ediyordu.

Sağdan soldan getirilen sandalyelerden birisine yerleşen Deniz iç çekti. "Siz dün evden gidince kendimi çok yalnız hissettim!" dedi annesine. Gözleri yine de önüne konan koca bir parça etteydi. "Sonra ben de erken gelip kardeşimi görmek istedim. Hepinizin böyle sıcak bir ortamda olacağını tahmin etmiştim ve kıskançlıktan çıldırdım doğrusu. Melek'i gelmesi için ikna etmem uzun sürdü. Kabul etmesi için evlenme teklif etmek zorunda kaldım!"

"Akıllı kızmış!" dedi Şinasi Bey şakayla.

"Hem de nasıl! O olmasa bu şirketi de batırırdım. Güzel olduğu kadar zekidir de! Enişte nerede?"

Herkes bir an yine sustu. Deniz pot kırdığını hissederek kardeşine baktı. Fakat suskunluğun uzamaması için hemen konuşmalar bir ağızdan yine başlamıştı. Böylece Pınar gözlerinin yaşarmasını gizlemeyi başardı. Ya da başardığını sandı.

Çalışmaya çalışarak döndü, annesinin öldürdüğü tebeke. Ben masaya servis etmeye devam etti.

Tamer birden yerinden doğruldu. Elinde telefonu vardı. "Alıyorsunuz, birisi arıyor da... Sessize almıştım. Siz başlayın," dedi. Hermandanarak. Biraz ileriye gitti. Kimse onun kendisini dayanamıyacağı kadar uzaktı. Burada yüz ifadesi de gizlenmişti. Sadece karnesi Natalia'ya öylesine bakmış, her şeyi anlayarak gülümseyen karısına göz kırpmıştı.

Elbette ki telefonunu arayan kimse yoktu. Numara yapmıştı. Acele etmeden bir numarayı aradı ve çevir düğmesine bastı. Bir an bekledi. Sonra karşısından sakın bir ses duydu.

"Alo?"

"Ne işin varsa bırakıp derhal buraya geliyorsun!" dedi sert bir sesle. Kendisini tanıtmaya gereği bile duymamıştı. Gerek de yoktu. Herhalde ekrandaki ismini görmemişse bile sesinden tanıması oluyordu.

Karşıdan önce soğuk bir sessizlik geldi. Sonra da yine gari bir donuklukta "Anladım?" sorusu.

"Bak Doğan... Dönüşte dişlerini dökmemi istemiyorsan hemen buraya geleceksin. Biliyorsun ki bunu yaparım!"

Birkaç saniye süren sessizlik, Doğan'ın çenesini sıkıldığını gösteriyordu. Tamer tam yine konuşacaktı ki "Anladım da... Bu nereden çıktı şimdi?" diye bir ses duydu.

"Nereden mi? Aslanım, biz hepimiz buradayız. Bir tek sen yoksun. Harika bir ortam var. Herkes mutlu. Peki, kim mutsuz bil bakalım?"

Yine bir sessizlik... Ardından... "Kim mutsuz?"

"Gel de kendi gözlerinle gör! O kadıncağıza çektiğin yeter artık. O kadar mutsuz ki... Gözleri hep seni arıyor. Adın her geçişinde ağlamamak için kendisini zor tutuyor. Bana bak! Orada lanet olası hiçbir işin olmadığını biliyorum. Derhal uçağına atlayacaksın ve buraya geleceksin. Biliyorsun, ben senden büyüğüm..."

"Sadece iki ay!"

"Ve senden bir santim daha uzunum!"

Doğan sessizdi. Bu uzunluk onu korkutmuş olabirdi miydi de eline telefonunu alması ayaga kalkmıştı. Natalia ile görüşmek üzereydi. Oysa ne kadar üzgün olduğu gülümsemeye oton gözlerinden belliydi. Güney ise Tahir'in arkasından merakla gülelele bakıyordu.

"Dişlerimi dökecek mısın peki?" diye mırıldandı Doğan.

"Duruma bağlı... Kendi dişlerimi de seviyorum aslında. Düşüne mor gözlerle çıkmayı ikimiz de istemeyiz, değil mi?"

"Doğru..."

"Dediğimi yap o halde!" Telefonu kapatıp gülümsemeye çalışarak masaya döndü. Natalia'ya yine göz kırparak yerine oturdu. Diğer tarafta da Tahir bir numarayı arıyordu...

"Alo, Doğan?"

"Efendim Tahir?" Doğan'ın canı sıkkın gibiydi ama Tahir aldırmadı.

"Ne yapıyorsun bakalım?"

"Çalışıyorum!"

"Pöh... Ne önemli! Milyonlarına milyon mu katıyorsun?"

"Sen de öyle yapmıyor musun?"

"Bu saatte değil! Bu saatte değil dostum. Sana en son ne zaman yumruk atmıştım?"

Karşıdan gelen sessizlik, onun düşündüğünü mü gösteriyordu.

"Hatırlamıyorum... Çok gençtik! Neden?"

"Bazen dağlarda gezerken ruhunu çaldırıldığını düşünüyorum. Biz hepimiz buradayken senin orada ne işin var? Güzel karın hariç herkesin eşi ya da sevgilisi burada! O zavallıya çek-tirdiklerin yetmedi mi?"

"Zavallı mı?"

"Evet! Doğru, çok güçlü gözüküyor ama bence hiç de güçlü değil. İddiasına varım yemeğin sonuna kadar dayanamayacak.

Eğer bir damla bile gözyaşı tatlı yanaklarından akarsa, bunun hesabını bana verirsin?"

"Bence boşuna kurgu yapıyorsunuz! O yanında olmadığım sürece mutlu..."

"Öyle mi dersin?"

"Kesinlikle..."

"Dinle! Sana ne kadar tutkun olduğumu bir kör bile anlar! Eğer hemen çıkıp gelmez ve Pinar'ı yalnızlıktan kurtarmazsan, elimden olduğuna göre bana vuramazsın da!"

"Pek adil değilsin, değil mi?"

"Söz konusu Pinar olunca değilim. Şimdi gidip yemeğimi yemem gerek. Senin yüzünden soğudu... Sen de inadı bırak, bırak!"

Tahir yerine otururken, gözleri Pinar'a kaydı. Hiçbir şeyden haberi yoktu. Fakat üzüntüsünü ne kadar gizlese de, saliseler kadar kısa anlarla dalan gözleri, gerçeği açığa vuruyordu. Doğan'ın gelip gelmeyeceğinden emin değildi. Onun ne kadar inatçı olduğunu bilirdi. Elbette o da kendince haklıydı ama her şeyi başlatan da o değil miydi? Güney'i biraz zorlayınca, çiftin evlenmeden önceki durumlarını da öğrenmişti. Fakat durum tamamen kontrolden çıkmıştı ve artık bu ikilinin birbirlerine olan ihtiyaçlarını görmeleri gerekiyordu.

Yemekten sonra, oturma odasında, sıcak bir ortamda oturdu-lar. Erkekler kendi aralarında konuşuyorlardı. İki çocukla başa-nyla ilgilenen Natalia ise arkadaşının üzgün olmasına dayana-mıyordu. Pinar ise ağlamamaya kararlıydı. Bu kadar çok mutlu çiftin arasında, tek başına, parçalanmış bir kalple duruyordu. Herkes o kadar birbirine uygun ve sevgi doluydu ki! Kardeşi bile aradığını bulmuştu. Natalia, minik kızı kendisine uzatınca, sevgiyle onu kucakladı. Herkes mutluluğu bulmuşken, kendisi bütün ipuçlarını görmezden gelmiş, sahip olduğu değerli şey-leri kaybetmişti. Kendi katıksız inadı ve biçimsiz nefreti yüzün-den, şu anda bomboş bir ruhla ödüllendirilmişti.

Ağlamayıcıktı... Gülümsemeye çalıştı. Kucagındaki kızın kollarına dayadığı dudaklarını. Mıs gibi kokuyordu. İnce omuzları iyiydi biraz. Çaylar içilirken de ona pek bir ilgisi yoktu. Servisi yapan bu sefer Güneş ve Natalia'ydı. Bir ara Natalia ile aynı koltukta yalnız kaldılar. Tamer uzanıp bir alışveriş edasıyla Pınar'ın elini tuttu.

"Üzülme hadi!" dedi ona.

"Ben... üzülmiyorum!" dedi Pınar gülümsemeye çalışarak. "O seni sandığından daha fazla düşünüyor..."

"Düşünmüyor..." diye fısıldadı Pınar. "Düşünseydi yanında olurdu. Ben unutmazdım."

"Seni unuttuğunu mu sanıyorsun?"

"Onu çok incittim. Beni bir kere bile aramadı... biliyorsun? Onu da... bebeği kaybettiğim gün... kaybettim."

"Pınar... Böyle düşünme!"

"Neden?"

"Öyle olsaydı Erdem'i arayıp bulmazdı. Bebeğinizin intikamını almazdı! O gün bile aldığı intikam, bebek için değil, senin içindi!"

Pınar dikildi biraz oturduğu yerde. "Bir dakika!" dedi şaşkıncı. "Sen ne dedin?" Onun elini sıkı heyecanla. "O... Erdem'i buldu mu?"

"Elbette buldu! Biliyorum çünkü ben de yanındaydım..."

"Ne... Ne yaptı? Öldürmedi değil mi? Öldürmedi onu?"

"Hayır... Erdem için endişelenene gerek yok! Öldürmedi! O bir pislik... Ama iyi bir ders verdi. Üç hafta hastanede yattığını söyleyebilirim sana..."

"Oh..." diye iç çekti Pınar. Rahatlamıştı. "Erdem umurunda bile değil. Doğan'ın başının derde girmesini istemiyorum. Ben de sanmıştım ki..." Sustu. Dudakları kasıldı. Ağlamanın eşikindeydi. Gözlerine hücum eden gözyaşlarını bir salsa, bir daha tutamayacağını biliyordu.

"Ne sanmıştın Pınar?"

"Benimle ilgilenmediği için üzülüyordum. Erdem'i rahat bırakınca... intikam almak istemeyince... intikam almasını istediğinden değil ama... Yine de... Ah, Tamer! Anlatmam... Artık... Artık beni sevmediğine kesin inanmıştım."

"Acı çekiyor Pınar... Bu acının nasıl bir şey olduğunu biliyor muydun. Bir gün bana şöyle demişti. 'Aşk eğer buysa, ben asla aşık olmak istemem!' Benim de o sıralarda Natalia ile benzer sorunları vardı."

"Peki, beni niye aramıyor? Beni artık sevmiyor, değil mi? Bunu biliyorum... Aradan aylar geçti. Ama görüyorsun işte? Gelmiyor... Beni burada bir başıma bıraktı. Umurunda bile değilim. Ben onu bu kadar özlerken... o benden köşe bucak kaçıyor!"

Tamer yine sevgiyle onun elini sıkı. Dilinin ucuna gelen sözcükleri yuttu. Söylemek istediği şeyleri söyleyemezdi. Aradaki üçüncü kişi olamazdı. Sorunlarını kendileri halletmek zorundaydılar.

Gecenin sonunda Melek ile Deniz bir otele gitmek için ısrar etmişlerdi ama Pınar elinden geldiğince doğal görünerek bırakmadı onları. Evde boş kalan iki yatak odasına ayrı ayrı yerleştiler. Evdeki tüm yatak odaları dolmuştu. Kalabalık bir evde yaşamak hoştu. Aylarca yalnız yaşamıştı ve kalabalığı özlemişti. Yalnızlığı sevmiyordu. Önceden sevdiğini düşünmüştü ama artık sevmediğini biliyordu. Uzun geceler en çekilmezdi. Evde en çok ihtiyaç duyduğu kişinin varlığını hissetmeden yatmak ise çok acı vericiydi. Tıpkı bu geceki gibi...

Tahir ile Güneş evlerine çıkmıştı. Herkes odasına çekilince, Pınar bir süre daha mutfakta oyalandı. Kalabalıkken yüksek olan direnci, yatak odasına gitmesini engelliyordu. Oraya gitmek, şimdi daha da yıpratıcı olacaktı.

Saat ikiye gelmişti. Daha fazla geciktiremeyeceğini anladı. Mutfak çoktan toparlanmıştı. Artık yerini değiştireceği bir şey de kalmamıştı. Derin bir nefes alıp odasına gitti. Üstünü değiştirip banyoya gitti. Dişlerini fırçalarken gözyaşları süzülmeye başlamıştı bile... Aynadan ona acıyla bakan gözlere dikti bakışlarını.

"Evet! Sonunda istediğini elde ettin! Sana değer vermiyordum işte! Nefretle seni kaptım. Kocmana gitmem de çare olmadı değil mi? Niye olsun ki? Çocuğunun ölmesine sebep oldun. Senden istenmiş olduğu tek şeyi de koruyamadın! Seni salak!"

Burnunu çekti. Burada ağlayamazdı. Eline bir kupa men-leri bile çekmemiştii üzerinden. Ağlaması duyulmasın diye yu-zünü yastıklara gömmüştü. Bir süre ağladı. Önce sessiz olmaya çalışıyordu. Ama artık buna bile gücü kalmamıştı. Sonra ken-liyordu. Hayatı bir boşluk içindeydi. Ne yapacağını hiç bilmi-yordu. Öylesine perişandı ki, ağlamak biraz olsun iyi gelmişti.

"Ama hıçkır hıçkır ağlarken, yatak odasının kapının sessizce açılıp kapandığını fark etmedi. Arkasında beliren adamı da-

Doğan şimdi yatağın önünde kararsızca duruyordu.

Pınar'ın ağladığına fazla şahit olmamıştı. En kötü zaman-larda bile cesurca ortaya koyduğu espri yeteneği ile hep diren-mişti. Şu anda yalnız olduğunu düşündüğü belliydi. Bu yüzden doyasya ağlıyordu. Daha geldiğini fark etmemişti. Kalbi titredi.

Her erkek gibi ağlayan kadınlardan, nefret edercesine kor-kardı... Derin bir nefes alırken yatağa bir adım yanaştı. Şimdi genç karısının üzerindeki ince geceliği, uzun bacaklarını, çıldırtıcı kalçalarını ve ağlarken sarsılan narin omuzlarını daha iyi görebiliyordu.

"Pınar..."

Genç kadın kendi hıçkırıkları arasından, onun sesini zor-lukla duymuştu ama buna ihtimal vermediği için ağlaması bi-raz daha arttı. Doğan bir adım daha ilerledi.

"Pınar?"

Genç kadın, bir an için hıçkırmasını kesmeye çalıştı. Sonra yüzünü sınılsıklam olmuş yastıktan kaldırdı. Göreceklerine inan-mayacakmış gibi başını çevirdi. Karşısında, karanlıkta dursa bile kesinlikle tanıyacağı birisi dikeliyordu.

"Git buradan!" dedi hıçkırarak.

"Hayır!"

"Git... Sen bir hayalsin!" Burnunu çekirken biraz yan döndü. Uzun boylu hayal yatağa yanaşıp kuyusuna oturunca, güzel gi-m-leri iniletti.

"Hayal falan değilim... Hayal olmamı mı istedin?" Anlamsızca başını salladı. Bir hayal görmekten daha sağma bir şey varsa o da bir hayalle tartışmaktı... Artık hiçbir şeye inan-mıyordu. Gördüklerine bile!

"Hayır... Ama hayal olduğunu biliyorum. Ben... Ben artık çıldırmaya başlıyorum. Sevdığım adam... Yani sen... Şu anda İz-mir'desin! İzmir'de olduğunu biliyorum..."

Genç adamın yanıtı kısa ve netti.

"Buradayım..."

Pınar yatakta doğrulup dizlerinin üstüne çöktü. Sulu göz-leri ile o kadar güzeldi ki, hiçbir erkek ona o an dayanamazdı. Genç kadının ince parmakları uzandı. Uçları genç adamın ha-fif sakalı uzamış yüzüne dokundu. Hayır... Doğru söylüyordu. O gerçekti. Gerçek olmalıydı. Tenini hissedebiliyordu.

"Gerçekten sensin?" dedi minik iki hıçkırık arasında.

Adam garip bir bakışla gülümsedi. "Elbette benim..." Gözleri karısının solmuş yüzünde, ıslak kirpiklerinde gezindi. "Uyu-yor olman lazımdı. Neden ağlıyordun?"

"Ben..." Burnunu çekip yeniden hıçkırdı. Gözyaşları hâlâ akıyordu. "Ben... çok yalnızım!"

"Herkes burada değil mi? Kardeşin bile?"

"Evet..." Gözyaşları yeniden hızlanmıştı. Parmak uçları ile kocasının dudaklarına dokundu. Hâlâ onun varlığına inanamı-yor gibiydi. "Herkes burada! Sevdığım herkes... Ama... Ama sen yoksun!" diye acıyla iç çekti. Gözyaşları şimdi çenesinden aşı-ğya damlıyordu. "Doğan? Neden bana eziyet ediyorsun? Ne-den artık beni sevmiyorsun? Seni ne kadar sevdiğini gönmü-yor musun? Sana ne kadar tutkun olduğumu? Nemi bu kadar duygusuz olabiliyorsun? Senden tüm istediğim bano biraz sabrı göstermendi. Birazcık daha sabır! Daha yirmi bir yaşımdayım..."

Daha çok gencim... Daha öğrenemedim çok şey var... Baki işinde seni... seni sevdiğimi anlamıştım... Çok korkunçtu. Bana değildi! Seni sevdiğimi anlamam... çocuğumuzu kaybetmemi...

Çocuk gibi sokuldu ona... Yeniden hıçkırarak ağlamaya başladı. Doğan yavaşça sarıdı karkısına. Sesini çıkarmadan kolları sarılıyordu. Derin derin kocasının kokusunu çekti. Ağlaması erkeğinin kollarında onun gibi hissedemezdi. Yerinin tamamen bu güçlü kollar olduğunu biliyordu.

"Şimdi de... şimdi de sen nefret ediyorsun benden! Çok üzün... ay süre verdin! Ama daha yarısında benden vazgeçtin! Beni arada bir başıma kalakaldım! Başımı çevirdiğim her yerde sen gece gözlerim kapıda seni aradım... Ve her gece bekledim... Her dim. Önce... önce çocuk içindi! Öyle sandım. Onu istiyordum.. Onu çok istiyordum. Yemin ederim o içimde büyüdükçe... ikidim... Seni mutlu etmek istedim!" Sözleri kesik kesik çıkıyordu. Tüm acısı hissediliyordu.

"Benden olması seni üzüyordu..." diye mırıldandı Doğan biraz donuk bir sesle.

"Başka kimden olacaktı ki? Senden başka kimden olabilirdi? Her dakika aklımdan çıkmayan bir erkekten başka kimden?" Yeniden hıçkırdı. Yüzünü kocasının boynuna gömdü. Elleri ensesinde toplanmıştı. Artık kendisini tutamıyordu. Gerçekleri açıklayacaktı. Adam onu sevsin sevmesin, bu aşkın ağırlığıyla daha fazla ezilmeyecekti. "Buraya dönünce dayanırım sandım. O yüzden Mersin'de çok kalmadım. Seni yine göreceğimi sanmıştım. Bir iki hafta sonra da seni özlemeye başladım. Hem de deli gibi... Hep yine gelirsin diye umdum. Beni hiç kırmamıştın!

Beni evladığın ilk günlerde bile hiç kalbimi kırmamıştın! Hep bekledim. Seni bekledim. Sana telefonu etmek istedim ama... seni yapamadım. Sen beni yılbaşında bile aramadın ama... konuştuğumda bile... telefona gelip bana bir merhaba! Annenle sadece bir merhaba! Hiç sevgi sözcüğü istemedim senden! Sadece merhaba desen yeterdi. Yılbaşında Güney ve Tahir'le birlikteydin. Güney'in annesi ve babası da vardı. Sen... Sen onlarla bile konuştun ama benimle..."

Hıçkırarak o gecenin onu ne kadar mahvettiğini hatırladı. Arkadaşlarının acıyarak bakan gözlerini... İşte şimdi Doğan artık ondan nefret ediyordu. Şimdi müşfikçe tutmasına rağmen, onu sevmiyordu. Onun sevgisini yok etmişti. Hem de hiç kolay değildi. Yatağını paylaştığı yakışıklı aşığı o kadar tutkunda ki, hemenecik vazgeçmemiştir kendisinden... Günlerce, bunu başarmak için günlerce uğraştığını daha iyi anlamıştı aradan geçen uzun gecelerde. Sistemli ve kararlı bir şekilde adamın ilgisini öldürmeye uğraşmıştı. Ona da acı çekti. İstediyi için gözü hiçbir şey görmemişti. Ona karşı olan derin aşkı bile!

Başını kaldırdı. Gece lambasının ışığında, o sevdiği yeşil gözler siyah gibi parlıyordu. Eskisi gibi tutku dolu değildi. Yüreğine yine acı köktü. Onu sevdiğini itiraf etmesine rağmen Doğan hâlâ sessizliğini sürdürüyordu. Anlamıştı! Adam onu affetmeyecekti...

"Ben... ben özür dilerim," dedi kendisini toplamaya çalışarak. Elinin tersini istemsizce yanaklarından süzülen yaşlara götürdü. Gözyaşları niye akıyordu ki hâlâ? Aylar içinde çoktan tükenmesi gerekirdi oysa!

"Pınar..." Genç adamın başparmağı hâlâ yanağından akan yaşları sıvazladı. Genç kadın gülümsemeye çalışarak, diğer elinde tuttuğu ve şimdi paçavraya dönmüş olan mendili bennunu sildi.

"Yorgunsundur! Seni sıkmak istemedim..." diye ona mırıldandı. Özlemle kocasının yakışıklı yüzüne baktı. Onu o kadar çok özlemişti ki, kalbi acıyordu. Gözyaşları biraz azalmıştı şimdi. Bir an başını eğdi. Sonra kararlı bir tavırla yine kaldırdı.

ve gözlerini onun gözlerine dikti. "Ben... Ben boşanmak istemiyordum!" dedi aniden. "Hiç istemedim... Senden başka bir erkeği hiç kocam olarak hayal etmedim."

"Benimle evlenmen için seni zorladım?"

"Sen öyle sandın... O gece..." Burnunu çekti. "...seni o kızıl saçlı gazeteciyle görünce kışkırtıktan çıldırdın. O gece seni sevdiğini anlamam lazımdı ama kıskançlık gözümü kör etti. Hamile olduğum için benimle evleneceğini biliyordun. Bunu bir silah olarak kullandığını fark etmedin!"

"Bana bir sürü şart koştun!?"

"Kabul edeceğimi sanmamıştım. Odalarımızı ayırınca... İşte o zaman ne yaptığımı fark ettim. Her gece uykusuzluktan kıvranıyordum. Kollarında olmak için deliriyordum. Sen aramıza benim istediğimden de çok mesafe koyunca, sana çok kızdım. Neden hemen evlenmek istediğimi sanıyorsun? Bir ay bile sen evlenmekti. Sırf sana biraz daha yakın olmanın tek yolu erkenden tatile gitmemizi önerdim. Ama sen orada bile benimle yine ilgilenmedin..." Burnunu çekti yine... Gözleri yalvarışla doldu. "Lütfen... Lütfen beni boşama! Bana birazcık bile ilgi duyuyor san... boşanmamıza izin verme!"

Doğan derin bir nefes aldı. Hâlâ tam olarak yumuşamamıştı. "Boşanmayı isteyen sendin?"

"Yalandı! Ben... seni seviyorum. Sensiz olamam!"

Doğan buna inanmakta zorlanıyordu. O güzel gözlerdeki yaşlara rağmen karısının dürüstlüğüne inanması zor geliyordu. Uzun zaman önce ondan ümidini kesmişti.

"Sevdiğini sanmıyorum..." diye mırıldandı. "Sadece yalnızlığın verdiği..."

"Hayır!" diye onun sözünü kesti Pınar. "Hayır! Sana daha ilk gün aşık oldum ben... Şimdi bundan eminim. O bahçede sana çarptığımda öyle yakışıklı, öyle çekiciydin ki? Beni nasıl korkuttuğunu fark etmedin mi? Kalbime girip tüm dünyamı mahvettiğini? Önceleri sadece seks zannediyordum. Öyle olmasını umdum. Cinsel olarak mükemmel olman da, her şeyi karıştırdı.

sevgilerimizde sana hep karşılık vermedim mi? Kendime kırdığımı için, sana ilgimin sadece seksten zevk almakla sınırlı olduğunu savundum. Ama otele sana tuzak kurduklarını öğrendiğimde dünya başıma yıkıldı... Ölesiye korktum. Sana bir şey olmasa düşüncesi bile beni mahvetti..."

"Ama telefonda Erdem'e, senin de beni ölü görmeyi tercih edeceğine söyledin?"

"O anda... O anda öyle hissediyordum. Fakat yatağıma yatınca..." Başını salladı iki yana acıyla. "Yapamayacağımı anladım. Ama sana tuzağı söyledim... değil mi? Senin bütüğünden haberin yoktu. Gitmemen için neredeyse yalvardım..."

Yüzleri birbirine çok yakındı. Pınar elindeki mendille son bir kez burnunu sildi. Gözlerini adamın yüzünden ayırmamıştı. Sonra onun kucagında oturduğunu fark etti. Bir bebek gibi kucaklanmıştı. Parmak uçlarıyla, bilinçsizce siyah saçlarını okşadı. Kalın, gür ve ipek gibiydi. Bu adamın sevgisi tüm kalbini dolduruyordu.

"Beni artık... sevmesen de, boşanmak... istemiyorum. Boşanamam..." diye sızlandı. Yutkundü. Sözünün devamını getiremedi. Sonra derin bir nefes aldı. "Benim sevgim ikinize de yeter. Söz veriyorum seni mutlu etmek için elimden geleni yapacağım. Artık büyüdüm. Çocuk sayılmam. Olgunlaştım. Beni sevmemeni kabul edebilirim. Sevmesen de..."

"Pınar..."

"Hayır, lütfen sus! Her şeyi söylemek istiyorum..."

"Ama ben seni seviyorum?"

"Belki bir gün yeniden beni seversin? Beni affedersin?" Pınar onu dinlemeden devam ediyordu. Tüm istediği adama kendisini ifade edebilmekte. İri gözlerini kırıştırdı. Uçları nemli kirpikleri ve titreyen dudakları ile dayanılmaz kadar tatlıydı.

"Seni küçük aptal! Sus biraz! Seni seviyorum dedim!" diye homurdandı Doğan.

"Bir daha sana cadalozluk yapmayacağım. Çok akıllı bir kadın olacağım. Seninle asla..." Burnunu çekti. Gözleri daldı.

Kırpıkları yeniden kırptı. "Sen... Sen ne dedin?" Diliyle dudaklarını yaladı. "Şey dedin zannettim..."

"Ne?"

"Şey dedin..." Derin bir nefes aldı. "Sen şey mi dedin?" Ta-
reyen dudaklarına kocasının ılık dudakları bir an için değindi.
yine derin bir nefes aldı. "Doğan?"

"Humm?"

"Sen... sen benim göğsümü mü okşuyorsun?"

"Sanırım..."

"Ama... Ama daha konuşmamızı bitirmedik?... Sen bana ne
demiştin?... Ben tam... tam anlamadım?"

"Seni sevdiğimi..."

"Ha... İyi..." Şok geçiriyor gibiydi. Dudaklarını büzdü. "Peki
bu... bu gerçek mi?"

Doğan da iç çekerek dudaklarını ıslak gözlerinden birisine
kapattı. Ama bir eli incecik geceliği üzerinden diri göğsünü ok-
şamaya devam ediyordu. "Hem de seni ilk gördüğüm andan
beri!" diye itiraf etti. "Daha ilk saniyede... Senin Erdem ile ni-
şanlı olduğumu öğrenince öfkeden çıldıracaktım..."

"Ben... ben bunu hissetmiştim." O günü hatırlamıştı. Doğan'ın
gözlerinde yanan öfkeyi... Fakat genç adamın yakışıklılığundan
o kadar etkilenmişti ki göz ardı etmişti.

"Evet... Öyle olmalı! O saniye seni istediğime karar verdim.
Hayatımda ilk kez âşık olmuştum. Ne olursa olsun seni elde
edecektim. Aslında daha o anda evlenmek istedim... Ben seni
sadece sevmek için istemedim. Senin hayatıma girmeni, öm-
rümü hep senin yanında geçirmeyi istedim. Asıl amacım ev-
lenmekti."

Pınar geriye çekilip son kez gözleri sildi. Bakışları şaşkınlık
doluydu. "Bunu... Yani daha başta benimle evlenmek istediğini
biliyordum. Deniz bana bunu Mersin'de söyledi. Ama sevmek..."

"Seni sevmesem... yaptıklarımın hangisini açıklayabilirsin
ki? Sen benim ilk ve tek aşkımdın."

"Ya şimdi!" diye korkuyla sordu.

"Söyledim ya!"

"Yine söyle!" Gözleri çekici dudaklarındaydı. O dudaklar
sanki hayatına son verecek sözleri söylüyordu.
"Seni dünyadaki her şeyden çok sevdiğimi söylersen, ye-
terli olur mu?"

"Hem de nasıl... Yine söyle!"

Doğan gülümsedi. Dudakları dudaklarına kapandı. Pınar
o anda bütün vücudunu saran ateşle ürperdi. Göğüslerinde ge-
casının dudaklarına dokundurdu. Parmakları anladı. Dini ko-
şilerine kaydı. Boynunda kravatı yoktu. Yavaşça üstüne
çözdü. Parmak uçları göğsünün sıcaklığını ve tüylerini hissetti.
Sonra zorlukla dudaklarını geri çekti.

"Dur! Konuşmamız lazım... Benim yüzümden çocuğunu
kaybettin!"

"Hepsi senin yüzünden değildi..."

"Yine de seni dinlemeliydim. Erdem'in öyle bir şey yapaca-
ğını hiç düşünemedim."

"Her şey geride kaldı..."

"Hayır! Çocuğumuza ne kadar üzüldüğünü biliyorum..."

"Aslında..." Doğan onun sıcak boynunu öperken, parmakla-
rıyla da geceliğinin askısını usulca indirmişti. "Bebeğe de üzü-
düm elbette... Ama daha çok küçüktü... Acısı seni kaybetmek
kadar kötü değildi..."

"Beni... kaybetmek mi?" Genç kadın elini uzatıp aşık olduğu
erkeksi yüzü okşadı. "Sen beni hiç kaybetmedin ki?"

"Beni Mersin'de hayatından kovduğunu unutuyorsun?"

"Ama... Ama sen de Erdem'in yatak odasına gittiğini, onunla
onunla... anla işte! Ne ima ettiğini biliyorsun?"

"Evet! Başına geleni öğrenince delireceğim zannettim. Ha-
yati tehliken vardı. Mersin'e nasıl geldiğimi bilmiyorum. Haya-
tımda bu kadar korktuğumu hatırlamıyorum..."

"Benim için mi?"

"Tek aşkımdan için..."

Pınar gülmüştü. Buna hâlâ inanmıyordu. "Sen bana öyle soğuk, mesafeli davranınca çok kötü olmuştum. Yine de sen gitince perişan oldum. Gitliğine inanamadım. Ne kadar aklı-kadar mı kıydın?"

"Evet... Biraz kıydın. Kendime daha çok... Seni düzenli ha-yatından çekip aldığım için... Neredeyse ölümlüne sebep ola-cagım için... Seni benimle evlenmeye zorladığım için... Bazen miyordum. Ben de çareyi senden uzak kalmakta buldum. Be-öyle istediğini sanıyordum. Benimle görüşmek istemediğin-den emindim. Haberlerini zaten sağdan soldan alıyordum. Bu da bana yetiyordu."

"Feid, geçen hafta neden o kadar soğuk davrandın? Ben se-vingten çıldıracaktım oysa! Seni o kadar özlemiştim ki!"

"Ben de özlemiştim... Ama sonunda ayrılacağımızı düşün-düğüm için uzak kalmanın en iyisi olduğunu düşünüyordum. Her hafta boşanmak istediğini bildiren bir haber alacağımı dü-şünerek endişeleniyordum. Senden boşanmak isteseydim çoktan yapardım. Ayrılacak olsak evliliğimizi bozacak bir şey yapamı-yordum. Ben de boşanmak istemiyordum. Geçen hafta beni çok şaşırttın. Ne olduğunu hiç anlamadım. Tedbiri elden bırakmak istemedim. Belki de hâlâ intikam almak istiyorsundur diye dü-şündüm. Kafam çok karışık."

"Artık seni sevdiğimi anlatmaya çalışıyordum!" dedi Pınar ona sokularak. Dudaklarından uzun uzun öptü. Öyle hasret kalmıştı ki, bütün aşkını dudaklarından ona aktardı. Adamın iri elinin usulca geceliğinin altına süzülmesini hissedince ür-perdi. Bacaklarının saten gibi pürüzsüzlüğünde kaydıklarını al-gıladı. Sonra elinde olmadan bacaklarını araladı. "Hem de çok sevdiğimi..." diye mırıldanırken ürperdi. İç çamaşırını çoktan ara-lanmış, ahlaksız parmaklar içeriye girmişti. "Şunu yapmasay-dın!" dedi zorlukla. "Beni sevdiğini anlamanın sevincini bile yaşıyayamıyorum. Ah!.."

"Ya sen beni gerçekten seviyor musun?"

"Kaç kere istersen söylerim. Ama hence sen anlamıyordun. Bana sana hep gösterdim. İlk günden beri... Söyleyemedim ama inan bana hep gösterdim. Sen bunu anlayacak kadar tecrübe-sün? Seni sevdiğime inanıyor musun? Bana inanıyor mu?"

"İnanmayı çok istiyordum... Bu gece evden çıkmak için ha-zırık yapıyordum. Buraya gelmek için... Tam arabaya binmiş-habersizlerdi. Birisi burnumu kıracağını, diğeri diğerinden keçeği tehdidinde bulundu." Doğan onu yatağa doğru uzattı. Başını yastıklara dayamadan önce geceliğini başından sıydı. Sonra aç gözlerle çıplak göğüslerine, ince beline, uzun bacak-larına baktı. Gereksiz kalan bir parça çamaşır da çekip alver-mişti. "Derhal gelmemi istediler... Senin üzgün olduğunu... Beni özlediğini... Kendini yalnız hissettiğini..."

"Do... doğruydun!" Üzüntüyle iç çekti. "Onlar istediği işi mi geldin?"

"Hayır! Dedim ya! Zaten yola çıkmıştım. Ben de bu hafta çok düşündüm ve artık senden uzak kalamayacağımı anladım. Bunu zaten asla yapamamıştım. Senden uzak olmak benim için ölümdü. Sen benim nefes aldığım havamsın, içtiğim suyumsun. Hayatımın anlamısın. Ne olursa olsun seni bırakmamaya ka-rarlıydım. Yine nefret etsen de seni istediğimi söyleyecektim. Ama onlar bana telefon açınca... içimde bir ümit doğdu. Ağla-dığını görünce... hem üzüldüm hem de sevindim." Doğan bir yandan da soyunuyordu. Gözleri karısının olağanüstü vücu-ndundaydı. Pınar yutkundu.

"İnan bana... her gece senin için ağlıyordum..." diye açık-ladı. "Benim kabahatim olduğunu bildiğim için daha da ağlı-yordum. Şimdi bile seni sevdiğine inanamıyorum. Yarı sabah uyandığımda yine yok olacaksın diye çok korkuyordum... Bir ha-yal olmana dayanmam."

Doğan tannamemi soyunmuştu. Ellerini hafifçe iki yana açmış, çıplak bedenini meydana çıkardı. "Sana hayal gibi mi geliyor?"

"O kadar uzaktan evet! Eğer bir saniye içinde bittirme atlamazsan... buna iyice inanacağım..."

Sevgiyi göstermenin bir sürü yolu vardı. Bunu ikisi de biliyordu. Söylenmeyen sözler, ellerle, dudaklarla ve atay dolu dokunuşlarla rahatlıkla anlatılabiliyordu. Şimdi evrensel bir dili konuşuyorlardı. İlk sevişmeleri biraz telaş içerisinde oldu. Sesleri duyulmasın diye, Pınar sürekli ağzını kapalı tutuyordu. Açık hacakları arasına sokulan adamı aceleyle sardı. Çabuk olmaları için teşvik etti. Onun birazını içinde hissedince ağzındaki iniltiyi zorlukla yuttu.

"Bizi duyacaklar!" dedi hafif gülümseyerek. "Yani odada annemle babam var..." Doğan kendisini geriye çekip sertçe bir yısında hâlâ kurumamış yaş damlaları vardı. "Ama sen yine devam et! Böyle çok iyi!"

Doğan şeytani bir gülümseme attı. Dudaklarını onun dudaklarına kapatırken, yeniden bastırdı. Karısının çığlığı ağzında boğulmuştu. Pınar kendisini dopdolu hissediyordu. İncecik parmakları Doğan'ın sırtına kilitlenmişti. Daha da çekiyordu. Daha da sert olmasını istiyordu. O kadar hızlı ve erken boşaldı ki, çığlıklarının birazı adamın ağzından kaçmıştı. Dilleri birbirine dokunurken bir anda yükseldi, yükseldi. Fakat genç adam daha devam ediyordu. İlk patlamanın ardından biraz rahatlayan ruhu, bir dakika sonra yine ateşlenmişti. Daha evvel ardı ardına boşaldığı hiç olmamıştı. Tırnaklarını sırtına batırdı. Adam sarsılarak içine yüklenirken, yeniden titredi. Bu sefer bir öncekinden daha güçlü bir şekilde boşaldı. Gözleri hayretle açılırken eliyle ağzını kapattı. İçinden geldiği kadar çığlık attı. Dışarıya sadece minik sesler olarak yansımıştı.

Üzerine yıkılan adamı uzun süre salmadı. Hemen kopmak istemiyordu. Hayal olmasından hâlâ korkuyordu. Fakat Doğan onu ağırlığıyla ezmek için yana kayınca, uysal bir kedi gibi

hemen döndü ve ona sokuldu. Dudaklarını terli göğsüne dokundurdu.

"İyi performanstı..." dedi mırıldanarak. Gözleri yumuk, sesi çatıktı. "Yine istiyorum... ama önce biraz uyumalıyım..." Bakaçığını onunkinin üzerine attı. Parmakları göğsündeki tüyleri karıştırırken son bir kez daha mırıldandı. "Seni seviyorum..."

Bunu söylemek çok güzeldi. İnsanı özgür bırakıyordu. Dünyadaki her şeyi yapabilecek gibi hissediyordu kendisini... Bunca zaman aşka niye karşı koymuştu ki? Onu reddetmek daha büyük acı veriyordu.

OTUZUNCU BÖLÜM

Sabaha karşı tuvalete gitmek için uyandı. Kocasının kollarından ayrıldı. Çınlıplak kalıp banyoya geçti. Geri döndüğünde, taşa kaydı. Sevdigi adam gerçekten de oradaydı. Bu sevgi yüregini doldurup taşıyordu. Onun hâlâ içten içe kargın olabileceğini tahmin ediyordu ama artık geriye bakmak istemiyordu. O kaian son lereddütleri de zaman içinde yok etmeye kararlıydı. Ona sevgisini verecekti. Hangi şart altında olursa olsun! O kendisine herhangi bir sebepten öfkeli bile olsa alttan alacak, onu yumuşatacak, sevgisiyle işleri yoluna koyacaktı. Kaldı ki kendisine hiçbir zaman gerçek anlamda öfkelenmemişti. Ah... Bu adamı ne kadar da seviyordu...

Örtüyü usulca çekti. Dev gibi beden, gözünün önündeydi. Genç adam sırt üstü yatıyordu. İçi gıcıklandıkça, yavaşça dizlerinin üstünde yanına oturdu. Gece bir ara o da kalkıp temizlenmiş olmalıydı. Hayran hayran vücudunu seyretti. Bir kolunu başının altına almıştı. İri pazılarını, kaslarla bezeli göğsünü izledi. Fazlaca iri olan erkeklik organı şimdi o kadar da ürkütücü durmuyordu. Kıyısındaki kısa tüyleri okşayarak ona kaydırdı parmaklarını. Bu adamı uyandırır mıydı herhalde!

Evet... Uyandırmıştı... Hem adamı hem de elindekini... Hiç acele etmedi. Uyku sersemi olan bir erkeğe tecavüz eder gibi hissetti kendisini... Bütün işi kendisi yapacaktı anlaşılan. Uzun bir okşayıştan sonra üzerine tırmandı. Genç adamın gözleri kapalıydı ama uyandığını biliyordu. İşte olmuştu.

Onun üzerine tamamen yerleşince nefesini saldı. Bacaklarıyla akoun aldı onu.

"Tüm işi ben mi yapacağım?" Doğan cevap vermedi ama yarımlu göğüslerine rağmen dudagının kenarı hafif gülümser gibi izlendi. Genç kadın homurdandı. İri ellerini yakalayıp çıplak göğüslerine götürdü. "Uyumadığını biliyorum. Şunları tut hiç değilse! Ben de sana ne yapabileceğime bir bakayım!"

"Sabahları çok konuştuğunu söyleyen oldu mu?" diye mırıldandı adam. Ama istekle göğüslerini avuçlamıştı. Parmakları arasında gezinirken, avuç içleri de minik sivrilikleri tahrik ediyordu.

"Hayır! Ya sana sabahları ne kadar da azgın olduğunu söyleyen oldu mu? Daha elimi sürer sürmez canlandın..."

"Belki bir iki kişi..."

"Hımm... Geçmişini değiştiremem. Ama yine de seni acayip kısılanıyorum. Bir daha ona birisinin elini veya başka bir yerini değdirmesine dayanamam. Söz mü? Hepsi benim! Ben sana yeterim..."

Adam gülümsedi. Sonra iki eliyle kalçalarını yakaladı.

"Hâlâ çok konuşuyorsun!"

Bir saat sonra Pınar doymuş bir halde banyodan çıkmış, giyinip mutfağa geçmişti. Uyuyamayacağını anlayınca, bir şeyler pişirmeye karar vermişti. Odada kalsa yine seks yapacaklarını biliyordu ama bu sefer de geç kalma riskleri vardı. Herkes sabah Doğan'ı görünce mutlaka gece olanları tahmin edecekti. Fazla da ipucu vermeye gerek yoktu.

Yine bir şarkı mırıldandığının farkında değildi. Dolaptan bir gün önce almış olduğu hazır yufkayı çıkardı. Fırında peynirli börek sabah kahvaltısında fena olmazdı. Yalnız yaşamının iyi bir yanı vardı. İnsan kendisine yetmeyi öğrendiği gibi iyi yemek yapmayı da öğreniyordu.

Bir saat sonra kucağında kızıyla Natalia gözüktü. Minik kız kırmızılar içinde çok güzeldi ve hemen Pınar'ın üstüne atılmıştı. Pınar da gülerek onu aldı ve tombul yanaklarından öptü. Bu arada Natalia havayı koklarken gözü fırına gitmişti.

"Harika kokuyor..." dedi Natalia. "Yoksa bu peynirli börek mi?"

"Dünya bostu. Ozel terli. Nasıl gece iyi uyudunuz mu?"

"Harika uyuduk. Çocuklar böle rahatsız etmedi. Çok güzel düşenmiş bir oda. Teşekkürler!"

"İlk kez siz yattınız. Rahat uyuduğunuzla sevindim."

"Ben ne yapayım?" Natalia'nın gözleri olağanüstü hazzarla, mis masanın üzerinde geziniyordu. "Ama sanırım bana yapacak bir şey bırakmamışın! Erken mi kalktın?"

"Hemen hemen hiç uyumadım..." dedi Pınar dürüstçe. Sözlerinde ince bir tını vardı. Natalia bunun üzerine gözlerini ona dikti ve o menekşe rengi gözlerdeki tatlı muzipliği gördü. Yanaklarındaki hafif kızarmayı da tabii... Birden gözleri irileşti. Neler olduğunu anlaması bir saniye sürmemişti.

"Ah... Yoksa?" dedi merakla. "Geç yattığınızı biliyorum ama sonra ne oldu? Dur bir dakika! Yoksa... Doğan mı geldi?"

Pınar neşeyle kıkırdadı. Mutluluğunu arkadaşından gizlemeyecekti. "Evet..."

"Vay canına!" O tatlı telaffuzuyla Natalia da çok sevimliydi. "Demek gözlerin ondan parlıyor? Dün gece üzüntüden neredeyse verem olacaktı gibiydin! Mutfağa girdiğinde de şarkı söylüyordun... Şimdi anlaşıldı. Eee? Ne yaptınız gece?"

Pınar gülerken omuz silkti. "Pek uyuyamadım dedim ya!"

"Hadi be! Barıştınız mı yoksa?"

Genç kadın gülerken kucakındaki bebeği yine öptü ve annesine verdi. "Galiba... Eğer hayal görmedimse! Dün gece hayalet gibi odaya girdi... Saat ikiyi geçmişti. Ben de onu önce gerçekten hayal zannettim..."

"Hımm... Hayaletlerin sevişeceğini zannetmem... Uyuyor mu şimdi?"

"Hı hı!"

"Kim o?" Süheyla Hanım her zamanki gibi bakımlı ve dinç olarak mutfağa girmişti. "Ayrıca bu peynirli börek mi?"

"Evet... Peynirli börek. Doğan'dan bahsediyoruz... Dün gece geldi de..."

"Bak sen?... Biz yattıktan sonra mı?"

"Evet..."

"Kim geldi?" Bu sefer de soran Figen Hanım'dı. "Kocan mı yoksa?"

"Evet... En iyisi kapıya bir yazı asayım..."

"Ukalalık etme! Kocan geldi diye sevinmeni arzuluyoruz ama daha kıçına vuramayacağım kadar büyümedin. Bu ne kokusu? Peynirli börek mi?"

Genç kadın içini çekti. "Evet!"

"O halde herkes kocasını uyandırın... Soğumadan yiyelim şu mereti... Sonra da biz Süheyla Hanım ile alışverişe çıkacağız. Sizler ne yaparsınız bilmem... Değil mi Süheyla Hanım?"

"Evet! Hiç değilse birbirimizin hızını kesmeyiz!"

"Biz?" diye sordu Natalia. Gözleri Pınar'daydı.

"Biz de dördümüz alışverişe çıkarız. Sen, ben, Güneş ve Melek... Çok güzel mağazalar biliyorum. Bugün yemekler de benden... Melek çok tatlı bir kız değil mi?"

Natalia başını salladı. "Öyle görünüyor... Deniz de fena tutulmuş galiba? Ufukta bir evlilik daha olması ne güzel..."

Az sonra bahsettikleri kız, tüm güzelliğiyle içeriye girdi. O da herkese utangaçça günaydın diyerek bir kenarda merakla durdu. Gelmeden önce konuşulanları anlamaya çalışıyordu. Süheyla Hanım Pınar'ın annesini dürttü.

"Bugün çarşıdaki erkeklerle Allah sabır versin... Bu kadar güzel dört kız belki ancak bir defilede bir araya gelebilir. Hepsi de birbirinden güzel, değil mi?"

Figen Hanım gülümseyerek başını salladı. O sırada erkekler de sırayla mutfağa girmeye başlamıştı. Herkesin ilk sorduğu soru belliydi.

"Peynirli börek mi bu?"

İçeriye önce babası ve Deniz girdi. Ardından Tamer... Erkekler yeni tıraş olmuşlardı ve çok hoş görünüyorlardı. Bir dakika geçmedi ki Doğan girdi mutfaka...

Pınar gözlerini Doğan'ıtan alamıyordu. O kadar çok yakışıklı erkeğin içinde sadece ve sadece onu görebiliyordu. Yine de şimdiki tavrını merak ediyordu. Genç adam en sona kendisini bıraktı. Önce hanımları selamladı. Sonra erkeklerle el sıkıştı. Tamer ile karpı katıya geldiğinde tens bir şeyler homurdandı ama el sıkışmaları candandı. Tamer ise önceki geceki tehdidi işe yarıdığı için çok memnundu ve Dode'ya kafa tuttuğu için biraz da rahatsızdı doğrusu. Bu çılgın adamın ne yapacağı belli olmazdı. Bir şekilde intikam alacağından emindi. Kendi çılgınlıkları ise çok geride kalmıştı.

Doğan yine eski Doğan olmuş gibiydi. En sona karısı kalmıştı. Tıpkı aylar öncesinde yaptığı gibi yaptı. Kimseye aldırma dan karısını belinden tutup çekti ve dudaklarına kısa ama ateşli bir öpücük kondurdu. Kızaran Pınar onu hafifçe uyar mak zorunda kalmıştı.

"Şişş! Burada iki çocuk var... Onlar olmasa bile en az onlar kadar çocuk olan babam var!"

Şinasi Bey bunu umursayacak durumda değildi. Şen bir kahkaha attı. O kızının yeniden gözlerinin parlamasına dikkat ediyordu sadece... Minik, dünya güzeli ve artık gerçek bir kadın olan, kocasına çılgınca âşık kızının mutluluğu onun için her şeyden önemliydi. Kocasının yanında ne kadar mutlu olduğunu görmemek için kör olmak lazımdı.

"Keyfinize bakın!" derken yine de bakışlarını kaçırdı.

Kahvaltı çok keyifli geçti. Doğan ile Pınar'ın gözleri sürekli kesişiyordu. Genç kadın onun eskisi gibi olmasından o kadar mutluydu ki, bazı söylenenlere dikkat bile edemiyordu. Kendisine sürekli kızıyordu. Onu sevdiğini erken fark etmiş olsaydı, bu beş ayın harcanmayacağını düşünüyordu. Beş uzun ve acı dolu ayda, çok şey kaçırmıştı. Fakat bir yandan da Natalia'nın hikâyesini hatırlıyor ve onun iki yıl boyunca sevdiğinden ayrı kalmaya nasıl dayandığını merak ediyordu.

Kocaman bir aile olmuşlardı. İlk gün erkekler ayrı takıldı, kadınlar ayrı. Ama gece hepsi yine evde buluşmuşlardı. Kadınlar aldıklarını gösterirken bu sıkıcı konuyla hiç ilgilenmeyen erkekler, bir spor kanalındaki basket maçını seyretmeyi tercih etmişlerdi. İkinci gün tamamen Güney'in hazırlıklarıyla geçti. Ertesi gün düğünü olacağı için genç kadın çok heyecanlıydı. Tahır bile biraz dengesini kaybetmiş gibi duruyordu. Bu konuda lenecek olmasına rağmen durumdan ders almaya bakıyordu.

Kimse Doğan ile Pınar arasında geçenleri sorgulamamıştı. Sadece beraber olmaları yeterliydi. Ve sevgileri artık elle tutulur gibiydi.

Sonunda düğün günü geldi çatı.

Büyük bir otelin büyük ve havadar bir salonunda yapılan devasa bir düğündü... Servis mükemmeldi. Gelin çok güzel, damat inanılmazacak kadar yakışıklıydı. Davetliler muhteşemdi. Yok yoktu. Herkes gelmişti.

Ama işin ilginç yanı, başbakan dâhil hemen hemen tüm politikacılar oradayken, asıl ilgiyi başkaları çekmişti. Pınar buna yabancı değildi. Aynı ilgi kendi düğününde de gerçekleşmişti.

Ertesi günkü gazetelerden birisinde şöyle yazıyordu...

"Yılın muhteşem düğününde gözler gelin hanımın ve diğer hanım arkadaşlarının üzerindeydi. Hiç kuşku yok ki, o gece ülkenin en güzel kızları oradaydı!.."

"Hey, uykucu... Kendine gelemedin mi daha?"

Bunu soran Pınar'dı. Gözleri terlemiş hastane yatağında yatan arkadaşındaydı. Oda çok büyük ve aydınlıktı. Bir hastane odası için oldukça sevimliydi. Belki de bu kadar sıcak olmasına sebep, her yere yerleştirilmiş çeşit çeşit çiçekti. O kadar çoktu ki, çocu odadan dışarıya çıkarılmak zorunda kalınmıştı.

Tatakte yatan sarışın güzeli Güney gülümsedi. "Geldim, geldim... İyiyim artık. Ama uykucu olduğum doğru. Bir türlü gözlerimi açamıyorum."

"Hımm..." Pınar yatağın kıyısındaki minik karyolaya yanaştı. Gözleri önce kırmızı, minik bir surat gördü. Sonra küçüklüğü yüzünden işlevselliği insanı şüpheye düşürecek minik elleri gördü... "Bu süpa yüzünden olabilir. Dünden beri biraz büyümüş mü ne? Gece uyutmadı mı seni?"

"Pek değil... Narkoz da uyuşukluk yaparmış sanırım. Tüm yük zavallı Tahir'e düştü. Sabaha kadar başımdaydı!"

"Ne zavallısı? Doğumu yapan sensin... Ona güzel bir kız evlat veren de sensin! Azıcık sıkıntıya düşse ne olur?"

"Öyle söyleme! Kıyamam ben ona!"

"Bak kızım!" diye nasihat etti Pınar sanki bir abla gibi. "Kocanı çocuğunla bir tutma... Aslında onlar daha da çocuktur. Sonra şımarırlar. Söylemedi deme!"

Güney güldü. Başını çevirdi. Gözleri yine açılan oda kapısında idi. Kapıda uzun bir adam belirmişti. Bu Doğan'dı. Arkasında da kendi yakışıklı Tahir'i! "Sanki sen dediklerini uyguluyorsun da?" diye Pınar'ı uykulu bir sesle azarlamaya çalıştı.

Pınar da gülererek başını bebek yatağından kaldırdı. Dönüp önce sevgiyle kocasına baktı. Sonra kocasının uzattığı esmer oğlunu aldı. Baran adını koydukları esmer güzeli çocuk, ısıltı ısıltı gözlerle annesinin boynuna atılmıştı. Genç kadın oğlunun sağlık fişkırını tombul yanaklarını öptü. "Ama benim oğlum basından bile akıllı!" dedi gururla. "Bu hafta itibarıyla meme emmeyi bıraktı!"

Neredeyse 'Babası hâlâ pek seviyor!' diyecekti. Kendisini zor tuttu. Zaten bundan pek de şikâyetçi değildi.

"Peki ya bu?" diye kucakındakini gösterdi Tahir. Onun da kollarında oğlan çocuğuyla aynı yaşta bir kız çocuğu vardı. Çocuk hevesle Tahir amcasının yüzüyle oynuyordu. Her akıllı dişi gibi o da erkekten anlıyordu. Tabii o erkek üç sene önce evlenmiş ve artık baba olmuştu. Şansı yoktu. Pınar gülümseyerek omuz silkti.

"Kızım Azra zaten altı ay önce bırakmıştı. O daha da akıllı... Haftaya ikinci yaşlarına giriyorlar. İyi hediye isterim, ona göre!"

"İkizlere ne alınır ki?" diye homurdandı Tahir.

"Onlar aynı yumurta ikizleri... Farkındaysan birisi erkek... Geçen seferki gibi pembe renkli bir hediye alma oğluma..."

"Hediye seçmek zaten bir dert... Ama pahalıydı? Masraftan kaçındığını söyleyemezsin," diye itiraz etti genç adam.

"Göreceğiz... Senin kızının da nasılsa yaş günü gelecek. Kana kan! Ha! Bu arada..." Kocasına işaret etti. Doğan hemen elini cebine atmıştı. Çıkardığı şey uzunca bir kutuydu. Onu yavaşça minik bebeğin yatağının kıyısına koydu.

"O ne?" diye sordu Güney.

"Benden bir künye... Pınar'dan bir kolye... Çocuklardan da birer küpe... Tabii bazılarını ancak biraz büyüyünce takar... İçlerinde isimlerimiz var. Ayrıca..." Elini diğer cebine attı ve Güney'in narin bileklerinden birine kalın ve üzeri pırlantalarla ışıltı bir künye taktı. "...aynca da tombul annemize bir doğum hediyesi..."

"Hiç de bile!" diye homurdandı Tahir. "Pınar doğum yaptığında daha şişmandı!"

"Ukalah! etme dostum! İki doğurdu, ne bekliyordun? Bak jimdi tığ gibi..." Doğrusu bir şekilde aklı karıştı. Hakikaten de Pinar biraz kilo almış gibiydi. Gözleri boğazlı kazakların göğüs yemediği dolgun göğüslerinde arzuyla gezindi ama dikkatini dağıtmama müsaade etmedi. Şimdi de karısının karısının yanaklarına bakıyordu. "Bir dakika" diye mırıldandı. "Sen hakikaten kilo mu aldın?"

Pinar dudaklarını oğlunun gür saçlarına gömerken bir şey mırıldandı. "Ben hamileyim..." Sesi boğulmuştu biraz.

"Hiçbir şey anlamadım?" dedi genç adam huyrette. O sırada Tahir bir kahkaha attı. Güney'in de gözleri şaşkınlıkla ırkışmıştı. "Yavrum, sen ne dedin?" diye ısrar etti Doğan.

Genç kadın dudaklarını oğlunun kafasından ayırdı ve daha gür bir sesle mırıldandı.

"Ben hamileyim..."

"Nasıl yani?"

"Ne sersemisin! Utandırmasana beni! Hamileyim işte! Hani kadının karnında bir şey büyüyor ya? Hani bu dünya tatlısı şeyler gibi bir şey orada olgunlaşıyor ya? Hani sen yine bir bebemiz daha olsun istiyordun ya?"

"Ama... ama sen daha çok erken diyordun?"

"Ne yapalım... Oldu işte!"

Hepsi o lanet olasıca sabaha karşı yapılan sevişmelerdendi. Adam bundan bir türlü vazgeçmemişti. Zaten çocuklar da o saatte uyuyor oldukları için en uygun zaman sayılabilirdi. Sabaha karşı yapılan bu faaliyetlerde de korunmayı unutmak çok kolaydı. Her ikisi de bir anda alev alıyorlardı. Hızlıca ve çok ateşli... Yıllar içinde bile azalmayan bir arzuyla... Hatta artan... Pinar onu sevmekten bir an için bile vazgeçmemişti. Çocukları doğduktan sonra bile kocasına her zaman vakit ayırırmıştı. O ise zaten olağanüstü bir kocaydı. Tutkulu, nazik, düşünceli... Ve hiç tahmin edemediği kadar iyi bir babaydı. Onun çocuğunu doğurmayı sevmişti. Hamile olarak okula gitmeyi de sevmiş ve hiç şikâyet etmemişti.

"Bu harika!" dedi Doğan ona sarılırken. Heyecanından arada kalan bebeği neredeyse ezecekti. Ne kadar sevindiği belliydi. "Ama sana bir..."

"Sığıt" diyerek onun sözünü daha çok vakit ayırabilirim. Bu sen olduğuma göre bebeğime daha çok vakit ayırabilirim. Bu sefer hamileliğimin tadını çıkarmak istiyorum. Akşama kadar yun gelip yatacağım ve şişmanlamayı bekleyeceğim."

"İkizler ne olacak?"

"Annen zaten onlara deli oluyor... Bana hiç bırakmıyor ki! Senin gibi şımarık olacaklar. Sorun olmaz."

"Gerekirse biz de Natalia'nın bakıcısı Tedra gibi bir bakıcı tutabiliriz?"

"Merak etme dedim ya! Hele bir doğsun, çaresine bakalım..." Uzanıp kocasının dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Sevindin mi?"

Doğan'ın gözleri parlıyordu. Cevap vermesine gerek yoktu. Pinar o gözlerle bakınca yeniden kızardı. Bu huyundan nefret ediyordu. Fakat şu yakışıklı kocası da böyle bakmasa olmazdı sanki? Onun ne hissettiğini artık adı gibi biliyordu. Bu gece de anlaşılacak yatakta yoğun bir mesai olacaktı. Yeni aldığı seksi çeliği Doğan'ın daha önce görüp görmediğini düşündü. Sonra herkesin içinde düşündüklerinde utanıp başını yatakta yatan Güney'e çevirdi.

Dikkati dağılmıştı bir kere! Akli gece olabileceklere takılı kalmıştı.

Gülümsemi... Gecelik giymese de olurdu. Çocukların gece erken uyumalarını umdu. İki çocuk annesi ve yine hamile kalmış bir kadın için çok mu şehvet düşkünüydü acaba? Ama vücudu hâlâ çok güzeldi. Daha dolgun göğüsleri olmuştu. Kalçaları daha yuvarlak ve seksiydi. Onları kocasına göstermeye, o seksi bedenine yaslanmaya bayılıyordu. Belki gece bir ara, onu ne kadar sevdiğini de yeniden söyleyebilirdi. Ve belki bir kez daha ne kadar sevildiğini duyabilirdi.

Ah, hayat ne güzeldi...